

5 JAN 2014

နဂါးစာ၊ ဝါသနာ၊ ဝါသနာ၊ အလှူအတန်း၊ သမ္မတသမ္မတ

သဗ္ဗသိဒ္ဓိဝါထာတော်ကြီး

ဗုဒ္ဓ ဂုဏော အနန္တော၊ ဓမ္မ ဂုဏော အနန္တော၊ သံယ ဂုဏော အနန္တော၊
မာတာဝိတု ဂုဏော အနန္တော၊ အာဝရိယ ဂုဏော အနန္တော။

ဗုဒ္ဓေါ မေ သရဏံ အည နတ္ထိ၊ ဓမ္မော မေ သရဏံ အည နတ္ထိ၊
သံယော မေ သရဏံ အည နတ္ထိ။

ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။

ဧဝာ ဥတ္တိ၊ သဗ္ဗ သတ္တန္တရာယော၊ သဗ္ဗ ရောဂန္တရာယော။

သဗ္ဗ ဝုဒ္ဓိက္ခန္တရာယော၊ ဂစ္ဆာမာပုဗ္ဗိ ဩကာသေ တိဋ္ဌာတိ။

အထက်ပါ ဝါထာတော်ကြီးကို "အားလုံးပြီးရာ အောင်ဂါထာ" ဟု၍
လည်းခေါ်ကြသည်။ ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဖတ်သူတိုင်း အသက်ရှည်မည်၊
ဘေးအန္တရာယ်ကင်းမည်၊ လာဘ်လာဘ ပေါများမည်၊ ဘုန်းကံကြီးမည်၊ လှ၊
နတ်၊ ဗြဟ္မာ အပေါင်း၏ ချစ်ခင်နှစ်လိုခြင်းခံရမည်။ ကပ်ကြီးသုံးပါးမှ ချမ်းသာ
လွတ်ကင်းမည်။

စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်

- ပြည်ထောင်စု၏ မည်သည့်နေရာတွင် နေထိုင်သည်ဖြစ်စေ ခိုင်မြဲသည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ထားရှိစေခြင်းငှာ အလွန်အမင်းကြိုးပမ်းသည်။
- ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ်သာလျှင် တိုင်းရင်းသားအားလုံး ထာဝရငြိမ်းသိမ်းစောင့်ရှောက်သွားရမည့် စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ဆန္ဒသဘောထား

- တည်ငြိမ်စေးဆွမ်းမှုကို လိုလားသည်။
- ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုကို လိုလားသည်။
- ဆူပူအကြမ်းဖက်မှုကို မလိုလား။
- ဆူပူအကြမ်းဖက်မှု ဖန်တီးသူများ ပိုင်းဝန်းမယ်စား။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၇) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ ခိုင်မာရေး။
- စာမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အမြန်ဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၇) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနိုင်ငံ တည်ဆောက်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုနှုန်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၇) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမွေအနှစ်လက်ခံရေး၊ မပျောက်ပျက်အောင် ကိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန် ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရှင်မြှင့်မားရေး။

ကုမုဒြာကြာပန်းသည်
လရောင်ဆန်းမှ ပွင့်လန်းရတီသကဲ့သို့
လပြည့်ဝန်းဟူသော မဂ္ဂဇင်းဖြင့်
ချစ်စွာသော စာဖတ်ပရိသတ်များ၏
အသိဉာဏ်အလင်းတန်းကို
ပွင့်လန်းလင်းလက်စေရမည်ဟု
မေတ္တာရည်သန်လျက် . . .

အမှတ် (၂၁၇)၊ ၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဝေဇော်ဝါဒီလ

www.burmeseclassic.com

မာတိကာ

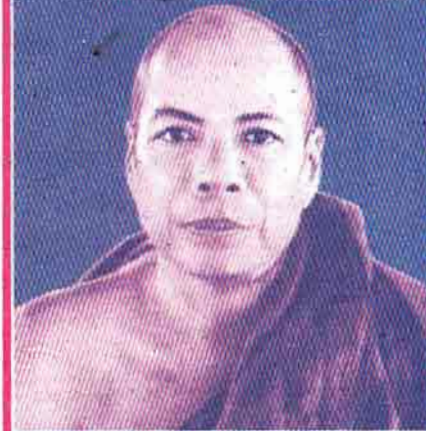

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာပျက်နာ
၁။	ဥမင်သုံးဆယ်နှင့် ပုညရှင်စေတီထူး ဖူးခွင့်ကြုံပြီး	မင်းဂုဏ် ၅
၂။	မဟာလောကမာရဇိန်ဘုရားကြီး.....	တက္ကသိုလ်မျိုး ၁၇
၃။	တစ်နှစ်တစ်ခါ ဖူးကြပါစို့ ဆံတော်ရှင် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီမြတ်ဆီသို့.....	မင်းနန်း ၂၈
၄။	ပဒေသရာဇ်ဟော်နန်းကြီးမှ တာသာရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်သို့	ကိုအေးမြင့် (မဟာဝိဇ္ဇာရှေ့/သု) ၃၇
၅။	ပြည်တော်ပြန် ပါဒခြေတော်ရာကြီး.....	စောင်းကောင်းမြတ် ၅၀
၆။	ကောဓဓာမဗျက် ဒေါသမစ္စတိမိ	အောင်သာကျော် ၅၄
၇။	မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မိမိကိုယ်ကို သုံးသပ်ရန် ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ် သုံးသပ်ပုံတရားတော်	ဓမ္မဒါန ၅၇
၈။	အရိယာဝါသ တရားတော်.....	ဇွဲလှလင်(မအူပင်) ၆၃
၉။	တိပိဋကဓရအရှင်နှင့် မဟာဗုဒ္ဓဝင်.....	လင်းယဉ်ဉာဏ် ၆၆
၁၀။	မြန်မာပြည်သား ဘုရားနှင့်တွေ့.....	မြတ်ဦး ၇၅
၁၁။	အလိုတော်ပြည့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး.....	သာစည်အောင်တင် ၇၈
၁၂။	အချစ်ကံခေပေမယ့် အနှစ်ကျန်စေရမယ်	အရှင်ဆန္ဒာဝိက ၈၀
၁၃။	မြေငလျင် (၉)ကြိမ် တုန်လှုပ်စေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ စကား (၉)ခွန်း.....	တွန်းအားရှင် ၈၆
၁၄။	မှန်သည်ထင်ရသော အမှားနှင့် မှားသည်ထင်ရသော အမှန်များ	ဆာ(ကေတ) ၈၉
၁၅။	ဖမ်းသူနှင့် ရုန်းသူ	သက္ကန္တယ်(ရွှေပင်လယ်) ၉၂
၁၆။	ရွာလည်တံတိုသော ဖူးစာ	ဘန်း(မြန်မာပြန်) ၉၆
၁၇။	သစ္စာ	ကျော်မြို့လွင် ၁၀၆
၁၈။	တကယ်တော့ ဖန်ဆင်းရှင်ဟာ ကိုယ်ပါပဲ	ဒိုင်လင်း ၁၁၁
၁၉။	ရွှေဟောင်းရွာပျောက်သို့ ရောက်ခဲ့သူ	မင်မြတ်နိုင်(ဘူးလီးတောင်) ၁၁၈
၂၀။	အင်တာနက်တွင် ရှာမရနိုင်သော ဗဟုသုတများ	ဆွေလင်း(အောင်မြေ) ၁၂၄
၂၁။	မျောက်လိုကျင့်ပါ ဘိလိမဖြစ်စေနှင့်	ဖောင်ဉာဏ်လင်း(တောင်ကုတ်) ၁၂၆
၂၂။	ရက်စက်ပါပေ ကံကြမ္မာ	ထီလာကျော် ၁၃၀
၂၃။	အခုတော့ ... စာမေးပွဲကြီး အောင်သွားပြီမဟုတ်လား.....	နတ်ပျက်စိဆရာအောင်စိုး ၁၃၄
၂၄။	အဆိပ်သင့် နဝရတ်	မင်းဟန်(သန်လျင်) ၁၃၆
၂၅။	အောင်နိုင်ရင် အကျိုးရှိ	အရှင်ထေရ်ဝံသ(ဟင်္သာ) ၁၄၄

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၂၆။	ဧရာဝတီမြစ်အောက်မှ လွတ်မြောက်လိုသူများ	ခင်ဖလင်း(ကလေး) ၁၄၆
၂၇။	အစွဲမကျွတ်တဲ့ ဒကာမကြီး	ဒေါ်ကြည်ကြည်မြ(မြန်အောင်) ၁၅၂
၂၈။	ကျော်မြင့်ကျေးဇူး ဝါထာထူး	စံကေတု ၁၅၈
၂၉။	နွေကဗျာ အိပ်မက်ကမ္ဘာထဲက ဘော်ငွေရောင် ပုလဲပန်းများ	ကိုကြီးစော(သာဖေါင်း) ၁၇၀
၃၀။	နောင်တသမား	ရဲပြတ်တင် ၁၇၇
၃၁။	ချစ်စရာခရီးစဉ် (၅)	ဦးညွန့်လှိုင်(ကြိုပင်ကောက်) ၁၈၄
၃၂။	ဝါဆိုအလွမ်း တမ်းချင်းများစွာ	မောင်သာယန်(ဇီကုန်း) ၁၉၀
၃၃။	အခွား	တင်မောင်မောင်(ပေါက်ကုန်း) ၁၉၉
၃၄။	သရဲဖမ်းပွဲ	ဆွေမြင့် ၂၀၂
၃၅။	မြမြနွယ် ခုနစ်ခိုင် ရွှေပြည်သာလမ်းဆုံမှာ နေသည်	စိုးဝင်းတင်(ကော့သောင်း) ၂၀၆
၃၆။	စွန်းချက်ကင်းသော	တိမ်တယန်(ရွှေပြည်သာ) ၂၁၁
၃၇။	ဓာတ်တော်တွေကို စောင့်ထိန်းပုံ	ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း ၂၁၆
၃၈။	တစ်ချိန်တုန်းက မင်းနေပြည်	မောင်မောင်မိုးအောင် ၂၂၁
၃၉။	မနုဿ ထရိန်နာ	ကိုချမ်း(သေး-၂) ၂၂၈
၄၀။	တိမ်ကွယ်ညနှင့် နေသာနေ့များ	နေမထူး ၂၃၆
၄၁။	ရာပြည့်ရုပ်ကြွင်းက ပြောသော အဖြစ်ဆန်း	လှမိုး(ပညာရေး) ၂၄၁
၄၂။	သံယောဇဉ်	စိန်ဝင်းမော် ၂၄၅
၄၃။	ကြမ္မာဆိုးသူတို့အတွက် အောက်မေ့ဖွယ်ပြတိုက်	အနောက်တံခါးမှူးမောင်ပျား ၂၄၇
၄၄။	သူ့စာစုံဖြာ ဤကမ္ဘာ	စိုးရွှေလမင်းမောင်ကောင်းယဉ် ၂၅၂
၄၅။	လက်တွေ့အသုံးချ မြန်မာ့ဆေးပြီးတို့များ	သုတေသီဆရာငြိမ်း ၂၆၀
၄၆။	သွားအတွက် အပူမဖက်နဲ့	မိုးစက်အက္ခရာ(ဧရာဝတီ) ၂၆၁
၄၇။	ဆီးရောဂါ	ဆန်းဝင်း(အောင်မြေ) ၂၆၂
၄၈။	လျှပ်တစ်ပြက် မြွေဆိပ်တားနည်း	မိုးစက်အက္ခရာ(ဧရာဝတီ) ၂၆၃
၄၉။	စံပယ်ဖြူပန်းနှင့် ဆေးအစွမ်း	သပုဒယ ၂၆၄
၅၀။	ငရုတ်ကောင်း ဆေးအစွမ်း	စိုးယဉ်ထွန်း ၂၆၆
၅၁။	သတိထားရမည့် သွေးလွန်တုပ်ကွေး	အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ) ၂၆၈
၅၂။	ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက် အစွမ်းထက်	တော်မြင့်(ငှက်ဖျား) ၂၇၁
၅၃။	ဆေးမက်ဝင် သရက်သီးမှည့်နှင့် သရက်သီးစိမ်း	နေဂျူလိုင်ဝမ်း ၂၇၄

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၅၄။	ဝမ်းလျှော၊ ဝမ်းပျက်၊ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ကြိုတင်ကာကွယ်ပါ.....	ရီရီဇော့ ၂၇၈
၅၅။	ဈေးရောင်းကောင်းစေတဲ့ နေ့စဉ်ယတြာ	နတ်ဟောက်မင်းသန်နိုင် ၂၈၀
၅၆။	ဆရာသော်တာဆွေ၏ အသက်ရှည်စွာ ယမကာသောက်နည်း.....	သုဝဏ္ဏကျော်စိန် ၂၈၂
၅၇။	ပြောစရာတွေတွေ့တဲ့ ဖြစ်ကုန်ပြီ.....	ကိုရွှေတေးသား ၂၈၄
၅၈။	ကိုဘန္ဓနှင့် ကားပေါ်က လက်ထိတ်.....	တိုးခ ၂၈၉
၅၉။	နေ့သားအလိုက် ကံကောင်းစေဖို့	မန်းသိုက်ဝင် ၂၉၃
၆၀။	အနှုံးထဲက အမြတ်	မောင်မြင့်မား(ပိုင်ကလေး) ၂၉၄
၆၁။	နှောင်ကြီး	သစ္စာဦး(လေယျာမြေ) ၂၉၈
၆၂။	ကာတွန်းကဏ္ဍ	ကလောင်စုံ ၃၀၆
၆၃။	ပြုံးရယ်ရယ်ဟား ဟာသများ.....	ကလောင်စုံ ၃၁၀
၆၄။	ဘဝနေဝင်ဆည်းဆာ ကံဇာတာ	အောင်ကြည်သန်း(ဖောင်တော်သီ) ၃၁၄
၆၅။	အကျိုးပေးနိုင်မည့် အသက်မွေးမှုဆိုင်ရာ ဗေဒင်ဟောကိန်း	ညွန့်လွင်(စက်မှုတက္ကသိုလ်) ၃၁၇
၆၆။	အိမ်ထောင်ဖက် အကောင်းအဆိုးတွက်ကိန်း.....	ဝင်းမောင်ကျော် ၃၂၀
၆၇။	နာမည်သိလျှင် ဗေဒင်ဟောပါ..	ဆရာဦးမိုးအောင်(နက္ခတ္တဗေဒသုတေသီ) ၃၂၂
၆၈။	မင်းသိင်္ခ၏ ဖုန်းရွှေကို လေ့လာခြင်း.....	ယောနကဘိုးထောင် ၃၂၄
၆၉။	စွယ်စုံလက္ခဏာအဘိဓာန်ကျမ်း A to Z	ဆရာဦးခန့်ကျော် ၃၂၈
၇၀။	အမျိုးသမီးတို့၏ ညာဘက်လက်ဖဝါးမှ သင်္ကေတ (၃)ခု	ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် ၃၃၄
၇၁။	အိမ်ထောင်ရေးကို ခုကွလေးတတ်သော သင်္ကေတများ	ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် ၃၃၅
၇၂။	၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ဟောစာတမ်းနှင့် ယတြာ.....	ဦးညွန့်လှိုင်(ကြို့ပင်ကောက်) ၃၃၇
၇၃။	၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ရာသီခွင်နှင့် ဖေဖော်ဝါရီလ ဟောကိန်းများ.....	ဆရာဦးခန့်ကျော် ၃၄၀

မှာလက
ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း
မင်းဂုဏ်
အကြံပေး
ဦးစိုးပိုင်
ဒေါ်ခင်ငြိမ်း
နီခင်သူ
ဉာဏ်ပွင့် (စက်မှု)
တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ
မောင်သာယာ
အယ်ဒီတာအဖွဲ့
မောင်မောင်မြတ်၊ ခင်သက်နိုင်
ဗျက်နာမုံးခီခိုင်း
ကျော်မင်းမောင်
ကွန်ပျူတာ
လပြည်ဝန်းအဖွဲ့
ပန်းဗိုမညာရှင်များ
ဆန်းထွန်း၊ ဆွေမြင့်၊ လှသစ်အောင်၊ ဖိုးအောင်၊
စိုးမြင့်လေး၊ အောင်နိုင်လတ်၊ ရဲရင့်နိုင်၊
အတွင်းပေလင်
ကိုဦး
ဗျက်နာမုံးခီခိုင်းအဖွဲ့ခွဲ
မာကျူရီအော့စ်ဆက်၊ ဦးစွန်ကျော်ယု (၀၅၅၅၇)
အမှတ်(၄၉) ရေကျော်လမ်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ထုတ်ဝေသူ
ဒေါ်ခင်ငြိမ်း | မှတ်ပုံတင်အမှတ်-၀၄၃၄၅
အမှတ်-၄၄၊ ၅၅-လမ်း၊ (၂)ရပ်ကွက်၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။
မူပိုင်ခွင့်
တိုက်အမှတ် (၇၂၄)၊ အခန်း ၁၈ (ပထင်)
(၁၇ x ၀၈ လမ်း)ကြား။ မဟာဓမ္မလလမ်း၊
လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၂၅၀၆၆၆
စကြိုငြားနှိပ်ခြင်း
နန္ဒာအောင် (၀၉-၃၀၆၆၀၇၄)
အထွေထွေ
အောင်ဝင်းသန့်၊ အောင်အောင်
မန္တလေး
ထွန်းဦးစာပေ
အုပ်စု
၁၀၀၀
ရောင်းစွာ
၂၂၀ ကျပ်

ထိုင်းနိုင်ငံ မြဘုရားသို့

ဥယ်ပဋ်(စက်မှု)

(ယခင်လမှအဆက်)

“ငါ့ညီရေ ဒီတစ်ခေါက် မြဘုရားအကြောင်း ကြားရ တော့မယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မြဘုရားဆိုတာက ဘန်ကောက်မြို့တော် ခဲ့ အသည်းနှလုံးပဲ၊ တန်ခိုးလဲ ကြီးတယ်၊ ဘုရားဖူးရတာ နိတ်နှလုံး ငြိမ်းချမ်းတယ်၊ နိုင်ငံသားဆိုရင် ဝင်ခပိုက်ဆံ ပေးရဘူး၊ နိုင်ငံခြားသားဆိုရင် ပိုက်ဆံပေးရတယ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့

နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်လောက်က ကျွန်တော်အမေ မြဘုရားသွား ဖူးတာ နိုင်ငံသား ထင်ပြီး ပိုက်ဆံမတောင်းဘူးတဲ့”

“ကိုယ်ကြားဖူးတာတော့ ဘုရားက သေးသေးလေး ဆိုပဲ၊ နိုင်ငံခြားသားတွေ အထင်ကြီးအောင် စီစဉ်ထားလို့ဆို”

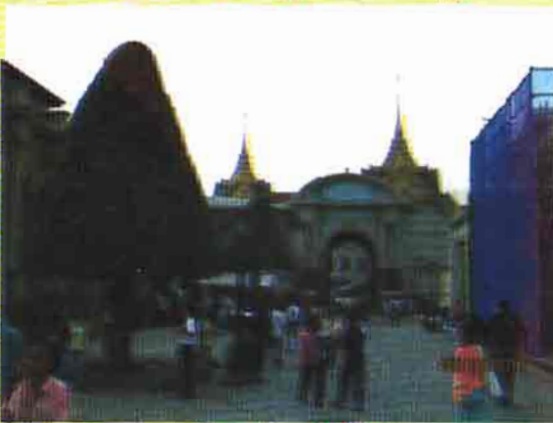
“အဲဒီလိုဆိုရင်လဲ သူတို့စီစဉ်တာ ကောင်းလို့ပဲလို့ ပြော ရမှာပဲ၊ ဘုရားက မနက် စနာရီခွဲမှ ဖွင့်တာ၊ ကျွန်တော်တို့

မြဘုရားသို့မင်းခင် ဓာတ်ပုံရိုက်နေသူများ

မြဘုရားဝင်ဝင်ချင်း တွေ့သော အဆောက်အအုံများ

မြဘုရားဝင်းအတွင်း မြင်ကွင်း

မြဘုရားဝင်းအတွင်း မျက်စိပေးသော ဂူချင်းဖွယ်မြင်ကွင်း

စောရောက်လို့ ခဏစောင့်နေရတယ်။ ကျွန်တော်တို့လိုပဲ စောင့်နေတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ အများကြီးပဲ။ ဖွင့်ဖွင့်ချင်း ဆိုတော့ လူနည်းတော့ ဘုရားဖူးရတာ ကောင်းလို့ထင်တယ်။ စနာရီခွဲ ဒေါင်ဆိုတာနဲ့ စဖွင့်တာပဲ။ တစ်ယောက် ဘတ် ၅၀၀ ပေးရတယ်။ မြန်မာငွေဆိုရင်တော့ တစ်သောင်းခွဲပေါ့။ လုံခြုံ ရေးကတော့ သိပ်မတင်းကျပ်ပါဘူး။

ခြံဝင်းကြီးကတော့ အကျယ်ကြီးပဲ။ မြက်ခင်း သစ်ပင် တွေကို ပုံစံမျိုးစုံ လုပ်ထားတော့ ပရိသတ်တွေက စောင့်ရင်းနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်ပေါ့။ ခြံဝင်းထဲ ဝင်ဝင်ချင်းညာဘက်မှာ အဆောက် အအုံကြီး လေးငါးခု တွေ့ရတယ်။ အားလုံးအဖြူရောင်တွေနဲ့ ရှေးဟောင်းအဆောက်အအုံတွေပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြင်ဆင်ထား တာက အသစ်အတိုင်းပဲ။ တယ်ဘက်မှာတော့ မြက်ခင်းကြီး ရှိတယ်။ မြက်ခင်းကြီးအလယ်မှာ ဘုရင်ရုပ်တု၊ နောက်ခံက စေတီနဲ့နန်းဆောင်ဆိုတော့ တော်တော်များများ အဲဒီရှုခင်း နောက်ခံထား ဓာတ်ပုံရိုက်ကြတယ်။

BURMESE CLASSIC

“မေကြီးကော”

“ဘယ်နေလိမ့်မလဲ၊ မော်ဒန်အမေကြီးဆိုတော့ ဓာတ်ပုံ ရိုက်ခံတာပေါ့။ ဖွင့်ဖွင့်ချင်းဆိုတာတောင် လူက တော်တော် များနေပြီ။ မုခ်ဦးကြီးတစ်ခု တွေ့တယ်။ အဲဒီထဲ မဝင်ရဘဲ လက်မှတ်ဝယ်တဲ့ အပေါက်ရှိတဲ့ ဘေးလမ်းကနေ ဝင်ရတယ်။ လက်မှတ်ဝယ်တဲ့အခန်းဘေးမှာ ဆိုင်ခန်း ဆယ်ခန်းလောက် ရှိတယ်။ အချို့က အမှတ်တရ ပစ္စည်းဆိုင်၊ အချို့က ပို့စကတ် အရောင်းဆိုင်၊ အချို့က Guide ငှားလို့ရတဲ့ ဆိုင်တွေပဲ။ နှစ်နာရီကို ဘတ် ၂၀၀ ပဲတောင်းတယ်။ ဘာသာကောင်း ရှစ်မျိုး ရတယ်။ အဓိက ကတော့ အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျပန်၊

စာရေးသူ၏ မိခင်

ရုရှား၊ တရုတ်၊ စပိန်ဘာသာ၊ ထိုင်း ဘာသာလမ်းညွှန်တွေပဲ၊ လက်မှတ်ဖြတ်တဲ့နေရာမှာ လမ်းညွှန်စာရွက်တွေ ဝေတယ်၊ ဘာသာမျိုးစုံပဲ၊ ကြိုက်တဲ့ဘာသာ တောင်းယူလို့ရတယ်”

“မြန်မာလိုကော”

“မြန်မာလိုတော့ ရတယ် မကြားဘူး၊ ကျွန်တော်က တော့ အင်္ဂလိပ်လို ရေးထားတဲ့ လမ်းညွှန်စာရွက် တောင်း လိုက်တယ်”

“ဘာမှမပြောတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ ဆိုရင်ကော”

“ပေးချင်တဲ့ဘာသာ စာရွက်ပေးတာ၊ ကျွန်တော့်အမေ က ဂျာမန်ဘာသာ လမ်းညွှန်စာရွက်၊ နောက်တစ်ယောက်က ပြင်သစ်ဘာသာစာရွက် ရတယ်၊ ဝင်ဝင်ချင်း ထိုင်နေတဲ့ ရသေ့ရုပ်တု တွေ ရတယ်၊ သမိုင်းမှာတော့ အထင်အရှား ရှိတယ်ထင်တယ်၊ နောက်ပြီး ဧရာမ မတ်တတ်ရပ် ဘီလူး ကြီးနှစ်ကောင်ရုပ်တု တွေ ရတယ်၊ ဓားထောက်ပြီး အပေါက် စောင့်နေတဲ့ ဟန်ပဲ၊ ဘီလူးနှစ်ကောင် မျက်နှာက အရောင် မတူကြဘူး၊ တစ်ကောင်က မျက်နှာအဖြူ၊ တစ်ကောင်က မျက်နှာအစိမ်းပဲ၊ တစ်ကိုယ်လုံး မှန်စီရွှေချထားတယ်”

“ဘီလူးနှစ်ကောင်က တော်တော်ကြီးလား”

“ကြီးတယ်၊ လူလေးငါးရပ်စာလောက် မြင့်တယ်၊ ဝင်ပေါက် အစောင့်ဘီလူးပေးမယ့် ဝင်လာတဲ့ လူတွေကို ကျောပေးထားတာ၊ ဘုရားဘက် မျက်နှာမူ စောင့်တဲ့သဘော ပဲ၊ ခေါင်းအများကြီးရှိတဲ့ ဘီလူးတွေပဲ၊ နံရံတစ်လျှောက်မှာ တော့ နံရံဆေးရေးပန်းချီတွေ ရှိတယ်၊ တော်တော်လက်ရာ မြောက်တယ်။

မြဘုရားကျောင်းဆောင်ရှိ ရွှေရောင်တိုင်လုံးပျား

အစောင့်ဘီလူးနှစ်ကောင်

မြဘုရားဝင်းအတွင်း ဘုရားကျောင်းဆောင်ပျား

မြဘုရားဝင်းအတွင်း မြင်ကွင်း

ဝင်ဝင်ချင်းတွေ့ရသော ရုသေ့ရုပ်တု

BURMESE CLASSIC

မြားပုတ်အတွင်း ရှေးဟောင်း မြို့တော်ကွယ်

BURMESE CLASSIC .COM

မင်းခမ်းမင်းနား ပန်းချီတွေ အများကြီးပဲ၊ နန်းတော် ဝင်းထဲ ချုံပုတ်ကြား သမီးရည်းစား ချိန်းတွေ့တာတောင် ပန်းချီဆွဲထားတယ်။ ဖောင်းကြွပန်းပုရုပ်တွေကလဲ အသက် ဝင်တယ်။ ဘီလူးမျက်နှာတွေ၊ ခြင်္သေ့မျက်နှာတွေက မာန်ထ နေသလိုပဲ။ ဘီလူးကြီးတွေက အချို့နေရာမှာလဲ တွေ့သေး တယ်။ အရွယ်အစားက တူပေမယ့် ခေါင်းတစ်လုံး ဘီလူး တွေပဲ။ ရာမဘုရင် နံပါတ် တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ကို အမှတ်တရ ထုထားတဲ့ ကျောက်စာလဲ တွေ့ရတယ်။ ကျောက်စာကို ရွှေထီးလေးလက် မိုးထားတယ်။ ခပ်မြင့်မြင့် ဆောက်ထား ပေမယ့် သိပ်တော့မကြီးပါဘူး။”

“ကမ္ဘောဒီးယား အန်ကောဝပ်အဆောက်အအုံလဲ ရှိတယ်ဆို”

“ရှိတယ်။ အသေးစားပါ။ ဒါပေမယ့် အနုစိတ်ထွင်း တားတာ၊ Dream World မှာလဲ တစ်ခုရှိတယ်။ ဒီနေရာမှာက လက်ရာ ပိုမြောက်တယ်။ တကယ့်အန်ကောဝပ်ကျောင်းကြီး ပြန်တွေ့ရသလိုပဲ။ နောက်တစ်မျိုး လက်ရာမြောက်တာက မှန်စီရွှေချပညာပဲ။ မှန်စီရွှေချ ဒီဇိုင်းမျိုးစုံ တွေ့ရတယ်။ ဒီထက် ဆန်းကြယ်တာက မှန်စီရွှေချမဟုတ်ဘဲ အမိုးတွေကို ရောင်စုံ သစ်ရွက်ပုံစံ ဖောင်းကြွတွေနဲ့ ကွပ်ထားတာ။ ဒီလို ဒီဇိုင်းမျိုးက မုံရွာက မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓေဘုရားရဲ့ ရောင်စုံဖောင်းကြွ လက်ရာ တွေနဲ့ ဆင်တယ်။ အောက်ဘက်တိုင်တွေကို မှန်စီရွှေချ၊ ဒေမိုး

05/10/2013

သူက ရောင်စုံသစ်ရွက် ဖောင်းကြွတွေနဲ့ ကွပ်ထားတယ်။
ဘယ်အိုးတော့ မျက်စိပသာဒရုံတယ်။ ဂဠုန်အစောင့်ရုပ်တွေလဲ
တွေ့ရတယ်။”

“ဒါဆိုရင် အကုန် ပြန်လည်မွမ်းမံထားတဲ့သဘောပေါ့။”

“ဟုတ်တယ်၊ နည်းနည်းပွန်းတာနဲ့ နည်းနည်းပြင်တာ
ပဲ။ ဦးရှေးဟောင်းလက်ရာတွေတော့ ကုန်လောက်ပြီ။ နိုင်ငံ
ဆင်းရဲက ယဉ်ကျေးမှုတွေ တွေ့ရတယ်။ ကမ္ဘောဒီးယားက
ဆင်းရဲလုံး မြေရုပ်တွေလဲ တွေ့ရတယ်။ ဘန်ကောက်မှာပဲ
တွေ့ရတဲ့ ပုံစံတစ်မျိုးက အပေါ်ပိုင်းကလူ အောက်ပိုင်းက
ဆင်းရဲတုပဲ။ သမင်ဆိုပေမယ့် ငှက်နဲ့ ပိုတူတယ်။ ကြေးရုပ်ပေ
မယ့် ရွှေချထားတော့ ရွှေရောင်တောက်နေတာပဲ။”

“သူတို့ရဲ့ ဒဏ္ဍာရီမှာရှိတဲ့ အကောင်ထင်တယ်။”

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဘုရားတစ်ဆူဆိုရင် အောက်ခြေပတ်
ထဲကတည်းမှာ ဘီလူးတွေထမ်းထားတဲ့ ပုံစံ တည်ထားတာ၊
အကြီးထဲမှာ ဖိနပ်မပါတဲ့ မျောက်တစ်ကောင်လဲပါတယ်။
သင်္ကေတကြယ်ပဲ။”

“မြဘုရားဆိုပေမယ့် ဘုရားကျောင်းဆောင်တစ်ခု
တည်း မဟုတ်ဘူးကိုး။”

“အကြောင့် မြဘုရားကို နိုင်ငံခြားသားတွေ လာကြ

အန်ကောပ်ကျောင်းဆောင် ပုံစံပေ

“လေ့လာစရာ အဆောင်တွေ အများကြီးပဲ။ အဲဒီထဲ မှာ မြဘုရားကျောင်းဆောင်က အလှဆုံးနဲ့ ဆွဲဆောင်မှု အကောင်းဆုံးပဲ။ ကျောင်းဆောင်ရှေ့မှာ အမွှေးတိုင်ထွန်း ဆုတောင်းနေတဲ့သူတွေ အများကြီး၊ ဆုတောင်းလဲ ပြည့်တယ် ဆိုပဲ။ ကျွန်တော်လဲ အမေ ဘာရောဂါမှ မရှိပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းဖြစ်တယ်။ ရောဂါစစ်ပြီး ဘာရောဂါမှမရှိလို့ နောက် တစ်ခေါက် ထပ်ဖူးဖြစ်သေးတယ်။ ပိုက်ဆံလဲ လှူဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အလှူခံဌာန ရှာမတွေ့လို့ အလှူခံပုံးထဲပဲ ထည့် ခဲ့ရတယ်”

“မြဘုရားအကြောင်းတောင် စိတ်ဝင်စားလာပြီ”

“ဘုရားက သေးပေမယ့် ကျောင်းဆောင်ကြီးကတော့ ဟည်းနေတာပဲ။ မြဘုရားအတွက် ကျောင်းဆောင်တစ်ခု အရင်တုန်းက ဆောက်သေးတယ်။ အဲဒီကျောင်းဆောင်ကို မိုးကြိုးပစ်ချလို့လား၊ မီးလောင်လို့လား၊ ကျွန်တော်လဲ မမှတ် မိတော့ဘူး။ အဲဒီလို ဖြစ်လို့ ဗေဒင်တွက်ကြည့်တော့ ကျောင်း ဆောင်က သေးနေလို့ ဆိုတာနဲ့ ကျောင်းဆောင်ကြီး ထပ် ဆောက်ရတာ”

“သူတို့ဆီမှာလဲ ဂမ္ဘီရတွေ ရှိသကိုး”

“ဟုတ်တယ်။ ထိုင်း၊ သရဲကား၊ စုန်းကားတွေ ကြည့်ဖူး တယ်မဟုတ်လား။ မြဘုရားကျောင်းဆောင် ပတ်ပတ်လည် မှာလဲ ဂဠုန်ပေါ် နတ်သားရုပ်နေတဲ့ ရုပ်တုတွေ၊ ဘီလူးရုပ် တွေ၊ လူတစ်ပိုင်း၊ သမင်တစ်ပိုင်း ရုပ်တုတွေ၊ နဂါးရုပ်တွေ အစုံပဲ။ မြဘုရားကျောင်းဆောင်နဲ့ အဲဒီအစောင့်ရုပ်တွေ အားလုံးက ရွှေရောင်ပဲ။ ရွှေနန်းဆောင်ကြီးပေါ့။ အဆောင် တွေ အများကြီးကြားမှာ ထီးထီးကြီး ပေါ်လွင်နေတယ်။ ရွှေ ရောင်တိုင်ကြီးတွေနဲ့ ပတ်ပတ်လည် ဝန်းရံထားတာ။ မြဘုရား ပေါ် တက်တာနဲ့ ဖိနပ်ချွတ်ရတယ်။ ဖိနပ်စောင့်တော့ မရှိဘူး။ လေ့ကားထစ် ငါးဆင့်လောက် တက်ရသေးတယ်။ အပေါ် ရောက်တော့ နဂါးကို ဂဠုန်က လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဖမ်းထားတဲ့ ရုပ်တုတွေ အများကြီးတွေ့ရတယ်”

“အပေါ်ဆင့်ဆိုတော့ မေကြီးကို ဘယ်လိုတင်သလဲ၊ ချီသွားတာလား”

“Wheel Chair ကို လေးဖက်လုံးက မ၊လိုက်တာ။ မြဘုရားကျောင်းဆောင်ထဲမှာ Wheel Chair နဲ့ ဖူးလို့ ရတယ်။ လေ့ကားတက်ဖို့အတွက်ပဲ မ၊ရတာ။ အခန်းထဲမှာတော့ ဘုရားတွေက အများကြီးပဲလေ။ မြဘုရားကို အမြင်ကြီးမှာ ထားတာ။ ကျောင်းဆောင်ထဲမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်ခွင့် မရှိဘူး။ အပြင်ကနေ Zoom ဆွဲပြီး ရိုက်ရတာ။ ကျောင်းဆောင်ရှေ့မှာ ကြားဖူးတွေဆေးဖို့ ကြေးလေ့ကြီးရှိတယ်။ ကြားဖူးတွေနဲ့ ပူဇော် ကြတယ်။

မြဘုရားရဲ့ ပလ္လင်ကတော့ လက်ရာမြောက်ပြီး ခမ်း နားတယ်။ အထပ်ထပ်အဆင့်ဆင့်ဆောက်ထားတာ။ သစ်သား

နဂါးခေါင်ကိုင်ထားသော ဂဠုန်ရုပ်တုများ

မြဘုရားနန်းဆောင်ရှေ့ အစောင့်ခြင်္သေ့ရုပ်တုများ

နံရံဆေးရေး ပန်းချီကားများ

ပလ္လင်တဲ့၊ ရွှေပြားတွေ ကွပ်ထားတယ်၊ ဗိသုကာ ပညာရှင် တွေကတောင် ဘန်ကောက်မှာတော့ လက်ရာအမြောက်ဆုံး ပလ္လင်လို့ ချီးမွမ်းရတယ်”

“အဲဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ သစ်သားပလ္လင်ဗို့လား မသိဘူး၊ အနုစိတ် လက်ရာမြောက်တယ်၊ နောက်လက်ရာမြောက် ဘာကတော့ တံခါးရွက်တွေပဲ၊ အယုဒ္ဓယခေတ်နှောင်းပိုင်းက လက်ရာတဲ့၊ ကနုကမာလက်ရာ တံခါးကြီးပဲ၊ မြဘုရားရဲ့ ဘေး နှစ်ဖက်မှာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး သရဖူဆောင်းထားတဲ့ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား တော်ကြီး နှစ်ဆူရှိတယ်၊ ပထမမြောက် ရာမဘုရင်နဲ့ ဒုတိယ မြောက် ရာမဘုရင်ကို ရည်စူးပြီး ကိုးကွယ်ထားတာ။

အဲဒီနှစ်ဆူကို တတိယမြောက် ရာမဘုရင်က ၁၈၇၀ မှာ သွန်းလုပ်ခဲ့တာ၊ ဉာဏ်တော်အမြင့် အတူတူပဲ၊ သုံးမိတာ မိန့်တယ်၊ ရွှေချပြီး ကျောက်သံပတ္တမြားတွေနဲ့ စီခြယ်ထားလို့ မိန့်မိန့်တောက်နေပေမယ့် မျက်နှာတော်က ငြိမ်းချမ်းတယ်၊ နှစ်ဆူလုံး မျက်လွှာချထားတယ်၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဓရာတွေကို ငြိမ်စေတဲ့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ဆောက်ခဲ့တယ်၊ အဓိကကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးပေါ့။

အဲဒီနှစ်ဆူက ဝဲယာရှိပေမယ့် ဘုရားတွေရဲ့ ရှေ့ဆုံး ရာမ နောက်ပြီး သပ္ပာယ်တဲ့ ဘုရားတစ်ဆူကတော့ ထိုင်ကိုယ် ဆော်ပဲ၊ ကမ္မဋ္ဌာန်း ဝင်စားနေတဲ့ပုံစံ ထူထားတာ၊ စတုတ္ထ မြောက် ရာမဘုရင် ထုလုပ်ခဲ့တာတဲ့”

“ဘုရားတွေက အများကြီးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မြဘုရားဆင်းတုတော် အောက်ခြေမှာ လဲ ရုပ်ပွားတော် ဆယ်ဆူရှိတယ်၊ အားလုံး သရဖူဆောင်း ထားတယ်၊ နှစ်ဆူ တစ်စုံစီထားတာ၊ သမုဒ္ဓရာတွေ ငြိမ်စေတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲပေါ့၊ အတွင်းဘက်နံရံတွေကိုတော့ ပန်းချီတွေ ဆွဲထားတယ်၊ မြဘုရားရဲ့နောက်ဘက် ပန်းချီတွေက အနန္တ စကြဝဠာကို ရည်ရွယ်ပြီး ဆွဲထားတာ၊ ပြတင်းပေါက်တွေက တော့ ဗုဒ္ဓဝင်ဖြစ်စဉ်တွေနဲ့ ဘေးဘက်တွေကတော့ ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါအကြောင်းတွေ ဆွဲထားတယ်၊ ပန်းချီတွေက လက်ရာ မြောက်တော့ မောင်းကြွတွေလားတောင် ထင်မိတယ်။

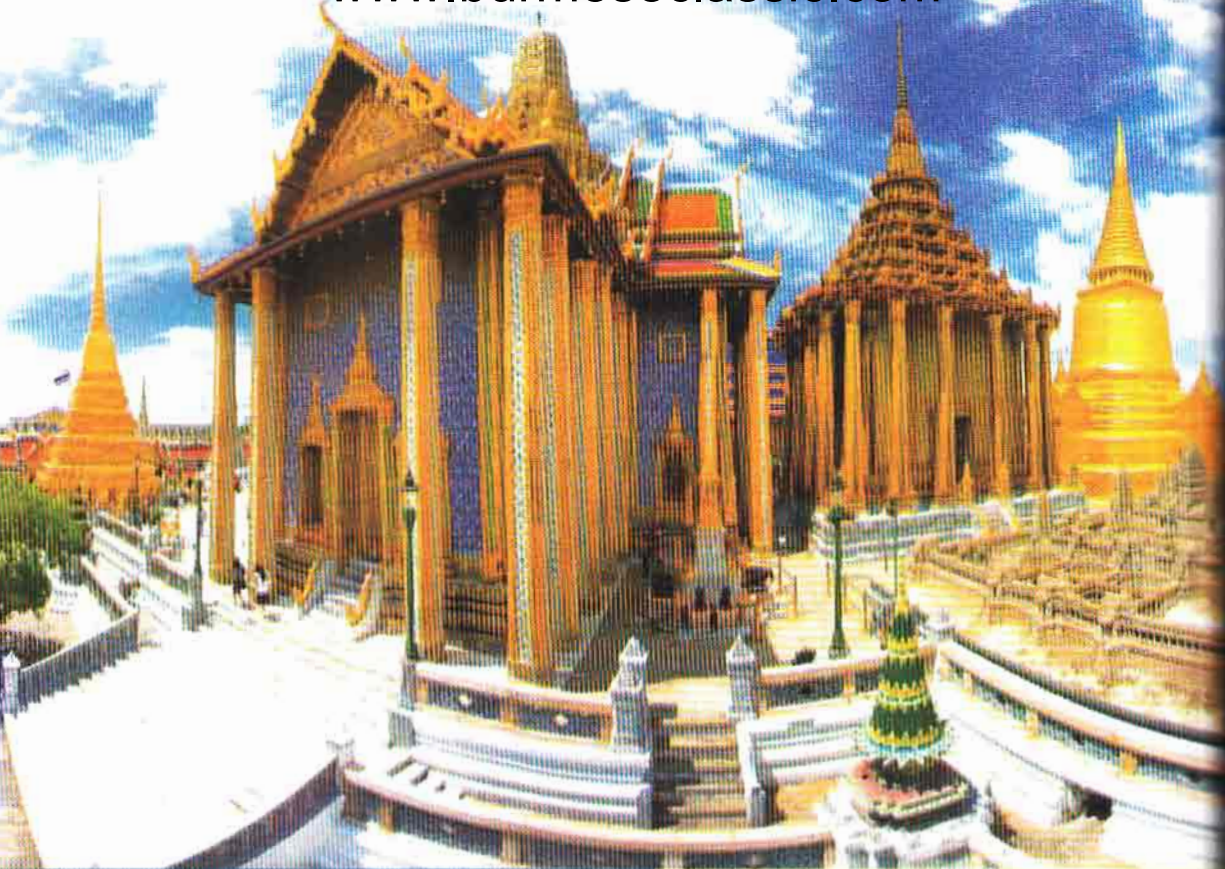
ကျွန်တော်လဲ အခန်းထဲမှာ ဓာတ်ပုံရိုက်လို့မရတော့ ဒီအတိုင်းပဲ လေ့လာရတာ၊ နောက် လူရှင်းတဲ့နေရာရှာပြီး ခဏတော့ တရားထိုင်ဖြစ်တယ်၊ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်သက်နေတယ် လို့ ခံစားရတယ်၊ ဒါကလဲ ဘုရားတန်ခိုး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖူးချင်စိတ်ကလဲ ပြင်းပြနေတယ်၊ တကယ်ဆိုရင် အမေကင်ဆာ ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်တဲ့အချိန်မှာ စဖူးရတာ၊ ရင်ထဲ ပူနေမယ်လို့ထင်တာ၊ ဒါပေမယ့် အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ။

ကျောင်းဆောင်ပြန်အထွက်မှာလဲ ခြင်္သေ့ရုပ် ၁၂ ရုပ် တွေ့ရတယ်၊ နှစ်ခု တစ်စုံစီဆိုတော့ ခြောက်စုံပေါ့၊ ဆောင့် ကြောင့်ထိုင် ခြင်္သေ့တွေပဲ၊ ခြင်္သေ့နှစ်ရုပ်ကို ကမ္ဘောဒီးယားက ယူခဲ့တာတဲ့၊ နောက်ခြင်္သေ့တွေကိုတော့ အဲဒါကိုကြည့်ပြီး ထုထားတာတဲ့”

“ညီလေးကတော့ ဘယ်သွားသွား ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာဖြစ်တာကိုး”

မြဘုရားအား လေ့လာနေသော စာရေးသူ၏ပိုင်နှင့် ကိုအောင်ဝင်းသန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံ

ခေါင်းပေါင်းမြောက်ပြားစွာနှင့်
ဘီလူးရုပ်တု

“အဲဒီလောက်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ အပြန်ကျရင်
စာရေးရင် ရေးဖြစ်မှာပဲဆိုပြီး လေ့လာခဲ့လို့ပါ”

“မြဘုရားဆိုပေမယ့် အခြားလေ့လာစရာတွေက ရှိတာ
ကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ မြဘုရားကျောင်းဆောင်ကို နန်းတော်
ထဲမှာ ဆောက်ထားတာ၊ နန်းတော်ကြီးကို ၁၇၈၂ ခုနှစ်မှာ
ဆောက်ခဲ့တာ၊ ဘုရင့်နန်းဆောင်၊ ညီလာခံသဘင်၊ အစိုး
ရုံးတွေပါ ထည့်ဆောက်ထားတာ၊ မြဘုရားကိုလဲ အဲဒီထဲမှာ
ဆောက်ခဲ့တာ၊ နန်းတော်ကြီးက 218,000 square meter
ကျယ်တယ်၊ တံတိုင်းလေးထပ် ဆောက်ထားတာ။

အဲဒီ နန်းတော်ကြီးကို ပထမမြောက် ရာမဘုရင်
ဆောက်ခဲ့တာ၊ အရင်ဘုရင့်နန်းဆက်ရဲ့ နန်းတော်က တစ်
ဖက်ကမ်းမှာ၊ အရင်နန်းတော်နဲ့ အခုနန်းတော်က မြစ်ခြား
ထားတဲ့ သဘောပဲ၊ မြဘုရားနန်းဆောင်က နန်းတော်အတွင်း
မြောက်ဘက်နေရာမှာ၊ လေ့လာတဲ့သူတွေက အနောက်ဘက်
အပေါက်ကနေ ဝင်ပြီးတော့ မြောက်ဘက်ကို ချိုးသွားရတာ
ကျွန်တော် ခုနကပြောတဲ့ အဆောက်အအုံတွေက အနောက်
နဲ့မြောက်ဘက်ကြား အဆောက်အအုံတွေပဲ၊ နန်းတော်ထဲမှာ
အဆောက်အအုံတွေ ရာနဲ့ချီပြီးရှိတယ်၊ အချို့နေရာလွှတ်
လေ့လာခွင့် မရှိဘူး”

မြန်မာ့အလင်းအတွင်း ပြင်ကွင်းကုန်း

“သူတို့က နန်းဆောင်နဲ့ နှံ့တွေကို ဝင်းတစ်ခုတည်းမှာ ထားတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါက တစ်မျိုးတော့ကောင်းပြီး တစ်မျိုး မကောင်းဘူး၊ ဒါပေမယ့် နန်းတော်ရဲ့တည်ဆောက်ပုံကတော့ နေစ်ကျတယ်၊ အဝန်းအဝိုင်း သုံးခုနဲ့ထားတယ်၊ ကျွန်တော် တို့လေ့လာတဲ့ မြဘုရားရှိတဲ့ အဝန်းဝိုင်းက အပြင်ဘက်ဆုံး အဝန်းပဲ၊ မြောက်ဘက်မှာ ရှိတယ်၊ ဒုတိယ အဝန်းဝိုင်းက အလယ်မှာ၊ အတွင်းဘက်ဆုံး အဝန်းဝိုင်းကတော့ တောင် ဘက်မှာ၊ အဲဒီကိုတော့ ပရိသတ် သွားလို့ မရလောက်ဘူး ဆင်တယ်”

“လုံခြုံရေးအတွက်လဲ ပါမှာပေါ့”

“ကျွန်တော်လဲ မရောက်တော့ သေချာမပြောတတ်

ဘူး”

“ထိုင်းနိုင်ငံ သမိုင်းကြောင်းလဲ နည်းနည်းရှင်းပြပါဦး”

“ထိုင်းနိုင်ငံသမိုင်းက အကျဉ်းချုပ်တောင် တော်တော် နှစ်တယ်၊ ထိုင်းနိုင်ငံကလဲ နှစ်ရာပေါင်းများစွာကတည်းက သူတွေနေခဲ့ကြတာတဲ့၊ ၆ ရာစုလောက်ကတော့ ဒွါရဝတီ ဆိုတဲ့ မြောက်ဘက် LAMPHUN ဒေသကနေ တောင် ဘက် PATTAN ဒေသထိ လယ်ယာလုပ်ပြီး နေထိုင်ကြတာ ဆို သ ၁၁ ရာစုလောက်ကျတော့ မြို့ပြလေးတွေ ဖြစ်နေပြီတဲ့၊ မြို့တော်တွေ ဝင်တိုက်တာနဲ့ အကုန်ပျက်စီးကုန်တယ်။

အပိုးကို ရောင်စုံဖောင်းကြွပျားနှင့် အလှဆင်ထားပုံ

စာရေးသူ အမှတ်တရ

၁၂၅၈ မှ ၁၄၄၈ ထိ SUTHO THAI ခေတ်ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ထိုင်းနိုင်ငံသမိုင်း စခဲ့တာ။ ဘယ်လောက်ထိ အာဏာသက်ရောက်သလဲဆိုတော့ လာအိုနိုင်ငံမြောက်ပိုင်း LUANG PRABANG ဒေသနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံ မုတ္တမပင်လယ်ကွေ့အထိ နယ်နိမိတ်ကျယ်တယ်။ အဲဒီခေတ်မှာ ဘုရင်ကိုးဆက်ရှိတယ်။ ဇုတိယဘုရင်က စာရေးဖို့အကွရာတွေ ထွင်ခဲ့တာ။ ထိုင်းဗုဒ္ဓဘာသာကိုလဲ အဲဒီအချိန်ကတည်းက ကိုးကွယ်ခဲ့တာ။ အနုပညာ ယဉ်ကျေးမှုလဲ တိုးတက်လာတာ။ ကြွေထည် မြေထည်လုပ်ငန်းက တိုင်းပြည်ရဲ့အဓိကဘဏ္ဍာတဲ့ ကိုးဆက်မြောက်ဘုရင် ကွယ်လွန်ပြီးတော့ အယုဒ္ဓယဘုရင် အုပ်ချုပ်မှုနိုင်ငံအောက်ကိုရောက်ပြီး ဒေသတစ်ခုလောက်ပဲ သတ်မှတ်ခံရတော့တယ်။ ၁၄ နဲ့ ၁၅ ရာစုကတော့ အယုဒ္ဓယခေတ်ပဲ။ ကမ္ဘောဒီးယား အန်ကောဝပ်အထိ အာဏာသက်ရောက်တယ်။”

ပြဘုရားနန်းသောင်ရှိ အစောင့်ခြင်္သေ့များ

လျှောက်တစ်ကောင်နှင့် ဘီလူးများ

“ညီလေးက အန်ကောဝပ်လဲ ရောက်ခဲ့တာဆိုတော့ ဒါတွေ သိပြီပေါ့။”

“ဒါကြောင့် ကမ္ဘောဒီးယားမှာ ထိုင်းလက်ရာတွေ အများကြီးပဲ။ ဘယ်လောက်ပဲ အင်အားကြီးကြီး ၁၆ ရာစုလောက်ကျတော့ မြန်မာနိုင်ငံဘုရင် ဘုရင့်နောင်ရဲ့ စစ်တပ်က တိုက်ခိုက်ပြီး အယုဒ္ဓယကို သိမ်းပိုက်လိုက်တာ။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဘုရင့်နောင်ဆိုရင် ထိုင်းက ချစ်ကြောက်ရိုသေနေတာ။ ဘုရင့်နောင်ကို နတ်ဘုရား တစ်ပါးလိုမျိုး ကိုးကွယ်ကြတယ်။ ဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်ရတယ်။”

ဘုရင့်နောင်ကလဲ ဘုရင့်မျိုးဆက်ကို အကုန်မဖြတ်ပစ်ပါဘူး။ ဖြတ်ပစ်လိုက်ရင် ထိုင်းဘုရင်ရာဇဝင်တောင် ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဘုရင့်နောင်မရှိတဲ့ နောက်ပိုင်းမှ ထိုင်းတို့က

အပျက်အစီးများကို ပြုပြင်ခြယ်သနေပုံ

ပြဘုရားနန်းဆောင်ရွက် အမွှေးတိုင်ဖြင့် ပုလဲနေကြသူများ

မြန်ပြေးသိမ်းပိုက်ခဲ့တာ၊ ၁၇၆၇ ခုနှစ်လောက်မှာ မြန်မာတို့က မြန်သိမ်းခဲ့တယ်။ အဲဒီလို ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် တိုက်နေ တော့ အယုဒ္ဓယလဲ တော်တော်ပျက်စီးသွားတယ်။ ဒါကြောင့် အယုဒ္ဓယမှာ မြို့တော် မလုပ်တော့ဘဲ THONBURI မှာ မြို့တော်တည်ပြန်ရော၊ ၁၅ နှစ်ဝန်းကျင်ပဲ ကြာတယ်။ အဲဒီ ဘုရင်ခေတ် ကုန်တယ်”

“ဒါကြောင့် ထိုင်းတွေက ဘုရင်နောင်ကိုချစ်ပြီး သူ့ သားတွေကျတော့ မုန်းတောက်ိုး၊ ဆက်ပြောပါဦး။ နားထောင် ဆောင်းတယ်”

“အဲဒီနောက်တော့ CHAKRI မင်းဆက် စခဲ့တယ်။ အခုလက်ရှိ အုပ်ချုပ်နေတာ အဲဒီမင်းဆက်ပဲ။ ၁၇၈၂ ခုနှစ်မှ အထမမြောက် RAMA ရာမဘုရင် နန်းတက်တယ်။ မြို့တော်

အနုပညာ အလှအပလက်ရာ

ကို ဘန်ကောက်ကို ပြောင်းတယ်။ ၁၈၀၉ မှ ဒုတိယမြောက် ရာမဘုရင် နန်းတက်တယ်။ ၁၈၂၄ မှ တတိယမြောက် ရာမ ဘုရင် နန်းတက်တယ်။ အဲဒီဘုရင်က စီးပွားရေးကို အာရုံစိုက် တယ်။ တရုတ်နဲ့ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး စခဲ့ပြီး ပြည်တွင်း လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို အားပေးခဲ့တယ်”

“ညီလေး အရင်တစ်ခေါက်က ပြောသလို နိုင်ငံခြား ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုကိုပဲ အာရုံစိုက်မနေဘဲ ပြည်တွင်း ကုန်ဈေးနှုန်း ကျအောင် လုပ်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်တယ်”

“နိုင်ငံခြား ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု ရရှိရေးကိုပဲ အာရုံစိုက်နေ တော့ ပြည်တွင်းစီးပွားရေးရဲ့ ကုန်ဈေးနှုန်းကို အာရုံလျော့သွား တာပေါ့။ ပြည်သူတွေလက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံထောင့် လိုတယ်။ ခုတော့ ဘာလုပ်လုပ် အဆင်ပြေတဲ့လူက နည်းတယ်။ မရှုံး

ခေါင်းဝါးလုံးနှင့် ထူးဆန်းခြားခြား နဂါးရုပ်တု

နန်းတော်ဝင်းအတွင်းရှိ နန်းဆောင်များ

မြဘုရားကျောင်းဆောင်အထဲရှိ ဘုရားဆင်းတုတော်များ

မြဘုရားကျောင်းဆောင် အထဲမှာ ရုပ်

အောင်ဘဲ လုပ်နေရတယ်။ ဒီတော့ စီးပွားရေးသမားအားလုံး အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ လုပ်တော့ ဈေးက အဆမတန်တက်နေပြီ။ အဲဒီဈေးကွက် ပေါက်ကွဲသွားရင် လူတွေလက်ထဲ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေတွေပဲ တင်နေမှာ၊ ကောင်းတဲ့ အလားအလာ မဟုတ်ဘူး။ နိုင်ငံတကာမှာလဲ ဒါမျိုး အဖြစ်အပျက်တွေက ရှိနေပြီ။

ရာမဘုရင် (၁) နှင့် (၂) အား ရည်စူး၍ ကိုကျွယ်ထားသော ဘုရားဆင်းတုတော်နှစ်ဆူ

နန်းတော်ကြီးအား အပေါ်စီးမှ
မြင်မြင်ရပုံ

မြတ်တဲ့ဈေးကွက် တစ်ခုတည်းကိုပဲ လိုက်ဆော့နေတော့
ဈေးကွက်လဲ ငြိမ်သွားရော၊ အားလုံး ပိုက်ဘောမိတာပေါ့၊
ဘိတောင် စတော့ဈေးကွက် လာတော့မယ်လို့ ကြားတယ်၊
ဒီလိုသာ လုပ်တတ်တဲ့ မြန်မာတွေ အကျင့်နဲ့ဆို မွဲကြမယ့်
ဖြစ်ခြင်း၊ ကဲ၊ ဒါနဲ့ ဘုရင်မင်းဆက် အကြောင်း ဆက်ပြော
ရအောင်”

“ညီလေးက အပြုသဘောနဲ့ ပြောတာပဲ၊ အဲဒါနဲ့
စတုတ္ထမြောက်ဘုရင်က . . .”

“စတုတ္ထမြောက် ရာမဘုရင်က ၁၈၅၁ မှာ နန်းတက်
တယ်၊ ဥရောပနိုင်ငံတွေနဲ့ သံတမန်ရေးရာ အရမ်းကောင်း
တယ် ကိုလိုနီလက်အောက်ခံမဖြစ်အောင် နိုင်ငံရေးကို ကျွမ်း
ကျွမ်းကျင်ကျင် ဆောင်ရွက်ခဲ့တာ၊ ကုန်သွယ်ရေး ဆိုင်ရာတွေ

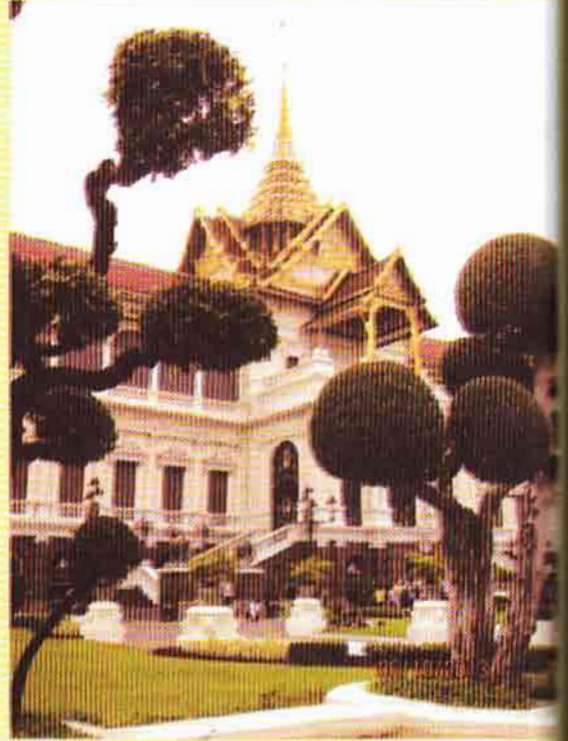
ပကတိအသွင်ဖြင့်
မြေဘုရား

နေ့၊ မိုး၊ ဆောင်း၊ သက်န်းနှင့် မြေဘုရား

မြဘုရားနန်းသောင်အတွင်း နံရံဆေးရေးပန်းချီလက်ရာ

ဘုရင့်နန်းသောင် မြင်ကွင်း

ချောမွတ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်။ ပညာရေးကိုလဲ ဂရုစိုက်တယ်။ အဲဒီဘုရင်က တိုင်းပြည်အတွက် တော်တော်လေး ကြီးစားခဲ့တာ။ ပညာရှိစကားကို နားထောင်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတစ်ပါးကျွန် မဖြစ်ခဲ့တာ။

ပဥ္စမမြောက်ဘုရင်က သူ့သားပဲ။ ၁၈၆၈ မှ နန်းတက်တယ်။ တစ်နိုင်ငံလုံး လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးတွေ ကောင်းအောင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဆဋ္ဌမမြောက် ဘုရင်ကတော့ စာမတတ်သူမရှိအောင် ပညာရေးကို စူးစိုက်ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ ၁၉၂၅ မှာ သတ္တမမြောက်ဘုရင် နန်းတက်တယ်။ နန်းတက်ပြီး ခုနစ်နှစ်ကြာတော့ တပ်မတော်သားအချို့နဲ့ အစိုးရဝန်ထမ်းအချို့ ပေါင်းပြီး အာဏာသိမ်းခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် သွေးထွက်သယံဇာတ မရှိခဲ့ဘူး။ စည်းမျဉ်းခံ ဘုရင်စနစ်ကို စတင်တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ် ပြီးတဲ့အထိ စစ်တပ်က တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်။

၁၉၃၅ မှာ အဋ္ဌမမြောက်ဘုရင် နန်းတက်တယ်။ ၁၉၄၆ မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း အသတ်ခံရတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့ညီနဝမမြောက်ဘုရင် ဘုမိဘောအဗ္ဗယာဒတ် (BHUMIBOL

ADULYADEJ) နန်းတက်ခဲ့တယ်။ တိုင်းပြည်ကိုလဲ SIAM နာမည်ကနေ THAILAND အဖြစ် ပြောင်းခဲ့တယ်။ ခု နန်းတက်နေတာ အဲဒီဘုရင်ပဲ။ ကမ္ဘာ့နန်းစံသက် အကြာဆုံးဘုရင်ပဲ။ တိုင်းသူပြည်သားတွေကလဲ သူတို့ဘုရင်ကို ဘုရားလိုမျိုး ကိုးကွယ်ကြတာ။ ဘုရင့်သားသမီးတွေကိုတောင် ဝန်ကြီးချုပ်က အရိုအသေပေးရတယ်။ ဘုရင့်သားသမီး ရှေ့ကလျှောက်ရင် နောက်ကလိုက်ရတဲ့သူက ဒူးထောက်ပြီး နောက်ကလိုက်ရတာ။ ဘုရင်ရှေ့ဆိုရင်တော့ အားလုံး ဒူးရော လက်ရော ထောက်ထားရတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး ဓလေ့ပဲ။

“ဆူပူမှုတွေဖြစ်ရင်တောင် ဘုရင်ကတားရင် ငြိမ်သွားတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်။ ဒါကလဲ ဘုရင်က တိုင်းပြည်အတွက် အများကြီး ကောင်းတာတွေ လုပ်နေတာကိုး။ အာဏာလွှဲဖို့တောင် သူ့ရဲ့သားတော်က ပြဿနာ ခဏခဏဖြစ်ပြီး မိန်းမပွေလို့ မြေးတော်ကို အာဏာလွှဲဖို့ စီစဉ်ထားတယ်တဲ့။

နိုင်ငံခြားရေးကိစ္စကိုတော့ ဝန်ကြီးချုပ်ကပဲ လုပ်ရတယ်။ ဝန်ကြီးချုပ်ကလဲ အမျိုးသမီးဆိုတော့ အချို့က မကြိုက်ကြဘူး။

ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း သက်ဆင်ရဲ့ ညီမဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ သက်ဆင်ရဲ့ နောက်ကွယ်ကြီးကိုင်မှုတွေ သက်ဆင်ရဲ့ လာဘ်စားတဲ့အမှုတွေကို ပေါ့လျော့အောင် လုပ်တယ်ဆိုပြီး ခဏခဏ ဆန္ဒပြတာတွေရှိတယ်။ ဘုရင်ရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်း

အစောင့်စစ်တပ် လဲနေစဉ်

အစောင့်စစ်သားနှင့် စာရေးသူ၏မိခင် အပျက်တရ

မှာတောင် အုပ်စု နှစ်စုကွဲနေတယ်လို့ ဒေသခံတစ်ယောက်က ဆိုကြတယ်။

“နိုင်ငံရေးက လုပ်ရတာ မလွယ်ပါဘူး၊ အဲဒီနောက်ကော”

“အဲဒီနောက် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်ရင်း ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ မိခင်တော်အထွက် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုက တော်တော် သိမ်းနားတယ်။ CHAKRI MAHA PRASAT THRONE HALLတဲ့။ စစ်တပ် တစ်တပ်က အမြဲရှိတယ်။ တပ်လဲချိန် ဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ ခဏလောက်စောင့်ကြည့်သေးတယ်။ မိခင်တော်က ဓာတ်ပုံရိုက်၊ ဗွီဒီယိုရိုက်ဆိုတော့ စစ်သားတွေက ဇာတ်ဝင်ခန်းမှာ သရုပ်ဆောင်နေသလိုပဲ။ တော်တော်လေးကို ကြည့်ကောင်းတယ်ဗျာ။ အဲဒီနန်းဆောင်ရှေ့ သိပ်အလှ မြက်ခင်းအလှကတော့ နန်းတော်ထဲမှာ အလှအဆင် မြဲဘုရားနန်းဆောင်က ဘုရားနန်းဆောင်လို အရောင်ဆူနေတာက တစ်မျိုး။ အခုနန်းဆောင်ကတော့ ဘုရင့်နန်းဆောင်လို ကြီးကျယ်ခမ်းနားတာ”

“မြဘုရားဆိုလို့ မြဘုရားသမိုင်းလဲ ပြောပြပါဦး”

“အင်ကိုက သတိရသားပဲ။ မြဘုရားစေတီကို ပထမဆုံးဆောက်ရာမှာ မာမဘုရင် တည်ခဲ့တာ။ မြဘုရားကိုတော့ LIOS မှာ မြို့တော်ကနေ ပင့်ဆောင်ခဲ့တာ။ စေတီတည်တာပဲ မိခင်တော်ကြာတယ်။ မြဘုရားဟာ တကယ်တော့ မြဘုရားမဘုရားဘူး။ အစိမ်းရောင် ကျောက်စိမ်းတုံးကြီးကနေ

ထုခဲ့တာ။ မှတ်တမ်းတွေအရ ဘုရားသမိုင်းက ၁၄၃၄ မှာ ယိုးဒယားနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်း CHIENGRAI ဒေသက စေတီတစ်ဆူကို မိုးကြိုးပစ်တာကနေ စတာ။ ပျက်စီးသွားတဲ့ စေတီထဲမှာ ထူးဆန်းတဲ့ ဆင်းတုတော်တစ်ဆူကို တွေ့တာ။ အဲဒီဆင်းတုတော်ဟာ သရွတ်နုတွေနဲ့ ဖုံးနေတာလေ။ အဲဒီလိုနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ကိုးကွယ်ထားတယ်။

တစ်နေ့ မျက်နှာရဲ့သရွတ်နု ပဲ့ကျတာကနေ ကျောက်စိမ်းဘုရားမှန်း သတိပြုမိတာ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘုရင်ရော တိုင်းသူပြည်သားတွေပါ ကိုးကွယ်ကြတယ်။ ဘုရင်က မြဘုရားကို မင်္ဂလာဆင်တော်ပေါ်တင်ပြီး အပူလောင်ခဲရာက ဆင်တော်ဟာ LAMPANG မြို့တက်ကိုပဲ ပြေးတယ်။ အဲဒီလို နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပြေးနေတော့ အဲဒီမြို့မှာပဲ ကိုးကွယ်ခွင့်ပြုခဲ့တယ်။ မြဘုရားကို အဲဒီမြို့မှာ ၃၂ နှစ်တိုင် ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်။

၁၄၆၈ ခုနှစ်မှာ ဘုရင် TILOKA ဟာ မြဘုရားကို CHIENRAI ဒေသကို ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်ခဲ့တယ်။ ဘုရင့်သမီးတော်က လာအိုဘုရင် သားတော်နဲ့ လက်ထပ်ပြီး လာအိုနိုင်ငံ မြို့တော်ကို အလည်သွားခိုက် မြဘုရားကို ပင့်သွားတယ်။ ဒီလိုနဲ့ လာအိုနိုင်ငံမှာ ၁၂ နှစ်တောင် ကြာခဲ့တယ်။

၁၅၆၄ မှာ ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီးရဲ့ စစ်တပ်ကြီးကို မတွန်းလှန်နိုင်လို့ မြို့တော်ကို VIENTIANE သို့ ပြောင်းခဲ့တယ်။ အဲဒီမြို့တော်ကိုလဲ မြဘုရားကို ပင့်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမြို့မှာ ၂၀၄ နှစ် ကြာခဲ့တယ်”

ထိုင်းဘုရင် မိသားစု

“ဘုရင့်နောင်တပ်ကိုတော့ အားလုံးက ကြောက်ရတယ်နော်၊ အစ်ကို သိသလောက်ဆို ဒုတိယမြန်မာနိုင်ငံတော်ကြီးကို တည်ခဲ့တဲ့ ဘုရင့်နောင်မင်းတရားကြီးဟာ ယိုးဒယားနိုင်ငံကို သိမ်းပိုက်တုန်းက ယိုးဒယားဘုရင်ကိုပဲ နန်းပေးခဲ့ပြီး ယိုးဒယားအိမ်ရှေ့မင်းသား နရီစွမ်ကို ဟံသာဝတီ ခေါ်ထားတာ။ အဲဒီလို အာဏာကြီးခဲ့တဲ့အချိန်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်မိသေးတယ်။ ကဲ၊ မြဘုရားအကြောင်းလေး ဆက်ပြောပါဦး။”

“၁၇၇၈ မှာ ပထမမြောက် ရာမဘုရင်က VIEN-TIANE မြို့တော်ကို သိမ်းပြီး မြဘုရားကို ထိုင်းနိုင်ငံကို ပြန်ပြီးပင့်ခဲ့တာ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး မြဘုရားကို နွေရာသီမှာ သင်္ကန်းတစ်စုံ၊ မိုးရာသီမှာ သင်္ကန်းတစ်စုံ လဲပေးခဲ့တယ်။ တတိယမြောက် ရာမဘုရင်လက်ထက်ကျတော့ ဆောင်းရာသီပါ သင်္ကန်းတစ်စုံ လဲပေးခဲ့တယ်။ အခုဆိုရင် နွေ၊ မိုး၊ ဆောင်း

သင်္ကန်းလဲတဲ့ အခမ်းအနားတွေကို ခမ်းခမ်းနားနား ကျင်းပကြတယ်။ မြဘုရားရဲ့ အကျယ်က ၄၈. ၃ စင်တီမီတာရှိပြီး ၆၆ စင်တီမီတာ မြင့်တယ်။ ၁၅ ရာစု မတိုင်မီကတည်းက ထုခဲ့တယ်လို့ ပညာရှိတွေက ဆန်းစစ်ကြတယ်။ အိန္ဒိယနဲ့ သိန်းလင်္ကာက ရုပ်ပွားတော်တွေနဲ့ တော်တော်လေးဆင်တယ်။ နှင်ငါးဆယ် တစ်ကြိမ်စီ နန်းဆောင်ကြီးကို အကြီးအကျယ် ပြင်ဆင်ခဲ့တာ။ အခုလဲ လက်ရှိဘုရင်နဲ့ သူရဲ့သမီးတော် သိန်းကဆက်ပြီး ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်နေတာ။ သီရိပုံမင်းသမီးက မြန်မာပြည်ကို မကြာခဏလာတာဆိုတော့ တွေ့ဖူးကြမှာပဲ။ ကဲ၊ ကျွန်တော်ပြောတာလဲ အကြမ်းဖျင်းလောက်တော့ ပုံနဲ့ ထင်တယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ငါ့ညီ၊ အစ်ကိုတို့အတွက်တော့ ဗဟုသုတ တိုးပါတယ်။”

“ကျွန်တော်လဲ မသိသေးတဲ့ လူအတွက် ဗဟုသုတ ရအောင် ပြောပေးတာ။”

“သိပြီးသား၊ ရောက်ဖူးပြီးသား သူတွေအတွက်တော့ ပြန်ပြီး အမှတ်တရ ဖြစ်စေတာပေါ့။ နောက်တစ်ခေါက်လေ့လာတာပြောမှာလဲ။”

“နောက်တစ်ခေါက်တော့ ကလေးရော၊ လူငယ်ရော အကြိုက်ဖြစ်စေမယ့် ကမ္ဘာသုံးခုအကြောင်း ပြောပေးတာပေါ့။ Dream World, Safari World နဲ့ Underwater World ပေါ့။”

(ဆက်ရန်)

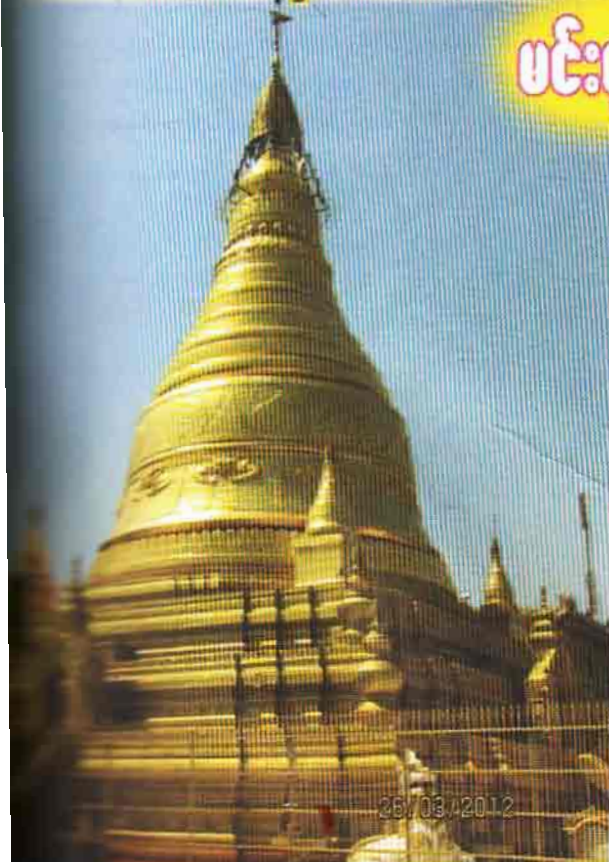
www.burmeseclassic.com

ဥမင်သုံးဆယ်နှင့် ဖုဗျာင် ငမာ်စူး လွင်ကြိုင်ကြိုင်

26/03/2012

ပင်းဂုဏ်

ဥမင်သုံးဆယ်၊ ဥမင်ကိုးဆယ်နှင့် ဆွမ်းဦးပုညရှင်စေတီတော်တို့သို့ စာရေးသူ ငယ်စဉ်က တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် စစ်ကိုင်းသို့ နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် ရောက်ခဲ့သည့်တိုင် “ရာဇမဏိစူဠာကောင်းမှုတော် စေတီကြီး” သို့သာ သွားရောက်ဖူးမြော်ဖြစ်တော့သည်။ စစ်ကိုင်းတောင်ပေါ်သို့မူ မတက်ဖြစ်တော့ပေ။

[စကားချပ် - ရာဇမဏိစူဠာကောင်းမှုတော် စေတီကြီးသို့ သွားရောက် ပူဇော်ခဲ့သည့် ဘုရားဖူးခရီးသွား ဆောင်းပါးကို ၂၀၁၂ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလထုတ် လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းအမှတ် - ၁၉၃ တွင် ဖော်ပြပြီး ဖြစ်ပါသည်။]

စစ်ကိုင်း (အင်းဝ)တံတားဟောင်းကြီးအား မြင်တွေ့ရပုံ

ယခုတစ်ခေါက် ဘုရားဖူးခရီး သွားအဖို့ဖြင့် လိုက်ပါခဲ့သော ဘုရားဖူး ခရီးစဉ်တွင်မူ စစ်ကိုင်းတောင်ပေါ်တက် ရန် အစီအစဉ် ပါဝင်သဖြင့် ဆွမ်းဦးပူညှ ရှင်စေတီတော်သို့တိုင် ရောက်ရှိဖူးမြော် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

“စစ်ကိုင်း ဇေယျာပူရမှာဝယ်၊ တောင်သာပတ်ချိတ်၊ တောင်ထိပ် တောင်ထွတ်၊ ပတ်ရရတ်တည်၊ သွယ် ပတ်ယှက်ကူး၊ ပြူးရရှူးသား၊ တောင်ဦး တောင်စဉ်၊ တောင်လျှင် တောင်ဝှမ်း၊ မြရောင်လျှမ်းလျက်၊ ရွှင်ဝမ်းဆွတ်မျှ၊ ပူညှစေတီ၊ တိမ်ဆီတမျှ၊ ပတ္တမြားစေတီ၊ တောင်ဆီတူရွှံ၊ ရှင်ဖြူ ရှင်လှ . . .” ဟူ၍ စာဆိုဘုရင်တစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့သူ ဟံသာဝတီရောက် မင်းတရားကြီးကပင် လွမ်းဆွတ်တသ တမ်းချင်းကဗျာ ဖွဲ့ဆို ခဲ့ရသည့် ပူညှရှင်စေတီအပါအဝင် စစ် ကိုင်းတောင်မှ စေတီဘုရားပုထိုးများနှင့် စစ်ကိုင်းတောင်တော်၏ မြင်ကွင်းက လွမ်းမောဖွယ်ရာ။

တံတားသစ်ကြီး တစ်စင်းဖြစ် သော ဧရာဝတီတံတား (ရတနာပုံ)ပေါ် မှ စာရေးသူ ဖြတ်သန်းသွားလေတိုင်း နတ်ပန်းချီ ဆေးစုံကွန့်သကဲ့သို့ အလွန် အလွန် သာယာလှပသည့် စစ်ကိုင်း တောင်၏ သဘာဝရှုခင်းကို လှမ်းမျှော်

ကြည့်ရင်း တရှိုက်မက်မက် သက်ဝင် ခံစားမိခဲ့သည်ချည်းပင်။

နောင်အခါ သာသနာတော် စည်ပင်ပြန့်ပွား ထွန်းကားမည်ကို အနာ ဂတံသ ဉာဏ်တော်ဖြင့် ရှုမြင်တော်မူ သည်ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင် ကြွမြန်းတော်မူ၍ ညီတော်အာနန္ဒာအား ဗျာဒိတ်တော်စကား မြွက်ကြားတော်မူ ခဲ့သည့် စစ်ကိုင်းမည်မှတ် တောင်ထူး တောင်မြတ်ပေါ်တွင် ဓာတ်တော် မွေ တော်များ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူရာ ဖွေးဖွေးဖြူသော စေတီတော်မြတ်များ

ပေါများလှကာ ရဟန်းတော်များသီတင်း သုံးတော်မူရာ ကျောင်းသင်္ခမ်းများနှင့် သီလရှင်တို့၏ ချောင်များကလည်း အထူးပင် များပြားလှသည်။

ထိုကဲ့သို့ သာသနာ့မီးရှူးတန် ဆောင်များ ဖြစ်ကြသော ဘုရားပုထိုး၊ ဂူ၊ ဥမင်၊ ကျောင်းကန်တို့မှာ ရှေးကျလှ သည့် ခေတ်သမိုင်း အစဉ်အဆက်ကပင် ရှိနှင့်ခဲ့ကာ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးကြီးကို သာသနာ့နယ်မြေအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြသည်။

တောင်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ရှိသည့် စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးတွင် ချောင်ပေါင်း ၅၀၀ ကျော်မျှ ရှိခဲ့ရာ ယခုအခါ ချောင် ဟူသော ရှေးသုံးဝေါဟာရမှ ကျောင်း တိုက်ဟု ခေါ်ဝေါ်သတ်မှတ်ရသည့် တိုက်တာအဆောက်အအုံများတိုးတက် လာသည်နှင့်အမျှ ရှေးဟောင်းပုထိုး ဘုရားစေတီများမှာလည်း ယခုအခါ ရွှေရောင်ဝင်းဝါ မှန်ရောင်လင်းလက် လျှပ်စစ်မီးရောင် ထိန်လင်းလျက် ရှိနေ ပေပြီ။

စစ်ကိုင်းတောင်သည် မြန်မာ နိုင်ငံ၏ အလယ်ဗဟိုအနီးတွင် တည်ရှိ ပြီး နိုင်ငံတော်၏ အသက်သွေးကြော ဖြစ်သည့် ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကလည်း စစ်ကိုင်းတောင်တန်းကြီး၏ အရှေ့ဘက်

အဝေးမှ လှမ်းမြင်ရသည့် စစ်ကိုင်းတောင်တော်

ကမ်းခြေမှကပ်ကာ စစ်ကိုင်းမြို့ကို ရစ်
ခွေစီးဆင်းလျက်ရှိသဖြင့် ငှက်၊ လှေ၊
သမ္ဗန်၊ မော်တော်၊ သင်္ဘောကြီးငယ်
စသည်များသည် စစ်ကိုင်းတောင်၏
အရှေ့ဘက်ကမ်းတစ်လျှောက်မှ အလို
ရှိရာ စခန်းများသို့ ဝင်ရောက်ဆိုက်ကပ်
နိုင်သကဲ့သို့ ရထားလမ်းနှင့် ကားလမ်း
ဆိုမှာလည်း စစ်ကိုင်းမြို့တွင်းကိုဖြတ်
ကာ စစ်ကိုင်းတောင်ခြေကို ဦးတိုက်
သွက် ရှိနေပေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ ခရီးလမ်းပန်း ဆက်
သွယ်ရေး ကောင်းမွန်အဆင်ပြေသည့်
စစ်ကိုင်းတောင်ရိုးသို့ ဘုရားဖူးများ
အခိုင်အခါ ရာသီမရွေး အလွယ်တကူ
သွားရောက်နိုင်ကြသည်မှာ သဘာဝက
မေးသည့် အခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ်ဟုပင်
ဆိုရပေမည်။

ယခုအခါ စစ်ကိုင်းတောင်ခြေ
ခန်းများတွင် သာမက ပုညရှင်စေတီ
ဘက် တည်ရှိရာ တောင်ထိပ် တောင်
နားများသို့ပင် ကားလမ်းအသွယ်သွယ်
ဆောက်လုပ်ထားပြီးဖြစ်၍စစ်ကိုင်းတောင်
ဆီ ရောက်သည်အထိ မော်တော်
ယာဉ်များနှင့်တစ်ပါတည်း တက်ရောက်
နိုင်ကြပေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ စာရေးသူတို့အဖွဲ့
သည် တောင်ကြောအတိုင်း ကွေ့ကာ
သော်က မောင်းနှင်ပို့ဆောင်ပေးလျက်
ရှိသည့် ဘုရားဖူးခရီးသည်တင် လိုက်
သယ်ယာဉ်ငယ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါခဲ့ကြ
သည်။ နိမ့်ချည်တစ်ခါ မြင့်ချည်တစ်
ခုဖြင့် တောင်ပတ်လမ်းအတိုင်း ကျွမ်း
ကျွမ်းနှင့်တိုင်ခွာ ခပ်သွက်သွက်မောင်းနှင်
နေသည့် လိုက်ထရပ်ယာဉ်ငယ်ပေါ်တွင်
မင်းသိုက်ပါရသည်မှာ အသည်းယား
ပူပူပင်းပင်း တစ်ဆစ်ချိုး အကွေ့များသို့
ဆက်သည့်တွင် အဆင်းနှင့်အတက်
အပျက်သို့ကြစေရန် ဟွန်းသံပေးရင်း
သင့်တော်သည့်အခါ နားလည်မှုရယူကာ
အတော်တို့မှာ မောင်းနှင်နေကြရသည်။
အသည်းယားဖွယ် တောင်တက်
သို့မဟုတ် မြင်တွေ့ရသည့် ရှုမငြီးဖွယ်

တောင်တက်လမ်းမှ လှမ်းမြင်ရသည့် မြိုင်ကွင်း

ဥပင်သုံးထယ်တုရား စောင်းတန်းဝင်ပေါက်မှစဉ်း

သဘာဝအလှ ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်းမှာ
ဧရာဝတီတံတား (ရတနာပုံ)ပေါ်မှ လှမ်း
မျှော် ရှုမြင်ရသည့် မြိုင်ကွင်းနှင့်မတူ
တစ်ဖူထူးခြားလျက်ရှိသည်ကို စီးမြော
ခံစားမိခဲ့သည်။

ဤကဲ့သို့ စီးမျောခံစား လိုက်ပါ
ရင်းမှ ဥပင်သုံးထယ် တုရားစောင်းတန်း
ခြေရင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ စောင်း
တန်းဝင်ပေါက်မှစဉ်းတွင် ဝဲယာတစ်ဖက်
တစ်ချက်၌ နတ်ရုပ်တု တစ်ခုစီနှင့်
အလယ်တွင် စေတီငယ်ပုံ မွမ်းမံခြယ်
မှုန်းထားသည့် "၁၃၄၆ ခု၊ ဥပင်သုံးထယ်
ဘုရား ၂၅၂၈ ခု" ဟူသော နဖူးစီး

ကမည်း ရေးထိုးထားသည်ကို ထောက်
ရှုခြင်းဖြင့် သက္ကရာဇ် ၁၃၄၆ ခုနှစ်တွင်
ပြန်လည်ပြုပြင် တည်ဆောက်ထား
ကြောင်း ခန့်မှန်းရပေသည်။

အစိမ်းရောင်သွပ်ပြားများ သပ်
ရပ်စွာ မိုးထားသည့် စောင်းတန်းတစ်
လျှောက် ဘေးဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်
တွင် ဘုရားဖူးများ နားနေနိုင်ရန် အုတ်
ခုံတန်းများ ဆောက်လုပ်ပေးထားသည်။
စောင်းတန်းမှာ အတန်ငယ်ရှည်လျား
သဖြင့် အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပစ္စည်း
အရောင်းဆိုင်လေးများနှင့် ဒေသထွက်
သရေစာရောင်းသည့် ဈေးသည်လေး

28/03/2012

မောင်းတန်းတစ်လျှောက် မြင်ကွင်းများ

မောင်းတန်းတစ်လျှောက် မြင်ကွင်းများ

များကို ကျီးတိုးကျဲ့တဲသာ တွေ့ရသည်။ ထိုဆိုင်လေးများရှိသဖြင့် ဘုရားဖူးများ နားနေရင်း အမောပြေ အဆာပြေ သရောစားဝယ်ယူစားသုံးနိုင်ကြသည်။ ထိုစောင်းတန်းအတိုင်း စာရေး သူတို့အဖွဲ့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဆက်လက် တက်ရောက်ခဲ့ကြရာ အတန်ကြာသည် တွင် ဥမင်သုံးဆယ် ဘုရားရင်ပြင်တော် ပေါ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသည်။

မြန်မာမှု အနုလက်ရာများဖြင့် ခြယ်မှုန်းထားသည့် ဝင်ထွက်ပေါက် သုံးဆယ်ရှိ ဂန္ဓကုဋီတိုက်တော်ကြီး

အတွင်းဝယ် မြတ်စွာဘုရားရုပ်ပွားတော် လေးဆယ့်ငါးဆူ စံပယ်တော်မူလျက် ရှိသည်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။

ရုပ်ပွားတော်များ အားလုံးမှာ ဘူမိပဿမုဒြာ ပုံတော်များဖြစ်ပြီး အခိုးအစား ကျနပြေပြစ်ကာ တူညီသည့် မျက်နှာတော်၊ ကိုယ်လုံးတော်များ ရှိသည်။ ဖြူဖွေးဝင်းမွတ်သည့် ကျောက်သားကိုယ်လုံးတော်များပေါ်တွင် ရွှေသက်န်းတော်များ ကပ်လျှပ်ဝတ်ရုံထားသဖြင့် အထူးပင် တင့်တယ်သပ္ပာယ်ကာ ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ဤကဲ့သို့သော ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ရုပ်ပွားတော်များအား တစ်နေရာတည်းတွင် ဖူးတွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကြည်နူးနှစ်သက်စွာ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် တွေ့ရှိသည့် ဝေတီတော်သမိုင်း ကျောက်စာအား ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ရာ . . .

စစ်ကိုင်း တရဖျားမင်း၏ ငယ်ဆရာ၊ အင်းဝသတိုးမင်းဖျား၏ ကနဦးဆရာ ဖြစ်သော ပဒုသယံရာဇာ ဆရာတော်ကြီးသည် ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်များနှင့်အတူ ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံးတို့ကို ဌာပနာကာ သက္ကရာဇ် ၆၈၇ ခုနှစ်တွင် ဤဥမင်သုံးဆယ်ဘုရားကို တည်တော်မူခဲ့ကြောင်း။

သုဝဏ္ဏပဌာ ခေါ် ရွှေဖြစ်စေသော ကျောက်များ၊ ကြေးနီကို ဖြူစေသော ဆေးပင်များ အလွန်ပေါများသောကြောင့် သုဝဏ္ဏဂီရိတောင်ဟု ခေါ်တွင်သည့် ကျောက်တောင်ကြီးကို အထူးပေ ၁၉၀၊ အနံ ၁၇ ပေ၊ အမြင့် ၂၆ ပေရှိသော လိုဏ်ဂူတော်ကြီး ထွင်းဖောက်ပြီးနောက် ဘုရားရှင်၏ ဝါတော်ဟု ခေါ်ဆိုရသည့် ရုပ်ပွားတော် ၄၅ ဆူ ထုလုပ်ပုံဖော်ခဲ့ပြီး ပါရမီတော်ဆယ်ပါး အပြား ၃၀ ကို ရည်စူးကာ ဝါတော်ပေါက် ၃၀ ထားရှိ တည်ထားတည်တော်မူခဲ့ကြောင်း။

ခေတ်အဆက်ဆက် မင်းများ အာဏာချုပ်ချုပ်ပြုပြင် ထိန်းသိမ်းခဲ့ပြီး

ဂန္ဓကုဋိတိုက်တော်တွင်းရှိ ရုပ်ပွားတော်များ

ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် စတင်ဖူးတွေ့လိုက်ရသည့် သာသနိက အဆောက်အအုံများ

တန်ဆောင်းနံရံရှိ အင်္ဂတေပန်းတော့လက်ရာ

ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ဘုရားစေတီများနှင့် တန်ဆောင်းအသီးသီးအတွင်းရှိ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ

သက္ကရာဇ် ၁၂၀၈ခုနှစ် တပေါင်းလဆန်း ၁၃ ရက်နေ့တွင် သီရိသုဓမ္မတိလောက ပဝရရာဇာဓိရာဇာဘွဲ့တော်ခံ ပုဂံမင်းကြားက ပြန်လည်ပြုပြင်ခဲ့ကြောင်း။

ထို့နောက် နိုင်ငံတော်အစိုးရ အဆက်ဆက်တို့၏ ပံ့ပိုးစောင့်ရှောက်မှု၊ ဩဝါဒါစရိယ ဆရာတော်ကြီးများ၏ ကြိုးကြပ်ကွပ်ကဲမှု၊ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များ၏ စွမ်းဆောင်မှု၊ ရပ်နီးရပ်ဝေးမှ ပါရမီရှင် ကုသိုလ်ရှင်များ၏ သဒ္ဓါတရားထက်သန်စွာ လှူဒါန်းမှုတို့အရ ဥမင်သုံးဆယ်ဘုရားမှာ တိုးတက်စည်ပင်လျက်ရှိကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

အချိန်ကို ငဲ့ကွက်ရသဖြင့် ဥမင်ကိုးဆယ်ဘုရားသို့မူ ဆက်လက်တက်ရောက်ဖူးမြော်ခြင်း မပြုဖြစ်တော့ဘဲ ဥမင်သုံးဆယ် ဘုရားမှပင် ပြန်လည်ဆင်းသက် ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။

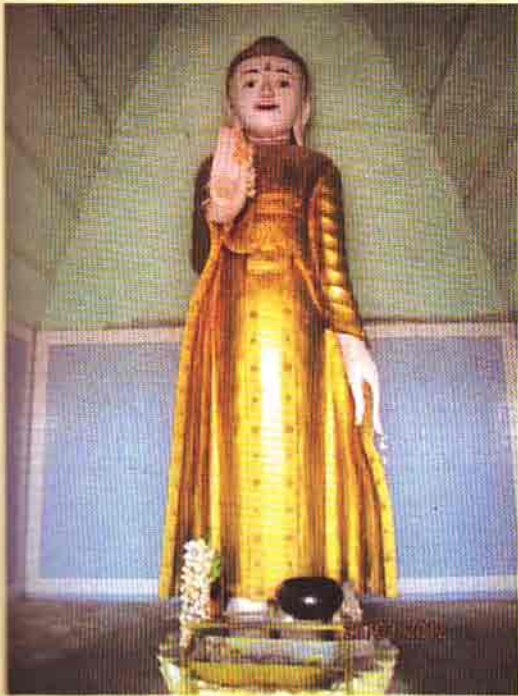
ထို့နောက် ဆွမ်းဦးပူညှော်စေတီတော်သို့မော်တော်ယာဉ်ဖြင့်ပင် တောင်တက်လမ်းအတိုင်း ဆက်လက် တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်တက်လမ်းက ကွေ့ကောက်သော်လည်း လမ်းသားကောင်းမွန်ကာ ညီညာချောမွေ့ ပြေပြစ်သည်။ ယာဉ်မောင်းက စိတ်ရှည်ပြီး ကျွမ်းကျင်သည်။ ဤသို့ဖြင့်ပင် ထွက်ခွာ

ခဲ့ကြပြီးနောက် မကြာမီပင် မြန်မာမှု အနုလက်ရာများဖြင့် ခုံထည်စွာ ခြယ်မှုန်းတည်ဆောက်ထားသည့် "ဆွမ်းဦးပူညှော်စေတီတော်ကြီး"ဟုနဖူးဇီးကမ္မည်းရေးထိုးထားသော ကားလမ်းအဝင် မုခ်ဦးကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နဖူးဇီးစာတန်း၏အထက် အလယ်တွင် ရွှေစေတီပုရိပြုံးဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ၁၃၆၀-၁၉၉၈ ဟု မှတ်တမ်းပြုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မုခ်ဦး၏ဝဲယာတိုင်လုံးတစ်ခုစီတွင် လက်အုပ်ချီထားသည့် ရုပ်လုံးကြွ နတ်ရုပ်တစ်ရုပ်စီ ရှိသည်။ စေတီတော်ကြီးတွင် ပါသာဒိက

ဥမင်သုံးဆယ် ဘုရားသမိုင်းကျောက်စာတိုက်

ဥမင်သုံးဆယ် ကမ္မည်းကျောက်စာ

ရင်ပြင်တော်ပေါ်ရှိ ဘုရားစေတီများနှင့် တန်ဆောင်းအသီးသီးအတွင်းရှိ ရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ

နှင့် ပိုမိုပြည့်စုံစေရန် ထိုကားလမ်း
ဆင်း မုခ်ဦးကြီးကို ၁၉၉၈ ခုနှစ်၌ တည်
ဆောက်ခဲ့ရာ ၁၂ သိန်းခန့် ကုန်
ကျခံကြောင်း သိရသည်။

ထိုကားလမ်းအဝင် မုခ်ဦးကြီးကို
ပြင်ဆင် ဆက်လက်မောင်းနှင်ခဲ့ပြီး
ဆောက် ဆွမ်းဦးပုညရှင် စေတီတော်ကြီး
၏အခြေရင်း ယာဉ်ရပ်နားစခန်းသို့ ရောက်
ကြသည်။

ယာဉ်ရပ်နားစခန်း ပတ်ဝန်းကျင်
တွင် စားသောက်ဆိုင်များ၊ အမှတ်တရ
ဆိုင်နှင့် ဒေသထွက်ကုန် အရောင်း
ဆိုင်များ စတိုးဆိုင်များဖြင့် စည်ကား

လျက်ရှိသည်။ စေတီတော်ကြီးသို့ တက်
ရောက်သည့် ဝင်ပေါက်မှာ ကားလမ်း
နှင့်ကပ်လျက်ပင်ရှိသည်။ မြန်မာမှု အနု
လက်ရာ ကနုတ်ပန်းများဖြင့် ထည်ဝါစွာ
စီခြယ်ထားသည့် စောင်းတန်းဝင်ပေါက်
မုခ်ဦးတွင် အနီရောင်အောက်ခံထားကာ
“ဆွမ်းဦးပုညရှင်” ဟု ရိုးရှင်းလုံးဝိုင်းသော
ရွှေရောင်စာလုံး နဖူးစီးစာတန်း ရေးထိုး
ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

လှေကားထစ် ရှစ်ထစ် တက်
ရောက်ခဲ့ပြီးသည်တွင် ရင်ပြင်တော်ပေါ်
သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီး စတင်တွေ့ရှိသည့်
အာရုံခံတန်ဆောင်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်

ခဲ့ကြသည်။ ကျယ်ဝန်းသပ်ရပ် သန့်ရှင်း
လျက်ရှိသော ထိုအာရုံခံတန်ဆောင်း၏
မှန်စီရွှေချ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်တော်အတွင်း
ဝယ် ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသော
ကျောက်ဆင်းတု ဘူမိဗဿမုဒြာ ရုပ်ပွား
တော်ကြီး တစ်ဆူကို ကြည့်ညိုဖွယ်ရာ
ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်။

စာရေးသူတို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ
သည်မှာ မြောက်ဘက် အာရုံခံ တန်
ဆောင်းဖြစ်ပြီး ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်တွင်
ဂေါပကအဖွဲ့က ပြန်လည်ပြုပြင်မွမ်းမံ
တည်ဆောက်ခဲ့ရာ ရန်ကုန်မြို့ရှိ ကိုး
ထပ်ကြီးဘုရား အာရုံခံတန်ဆောင်း

ဆွမ်းဦးပုညရှင် စေတီတော်
တောင်တက်ကားလမ်းသေးမြင်ကွင်းနှင့်ဝင်ပေါက်မုခ်ဦးကြီး

တန်ဆောင်းဝင်ပေါက်ဝရှိ အမှတ်တရ
လက်ဆောင်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်

တော်ကြီးနှင့် တူသဖြင့် “ကိုးထပ်ကြီး” ဘုရား အာရုံခံတန်ဆောင်းတော်ကြီး” ဟု အမည်တွင်လျက်ရှိသည်ဟုဆိုသည်။

ထိုမြောက်ဘက်အာရုံခံ တန်ဆောင်းကြီးနှင့် ရုပ်ပွားတော်ကြီးကို ၁၂၈၇ ခုနှစ်တွင် စတင်တည်ထားခဲ့ပြီး ၁၃၁၇ ခုနှစ်တွင် အသစ်တစ်ဖန် ပွမ်းပံ့ပြင်ဆင် ဆောက်လုပ်ပြီးစီးခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ဤကဲ့သို့ ဆောက်လုပ်ပြီးစီး အောင်မြင်ခဲ့ခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ၁၃၁၇ ခုနှစ် ဒုတိယဝါဆိုလပြည့်နေ့တွင် ဆိုင်းပွဲ၊ ကပွဲ၊ ရုပ်ရှင်ပွဲများနှင့် ဘုရားအနေကဇာတင်ပွဲ၊ တန်ဆောင်းရေစက်ချပွဲ၊ ကားလမ်းဖွင့်ပွဲများကိုပါ တစ်ပေါင်းတည်း တခမ်းတနား စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ထိုအာရုံခံ တန်ဆောင်းတော်အတွင်း၌ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူလျက် ခွဲသော ရုပ်ပွားတော်ကြီးမှာ ဆုတောင်းပြည့်သည်ဟု ကျော်စောထင်ရှားလှ

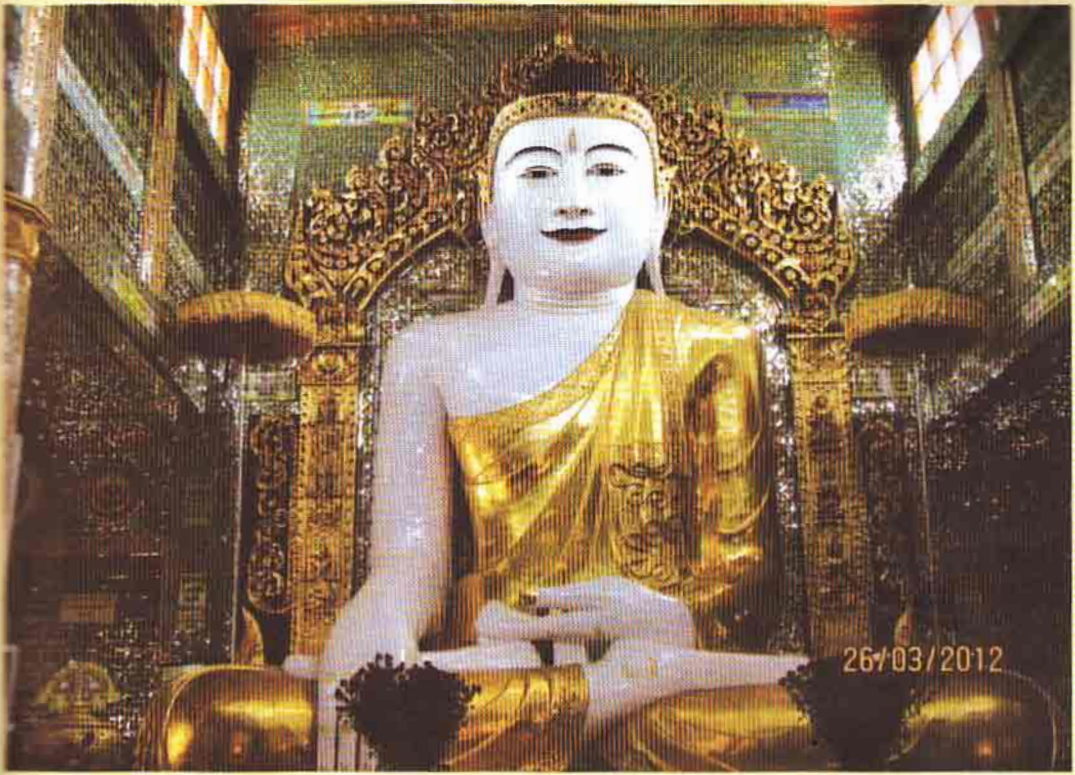
သည့် “ရတနာမုနိ ကိုးထပ်ကြီးရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး”ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ပြီးရုပ်သန်းလျက်ရှိသည့် ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ မျက်နှာတော်ကို ဖူးတွေ့လိုက်ရသည့် ထိုခဏ၌ပင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ မဟာကရုဏာတော်ရိပ်အောက် ဝင်ရောက်ခိုလှုံလိုက်ရသကဲ့သို့ မနောဘဝင်တွင် ကြည်လင်ချမ်းမြေ့သည့် အတွေးအသိတို့ တွေ့ထိခံစားလိုက်ရသည်ကို သတိထားမိလိုက်သည်။ သတ္တဝါ ဝေနေယျတို့အား သံသရာဝဋ်ဒုက္ခအပေါင်းမှလွတ်မြောက်စေကာ အေးငြိမ်းရာအမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန်သို့ လျင်မြန်ထုတ်ချောက် မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြစေရန် ရှေ့ဆောင်လမ်းပြဖေးမကယ်ယူတော်မူခဲ့သော သုံးလောကထွတ်ထား အနှိုင်းမဲ့ ကျေးဇူးတော်ရှင်မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်တို့ကို ရည်စူးကာ သဒ္ဓါရှိကျိုး မာန်ညွတ်ချိုးလျက် ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုရတနာမုနိ ကိုးထပ်ကြီး ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး၏ အတိုင်းအတာမှာ သျှောင်တော်မှ မေးစေ ၉ ပေ ၉ လက်မ (၆ တောင် ၃ လက်မ) သျှောင်တော်မှ ပလ္လင် ၂၅ ပေ ၄ လက်မ (၁၆ တောင်)၊ ဒူးစွန်းနှစ်ဖက် ၂၁ ပေ ၆ လက်မ (၁၃ တောင် ၁၁ လက်မ)၊ ပလ္လင်အမြင့် ၄ ပေ ၄ လက်မ (၂ တောင် ၁၄ လက်မ) နှင့် ပလ္လင်အလျား ၂၆ ပေ (၁၆ တောင် ၈ လက်မ) ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

ဤအာရုံခံ တန်ဆောင်းအတွင်း၌ ဘုရားအလောင်းယုန်မင်းဟု ကမ္မည်းရေးထိုးထားသည့် ယုန်ရုပ်တုတစ်ခုကို တွေ့ရှိသဖြင့် စူးစမ်းကြည့်ရာ ဘုရားအလောင်း ယုန်မင်းဘဝက ဤပုညရှင်တောင်တော်ပေါ်တွင် ကျင်လည်ကျက်စားခဲ့ဖူးသည်ကို အကြောင်းပြုကာ ထားရှိခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ထိုရုပ်တုကို မြင်တွေ့ရသဖြင့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည်ပင် နုစဉ်ဘဝများက အဟိတိတိဇ္ဈာန်ဖြစ်

26/03/2012

ရတနာမုနိ ကိုးထပ်ကြီး ရုပ်ပွားတော်ကြီး

26/03/2012

လက်ပွားတော်ပေါ်လာသည့် လက်ဝဲလက်တော်

ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ မျက်နှာတော်အား ကြည့်ညိဖွယ် ဖူးတွေ့ရပုံ

ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် တွေ့ရသည့် ကြေးခေါင်းလောင်းတစ်လောင်း

တော်မူခဲ့ရဖူးသည်ဖြစ်ရာ သံသရာလည် ရခြင်းသည် လွန်စွာပင်ကြောက်ရွံ့ထိတ် လန့်ဖွယ် ကောင်းလှသည်ကို သံဝေဂ ပွားမိခဲ့သည်။ သံသရာထွက်ရပ်လမ်းကို ပြတော်မူခဲ့သည့် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးနှင့် ဘုရားသားတော် အစဉ် အဆက်တို့၏ ကျေးဇူးတော် ဂုဏ်တော် တို့ကိုလည်း ဦးထိပ်ပန်ဆင် ပူဇော်လိုက် မိသည်။ ထို့နောက် စေတီတော်အား လက်ယာရစ်ပူဇော်ရန် တန်ဆောင်း

အတွင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြသည်။ ဘုရားဖူး များ စိတ်ချမ်းမြေ့ကြည်လင်စွာ ဘုရား အာရုံပြုနိုင်ကြစေရန် ရင်ပြင်တော်ကို တိုးချဲ့တည်ဆောက်ထားပြီး ကြွေပြား အသစ်များ ခင်းကျင်းထားသဖြင့် ရင်ပြင် တော်မှာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်လျက် ရှိသည်။ ကျယ်ဝန်းသည့် ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် တန်ဆောင်း၊ ဇရပ်၊ ပြာသာဒ်၊ အုတ် တိုက် စသည့် သစ်လွင်လျက်ရှိသော သာသနိက အဆောက်အအုံများမှာ

ပုညရှင်စေတီတော်၏ ဘုန်းတော်ရိပ်ကို ခိုလှုံကာ ဝန်းရံခစားနေကြသကဲ့သို့ပင်။ စေတီတော်ကို လုံးတော်ပြည့် ရွှေသင်္ကန်း ကပ်လှူပူဇော်ထားသဖြင့် နေခြည်အလင်းတွင် ရွှေရည်ဝင်းကာ ကြည်ညိုဖွယ်ရာ တင့်တယ်သပွယ် လျက် ရှိသည်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ စတု ရန်းပုံ ဖိနပ်တော်ပေါ်ရှိ ထောင့်လေး ထောင့်တွင် ဖင်နှစ်ခွခြင်သို့ရုပ်တု လေး စီးတို့က အစောင့်အရှောက်သဖွယ် ရပ် တည်လျက်ရှိသည်။

အထက်ပစ္စယာသို့ တက်ရန် အရပ်လေးမျက်နှာတွင် နတ်လှေကား တစ်စင်းစီရှိပြီး နတ်လှေကားထိပ် ပထမ ပစ္စယာ လေးမျက်နှာတွင် ပြာသာဒ် အထွတ်တင် ဝင်ပေါက်မုခ်ဝ တစ်ခုစီ ရှိသည်။ ပထမပစ္စယာနှင့် ဒုတိယပစ္စ ယာတို့တွင် ထောင့်စိုက်ကလသာအိုး လေးလုံးစီထားရှိသည်။ တတိယပစ္စယာ တွင်မူ ထောင့်စေတီလေးဆူ တည်ထား သည်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။

စေတီတော်၏ သပိတ်မှောက် ပန်းဆွဲ၊ ဘီလူးပန်းကိုက်များ ထုဆင် ပုံဖော်ထားသည်မှာ ထူးခြားထင်ရှား ပေါ်လွင်လျက်ရှိပြီး စေတီတော် တည် ထားပုံမှာ အချိုးအစား ပြေပြစ်ကာ တောင့်တင်းခိုင်မာသည့် အသွင်တော် ကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။

အရှေ့ဘက်အာရုံခံတန်ဆောင်း အတွင်း၌လည်း ကျောက်ဆင်းတုရုပ်ပွား

အလောင်းတော် ယုဒ်မင်းရုပ်တု

သွင်းဦးပုညရှင် ခေတီတော်နှင့် အာရုံခံတန်ဆောင်းတော်ကြီး

၁၂၈၆ ခုနှစ်တွင် ချပ်သင်းသူဌေး ဦးဘတင်၏ ကုသိုလ်ဖြင့် ဆောက်လုပ်ပြီးခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ ၁၃၀၈ ခု၊ ဝါဆိုလဆန်း ၉ ရက်နေ့ ညဉ့် ၉ နာရီခွဲခန့်မှ စ၍ လှုပ်ခဲ့သော စစ်ကိုင်းလျှင်ဒဏ်ကြောင့် ထိုအာရုံခံအုတ်တိုက်ကြီး ပြိုကျပျက်စီးခဲ့သဖြင့် ၁၃၂၀ ခုနှစ်တွင် မူလကုသိုလ်ရှင်ဖြစ်သော ချပ်သင်းသူဌေး ဦးဘတင် ဇနီး ဒေါ်သိန်းနှင့် သားသမီး မြေးမြစ်တစ်စုတို့က ပြင်ဆင်တည်ဆောက်ခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုအာရုံခံအတွင်း၌ စံပယ်တော်မူလျက်ရှိသော ရုပ်ပွားတော်ကြီး၏ အတိုင်းအတာမှာ သျှောင်တော်မှ မေးစေ့ ၄ ပေ ၁၁ လက်မ (၃ တောင် ၂ လက်မ) သျှောင်တော်မှပလ္လင် ၁၅ ပေ ၃ လက်မ (၇ တောင် ၁၂ လက်မ)၊ ဂူစွန်းနှစ်ဖက်အကျယ် ၁၂ ပေ (၇ တောင် ၁၁ လက်မ)၊ ပလ္လင်အမြင့် ၄ ပေ ၂ လက်မ (၂ တောင် ၁၂ လက်မ)၊ ပလ္လင်အလျား ၁၄ ပေ ၇ လက်မ (၉ တောင် ၄ လက်မ) ရှိသည်။

ထိုအရှေ့ဘက် အာရုံခံ တန်ဆောင်းအတွင်း၌ သမိုင်းဝင် ရွှေဖားဟု ကမည်းရေးထိုးထားသည့် လက်ရာပြောင်မြောက်စွာ သွန်းလောင်းပုံဖော်ထားသော ကြေးသွန်း ဖားရုပ်တုကြီး တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အလျှင်

ခေတီတော်ပေါ်ရှိ သပိတ်မှောက်ပန်းဆွဲနှင့် ဘီလူးပန်းကိုက်ပုံ

တော်ကြီးတစ်ဆူ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်ဆွဲရန်ရှိသည်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ ထိုပွားတော်ကြီးကို မူလထုလုပ်ပူဇော်ခဲ့သည့်က လက်ဝဲလက်ဖဝါးတော်ကို ပုံမှန်အတိုင်း လက်ချောင်းတော် ငါးချောင်း ထုလုပ်ခဲ့သော်လည်း ၁၉၈၉ ခုနှစ်က လက်ချောင်းတော် တစ်ချောင်း ထွက်လာသည်ကို ဖူးတွေ့ကြရသဖြင့် သွန်းရုတ်တင် လက်ပွားရှင် ရုပ်ပွားတော်ကြီးဟု ခေါ်တွင်ကြောင်း သိရသည်။

အရှေ့မျက်နှာ အာရုံခံအုတ်တော်ကြီးနှင့် ကျောက်ထုပ်ကြီးများကို

သမိုင်းဝင် ရွှေဖားရုပ်တု

26/03/2012

အရှေ့ဘက်အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်းရှိ ထူးဆန်းဂုဏ်တင် လက်ပွားရှင်ရှင်ပွားတော်

ပုံးအဖြစ် ထားရှိသည့် ထိုရွှေဖားရုပ်ကို “ဣန္ဒာသယရွှေဖားရုပ်” ဟု ခေါ်ပြီး ထိုရွှေဖားရုပ် ပြုလုပ်ရန်အတွက် ကြေးသတ္တု လှူဒါန်းသည့် အလှူရှင်မှာ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ၈ မိုင် ဉာဏစာရီ ကမ္ပဋ္ဌာန်းတိုက် ဆရာတော် ဦးတေဇိန္ဒ

နှင့် တပည့် ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမများ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ထိုဖားရုပ်တု ထားရှိခြင်းမှာ ပုညရှင်တောင်သည် ဖားနှင့် တစ်စိတ် တစ်ဒေသ တူနေသဖြင့် ရှေးအခါကာလများကပင် (ဖားတောင်၊ ဖားဦးတောင်) ဟု

ခေါ်ဆိုခဲ့ကြရာ ထိုသို့ ခေါ်ဆိုသည့် အမှတ်သင်္ကေတအဖြစ် ထားရှိခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အရှေ့ဘက် အာရုံခံတန်ဆောင်းမှ ထွက်ခွာခဲ့ကြပြီးနောက် တောင်ဘက် အာရုံခံ တန်ဆောင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်ဘက် အာရုံခံ သံတန်ဆောင်းတော်ကြီးကို အများပြည်သူ ကောင်းမှုဖြင့် ၁၂၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် တည်ဆောက်ပြီးစီးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။

(ဆက်ရန်)

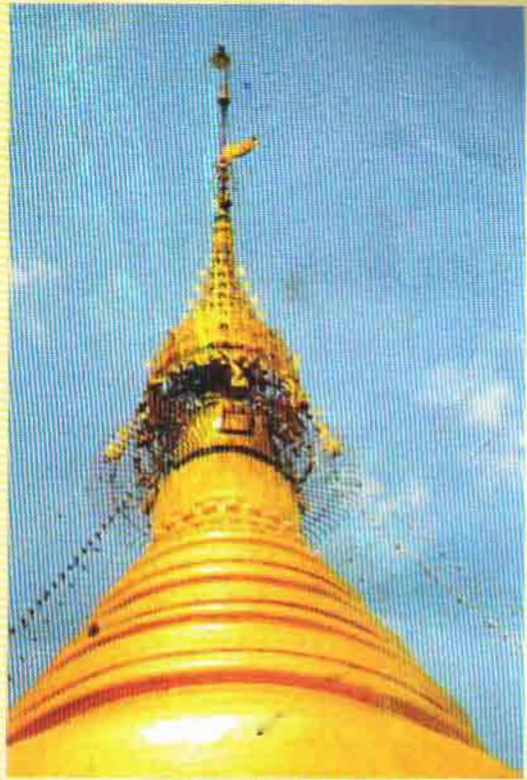
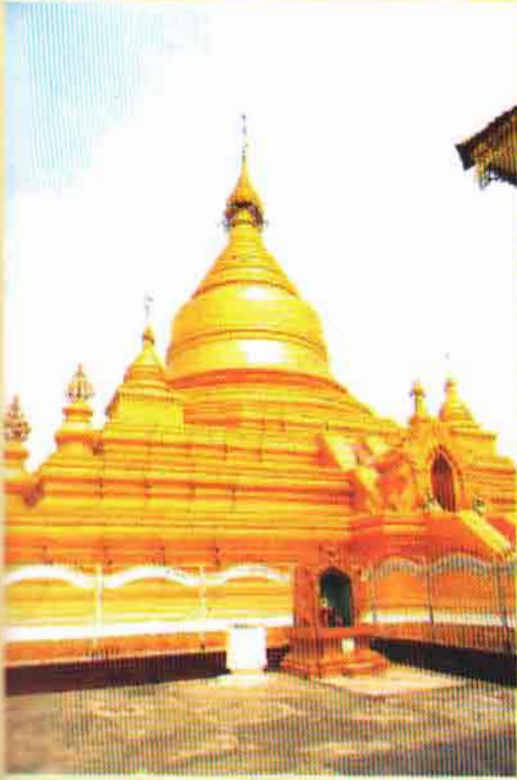
□ မင်းဂုဏ်

ဇာကိုး

- ၁။ စစ်ကိုင်းတောင်ရိုး ဆွမ်းဦးပုည ရှင်စေတီ ဘုရားသမိုင်း၊ ရွှေကိုင်းသာ
- ၂။ ယနေ့ မန္တလေး၊ နတ်မောက် ထွန်းရှိန်။
- ၃။ ကိုယ်တိုင်သွားရောက် ဖူးခြင်း လေ့လာတွေ့ရှိချက်များ။

တိုးချဲ့ ကြံ့ပြားခင်းရင်ပြင်တော်နှင့် သာမောဗ္ဗယ် ပတ်ဝန်းကျင်မြင်ကွင်း

လောကမာရဇိန် စေတီတော်အား အနီးကပ် ဖူးမြော်ရပုံ

လောကမာရဇိန် စေတီတော်၏ ထီးတော်အား အနီးကပ်ဖူးမြော်ရပုံ

ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး စာအုပ်ကြီးတည်ရှိရာ မဟာလောကမာရဇိန်ဘုရားကြီး

ထုတ်ဝေချိန်

မဟာလောကမာရဇိန် ကုသိုလ်တော်ဘုရား စေတီတော်အား မနှစ်က မန္တလေးရောက်စဉ် ရွှေမန်းတောင်ထက်မှ မြစ်ဖျော်စဉ်က သွားရောက်ဖူးမြော်ရန် စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း မဖူးမြော်ဖြစ်ခဲ့ပေ။

မန်းတောင်တော်ထိပ်မှ ကုသိုလ်တော်ဘုရား စေတီတော်မြတ်အား ဖူးမြော်စဉ်က မင်းတုန်းမင်းကြီးသည် ပဉ္စမသင်္ဂဟတင်လျှောက်မမူမီ ပိဋကတ်သုံးပုံအား ကျောက်တင်အက္ခရာ တင်လျှောက်မူပြီး လောကမာရဇိန်စေတီတော်ကြီး၏ ရွှေနောက်ဝဲယာအရပ်တို့၌ အုတ်တိုက်ပြာသာဒ်ငယ်များဖြင့် တည်ထားကိုးကွယ်တော်မူသော ဂူပြာသာဒ်တို့ကို ဖြစ်စေခဲ့ရသည်။

ထိုပိဋကတ်သုံးပုံအား ကျောက်ထက်အက္ခရာ တင်လျှောက်၍ ကျောက်ချပ်ရေ ၇၃၀ ရှိခဲ့ရာ ဆရာမကြီး လူထုအား အာဟာရ “ကမ္ဘာ့အထူးဆုံး စာအုပ်ကြီး” ဟု တင်စားကာ

စာအုပ်ထုတ်ဝေ ပြုစုခဲ့ဖူးသည်ကိုလည်း အမှတ်ရမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကုသိုလ်တော်စေတီတော်မြတ်ကြီးအား ဖူးမြော်ရန်နှင့် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ ကောင်းမှု ပိဋကတ်သုံးပုံ ကျောက်ထက်အက္ခရာ တင်လျှောက်ရေး ကျောက်စာချပ်များနှင့် မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအစုစုကို ကျောက်ထက်အက္ခရာတင်၍ ကုသိုလ်တော်စာရင်းများအား ထပ်မံလေ့လာရန် ဆန္ဒရှိ၍ မန်းတောင်မှ အဆင်းတွင် ဝင်ရောက်လေ့လာဖူးမြော်ရန် အကြံပေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သောအကြံမှာ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ မန္တလေး၌ တစ်ရက်သာနေရန် စီစဉ်ထား၍ ထိုအကြံ ယူက်ခဲ့ရလေသည်။

စာရေးသူသည် လောကမာရဇိန်စေတီမြတ်အား ဖခင်ကြီးဦးကျင်စွမ်း (ကျားသင်္ကန်းတိုက်)နှင့် မန္တလေးသို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်စဉ်က စတင်ဖူးမြော်ခဲ့ဖူးသော်လည်း

အာရုံခံတန်ဆောင်းနှင့်ယှဉ်၍
လောကမာရဇိန်စေတီတော်အား ဖူးမြော်ရပုံ

အသက် (၁၇)နှစ်သားအရွယ်က ဖြစ်၍ အလုံးစုံမမှတ်မိတော့ပေ။ အသက် (၂၆)နှစ်အရွယ်လောက်၌ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ဖူးခဲ့သော်လည်း သေချာကန မလေ့လာမိခဲ့ပေ။ ၁၉၅၅ ခုနှစ် အသက် (၃၀)ကျော်အရွယ် သမိုင်းဌာန၌ နည်းပြဆရာအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်ကာလ လားရှိုးမြို့သို့ ဆယ်တန်း အမှတ်စာရင်းများ သွားရောက်ပို့ပြီးအပြန် မန္တလေးမြို့သို့ ရောက်စဉ်က မန္တလေးတက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန ဆရာဦးဘုန်းလှိုင်၏ အဆောင်၌ နှစ်ညတာ ဝင်ရောက်တည်းခိုသည်။

ကိုကြီးဘုန်းသည် စာရေးသူထက် အသက်ငါးနှစ်ခန့် ကြီးသော်လည်း ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန၌ ပထမနှစ်မှ နောက်ဆုံးနှစ် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရသည်အထိ ပညာသင်ဖက်ဖြစ်၍

ရှေးဟောင်းကြေးခေါင်းလောင်းအား တွေ့ရပုံ

ညီအစ်ကိုအရင်းပမာ ခင်မင်ခဲ့ကြသည်။ ကိုကြီးဘုန်းသည် မဟာဝိဇ္ဇာတန်းကို မန္တလေးတက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန၌ သွားရောက်သင်ကြားရာမှ မန္တလေးတက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန နည်းပြအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ ဖြစ်သည်။

စာရေးသူမှာ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန၌ မဟာဝိဇ္ဇာတန်း တက်ရောက်အောင်မြင်ပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာန၌ နည်းပြတာဝန် ထမ်းဆောင်လျက်ရှိ၍ ကိုကြီးဘုန်းထံ လားရှိုးမြို့မှအပြန် ခေတ္တဝင်ရောက် လည်ပတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မန္တလေးတက္ကသိုလ် သမိုင်းဌာနသို့ ကိုကြီးဘုန်းနှင့် အတူ လိုက်သွားပြီး စာရေးသူနှင့် နည်းပြဆရာအဖြစ် တာဝန်

သာသနာဒါယကာ ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတုန်းမင်းကြီးပုံ

မဟာလောက မာရဇိန်စေတီအတွင်းရှိ ခရေပင်း
မယ်ဇယ်ပင်များကို စိုက်ပျိုးလျှာသော ဒါယကာ
မိုးမြစ်ကတော်ကြီးပုံ

လောကမာရဇိန်စေတီတော် အဝင်မုခ်ဦး

မော်ကွန်းကျောက်စာထက်၌ တွေ့ရသော မင်းတုန်းမင်းရုပ်တု

မော်တည်း ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည့် ဆရာမ ဒေါ်ခင်မျိုး
ဒေါ်ခင်လေးတို့နှင့် တွေ့ဆုံရန် လိုက်သွားခဲ့ရာမှ မိတ်
ဆုံဆရာမတို့ ရန်ကုန်ပြန်ကြ၍ မတွေ့ခဲ့ရပေ။ သမိုင်းဌာန
ကတော့ ဆရာကြီး ဒေါက်တာသန်းထွန်းအား ကိုကြီးဘုန်း
အတူ သွားရောက်ဂါရဝပြု နှုတ်ဆက်ရာ ဆရာကြီးသည်
အရေးသား မန္တလေးသို့ လာရောက်သည့်ကိစ္စ မေးရင်း။

“မောင်ဘုန်းလှိုင်၊ ကုသိုလ်တော်ဘုရားကို ဆရာသွား
မည့် မောင်မျိုးမြင့်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့”

ဟု မိန့်ကြားပြီး စာရေးသူအား ဆရာကြီးဒေါက်တာ
သန်းထွန်းတို့နှင့်အတူ လောကမာရဇိန် ကုသိုလ်တော်စေတီ
သို့ ဆီဆောင်ခဲ့၍ တတိယအကြိမ်မြောက် ရောက်ခဲ့ပြန်
သည်။ ဆရာကြီးဒေါက်တာသန်းထွန်းနှင့် သွားရောက်သော
အခါ လောကမာရဇိန် စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ပရိဝုဏ်
အရပ်၌ ပိဋကတ်သုံးပုံ ကျောက်စာများသာမက ပဉ္စမသင်္ဂါ
မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ဘုရားအလှူတော်ပေါင်း
အရပ်၌ ပိဋကတ်သုံးပုံ၏ ပါဠိတော်များကို သာသနာ
အောင်တည်စေခြင်း အကျိုးငှာ ကျောက်ထက်အက္ခရာ
အလှူတော်မူသည့် အကြောင်းအရာ သမိုင်းမော်
ကွန်းကျောက်စာ စသည့် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏
အလှူအစုကို ဖော်ပြသော ကျောက်စာများကိုပါ ဆရာ
သန်းထွန်း ပြသ၍ သိရလေသည်။

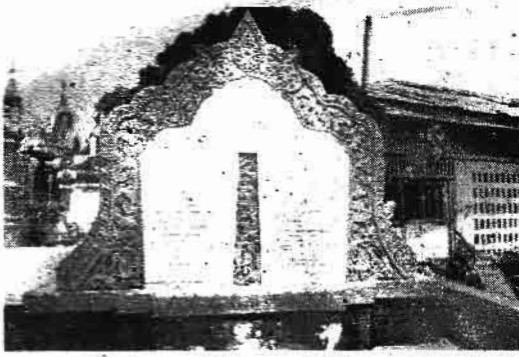
ထို့ပြင် ပိဋကတ်သုံးပုံ ကျောက်ထက်အက္ခရာ တင်လျှ
ရာတွင် ကျောက်ချပ်ရေ မည်မျှရှိကြောင်းနှင့် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာ
တင် မင်းတရားကြီး ဘုရားအတ္ထုပ္ပတ္တိ အကြောင်းအရာတော်
ကျောက်စာ၊ ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတရားကြီး ဘုရား
ကုသိုလ်တော်ပေါင်း ကျောက်စာတို့ကိုပါ တွေ့မြင်လေ့လာခွင့်
ရခဲ့သည်။

လောကမာရဇိန်စေတီမြတ်ကြီးအား တတိယ
အကြိမ် ဆရာဒေါက်တာသန်းထွန်း ကိုကြီးဘုန်းတို့နှင့် သွား
ရောက်ဖူးမြော်ပြီးနောက် ထပ်မံ၍ မရောက်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ
နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါး တိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်၍
မန္တလေးတောင်တော်ထက်မှ လှမ်းမြော်မြင်မိသောအခါ သွား
ရောက်ဖူးမြော်လိုသော ဆန္ဒ၊ သွားရောက်လေ့လာလိုသော
စိတ်တို့ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော်လည်း အခြေအနေမပေး၍ သွားရောက်
ဖူးမြော်လေ့လာခွင့် မကြုံခဲ့ရပေ။

*

စာရေးသူ၏ မိသားစုသည် မိရိုးဖလာလုပ်ငန်းဖြစ်
သည့် သင်္ကန်းပရိက္ခရာလုပ်ငန်းကို ဟိုင်းမင်းသင်္ကန်းတိုက်
အမည်ဖြင့် လုပ်ကိုင်နေရာ မန္တလေး၊ အင်းဝမြို့များနှင့် ဆက်
သွယ်၍ လိုအပ်သော ကုန်ပစ္စည်းများ မှာယူကုန်သွယ်ခဲ့ရ
သည်။ အထူးသဖြင့် မန္တလေးမြို့မှ ရွှေထီး၊ ဥသျှောင်၊ စည်းပုံ

ကမ္ဘာအကြီးဆုံး စာအုပ်ကြီး ကမ္ဘာ့ပိရီသော ကျောက်စာ

ရှေးဟောင်း ကျောက်စာ

ရှင်လောင်းဝတ်စုံများ ရဟန်းစီးဖိနပ် အမျိုးမျိုးတို့ကို ဆက်သွယ်ဝယ်ယူခဲ့ရသလို အင်းဝမှ သပိတ်၊ သပိတ်ဖုံးတို့ကို မှာယူခဲ့ရသည်။

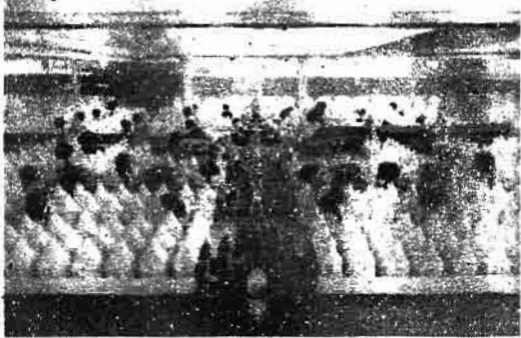
ယခုခေတ်ကာလ၌ တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်ရေး ကောင်း၍လည်းကောင်း၊ မီးထော၊ မော်တော်ယာဉ် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ကောင်း၍လည်းကောင်း အထက်မြန်မာပြည် မန္တလေးသို့ လူကိုယ်တိုင်သွားရန် မလိုဘဲ ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် လုပ်ကိုင်နိုင်၍ အချိန်ကုန်လူပန်းမဖြစ်ဘဲ ကုန်သွယ်မှု လုပ်ငန်းကို နှော့ပေ့ရွာ လုပ်ကိုင်နိုင်လေသည်။

စာရေးသူတို့ မိဘများလက်ထက်က တောင်ပြုန်းပွဲတော်ကာလတွင် သင်္ကန်းကုန်သည်များ အထက်မြန်မာပြည် မန္တလေး၊ အင်းဝ၊ ဗိုလ်သို့ ခရီးထွက်၍ ကုန်ဝယ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုအခါ၌ ထိုကဲ့သို့ ကိုယ်တိုင်သွားရန် မလိုဘဲ မိမိအလိုရှိရာ ကုန်ပစ္စည်းများကို မှာယူနိုင်သောကာလ ဖြစ်သည်။

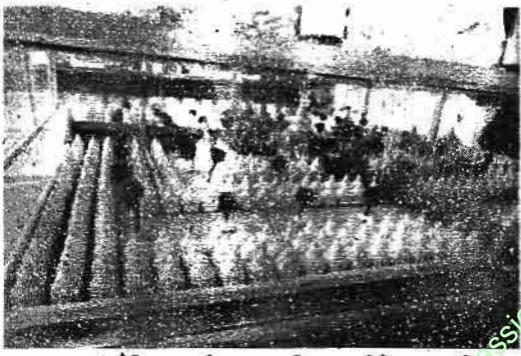
ထိုသို့ အဆင်ပြေစွာ ကုန်သွယ်မှုကို လူကိုယ်တိုင် သွားရန်မလိုဘဲ ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်နိုင်သော်လည်း ဖာစ်ခါဘစ်ခံခြင်းကား ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ရန် အရေးပေါ်ကိစ္စ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခါမှသာ နှစ်နှစ်ကျော်ကာလက ပြောခဲ့သော အခါမှသာ ဤအတိုင်း ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထူးခြားသည့် သစ်သားတံခွန်တိုင်

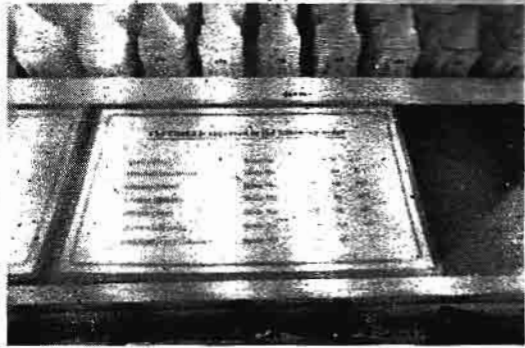
လောကမာရရိန်စေတီတော်နှင့် ကျောက်စာဂူ ပြာသာဒ်များနှင့် မှင်ဦးပုံစံငယ်

လောကမာရရိန်ဘုရားနှင့် လေးဖက်လေးတန်ရှိ ကျောက်စာဂူ ပြာသာဒ်များ၏ပုံစံငယ်

ကျောက်စာများ ကိန်းဝပ်ရာ ဂူပြာသာဒ်အား
အနီးကပ်ဖူးတွေ့ရပုံ

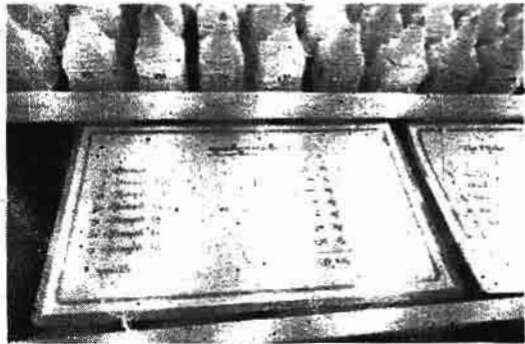
အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာနှင့် ရေးထိုးထားသော
ဓမ္မစေတီများ လမ်းညွှန်

ကျောက်စာများ ကိန်းဝပ်ပယ်ရာ ဂူပြာသာဒ်များ

ရှေးဟောင်းကျောက်စာ

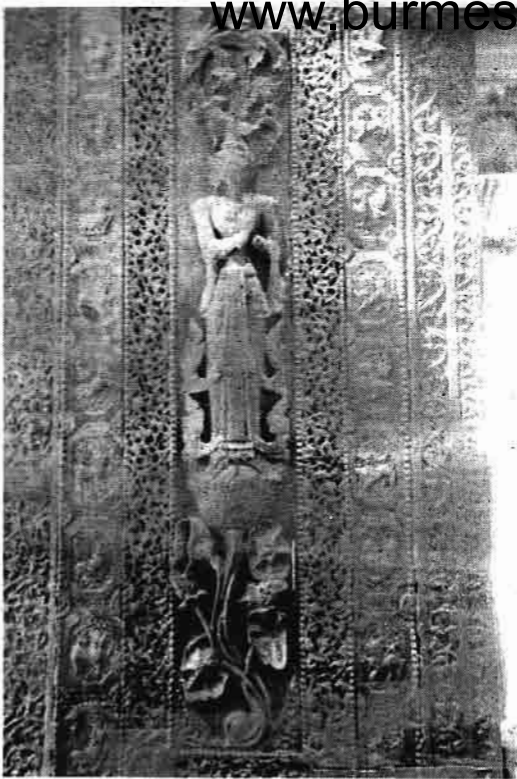

ဓမ္မစေတီများ တည်ရှိပုံ ဖော်ပြသော လမ်းညွှန်

ဖျာပုံဖြူနယ် လက်ပံရွာ၌ ဆရာသမား ကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်များကို ကျေးဇူးဆပ်သည့် အနေဖြင့် ရှေးဆရာတော်များ နှစ်စဉ်ကျင်းပခဲ့ပြီး၊ မကျင်းပနိုင်ဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီးသော စုပေါင်းရှင်ပြု ရဟန်းခံပွဲကို ကျင်းပခဲ့သည်။

ရှင်အပါးတစ်ရာကျော်၊ ရဟန်းများစွာပါဝင်ရာ ရွှေထီးအုသစ် အလက် တစ်ရာကျော်လိုအပ်၍ စာရေးသူကိုယ်တိုင် မန္တလေးမြို့ အရောက်သွား၍ ဝယ်ယူခဲ့ရဖူးသည်။ ယခုလည်း ရွှေထီးနှင့် ရှင်လောင်းဝတ် တောင်ရည်၊ ထိုင်မသိမ်း အဝတ်အစားများ အရေးပေါ်လက်ခံ ရောင်းချထား၍ စာရေးသူ မန္တလေးသို့ ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။

စာရေးသူသည် မန္တလေးရောက်တိုင်း ဆုတောင်းပြည် မဟာမြတ်မုနိ မျက်ရှင်တော်မြတ်ကို ဝင်ရောက်ဖူးမြော် ခဲ့

တစ်ချပ်တည်း ကျန်ရှိသော လက်ရာမြောက်လှသည့် သစ်တူင်းယန်းပုတံခါးကြီး

လောကမာရဇိန်စေတီတော်ပြင်ပရှိ သာသနိကအဆောက်အဦ

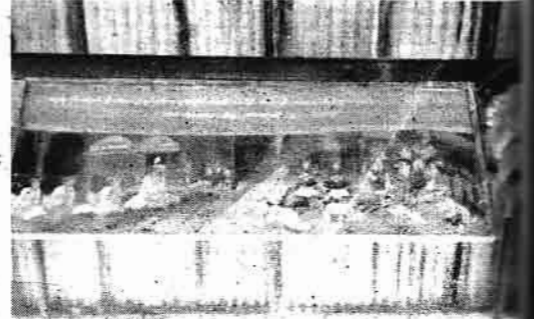
သင်္ကန်းကပ်လှူပြီးနောက် မိမိလုပ်ကိုင်ရမည့် လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ အားလုံး နာရီပိုင်းအတွင်း အဆင်ပြေလေသည်။ မနက်စောစော အမြန်ယာဉ်နှင့် မန္တလေးရောက်ပြီး နောက် ည ၆ နာရီအပြန်ခန့်အတွက် လက်မှတ်ဝယ်ထားရာ တစ်နေ့ကုန် အချိန်အားနေသည်။ ဖိနပ်ကုန်သည်က ၎င်း၏ ဆွာဖိကားနှင့် လိုက်လံပို့ဆောင်ပေး၍ ရွှေနန်းတော်ကျောင်း နှင့် ဇေတုမရီကျောင်းကို ဝင်ရောက်လေ့လာခဲ့ပြီးနောက် မနက်စောစော မရောက်ခဲ့သော မဟာလောကမာရဇိန် ကုသိုလ် တော်ဘုရားကို ပို့ဆောင်ပေးရန် မိတ်ဆွေအား ထပ်ဆင့် မေတ္တာရပ်ခံလေရာ လိုလိုလားလားနှင့်ပင် လောကမာရဇိန် တုရားသို့ ရောက်ခဲ့ရပေသည်။

မဖူးမြော်ခဲ့ရသော လောကမာရဇိန်စေတီတော်ကြီးနှင့် ကျောက်စာအချပ်ချပ် တို့အား နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါး မရောက် ဖြစ်ခဲ့ရာမှ လေးကြိမ်မြောက် ထပ်မံရောက်ရှိခဲ့ပြန်လေသည်။

နှစ်ပေါင်း (၃၈)နှစ်ဟူသည် လူ့သက်တမ်းအရ တွက် ကြည့်ပါက သက်တမ်းတစ်ဝက်ပင် ကျော်လေပြီ။ စာရေးသူ အသက် (၃၀)မပြည့်မီကာလက နောက်ဆုံးရောက်ခဲ့ပြီး ယခု အသက် (၇၀)ကျော်ကာလ၌ ထပ်မံရောက်ရှိခဲ့ရာ အရာရာ သည် ပြောင်းလဲလျက်ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာရေးသူ အနေနှင့် မြင်မြင်သမျှ အသစ်အဆန်းများသာ ဖြစ်တည်နေ တော့သည်။ နေရာသစ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေသလားဟူသော ခံစားချက်ပင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည်။

စေတီတော်သို့ အဝင်မုခ်ဦး၌ “ပစ္စမသင်္ဂါယနာတင် မဟာလောကမာရဇိန်စေတီ ကုသိုလ်တော် မြတ်စွာဘုရား” ဟု ကမည်းရေးထိုးထားသော အဝင်မုခ်ဦးကို စတင်တွေ့ရ သည်။ မုခ်ဦးအဝင် တစ်ဖက်တစ်ချက်၌ နတ်ရုပ်ခံ မိကျောင်း ခေါင်းကို တွေ့ရသည်။ မုခ်ဦးအပေါ်၌ သိကြားမင်းရုပ်တု ရှိပြီး သိကြားရုပ်တုဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီ၌ ခြင်္သေ့လေး ကောင်စီအား ဘေးတိုက်ထုလုပ်ထားသည်။ မုခ်ဦးထိပ်၌ ပြာသာဒ်ကြီးတစ်ခုနှင့် ဘေးတစ်ဖက်စီ၌ ပြာသာဒ်ငယ် နှစ်ခု စီရံ၍ တည်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

မုခ်ဦးမှဝင်ရောက်ခဲ့ရာ ကြွေပြားခင်းထားသည့် စောင်း တန်းအဆင့်ဆင့်ကို ဖြတ်ကျော်ဝင်ရောက်ရာမှ လောကမာ ရဇိန်စေတီတော်မြတ်ကြီးထံမှောက်သို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ လောကမာရဇိန် စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် လေးထောင့်ပုံစံ အုတ်ဖိနပ်ပေါ်၌ တည်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ အထက် ပစ္စယာ ထောင့်လေးထောင့်တွင် သပ္ပာယ်လှစွာသော စေတီ ခုံလေးဆူ တည်ထားပြီး အောက်ပိုင်း ပစ္စယာနှစ်ဆင့်တွင် ရွှေပန်းအိုး လေးလုံးစီ တည်ထားသည်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။ စေတီတော် ရင်ပြင်တော် ထောင့်လေးထောင့်တွင် ခုံညားလှ သော ခြင်္သေ့ရုပ်တု လေးရုပ်ကို တွေ့ရသည်။

သင်္ကန်း ပရိက္ခရာအစုံအဝင် ပဒသာပင်ပေါင်း ၁၉၉၂ ကုသိုလ်တော်

www.burmeseclassic.com

လောကမာရဒိန် စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် လောကမာရဒိန် မှာ တခြားစေတီတော်များကဲ့သို့ ဘီလူးမပန်းဆွဲများ မထုလုပ် သားခြင်း ဖြစ်သည်။ လောကမာရဒိန် စေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ရင်ပြင်တော်မှာ အတော်ပင် ကျယ်ပြန့်လှသည်။ ခုံညားလှ သော အာရုံခံတန်ဆောင်း တစ်ခုကိုလည်း တွေ့ရသည်။ အာရုံခံတန်ဆောင်းနှင့် စေတီတော်ကြား၌ ဂဠုန်ရုပ် တိုင် ထိပ်၌ ထုလုပ်ထားသော ရှေးဟောင်းခေါင်းလောင်းတစ်ခုကို လည်း တွေ့ရသည်။

လောကမာရဒိန် စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် ရတနာပုံ ခေတ်၌ တည်ထား၍ လောမသိ၊ အလွန်ခေတ်မီပြီး ကြည်ညို နှယ်ကောင်းလှသည်။ ထီးတော်မှာလည်း နဂါးရုပ်ငယ်များ ခြံရံလျက် လက်ရာမြောက်လှသည်။ စေတီတော်တစ်ဆူလုံး ရွှေချထား၍ ဝင်းဝါသပ္ပာယ်လှပေသည်။

လောကမာရဒိန် စေတီတော်နှင့် ကျောက်စာဂူများ ကြား၌ရှိသော တံခွန်တိုင်းမှာ ထူးခြားလှသည်။ တခြားသော စေတီတော်များရှိ တံခွန်တိုင်းအများစုသည် အုတ်အင်္ဂါတော်ဖြင့် တည်ထားကြသော်လည်း ယခု ရင်ပြင်တော်၌ တွေ့ရ သော တံခွန်တိုင်းမှာ သစ်သားတိုင်ဖြင့် တည်ဆောက်ထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ တိုင်း၌ ရွှေချထားသော ဂဠုန်ရုပ်တုကို တွေ့ရသည်။ တိုင်ထိပ်၌ ထီးတော်လေးလက်ရံလျက် ထီး တော်ကြီး တစ်လက်ကိုလည်း မြင့်မြင့်မားမား တွေ့ရသည်။

လောကမာရဒိန်စေတီတော်ရှိ မော်ကွန်းကျောက်စာ တွင် မန္တလေးမြို့တည်ရာ၌ တစ်ပြိုင်နက် တည်ထားသည့် သတ္တဌာန ခုနစ်ဌာန တည်ထားပုံ ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ ရသည်။ ထိုမော်ကွန်းကျောက်စာ အထက်၌ ပဉ္စမသင်္ဂါယနာ ဆင် မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ သားမြီးယပ်ကိုင်၍ ထိုင်နေသော နတ်တို့မှာ အသက်ဝင်လှသည်။ ရင်ပြင်တော်ပေါ်၌ "ကမ္ဘာ အကြီးဆုံးစာအုပ်ကြီး" (THE WORLDS BIGGEST BOOK) ဟု အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစာတို့ဖြင့် ကမ္ပည်းရေးထိုးထား

နှစ်ပေါင်း ၁၁၈ နှစ် သက်တမ်းရှိ ခရေပင်ကြီး

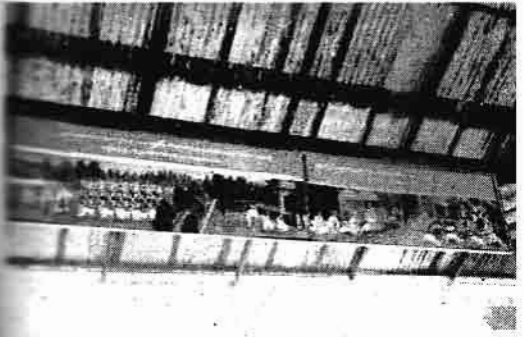
နှစ်ပေါင်း ၁၁၈ နှစ် ကြာမြင့်ကြောင်း ဆိုင်းဘုတ်ကပ်ထားသော ခရေပင်အား အနီးကပ်တွေ့ရပုံ

သော စကျင်ကျောက်စာကိုလည်း လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ ထိုကျောက်စာအရ လောကမာရဒိန်စေတီတော် မဟာရံ တံတိုင်း သုံးထပ်အတွင်း၌ ပိဋကတ်သုံးပုံ ပိဋကတ်စာပေများ ကို ကျောက်ထက်အက္ခရာ တင်လျှထားရာ ...

- (က) သုတ္တန်သုံးကျမ်း ကျောက်စာ ၄၁၀ ချပ်
 - (ခ) ဝိနည်းငါးကျမ်း ကျောက်စာ ၁၁၁ ချပ်
 - (ဂ) အဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်း ကျောက်စာ ၂၀၈ ချပ်
 - (ဃ) သမိုင်းကျောက်စာ ၁ ချပ်
- စုစုပေါင်း ကျောက်စာချပ်ရေ ၇၃၀ ချပ် ရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထိုကမ္ပည်းကျောက်စာများအရ လောကမာရဒိန် စေတီတော်ကြီးသည် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး မန္တလေး နေ ပြည်တော်ကြီးအား တည်ထားရာတွင် တစ်ပြိုင်နက် ပန္နက် ချပြီး တည်ဆောက်ရမည့် အဆောက်အအုံ ခုနစ်ခုကို သတ်မှတ် တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ထိုသတ္တဌာန ခုနစ်ဌာနတွင် လောကမာရဒိန်စေတီမြတ်ကြီးလည်း တစ်ဆူအပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုစေတီတော်မြတ်ကြီးအား မဟာရံတံတိုင်း သုံးထပ် ကာရံစေပြီး ထိုတံတိုင်းအတွင်း၌ စေတီတော်ကြီး၏ ရှေ့ နောက် ဝဲ ယာ အရပ်တို့၌ ပိဋကတ်သုံးပုံ ဗုဒ္ဓစာပေများကို ကျောက်ချပ်ရေ ၇၂၉ ချပ် ထွင်းထု၍ သီဟိုဠ်ခွယ်တော်ကြိုက်

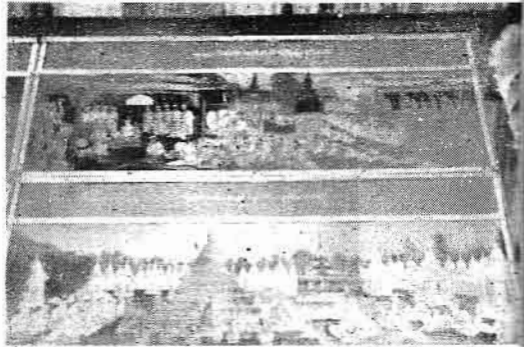
အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစာတို့ဖြင့် ကမ္ပည်းရေးထိုးထားသော စေတီတော်များအား ပဒေသာပင် ၅၀၀ ကျော်နှင့်တကွ ဆွေတော်မျိုးတော် မတ်တော်အရာရှိ ထီးထားလက်စွဲ၊ သင်္ဘောကံရည်၊ နန်းတော်လာ အပေါင်းတို့ကို ပိုးဖဲထည်မျိုး၊ အင်္ကျီ၊ ပုဆိုး၊ ခေါင်းပေါင်း၊ ပါဏှစွဲ သနားတော်မူသည့် ကုသိုလ်တော်

င်္ဂ အင်္ဂတေတီများ တည်ထားပြီး ထိုဂူများအတွင်း နေ့ချက်
တစ်ချပ်စီ ထည့်သွင်းပူဇော် ထားရှိလေသည်။

ပိဋကတ်သုံးပုံ ကျောက်စာချပ်ရေ ၇၂၉ ချပ်ရှိရာ
ကျောက်စာဓမ္မစေတီ အဆူပေါင်းမှာလည်း ၇၂၉ ဆူရှိလေ
သည်။ မန္တလေးတောင်တော်ထက်မှ လောကမာရဇိန်စေတီ
တော်အား ဖူးမြော်ခဲ့သော် ကျောက်စာဂူ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး
အလယ်၌ လောကမာရဇိန်စေတီတော်မြတ်အား ရွှေရောင်
ဝင်းလျက် အမြင်တစ်မျိုးနှင့် သပ္ပာယ်လှစွာ ဖူးမြော်နိုင်လေ
သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း စာရေးသူသည် မန်းတောင်ထက်မှ
ဖူးမြော်ခဲ့ရသော လောကမာရဇိန်စေတီတော်မြတ်ထံသို့ တစ်
နှစ်အကြာ၌ ယခုကဲ့သို့ လာရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လောကမာရဇိန် စေတီတော်မြတ်ကြီးအား မင်းတုန်း
မင်းတရားသည် လက်ရာမြောက်လှစွာ တည်ထားတော်မူရာ
တည်ထားပြီးစအချိန်၌ လွန်စွာကြည်ညိုဖွယ်အသွင် ဆောင်
နေပေမည်။ ယခုနှစ်ပေါင်း ၁၅၀ ကျော် ကြာသည့်တိုင် ကြည်
ညိုဖွယ်အသွင် ဆောင်နေသည်ကို ဖူးမြော်ရခြင်းဖြင့် သိသာ
လှပေသည်။

အထူးသဖြင့် တောင်မျက်နှာ၌တွေ့ရသော သစ်ထွင်း
ပန်းပုလက်ရာ အလွန်မြောက်သည့် တံခါးချပ်ကြီးကို လေ့လာ

အလှူတော်မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပပြုလုပ်နေဟန်
ကုသိုလ်တော်ဘုရားနှင့် ပိဋကတ်ကျောက်စာဂူများ

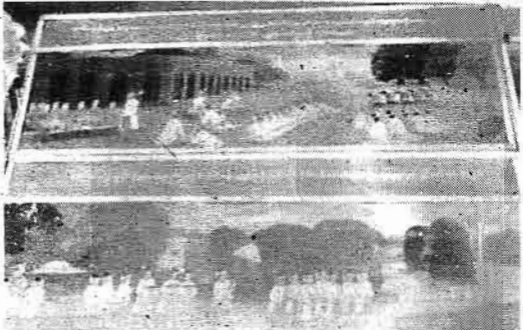
ခြင်းအားဖြင့် သိသာနိုင်သည်။ ထိုတံခါးချပ်ကြီး၏ လက်ရာ
မှာ အတော်ပင် အနုစိတ်လှသည်။ ကြားဖူးထက်ရှိ နတ်ရုပ်၊
နတ်ရုပ်အထက်ရှိ ပန်းခက်ပန်းနွယ် လက်ရာမြောက်လှသလို
နတ်ရုပ်ဘေး တစ်ချက်စီ၌လည်း သစ်သားကိုထွင်းဖောက်၍
ပြုလုပ်ထားသော ပန်းနွယ် ပန်းခက်တို့မှာ အလွန်အနုစိတ်
လှသည်။

ထွင်းဖောက်ထုလုပ်ထားသော ပန်းနွယ် ပန်းခက်များ
၏ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီ၌လည်း ခြင်္သေ့ရုပ်၊ မြင်းရုပ်၊
ဟင်္သာရုပ်၊ တိုးနယားရုပ် စသည့်ရုပ်စုံကို ထုလုပ်ထားသည်
မှာ ရတနာပုံခေတ်၏ ပန်းပုအနုပညာရပ်ကို ခွေနှန်းတော်
ကျောင်း၌ တွေ့ရသလို လက်ရာပြောင်မြောက်လှသည်။ ထို
တံခါးချပ် ပန်းပုလက်ရာသည် ကျန်ရှိသော တံခါးတစ်ချပ်
တည်း၌သာ တွေ့ရလေသည်။

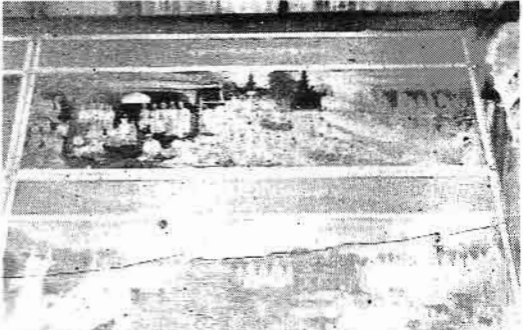
မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး လှူဒါန်းစဉ်က အရပ်လေး
မျက်နှာ၌ တံခါး ၁၂ ချပ် လှူဒါန်းခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ
တောင်တက်မျက်နှာ၌ တွေ့ရသော တံခါးတစ်ချပ်တည်းသာ
ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကျန်ရှိလေတော့သည်။

လောကမာရဇိန်စေတီတော်ကြီးသည် ဓမ္မစေတီ
ကျောက်စာဂူများကြား၌ သပ္ပာယ်စွာ တည်ရှိနေရာ ဓမ္မစေတီ
ကျောက်စာဂူများကို ဘုရားဖူးများအနေဖြင့် ဝင်ရောက်လေ့
လာ ဖူးမြော်ကြည့်ညိုနိုင်သည်။ ကျောက်စာဂူတန်းများကို
လေ့လာဖူးမြော်ရင်း စာရေးသူအနေနှင့် လွန်စွာကြီးမားလှ
သော ခရေပင်ကြီးတစ်ပင်အား တွေ့ခဲ့ရလေသည်။ ထိုခရေ
ပင်၌ ရှေးထိုးထားသော ဆိုင်းဘုတ်တွင် . . .

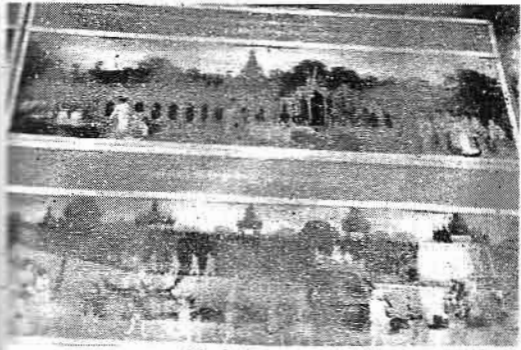
“လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၀၈ နှစ်မှ ခရေပင်ကြီး”
ဟူသော စာတန်းကို တွေ့ရလေသည်။ ခရေပင်ကြီး
၏ ပင်စည်သည် လူလေးငါးဖယောင်းကီလောက် ကြီးမား
လှသည်။ အထက်သို့ တိမ်မြင့်သော်လည်း ဘေးပတ်လှည့်
သို့ ခပ်ငြာထွက်နေသည့် ကိုင်းကဲကြီးများမှာ လုံးပတ်ကြီး
သလို ရှည်လျားလှ၍ ခရေပင်ပတ်လည် ပေးလေးငါးဆယ်
အကွာအဝေးအထိ အပိုင်ကောင်း ရစေသည်။

တံဆိပ်တော်ရ မရ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်တို့ကို
နေ့စဉ်လစဉ်မပြတ် အခါခပ်သိမ်း လှူဒါန်းတော်မူသည့်
ကုသိုလ်တော်၊ မင်းညီမင်းသားများ ကြံ့ချီရာဝယ် နောက်တွင်
ထီးမိုးလိုက်ဟန်နှင့် ကျိုင်းကိုင်၊ သိုင်းကိုင်များ

အလှူတော်မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကျင်းပပြုလုပ်နေဟန်နှင့်
ကုသိုလ်တော်ဘုရားနှင့် ပိဋကတ်ကျောက်စာဂူများပုံ

မဟာလောကမာရဒိန်နှင့်တကွ စေတီတော်များ အသစ် တည်လုပ်သည့် ကုသိုလ်တော်၊ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ခြံကျုံးရိုးပတ်လည် လှည့်လည်စစ်ဆေးကြည့်ရှုတော်မူဟန်

ထိုမျှ ကြီးမားလှသော ခရေပင်တို့သည် မင်းတုန်းမင်း တရားလက်ထက်၌ စိုက်ပျိုးခဲ့ဟန် မဟုတ်ပေ။ လောကမာရ ဒိန်စေတီတော်သည် ၁၂၂၁ ခုနှစ်၌ စတင်တည်ထားခဲ့ပြီး မဟာမာရဒိန်စေတီတော်ကြီး၏ မဟာရံအုတ်တံတိုင်း သုံး ထပ်အတွင်း၌ ၁၂၃၀ ပြည့်နှစ်တွင် နန်းတွင်း၌ ကျောက်ထပ် အကုန်တင်ခဲ့သော ပိဋကတ်သုံးပုံ ကျောက်ချပ်ရေ ၇၂၉ ချပ်အား ပထမမဟာရံအတွင်းတံတိုင်း မတ်လည်၌ အုတ် ပြာသာဒ်ဂူတည်ဆောက်၍ ကျောက်ချပ်ရေ ၄၂ ဒုတိယ ထောင့်အတွင်း အုတ်ပြာသာဒ်ဂူ တည်ဆောက်၍ ကျောက် ချပ်ရေ ၁၆၈ တတိယမဟာရံအတွင်း အုတ်ပြာသာဒ်ဂူ တည် ဆောက်၍ ကျောက်ချပ်ရေ ၅၁၉ ချပ်တို့ကို အုတ်ပြာသာဒ် ထောင်ချလျှင် ကျောက်ချပ် တစ်ချပ်စီ စိုက်ထူပူဇော်ထားလေ သည်။ ကျောက်ချပ်တို့ကို မြေဝင် တစ်ဖောင်ထားပြီး စိုက် ထူထားသည်။

ကျောက်ချပ်များ ထည့်သွင်းတည်ထားရာ အုတ် ပြာသာဒ်တော်၏ ပုံစံမှာ သီဟိုဠ်စွယ်တော်ကြာတ်ပုံ ဖြစ်သည်။ ထိုစွယ်တော်၌ စေတီပုံတည်ထားပြီး ကြေးတီးတော် တင်လျှင် ထိုစွယ်တော်ကို တွေ့ရသည်။ စာရေးသူ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်က ရောက်ရှိခဲ့က စေတီတော်တချို့၌ ကျောက် ချပ်များ တင်လှူထားသည်ဟု ထင်မိသည်။ ဂူပြာသာဒ်တို့၏ မြေဝင်ပေါက်တို့မှာလည်း အကာအရံ မဲ့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယခုအခါ၌ သုံးဖက်သုံးတန်တို့၌ သံတိုင်တို့ ကာရံ ထား၍ အဝင်အထွက် လှင်နိုင်သည့်ဘက်၌ သံတံခါးတပ်ဆင် ထား၍ ခြံအားရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာရေးသူ ရောက် ခဲ့သော ဂူပြာသာဒ်တချို့၏ သံတံခါးတို့မှာ သော့ခတ်ထားခြင်း မရှိပေ။ ခြံမင်းသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာမကြီး လူထုပေါ် ကိုယ်စားပြုသည့် "ကမ္ဘာ့အခြေဆုံး မာရပေ" ဟူသော ဝတ္ထုပြာသာဒ်တို့၌ သံတံခါး သံတံခါး၊ တပ်ဆင်ပုံကို တွေ့ရသည်။ မရသေးသေးသည့်ကို တွေ့ရသည်။

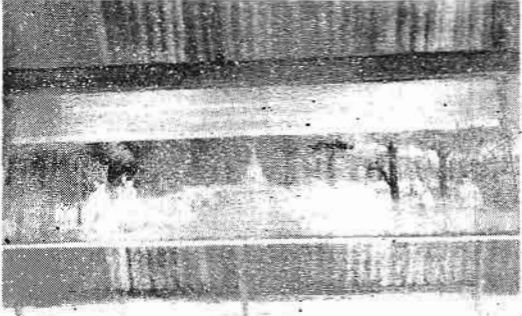
“နိုင်ငံတော်အစိုးရက ၁၉၈၈ ခုနှစ်ဦးမှာ ကျောက်စာဂူ တစ်လုံးစီရဲ့ အပေါက်လေးဖက်ကို သံတိုင်များစိုက်၊ လူဝင် လူကြည့်တဲ့ဘက်မှာ သံတံခါးတပ်ပေးပြီး သော့ခတ်လောက်များ အခိုင်အမာ တပ်ဆင်မှု စတင်ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်”

ဟူ၍ တွေ့ရသည်။ ယခုအခါ၌ ဂူပြာသာဒ်တချို့၌ သော့ခတ်ထားခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

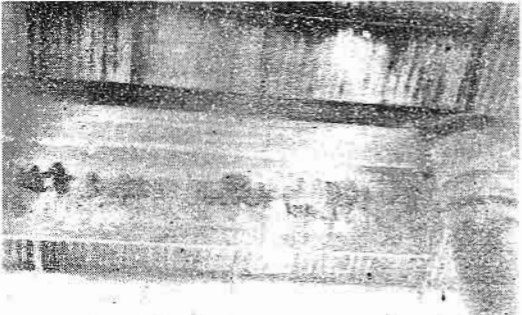
စာရေးသူသည် ပိဋကတ်ကျောက်စာများ တည်ရှိရာ အုတ်ပြာသာဒ်များအကြောင်းကို စာရှုသူတို့ ဗဟုသုတဖြစ် စေရန် အကျယ်ရေးသားတင်ပြနေ၍ အထက်၌ နှစ်ပေါင်း ၁၁၈ နှစ် သက်တမ်းရှိခဲ့သော ခရေပင်နှင့်ပတ်သက်၍ ဤ နေရာမှစပြီး ရေးသားတင်ပြပေမည်။

ကြီးမားလှသော ခရေပင်ကြီးနှင့် ဂူပြာသာဒ်များကြား ၌ တွေ့နေရသော ခရေပင်များသည် အထက်၌ စာရေးသူ ရေးသားခဲ့သည့်အတိုင်း မင်းတုန်းမင်း ကောင်းမှုတော် လောကမာရဒိန် စေတီတော်ကြီးနှင့်အတူ စိုက်ပျိုးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ပေ။ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး နတ်ရွာစံပြီးနောက် သား တော် သီပေါမင်းလက်ထက်၌လည်း စိုက်ပျိုးခြင်း မဟုတ်ပေ။

လောကမာရဒိန်စေတီတော်ကြီးနှင့် ပိဋကတ်စာပေ များ ကိန်းဝပ်တော်မူရာ ဓမ္မစေတီကျောက်စာဂူ ပြာသာဒ်

စေတီပုထိုး ပြုပျက်သည်များကို ချရားသီးနှင့်တကွ ကြာလန် ကြာမောက်ထိ ရွှေပိန်းဖွန်းပံပြီး ရွှေထီးထွဋ်တင်လှူတော်မူသည့် ကုသိုလ်တော်

ရွှေမင်းတို့ တည်ထားခဲ့သည့် ဘုရားပုထိုးများ ပြင်ဆင်တည်လုပ်တော်မူ၍ ရွှေထီးအထွဋ်တင်လှူတော်မူသည့် ကုသိုလ်တော်

တို့သည် သီပေါမင်းပါတော်မူပြီးနောက် နယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်တို့ လွှမ်းမိုးသိမ်းပိုက်ပြီးနောက် စစ်တန်းလျား၊ စစ်စခန်း ဖြစ်ခဲ့၍ ပျက်စီးခဲ့ရလေသည်။ မင်းတုန်းမင်းကြီး တင်လျှံခဲ့သော ဂူ ပြာသာဒ်ရှိ သံထီးတော်များ ပျက်စီးခဲ့ရာ ၁၂၅၄ ခုနှစ် (၁၈၉၂ ခုနှစ်)မှာ သံထီးတော်နေရာ၌ ကျောက်ထီးတော်များကို မင်း၊ မိဖုရား၊ သားတော်၊ သမီးတော်၊ မှူးမတ်တော်၊ ရှမ်းစော်ဘွား၊ မြို့စား၊ ရွာစားတို့နှင့် ပြည်သူတို့စုပေါင်း၍ ကျောက်ထီးတော် များ တင်လျှံခဲ့သည်။

ထိုနည်းတူ ကျောက်ဂူပြာသာဒ်များ နေပူရိုန်အောက် ၌ အမိုးအကာ ကင်းမဲ့လျက် တည်ရှိနေရာ ကျောက်ထီးတင် လျှံသည့်နှစ် ၁၈၉၂ ခုနှစ်၌ပင် တောင်ဝံ၅၀ဗိုလ်၊ မိုးခြစစ်ကဲ တော်ကြီးက ကျောက်ဂူတန်းများကြား၌ အေးမြသည့် အရိပ် အာဝါသများ ရရှိစေရန် သစ်ပင်စိုက်ပျိုး ကုသိုလ်ပြုခဲ့သည်။ မိုးခြစစ်ကဲတော်သည် ဂူပြာသာဒ်များလည်း အရိပ်ရစေရန် နှင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်အား ရည်စူး၍ ပန်းဆက်ကပ်သည့် အလျှူထူးကြီးရစေရန် ခရေပင်များ စိုက်ခဲ့သည်။ သစ်ပင် စိုက်ခွင့်ကိုလည်း မန္တလေးတောင်တော် ဆရာတော် ဦးမာလာ ရဲ့ ဝန်ဆောင် ပခန်းသမုတ်ဆရာတော် ဦးနန္ဒက ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

မိုးခြစစ်ကဲတော်ကြီး၏ ကောင်းမှုတော် ခရေပင်များ ထဲမှ ကျန်ရှိနေသော သက်တမ်းတစ်ရာကျော်ရှိ ခရေပင်ကြီး ကို တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။ မိုးခြစစ်ကဲကြီးသည် ခရေပင် သာမက မယ်ဇယ်ပင်များလည်း စိုက်ပျိုးလျှံဒါန်းခဲ့ကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

စာရေးသူသည် လောကမာရဇိန် စေတီတော်မြတ် အား ဖူးမြော်စဉ် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် မန္တလေးနေ ပြည်တော် ရတနာပုံမြို့ တည်ရာ၌ တစ်ပြိုင်နက် အောက်ပါ ဌာန ခုနစ်ဌာနကို ပန္နက်ရိုက်၍ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ သတ္တ ဌာန ခုနစ်ဌာနအား အတိုချုံးမှတ်ရာတွင် . . .

(၁) မြို့ (၂) ကျုံး (၃) စေတီယာ (၄) သိမ် (၅) ကျောင်း (၆) သုဓမ္မာ (၇) ရွှေစာပိဋကတ် ဟူ၍ဖြစ်ပြီး အကျယ် မှတ်ရန်မှာ . . .

- (၁) မြို့ - မြို့တော်မှာ ရွှေနန်းတော်ကြီးနှင့်တကွ အတွင်း တော် အဆောက်အအုံများ။
- (၂) ကျုံး - ကျုံးတော်ကြီး မြို့ပတ်လယ်။
- (၃) စေတီယာ - မဟာလောကမာရဇိန် စေတီတော်မြတ်ကြီး။
- (၄) သိမ် - ပဌာန်းသိမ်တော်ကြီး။
- (၅) ကျောင်း - အတုမရှိတိုက်တော်ကြီး။
- (၆) သုဓမ္မာ - သုဓမ္မာဇရပ်တော်ကြီး၊ သာသနာရေး၊ သာ သနာမူဆိုင်ရာ သံဃာလွှတ်တော်။
- (၇) ရွှေစာပိဋကတ် - ရွှေရေး၊ မင်ရေး၊ ကညစ်ရေး၊ ပုရပိုက် စသည့် စာတိုက်သုံးပုံ ပါဠိတော်မူများထားရာ ပိဋကတ်

တိုက်တော်ဟူ၍ဖြစ်ရာ လောကမာရဇိန်စေတီတော်မှာ သတ္တဌာန ခုနစ်ဌာန၌ အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

လောကမာရဇိန် စေတီတော်ကြီးအား ၁၂၂၁ ခုနှစ်၌ စတင်ပန္နက်တည်တော်မူပြီး ၁၂၂၄ ခုနှစ် ဝံ ဆိုလပြည့်ကျော် ၉ ရက်နေ့၌ ရွှေထီးအထွတ် တင်လျှံပတ်မူခဲ့သည်။ ထီး တော် တင်လျှံပြီး “မဟာလောကမာရဇိန်” ဟူသော ဘွဲ့တော် ကို ကမ္ဘာလုံးတစ်ဝှမ်းပေးလေသည်။ လောကမာရဇိန် စေတီ တော်ကြီး၏ တောင်မျက်နှာ၊ အနောက်မျက်နှာ၊ မြောက် မျက်နှာ မဟာရံတံတိုင်းအပြင်၌ မှူးမတ်တော်တို့ကို ငွေ ထုတ်ပေးပြီး အုတ်ဇရပ်ပေါင်း ၃၆ ဆောင်ကို တည်ဆောက် စေခဲ့သည်။

မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် မြို့တော်နှင့်အတူ ပန္နက် တင်လျှံခဲ့သည့် လောကမာရဇိန်စေတီမြတ်ကြီးအား အလေးအမြတ်ထား၍ တည်ထားပူဇော်ခဲ့ရာ ထိုစေတီတော် မြတ်ကြီး၏ မဟာရံတံတိုင်း သုံးထပ်အတွင်း၌လည်း ကျောက် ထပ်အကွရာတင်ထားသည့် ပိဋကတ်သုံးပုံ ကျောက်ချပ်ရေ ၇၂၉ ချပ်ကို အုတ်ဂူပြာသာဒ်များ တည်ထား၍ ပူဇော်ခဲ့သည် မှာ ကမ္ဘာအံ့ဖွယ်တစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးသည် ပဉ္စမသင်္ဂါယနာထင် သာသနာ ပြုမင်းတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့သည်။ လောကမာရဇိန်ဘုရား မဟာရံ တံတိုင်းအတွင်းရှိ ပိဋကတ်ကျောက်စာများကို စကျင်တောင် မှရရှိသော သန့်စင်ပြီး စကျင်ကျောက်ပြား အကောင်းစား များကို သုံး၍ ၁၂၂၂ ခုနှစ်မှစ၍ ကျောက်ထက်အကွရာ တင်ခဲ့သည်။ ၁၂၃၀ ခုနှစ်၌ ထိုကျောက်စာ ၇၂၉ ချပ်အား လောကမာရဇိန်ဘုရား မဟာရံတံတိုင်းအတွင်း၌ စိုက်ထူ၍ ဂူပြာသာဒ်များ တည်ဆောက်လျှံဒါန်းခဲ့သည်။

တချို့က မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် ပြီးနောက် သံဃာတော်၊ ဆရာတော်ကြီးများ စိစစ်တော်မူပြီး သော ပိဋကတ်တော်များကို ကျောက်ထက်အကွရာတင်လျှံ ပြီး လောကမာရဇိန်ဘုရား မဟာရံတံတိုင်းအတွင်း အုတ် တိုက်ပြာသာဒ်များ ဆောက်လုပ်ထားသည်ဟု အမှတ်မှားခဲ့ သည်။

အမှန်ဖြစ်ရပ်မှာ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် ဗုဒ္ဓ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ တရားဓမ္မ ပိဋကတ်စာပေများကို သာ သနာပိုင်ဆရာတော်၊ တံဆိပ်တော်ရ ပိဋကတ်ဆရာတော် လေးပါး၊ စာကြည့်ဆရာတော် အပါး ၃၀၊ စာတည်းဆရာ တော် အပါး ၅၀၊ ပရိယတ်တတ်သည့် သံဃာတော်အပါး ၅၀ တို့က ဖေစပင်သေချာစွာ စစ်ဆေးပြုစုခဲ့သည့် ဝိနည်း ငါးကျမ်း၊ အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်း၊ နိကာယ် ငါးကျမ်း၊ သုတ် သုံးကျမ်းတို့ကို ကျောက်ထက်အကွရာတင်ပြီး မဟာလောက မာရဇိန်ဘုရား မဟာရံတံတိုင်းအတွင်း၌ အုတ်ဂူပြာသာဒ် တိုက်များ တည်ဆောက်လျှံဒါန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုသို့ ကျောက်ထက်အကွရာ တင်လျှိုးပေးရန် သုံး နှစ်အကြာ ၁၂၃၃ ခုနှစ် တန်ခူးလပြည့်ကျော် ၁၁ ရက်၊ နှစ် ဆန်း တစ်ရက်၊ စနေနေ့၌ ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် အခမ်းအနား ကို အမြောက်သံပေး၍ ကျင်းပခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပိဋကတ်သုံးပုံအား ကျောက်ထက်အကွရာ တင်လျှိုးတော်မူပြီး သုံးနှစ်အကြာမှ ပဉ္စမသင်္ဂါယနာ တင်လျှိုးခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

စာရေးသူသည် လောကမာရဇိန်ဘုရားအတွင်း လေ့ သာကြည့်ရှုရာတွင် ပုံစံငယ်ဖြင့် မဟာလောကမာရဇိန်ဘုရား နှင့် ကျောက်စာဂူပြာသာဒ်တို့ ပုံဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရ သောအခါ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်ရလေသည်။ ဂူပြာသာဒ်များ၏ တည်ရှိပုံ၊ လောကမာရဇိန် စေတီတော်ကြီး တည်ထားပုံ၊ အဝင် နှစ်ခြား အဆင့်ဆင့်တို့နှင့် ဂူပြာသာဒ်များ၏ နံပါတ်စဉ် ရေးထိုး ထားပုံတို့မှာ ဘုရားဝင်းအတွင်း အသေးစိတ်လေ့လာခဲ့သည် နှင့် တစ်ထပ်တည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လိုင်း တစ် ညိုင်းချင်းအလိုက် အုတ်ဂူပြာသာဒ် အရေအတွက် မည်မျှ နှစ်ကြောင်းကိုလည်း ဓမ္မစေတီများ တည်ရှိပုံယေး၌ အသေး စိတ်တွေ့ရ၍ လေ့လာသူတို့အနေနှင့် အဆင်ပြေလှသည်။

လောကမာရဇိန်ဘုရားသို့ ပိဋကတ်ကျောက်စာ လေ့ သာရန် နိုင်ငံခြားသား အများစု လာရောက်လေ့ရှိ၍ အင်္ဂလိပ် မြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ရေးထိုးမှတ်တမ်းတင်ထားခြင်း ကြောင့်လည်း ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွားများအတွက် အဆင်ပြေ လှသည်။

စေတီတော်ကြီးအတွင်းရှိ မြန်မာ့ပန်းချီပညာရှင်တို့၏ ထက်ရာမှာလည်း ချီးမွမ်းဖွယ်ပင် ဖြစ်သည်။ ခေတ်သစ်လက် စာရေးတို့ မဟုတ်ဟု ထင်မိသည်။ ရတနာပုံခေတ် လက်ရာ လည်း ဟုတ်မည်မထင်ပေ။ ရေးဆွဲထားသော အကြောင်း အရာမှာ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ မင်းခမ်းမင်းနား ကျင်းပပုံ အကြောင်းအရာများ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် မင်းတုန်းမင်းကြီး ပြုလုပ်ခဲ့သော ကောင်းမှုတော်များနှင့် ပတ် သက်၍ ပန်းချီရေးဆွဲ ပုံဖော်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

စာရေးသူသည် လောကမာရဇိန် စေတီတော်မြတ်ကြီး အတွင်း၌ ဖတ်ရှုခဲ့ရသည့် "ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတရားကြီး ဘုရား ကုသိုလ်တော်ပေါင်း ကျောက်စာကြီး" ၌ ဖော်ပြချက် အရ မင်းတုန်းမင်းတရား၏ ကုသိုလ်တော် ကောင်းမှုတော် အရေသည် အံ့မခန်းအောင် များပြားလှသည်ကို တွေ့ရသည်။

တစ်ဖန် "ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတရားကြီး ဘုရား အတ္ထုပ္ပတ္တိအကြောင်းအရာတော်" ကျောက်စာ အမှတ် (၄) ၌လည်း မင်းတုန်းမင်းကြီး၏ ဖွားတော်မူချိန်မှ နတ်ရွာစံတော် မူချိန် အချိန်အထိ အကြောင်းအရာများကို ဖော်ပြထားလေ သည်။ အထူးသဖြင့် "ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတရားကြီး ဘုရားအလှူတော်ပေါင်း ကျောက်စာ" ၌ လှူဒါန်းတော်မူခဲ့

သော ကောင်းမှုအစုစု၏ အကြောင်းအရာများကို အသေး စိတ် ဖော်ပြထားသည်။ မြင်ကွန်းစား၊ မြင်းခုံတိုင်စားတို့ ပုန် ကုန်မှု၌ ပါဝင်ခဲ့သော သူပုန်အပေါင်းတို့အား အရေးမယူဘဲ ဘေးမဲ့ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်၊ တူတော် ပတိမ်းစား ပုန်ကန်မှု၌ ပါဝင်ခဲ့သောသူများကိုလည်း ဘေးမဲ့ပေး၍ အပြစ်မှလွတ်ခွင့် ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုတို့သည် မင်းတရားကြီး၏ သဘောထားကြီးမှုကို ဖော်ပြနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မင်းကြီးသည် နေ့စဉ် နေ့တိုင်း လစဉ် လတိုင်းတို့၌ ဆရာတော် သံဃာတော် အပေါင်းတို့အား ဆွမ်း၊ ကွမ်း၊ ဆေး၊ ပစ္စည်းလေးပါး အစဉ်အမြဲ လှူဒါန်းတော်မူပြီး သာသနာတော် အစွန့်ရှည်စွာ တည်တံ့ရေး ကြိုးပမ်းပုံမှာလည်း ချီးကျူးဖွယ် ပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

စာရေးသူသည် မဟာလောကမာရဇိန် စေတီတော် မြတ်ကြီးအား ဖူးမြော်ရင်း ပဉ္စမသင်္ဂါယနာတင် မင်းတရား ကြီး၏ ပိဋကတ်သုံးပုံ ကျောက်ထက်အကွရာ တင်လျှိုးပေး ပုံကို တွေးရင်း မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး၏ ဗုဒ္ဓသာသနာတော် အရှည်တည်တံ့ရေး ဆောင်ရွက်မှုကို ချီးကျူးမိသလို မင်းကြီး ၏ ကောင်းမှုတော်စာရင်းအား ကြည့်၍ ဘုရားစေတီ၊ ကျောင်း ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းမှုအပြင် သံဃာတော်၊ ဆရာ တော်များအပေါ် လှူဒါန်းထောက်ပံ့ပုံတို့ကိုလည်း တွေးတော ရင်း သာဓုခေါ်ဆိုနေမိလေသည်။

ထို့အပြင် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးသည် မိမိအား အသက်အန္တရာယ် လုပ်ကြံသူ၊ မိမိစည်းစိမ်ကို လုယူဖျက်ဆီးသူ များကို မင်းအပြစ်မှ လွတ်ငြိမ်းခွင့်ပေးပြီး အကျဉ်းထောင်မှ လွှတ်၍ ဘေးမဲ့ ဇီဝိတဒါန ပြုတော်မူခဲ့ပုံတွေကို တွေးမိရင်း မင်းတုန်းမင်းကြီးအား လေးစားကြည်ညိုမိလေသည်။

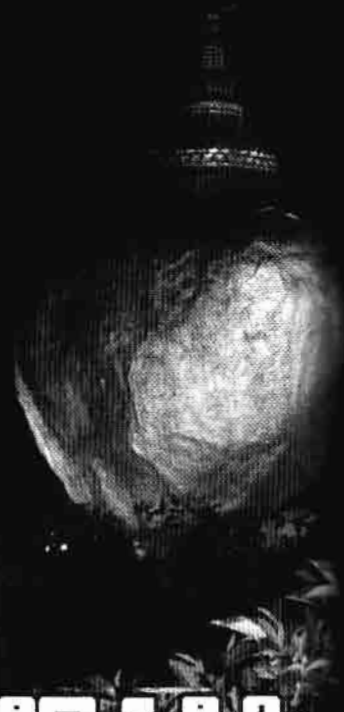
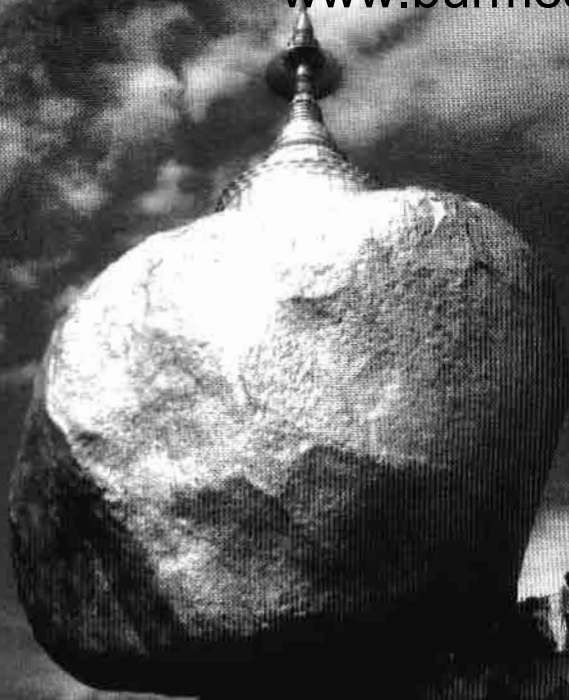
ထို့ကြောင့် မဟာလောကမာရဇိန် ဘုရားကြီးအား သွားရောက်ဖူးမြော်ကြည့်သည့်ခွဲရာမှ ပိဋကတ်ကျောက်စာများ ထည့်သွင်းပူဇော်ထားရာ အုတ်ဂူပြာသာဒ် ဓမ္မစေတီများကို ဖူးမြော်ရင်း ဘုရားဒါယကာ၊ ပိဋကတ်သုံးပုံဒါယကာ မင်းတုန်း မင်းကြီးအား အတွေးအားရ၌ ပုံဖော်ကြည့်ညိုရင်း မှတ်တပွား များနေမိလေသည်။

□ တက္ကသိုလ်မျိုး

ကျမ်းကိုး

- ၁။ မန္တလေးမြို့၊ မဟာလောကမာရဇိန် ကုသိုလ်တော် ဘုရားစေတီတော်၊ မိုးမြိုင်မောင်ကြီး။
- ၂။ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးစာအုပ်၊ ၁၉၉၅ လူထုဒေါ်အမာ။
- ၃။ ကုန်းဘောင်ဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး၊ တတိယ တွဲ၊ ဦးမောင်မောင်တင်။
- ၄။ လေးကြိမ်မြောက် သွားရောက်ဖူးမြော်လေ့လာခြင်း။

တစ်နှစ်တစ်ခါ ဖူးကြပါစို့

ဆံတော်စင် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီမြတ်နိုးချို့

မင်းနန်း
(ပုလဲစာအုပ်)

တစ်နှစ်တွင် တစ်ခေါက် အနည်းဆုံးတော့ ကျိတ်ထီး ရိုးစေတီတော်ကြီးကို အရောက်ဖူးကြမည်ဟု ရောက်ဖူးသူ တိုင်း အားခဲထားစမြဲ။ ဤသည်ကား စာရေးသူတို့ မြန်မာနိုင်ငံ တွင်ရှိသော ဆံတော်ရှင် ကျိတ်ထီးရိုးစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ အံ့ဖွယ်ထူးခြားချက်ပင်။

“ကဲ... လူစုံကြပြီနော်၊ ကားစထွက်မယ်”

ကားဆရာ၏ တပ်လှန့်သံကြောင့် စာရေးသူလည်း ရှေ့ခန်းမှ ဘေးတံခါးကို Lock ချလိုက်သည်။ စာရေးသူ နာရီကို အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်၏။ နံနက် (၄:၃၅) နာရီ။ အချိန်နှင့်တစ်ပြေးညီ လုပ်နေရသော လုပ်ငန်းသဘာဝကြောင့် ဘာပဲလုပ်လုပ် နာရီကြည့်တတ်သည်မှာ အကျင့်ပါနေပြီ။

ယခုလည်း ဤဘုရားဖူးခရီးစဉ်တွင် ဘယ်အကြောင်း ကို လောင်းပေးပြီးရေးမလဲ။ ပရိသတ်ကို ဘာတွေ အသိပေးရ မလဲ စသည်ဖြင့် မေးခွန်းပေါင်းများစွာသည် စာရေးသူ၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် အမေးအဖြေလုပ်နေ၏။ ယခင်တစ်ခေါက် တုန်းက ဘုရားသမိုင်းကို အကျယ်တဝင့် ရေးသားခဲ့ပြီးပြီမို့ ဒီတစ်ခေါက် ဘုရားဖူးသွား လမ်းခရီးအတွေ့အကြုံ ကြုံတွေ့ ရသည့် ကိစ္စရပ်များကို သတင်းဆောင်းပါးအနေနှင့် ရေးရင် ကောင်းမလားဟုလည်း စိတ်ထဲ တွေးနေမိသည်။

နိုင်ငံဘာနံနက်ခင်းမို့ ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် နှင်းမှုန်တို့ ပက်ဖျန်းနေသည်။ နံနက်ခင်းမို့ ကားအသွားအလာ ရှင်းနေ သည်။ ရန်ကုန်-ပြည်လမ်းမကြီးသည် ဖြောင့်စင်းကာ တန်း နေသည်။ တချို့နေရာများတွင် သွယ်ကာရစ်ကာ ဝှေ့ကာ ပိုက်ကာနှင့် ခပ်ပြေပြေလေး ဖြစ်နေ၏။

စာရေးသူတို့ နိုင်ငံ၏ အကောင်းဆုံးလမ်းဟုပင် ပြောရပေမည်။ မိုးမလင်းသေးသည်မို့ ထွန်းညှိထားသော မာကျူရီပီးလုံးအောက်တွင် ပြည်လမ်း၏ အလှက ပန်ရလှ၏။ လှည်းတန်း ခုံးကျော်တံတားကို ဖြတ်မိချိန်တွင်မူ စိတ်ထဲ လေ ယာဉ်ယုံစီးသလို ခံစားရ၏။

လမ်းက လွတ်ကောင်းနေသည်မို့ စာရေးသူတို့စီးနင်း လိုက်ပါလာသော ကားသည်လည်း လေးညှိမှ ပစ်လွှတ်လိုက် သော မြားတစ်စင်းပမာ အရှိန်ဟုန်ကောင်းကောင်းနှင့် မာရ သွန်ပြေးနေ၏။

“ကီလို တစ်ရာထက်တော့ မကျော်စေနဲ့ဗျာ”

စာရေးသူက ရှေ့ခန်းမှ ထိုင်သူမို့ ဘုရားဖူးခရီးသည် များ၏အသက်အန္တရာယ်ကို ငဲ့၍ သတိပေးရ၏။

“မစိုးရိမ်နဲ့ ငါ့ညီရေ အစ်ကိုကြီး နှစ်လေးဆယ်ရှိပြီ၊ ကားမောင်းသက်ကို ပြောတာနော်”

ကားဆရာကလည်း သူ ကျွမ်းကြောင်း ပြန်ဖြေ၏။ စာရေးသူအနေနှင့်ကလည်း သတိဟူသည် ပိုသည်မရှိဟု ခံယူ ထားသဖြင့် ကာထားရခြင်း ဖြစ်သည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလဆန်း (၉) ရက်နေ့၊ နံနက် (၁၁)အချိန်ခန့်တွင် စာရေးသူတို့တိုက်ရှေ့သို့ Hiace တစ်စီး ဆိုက်ရောက်လာ၏။

ကားရောက်သည်နှင့် ပစ္စည်းပစ္စယ အထုပ်အပိုးများ ဆွဲကာ ကားဆီသို့ ကပျာကယာ အပြေးလေးသွားကာ ဆီထည့်ပေးသည့် ဝင်လိုက်ကြ၏။

နိုင်ငံဘာလဆန်း နံနက်ခင်း၏ ဆောင်းနှင့်မူန်လေး မှသာ အေးမြလှ၏။ စာရေးသူတို့လည်း ကျိတ်ထီးရိုးဆံတော် ရှေ့ ဝေးတော်ထံပါးသို့ သွားရတော့မည်ဟူသော အသိ ကြောင့် စိတ်ထဲဝယ် ကြည်နူးရိပ်များက နှင်းမှုန်ထက်ပင် နေထိုင်နေသည်ဟု ခံစားမိသည်။

စင်စစ် ဒီဘုရားဖူး ခရီးစဉ်သည် မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့သော ခရီးစဉ်တစ်ခုဖြစ်သည်။ စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က Sponsor လုပ်ကာ ကားခ အသွားအပြန် ခရီးစဉ်ပို့ပေးခဲ့သဖြင့် စာရေးသူလည်း ရှိသမျှ ကိစ္စတွေကို မသဘော လိုက်ပါလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အစီအစဉ်နှင့် မညီညွတ် ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စတွေနှင့် လုံးလည်ပတ်ချာလည်ကာ မကြုံမည် မဟုတ်။ ဘာပဲပြောပြော ယခုတော့ ဖူးခွင့်ကြုံ ခွင့်ရလေပြီ၊ ဝမ်းမြောက်ပေစွ။

ဒီအချိန်ရောက်လေတိုင်း ပို၍ တိတိပပ ဆိုရလျှင် နေရာကလ ကုန်ဆုံး၍ ဆောင်းရာသီသို့ ကူးပြောင်းစ နှင်း မြေပေါ်သက်ဆင်းသည့် အချိန်သမယတွင် ကျိတ်ထီးရိုးစေတီတော်မြတ်ကြီးကို ဖူးချင်သည့် ဆန္ဒတွေက တွေးစားပေါ်ပေါက်လာစမြဲ။ ကျိတ်ထီးရိုးဘုရား နေရာက ဆလှူဒါနတွေ လုပ်မယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရေးမြေတော တွေကို ခံစားမယ် စသည့် မယ်ပေါင်းများစွာသော စိတ်ကူးများ ဖြစ်ပေါ်ရင်ထဲမှာ ကိန်းဝပ်နေခဲ့သည်။

စာရေးသူလိုပင် ကျိတ်ထီးရိုး ဘုရားဖူး ဖူးသူတိုင်း ဆန္ဒတွေ ရှိမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ရှိပေလိမ့် မည်။ ကျိတ်ထီးရိုး စေတီတော်ကြီးသည် ဘယ်အချိန် ဖူးဖူး မြင်မည် ထူးခြားလှသော စေတီတော်ကြီးပင်ဖြစ်သည်။

စာရေးသူက ကျိတ်ထီးရိုး ဘုရားဖူးချိန်ရောက်တိုင်း အစီအစဉ်အတိုင်း လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့် ကိုယ်စီကိုယ်စီ အစီအစဉ်အတိုင်း ဘုရားဖူး သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကားကလည်း ကောင်း၊ Air Con ကလည်း လွတ်၊ ကားဆရာကလည်း လိမ္မာပါးနပ်စွာ မောင်းနှင်မှုကြောင့် စာရေးသူတို့မှာ ငြိမ်ငြောင်းသာယာလျက် အေးအေးလူလူ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ လမ်းခရီးတွင် မှတ်မိသလောက် မှော်ဘီ၊ ဘုရားကြီး Tool Gate တွေ ဖြတ်တော့ သတ်မှတ် အခွန်အခ အတိုင်း ဖြတ်ခတွေ ပေးရသေး၏။ စာရေးသူ၏ စိတ်ထဲ ဒီကားဆရာ ငါတို့ဆီက ရတာကမှ ရန်ကုန်-ကင်ပွန်း စခန်း အသွားအပြန် နှစ်သိန်း၊ အခု ပေးနေရတာတွေ၊ ဆီဖိုး နဲ့ဆိုင်လျှင် ကိုက်ပါမလားဟု သူ့အတွက် စိုးရိမ်မိနေ၏။

“ငါ့ညီ ကျိုက်ထီးရိုး ဘယ်နှခေါက် ရောက်ပြီပြီလဲ”

ကားဆရာတို့မည်သည် ကားမောင်းရင်း အိပ်ငိုက်မှာ စိုးလို့ စကားစမြည် စပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားဆရာမှာ အသက်အားဖြင့် ၆၀ ကျော်ခန့် ရှိနိုင်ပြီး အသားဖြူဖြူ တုတ် တုတ်ခိုင်ခိုင်၊ မေးရိုးချွန်ချွန်နှင့် ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဖြစ်သည်။ သူ့အသံမှာ ခပ်ဝဲဝဲဖြစ်၍ မွန်အမျိုးသားဖြစ်မည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။

“ငါးခေါက်လောက်တော့ ရှိပြီ၊ ဘုရားလဲဖူးရင်း စာလဲ ရေးရင်းပေါ့”

“ငါ့ညီက စာရေးဆရာလား”

“ဝါသနာပါတယ်ဆိုရင် ပိုမှန်မယ်၊ သိပ်နာမည်ကြီး တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလိုပဲ ကိုယ်သိသလောက် ပရိသတ်ကို ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်မျိုးပါ”

“ကိုယ်တို့ မွန်သမိုင်းအရဆိုရင် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား တည်တာ ဗုဒ္ဓဘူတရသေ့လို့ ဆိုထားတယ်၊ တချို့ ဘုရား သမိုင်းတွေက တိဿရသေ့လို့ ဆိုထားတယ်၊ ဘယ်ဟာ မှန် သလဲ”

ကားဆရာပြောမှ ကျိုက်ထီးရိုးသမိုင်းနှင့် ပတ်သက် ၍ မူကွဲ အမျိုးမျိုးရှိကြောင်း စာရေးသူ သတိထားမိသည်။ ဒါပေမည် ဘယ်ဟာ မှန်သလဲ၊ ဘယ်ဟာ မှားသလဲ၊ ဒါတွေ ကို အငြင်းပွားနေလျှင် ဇာတ်လမ်းက ပြီးတော့မည်မဟုတ်။

“မှန်တယ် မမှန်ဘူး ဆိုတာထက် ကာယကံရှင်ရဲ့ စိတ်အထားအသိုက် အရေးကြီးတယ်”

“ညီလေး ပြောတာ အစ်ကိုကြီး သိပ်မရှင်းဘူး”

ကားဆရာက ဂီယာနံပါတ် (၄) ထိုးနေရာမှ ရှေ့မှ ရပ်နေသော ကားကို ရှောင်ရန် အရှိန်လျှော့လိုက်ဟန်ရှိ၏။

“အကောင်းဘက်ကပဲ တွေးပါ၊ ဘယ်သူပဲ တည် တည် ဆံတော်ရှင်ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားကို ကြည်ညိုဖို့က လိုရင်း ပဲမဟုတ်လား”

စာရေးသူက သူ့နားလည်နိုင်လောက်သည့် စကား လုံးနှင့် ဖြေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“အဆိုးဘက်က တွေးရင် အကုသိုလ် ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာ မဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ အကောင်းဘက်က တွေးရင် စိတ်ကြည်နူး ကောင်းတယ်၊ ကုသိုလ်လဲ ရတာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကျိုက်ထီးရိုး စေတီကြီးက ကျောက်တုံးကြီးပေါ်မှာ ကြက်မတစ်ဝပ်စာ တည်ထားတာ ဘယ်လောက် အံ့ဩဖို့ကောင်းသလဲ”

စာရေးသူက အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေလိုက် သည်။

“ငါ့ညီကကော စာရေးရင် ဘယ်သူတည်တဲ့ဘက်က ရေးမှာလဲ”

“ကျွန်တော်ကတော့ တိဿရသေ့တည်တယ်လို့ပဲ ရေးမှာ၊ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် စာအုပ် သုံးလေးအုပ် လောက် ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက်ကျေအောင် ဖတ်ထားပြီးသား”

ကားဆရာနှင့် စကားပြောနေစဉ် စာရေးသူတို့ကား သည် စစ်တောင်းတံတားကို ဖြတ်ကျော်စပြုနေပြီ။ မိုးလင်း ပြုပြီမို့ ကောင်းကင်ထက်တွင် နေရောင်ခြည် ခပ်ပျပျ ယုတ် သန်းစ ပြုနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ ဘေးဘီဝန်း ကျင်တွင်လည်း မြင်ကွင်းတွေက တစ်မျိုးတစ်ဖုံ သစ်ဆန်းနေ သည်။ ကျိုက်ထီးရိုးတွင်းတွင် လမ်းခင်းသော ကျောက်စုရပ် ခဲတွေကို ထုထားပြီးသား အပုံလိုက်တွေ့နေရသည်။

ကားသည် ကွေ့ကာကောက်ကာ ဝှေ့ကာပတ်ကာနဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးတွင်းကို လှည့်လည်ရင်း မကြာမီ ကင်ပွန်းစခန်း ဆီသို့ ရောက်လုနီးချေပြီ။ မကြာမီ ကင်ပွန်းစခန်း ကျိုက်ထီး ရိုးဘုရားဆီသို့ ဟုံသော လမ်းခွဲကို တွေ့ရ၍ ဘယ်ဘက်သို့ ချီးကွေ့လိုက်ပြီး ကားကို အရှိန်လျှော့မောင်းလာသည်။

စာရေးသူ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ မနက် (၈:၂၀) ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ဩော်၊ သွားပါများ ခရီးရောက်ဆိုသည် မှာ မှန်ပါကလား။

“ငါ့ညီရေးတဲ့ စာ ဘယ်မှာပါမှာလဲ”

“လပြည့်ဝန်း မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါမှာ”

“အဲဒီအခါကကျမှ ဖတ်ကြည့်ဦးမယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

သည်လိုနှင့် စာရေးသူနှင့် ဘုရားဖူးအဖွဲ့၊ ကားဆရာနှင့်အတူ ကင်ပွန်းစခန်းတွင် နံနက်စာ အဆာပြေစားသော ကြသည်။ အပြန်ခရီးအတွက် ကားဆရာက ကင်ပွန်းစခန်းတွင် စောင့်နေမည်ဖြစ်သဖြင့် အချိန် အချိန်းအချက် လုပ်မိ သည်။

ကင်ပွန်းစခန်းမြင်ကွင်း

စာရေးသူတို့ဘုရားဖူးအဖွဲ့ နံနက်စာ စားသောက် ပြီးနောက် တောင်ပေါ်တက်ရန် တောင်တက်ကားဂိတ်ဆီ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ မနီးမဝေးတွင် စိတန်းရပ် ကြသော ကားများကို အမှတ်မထင် ကြည့်မိသည်။ ကားများ သည် အဆင့်အတန်းမြင့်လာသည်ဟု ဆိုရမည်။ နောက် ဘက်တွင် ထိုင်ခုံလေးတွေနှင့် ဖြစ်လာသည်။ ယခင်ကဆို

နောက်ဘက်တွင် သစ်သားတန်းသာ ပြေးထားသည်။ ပြီး
ရှေ့ခန်းအတွက် စီးချင်လျှင် ကားဝင်းအတွင်းရှိ ကားစီစဉ်သူ
ကြီးကြပ်ရေးမှူးကို ကြိုတင်ဘွတ်ကင် ပေးရ၏။ သူက ရှေ့ခန်း
စီးမည့်သူများအတွက် ကားနံပါတ်ခေါ်၍ ကားရှေ့ခန်းသို့
ဝင်ရန် စီစဉ်ပေးသည်။ ကားရှေ့ခန်းတွင် လူငါးယောက်ခန့်
စီးနိုင်သည်။ ကင်ပွန်းစခန်းမှ ရသေ့တောင်အထိဆိုလျှင် ငွေ
နှစ်ထောင်၊ တောင်ပေါ်အရောက်ဆိုလျှင် ငွေသုံးထောင်ကျပ်။
နောက်ခန်းမှစီးလျှင် ရသေ့တောင်အထိ တစ်ထောင့်ငါးရာ
ကျပ်၊ တောင်ပေါ်အရောက်ဆိုလျှင် နှစ်ထောင့်ငါးရာကျပ်။
ရှေ့ခန်းနှင့် နောက်ခန်းက ငွေ ငါးရာပဲ ကွာသည်ဆိုတော့
အားလုံး တောင်ပေါ်အရောက် တက်ကြသည်က များသည်။
ဦးခေတ်တုန်းက ကင်ပွန်းစခန်းမှ တောင်ပေါ်အထိ ခြေကျင်
အာတ်ခဲသည်များသည် ယခုခေတ်အခါမှာတော့ အိပ်မက်ပမာ
ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီကော။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့က ခေါင်းခန်းစီးမည့်သူ များသဖြင့်
အကြီးကြပ်သူအား ကြိုတင်ဘွတ်ကင်လုပ်ထားလိုက်၏။
အချိန်ကျလျှင် သူ အော်ခေါ်ပေးသော ကားနံပါတ်အတိုင်း
အလိုက်သင့် တက်လိုက်ရုံသာ။ နောက်ခန်းစီးမည့် ဘုရားဖူး
များကတော့ သူတို့စီစဉ်ထားသည့် စင်မြင့်ခုံတန်းရှည်ကြီးများ
ပေါ်တွင် စီတန်းကာ အရံသင့် စောင့်နေကြရသည်။ ကားလာ
သည်နှင့် ထိုင်စင်မြင့်ကြီးများပေါ်မှ ကားနောက်ခန်းရှိ ခုံလေး
များပေါ်သို့ အလှအယက် တိုးဝှေ့တက်ကြသည်။ ပစ္စည်းများ
ကိုလည်း ကားနောက်ဘက်ရှိ ပစ္စည်းထည့်ရန် သတ်မှတ်ထားသည့်
အထက်ထဲသို့ စုပြုံထည့်ရသည်။

ဘာပဲပြောပြော နိုင်တာ နံနက်ခင်းတွင် ကျိုက်ထီး
နယ်နား ဖူးရမည်ဟူသော ရည်သန်စိတ်ဖြင့် ကားကို အလှ
အသက်တက်နေကြသည်မှာ မောရမှန်း ပန်းရမှန်းမသိ။
အဆိုလိုနေရင်း ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်သလိုမျိုးဖြစ်
သည်။ ကားဂိတ်အနီးတွင်လည်း စာပေရေချမ်းစင် တစ်ခု
ရှိ၍ လှုပ်ထားပေး၏။ ဘုရားဖူးခရီးသည်များ ကားစောင့်
သည့် စာပေဖတ်ရှုနိုင်ရန် စီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

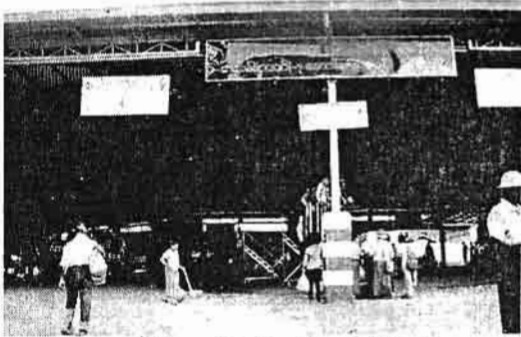
ဪ၊ အချိန်တိုင်းမှာ ပြောင်းလဲနေပါကလား။ ဒီနှစ်
ကျိုက်ထီးရိုးခရီးစဉ်မှာတော့ ကင်ပွန်းစခန်းက သူ၏ တို့ဘက်
မှကို လှံဟပြုလိုက်ချေပြီ။

တောင်ပေါ်တက်ပြီ

“ခွီး . . . ခွီး”

ဝစ် မှတ်သံကို ကြားလိုက်ရပြီ။ မကြာမီ ကားရှေ့
ခန်းသို့ ကျန်းမာသန်စွမ်းသော လူရွယ်တစ်ဦး တက်လာသည်။
ကားကြိုခိုင်ရေးကို သေချာစွာ ကြည့်ပြီးမှ တက်လာဟန်တူ
သည်။ တောင်တက်ခရီးသည် လမ်းကြမ်းသည်မို့ ကားကို
သေချာဂရုစိုက်မှ ခရီးသည်များ အသက်အန္တရာယ် ဘေးကင်း
မှာဖြစ်ပေသည်။ ထူးခြားချက်မှာ တောင်တက်လမ်းခရီးကို
မည်သည့်ကားမှ တက်ခွင့်မရဘဲ ကင်ပွန်းစခန်းမှ တောင်တက်
ကားအဖွဲ့မှ ကြီးမှူးသည့် ကျွမ်းကျင်ယာဉ်မောင်းများ ပါသည့်
မော်တော်ယာဉ်နှင့်သာ တက်ခွင့်ရှိခြင်းပင်။ ဒါက ထူးခြားချက်
တစ်ခု။ ပြီး ကားများကလည်း သူ့အလှည့်နှင့်သူ တောင်တက်
လမ်းနှင့် တောင်ဆင်းလမ်းကို မောင်းနှင်ရသည်။ ရန်ကုန်မြို့မှ
ဘတ်စ်ကားတွေလို အကျော်ဇယားတွေ၊ အခွေယားတွေ မရှိ။
ပြိုင်မောင်းခြင်းလည်း မရှိ။ သူ့စည်း သူ့ကမ်းနှင့် ဣန္ဒြေရရ
မောင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စည်ကမ်း ရှိပေစွ။

ကား စထွက်ချေပြီ။ နံနက်ခင်း နေခြည်နုအောက်
ဝယ် မြွေကြီးတစ်ကောင် တွန့်လိမ်နေသလိုမျိုး ဝေ့ကော

ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ်တက် ကားဂိတ်စခန်း

ကင်ပွန်းစခန်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မြင်ကွင်း

ကင်ပွန်းစခန်း၌ နံကော်စာ စားသောက်နေကြစဉ်

ပိုက်ကာနှင့် နိမ့်လျက်မြင့်လျက် ဖြစ်နေသော တောင်ခါး ပန်းတွေကို ဖြတ်ကျော်ကာ ကားအင်ဂျင်သံ တစိုးစိုးဖြင့် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေလေသည်။ ထူးခြားသည်မှာ ကားအင်ဂျင် အထူးကောင်းမွန်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ စာရေးသူသည် ကား သမား မဟုတ်သော်ငြား ကားအင်ဂျင်သံကို ကြည့်၍ ကောင်း မကောင်းတော့ ခန့်မှန်းတတ်သည်။

ဘေးဝန်းကျင်တွင် ခိုင်းပြာညိုရိလျက် မြူနှင်းများ ဝေ့ဝဲကာ တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့ဖြင့် ယှက်နှယ်သိုင်းနေသော ဝန်းကျင်ကို ငေးမောကြည့်ကာ ဦးနှောက်ထဲတွင် ကြည့်လင် သလိုခံစားရသည်။ ဘေးပြတင်းမှ တိုးဝေ့တိုက်ခတ်လာသည့် လတ်ဆတ်သော နှင်းငွေရောယှက် လေနေအေးကြောင့်လည်း စိတ်ထဲဝယ် လန်းဆန်းသွားသည်။ မြို့ပြ၏ မွန်းကျပ်မှုဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံခဲ့ရသော စာရေးသူအဖို့ ဤခရီးစဉ်သည် စိတ် ရောလူပါ ကျန်းမာရွှင်လန်းစေသည်။

မကြာမီ ဆယ်မိနစ် စခန်းတွင် ကားခေတ္တရပ်သည်။ မှန်သည်။ ဒီနေရာသည် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းလာသည့်ကား နှင့် တောင်ပေါ်သို့ တက်မည့်ကားတို့ အချိန်းအချက်လုပ်ကာ ရှန်တီနီလုပ်သည့် နေရာဖြစ်သည်။ ခရီးစဉ်တစ်ကြောတွင် လည်း တောင်တက်မော်တော်ကား စီစဉ်မှုအဖွဲ့၏ လူတချို့ကို ဝေါ်ကီတော်ကီတွေနှင့် တွေ့နေရသည်။ ဘယ်ကား နံပါတ် ဘယ်အချိန် ဘယ်လမ်းကြောင်းကနေတက်မယ်၊ ဘယ်ကား က အချိန်ဘယ်လောက်မှာ ရသေ့တောင်က ဆင်းလာပြီ စသည်ဖြင့် တောင်ဆင်း တောင်တက် ကားတွေရဲ့အခြေ အနေကို လေလှိုင်းကနေ သတင်းတွေပို့နေကြ၏။

“ကျွန်တော်တို့ အလှူခံအဖွဲ့ ဘုရားဖူးများ စိတ်အေး ချမ်းသာစွာ ခရီးလမ်းချောမွေ့ဖို့ လမ်းပြင်ဖို့ အလှူခံပါတယ်၊ သဒ္ဓါသရွေ့ လှူဒါန်းနိုင်ပါတယ်”

စာရေးသူတို့ ရှေ့ခန်းဆီသို့ အလှူလာခံခြင်း ဖြစ် သည်။ သူပြောမှ စာရေးသူလည်း လမ်းဘေး ဝဲယာကို မသိ မယာကြည့်လိုက်မိ၏။ လမ်းဘေးတွင် ခင်းလက်စ ဘီလပ်မြေ၊ အုတ်အကျိုးအပုံတွေနှင့် မဆလားဒယ်အိုးများကိုပါ တွေ့နေ ရသည်။ ဒါတွေ မြင်ရတော့ လမ်းခရီးချောမွေ့စေဖို့ ရည်သန် ၍ ငွေ ငါးထောင်ကျပ် ထည့်လိုက်၏။ ကျိုက်ထီးရိုးတောင် တက်လမ်းခရီး ကောင်းမွန်ပြီး ဘုရားဖူးတွေ အဆင်ပြေကြပါ စေလိုလည်း စိတ်ထဲဝယ် ဆုတောင်းလိုက်မိသေးသည်။ ဆယ်မိနစ် ကားရပ်စခန်းတွင် လမ်းဘေးအကြော်ဆိုင်တဲလေး တွေကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ကားသမားလည်း အဆာပြေ ဝင်စား နေသည်။ စင်စစ် ဆယ်မိနစ်စခန်းသည် ကားရှုန်တီနီလုပ်ရန် နှင့် လမ်းအလှူခံသည်နေရာ၊ ခေတ္တအပန်းဖြေသည့် နေရာ တစ်ခုမျှသာဖြစ်သည်။

ခဏအကြာ ကားမှာ ဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။ လမ်း ကလည်း မနှစ်ကနှင့်မတူ အနည်းငယ်ကောင်းလာသည်။

ရှုမငြီးဖွယ် တောင်တန်းအလှ

ဆယ်မိနစ်စခန်းတွင် ကားခေတ္တရပ်စားစဉ်

တောင်ဆင်း တောင်တက်တွေမှာ မတ်စောက်လွန်းလှသဖြင့် အသည်းယားဖွယ် ကောင်းလှသည်။ တက်ချည်တစ်ခါ ဆင်း ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ကားသွားနေသည်မှာ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ် ဖြစ်သည်။ အမြင့်ရောက်သည့်အခါ ဘေးမှ မြူမှုန်သိုင်း ခေ သည့် ခိုင်းညိုညိုတောင်တန်းပြာကြီးတွေကို ကြည့်ရင်း ခေ မောနေမိသည်။ ပုထုရည်ဖို့ တစ်ခုခုကို လွမ်းသလိုလို ခံစား သည်။ ဟိုးရှေ့ ခိုင်းပျူပျူ မြူမှုန်အောက်တွင် ကျောက်တုံးကြီး ပေါ်၌ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်ကို ဝိုးတဝါး မြင်တွေ့နေရ၏။

ရသေ့တောင်ရောက်ပြီ

မကြာမီ ရသေ့တောင်သို့ ရောက်ချေပြီ။ ကားသည် ခါတိုင်း သွားနေကျ တောင်တက်လမ်း နားရောက်သောအခါ ဝဲဘက်သို့ ရုတ်ခြည်း ချိုးကွေ့သွား သည်။ စာရေးသူလည်း ရုတ်တရက် အံ့အားသင့်သွားသဖြင့် ကားသမားကို လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“နောက်တစ်လမ်း လမ်းသစ်ဖောက်ထားတာလား”

“မှန်တယ် ဆရာရေ၊ အရင်လမ်းကို ခြေကျင်သေ တွေ တက်ဖို့ဆင်းဖို့ သတ်မှတ်လိုက်တယ်၊ အခုလမ်းသစ်ကို ပိုပြေတယ်၊ အရင် တောင်တက်လမ်းလို သိပ်မမတ်ဘူး”

“ဪ... အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

ရသေ့တောင်ကို ဗဟိုပြုသည့် ကျိုက်ထီးရိုးတောင် ဘက်လမ်းသည် လမ်း နှစ်လမ်း ဖြစ်သွားပြီကိုး။ တိုးတက်မှု ရှိလာသည့် သဘောပင်။

“ဘုရားဖူးတွေ တအားလာရင်ကော”
စာရေးသူက စူးစမ်းသလို မေးလိုက်မိသည်။

“အဲ. . . ဒီဇင်ဘာလိုမျိုး တအားကျပ်လာရင်တော့ နှစ်လမ်းစလုံး အသုံးပြုရတာပေါ့”

“ညီလေးတို့. . . ကားဆရာ အဖွဲ့တွေ ကားမောင်း အတော်ကျွမ်းတာပဲ၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အဆင်ပြေကြရဲ့လား။”

စာရေးသူက သွယ်ဝိုက်နည်းနှင့် စပ်စုလိုက်၏။ သူတို့ လို လူငယ်လေးတွေ အသက်အန္တရာယ်နှင့် အလောင်းအစား ပြု၍ စီးပွားရှာနေကြသူမို့ ငွေကြေးအဆင်ပြေစေချင်သည့် ဆန္ဒလည်း ပါသည်။

ဒါအပြင် ကားဆရာ ညီလေးဆိုသူကလည်း စာရေး သူတို့အဖွဲ့မှ ကျိုက်ထိုသူ့ အန်တီကြီး၏ဆွေမျိုး တော်စပ် သူလည်း ဖြစ်နေသဖြင့် အားနာစရာမလို၊ နိဒါန်း မပျိုးဘဲ လွတ်လပ်စွာ မေးနိုင်လေသည်။ သူကလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြန်ဖြေပါသည်။

“အခြေခံလစာကတော့ တစ်သိန်းနှစ်သောင်းပါ၊ အဲ၊ ဘာညာကွဲကွဲဆိုရင် လေးသိန်းခွဲ၊ ငါးသိန်းလောက်တော့ ညပ်ပါတယ်”

“အားပါး. . . တယ်ကောင်းပါလား၊ ဒါဆိုရင် သိပ်ကို ခွေကိုင်ချင်နေမှာပဲနော်”

စာရေးသူလည်း သူတို့လောကဟန်အတိုင်း စကား ခောဖောသော ပြန်ပြောလိုက်မိသည်။

“မထင်နဲ့ ဆရာကြီးရေ၊ ဘုရားဖူးတွေများလာရင် မမောင်းနိုင်လွန်းလို့ တောင်ပေါ်မှာ ပတ်ပုန်းနေရတယ်၊ အဲဒါ ကို အဖွဲ့က သိတော့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်ဖမ်းပြီး အတင်းဆွဲ ခေါ်တာပေါ့”

“ဟင်. . . ပတ်ပုန်းနေတယ်ဆို၊ ဘယ်လိုလုပ်မိသလဲ”

“ပတ်ပုန်းပေးမယ့် လူကတော့ဟုတ်တယ်၊ ကားက တော့ ဘွင်းဘွင်းကြီးဖြစ်နေတယ်၊ ရှောင်လို့ မရဘူး”

“ဪ. . . ဟုတ်ပေသားပဲ”

ဘုရားဖူးအဖွဲ့ အဆင်ပြေစေရန် တောင်တက်ကား ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့အစည်း၏ ကြိုးစားမှုကို ရင်ထဲမှ ကျိတ်၍ နှီးကျူးမိပြန်သေးသည်။

“ကား ဘယ်နှစင်းလောက် ရှိသလဲ”

“အကြမ်းဖျင်း ဟစ်ရာကျော်တော့ ရှိတယ်”

“များသားပဲ၊ တို့ကော ကားဝယ်ပြီး အဲဒီအဖွဲ့ထဲ ဝင် ခဲ့ရလား”

“မရဘူး ဆရာရေ၊ ဒီမှာက သူ့အဖွဲ့နဲ့သူ ရုံပြည့်နေ ပြီ အပြင်စည်းက လူဆိုရင် ဒီတစ်သက် မမှန်းနဲ့တော့”

ဒီလောက်ဆိုရင် ကင်ပွန်းစခန်းနှင့် ကျိုက်ထီးရိုးရင် ပြင်တော်သို့ ပြေးဆွဲနေသော မော်တော်ယာဉ်အဖွဲ့အစည်း၏ စီးပွားရေးကို ခန့်မှန်းလို့ရသည်။

“အေးကွာ၊ တကယ် အလုပ်လုပ်တဲ့ လူတွေ ငွေရ တာကြားရတော့ ဝမ်းသာပါတယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ကျိုက်ထိုမှာ ထိုင်နေတဲ့လူတွေ မရှိဘူး ဆရာ၊ အကုန်လုံး သူ့စီးပွား သူ့ရှာနဲ့ အချိန်ပိုမရှိဘူး၊ ဒီမှာက ကျိုက်ထီးရိုးတစ်ရာသီ ငွေရှာပြီးရင် တစ်နှစ်လုံး ထိုင်စားနေ နိုင်ကြတယ်”

သူ့စကားက နည်းနည်း ဘာလိုလို ဖြစ်နေပေမယ့်၊ သူ့မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကကို ကြည့်တော့ ရိုးသားစွာ ပြောနေ မှန်း သိသာလှသည်။ မှန်သည်၊ နယ်လူတွေက စကားကို ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်း ပြောတတ်ကြသည်။

“အေးကွာ၊ အားရစရာကြီးပဲ၊ ဒါနဲ့ ညီလေးစကားက တို့ရန်ကုန်က လူတွေ အားနေတယ်လို့ ထင်လို့လား”

စာရေးသူလည်း ကိုယ့်ဌာနေထိတော့ နည်းနည်း လေး ကျွဲမြီးတိုသွားမိသည်။

“ကျွန်တော် ပြောတာ တလွဲမထင်နဲ့ ဆရာ၊ ရန်ကုန် မှာက ငွေကို သက်သက်သာသာနဲ့ ရှာနိုင်ကြတယ်လေ”

“ဒီလိုပါပဲကွာ၊ ပေးဆပ်ခြင်းရှိမှ ရယူခြင်းဆိုတာက ရှိတာကိုး၊ ကံချင်းမတူတော့ အကျိုးပေးကွာတာပေါ့”

စာရေးသူလည်း စကားလမ်းကြောင်း လွဲပြန်သည်။

“ဒီဇင်ဘာလဆိုရင် ဘုရားဖူးတွေ သိပ်များမှာပေါ့ နော်”

“ဟာ. . . တအားကို စည်တာ၊ အဲ၊ ဒီဇင်ဘာ လဆန်း ရက်တစ်ရက်ရက်မှာ ကင်ပွန်းစခန်းကနေ ရင်ပြင်တော်ပေါ် တောင်တက်လမ်းခရီးစရိတ်ကို အလကား၊ ပြီး ထမင်းထုပ်တွေ လဲ ဝေသေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့လဲ အဲဒီနေ့မှာ ရသမျှ မောင်း ကြေးတွေကို အကုန်လုံး လှူပစ်လိုက်တယ်”

“ကုသိုလ်ရတာပေါ့ကွာ၊ သာဓုပါဗျာ၊ သာဓု သာဓု သာဓု”

စာရေးသူလည်း သူတို့လေးတွေ၏ စိတ်ထားကို နှစ် ခြိုက်မိ၍ ရင်ထဲမှ ကြည်ကြည်နူးနူး သာဓုခေါ်လိုက်မိသည်။

စာရေးသူတို့ စကားကောင်းနေရင်း လျှပ်တစ်ပြက် ဆိုသလို တောင်ပေါ်ကားဂိတ်နားသို့ ရောက်လှပြီ။

တောင်ပေါ်ကားဂိတ်

ကားရပ်လိုက်သည်နှင့် အထမ်းသမားများ ပုရွက် ဆိတ်အံ့ခဲသလို ဝင်လာချေပြီ။ တောင်ပေါ်ကားဂိတ်သည် အမိုး သွပ်မိုးနှင့် ဘေးဟင်းလင်းပြင်ဖွင့်ထားသည်။ ဒီကားဂိတ် မှနေ၍ ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်တော်အဝင်ဝ မုဒ်ဦးနားရောက် အောင် (၆)ဖာလုံ (၇)ဖာလုံခန့် ဆက်လျှောက်ရပေဦးမည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့မှာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး အထုပ်အပိုးများကို ကားနောက်ဘက် ပစ္စည်းထားရာသို့ သွားရောက်ယူငင်ရသည်။ ကားစပယ်ယာက မမှားအောင် သေချာဂရုစိုက် ထုတ်ပေးရှာသည်။ ထိုအချိန် အထမ်းသမား ချာတိတ်တစ်ယောက် စာရေးသူတို့နား ကပ်လာသည်။

“အထမ်းလိုလား၊ သယ်ပေးရမလား”

ခေါင်းပေါ်တွင် ပလိင်းရှည်ကြီးကို ဆွဲလျက် အထုပ်အပိုးများကို သယ်ပေးရန်အတွက် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီအထုပ်တွေအားလုံး ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

“ငါးထောင်ပေးပါ ဆရာ”

စာရေးသူလည်း သူ့အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်၍ . . .

“ကိုယ့်ဘာသာပဲ မတော့မယ်ကွာ၊ ကျန်းမာရေးပေါ့”

“ခရီး တော်တော်လှမ်းသေးတယ်နော်၊ နိုင်ပါ့မလား”

“ဟာ . . . ရတာပေါ့ကွာ၊ ငါလဲ တောသားပဲ”

ချာတိတ် နည်းနည်းတော့ ဖြုံသွားပုံရသည်။

စာရေးသူ မာန်အပြည့်ဖြင့် အိတ်တွေကို စုပုံပြီး ဆွဲယူလိုက်သည်။ ဟန်ကိုယ့်ဖို့ မာန်သူဖို့ မဟုတ်လား။

ဟန်နှင့်သာ လုပ်နေရငြား နည်းနည်းတော့ အလေးသား၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ့်စကားနဲ့ကိုယ်ဖို့ အားတင်းထားရ၏။ စိတ်ထဲ ဝိတ်မနေသော မောင်ငမာပုံကို မြင်ယောင်ပြီး လေးပင်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် တရွေ့ရွေ့သွားနေလိုက်မိသည်။

“ရှေ့နားက ဂိတ်ကျော်ရင် ကျွန်တော့်ကို ပေးပါ၊ ငွေငါးရာပဲ ပေးပါ”

“ဟေ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာတဲ့”

စာရေးသူလည်း အံ့အားသင့်ဟန် ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီမှာ ဂိတ်ဖြတ်ကြေး ပေးရတာမို့၊ နည်းနည်းပိုတောင်းမိတာပါ။ ဆရာ သဘောပေါက်မှာပါ”

အထမ်းသမားလေး ပြောမှ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ် ကားဂိတ်၏ လုပ်ကွက်အခြေအနေကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။ နေရာတိုင်းမှာ သူ့နည်းသူ့ဟန်နှင့် ရိုက်ခွင်တွေ ရှိနေသကဲ့သို့။

“အေး၊ တို့ကို ရွှေနန်းကျင် ရိုးရိုးလေးတည်းခိုခန်းဆီ ပို့ပေး၊ ကျောက်သမ္ဗန် ရွှေနားကနော်၊ ပစ္စည်းတွေ ပြုတ်မကျစေနော်”

“စိတ်ချပါ၊ လုံးဝ အရာမယွင်းစေရပါဘူး”

မှန်ပေသည်။ ကျိုက်ထီးရိုးတောင်ပေါ်တွင် ပစ္စည်းပစ္စယ ပျောက်ဆုံးခြင်း လုံးဝအလျှင်းမရှိ။ ဈေးပိုတောင်းတာပဲ သတိပြုရပေလိမ့်မည်။

စာရေးသူလည်း ရန်ကုန်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတွင် ဈေးဝယ်ခဲ့စဉ်က ဈေးအခေါ်အပြော၊ အချီအချ၊ မျက်နှာရိပ်မျက်နှာက ကျွမ်း၍သာ ယခုလို အထမ်းခ သက်သာသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပေစွ။

ရင်ပြင်တော်သို့အတက် အဝင်မုခ်ဦးဝ

ရင်ပြင်တော်အဝင်ဝ မုခ်ဦးဆီသို့

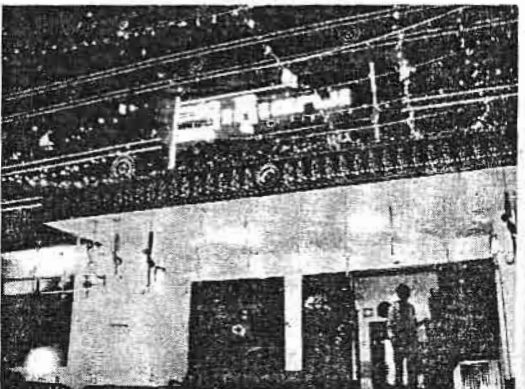
ဤသို့ဖြင့် စာရေးသူတို့အဖွဲ့သည် တဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့ရာ မကြာမီ ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော် အဝင်ဝ မုခ်ဦးသို့ ရောက်လာခဲ့ချေပြီ။

စိတ်ထဲဝယ် ငါတော့ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားကြီးကို ဖူးရတော့မည်ဟု အသိဝင်လာသဖြင့် ကြည်နူးရိပ်တို့ လွှမ်းခြုံလာသကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ အချိန်ကို ကြည့်လိုက်တော့ နံနက် (၁၀:၁၀)နာရီခန့်သာ ရှိသေးသည်။ ကားစင်းလုံး ကိုယ်ပိုင် အစီအစဉ်ဖြင့် လာခြင်းကြောင့်သာ ယခုလို အချိန်တိုအတွင်း ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သာမန်အားဖြင့် ရန်ကုန်မှ ကင်ပွန်းစခန်းသို့ လူတစ်ဦးလျှင် ၁၀၀၀၀/- ခရီးစရိတ် (အသွားအပြန်) ရှိသည်။ စိတ်အေးလက်အေး သွားချင်လျှင် စင်းလုံးငှားယာဉ်ဖြင့် စုသွားပါကလည်း အဆင်ပြေသည်။ နည်းနည်းလေး ငွေပိုကုန်သည်ကလွဲလို့ပေါ့လေ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လမ်းခရီးသွားလျှင် ငွေကို လမ်းခင်းသွားပါက အရာရာတိုင်းသည် ချောမွေ့စပြုပင်။

ရွှေနန်းကျင် ရိုးရိုးလေးသို့ ဧရာော်ပြီ

စာရေးသူတို့သည် ရင်ပြင်တော်အဝင်မ မုခ်ဦးမှ ငါးမိနစ်ခန့် ဆက်တက်လာခဲ့ရာ နည်းနည်းလေးတော့ မောစပြု

စာရေးသူတို့ တည်းခိုခဲ့သည့် ရိုးရိုးလေးအဆင့်မြင့်တည်းခိုခန်း

www.burmeseclassic.com

ကျောက်သမ္ဗန်စေတီတော်

လာချေပြီ။ ရှေ့က အထမ်းသမားကတော့ စာရေးသူတို့ထက် ပို၍ မြန်နေသည်။ သူ့ခြေတွေက အင်ဂျင်တပ်ထားသလား အောက်မေ့ရသည်။ လမ်းက ဘုန်းတော်ကြီး ဖြစ်တော်လည်း မတ်စောက်လာ သဖြင့် ထိန်း၍ တက်နေရသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တက်လာ ခဲ့ရာ မကြာမီ ကျောက်သမ္ဗန်စေတီရှေ့နားသို့ ရောက်လာ သည်။ ထိုစေတီရှေ့နားတွင် ရွှေနန်းကျင် ရိုးရိုးလေး အဆင့် မြင့်တည်းခိုခန်း(၁) ရှိကြောင်း စာရေးသူ သိထားသည်။

ရိုးရိုးလေး (၁)တည်းခိုခန်းမှ ခြေလှမ်း ဆယ့်ငါးလှမ်း ခန့် ဆက်လျှောက်လိုက်လျှင် ရိုးရိုးလေး (၂)သို့ ရောက်မည်။ ဆိုလိုသည်မှာ (၁) နှင့် (၂)သည် တစ်ဆက်တည်း ဘေးချင်း ထပ်ပုံစံဖြစ်သည်။ ပို၍ထူးခြားသည်မှာ ရိုးရိုးလေး (၁)၏ရှေ့ တွင် လော်ပန်ကျောက်ရုပ်တုကြီးက ခုံခုံထည်ထည်ကြီး ချိနေသည်။ မိန်းကလေးတော်တော်များများ ထိုလော်ပန်ရုပ် တုကြီးနှင့် ဓာတ်ပုံတော်တော်များ ရိုက်ကြသည်။ ယောက်ျား နှင်းတောင် မနာလိုလောက်အောင် ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံရသော လော်ပန်ရုပ်တုကြီး ဖြစ်သည်။

လော်ပန်ရုပ်တုကြီးမှာ ငွေကြေးချမ်းသာသော အနေ အထားနှင့် လောကကြီးတွင် ပြီးပြည့်စုံနေသည့် သဘောမျိုး ချိ နိမိတ်အရလည်း ကောင်းလှပေသည်။ ရိုးရိုးလေး (၁)၏ ရေ့မျက်နှာစာတွင် ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်လဲ မသိ။ မျောက်ရုပ် လေးများကို တန်းစီ၍ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ မျောက်တို့သည် အငြိမ်မနေတတ်သလို တည်းခိုခန်းသည် ထည်း အငြိမ်မနေဘဲ လှုပ်ရှားနေသည့်သဘော၊ လူ့အဝင် အထွက်များ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့်သဏ္ဍာန် ဖေဒင်ယကြာ သဘောမျိုး အသွင်ဆောင်လေသည်လား။ အဲ. . ထူးခြား သောတော့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့ထဲမှ ပါလာသော ကလေးများက တော့ ထိုမျောက်ရုပ်များ အစီအရိုင်းမောကြည့်ကာ ရယ် သောတာ ဆော့ကစားနေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

စာရေးသူလည်း မြင်ကွင်းကို ခေတ္တမျှ အကဲခတ် နှိပ်ကာ ဧည့်ကြိုကောင်တာတွင်းသို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“ကျိုက်ထိုက မသိတာ နာမည်နဲ့ Booking လုပ် သောတာ ဘယ်အခန်းလဲ”

စာရေးသူက ဧည့်ကြိုငှာနု ကောင်တာတွင် ဝင်သွား လိုက်သည်။

“ဟာ. . . ဆရာတို့ ကြွပါခင်ဗျာ ခဏ အခန်းအဖန်း ဖြေပါဦး။ ကျွန်တော်တို့ သေချာစီစဉ်ပေးပါမယ်”

ဧည့်ကြို ဝန်ထမ်းလေးများသည် အတော်ပင် ဖော် ရွေ့ယူငှာကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သေချာ ဖယ်ထားပါတယ်၊ အခန်း နံပါတ်က S-1 ပါ”

“ဈေးနှုန်းကတော့”

“တစ်သိန်းငါးသောင်းပါ”

“ဟာ. . . တယ်ကောင်းပါလား”

“ကျိုက်ထိုကမို့လို့ လျှော့ထားတာပါ။ ရှေ့က ဆင်းတဲ့ အဖွဲ့ဆိုရင် တစ်သိန်းရှစ်သောင်းကျပါတယ် ဆရာ”

“အခန်း အကျယ်ကတော့”

“၈ ပေ x ၁၀ ပေ၊ ရေချိုးခန်း၊ အိမ်သာပါပြီး”

“ပြီးတော့ကော့. . .”

စာရေးသူက ခရီးသွားနေကျမို့ ဒါတွေက ဇယ်စက် သလို မေးရတာဆိုတာ အကျင့်ပါနေပြီ။

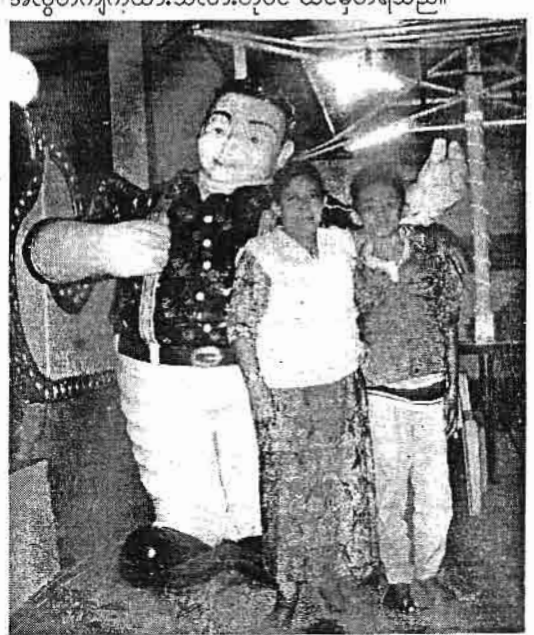
“အဲယားကွန်းနဲ့၊ တီဗွီ၊ ရေခဲသေတ္တာ၊ ရေပူရေအေး အကုန်လုံးပါပါတယ် ဆရာ”

“တို့က ဆယ်ယောက်ဆိုတော့ လိုအပ်ရင်. . .”

စာရေးသူက စကားမဆုံးသေးမီ . . .

“Extra Bed ထည့်ပေးပါမယ်”

အတော်ပင် သွက်လက်ချက်ချာသော ဧည့်ကြိုဝန် ထမ်းပင်။ မေးသမျှကို တစ်လုံးမကျန် ပြန်ဖြေနိုင်ပေသည်။ အလွတ်ကျက်ထားသလားဟုပင် ထင်မှတ်ရသည်။

ဘုရားဖူးများ လော်ပန်ရုပ်တုကြီးနှင့် ဓာတ်ပုံရိုက်နေကြစဉ်

ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရပေမည်။ ခန့်ထားသော ဝန်ထမ်းသည် Customer ၏ လိုအပ်ချက်ကို လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း ဖြည့်ဆည်းပေးရမည်။ Complaint တက်လာလျှင်လည်း ကြံဖန်ဖြေရှင်းတတ်ရမည်။ ခွေးအကြီး လှည်းနင်းထားသလို မဖြေတတ် ဖြေတတ် ခပ်တုံးတုံးဝန်ထမ်းမျိုး ခန့်ထား၍မရ။

စာရေးသူက နည်းနည်းလေး အတွန့်တက်လိုက်၏။

“Breakfast ကော ပါလား”

“ရင်ပြင်တော်ပေါ်က ဟိုးဘက်အစွန်ဆုံးမှာ ရိုးရိုးလေး (၃) ရှိတယ်။ သူကတော့ Hotel ပါ”

“အေး . . . ငါ သဘောပေါက်ပြီ”

ဟိုတယ်မှသာ Breakfast ပါသည်ကို စာရေးသူက သိပြီးသားမို့ လိုရင်းတိုရှင်းပဲ ခွန်းတုံ့ပြန်လိုက်၏။ ခရီးကပန်းလာသည်မို့ လေက သိပ်မဆက်ချင်တော့။ ဒီနောက် အထမ်းသမားလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ အထမ်းခ ငွေတစ်ထောင်ကျပ်ပေးလိုက်သည်။ အထမ်းသမားလေးနှင့် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်ကို စာရေးသူ အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရသည်။

ဒါတွေကလည်း စာရေးသူအနေနှင့် ယဉ်ပါးပြီးသား။ အထမ်းသမားတစ်ဦးသည် သူနှင့်အတူပါလာသည့် ဧည့်သည်ကို တည်းခိုခန်းသို့ ပို့ပေးပါက သူတို့အတွက် ကော်မရှင်က ရှိပြီးသား။ ဩော် . . . ဒါတွေက ဓလေ့ထုံးစံတွေမို့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

စာရေးသူတို့အဖွဲ့လည်း ရောက်ရောက်ချင်း အထုပ်အပိုးတွေ ချပြီး အမောအပန်း ဖြေကြသည်။ သည့်နောက် တည်းခိုခန်း၏ နောက်ဘက်ရှိ တောင်ခါးပန်း အပေါ်တွင် အပေါ်စီးမှ မိုးကာ ဆောက်ထားသည့် အပန်းဖြေရိပ်သာတွင် နံနက်စာ စားကြသည်။

ထမင်းစားသည့် နေရာ၏ ဘေးဘက်ကို ကြည့်လိုက်လျှင် တောင်တန်းပြာကြီးတွေကို အနီးကပ်မြင်နေရသည်။ ရန်ကုန်သားတွေမို့ တောင်တန်းတွေကို ကြည့်ကာ စားလက်စထမင်းဟင်းကိုပင် ခပ်မေ့မေ့ဖြစ်နေသည်။ အရိပ်အာဝါသကလည်းကောင်း၊ ရှုခင်းရှုကွက်ကလည်းကောင်း၊ စိတ်အေး

ရိုးရိုးလေး နောက်ဘက်တွင် နံနက်စာ စားနေကြစဉ်

လက်အေးလည်း ဖြစ်ပြီမို့ စာရေးသူတို့အဖွဲ့မှာ ပျော်မဆုံးမော်မဆုံး ဖြစ်နေကြသည်။

ရိုးရိုးလေးတည်းခိုခန်း ဝန်ထမ်းများကလည်း Service ကောင်းကြပါသည်။ စာရေးသူတို့ ထမင်းဝိုင်းအတွက် လိုအပ်သည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ၊ ရေခွေးကြမ်း၊ ရေသန့်ဘူး၊ တစ်သျှူး၊ မီးခြစ်၊ ဆေးလိပ်ကအစ မကျန် လိုလေသေးမရှိ ချပေးကြပါသည်။ ခဏအကြာ ထမင်းစားပြီးကြသော် အသီးသီး ကိုယ်စီကိုယ်စီ ဖုန်းဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်ကြခြင်း၊ စကားစမြည်များ ပြောကြခြင်း၊ ဘုရားကို ဘယ်လိုဖူးကြမယ်ဟု အစီအစဉ် ဆွဲသူက ဆွဲနှင့် တရုန်းရုန်း ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုစဉ် စာရေးသူအနားသို့ စကားအလွန်နည်းသော တူဖြစ်သူ ရောက်လာကာ . . .

“ဦး . . . သား ဟိုနားမှာ ရွှေနန်းကျင်အဆောက်အအုံကြီးကို တွေ့ရတယ်။ ရွှေနန်းကျင်လေးက လဲနေတယ်။ ဘေးမှာလဲ ကရင်အဘိုးကြီးနဲ့ အမယ်ကြီး၊ ပြီးတော့ သားတို့ရှေ့က ကျောက်သမ္ဗန်စေတီကြီးနဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသမိုင်းလဲ သားသိချင်သေးတယ်”

တူဖြစ်သူမှာ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးခါစ ကျိုက်ထီးရိုးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ရောက်ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် မြင်မြင်သမျှ အထူးအဆန်းတွေ ဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဒီမှာ ထိုင်ဦး။ နောက် ဘာတွေ သိချင်သေးလဲ”

တူဖြစ်သူမှာ သိလိုသည့် ကိစ္စတွေ များနေသဖြင့် မနားတမ်း စာရေးသူအား မေးနေသည်။

“ဦး . . . ကားပေါ်မှာတုန်းက တီဿရသျှေကြီး တည်တာလို့ ပြောတယ်နော်၊ အဲဒါတွေ ဘာတွေလဲဦး”

အလာတုန်းက ကားပေါ်မှာ ပြောခဲ့သော စကားကို ကြားခဲ့ဟန်တူ၏။

“အေးပါကွာ၊ ဖြေပြီမယ်။ ဒီကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသမိုင်းက ပြောရရင် အရှည်ကြီးပဲ။ အဓိကအချက်နဲ့ ရာဇဝင်ပိုင်းကို မကျဉ်းမကျယ် ဦး ရှင်းပြပေးမယ်”

စာရေးသူတို့ တူဝရိုးနှစ်ယောက် စကားကောင်းနေကြစဉ် . . .

“က . . . ရှင်တို့ တူဝရိုးနှစ်ယောက် ဒီမှာ ကျန်ခဲ့ဦး၊ ကျုပ်တို့တစ်တွေ တည်းခိုခန်းပြန်ပြီး ရေချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ ပြီးရင် ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား အရင်ဦးဆုံး တက်ဖူးကြမယ်”

“အေး . . . ကောင်းတယ်၊ ဒီမှာ . . . မင်း တူကို ဘုရားသမိုင်းအကြောင်း နည်းနည်းရှင်းလိုက်ဦးမယ်”

စာရေးသူ၏ ဇနီးသည်နှင့် ဘုရားဖူးအဖွဲ့တို့တစ်တွေ တည်းခိုခန်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

“ဒီလို သားရဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသမိုင်းအကျဉ်းက”

(ဆက်ရန်)

□ မင်းခန့်

www.burmeseclassic.com

တနာရဝတီနယ်
တမည်းတိုင်

လွိုင်ကော်ခရီး မစခင်ကပဲ စွဲလမ်းခဲ့ရတဲ့ တစ်ခါက
ရေဒီယိုတေးတစ်ပုဒ်ဖြစ်တဲ့ သန်းသန်းမေရဲ့ “တစ်မိုးတစ်မြေ”
ဟာ နှုတ်ဖျားမှာ ပြန်လည်ကပ်ငြိနေခဲ့တယ်။

“အလှကျက်သရေတိုး xxx တစ်မိုးတစ်မြေ xxx
လှကိန္နရီပေါ xxx မြိုင်တောအခြေ xxx ဆီရီဒေါအမည်
ကျော် xxx တိုင်းကန္တာရပတီပေါ် xxx မြို့လွိုင်ကော် တွေ့ချင်
စမ်းချင်ပေ xxx တစ်မိုးတစ်မြေ”

လို့ ရသေးသမျှကို တစ်ရစ်ဝဲဝဲ ထပ်တလဲလဲ ရွတ်ဆို
နေမိရဲ့။ သန်းသန်းမေရဲ့ “တက္ကသိုလ်နန်း” သီချင်းဟာ စိန်ပန်း
နဲ့ ကုံကော်မြေကို ခြေချဖူးတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ ကျောင်း
သားတိုင်း (ဘယ်လိုင်းက မဆို) ရင်ထဲရောက်အောင် တပ်
မက်ခဲ့ကြတာပါ။ အလားတူပဲ တစ်မိုးတစ်မြေ သီချင်းဟာ
လည်း ပြည်နယ်လေးတစ်ခုရဲ့ သီချင်းတစ်ပုဒ်ပေမယ့် တစ်
တိုင်းပြည်လုံးက နှစ်သက်ခဲ့ရလောက်အောင် အောင်မြင်ခဲ့
တယ်။ ပြည်ထောင်စုနေ့၊ ပြည်နယ်နေ့တွေရောက်တိုင်းလည်း

ပဒေသရာဇ်ဟော်နန်းကြီးမှ

ဘာသာရေးနဲ့ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်သို့
(ကယား-မင်္ဂလာပေါက်ကြီး ကျောင်းစာသင်တိုက်)

ကိုအေးမြင့် (မဟာဝိဇ္ဇာ ရှေး/သု)

ထနာရဝတီဟော်ကြီး - ၀၉၀၂ - ခုနှစ် ဖြစ်ရပ်

လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တစ်ရာက ဟော်နန်းကြီးပုံ

၁၉၉၅ခုနှစ်က ဟော်နန်းဟောင်းကြီးပုံ

၁၉၉၉ခုနှစ်က အသင့်အတင့်ပြုပြင်ပြီးတဲ့ ဟော်နန်းကြီးပုံ

လေ့ရှိသေးသလို စီညံခဲ့တယ်။ ဒီသီချင်းကြောင့်လည်း မကြာ
တို့နေ့တဲ့ "ဆီရီဒေါလမ်း"ဆိုတာကို လွိုင်ကော်မရောက်ခင်
ကည်းက ရင်းနှီးနေခဲ့ပါရဲ့။

၁၀၀၀မျှကြီးကြပ်ရေးက ဒု-ပြည်နယ်မှူးဖြစ်တဲ့ ကိုမြင့်
ကို နဲ့ မကြာကြီးက မကြာခင်ကမှ သူတို့ရောက်ရှိ တာဝန်ထမ်း
ဆောင်နေရတဲ့ ဝ.ယားပြည်နယ်မြို့တော် လွိုင်ကော်ကို သိပ်
အမွမ်းတင်ကြပါတယ်။ မကြာမှားဆို လွိုင်ကော်အကြောင်း
ပြောရမယ်ဆိုရင် လက်ကိုင်ဖုန်းပူလာအောင်ကို အကြာကြီး
ပြောပြတာပါ။

အဲဒီအခါမှာ အသက်ကြီးလို့ နားနားနေနေ နေရမယ်
ဆိုရင် ဒီ လွိုင်ကော်မှာပဲ အခြေချပြီး လက်ကျန်ဘဝတွေကို
ကော်အေး အေးဆေး ဆေးဆေး ဖြတ်သန်းချင်တယ်" လို့လည်း ကယား
မြေကို ခင် ဘယ်စွာ ပြောတတ်ရဲ့။

အဲဒါ သူ မကြာမှား ကိုယ့်ဒေသမဟုတ်ဘဲ ဒီမြို့မှာ
ဘာပဲ နေချင်နေရတာလဲ။

"လား၊ ညှစ်မိပါ ကိုအေးရယ်၊ သိပ်လှပြီး သန့်ရှင်း
သပ်ပေတဲ့မြို့ပါ။ လမ်းကြီးတွေများလေ ဖြူးဖြောင့်ပြီး တစ်
ပျော်စရာပဲ။ ကျွန်မတို့ တက္ကသိုလ်တက်ခဲ့တဲ့ မန္တလေး
မြို့လိုလိုကို လမ်းတွေက ဖြောင့်တာပါဆို၊ ပြီးတော့ လမ်း
ကျွမ်းတွေ၊ ဒီနန်းတွေ ပွင့်နေတာကလည်း တစ်မြို့လုံး
ရဲ့လို့

သူ မပြောခင်ကတည်းကပဲ လွိုင်ကော်အိမ်မက်တွေ
ကို နှစ်ပေါင်းများစွာမက်ခဲ့ရတဲ့ "မြို့လွိုင်ကော်-တွေ့ချင်စမ်း
ချင်"ခဲ့တဲ့ ကိုယ်က သူဖုန်းထဲကပြောတဲ့ တစ်ချက်ကိုတော့
ငါများ နားကြားလွဲလို့လားပေါ့။

"ဟုတ်ရဲ့လား မကြာရယ်၊ လွိုင်ကော်က လမ်းတွေ
ဖြူးဖြောင့်တယ်ဆိုတာ"လို့ မယုံသင်္ကာနဲ့ ပြန်မေးမိရဲ့။

"အမယ်လေး၊ လာကြည့်စမ်းပါရှင်၊ ကိုအေးကို လက်
တွေပဲ ပြလိုက်ချင်တယ်"တဲ့။

ဟုတ်ပါမလား၊ လွိုင်ကော်ဆိုတာ ကျောက်တောင်
တွေကြားကမြို့၊ တောင်ကြီးတောင်ကြားက မြို့လေး၊ တိုင်းရင်း
သားတွေရဲ့ ခိုးရာတံကုပ်ကုပ်လေးတွေနဲ့ ခပ်နံနံ မဟုတ်လား
ဘယ်လို လမ်းကျယ်လမ်းဖြောင့်ကြီးတွေ ရှိနိုင်ပါ့မလဲပေါ့။

ဒီလိုလမ်းကောင်းကောင်းနဲ့ မြို့လှလှကြီးဆိုရင် ဘာလို့
လူတွေ အရောက်အပေါက် နည်းခဲ့ရတာလဲလို့ ဇဝေဇော်
တွေးနေမိရဲ့။

ခုတော့ ဒေသအေးချမ်းလို့ ငြိမ်းချမ်းရေးရဲ့ အသီး
အပွင့်တွေ ခံစားနေနိုင်တာကို မျက်ခြည်ပြတ်နေပေါ့။ ဒီဒီနီ
မှာပဲ ကိုယ့်တပည့်မ ညိုညိုရှိန်(အငယ်လေး)က...

"ကျွန်မ လွိုင်ကော်ကို ဆရာကန်တော့ပွဲသွားမလို့
အမေကလည်း ရှစ်ဆယ်ကျော်တော့ သူဒေသကို သိပ်
သတိရနေတယ်၊ ငါမသေခင် တစ်ခေါက်လောက် ပြန်ခင်

၂၀၀၂ခုနှစ်က စာသင်တိုက်တစ်ခုလဲ ဟော်နန်းကြီးပုံ

ကနာရဝတီ စောဖျာဒုစလဟော်ကြီးရဲဟော်နန်း(ဟာလုံ)

ကနာရဝ () စော့မှာဒုဝင်လဖော်ကြီးရဲကသိုလ်တော် ဘုရားစေတီနဲ့ခေါင်းလောင်းတော်များ(စောလုံ)

စော့မှာဒုဝင်လဖော်ကြီးရဲကသိုလ်တော်

ဘယ်လို တဖွဖွ လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးပြောနေလို့ အမေကို
လိုက်ပို့ချင်တာ" လို့ပြောလာရဲ့။

"ဪ... ကမ္ဘာကြီးက ကျွန်းလိုက်တာ၊ တိုက်ဆိုင်
ကုန်လည်း များလိုက်တာ" လို့တွေးမိရင်း . . .

"နင်က လျှိုင်ကော်ကကိုး၊ နင့်အမေက ကယားသူ
ဆိုတော့ "မဟုတ်ဘူးဆရာ ပအိုဝ်း၊ ဒါပေမယ့်

ကော်မှာ ရှမ်းတွေ၊ ပအိုဝ်းတွေလည်း အများကြီးနေ
တယ်မှာပါလေ။

ပြည်နယ်အသီးသီးမှာ တိုင်းရင်းသားတွေ ရောနှော
နေကြတဲ့ ပြည်ထောင်စုကြီးကိုး။

"ဒါနဲ့ နင့်အမေက သွားနိုင်သေးလို့လား"

"သွားနိုင်တယ်ဆရာ၊ အခု လမ်းတွေလည်းကောင်း၊
ကုန်လည်း သက်သောင့်သက်သာရှိလို့ ခရီးမပန်းဘူး။

အထူးသဖြင့် ဘီလူးချောင်းထဲကိုတောင်ဆင်းပြီး ရေကူးဦး

က... ရှစ်ဆယ်ကျော်က ဘီလူးချောင်းမှာတောင်
ရေကူးဦးမှာဆိုတော့ ခြောက်ဆယ်ကျော်က . . .

"ဟ... ဒါဖြင့် ငါ့ဖို့လည်း ကားလက်မှတ်တစ်လောင်
ပိုဖြတ်" ပေ။

ဘယ်နေ့သွားမှာလဲဆိုတော့ ဖိန်းခွဲခါတဲ့။ ကြာသလား
လို့။ မလေးရှားက ပြန်ရောက်ပြီး လက်ဆွဲအိမ် မဖြေဘဲ

နောက်နေ့မှာတောင် သီရိလင်္ကာကို ဆက်သွားခဲ့တဲ့ ကိုယ်ပဲ။
ဒါကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေက ကိုယ့်ကို "ချီဇွေပါ" လို့

ခေါ်ကြတာ။ တိုင်းရင်းသားတစ်မျိုးမျိုးနာမည်လို လှပေမယ့်
"ခြေဇွေ ပါ" လို့ နောက်ကြတာလေ။

ဒီနာမည်လေးတောင် ခရီးသွား ဆောင်းပါးချည်း
သက်သက်ရေးရင် ကလောင်နာမည် ယူမလားလို့။

ဒီလိုပုံနဲ့ 'သိန်းသန်းကုဋေ' ဆိုတဲ့ မှန်လုံကားကြီးစီးပြီး
ရန်ကုန်-မြောက်ဥက္ကလာအထေးပြေးဂိတ်က မနက် ၁၀ နာရီ

ထွက်ခဲ့တာ။ သက်သောင့်သက်သာနဲ့ နောက်နေ့မနက် ၇
နာရီခွဲမှာ လျှိုင်ကော်ကို လွယ်လွယ်ကူကူရောက်သွားပေ။

မင်္ဂလာဟော်ကြီး ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်ကြီးရဲ့ပုံများ

ကယားပြည်နယ်၊ စောဖုဒရုံးတော် ဆိုင်းပုဒ်

တိရစ္ဆာန်ချောင်းဆေးက ထိုထွန်းချုပ်ထို့အိမ်လေး -----

လွိုင်ကော် အဝေးပြေးဂိတ်ကနေ မှောင်ကြီးမည်းမည်း မှာ အငယ်လေးတို့ တည်းခိုမယ့် အိမ်ကိုလိုက်ခဲ့တယ်။ တုတ် တုတ်လို့ခေါ်တဲ့ ဆိုင်ကယ်ကို နောက်တွဲတပ်ထားတဲ့ယာဉ်နဲ့ တစ်ယောက် ၂၀၀၀ ကျပ်ပေးပြီး စီးခဲ့ကြတယ်။

ထူးခြားမှုကို စတင်တွေ့ရတာက တုတ်တုတ်တက္ကစီ မောင်းတဲ့ တိုင်းရင်းသားက ...

“တုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ရောက်ပါပြီခင်ဗျ”နဲ့ ယဉ်ကျေးလိုက် လာ။ တို့ရန်ကုန်က တက္ကစီတွေမှာ စကားပြောသင်တန်း လာပို့ခင်းရမယ်လို့ခံရဲ့ အငယ်လေးရေလို့ တပည့်မကို ပြော မိပေါ့။ ဒို့သားနဲ့တင်မဟုတ်ဘဲ ဥက္ကဋ္ဌတော်က တူသယ် ပေးရဲ့။

ရစ်ဆယ်ကျော် အဘွားအို ဒေါ်ကျင်က မနက် အရှက်ဦးမှာ မျက်လုံးပြူးလေး ဝင်းတောက်လို့ တက်ကြွ နေရဲ့။ သူ့ဒေသပြန်ရောက်လို့ အားအင်တွေအပြည့်နဲ့ပေါ့။

ဈေးပိုင်းရပ်၊ ဇီဝါလမ်းမှာ တည်းခိုအိမ်ရှင်က မီး အထိန်သား ဖွင့်ပြီး စောင့်နေရဲ့။ ရေအားလျှပ်စစ်ထွက်ရာ လောပိတရဲ့မူရင်းဒေသကိုး။ အိမ်ရှင်ဦးထွန်းချုပ်နဲ့ ဒေါ်စော တင့်တို့ကလည်း အငယ်တန်းအင်ဂျင်နီယာနဲ့ သူနာပြုဆရာမ ကြီးဟောင်း အသက်(၇၀)ကျော်တွေပေမယ့် သွက်လက် ဖျတ်လတ်လိုက်တာ။ ရိုးသားပုံများ ဦးထွန်းချုပ်က ရိုက်မစစ် ရဘဲ...။

“ကျွန်တော်က အငယ်တန်းအင်ဂျင်နီယာဆိုပေမယ့် ပညာကြောင့် မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဘောလုံးကန်လို့ပါ”တဲ့။

“မမကျင်တို့ ကော်ဖီသောက်၊ မုန့်စားပြီးမှ တစ်နေ့ အိပ်ကြ” လို့ ဒေါ်စောတင့်က ခြင်ထောင်၊ စောင်အံသစ်နဲ့ အသင့်ခင်းထားတဲ့ အိပ်ရာကိုပြုရင်း ပြောတယ်။

ကော်ဖီမွေးမွေးကလည်း အငွေ့တထောင်းထောင်း၊ သစ်သားအိမ်သေးသေးလေးပေမို့ မီးဖိုဆောင်တေး က သစ်သားကျီးကျဲ့ ခင်းထားတဲ့ ခုတင်တစ်လုံးတ ခပ်မြောင် မြောင်လေးမှာ ကိုယ့်ကို နေရာချပေးတယ်။ အဝေးပြေး ကားပေါ်မှာလည်း ခြေဆန့်လက်ဆန့် ကောင်းခဲ့ပေမယ့်

ဘီလူးချောင်းလေးရဲ့ ရေစီးသံ

အစ်မအိပ်လိုက်တယ်။ မီးမှိတ်ပေးလိုက်တော့ နားထဲမှာ အေးသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရပေ။ ကိုယ့်အိပ်ရာနဲ့ ငါးတစ် ဩယောက်အကွာမှာပဲ ဘီလူးချောင်းလေးက တပြိုင်တပြိုင် နေထိုင်နေတာ မိုးလင်းတော့ သိလိုက်ရတယ်။ ရင်ထဲမှာ လှိုက် သံ ငါးသာသွားရဲ့။ ကိုယ့်မြေ ကိုယ့်ဇာတိ မဟုတ်ပေမယ့် ဘီလူးချောင်းကို ကိုယ်ချစ်ခဲ့တယ်။

“မောင် ကြားယောင်သေးသလား xxx ဘီလူး ချောင်းကလေးမှ ရေစီးသံတွေ xxx မောင်နဲ့တွေ့စ ဝီစမ်း အညှိ ခိပ်မလေ xxx စခန်းတစ်ခွင်လှိုင်နေ ပန်းသင်္ဃန်းခိုင် သ xxx ကယားသင်္ဃန်းတွေ ပွင့်ပုံဆန်းလှသလေ xxx လှေခင်းလှပေ xxx”

ချီးမြှင့်ရဲ့ ချီးမြှင့်တဲ့အသံလေးနဲ့ “ဘီလူးချောင်း လေး ရေစီးသံ” သီချင်းကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြားမိ ချစ်သက်ခဲ့ပေ။

ပြီးတော့ ကိုယ်တို့ ခုနစ်တန်း လူရည်ချွန်ကျောင်းသား ကျောင်း နိုင်ငံတော်စရိတ်နဲ့ အင်းလေးကန်စပ်က ခေါင်တိုင် ကျောင်းခန်းမှာ တစ်လကျော် စခန်းချ အပန်းဖြေခဲ့ဖူး တယ်။ အဲဒီတုန်းက ညစဉ် ရှုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ ဧည့်ခံပွဲတွေနဲ့ ချစ်မြတ်ကြတယ်။ တစ်ညမှာတော့ “ကယားသင်္ဃန်း ပွင့်လေ ပွင့်လေ” ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားသစ်ကို ပြသခဲ့တယ်။ ဝင်းညွန့်နဲ့

စံရွားတင်တို့ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်တယ်ထင်ရဲ့။ အဲဒီကားကို ခဏခဏ သတိရတယ်။ ကယားမှာလည်း သင်္ဃန်းတွေပွင့်တာ ပဲလို့လည်း စိတ်ထဲမှာ စွဲပျက်ထားမိတယ်။

အဲဒါနဲ့ အိမ်ရှင်ဒေါ်စောတင့်ကို . . .

“အစ်မရေ ကယားသင်္ဃန်းဆိုတာ ဘယ်လိုမျိုးလဲ” လို့ စပ်စုမိတယ်။ တိုက်ဆိုင်လိုက်ပုံများ ဆံပင်ဗိုလ်ကေညှပ်ပြီး တောင်းဘိရည်ဇူးဖုံးဝတ်ထားတဲ့ ဆရာမကြီးက သွက်လက် စွာပဲ အိမ်ကပြင်မှာ ချိတ်ဆွဲထားတဲ့ သင်္ဃန်းတွေ တွဲရရှိနဲ့ သစ်လုံးပြတ်လေးကို ယူပြတယ်။

“ကယားသင်္ဃန်းက ရခိုင်သင်္ဃန်းလောက်တော့ အပွင့် မလှဘူး၊ နည်းနည်းကျတယ်” လို့လည်း ပြောလိုက်သေးရဲ့။

မနှစ်ကမှ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ သုံးဆယ်ကျော်မှာ ဆုံးသွားတဲ့ သူ့သားငယ်လေး ကိုဖြိုး စိုက်ခဲ့တာလို့ပြောရင်း လွမ်းရိပ်သီဝေနေပေ။

ဘီလူးချောင်းနံဘေးက သူတို့ရဲ့ သစ်သားအိမ်ပုလေး ပတ်လည်မှာရော၊ ရေဆိပ်က သစ်သားတံတားလေးကို ဆင်း တဲ့ ကျောက်တုံးလမ်းကလေးမှာရော ကိုဖြိုးရဲ့ ပန်းမင်၊ သီးပင် တွေက စုံလို့။ ဖိနပ်ချွတ်သစ်သားတန်းရှည်ကြီး အရင်းမှာ တော့ လိမ္မော်ရောင်တောက်တောက်နဲ့ လီလီပန်းလို အပွင့် တွေက ပန်းခင်းလေးလို ယိမ်းနွဲ့လို့။

www.burmeseclassic.com

တံတားလေးပေါ်ထိုင်ပြီး ငါးမျှားနေသူတွေလည်း ချောင်းတစ်လျှောက်မှာ ဟိုနား ဒီနား ရှိနေရဲ့။

“ဘီလူးချောင်း ရေကြီးတုန်းကလေ ငါးမွေးကန်တွေထဲက တလားပီးယားငါးတွေ အန်ထွက်ကျလာပြီး ချောင်းထဲက ငါးတွေနဲ့ ရောသွားလိုက်တာ၊ ငါးမျိုးတွေတောင် ပြောင်းသွားတယ်ဆရာ” ဟု အစ်ကိုကြီး ကိုထွန်းချုပ်က ပြောပြတယ်။

သူက ကိုယ်တို့စားဖို့ ဒေသအစားအစာ ‘ဟင်းထုပ်’ တွေကို အတွဲလိုက်ဆွဲလာတယ်။ မိုးလင်းကတည်းက အိကြာကွေး သွားဝယ်လိုက်၊ ကယားမုန့်ဟင်းခါး သွားဝယ်လိုက်၊ ဟင်းထုပ် ပြေးဝယ်လိုက်နဲ့ တာဝန်ကျေလိုက်တာ။ ၇၀ ကျော် လို့မထင်ရအောင် သွက်လက်ဖျတ်လက်လှတယ်။ ကျွေးချင်မွေးချင်စိတ်ကလည်း အပြည့်။

ပဒေသရာဇ်ခေတ်အလှမ်းပြေ ဓာတ်ပုံဟောင်းများ

“အဲဒါ မှီခြောက်ပန်းခြောက်လုပ်တဲ့ ပန်းခြောက်ပေါ့။ ခုမနက်ဆို စအာလာပြီ၊ နေ့လယ်မှာ အစွမ်းကုန်ပွင့်ပြီး ညနေကျရင် အပွင့်တွေပြန်အိပ်သွားရော၊ ဒီလိုနဲ့ သုံးလေးရက်ကြာလို့ နွမ်းသွားရင် ပန်းခြောက်ဖြစ်လာတယ်။ ကိုဖြိုးက အစုံစိုက်တာ၊ ဟော့ဟို ခရမ်းရောင်သစ်ခွပွင့်လေးက ဝါးသစ်ခွ၊ တွေလား ဆရာ၊ သူ့အရွက်က ဝါးရွက်လို့ပဲ။ ဟိုဘက်က ချုံကြီးက ကုမုဒြာကြာ၊ ဟိုအင်္ဂတေစည်ထဲမှာ ကြာဖြူ ကြာညိုတွေလည်း ပွင့်လာတော့မှာ၊ သစ်ခွတွေကတော့ ကျွန်မလည်း မပြုပြင်နိုင်တော့ အတုံးအရုံးလဲပြီလို့”

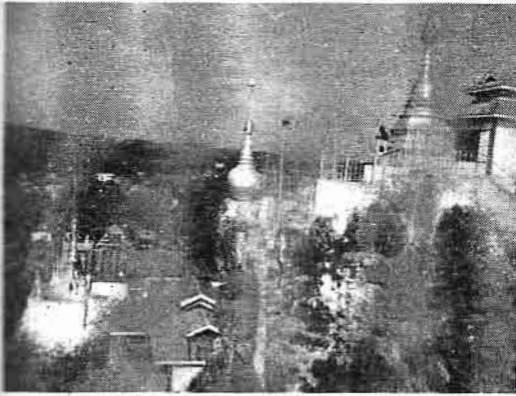
ဥယျာဉ်မျိုးမဲ့နေတဲ့ ဥယျာဉ်လေးဟာ တစ်ခါက သာယောင့်သာယာ ဖူးပွင့်ခဲ့ဟန်တော့ ရှိနေရဲ့။

ဥယျာဉ်လေးကို ဖြတ်ဆင်းသွားရင်တော့ ဘီလူးချောင်းပေါ့။ မနက်စောစောမို့ ရေငွေ့လေးတွေလူလို့။ ရေကလည်း စိမ်းမြလို့။ ဘီလူးချောင်းရေဟာ ခုတော့ ဆည်ကလွတ်တဲ့ရေမို့ အတက်အကျမရှိဘဲ တစ်ဖက်သတ်ပဲ တပြိုင်ညီနဲ့စီးနေတယ်။ ချောင်းရေစီးပုံက ကယားပြည်နယ်သားတွေလိုပဲ အေးဆေးလှရဲ့။ တပြိုင်ညီနဲ့လေး ကျွန်တို့ရေပေါ့။

ရေစပ်က သစ်သားတံတားလေးတွေကလည်းချောင်းတစ်လျှောက်မှာ အင်အင်ပေါ့။ မနက်မျက်နှာသစ်လည်း ဒီရေနေ့လယ် ရေခိုးဆင်းလည်း ဒီရေပဲပဲ။ ဟင်းတစ်နပ်အတွက်

အလိုလေး... ကိုယ်တို့ရန်ကုန်များ လာလည်ရင် ဒီလိုပြန်ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ဖို့ ခက်ခဲပြီး ကြွေးတင်တော့မယ်လို့ တွေးလိုက်မိသေး။

မနက်စာ စားပြီးချိန်မှာတော့ သစ်သားတံတားလေးနဲ့ စလုတ်တိုက်ဖြစ်နေတဲ့ ဘီလူးချောင်းရေထဲကို ခြေနှစ်ချလိုက်တယ်။ ‘ရေထဲမြုပ်နေတဲ့ သစ်သားလှေကားလေးကို ကိုင်ပြီး ကူးချင်ကူး ဆရာ၊ ရေကတော့ ခြေမထောက်မိလောက်ဘူး ရေနည်းနည်းနက်တယ်’ လို့ ဦးထွန်းချုပ်က စိုးရိမ်စွာသတိပေးပေမယ့် ကိုယ်လည်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သားလေ။ ရေနဲ့ကျွန်းဝင်လှရဲ့။ ချောင်းထဲ လျှော့နေဆင်းပြီး စိတ်လွတ်လက်လွယ်ကူးခတ်လိုက်ပေါ့။ လန်းသွားတာပဲ။

ကယားပြည်နယ် လွိုင်ကော်မြို့ရဲ့ ကျက်သရေဆောင်
တောင်ကွဲစေတီ

ဆရာဝေစည် ထထားပြည် -----

“ဘီလူးချောင်းရေကို တစ်ခါချိုးဖူးရင်၊ ပြန်လာရတတ်
သတဲ့”လို့ ချောင်းက ရေချိုးပြီးပြန်အတတ်မှာ ဦးထွန်းချုပ်
ပြောပါတယ်။ သူကလည်း စာနဲ့ပေနဲ့မဝေးပါဘူး။ သူဝတီ
ဆီခန့်လိုင် ရေတဲ့ ကယားပြည်နယ်၊ ရှားတောမြို့အကြောင်း
အတ္ထုဇာတ်ကြောင်းကို သူရှားတောမှာနေတဲ့နန်းက စာနဲ့ရေးပြီး
ပြောတာတဲ့။ သူ့နာမည်တောင် အဲဒီဝတ္ထုထဲမှာ ထည့်ရေး
သလို သူ ဇာတ်လိုက်ဖြစ်သွားရသေးတယ်တဲ့။ ‘တေးလိပ်ပြာ
က တွပ်ပါလို့’ ဝတ္ထုထွက်တော့လည်း ဆရာမက ကျွန်တော့်
အဖေအုပ် လှမ်းပို့ပေးတယ်လို့ ပြောပြတယ်။

ကိန္နရီ၊ ကိန္နရတေ့ ကခုန်မြူးတဲ့၊ သင်ပန်းတွေ
အဖေတဲ့ ကယားပြည်နယ်ဟာ ဒဏ္ဍာရီတစ်ခေတ်မှာကတည်း

က ဒွေးမယ်နေလေးရဲ့ ငွေတောင်ပြည်ပြန်ခန်းနဲ့ လွမ်း
လောက်စရာ ဇာတ်အိမ်ပွဲစရာ နေရာဒေသတစ်ခုပါ။ လွမ်း
မက်ဖွယ် တောတောင်သဘာဝ အလှအပတွေနဲ့ ကယားတို့
ပြည်ကို ဘီလူးချောင်းရေ မချိုးခဲ့လည်း လွမ်းလို့နေရစ်မှာ
သေချာပါရဲ့။

ကယားပြည်နယ်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ ပြည်နယ်တစ်ခု
ပါ။ ပြည်နယ်ရဲ့မြို့တော်ကတော့ လွိုင်ကော် (လွယ်ကော်)
မြို့ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအမည်ကို ရှမ်းလူမျိုးများက စတင်ခေါ်
ခဲ့ကြပြီး၊ ဘီလူးချောင်း အနောက်ဘက်ကမ်းအနီးမှာ တည်ရှိ
နေတဲ့ တောင်ကလေးကို အကြောင်းပြုကာ ခေါ်တွင်ခဲ့ကြ
ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတောင်ဟာ သီးသီးခြားခြား၊ ထီးထီး
မားမား ရပ်တည်နေတာမို့ ဒေသခံ ရှမ်းဘာသာစကားနဲ့
‘လွယ်ခေါ်’လို့ အမည်ပေးခဲ့တာပါ။ မြန်မာလိုတော့ ‘သီးခြား
သန့်သန့်တည်နေတဲ့တောင်’ပေါ့။ ‘လွယ်ခေါ်’ ကနေ ‘လွယ်
ကော်’၊ အဲဒီကတစ်ဖန် ‘လွိုင်ကော်’ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ခုတော့
လွိုင်ကော်တောင်ကိုလည်း ‘ရွှေတောင်’လို့ ခေါ်ဝေါ်နေပါပြီ။

ဒီမြို့ကို မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ ‘ဦးသီရိ’
က အကြီးအမှူးပြုပြီး တည်ထောင်ခဲ့တာပါ။ လွိုင်ကော်မြို့လို့
အမည်မတွင်ခင်က ‘သီရိတော-သီရိဒေါ’ လို့လည်း ခေါ်ဆို
ခဲ့ဖူးပါတယ်။ မင်းတုန်းမင်းကြီးက ကရင်နီနယ်ကို အုပ်ချုပ်
စိုးပိုင်ရတဲ့ စတုတ္ထမြောက် စောလမော်မင်းကြီးအတွက် ‘ပဗ္ဗတ
သီဟရာဇာ စောလမော်မင်းကြီး’ တံဆိပ်ကို ချီးမြှင့်ခဲ့တယ်။
ကရင်နီမြောက်ပိုင်းကိုလည်း ‘ကနုရဝတီမြို့’အဖြစ် ချီးမြှောက်
ပေးခဲ့ပါတယ်။ လွိုင်ကော်မြို့မြောက်ပိုင်းထိပ်မှာ ကျွန်းတိုင်

ကယားဟော်ကြီးကျောင်းက ဘုရားဆောင်

ကြီးနဲ့မြို့အမည်ကို ရွှေစာလုံးများထွင်းပြီး၊ စိုက်ထူစေခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းမှာ မှတ်တမ်းတင်ဖော်ပြထားလေရဲ့။

ခရစ်နှစ် ၁၉၁၁ ခုနှစ် တနင်္ဂနွေတနင်္လာနဂါးကြီးစောဇနိလီ ဆက်ခံအုပ်ချုပ်စဉ်က တတိယအကြိမ် ပြုပြင်ခဲ့ပြီး ၁၉၁၃ ခုနှစ်မှာတော့ ကနာရဝတီမြောက်ပိုင်းဆိုင်ရာ လွယ်ကော် (လွိုင်ကော်)မြို့ရဲ့ အမတ် ဦးနီက မြို့ကို ထပ်မံပြုပြင်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

လွိုင်ကော်မြို့ရဲ့မြေအပြင်မှာ ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်တွေဟာ စိုက်ထူထားသလို မိုးတိုးမတ်တတ်တွေ အမြှေးကြီးပါ။ အဲဒီကျောက်ဆောင်တွေပေါ်မှာတော့ ဘုရားစေတီလေးတွေ အစီအရီ ရှိနေကြပါတယ်။

တည်းခိုရာ ဦးထွန်းချုပ်တို့အိမ်က ထွက်ခဲ့ပြီး ဘီလူးချောင်းကို သင်သားတံတားနဲ့ ဖြတ်လိုက်ချိန်မှာပဲ တံတားရဲ့ ဟိုဘက်အဆုံးမှာ 'ဥတ္တရာရံ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်' ဆိုတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးကို တောင်ကုန်းအစပ်မှာ မြင်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီကျောင်းဘေးက တောင်တက်လမ်းလေး တစ်လျှောက် လျှောက်လိုက်ရင်ပဲ 'ဆုတောင်းပြည့် မြို့နယ်စေတီတော်' ဆိုတဲ့ လှပပြီး အချိုးအစားကျနတဲ့ အာနန္ဒာစေတီနဲ့ ဆင်ဆင်တူတဲ့ စေတီတော်တစ်ဆူကို ဖူးလိုက်ရပြန်တယ်။

စေတီတော်ဘေးကလမ်းကို ကွေ့ပတ်ပြီးတက်လိုက်ပြန်တော့ 'ကန္တာဟေဝန်ပန်းဥယျာဉ်' ဆိုတဲ့ ပန်းခြံကြီးကို ဆောက်သွားပါရော။ လှလိုက်တာလို နှုတ်က ထွက်သွားမိရဲ့။ ပန်းခြံဆောင်စုပန်းတွေ ပွင့်နေကြတာရော၊ စိမ်းမြိန် အလှ

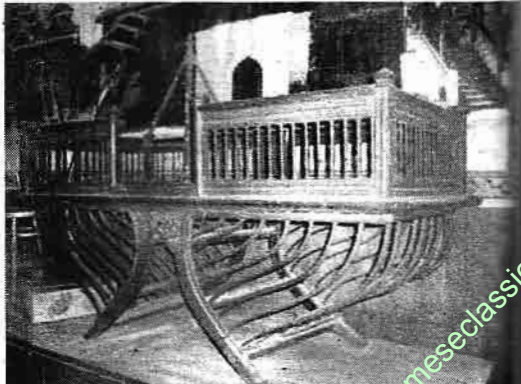
စိုက်ပင်တွေကရော ကြည်နူးစရာပါ။ ပန်းခြံအလယ်မှာတော့ ဖားစည်တွေ ဝန်းရံထားတဲ့ လွတ်လပ်ရေး ကျောက်တိုင်ကြီး။

ပန်းခြံရှေ့က လမ်းခွဆုံမှာတော့ ရွှေရောင်ကိန္နရီ၊ ကိန္နရာ ရုပ်တုကြီးက တောင်ပံယှက်ပြီး ပျံကြွမတတ်။ အချစ်ရဲ့သင်္ကေတ ရုပ်တုကြီးဟာ ကယားပြည်နယ်ရဲ့ အထိမ်းအမှတ်လည်း ဖြစ်ရဲ့။ အဲဒီကမှ ပြောင့်တန်းပြာထွက်သွားတဲ့ လမ်းမကြီးဟာ လမ်းလယ်ကွန်းက ထင်းရှူးပင်အုပ်အုပ်တွေနဲ့ တစ်မျှတစ်ခေါ်ပါ။

လမ်းလျှောက်သန်တဲ့ ကိုယ်ဟာ လှပသာယာတဲ့ ဝန်းကျင်နဲ့ သင့်တင့်မှုတတဲ့ ရာသီဥတုကြောင့် တစ်ကိုယ်တော် လေလွင့်သွားလိုက်တာ လေဆိပ်အထိ ရောက်သွားပါတယ်။ အဲဒီမှာ 'ချိုဝေလွင်'ရဲ့ လွိုင်ကော်လေဆိပ် သီချင်းကို ကြားယောင်မိပြန်ပါရော။

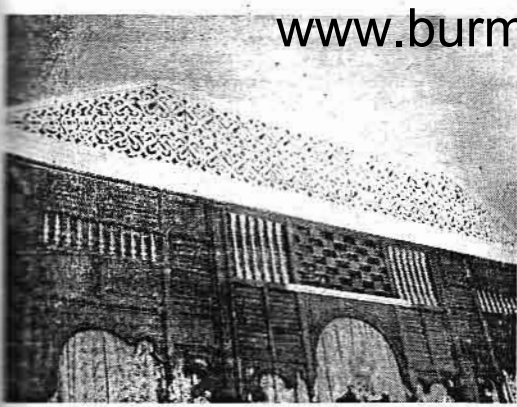
ဟော်နန်းရှင်များရဲ့အသုံးအဆောင် ဝေါယာဉ်နဲ့ရွှေကုလားထိုင်

www.burmeseclassic.com

ဟော်ကြီးကျောင်းကို ရောက်ခဲ့ကြတယ်။

ရှေးအခါက ကယားပြည်နယ်ကို စောဖျာ (Sao Pya) လို့ခေါ်တဲ့ ဇော်ဘွားများက အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဖခင် စောဖျာ ကွယ်လွန်သွားရင် သားအကြီးဆုံးက စောဖျာ ရာထူးကိုဆက်ခံရတယ်။ သို့သော်လည်း ခြွင်းချက်အနေနဲ့ ရာထူးဆက်ခံတဲ့ စောဖျာနွယ်ဝင်သားကြီးမှာ အရည်အချင်းမရှိဘဲ လူထုကို နှိပ်စက်ကလူပြုပြီး လူထု မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်လာရင် တော့ အဲဒီလူကိုဖြုတ်ချပြီး မိမိတို့နှစ်သက်ရာ စောဖျာ အရည်

ကယားဟော်နန်းကြီးရဲ့ အဆောင်ဆောင်အခန်းခန်း

“လွိုင်ကော်လေဆိပ်ဝယ် xxx လေယာဉ်ပျံကြီး xxx နှစ်ခရီးစခဲ့တယ်” ကနေ “လင်တော်မောင်နဲ့ နှစ်ယောက် ကွယ်xxxလိမ္မော်သီးစားရင်း ရယ်ရတယ်” အထိပေါ့။

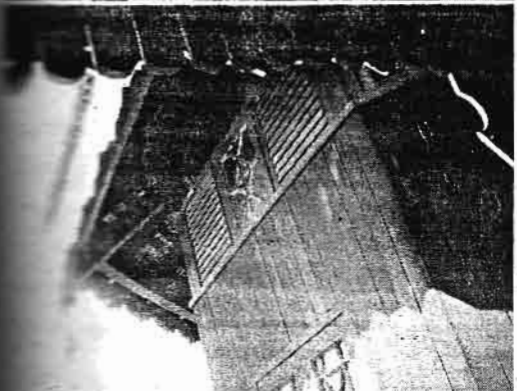
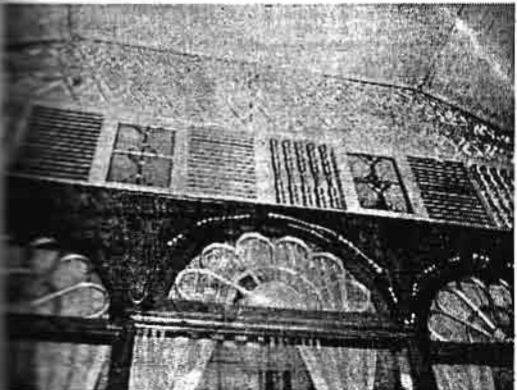
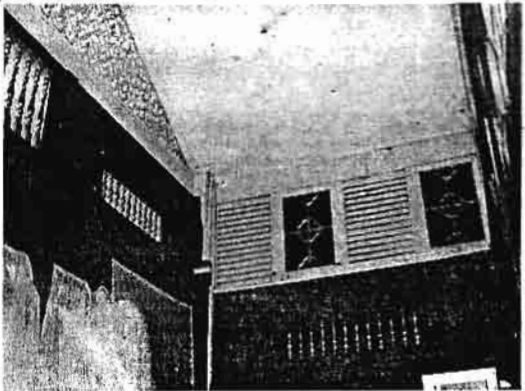
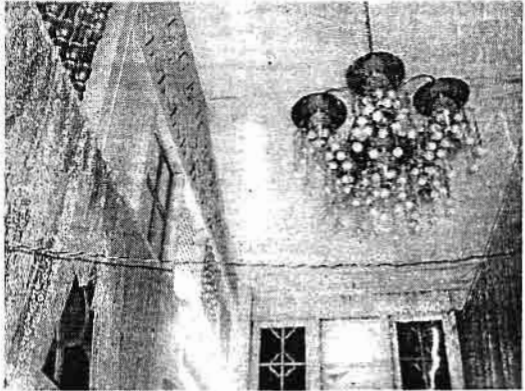
နောက်ဆုံးဟော့ ကိုမြင့်ကိုကိုတို့အိမ်ကို ဟိုမေးဒီစမ်းနဲ့ ဆုတ်သွားပါတယ်။

ဒီဒီတ ဝဒေသရာဇ် တော်နဲ့

အထူး တုန်းကြီးကျောင်း -----

သူတို့က ဘယ်သွားချင်လဲ၊ လိုက်ပို့မယ်ဆိုတော့ . .

“ကယားဇော်ဘွားတွေရဲ့ ဟော်နန်းရှိတယ်ကြားတယ်၊ အကြည့်ရအောင်” လို့ပြောလိုက်တော့ အံ့ဩသွားပြီး၊ သူတို့ ကြား မကြားဖူးပေါင်တဲ့။ ဒါပေမယ့် မေးပါများစကားရ

အချင်းနဲ့ ပြည့်စုံသူကို စောဖျာအဖြစ် တင်မြှောက်နိုင်ပါပေး တယ်။

စောဖျာတွေဟာ ကန္ဒာရဝတီနယ်၊ ဘော်လခဲနယ်၊ ကြယ်ဖိုးကြီးနယ်၊ နောင်ပုလဲနယ်၊ နန်းမယ်ခဲနယ် စသဖြင့် ငါးနယ်ခွဲကာ ကယားပြည်နယ်ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးနောက်ပိုင်းမှာတော့ ကန္ဒာရဝတီနယ်၊ ဘော်လ ခဲနယ်၊ ကြယ်ဖိုးကြီးနယ်လို့သာ သုံးနယ်ခွဲပြီး အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်။ နယ်တစ်ခုစီမှာ စောဖျာအုပ်ချုပ်ရေးရုံး တစ်ရုံးစီထားကာ ကန္ဒာရဝတီနယ်အတွက် လွိုင်ကော်၊ ဘော်လခဲနယ်အတွက် ဘော်လခဲနဲ့ ကြယ်ဖိုးကြီးနယ်အတွက် ဖရူးဆိုရွာတို့မှာ ရုံးစိုက် ခဲ့ကြတယ်။

ဟော်နန်းကြီး (ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၄)

ဟော်ကြီးကျောင်းက ယနေ့ ကျွန်းလှကားသစ်ကြီး

ဟော်ကြီးကျောင်းက ယနေ့ခေတ် ကယားရှင်ပြုပွဲ

အင်္ဂလိပ်အစိုးရ လက်ထက်မှာတော့ ဗဟိုစောဖျာ အုပ်ချုပ်ရေးရုံးက အမတ်ချုပ်နဲ့ အမတ်ထောက်တို့ဟာ အရေး အပါဆုံး ဖြစ်လာတယ်။ အင်္ဂလိပ်များ မဝင်ရောက်ခင်က ဂေဒိုအမျိုးသားတို့မှာ 'တောင်စား' များဟာ အုပ်ချုပ်ရေးရဲ့ အချုပ်အချာ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာသက္ကရာဇ် ၆၈၄ ခုနှစ် မှာတော့ တောင်စား တောင်ပိုင်များက အာဏာရမင်းများ ဖြစ်ကြတယ်။ စစ်ကိုင်းမင်းထံမှာ စစ်စာကျော် ဆိုသူက တောင်ပိုင်တောင်စား အာဏာကို ခံယူတဲ့မင်း ဖြစ်တယ်။

ဒုတိယအင်းဝခေတ် ဆင်ဖြူရှင်ရဲ့သား ညောင်ရမ်း မင်းလက်ထက်မှာတော့ ဖူးကဒိုက တောင်ပိုင်တောင်စား အာဏာကို ခံယူခဲ့တယ်။ ယင်းတို့ရဲ့ သားစဉ်မြေးဆက်မှ 'လတက်'ကလည်း ကျွန်းဘောင်မင်းထံမှ တောင်ပိုင်တောင်စား ကို ခံယူခဲ့ပြန်ရဲ့။ သီပေါမင်းထံမှာ အာဏာခံယူသူကတော့ 'ဝီကေ' ဖြစ်ပါတယ်။

အင်္ဂလိပ်အစိုးရမင်းထံမှကား မောင်ကျော် ခေါ် 'သိုင် ကာလ'က အာဏာကိုရကာ မောင်ကျော်ဂတ်ဆိုတဲ့ ဂတ်ဌာန ဖွင့်လှစ်ထူထောင်ခဲ့သေးရဲ့။ သူ့သား 'ညီးလိုးယား'လက်ထက် တွင်ကား တောင်ပိုင်တောင်စားလို့ မခေါ်တော့ဘဲ ဖော်ကဲ ဆိုတဲ့ ဘွဲ့ထူးအမည်ကို ပြောင်းလဲခေါ်ဝေါ်ခဲ့ပြန်တယ်။ သူ နောက်တွင်ကား မင်းဆက် ပျက်လေတော့တယ်။

ကရင်နီပြည်နယ်ရဲ့မြို့တော် လျှိုင်ကော်ကို ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်မဖြစ်မီအထိ ကယားပြည်နယ် ကယားစောဖျာ သုံးဦးက အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ်။ စော်ဘွားပေါလေ။ မြို့နယ်တစ်ခု စီမှာ စောဖျာအုပ်ချုပ်ရေးရုံး တစ်ရုံးစီထားရှိပြီး ကန္တာရဝတီ နယ် လျှိုင်ကော်မြို့မှာ နယ်ရှင်စော်ဘွားတစ်ဦးရဲ့ ရုံးစိုက် ထားပါတယ်။ အဲဒီနယ်ရှင်စော်ဘွားများအတွက် ကြီးမားတဲ့ ဟော်ကြီးတွေ ဆောက်လုပ်ပေးခဲ့ရတယ်။

ယခင် ကန္တာရဝတီဟော်ကြီးကို 'စောလုံ'မှာ တည် ဆောက်ခဲ့ပေမယ့် လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု ခက်ခဲလာပြီး လူဦးရေကျပါးလာလို့ ကယားပြည်နယ် လျှိုင်ကော်မြို့ကို

ပြောင်းရွှေ့ပြီး ကန္တာရဝတီစောဖျာခွဲ ဦးစစ်ခွန်လီ စိုးစံချိန် အတွင်းမှာ တည်ဆောက်ခဲ့တယ်။

ရှေးလူကြီးများ ပြောစကားအရ လျှိုင်ကော်မြို့က မင်္ဂလာဟော်နန်းကြီးကို ၁၉၁၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၁၆ ခုနှစ်အထိ လေးနှစ်တိုင်တိုင် အချိန်ယူပြီး တည်ဆောက်ခဲ့ရတယ်လို့ သိရပါတယ်။ ၁၉၁၉ ခုနှစ်မှာ ဟော်တက်မင်္ဂလာအခမ်းအနား ကို ကျင်းပပြုလုပ်ခဲ့တယ်။ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်မှာ စောဖျာ စစ်ခွန်လီ ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီး သားဖြစ်သူ စောဖျာ စစ်လဝီက အရွယ်မရောက်သေးတဲ့အတွက် ဦးလေးတော်ဖြစ်သူ စစ်ဓမ္မ ဟုန်က ဆက်လက်အုပ်ချုပ်ခဲ့ရတယ်။

၁၉၄၈ ခုနှစ်မှာတော့ စစ်လဝီ အရွယ်ရောက်လာလို့ စော်ဘွားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ၁၉၅၉ ခုနှစ်မှာတော့ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းရှိ ပြည်နယ်အသီးသီးမှာ နယ်ရှင်စော်ဘွား များဟာ မိမိတို့နယ်ပယ်အတွင်း အုပ်ချုပ်ရတဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး အာဏာတွေကို နိုင်ငံတော် အခွန်ရှည်ရေးနဲ့ တိုင်းရင်းသား စည်းလုံးညီညွတ်ရေး အကျိုးအတွက် စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြရတယ်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့စွဲပါ စာချုပ်အရ စောဖျာပိုင်ဆိုင်တဲ့ မြေယာ၊ အဆောက်အအုံနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြုကြောင်း စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ရာမှာ မင်္ဂလာဟော်နန်း အဆောက်အအုံလည်း စောဖျာပိုင်သော ပစ္စည်းများစာရင်း တွင် တစ်ခုအဖြစ် ပါခဲ့ပါတယ်။

ကယားပြည်နယ် လျှိုင်ကော်မြို့ရဲ့ကျောက်သရေဆောင် တောင်ကွဲစေတီ

၁၉၈၇ ခုနှစ်မှာ စောဖျာ စစ်လင်္ကာ ကွယ်လွန်သွား
ပြန်တော့ အမွေဆက်ခံသူဖြစ်တဲ့ သား စစ်လင်္ကာနဲ့ သမီး
စင်စေမာဝတီတို့က ဟော်နန်းကို ဆက်လက်ပိုင်ဆိုင်ခဲ့တယ်။

“ကျွန်မတို့ငယ်ငယ်ကလေး ကျောင်းဆင်းရင် အဲဒီ
ဆော်ကြီးထဲသွားပြီး အထဲဝင်ကြည့်ကြတယ်။ အဘိုးကြီး
အဘွားကြီးတွေကလေး ငူငူကြီး ထိုင်နေကြတယ်။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်မတို့ကလေးတစ်သိုက်ကို မောင်းလည်း မထုတ်ဘူး။ ကြို
တည်း မကြိုဆိုဘူး။ ဒီအတိုင်းပဲ ကြည့်နေကြတာ။ ဟိုအခန်း
ထဲ ဒီအခန်းထွက်နဲ့ ကျွန်မတို့လျှောက်ကြည့်ကြလည်း တာမှ
မပြောဘူး။ အခန်းခန်း အဆောင်ဆောင်ကလည်း အများကြီး
ဆော်နန်းကြီးက သစ်သားနဲ့ ဆောက်ထားပြီး အကြီးကြီးမို့
ဆောက်ခွားစရာလည်း ကောင်းရဲ့” လို့ အငယ်လေးကလည်း
လျှိုင်ကော်အလာလမ်းမှာ ပြောပြဖူးပါတယ်။

အဲဒီ မောင်နှမနှစ်ဦးဟာ ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၇
ရက်နေ့မှာ သာသနာတော် ထွန်းကားရေးနဲ့ ရှေးဟောင်း
အဆောက်အအုံပစ္စည်း ပြန်လည်ဖော်ထုတ်ရေးအတွက် ရှေးရှု
မူဝါဒအရ ကယားပြည်နယ်၊ မြို့နယ်သံဃာတော်ဥက္ကဋ္ဌ
အဆောင်ဘုရားထံ သွားရောက်လျှောက်ထားကာ မင်္ဂလာ
ဆော်နန်းကြီးကို လျှိုင်ကော်လိုက်ပါတော့တယ်။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းအဖြစ် လျှိုင်ကော်ခွဲတာမို့ အဲဒီ
နေ့စဉ်ကလေး ၇ ရက်မှာ ပြုတ်ကျနေတဲ့ မင်္ဂလာလှေကား

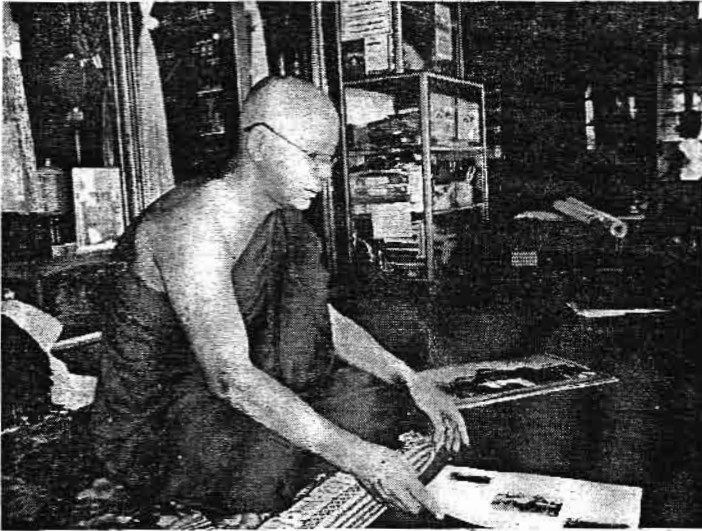
ကို ပြန်လည်တင်ကာ ပြင်ဆင်ပြီး လျှိုင်ကော်အစုအဝေးအတွက်
ရေစက်သွန်းချ အမျှပေးဝေခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး
နွားလရိုးကျေးရွာအုပ်စု၊ လင်ဖုံလေးကျောင်းတိုင်ဆရာတော်
သဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇဘဒ္ဒန္တစန္ဒိမာမှ စတင်သီတင်းသုံးခဲ့တယ်။

ခုတ်ယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းမှာ အခြားဟော်နန်းတွေ
ပျက်စီးခဲ့ပေမယ့် ကန္တာရဝတီဟော်ကြီး အဆောက်အအုံ
တစ်ခုသာလျှင် ကယားပြည်နယ် လျှိုင်ကော်မြို့ ရပ်ကွက်
တစ်ခုမှာ ကျန်ခဲ့ပါတော့တယ်။ ကယားလူမျိုးများရဲ့ ရှေး
ဟောင်း ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်အနေနဲ့ ထိန်းသိမ်းရန်
အကြီးဆုံးဟော်ကြီး ဖြစ်လာပါတယ်။

မင်္ဂလာဟော်ကြီးဟာ သက်တမ်းနှစ်ပေါင်း ကြာမြင့်
ခဲ့တဲ့အတွက် ပျက်စီးယိုယွင်းနေပါပြီ။ ကျောင်းထိုင်ဖြစ်လာတဲ့
ဆရာတော်ဟာ ဒကာများရဲ့ အကူအညီကိုရယူပြီး ပြန်လည်
မွမ်းမံပြင်ဆင်ရပါတော့တယ်။ ခုတော့ မင်္ဂလာဟော်ကြီး
အမည်ပျောက်ကာ ‘သီရိမင်္ဂလာပုံကျောင်း၊ ပရိယတ္တိစာသင်
တိုက်’ ဖြစ်လာပါပြီ။ သာမဏေအပါး ၃၀ ကျော်တို့တို့ ပရိ
ယတ္တိစာပေများ သင်ကြားပြီး ဗုဒ္ဓဝါဒအခြေတည်ဖို့ ခြေကုပ်
ယူနေပါပြီ။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် သဒ္ဓမ္မဇောတိကဓဇ-ဘဒ္ဒန္တ
စန္ဒိမာဟာ အဲဒီကျောင်းတိုက်မှာ ကယားပြည်နယ်လုံးဆိုင်ရာ
နှစ်စဉ် စာပြန်ပွဲတော်၊ ပထမပြန်၊ ဗုဒ္ဓယဉ်ကျေးမှုသင်တန်း၊

www.burmeseclassic.com

ဟော်ကြီးကျောင်းက
ကယားကျောင်းထိုင်ဆရာတော်
သဒ္ဓမ္မဇောတိကဝေ ဘဒ္ဒန္တစန္ဒိမာ

အဘိဓမ္မာစာမေးပွဲများ ပြုလုပ်ကျင်းပပေးနေရဲ့။ ဝါတွင်း
ကာလ လဆန်း၊ လဆုတ် ၈ ရက်နေ့တိုင်း သုတေသနတွင် မင်္ဂလာ
ရပ်ကွက်၊ အမျိုးသမီး ဓမ္မစကြာအဖွဲ့မှ ဓမ္မစကြာ ရွတ်ဖတ်
ပူဇော်ခြင်းတို့ကိုလည်း ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်စေခဲ့ပါတယ်။
ဝါဆိုလမှာ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်လှူပူဇော်ပွဲ၊ တန်ဆောင်မုန်းလ
မှာ ကထိန်သင်္ကန်း ကပ်လှူ ပူဇော်ပွဲများကိုလည်း နှစ်စဉ်
ကျင်းပ ပြုလုပ်စေခဲ့တယ်။

**ကျောင်းထိုင် ကယားဆရာတော်
သဒ္ဓမ္မဇောတိကဝေ ဘဒ္ဒန္တစန္ဒိမာ -----**

ဆရာတော်ဟာ ကယားလူမျိုးဖြစ်ပါတယ်။ ဥပမိရုပ်
သန်ပြန့်ပြီး ဖော်ရွေရည်မွန်မှုလည်း အပြည့်ပါ။ ကယားဆရာ
တော်ဟာ 'မင်္ဂလာဟော်ကြီး' ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်မှာသီတင်း
သုံးရင်း မြန်မာဘာသာ၊ ကယားဘာသာ၊ ရှမ်းဘာသာနဲ့
ပအိုဝ်းဘာသာ စကားတွေနဲ့လည်း တရားရေးအေး အမြိုက်
ဆေးကို ကနွာရဝတီပြည်သူများကို တိုက်ကျွေးနေပါတယ်။

၁၃၄၂ ခုနှစ်မှာ သာသနာတော် သန့်ရှင်းတည်တံ့
ပြန့်ပွားရေး ဂိုဏ်းပေါင်းစုံ သံဃာ့အစည်းအဝေးကို လွှဲပြောင်း
တော်မြို့နယ်၊ သံဃနာယကအဖွဲ့ဝင်၊ သံဃသမုတိရ သံဃ
ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ သံဃသမုတိရ
အဖြစ်လည်းကောင်း၊ နိုင်ငံတော် ဗဟိုသံဃာ့ဝန်ဆောင်
ပြည်နယ်သံဃာ့နာယကအဖွဲ့ဝင် အဖြစ်လည်းကောင်း သာ
သနာ့တာဝန်ထမ်းကာ ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။

ကယားပြည်နယ်လုံးဆိုင်ရာ စာမေးပွဲတော်မှာလည်း
ပုစ္ဆာစာထောက်နာယက အဖွဲ့ဝင်နဲ့ အစိုးရ ဓမ္မာစရိယ
စာမေးပွဲ ကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်လည်း တာဝန်ယူ
ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါတယ်။

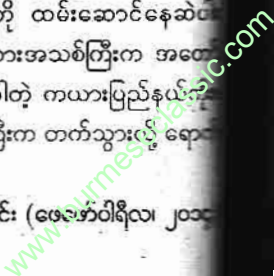
၁၃၅၄ ခုနှစ်မှာ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်၊ နိုင်ငံ
တော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့က ဆက်ကပ်တဲ့
သဒ္ဓမ္မဇောတိကဝေဘွဲ့၊ ၁၃၆၄ ခုနှစ်မှာ မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိက
ဝေဘွဲ့၊ ၁၃၇၀ ပြည့်နှစ်မှာ ထပ်မံဆက်ကပ်တဲ့ အဂ္ဂမဟာ
သဒ္ဓမ္မဇောတိကဝေဘွဲ့တော်တို့ကို လက်ခံရရှိခဲ့တယ်။

သာသနာတော် ထွန်းတားပြန့်ပွားရေးဦးစီးဌာန ညွှန်
ကြားရေးမှူးချုပ် ဦးစန်းလွင်ရဲ့ လျှောက်ထားချက်အရ
ဒေါက်တာကညွန့် (အမ်ဘီဘီအက်စ်) ရေးသားပြုစုတဲ့ 'ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်များ သိသင့်သိထိုက်သောအချက်များ' စာအုပ်
ငါးအုပ်ကိုလည်း ဆရာတော်က ကယားဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေ
နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ခုခါမှာတော့ မင်္ဂလာဟော်ကြီး ကျောင်းထိုင်ဆရာ
တော်၊ ကယားဆရာတော်-သဒ္ဓမ္မဇောတိကဝေ-ဘဒ္ဒန္တစန္ဒိမာ
ဟာ အများ ဒကာ၊ ဒါယိကာမများရဲ့ လှူဒါန်းမှုနဲ့ 'သဒ္ဓမ္မ
ဝိပုလ-သိမ်ကျောင်းတော်'တစ်ဆောင်ကိုလည်း ဆောက်လုပ်
ပြီးစီးစေခဲ့ပါပြီ။

(၂၃-၁၂-၁၉၉၇)ရက်နေ့မှာ သိမ်သမုတိပြီး ၂၅ ရက်
နေ့မှာတော့ ပန္နက်တော်ချခဲ့ပါတယ်။ (၂၆-၆-၁၉၉၈) မှာ
စတင်ဆောက်လုပ်ပြီး (၂၂-၉-၁၉၉၉)မှာ တည်ဆောက်
ပြီးစီးခဲ့တယ်။ ကျပ်သိန်းပေါင်းများစွာ အကုန်အကျခံပြီး
ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းမှု အစုစုကို ဦးစီးဦးဆောင်ပြုနေဆဲပါ။

ပင်မကျောင်းဆောင်ရဲ့ခေါင်မိုးအချို့ မြောက်ဘက်
လှေကား၊ အနောက်ဘက်ကြမ်းခင်းတို့ကိုလည်း ပြုပြင်နေ
ပါတယ်။ အနာဂတ်သာသနာ စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုးရေးကို မျှော်တော်
ကာ သာသနာပြု တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေဆဲပါ။
ဟော်ကြီးကျောင်းရဲ့ ကျွန်းလှေကားအသစ်ကြီးက အတော်
ထည်ဝါလှပါတယ်။ ကျွန်းသစ်ပေါ်တဲ့ ကယားပြည်နယ်
ကျောင်းပေါ်ကို ကျွန်းလှေကားကြီးက တက်သွားလို့ ရော

သီးနှံသားငါး ပေါများလတ်ဆတ်လှတဲ့ လွိုင်ကော်ဈေးခင်း

တယ်ဆိုရင်ပဲ ဆရာတော်က ကိုယ်တို့ကို အပြုံးနဲ့ ဆီးကြို ဝါတယ်။

“ရောက်လာကြပုံလား။ လာကြ လာကြ” လို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်တော့ အံ့ဩသွားမိရဲ့။ ဆရာတော်ကို ဦးချဝတ်ပြု ခင်း လာရောက်လေ့လာတာပါဘုရားလို့ မိတ်ဆက်လိုက် ကြတော့ ဟော်နန်းနဲ့သက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းတွေ၊ ဓာတ်ပုံတွေ ဝေပေးပါတယ်။ မနှစ်ကကျင်းပခဲ့တဲ့ ကန္တာရဝတီ ဘော်ကြီး နှစ်တစ်ရာပြည့်အထိမ်းအမှတ်ပွဲက လက်ကမ်း စာစောင်တွေလည်းပါရဲ့။ တမြန်နှစ်က အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံမှာ ထုတ်ပတဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ပုံတူ ဖွင့်ပွဲမှာလည်း ဆရာတော် ကြွရောက်ခဲ့တယ်လို့ မိန့်ပါသေးတယ်။

ဆရာတော်ကြီး ထိုင်တော်မူနေတဲ့ ဘေးမှာတော့ နိုင်ငံတော်က ဆက်ကပ်လျှောက်ခန်းထားတဲ့ ဘွဲ့တံဆိပ်တော် များစွာ မှန်ပုံနဲ့ ပြသထားတယ်။ ဆရာတော်နောက်က ဘုရား ဆောင်ထဲက ဆင်းတုတော်စံရာပလ္လင်တော်ဟာ ဖော်ဘွားကြီး တွေရဲ့ ပလ္လင်အစစ်ပါတဲ့။

“အဲ စံပယ်နေတဲ့ ဆင်းတုတော်ကတော့ ဆရာတော် ဆီပို့ပြီး တင်လျှထားတာပါ။ မူရင်းဆင်းတုတော်ကတော့ မိသားပြု မရှိတော့ဘူး” လို့ ဆရာတော်က ရှင်းပြပါတယ်။

ပလ္လင်တော်ဘေးမှာတော့ ငွေစက္ကူတွေနဲ့ ဖန်တီး ပြုလုပ်ထားတဲ့ ကဒေါင်းနှစ်ကောင်၊ ကထိန်ပွဲလက်ကျန် ဆင်းရဲ၊ ကိုမြင့်ကိုကိုတို့ ဆရာတော်နဲ့ သာသနာရေးတွေ ဆွေး နှေးကတည်းက ဟော်ထဲက အမှတ်တရပစ္စည်းတွေကို ကိုယ် ကိုယ်ကြည့်မိတယ်။ ရှေးဟောင်းဓာတ်ပုံတွေကိုလည်း ချိတ်ဆွဲ ပြသထားရဲ့။ ကန္တာရဝတီနယ်ဖော်ဘွားကြီး စောဖျာ စပ်လဝီ၊ စောလင်းတော် စပ်ခင်ဦး၊ စပ်လဝီရဲ့သားတော် စပ်ခွန်လီ၊ စောလင်းစောဖျာ စပ်ငယ်ခူး၊ သားတော်များရဲ့ ရှင်ပြုပွဲ။ စောလင်းလို့ ခေါင်းဆောင်းရှည်ကြီးနဲ့ ဖော်ဘွားကြီးပုံ၊ စောလင်းသားစုပုံတွေဟာ စိတ်ဝင်စားစရာပါ။

ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံနဲ့ တိုင်းရင်းသားနို့ရည် ဓလေ့တွေကိုလည်း ထင်ဟပ်နေပါရဲ့။ ဟော်နန်း ဟောင်းကြီးကနေ စာသင်တိုက်ကြီးအဖြစ် တစ်ခိုင်ခိုင် ပြောင်းလာတဲ့ ဓာတ်ပုံတွေကိုလည်း မြင်ရတယ်။ ရှေးက ကန္တာရဝတီ စောဖျာခူ စပ်လဖော်ကြီးရဲ့ ဟော်နန်း(စောလှ)ဟာ ဘုံဆောင်မြင့်တွေနဲ့သစ်သား ထည်အဆောက်အအုံကြီးပါ။

ဓာတ်ပုံတွေအပြင် ဖော်ဘွားကြီးတွေ သုံး ခဲ့တဲ့ ရွှေကုလားထိုင်နဲ့ ဝေါယာဉ်တွေလည်း ရှိပါ သေးတယ်။ (ကယား ယဉ်ကျေးမှုပြတိုက်မှာလည်း ဝေါယာဉ်တွေ ပြသဖို့ပြင်နေတာ ရှိနေပါရဲ့)။ ကယား ပြည်နယ်၊ စောဖျာခူနဲ့တော် ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကလည်း ယနေ့ထက်တိုင် ရွှေရောင်တဝင်းဝင်းနဲ့ ပဒေသရာဇ် ခေတ်ကို သတိရစေပါတယ်။

အငယ်လေးပြောတဲ့ “မှောင်မည်းနေတဲ့ အခန်းတစ်ခု ထဲမှာတော့ ခေါင်းလို ရှည်မျောမျောကြီးတွေလည်း ကျွန်မတို့ တွေရဖူးတယ်။ သေသေချာချာကို ရွှေပိန်းချပြီးလုပ်ထားတာ” ကိုတော့ မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး။

ဆရာတော်ကို မေးမြန်းစပ်စုကြည့်ချင်ပေမယ့် ဟော် ကြီးကျောင်းအပေါ်ထပ်ရဲ့ အနောက်ဆောင်မှာလည်း ရှင်ပြုပွဲ တစ်ခုက ကျင်းပနေလို့ အခွင့်မသာခဲ့ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခြားပြည်နယ်တွေက ဟော်နန်းတွေ ပြုလဲသွားခဲ့ရပေမယ့် လွိုင်ကော်က ကယားဖော်ဘွားတွေရဲ့ ဟော်နန်းကြီး ပုံစံသစ် တစ်မျိုးနဲ့ ဆက်လက် တင်ကျန်ရစ်နေတာကဖြင့် တစ်နည်း တော့ ကျေနပ်စရာပါ။

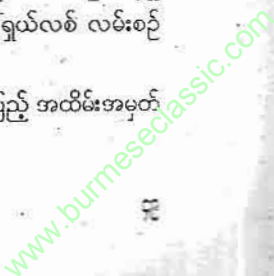
ဟော်နန်းဆောင်ကြီးရဲ့ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်း ကို ပိသကုလက်ရာမြောက်စွာနဲ့ သစ်သားတွေသုံးပြီး အမျိုး မျိုး အဖုံဖုံ၊ အချိုးအကွေ့တွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားပါတယ်။

ကယားဖော်ဘွားတစ်ဦးမှ အစပြုပြီး သာသနာပြုမှု ကို လက်ခံအစပျိုး တည်ထောင်ခဲ့ရာမှ ပွင့်လန်းလာတဲ့ သာသနာ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေဟာ ကယားပြည်နယ်မှာ ရွှန်း လက် တောက်ပနေပါပြီ။ အမျိုးမျိုးသော ပုဂံပုဂံများနဲ့ မြေ ဩဇာကျေး၊ ရေလောင်း ပေါင်းသင်ကာ ပွင့်ထွန်းလာသော သာသနာ့ ပန်းအလှပင်လေးအား ရေရှည်တည်တံ့အောင် စုပေါင်းပိုင်းဝန်းပြီး ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ကြရပေဦးမယ်။

□ ကိုအေးမြင့်(မဟာဝိဇ္ဇာရေး-သု)

စာကိုး ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၊ တိုင်းရင်းသားယဉ်ကျေးမှု ရိုးရာဓလေ့ထုံးစံများ(ကယား) မြန်မာ့ဆိုရှယ်လစ် လမ်းစဉ် ပါတီ။

ကန္တာရဝတီဟော်ကြီး နှစ်တစ်ရာပြည့် အထိမ်းအမှတ် လက်ကမ်းစာစောင်။

တန့်နားစေတီတော်

တန့်နားစေတီတော်ကြီးနှင့် ပြည်တော်ပြန် ပါဒခြေတော်ရာကြီး

စောင်းကောင်းမြတ်

၂၀၁၂ နှစ်ဦးကာလ၏ နှင်းမြူ များ ဝေဆိုင်းသော အချိန်တွင် စာရေးသူသည် မကွေးတိုင်းဒေသကြီး၊ မင်းလှမြို့နယ် အတွင်းရှိ စေတီပုထိုးတော်များ စာရင်းပြုစု၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ထုတ်ဝေနိုင်ရန် ခရီးသွားဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

သွားပါများလျှင် ခရီးရောက်၏။ မေးပါများလျှင် စကားရ၏။ မအိပ်မနေအသက်ရှည်၏ တူသော မောင်ပေါက်ကျိုင်းထုံး နှလုံးမကွာ ခရီးလည်းသွား၊ မေးလည်း မေးဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်မြန်မာပြည်အနှံ့အပြားမှ စေတီပုထိုး များစွာကို ကိုယ်တိုင် ဖူးမြော်ခွင့်ရသကဲ့သို့ မေးဖြစ်ခဲ့သောကြောင့်လည်း ထူးထူးခြားခြား စေတီပုထိုးတော်များ အကြောင်းကို သိရှိခွင့်ရရှိခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူ သွားရောက်ဖူးမြော်ကြည်ညိုခွင့်ရရှိခဲ့သော စေတီတော် နှစ်ဆူမှာ တန့်နားစေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် ပြည်တော်ပြန် ပါဒခြေတော်ရာစေတီ နှစ်ဆူပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစေတီတော်နှစ်ဆူမှာ မကွေးတိုင်းဒေသကြီး သရက်ခရိုင် မင်းလှမြို့နယ် ရေနံမအုပ်စု

ဓာတ်ကုန်းကျေးရွာတွင် ထည်ရှိသော စေတီတော်များဖြစ်သည်။ ဓာတ်ကုန်းကျေးရွာသည် ရေနံမရွာကြီးနှင့် ၂ မိုင်ခန့်ကွာဝေးပြီး လမ်းကြမ်းပါသည်။ ရေနံမသည် မင်းလှမြို့နှင့် ၂၆ မိုင် ကွာဝေးသည်။ ဧရာဝတီမြစ်နှင့် ပုသိမ်၊ မုံရွာလမ်းကြား အလယ်အူမလမ်းကြောင်းအတိုင်း သွားရသောခရီး ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ၏ မိတ်ဆွေ ကိုဘုန်းဆွေ(ကုန်းကြီး)၏ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် သွား

ရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ခရီးစဉ်က မလွန်မှ စပါသည်။ မလွန်မှ ကုန်းကြီးရွာ တောင်တက်တောင်ဆင်းခရီးများကို ဖြတ်သန်းပြီး ထန်းကိုင်ရေနံမြေ ရွာသစ်တောင်ဦး စသော ရွာစဉ်များအတိုင်း ဆက်လက် မောင်းနှင်လာခဲ့ကြသည်။ နောက် စစ်စနို လမ်းခွဲတွင် ရေနံမဘက်သို့ တစ်လမ်း၊ သရက်မြို့ဘက်သို့ တစ်လမ်းရှိရာ ထိုလမ်းဆုံမှ သရက်ကားလမ်းအတိုင်း ဆက်၍ လိုက်ခဲ့ကြပြီး ဒဟတ်မင်ရေနံစခန်းလွန်၍ မြောင်းတောင်တောရ ဆရာတော်ကြီးအား ဝင်ရောက်ဖူးမြော်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် မင်းတုကြီးရေနံမြေကို ကန့်လန့်ဖြတ်ကာ လင်းကယ်၊ ဒီးဒုတ်ကန်ရွာစဉ်များကို ဖြတ်၍ ရေနံမသို့ ရောက်ရှိကြပါသည်။ ရေနံမရွာသည် ရေနံစိမ်းများထွက်ရှိသော ဒေသတစ်ခုဖြစ်သောကြောင့် ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးသော ရွာကြီးတစ်ရွာဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိခဲ့သည်။ စားသောက်ဆိုင်များ ယမကာဆိုင်များ၊ ရေနံသယ်ယူနေသော ဆီတင်ကားကြီးများ၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်များ ခြေချင်းလိမ် ရှုပ်ထွေးနေသကဲ့သို့ ရေနံတွင်းများကိုလည်း တွေ့မြင်ခဲ့ရလေသည်။

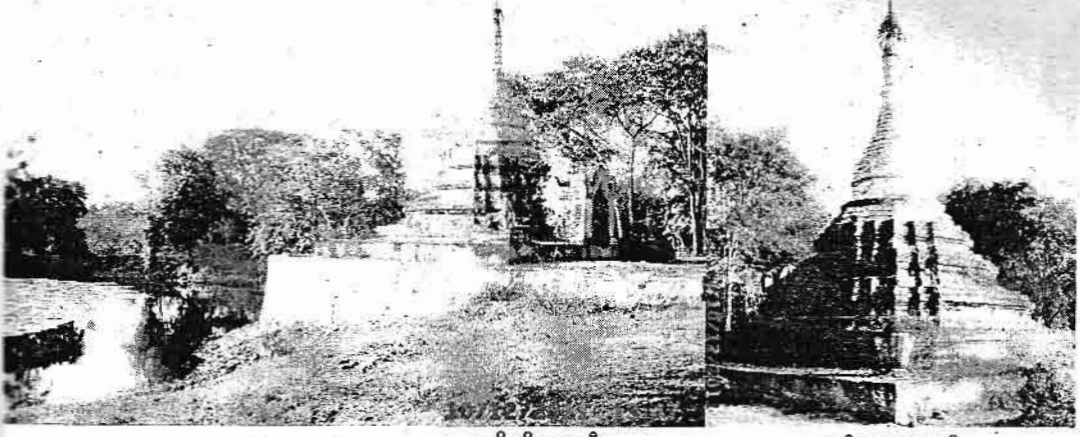
ကားလမ်းများမှာ ရေနံတင်ယာဉ်ကြီးများ၏ ဒဏ်ကြောင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပျက်စီးနေသည်ကိုလည်း

10/12/2011 13:42

ပြည်တော်ပြန် ပါဒခြေတော်ရာကြီး

www.burmeseclassic.com

အရိုးအိုးဂူစေတီ

ကင်းဘုရားစေတီ

တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ရေနံမဘက်မှ ထွက် နှိမ့်သော ရေနံစိမ်းများအား အနောက် ဘက်ကမ်းလမ်းအတိုင်း စစ်ကိုင်းတိုင်း ဒေသကြီး ရွှေဘိုမြို့သို့ တင်ပို့ပေးကြရ ကြောင်း၊ ရွှေဘိုဘက်တွင် ရေနံချက် စက်ရုံများ ရှိကြောင်း ဒေသခံများမှ တစ်ဆင့် ကြားသိခဲ့ရသည်။

ရေကြီးခြင်းသည် ငါးတို့အလုပ် သာဖြစ်သည်။ ငှက်တွေနှင့် သိပ်တော့ ဆိုင်ပေ။ သို့သော်လည်း ရေကြီးခြင်း ကြောင့် ငှက်တို့အတွက်လည်းစားကျက် တော့ ကျဉ်းသွားနိုင်သည်ဟု အတွေး တစ်ခု တွေးမိခဲ့သေးသည်။

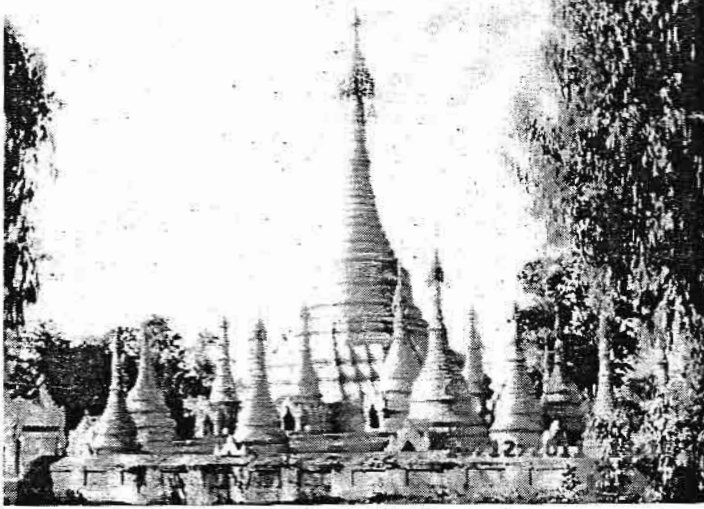
သည်လိုနှင့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ကား ခရီးကြမ်းကို ဖြတ်သန်းပြီး ဓာတ်ကုန်း ဆေးခန်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ဓာတ် ကုန်းကျောင်းဆရာတော်အား မဖူးတွေ့ သော်လည်း သိလိုသမျှသော ကိစ္စ အဝဝတို့ ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များမှ ရှင်းပြ သောပြင် ကျေးဇူးတင်စွာ သိရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့အပြင် စေတီတော် သမိုင်းစာအုပ်ကိုလည်း စာရေးသူတို့ မှမ်းအား လက်ဆောင်ပေးပါသည်။ ဝေပကအဖွဲ့ဝင်များ၏ ပြောကြားချက် မှာနှင့် စေတီတော်သမိုင်းပါ အချက် အလက်များအရ တန်နားစေတီတော် ဤ တည်ထားခဲ့မှုအား ပုံရိပ်ဖော် စာတော်ကြောင်းဆွဲကြည့်ရာတွင် ဤ စာတော်သည် ပုံကြမ်းပန်းချီကားတစ်ချပ် စသောလေသည်။

ရေနံကျောင်းမှ စေတီတော်

ပုဂံပြည်ရှင် ကျန်စစ်မင်းတရား ကြီး၏ မြေးတော်ဖြစ်သော အလောင်း စည်သူမင်းသည် ဘုန်းတန်ခိုးအလွန် ကြီးမားခဲ့သည့် မင်းတစ်ပါးဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးမားသည့်အလျောက် ဖောင်တော်ဖြင့် ရွှေစကြာလှည့်လည်ခဲ့ သော မင်းလည်းဖြစ်သည်။ ရောက်လေ ရာ ဒေသများတွင် စေတီများလည်း တည်ထားခဲ့သည်ဟု သမိုင်းစာများမှာ များတွင် လေ့လာခဲ့ရဖူးလေသည်။ တစ်ခုသော ကာလတွင် မင်းကြီးသည် ဖောင်စကြာဖြင့် ခရီးထွက်ခွာလာခဲ့ရာ မြင့်မိုရ်တောင်အထိ သွားရောက်မည် ဟု မိန့်တော်မူ၍ ခရီးစလေရာ မင်းကြီး၏

ခရီးစဉ် အကြံစည်ကို သိကြားမင်း ကြား သိရလျှင် မင်းကြီးအား မသွားစေလို သော စေတနာကြောင့် နာဝါသံလှေအို နှင့် အဘိုးအိုအသွင်ဆောင်ပြီး မင်းကြီး ဖောင်တော်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လှော် ခတ်လာလေသည်။ မင်းကြီးမြင်သော် ရပ်တန့်စေ၍ အဘိုးအိုအား အကျိုး အကြောင်းကို မေးလေသည်။ အဘိုးအို သဏ္ဍာန်ဆောင်လာ ခဲ့သော သိကြားမင်းလည်း "မှန်လှပါ မြတ်သောမင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ်သည် ငယ် ရွယ်သန်စွမ်းစကပင် ထိုအရပ်သို့ သွား လိုသဖြင့် ယခု လှေကို အသစ် တည် ဆောက်ပြီး ရိက္ခာအလုံအလောက်နှင့်

တန့်နားစေတီတော်

ထွက်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိုနေရာသို့ မရောက်ခဲ့ပါ။ လှေလဲ ဆွေးမြည် လူလဲ အရွယ်အိုမင်းလာသဖြင့် ပြန်လှည့်လာ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း” ဥပါယ်တံမျဉ်ဖြင့် လျှောက်ထားလေသည်။

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် ဤအဘိုး အိုသည် ငယ်ရွယ်စဉ်က စတင်ထွက်ခွာ လာခဲ့သူဖြစ်သော်လည်း သည်အရွယ်ထိ ပင် ခရီးတစ်ဝက်မရောက်သေး။ ၎င်းတွင် တိုင်းပြည်တာဝန်များ ရှိသေး၏ ဟု သတိတရားဝင်ကာ စိတ်မရွှင်ပျစွာဖြင့် ပြန်လှည့်ခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ သိကြား မင်းသည် ကိုယ်ထင်ပြုကာ မင်းကြီး စိတ်တော်ရွှင်ပျစေရန် မြတ်စွာဘုရား သခင် အသွင်သဏ္ဍာန်တူသော ရှင်ဖြူ ရှင်လှ ဟူသော ရုပ်ပွားတော်နှစ်ဆူကို ရညသရဖူ အကျိုးများစေရန် မင်းကြီး အား ဆက်သလေသည်။ ရုပ်ပွားတော် နှစ်ဆူ ကြည့်ညိုရင်း ဖောင်စကြာကို ပြန်လှည့်ခဲ့သော မင်းကြီးသည် ရေချို တော်သောက်သုံးရန် ဖောင်တော်ကို တန့်နားခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ တန့်နားခဲ့သောနေရာ တွင် ရုပ်ပွားတော်နှစ်ဆူသည် ဓာတ် တော်အဖြစ် ထိုက်သည်ဟု မင်းကြီး ယုံကြည်တော်မူပြီး ထိုရုပ်ပွားတော်နှစ် ဆူအား ဌာပနာ၍ ဉာဏ်တော် ၆ပေ ခန့်နှင့် လုံးပတ်တော် ၁၀ ပေခန့်မျှသော

စေတီတော်အား တည်ထားကိုးကွယ် ပူဇော်ခဲ့လေသည်။

၎င်းစေတီတော်ငယ်ကို ကုန်း ဘောင်ခေတ်၊ မင်းတုန်းမင်းတရားကြီး သာသနာပြုသောအချိန်တွင် ဂိုဏ်းချုပ် ဂိုဏ်းအုပ် ဖြစ်သော ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတသည် ဤကုန်းမြေနေရာတွင် ကျောင်းဆောက် သီတင်းသုံးပြီး ဤ စေတီငယ်ကို မွမ်းမံ၍ ဉာဏ်တော်(၃၂) တောင်မြင့်သော စေတီတော်ကြီးနှင့် (၃၂)ဆူသော အရံစေတီတော်တို့ကို ထပ်ဆင့်တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြောင်း သိရှိခဲ့ရပါသည်။

စေတီတော်ကြီး၏ ထူးခြားချက် မှာအရှေ့မျက်နှာတည့်တည့်တွင်ရှိသော ပလ္လင်တော်တွင် အမြင့်သုံးပေခွဲခန့်တွင် အပေါက်တစ်ခုတွေ့ရပါသည်။ ၎င်း အပေါက်ကို အသက်ရှူပေါက်ဟုလည်း ကောင်း၊ ဓာတ်တော်အစစ်များ စေတီ တော်၏ သပိတ်မှောက်တွင် ဌာပနာ ထား၍ ဓာတ်တော်များ ပြန်ထွက်တွန့် မြူးနိုင်ရန် ထားခဲ့ကြောင်းလည်း သိရှိ ခဲ့ရပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ မပြုပြင်သေးခင် ကာလများတွင် ဝင်းဝင်းအလုံးကြီးများ စေတီတော်ဆီမှ ထွက်လာပြီး ထိုစေတီ တော်ဆီသို့ ပြန်ဝင်သွားကြောင်း တွေ့မိ လိုက်သော ဒေသခံများမှ ပြောပြသည် ကိုလည်း မှတ်သားခဲ့ရပါသည်။

စေတီတော်ကြီးအား ဆက် လက် ပြုပြင်စောင့်ရှောက်ခဲ့သူများမှာ ဆရာတော်ကြီး ဦးပဏ္ဍိတ၏ တပည့် ရင်းဖြစ်သော ဦးသူရိယပင် ဖြစ်သည်။ အလောင်းစည်သူမင်းကြီးတည်ထား ကိုးကွယ်ခဲ့သော ၆ ပေခန့် ဉာဏ်တော် အမြင့်မှ ၃၂ ပေ ဉာဏ်တော်အမြင့်နှင့် အရံစေတီ (၃၂)ဆူကို ဆရာတော်ကြီး မှ တည်ထားခဲ့သည်ဟု ပြောသဖြင့် စာ ရေးသူလည်း အသေအချာပတ်လည် ရေတွက်ရာ (၃၁)ဆူသာ တွေ့မြင်ရ သဖြင့် အကျိုးအကြောင်းမေးကြည့်ရာ ခြေတော်ရာတန်ဆောင်း အနောက် ဘက် မျက်နှာတွင် လုံးတော်ဘုရားဟု ခေါ်သော စေတီတစ်ဆူသည် အားလုံး ယိုယွင်းပျက်စီးသွားပြီဖြစ်၍ လုံးဝ ပြန် မတည်နိုင်သေးကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။

စေတီတော်ကြီး၏ မြောက် ဘက်အရပ် တစ်ဖာလုံးခန့်အကွာတွင် ကင်းဘုရားစေတီတစ်ဆူကို ဖူးမြော်ခဲ့ရ ပါသည်။ ကင်းဘုရားဟု တွင်ခြင်းမှာ အလောင်းစည်သူမင်းကြီး တပ်နားနေ စဉ် ကင်းတပ်များ ချထားသောနေရာကို အစွဲပြု၍ ခေါ်ဝေါ်သမုတ်ခဲ့ကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရလေသည်။ စေတီတော် ကြီး၏ အနောက်ဘက် ကိုက်(၁၀၀)ခန့် ရေကန်နံဘေးတွင် အရိုးအိုးစေတီဟု သော စေတီတစ်ဆူကိုဖူးတွေ့ရပါသည်။ ထိုစေတီ၏ အရှေ့ဘက်မုခ်ဝထဲတွင် ဆရာတော်ကြီး ဦးပဏ္ဍိတ၏ အရိုးအိုး ဒုတိယဆရာတော်ကြီး ဦးသူရိယ၏ အရိုးအိုး၊ တတိယမြောက်ဆရာတော် ကြီး ဦးတဝိ၏ အရိုးအိုးများအပြင် ဆရာတော်ကြီး ဦးတဝိ၏ တပည့်များ ဖြစ်ကြသော ဆရာတော်ကြီး ဦးစာဝဇ နှင့် အရိုးအိုး၊ မန္တလေးမစိုးရိမ်တိုက် အဘိဓမ္မာကျောင်းဆရာတော်၊ သင်္ဂါယ နာတင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ပါးဖြစ်သော ဦးဉာ ဏောဘာသ၏ အရိုးအိုး၊ ရှမ်းပြည် ဦးနန္ဒိယ၏ အရိုးအိုး၊ ဦးလဝနာ ဦးမဟိန္ဒ ဦးကလျာဏ သော ဆရာတော်ကြီး များ၏ အရိုးအိုးများ စုပေါင်းထည့်သွင်း

www.burmeseclassic.com

ထားပြီး အုပ်ချုပ်များဖြင့် ယာယီ ပိတ်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပေသည်။

ထို တန်ခိုးစေတီတော်ကြီးအား တတိယမြောက်ဆက်လက်စောင့်ရှောက် ထိန်းသိမ်းပြုပြင်လာခဲ့သူမှာ ဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်ရင်းဖြစ်သော ဆရာတော်ဦးကဝိဖြစ်ကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရလေသည်။ ဆရာတော် ဦးပဏ္ဍိတ စောင်မွမ်းမံ တည်ထားစဉ်က အုပ်ချုပ်အဟောင်းတစ်ခုတွင် သက္ကရာဇ် ၁၂၂၀ ပြည့်နှစ်ဟု တွေ့ရှိခဲ့ကြောင်းနှင့် မန္တလေးနေပြည်တော်ကို အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များ သိမ်းပိုက်ပြီးသောအခါ မြန်မာတပ်များ ဖြစ်သော မင်းတုန်းမြို့နယ်မှ ဗိုလ်ချုပ် ဗြိတိသျှနယ်မှ ဗိုလ်တောက်တာ စသော တပ်မှူးများသည် နယ်ချဲ့အစိုးရအား နှိုးဆော်လက်မမြောက်ဘဲ သူ့ကျွန်မခံလိုသောစိတ်ဖြင့် ဝဲ၊ မင်းလှ၊ မင်းဘုန်းနယ်များတွင် တိမ်းရှောင်နေခဲ့ကြသည်ကို အင်္ဂလိပ်များမှ သိရှိသဖြင့် စစ်ကြောင်းဖွင့်ကာ လိုက်လံတိုက်ခိုက်ရင်း မြန်မာတပ်မှူးများ မခိုအောင်းနိုင် နှစ်အတွက် တန်ခိုးကုန်းပေါ်ရှိ ရေကန်၏ ချိုးဖောက်ဖျက်ဆီးပြီး ကျောင်းကြီး၏ ဝိမိန့်ဖျက်ဆီးခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာတော်လည်း သီတင်းသုံးနေထိုင်ခြင်းငှာ မဖြစ်တော့သဖြင့် ရေနံမရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ သီတင်းသုံးရလေသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် တန်ခိုးစေတီတော်ကြီးအား သွားရောက်ပြုပြင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်ဟု ဘိုးဘွားများက ဆိုပြကြောင်း သိခဲ့ရသည်။ တန်ခိုးစေတီတော်ကြီးအား ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတ ဆရာတော်ဦးသူရိယ၊ ဆရာတော်ဦးသီတိတို့ စဉ်ဆက်မပြတ်ပြုပြင်လာခဲ့ရာ မြေပူ မြေမြှင့်ရသော ခြေတော်ရာမှာ ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတ စေတီတော်များ ဆက်ဆံတည်ထားစဉ်က စကျမြို့မှ မြေပူ မြေမြှင့်ကြီးများအား ဆက်ဆံသည့် သွန်းလုပ်စဉ် ပထမအကြိမ် မြေပူ မြေမြှင့် သွန်းရခဲ့ပေ။ ဒုတိယအကြိမ် မြေပူ မြေမြှင့်စေတီ အထက်ခြေတော်ရာ

ရွှေပြောင်းသောအခါမှ ကျောက်ပုံများ ယူဆောင်၍ ဌာပနာပြီး သွန်းလောင်းသောအခါမှ အောင်မြင်ခဲ့ကြောင်း သိခဲ့ရလေသည်။

ခြေတော်ရာ တန်ဆောင်းကြီးသည် တံနစ်ဆင့်ထပ်သော ပြသားကြီးဖြင့် ရင်ပြင်တော်အပြင်ဘက်မှ သံပန်းများ လက်ရန်းကပ်၍ အတွင်းဂန္ဓကုမ္ဘိတိုက်ခန်းသည် အုတ်နံရံပတ်ပြီး ဝင်ပေါက် တစ်ပေါက်သာ ရှိခဲ့သည်။ ခြေတော်ရာကို အုပ်ထားသော နဂါးအုပ်မှာ များစွာ အသက်ဝင်သဖြင့် ကလေးသူငယ်များ မဝင်ရကြပါ။ တောင်ဘက်တွင် ရင်ကွဲရပ်ကြီး နှစ်ဆောင်မှာ ပျဉ်ချပ်များမိုး၍ အုတ်များခင်းထားပါသည်။ ဘုရားတံတိုင်းနှင့်အညီ ကျယ်ပြန့်စွာ တည်ရှိလျက် ပရိသတ်များစွာ နားခိုနိုင်ပါသည်။ စေတီတော်ကြီး၏ တံတိုင်းလေးမျက်နှာတွင် ထွက်ရန် မှန်ပေါက်လေးခုကို ခမ်းနားစွာ တပ်ဆင်ထားခဲ့ပါသည်။

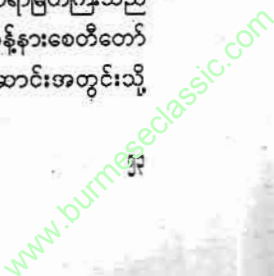
ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီးတွင် ဒါယကာများ အနီးကပ် စောင့်ရှောက်ပြုပြင်ခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၍ ၁၃၀၈ ခုနှစ်ခန့်တွင် တောမီးများ လောင်ကျွမ်းသဖြင့် ပျက်စီးခဲ့ရကြောင်း ကြားသိခဲ့ရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ စေတီတော်ကြီးနှင့် လိုက်ဖက်ညီစွာတည်ဆောက်ထားခဲ့သော ပါဒခြေတော်ရာမြတ်ကြီးအား အများပြည်သူ ဖူးမြော်နိုင်ရန် ပြုပြင်ခဲ့သော နှစ်များမှာ ဆရာတော်ဦးပဏ္ဍိတသည် စေတီတော်ငယ်အား ငို၍ သက္ကရာဇ် ၁၂၄၅ ခုနှစ်တွင် အရံစေတီ (၃၂)ကျိပ် နှစ်ဆူတို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်လျက် ရွှေတိဂုံစေတီတော်နှင့်ပုံစံတူတည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၂၅၇ ခုနှစ်တွင် ကြေးသွန်း ပါဒစေတီတော်ရာကြီးကို ကြေးပြားအပြင်၌ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်တိုင် နင်းဘိသကဲ့သို့ အံ့ဩဖွယ်ရာ သွန်းလောင်းခဲ့သော ပါဒခြေတော်ရာကြီးသည် ကာလကြာမြင့်သောအခါ

ပျက်စီးယိုယွင်းလာသဖြင့် ဆရာတော်ဦးသူရိယမှ ဆက်လက်ပြုပြင်ခဲ့သော်လည်း နှစ်များစွာ ကြာမြင့်လာသဖြင့် ချဲ့နွယ်များပိတ်လာသဖြင့် ဆရာတော်ဦးကဝိဇေယျ ၁၂၈၈ ခုနှစ်တွင် အသစ်တစ်ဖန် ပြုပြင်မွမ်းမံခဲ့ရပြန်သည်။

ထို့နောက် မော်လမြိုင်မြို့ ဘီလူးကျွန်း ချောင်းဆုံမြို့နယ် မုရစ်ကြီးရွာ သစ္စာဝါဒိကျောင်းဆရာတော် ဦးဇာဂရနှင့် မင်းလှမြို့နယ် ဒီးဒုတ်ကန်ကျောင်း ဆရာတော် ဦးပါမောက္ခတို့မှ တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ သက္ကရာဇ် ၁၃၄၄ ခုနှစ်တွင် မင်းလှမြို့ ရေနံမကျောင်းဆရာတော် ဦးကလျာဏမှ ဆက်လက်တာဝန်ယူနေစဉ် ၁၃၆၄ ခုနှစ်၊ နယုန်လဆုတ် ၃ ရက်နေ့တွင် ကြေးသွန်းပါဒခြေတော်ရာကြီးအား မသမာသူများက ခိုးယူသွားသဖြင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံဖြစ်သော ယိုးဒယား (ထိုင်း) မဲဆောက်မြို့သို့ ရောက်ရှိသွားရာ နိုင်ငံတော်အကြီးအကဲများ၏ လမ်းညွှန်ချက်အရ မကွေးတိုင်းဒေသကြီးမှ ရဲမှူးကြီးနှင့် တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ စွမ်းဆောင်မှုကြောင့် မဲဆောက်မြို့မှ တစ်ဆင့် ပြန်လည်ပင့်ဆောင်ခဲ့ကြရာ မူလသီတင်းသုံးရာ တန်ခိုးစေတီတော် မြတ်ကြီး၏ ကုန်းတော်သို့ သက္ကရာဇ် ၁၃၆၄ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း ၁၂ ရက်နေ့တွင် ပြန်လည်ရောက်ရှိ သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်တော်ပြန် ခြေတော်ရာဟု အမည်တွင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၃၆၅ ခုနှစ်တွင် ဆရာတော် ဦးကလျာဏ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ပြီးနောက် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး ဗဟန်းမြို့နယ် မေဃသုခကျောင်းတိုက် ရတနာစကြိုန်ကျောင်းဆရာတော် ဦးသူဇာတမ္မ ယနေ့ထက်တိုင် ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပြုပြင်ခဲ့ရာ သက္ကရာဇ် ၁၃၆၇ ခုနှစ်၊ တပေါင်းလဆန်း ၃ ရက်နေ့တွင် ကြေးသွန်းပါဒခြေတော်ရာမြတ်ကြီးသည် မူလသီတင်းသုံးရာ တန်ခိုးစေတီတော်အနီး အာရုံခံတန်ဆောင်းအတွင်းသို့

ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ယခုလက်ရှိအနေအထား အတိုင်း ဖူးမြင်ခဲ့ရလေသည်။

စာရေးသူတို့သည် သိလိုသမျှ မေးမြန်းပြီး နေစောင်းလာပြီဖြစ်သဖြင့် ဂေါပကအဖွဲ့အား ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြားနှုတ်ဆက်ပြီး အပြန်တွင် ရေနံမကျောင်းသို့ ခေတ္တဝင်ရောက်ပြီး ရေနံမ ဆရာတော်ကြီးအား ဖူးမြော်ပြီး ရေနံမကျောင်းမှ အတုလလောကရံသီ စေတီတော်အား ဖူးမြော်ရင်း ဓာတ်ပုံ မှတ်တမ်းရိုက်ကူး၍ ရေနံမရွာမှ ပြန် လည် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြပါသည်။

ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓသာသနာ ထွန်း ကားစည်ပင်နေသော စာရေးသူတို့ နိုင်ငံသည် စေတီပုထိုးများဖြင့် ထုံမွမ်း ထားသောကြောင့် အလွန်ပင် ကျက် သရေအပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံလှပသည်။

တောတောင်များ မြို့ပြများနှင့် ဝေးလွန်းသည့် အရပ်များမှာပင် ထူးခြား သော စေတီပုထိုးများ တည်ထား ကိုး ကွယ်ကြခြင်းမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သာသနာ တော်ကြီး အခွန်ရှည်ရန် (ဗုဒ္ဓသာသနံ စိရံတိဋ္ဌတု) ဟူသော ပါဠိတော်နှင့်အညီ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ကြီးသည် အနှစ် (၅၀၀၀) မက ရှည်စေရန်အတွက် တစ်တပ်တစ်အားဖြင့် ပါဝင်ဆောင်ရွက် ကာ သာသနာအကျိုး ထမ်းဆောင်နေ ကြခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် အလောင်းစည်သူ မင်းတည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော တန်ခိုး စေတီတော်မြတ်ကြီးနှင့် ပြည်တော်ပြန် ပါဒခြေတော်ရာ (ကြေးသွန်း) စေတီ တော်မြတ်ကြီးအား သွားရောက်ဖူးမြော် ကြည့်ညှိနိုင်ကြရန် နိဗ္ဗာန်အထောက် အပံ့အလို့ငှာ ရေးသားအပ်ပါသည်။

သွားရောက် ဖူးမြော်လိုပါက ရန်ကုန် အောင်မင်္ဂလာအဝေးမြေဂိတ်မှ (အောင်ဇမ္ဗူ)မင်းလှကားကိုစီးပါ။ မင်းလှ မှ ရေနံမကားကို စီး၍ သွားရောက် ကြည့်ညှိနိုင်ပါသည်။

☐ စောင်းကောင်းမြတ်

လူတိုင်းလိုပင် လောဘ၊ ဒေါသ မောဟ နှင့် မလွတ်ကင်းနိုင်ကြပါ။ အသက်ရှင်နေထိုင်မှုအတွက် လှုပ်ရှား သွားလာမှုပြုတာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆက်နွယ်နေကြရသမျှ လောဘ၊ ဒေါ သ၊ မောဟ တို့နှင့် ဆုံကြုံတွေ့ထိမှု ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းတို့ကို မုချမသွေ ခံစား နေကြရမည်သာဖြစ်ပါသည်။ ထိုအသိ တို့ အသိတရားတို့ကို စာရေးသူသိရှိ နားလည် သဘောပေါက်ထားခဲ့မိသည် မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ သိနားလည်ထား ခဲ့မိသော်လည်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားတို့ စာရေးသူထံမှ ကင်း ဝေး ငြိမ်းစင်သွားအောင် ပြုနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့သေးသည်က အမှန်ပင်။

လွန်ခဲ့သော လအတွင်းကမူ စာရေးသူ မိမိစိတ်ကိုမိမိ မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင် ဖြစ်သွားမိခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ကြုံလိုက်ရပါသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်မှာ လွန်စွာ ဒေါသဖြစ်သင့် သည့် ဖြစ်ရပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အံ့အားသင့်သွားမိရ သည်က ပေါက်ကွဲလုလုဒေါသတို့ ပြင်း ထန်ပေါက်ကွဲကာ ကိုယ်နှုတ်တို့မှ ထိပါး ကျူးလွန်စော်ကားမှု ပြုမိခြင်း မဖြစ်မီ ငြိမ်းအေး ပြေပျောက်သွားစေနိုင်ခဲ့ခြင်း ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဒေါသတို့ မပေါက်ကွဲအောင် ဆင်ခြင်နိုင်လိုက်မိသည်သာမက မိမိ ကိုယ်မိမိ မည်သို့မျှ မကြုံတွေ့ မခံစား လိုက်ရ သည့်အလား စိတ်ကိုဖြေလျော့ ထားနိုင်ခဲ့လိုက်သည်။

အဖြစ်က မဆန်းသော်လည်း လောဘ ဒေါသ မောဟ မကင်းစင်နိုင် ကြသေးသည့် ပုထုဇဉ်လူသားတို့ အနေ

ဖြင့်မူ အတော်လေးကို ခံရခက်ကာ ဒေါသထွက်စရာ ကောင်းလှသည်က တော့ အမှန်ပင်။

ကထိန်အတွက် ပဒေသာပင်ကို ရပ်ကွက်ပတ်လည် ထမ်းရင်း ပါဝင် ဆောင်ရွက်ကြသည့် လူငယ်လေးများ အတွက် ညဘက်တွင် လူငယ်ဘာဝ အပျော်ထမင်းချက်စားရန် စေတနာ ရှင်များထံမှ ငွေကျပ်လေးထောင်ခန့် ရခဲ့ရာ လိုအပ်သည်များကို စိုက်ကြကာ မွှာရုံတွင် ချက်ပြုတ်နေ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

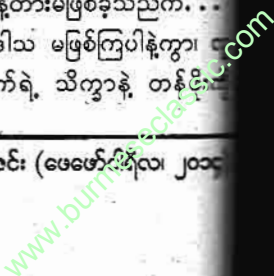
ဆိတ်နိုးနှင့်ပဲကို အရည်သောက် အဖြစ် တည်နေကြသည့် လူငယ်များ၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှုအတွက် ဝမ်းသာ ပီတိ ဖြစ်နေမိစဉ်မှာပင် လူငယ်များထံမှ ပေါက်ကွဲသံစဉ် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လူငယ်များ စုဝေးနေသည့် နေရာသို့ စာရေးသူ အပြေးကလေး ရောက်သွား ဖြစ်သည်။

လူငယ်များထံမှ သိခွင့်ရလိုက် သည်နှင့် စာရေးသူ၏ ဒေါသတို့က ခေါင်းထောင်လာဖြစ်သည်။ မမွှာရုံ ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူက လူငယ်နှစ်ယောက်ကို ချိုင့်တစ်လုံးဖြင့် စေလွှတ်ကာ စာလေး တစ်စောင်ပါ ရေးပေးလိုက်သည်။

သူ့အတွက် ဆိတ်ပဲဟင်း တစ် ချိုင့်စာ ထည့်ပေးလိုက်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချက်က ဒေါသထွက်စရာကောင်း လို့နေသည်။ နာယကဂုဏ်ကိုပင် မထောက်မထား စားရန်သောက်ရန် ကိုပင် အားသန်လို့နေသည်။

လူငယ်တို့က ထိုလူအပေါ် လေးစားမှုအား လျော့ကျကာ ဒေါသ ကန်လို့နေကြပြီဖြစ်သည်။ စာရေးသူ စိတ်ထဲ ထိုလူ ပဲဟင်း တောင်းသော စာကို ရပ်ကွက်ထဲ လှည့်လည်အော် ဖတ်ရလေလျှင် ကောင်းလေမည်လား ဆိုသည့် ဒေါသစိတ်တို့ဝင်လာ ဖြစ် သည်။ သို့သော် စာရေးသူ လူငယ် များကို ဟန်တားမိဖြစ်ခဲ့သည်က...

"ဒေါသ မဖြစ်ကြပါနဲ့ကွာ၊ တစ်ယောက်ရဲ့ သိက္ခာနဲ့ တန်ဖိုးနဲ့"

ကောသလ

ကောသလ
ဒေါသမဂ္ဂ

ထုတ်ဖော်ပြလိုက်တာလို့ပဲ သဘောထား
လိုက်ကြပါ" ဟုပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဟိုယခင် အချိန်ကာလများက
သာ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရပါလျှင်
စာရေးသူ ဤမျှသည်းခံခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်
မည်မဟုတ်။ မိမိ၏ ဒေါသအရောင်ကို
ထုတ်ပြလိုက်မိမည်မှာ သေချာပါသည်။
ယခုမူ အမျက်ကောဓမှ အမျက်ဒေါသ
ချောင်းချောင်းမထွက်အောင် ထိန်းသိမ်း
လိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ ထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်ခဲ့
သည်မှာ အခြားမဟုတ်။ စာရေးသူ
သည် အရွယ်လေးရလာသည်နှင့်အညီ
မြတ်ဗုဒ္ဓ၏တရားတော်များကို ဖတ်မှတ်
နာယူခြင်း၊ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများခြင်း

များ ပြုလုပ်နေမိခဲ့သောကြောင့်ပင်
ဖြစ်ပါသည်။

ကောသေည် အမျက်ပင် ဖြစ်
သည်။ ကောသေည် အငြိုးအတေး
ထားကာ မည်သို့လက်တုံ့ပြန်ရမည်ကို
ထာဝစဉ် ကြံစည် ပွားများနေကာ
အကုသိုလ်အစဉ်ထာဝရ ပွားများနေစေ
သည့် အရာပင်ဖြစ်သည်။ ဒေါသသည်
ကာယကံ ဝစီကံတို့ဖြင့် လက်ငင်းချက်
ချင်း ပေါက်ကွဲ ကျူးလွန်တတ်သည့်
အကုသိုလ်တရားပင် ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ ကောဓနှင့်
ဒေါသတို့သည် ကာယကံ ဝစီကံတို့ဖြင့်
ကျူးလွန်နိုင်စွမ်းရှိသည့် အပါယ်ရွာသို့
လားရာ တရားများသာ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထိုနေရာတွင် မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး မိန့်တော်မူခဲ့ သည် . . .

“အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အဟုန်ဖြင့် ပြေးသွားသောရထားကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းရပ်တန့်နိုင်သကဲ့သို့ ပြင်းထန် သော အမျက်ဒေါသကို ဟန့်တားနိုင် စွမ်းရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရထားထိန်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ အမျက်ဒေါသကို မဟန့် တားနိုင်သော သူတို့သည် ရထားကြီး ကိုင်မျှသာ ဖြစ်သည်”

ဟူသည့် တရားတော်မြတ်ကို ဆင်ခြင်သင့်ကြသည်။

ကောဓနှင့် ဒေါသအကြောင်း ကို သိသာထင်လင်းစေသည့် တရား တော်တစ်ပုဒ်ကို မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟောကြားတော် မူခဲ့သည်မှာ . . .

အာဠဝီပြည်အနီးတွင် တည်ရှိ သည့်အဂ္ဂဌဝစေတီတွင် မြတ်စွာဘုရား သခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သီတင်းသုံး တော်မူစဉ် ရဟန်းတော် တစ်ပါးကို အကြောင်းပြုကာ ဟောတော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုတရားတော်မှာ ကောဓ အမျက်မှ ဒေါသအသွင်ကူးပြောင်းလုလု တွင်ထိန်းချုပ်နိုင်လိုက်သည့် အကြောင်း အခြင်းအရာကို အခြေခံထားသည့် တရားတော် ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးက ရဟန်းသံဃာတော်တို့ အတွက် သေနယနကျောင်းကို ခွင့်ပြု တော်မူခဲ့သည်။

ထိုသို့ခွင့်ပြုတော်မူသဖြင့် ရာဇ ဂြိုဟ်တွင်ရှိသည့် သူဌေးသူကြွယ်တို့က ရဟန်း သံဃာတို့အတွက် ကျောင်း ဆောက်လုပ် လှူဒါန်းခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် အာဠဝီတိုင်းသား ရဟန်းတစ်ပါးသည် မိမိအတွက်ကျောင်း ဆောက်လုပ်ရန် အလို့ငှာ သစ်ရှာထွက် ရန် တောတွင်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ တောအတွင်းဝယ် မိမိကျောင်းဆောက်

လုပ်ရာတွင် အဆင်ပြေမည့် လုံးပတ် ပင်စည်ချောချောကို လိုက်လံရှာဖွေ သည်။

ကျောင်းဆောက်ရန် ကိုက်ညီ မည်ဟု ယူဆမိသည့် သစ်ပင်လုံးချော ချောကို ရွေးချယ်မိသည်နှင့် အပင်ကို ခုတ်လှဲမည် ပြင်ဆင်စဉ်မှာပင် ထို သစ်ပင်တွင် ဘုံဗိမာန်အဖြစ် နေထိုင် သည့် နတ်သမီးက ကိုယ်ထင်ပြုကာ ကလေးငယ် ရှိနေသည့်အပြင် အခြား တစ်နေရာလည်း နေစရာမရှိပါ။ အခြား သစ်ပင်ကောင်းကောင်းကို ရှာဖွေ၍ ခုတ်ယူပါဟု တောင်းပန်စကားဆိုသည်။

ရဟန်းတော်က သူ့တွင်ပါလာ သည့် ပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်လှဲရန်သာပြင်နေ တော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် နတ်သမီး အတွေးစ တစ်စပေါ်လာသည်။

ထို့အတွက် သူ၏ကလေးငယ် ကိုသစ်ပင်ခွကြားပေါ်တင်လိုက်မိသည်။

ရဟန်းတော်မြတ် တွေ့လိုက် မိရသော်လည်း လွဲချိန်မိထားသည့် ပုဆိန်၏ အရှိန်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ခုတ်ချလိုက်ရာ နတ်သားလေး(ကလေး ငယ်)၏ လက်တစ်ဖက် ပြတ်သွားတော့ သည်။

ထိုအချိန်တွင် သားဇောအရှိန် တက်ကာ အမျက်ကောဓမှ ဒေါသ အမျက် ချောင်းချောင်း ထွက်သွား သည်။ ဒေါသကြောင့် နတ်သမီးသည် လက်နှစ်ချောင်းကို မြှောက်လိုက်သည်။ လက်ကို မြှောက်လိုက်မိသည့် တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် အသိတရားဝင်လာပြီး တွေးလိုက်သည်။

ဤရဟန်းသည် သီလရှိသူဖြစ် သည်။ သီလရှိသူကို သတ်မိလျှင် ငါ ငရဲသို့ လားရမည်။ အခြားအပင်ရှိ နတ်တို့သည်လည်း ငါ၏အတုကိုယူကာ သတ်ကြလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ရဟန်းများစွာ အသက် ဆုံးလိမ့်မည်။ ဤရဟန်းတွင် ဆရာ ရှိသည်။ ရဟန်း၏ ဆရာဖြစ်သော ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးအားသာ

လျှင် တိုင်ကြားလျှောက်ထားတော့အံ့ ဆိုသည့်ဆင်ခြင်မှုဖြင့် ကောဓ အမျက် နှင့် အရှိန်ပြင်းစွာ ထွက်လာတော့မည် ဒေါသကို ထိန်းသိမ်းလိုက်နိုင်သည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးထံတော်သို့ အရောက်သွားကာ မိမိဖြစ်ခဲ့သမျှ အလုံးစုံကို လျှောက်ထား သည့် နတ်သမီးအား မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက . . .

“သာဓု သာဓု သာဓု၊ ကောင်း လေစွ ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ၊ နတ်သမီး ပြုအပ်သော အမှုသည် ကောင်းလှ၏။

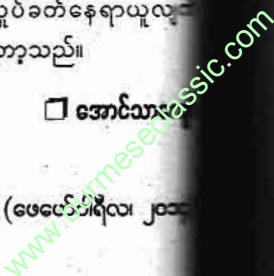
ဤသို့ ဒေါသကိုအချိန်မီ ဆုံးမ နိုင်ခြင်းသည် သံသရာတစ်လျှောက် ဒုက္ခကို ငြိမ်းစေနိုင်သော အကြောင်း အရာတည်း”

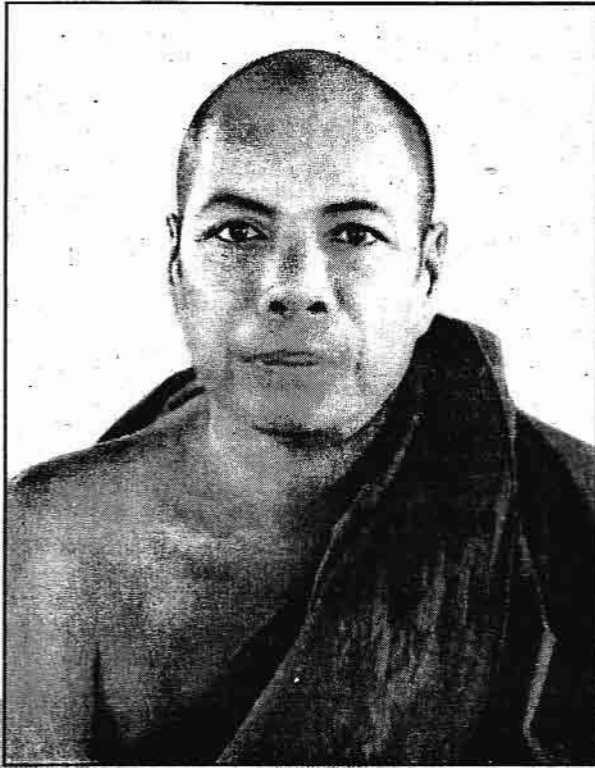
ဟု မိန့်တော်မူကာ သတိချုပ် ဆင်ခြင်သင့်ကြသည့် အချက်များကို တစ်ဆက်တည်း ဖွင့်ဟတော်မူခဲ့သည်။

နတ်သမီးသည် မြတ်စွာဘုရား ရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး တရားကို နာယူ ခဲ့မိရာက သောတာပတ္တိဖိုလ်တည်ကာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး သီတင်းသုံးရာ ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ကြီးအနီးရှိ သစ်ပင်တွင် စံနေခွင့်၊ အစဉ် တရားနာခွင့် ရရှိသွားတော့သည်။

ထို့ကြောင့် အငြိုးအတေးဖြစ် သော ဒေါသကို ဖြစ်ပေါ်စေရန် အစဉ် နှိုးဆွနေစေမည့် ကောဓကို လည်း ကောင်း၊ ရုတ်ခြည်းပေါက်ကွဲစေကာ ကိုယ်နှုတ် တို့ဖြင့် ပြုမူစော်ကားသည့် အဆင့်တိုင် တွန်းပို့ပေးမည့် ဒေါသထံ လည်းကောင်း အစဉ်သဖြင့် ဆင်ခြင် ကာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ်တော်မြတ် ကြီး ဟောဖော်ညွှန်ပြသည့် ရထားထိန်း ကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ရန် ကြိုးစားသင့် ကြသည်ဆိုသည့် အသိက စာရေးသူထံ ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခတ်နေရာယူလှ ဖြစ် ရှိနေမိဖြစ်ပါတော့သည်။

□ အောင်သာ

ကျေးဇူးတော်ရှင် ဒဂုန်မဟာပဏ္ဍိတ မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရား

အဝရဗုဒ္ဓရံ၊ ဝေဇီဗောဓိတော်တော်တော်၊ ဝဋ္ဋဗောဓိ၊
ဦးရစ်ဓမ္မဝဗ္ဗာရုံ၌ ဟောကြားဆုံးမတော်မူလော

စိုဖိုဒန္တာစိုဖို နှုံးသပ်ပုံစာတော်

ဆင်လမ္မအဆက်)

ဪ ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ အခု တရားနာကြတာ ခန္ဓာ ဘယ်နှပါး ပါလိမ့်။ (ငါးပါးနဲ့ပါ ဘုရား)။ အင်း ဟင်. . . ဘယ်သူကများ တည်ထောင်လိုက်လို့ ဒီခန္ဓာ ငါးပါး ကြီးနဲ့ အခု ဒီလိုကြုံဆုံပြီး နေကြရပါလိမ့်မလဲ (တဏှာက တည်ထောင်လိုက်လို့ပါ ဘုရား)။

ဪ. . . တဏှာက စီမံလိုက်တဲ့အတွက် လူပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာပြည် ရုရပါလိုအိုဆိုတဲ့ တဏှာက စီမံလိုက်တော့ ကံကနေပြီး အားထုတ်လိုက်တော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ တဏှာက လက်သည်ပါ။ ဥပါဒါန်က သူ့ခိုင်းတာ လုပ်ရတာပါ။ ကံကလည်း ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သိတဲ့အတိုင်း တဏှာ ခြယ်လှယ်ရာ လုပ်ရတဲ့အတွက် ခန္ဓာငါးပါး ပေါ်မလာဘူးလား (ပေါ်လာပါတယ် ဘုရား)။

ဒါကြောင့် တဏှာ၊ ဥပါဒါန် ကံသုံးပါးတွင် ဥပါဒါန် ကံတွေကို ဘုရားက ဖြုတ် ထားပြီး ဒီနေရာမှာ တဏှာက လာတယ်ပြောလိုက်တာ (မှန်ပါ့ဘုရား)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ)။ ဒီဥပါဒါန်ကံတွေလည်း မပါဘူးလား (ပါပါတယ် ဘုရား)။

သို့သော် ပြဋ္ဌာန်းတဲ့အကြောင်းက တဏှာ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီဘုရား)။ ဒါဖြင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ခန္ဓာငါးပါး ဘယ်ကလာပါလိမ့် (တဏှာ က လာပါတယ်ဘုရား)။

ဪ... ဒီခန္ဓာငါးပါးကြီးဟာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ တဏှာဆိုတာသည် အင်မတန်ဆိုးရွားယုတ်မာတဲ့ တပ်နှစ် သက်တာ တဏှာခေါ်တယ်။ ဖြစ်စေတတ်သော သမုဒယလို့ ခေါ်တယ်။ အဲဒီ သမုဒယသစ္စာ တဏှာကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမတွေမှာ ယခု ဘာရထားကြသတဲ့ (ခန္ဓာငါးပါး ရထား ကြပါတယ် ဘုရား)။ ဪ... ခန္ဓာငါးပါး ရထားတော့ တပည့်တော်တို့ ဒီဘဝ မလိုချင်ပါဘူးဘုရား။ မအိုချင်ပါဘူး ဘုရား။ မနာချင်ပါဘူးဘုရား။ မသေချင်ပါဘူးဘုရား ဆိုတော့ ခန္ဓာက ထွက်လာတဲ့ အညွန့်ပဲ။ တားလို့ ဆီးလို့ ပိတ်လို့ ပင်လို့ ရနိုင်ကြပါ့မလား (မရနိုင်ပါ ဘုရား)။ မရနိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာ ပါတယ် (သေချာပါတယ် ဘုရား)။

ဒါကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သိတဲ့အတိုင်း တဏှာ တည်းဟူသော ရေသောက်မြစ်ကို မဖြတ်လို့ရှိရင်ဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့သည် ခန္ဓာကြီး ရပြီးသကာလ မသာချည်းချနေရ မှာပဲ (မှန်လှပါ ဘုရား)။ ခန္ဓာကြီးရပြီး (မသာချည်း ချနေရ မှာပါဘုရား)။ သဘောပါကြပလား (ပါပြီ ဘုရား)။

အင်း... ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်ကလေးဖြစ်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ် မသာနဲ့ပေါ့ဗျာ (မှန်ပါ)။ ဆင်ဖြစ်ရင်တော့ (ဆင်မသာနဲ့ပါ ဘုရား)။ ငါးဖြစ်ရင်တော့ (ငါးမသာနဲ့ပါ ဘုရား)။ အဲ... နတ် ဖြစ်ပြန်တော့ (နတ်မသာနဲ့ပါ)။ ဗြဟ္မာဖြစ်ပြန်တော့ (ဗြဟ္မာ မသာနဲ့ပါ ဘုရား)။

ဪ... ဒီမသာတွေ ဘယ်သူများ ဖန်ဆင်းပြီး ဘယ်သူ တည်ထောင်ပါလိမ့် (တဏှာတည်ထောင်ပါတယ် ဘုရား)။ ဒါဖြင့် ဒီတဏှာသည် ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး။ မသာ ပဲလုပ်တတ်တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ)။

တဏှာသည် ဘာလုပ်တတ်ပါလိမ့် (မသာလုပ်တတ် ပါတယ် ဘုရား)။ မသာပဲ လုပ်တတ်တယ်။ နောက်ဆုံးပိတ် နောက်ဆုံးပိတ်နော် (မှန်ပါ ဘုရား)။ နောက်ဆုံးပိတ်ကျတော့ သူ မသာဖြစ်အောင်ပဲ လုပ်တတ်တယ် (မှန်လှပါ)။ အခြား ဘာလုပ်တတ်သေးလဲ (မလုပ်တတ်ပါ ဘုရား)။ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

ဒီတဏှာကြောင့် ခန္ဓာဖြစ်လာပါတယ် ဆိုကတည်းက ခန္ဓာက ဒီဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏ၊ အိုမှု၊ နာမှု၊ သေမှု တည်းဟူသော အညွန့် အညွှောက်တွေမှာ လမ်းမဆုံးရဘူး လားဗျာ (ဆုံးရပါတယ် ဘုရား)။ သဘောပါကြပလား (ပါပါ တယ် ဘုရား)။

ဒါဖြင့် တဏှာသည် ဘာကို လုပ်တတ်ပါလိမ့်မလဲ (ခန္ဓာကိုလုပ်တတ်ပါတယ် ဘုရား)။ ခန္ဓာသည် ဘယ်မှာလမ်း

ဆုံးပါလိမ့်။ မသာမှာ လမ်းဆုံးပါတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ရှင်း ကြပလား (ရှင်းပါပြီ)။ ခန္ဓာသည် ဘယ်မှာလမ်းဆုံးသလဲ (မသာမှာ လမ်းဆုံးပါတယ်ဘုရား)။

မသာမှာ လမ်းဆုံးတယ် ပြောလိုက်ပါတော့ တိုတိုပါပဲ (မှန်ပါ)။ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ လွမ်းမနေပါနဲ့တော့ (မှန်ပါ)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။ တဏှာကြောင့် ဘာဖြစ်သလဲ (ခန္ဓာဖြစ်ပါတယ်)။ ခန္ဓာဘယ်မှာ စခန်းသတ်ပါလိမ့် (မသာ မှာပါ ဘုရား)။

မသာမှာ စခန်းသတ်ရတယ်ဆိုတာ ခန္ဓာရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဟာ ဒီမှာချည်း စခန်းသတ်တာပဲဆိုတော့ အားလုံး တရားနာ တဲ့ ဦးခင်မောင်တို့လူစု ခန္ဓာရရင် မသာရတာပဲ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ခန္ဓာရရင် (မသာရတာပါပဲ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ဘယ်ခန္ဓာ ရရပါလို့ဇာ။ ဘယ်မသာ ချရပါလို့ဇာ။ ဒီအဓိပ္ပာယ်ပဲ ရတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဒီပြင် ဘာရသေးသတဲ့ (မရပါ ဘုရား)။ ဒါကြောင့် ဘုန်းကြီးတို့ ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဘယ်ခန္ဓာမှ မရချင်ပါနဲ့ (မှန်ပါဘုရား)။ ခန္ဓာရရင် ဘာရမယ် (မသာရပါမယ်)။

ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဪ... နိဗ္ဗာန်မရသေးမိစပ် ကြားမှာဖြင့် နတ်ခန္ဓာ ရရပါလို့ဇာဆိုတော့ နတ်မသာ ချရပါ လို့ဇာ။ ဒါပဲ ရတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဗြဟ္မာခန္ဓာ ရရပါလို့ဇာ ဆိုပြန်တော့ (ဗြဟ္မာမသာ ချရပါလို့ဇာ)။ ဗြဟ္မာမသာ ကိုယ် တိုင်ဖြစ်ရပါလို့ဇာ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဘာပါလိမ့် (ဗြဟ္မာမသာ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ရပါလို့ဇာ)။

ဗြဟ္မာမသာ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ရပါလို့ဇာ ဆိုတော့ ဒကာ၊ ဒကာတို့ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ မသာစုံ ဖြစ်ရပါလို့ဇာဆိုတာ တဏှာ လုပ်တာ (မှန်ပါဘုရား)။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ မသာစုံဖြစ်အောင် (တဏှာက လုပ်ပါတယ်ဘုရား)။ တဏှာက လုပ်တယ်ဆိုတာ သေချာကြပလား (သေချာပါပြီ)။

ဒါဖြင့် ဒီတဏှာ မသေသရွေ့ တဏှာမျိုးတော့ဖြင့် ပြတ်မယ်မဟုတ်ပါဘူး (မှန်ပါ)။ ပြတ်ပါ့မလား (မပြတ်ပါ)။ ဒါကြမ်းကြမ်းဟောတာလား။ အမှန်ပေးနေတာလား။ အကဲ ခတ်ပါ (အမှန်ပေးနေတာပါ ဘုရား)။

အမှန်ပေးနေတယ်တဲ့။ နားထဲမှာ ကြားရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က တော့ ဪ... ဘုန်းကြီးနယ် ကြမ်းလိုက်တာဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့က ကြမ်းတယ်ထင်တယ်။ ခန္ဓာက ဒါပဲ(မှန်ပါဘုရား)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။

ခင်ဗျားတို့က ကြမ်းတယ်ထင်ပေမယ့် ခန္ဓာက ဒီပြင် နှုပြီးထွတ်လာသေးသလား (မထွတ်ပါ)။ ခန္ဓာရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ် လမ်းဆုံးရမယ် (မသာလမ်း ဆုံးရပါမယ် ဘုရား)။ ဒီမသာ ဘယ်သူတည်ထောင်ပါလိမ့် (တဏှာ တည်ထောင်ပါတယ် ဘုရား)။ အံမာလေး ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒီတဏှာဟာ ပေါင်းသင်းထိုက် မပေါင်းသင်းထိုက် (မပေါင်းသင်းထိုက်ပါ

ဘုရား)။ ဦးဝကြီး ပေါင်းသင်းချင်သေးသလား (မပေါင်းသင်းချင်ပါ ဘုရား)။ ဒီတော့ ပေါင်းမိလို့ ကျုပ်တို့မှာ အခုမသာဖြစ်မယ့် အထည်ကြီးနဲ့ သွားလာနေရတာ (မှန်ပါ)။

ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘယ်သူနဲ့ သွားလာနေရတာတုံး (မသာဖြစ်မယ့် အထည်ကြီးနဲ့ပါ ဘုရား)။ မသာဖြစ်မယ့် အထည်ကြီးနဲ့ သွားလာနေရတော့ ကောင်းသေးရဲ့လား (မကောင်းပါ ဘုရား)။

အထဲကနေပြီး သူက ရှင်မသာတွေ၊ သေမသာတွေ များ နှစ်မျိုးပြလိုက်သေးတယ် (မှန်ပါ)။ သွားတဲ့အခါ နှပ်တွေ ညှစ်လိုက်၊ ကျင်ကြီးတွေ စွန့်လိုက်ဆိုတော့ အသုဘတွေမပြဘူးလား (ပြပါတယ်)။ ဒါ ရှင်မသာကိုးဗျ (မှန်ပါ)။

နောက်ဆုံးပိတ်ကျတော့ ခေါင်းထဲဝင်တဲ့ မသာ (မှန်ပါ)။ သူက မသာ ဘယ်နှမျိုးပြသလဲ (နှစ်မျိုးပါ ဘုရား)။ ရှင်မသာတစ်မျိုး၊ သေမသာ (တစ်မျိုးပါ ဘုရား)။

ဘယ်မသာ ကြိုက်ကြသလဲ (ဘယ်မသာမှ မကြိုက်ပါ)။ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ဒါလောက်ဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ အတော်ပဲလားပြီ။ အတော်ပဲလားပြီ။ ဒီပဲလားတာကို ဘုန်းကြီးက သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်။ ဪ... ရှင်မသာ မကြိုက်တော့ဘူး ဆိုတော့ လူ့ဘဝ သူမကြိုက်တော့ဘူး (မှန်ပါ)။ နတ်ဘဝကော (ကြိုက်ပါ ဘုရား)။

သေမသာတော့ လူတိုင်းမကြိုက်တာ ဟုတ်ပါတယ်။ အခု ရှင်မသာကို မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံးကို ဘုန်းကြီးတို့ တရားတစ်ပွဲလုံး သုံးလိုက်တဲ့အတွက် အလွန်ဝမ်းသာပါတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။

ခန္ဓာထဲမှာက ထွက်လာသရွေ့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ခန္ဓာထဲမှာ ထွက်လာတာ၊ နှာခေါင်းက ထွက်လာတာလည်း အသုဘပဲထွက်တယ် (မှန်ပါ)။ ပါးစပ်က ထွက်လာတာလည်း (အသုဘပါပဲ)။ နားက နားဖာချေးတွေ ထွက်လာတာကော (အသုဘပါပဲ)။ ကိုယ်က ချွေးတွေ ထွက်လာတာကော (အသုဘပါပဲ)။ အောက်ခွါရက ကျင်ကြီးတွေ ထွက်လာတာကော (အသုဘပါပဲ)။ ကျင်ငယ်ပေါက်က ကျင်ငယ်တွေ ထွက်လာတာကော (အသုဘပါပဲ ဘုရား)။

ဪ... နဂိုရှိလို့ နဂိုင်းထွက်လာတယ် (မှန်ပါ)။ ဘယ်လိုဆိုကြပါ့မယ် (နဂိုရှိလို့ နဂိုင်းထွက်လာတာပါ ဘုရား)။ နဂိုခိုလို့ နဂိုင်းထွက်လာတယ်ဆိုတာ အဲဒါက ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သွားရင်း လာရင်း ဖြစ်ရတဲ့ ရှင်မသာ (မှန်ပါ)။ ရိပ်မိကြသလား (ရိပ်မိပါပြီ)။ အသုဘပေါ့ဗျာ (မှန်ပါ)။

ခင်ဗျားတို့က ကျုပ် ဒီနေ့ ဘယ်ကစာကလေး ရောက်အောင် အသုဘဖိတ်တာနဲ့ အဲဒါက သေမသာသွားကြတာ (မှန်ပါ)။ သေမသာ ဘယ်သူသွားပါလိမ့်ဆိုတော့ ရှင်မသာက ပြီးတယ် (မှန်ပါ)။ ရှင်မသာက ပွဲတယ်၊ သေမသာကို (ရှင်မသာက ပွဲပါတယ် ဘုရား)။

ခင်ဗျားတို့က လမ်းမှာပြောသွားတာပဲ။ သူနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ဟာ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ပါ။ မပြောကြဘူးလား (ပြောပါတယ် ဘုရား)။ သူနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့ဟာ ဘာတဲ့ (ရှေ့သွားနောက်လိုက်ပါ ဘုရား)။

ဘာဖြစ်လို့ သူ ဒီအသံ သုံးလာသတုံးဆိုတာကြည့်ရှင်မသာကို သဘောမကျတော့ဘူး၊ ဟိုသေမသာကိုသာ လှမ်းပြောနေတာ (မှန်ပါ)။

အခုတော့ဖြင့် ဘုန်းကြီးကပဲ ထိုးထိုးထွင်းထွင်း ပြောလိုက်တဲ့အတွက် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ရှင်တဲ့အခါလည်း ခန္ဓာကိုယ်ထဲက ဘာတွေများ ထွက်လာသတုံး။ သုဘ ထွက်လာသလား၊ အသုဘ ထွက်သလား (အသုဘ ထွက်ပါတယ် ဘုရား)။ ကဲ... အဲဒါ ဘာမသာခေါ်ကြမလဲ (ရှင်မသာ ခေါ်ပါတယ်ဘုရား)။ ရှင်မသာတဲ့နော် (မှန်ပါ)။ ရှင်မသာဆိုတော့ ကိုယ့်အလောင်းကိုယ် ထမ်းသွားနိုင်သေးတာပေါ့ဗျာ (မှန်ပါ)။ သေမသာကတော့ ကိုယ့်အလောင်းကိုယ် မထမ်းနိုင်ဘူး (မှန်ပါ)။ ဒါ ထူးခြားတယ် (မှန်ပါ)။

ရှင်မသာကတော့ (ကိုယ့်အလောင်းကိုယ် ထမ်းနိုင်ပါတယ်)။ သေမသာကတော့ (ကိုယ့်အလောင်းကိုယ် မထမ်းနိုင်ပါ)။ သူများ ထမ်းပို့မှ ထွက်တယ် (မှန်ပါ)။ အဲဒါကလေးပဲ ထူးတယ်။ ဒီပြင် ဘာထူးကြသေးသလဲ (ဘာမှ မထူးပါ)။ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် သေမသာကလည်း ဘာသစ္စာ (ဒုက္ခသစ္စာပါ)။ ရှင်မသာကလည်း (ဒုက္ခသစ္စာပါ)။ ဒါကြောင့် တစ်တန်းတည်း ဟောနေတာ (မှန်ပါ)။ ရိပ်မိကြပလား (ရိပ်မိပါပြီ ဘုရား)။ ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဘယ်မသာဖြစ်ရလို့ရှိရင် ကောင်းပါ့မလဲ (ဘယ်မသာမှ မကောင်းပါဘုရား)။ ဟုတ်ကဲ့လား ခင်ဗျားတို့၊ ခင်ဗျားတို့က ရှင်မသာကြိုက်တွေ ထင်တယ်နော်။

သေသေချာချာ စဉ်းစားရင် ဦးခင်မောင် ဘယ်မသာ ကြိုက်ဖြစ်နေသတုံး (ဘယ်မသာမှ မကြိုက်ပါဘုရား)။ ဘယ်မသာမှ မကြိုက်ဘူး။ ဒီပွဲထဲမှာတော့ ခင်ဗျားတို့က တော်တော်ကလေးကို ရင့်နေပြီ။ ပြင်ဘက်ကျမှ ဖောက်ပြန်တာ သူ့ဟာက (မှန်ပါ ဘုရား)။

ကိုင်း... ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကိုယ့်ခန္ဓာကြီးကဖြင့် ဘယ်အချိန်မှာတွေးတွေး အသုဘမပြတဲ့ အချိန်ရယ်လို့ ရှိရဲ့လား (မရှိပါ ဘုရား)။ ရှုရင်းမတ္တနဲ့ ပြနေတာပဲ သုဘပြသလား၊ အသုဘပြသလား (အသုဘ ပြပါတယ် ဘုရား)။

မျက်စိက ထွက်ပြလိုက်လည်း အသုဘ၊ နားက ထွက်ပြလိုက်လည်း အသုဘ၊ နှာခေါင်းက ထွက်ပြလိုက်လည်း အသုဘ၊ လျှာက ထွက်ပြတာကော (အသုဘပါပဲ)။ ကိုယ်က ထွက်ပြတာကော (အသုဘပါပဲ)။ အောက်ခွါရတွေက ထွက်ပြတာကော (အသုဘပါပဲ ဘုရား)။ တစ်ကိုယ်လုံးက ထွက်ပြတာ (အသုဘပါ ဘုရား)။

ဒါကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ချေး ဘယ်ဈေးနဲ့ရောင်းကြမတုံးလို့ ဘယ်သူကများ ဆစ်သတုံးဗျာ၊ ဆစ်သေးရဲ့လား (မဆစ်ပါ)။ ချေး ဘယ်ဈေးနဲ့ ရောင်းကြမတုံးဆိုတာ ဘယ်သူကများ ဆစ်သေးသတုံး (မဆစ်ပါ ဘုရား)။

အသုဘမို့ မဆစ်တာ (မှန်ပါ)။ ရိပ်မိပလား (ရိပ်မိပါပြီ)။ ဘာကြောင့် မဆစ်ပါလိမ့် (အသုဘမို့ပါ ဘုရား)။ ဒါဖြင့် လူရှင် အဖိုးတန်တယ် ခင်ဗျားတို့က (မတန်ပါ ဘုရား)။ ကျုပ်ဘာမှတ်လို့တုံး၊ လူကုံထံထဲက၊ အံ့မာ တော်တော်ဈေးမြင့်ထားတာနော်၊ မမြင့်ဘူးလား ခင်ဗျားတို့ (မြင့်ပါတယ် ဘုရား)။

မြင့်သာမြင့်တယ်တဲ့၊ ဘယ်က ဈေးပေးဝယ်သတုံး မေးရင် (ဘယ်သူကမှ မဝယ်ပါ)။ ဘယ်သူမှ မဝယ်ဘူး၊ ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ အရှုံးမြင့် မြင့်နေတာပေါ့ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဒီအဓိပ္ပာယ်ကော မကျဘူးလား (ကျပါတယ်)။ သဘောပါကြရဲ့လား (ပါပါတယ် ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒီခန္ဓာ ဘယ်ကလာပါလိမ့် (တဏှာက လာပါတယ်)။ ဩော်... တဏှာက လုပ်တာသည် အသုဘ ဒုက္ခသစ္စာပဲ လုပ်ပါတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ရှင်းကြပလား (ရှင်းပါပြီ)။ တဏှာက လုပ်လိုက်တာဟူသရွေ့ (အသုဘ ဒုက္ခသစ္စာပဲ လုပ်ပါတယ်ဘုရား)။

အသုဘ ဒုက္ခသစ္စာမို့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ သူကနေပြီး ဒီဘက်မှာ ဇရာ၊ ဗျာမိ၊ မရဏတွေနဲ့ပဲ လမ်းမဆုံးရဘူးလား (ဆုံးရပါတယ် ဘုရား)။ ပေါ်ကြပလား (ပေါ်ပါပြီ)။ ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ဒီတဏှာကိုသတ်ရမယ် (မှန်ပါ)။ ဒီတဏှာ ရှိနေရင် ကျုပ်တို့ကို ရှင်မသာလုပ်မယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။

ဒီတဏှာရှိနေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး (ရှင်မသာ သေမသာ လုပ်ပါမယ်ဘုရား)။ ဦးခံရင် တဏှာရှိနေရင် ဘာလုပ်မယ်ထင်ကြသတုံး (ရှင်မသာ သေမသာ လုပ်ပါမယ်ဘုရား)။ ကျုပ်တို့ကို ကျက်သရေမင်္ဂလာထဲ သွင်းပေးသလား၊ ကျက်သရေမင်္ဂလာ မရှိတဲ့ဘက် ပို့နေသလား (ကျက်သရေမင်္ဂလာ မရှိတဲ့ဘက် ပို့နေပါတယ် ဘုရား)။

ဒါဖြင့် တဏှာ ကျေးဇူးတင်စရာလား၊ ဒကာ ဒကာမတို့ ခြေကန်ထုတ်စရာလား (ခြေကန်ထုတ်စရာပါ ဘုရား)။ ဒါကြောင့် တဏှာကို မဟာတဗ္ဗကိစ္စနဲ့ ပယ်ရမယ် (မှန်ပါ)။

ဘုရားရှင်က သစ္စာအနက် တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက်မှာ တဏှာဘာလုပ်ရမလဲတဲ့ (မဟာတဗ္ဗကိစ္စနဲ့ ပယ်ရမယ်)။ မဟာတဗ္ဗ ကိစ္စနဲ့ ပယ်ရမယ်လို့ ဟောတာ ဒကာ၊ ဒကာမတွေရဲ့ မပယ်လို့ရှိရင် ရှင်မသာ သေမသာ လုပ်မှာစိုးလို့ ဘုရား ဒါလောက်ဟောတာ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ရိပ်မိကြပလား (ရိပ်မိပါပြီ)။ တဏှာသာ မပယ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘာနဲ့နေရမယ် ထင်သတုံး (ရှင်မသာ သေမသာနဲ့ နေရပါမယ် ဘုရား)။ ရှင်မသာနဲ့ သေမသာလည်း အားလုံး ဒကာ၊ ဒကာမတွေ တွဲကြပလား (တွဲကြပါပြီ ဘုရား)။

ကိုယ့်အလောင်း ကိုယ်ထမ်းနိုင်တာသည် (ရှင်မသာ ပါဘုရား)။ သူများ ထမ်းပို့တာသည် (သေမသာပါ ဘုရား)။ ဘယ်မသာ ကြိုက်သတုံး (ဘယ်မသာမှ မကြိုက်ပါဘုရား)။

တော်လာပြီ တော်လာပြီ။ ခင်ဗျားတို့ တရားပွဲ အတော်ကို တော်လာပြီ။ နဂိုက ရှင်မသာ သိမှမသိဘဲကုံး (မှန်ပါ)။ အခုတော့ဖြင့် ရှင်မသာ သိသာအောင်လို့ ဘုန်းကြီးက ဒွါရကိုးပေါက်က ထွက်တာတွေ ပြောလိုက်တော့ သုဘတွေ ထွက်သလား၊ အသုဘတွေ ထွက်သလား (အသုဘတွေ ထွက်ပါတယ် ဘုရား)။

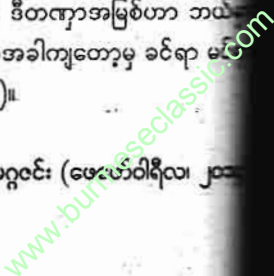
အသုဘတွေ ထွက်တယ်ဆိုကတည်းကိုက ဩော်... ဒါဖြင့် နဂိုရှိလို့ နဂိုင်းထွက်လာတာပဲဆိုတာ မရှင်းဘူးလားဗျာ (ရှင်းပါတယ် ဘုရား)။ ကောင်းပြီ၊ အဲဒီဒွါရ ကိုးပေါက်က ထွက်တဲ့ဥစ္စာ ဘယ်ဈေးနဲ့ ဘယ်သူက ကန်ထရိုက်ခံသတုံး (ဘယ်သူကမှ ကန်ထရိုက်မခံပါ ဘုရား)။

ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့် (အသုဘမို့ပါ)။ အသုဘမို့ဆိုတာ မသေချာဘူးလား (သေချာပါတယ် ဘုရား)။ ဒီအသုဘဖြစ်ခဲ့လို့ရှိရင် ဘာသစ္စာတုံး (ဒုက္ခသစ္စာပါ ဘုရား)။ သေချာကြပလား (သေချာပါပြီ ဘုရား)။

သေချာပါပြီတဲ့။ ဒါဖြင့်-တဏှာသည် ဘာကိုလုပ်ပါလိမ့်မလဲလို့ မေးရင် ဘယ်နှယ်ဖြေကြမလဲ (ခန္ဓာကို လုပ်ပါတယ်)။ ဒါပဲ ကြမ်းကြမ်းပြောတော့ ဦးခင်မောင်ရေ ရှင်မသာ သေမသာ လုပ်တာ (မှန်ပါ ဘုရား)။

ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ကြမ်းကြမ်းပြောတော့ (ရှင်မသာ သေမသာ လုပ်ပါတယ် ဘုရား)။ အမှန်ပြောတော့ ဒါပဲ ရတယ် (မှန်ပါ)။ အမှန်ပြောတော့ သူ ဘာလုပ်ပါလိမ့် (အသုဘ လုပ်ပါတယ်)။ အသုဘက ဒုက္ခသစ္စာဆိုတာ သေချာမလား (သေချာပါပြီ)။ ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဒီတဏှာမပြတ်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး သူသည် ကျုပ်တို့ကို ဘာတွေချည်း တည်ထောင်ပေးသလဲလို့ သေသေချာချာ မေးတော့မှ ဒကာ၊ ရိပ်မိလောက် ပါပြီ (မှန်ပါ)။ ရှင်မသာ သေမသာမှတစ်ဆင့် သူ ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး (မှန်ပါ ဘုရား)။ ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။ သမုဒယသစ္စာ တဏှာလောဘသည် ဘာလုပ်တတ်ပါလိမ့် (ရှင်မသာ သေမသာပဲ လုပ်တတ်ပါတယ် ဘုရား)။ ဒါဖြင့် ရှင်မသာ သေမသာဆိုတဲ့ ဒုက္ခသစ္စာပဲ ဦးခင်မောင်ရေ သူလုပ်တတ်တယ် (မှန်ပါ)။ သူ့ကို လက်သပ်မေးလို့ တော်မလား (မတော်ပါ)။ မတော်လို့ရှိရင်ဖြင့် သူ့ကိုပယ်ရလိမ့်မလဲနော် (မှန်ပါ ဘုရား)။

ပယ်တဲ့အခါကျလို့ရှိရင်ဖြင့် သူ ဘယ်မှာ အမြစ်တွဲနေသတုံးဆိုတဲ့ စကား မေးနေတော့မယ် (မှန်လှပါ ဘုရား)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။ ဒီတဏှာအမြစ်ဟာ ဘယ်က ထွက်နေသတုံးဆိုတာ မေးတဲ့အခါကျတော့မှ ခင်ရာ မထွက်တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။

ဘယ်မှာတဲ့ (ခင်ရာ မင်ရာမှာ တွယ်နေပါတယ်)။ ခင်ရာ မင်ရာမှာ တွယ်နေတယ်ဆိုတာ သေချာပလား (သေချာပါပြီ)။ အေး... သေချာပြီ၊ သေချာပြီ။

ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ လေးချက်ကလေး တစ်ခုတော့ စေတနာပါပြီ။ စေတနာပြုပေးသော်လည်း ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အကြောင်းအကျိုး ဆက်ကြဦးစို့နော် (မှန်ပါ)။ အို၊ နာ၊ သေ ဘယ်ကလာပါလိမ့် (ခန္ဓာငါးပါးက လာပါတယ်)။ ခန္ဓာငါးပါးက လာပါတယ်။

ခန္ဓာငါးပါးက ဘာသစ္စာ (ဒုက္ခသစ္စာပါ ဘုရား)။ အေး သို့သော် သူက သမုဒယသစ္စာ (မှန်ပါ)။ အို၊ နာ၊ သေက (ဒုက္ခသစ္စာပါ)။ ရှင်းပြီနော် (မှန်ပါ)။ ခန္ဓာငါးပါးက အကြောင်းတို့ပျံ့။ ခန္ဓာငါးပါးကြောင့် အို၊ နာ၊ သေ ဖြစ်ရတယ် (မှန်ပါ)။ ရှင်းပလား (ရှင်းပါပြီ ဘုရား)။ ဟ... ဒါဖြင့် သူတို့ နှစ်ခုမရှိအောင် ကျင့်နိုင်တဲ့ အကျင့်ဟာ ဘာသစ္စာ (မဂ္ဂသစ္စာပါ)။ နှစ်ခုစလုံးမရှိရင် ဘာသစ္စာပါတိုး (နိရောဓသစ္စာပါ ဘုရား)။

ဪ... ဒီလို သစ္စာသိသိ သွားစမ်းပါကွာတဲ့။ ဘုရားက ဒီလို သုံးသပ်စမ်းပါတဲ့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သုံးသပ် နားနော် (မှန်ပါ)။ သဘောပါကြပလား (ပါပါပြီ)။ ကိုင်း... ဒါဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ခန္ဓာ ဘယ်သူက တည်ထောင်ပါလိမ့် (တဏှာက တည်ထောင်ပါတယ် ဘုရား)။

ဒါဖြင့် တဏှာက ဘာသစ္စာ (သမုဒယသစ္စာပါ ဘုရား)။ ခန္ဓာက (ဒုက္ခသစ္စာပါ ဘုရား)။ သူတို့နှစ်ခုမရှိအောင် ကျင့်တဲ့အကျင့်က (မဂ္ဂသစ္စာပါ ဘုရား)။ နှစ်ခုစလုံး မရှိတာ (နိရောဓသစ္စာပါ ဘုရား)။

ဪ... ဒီလိုသွားရဦးမှာ ဦးခင်မောင်ရေ (မှန်ပါ)။ ဒီလိုသုံးသပ်ပြီး သစ္စာဆိုက်အောင် သွားလိုက်စမ်းပါလို့ ဘုရား သခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက ဟောတော်မူပါတယ် (မှန်ပါ)။ နိုင်း... ဒီတဏှာ ဘယ်ကလာပါလိမ့် (ခင်ရာ မင်ရာက လာပါတယ် ဘုရား)။

က... ခင်ရာ မင်ရာဆိုတော့ ပါဠိတော်အတိုင်း ပြောကြားဆိုတော့ စက္ခု၊ သောတ၊ ယာန၊ ဇိဝှာ၊ ကာယ၊ မနက ဘာတယ် (မှန်ပါ)။ စက္ခု၊ သောတ၊ ယာန၊ ဇိဝှာ၊ ကာယ၊ မနက လာတယ်နော် (မှန်ပါ ဘုရား)။

သို့သော် မကပါဘူး ဒကာ၊ ဒကာမတို့။ သတိပဋ္ဌာန် ပါဠိတော်နဲ့ ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့် "စက္ခုလောကေ သောတလောကေ ယာနလောကေ ဇိဝှာလောကေ ကာယောလောကေ မနောလောကေ ပိယရူပံ သာတရူပံ ဧတ္ထေသာ တဏှာ" အချို့နေရာကျတော့လည်း ဘုရားသခင် ကိုယ်တော် မြတ်ကြီးက သစ္စာနေရာကျတော့ ရူပါလောကေ၊ သဒ္ဓါလောကေ နဲ့ လာပြန်တော့ ဪ... ဒီဥစ္စာသည် တခြားမဟုတ်ဘဲ ခင်ရာမင်ရာက လာတာပဲဆိုတာ မသေချာဘူးလား (သေချာပါတယ် ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ဒီတဏှာရေသောက်မြစ်သည် ဘယ်မှာတွယ်နေသတုံး (ခင်ရာမင်ရာမှာ တွယ်နေပါတယ်)။ ဒါဖြင့် ခင်ရာ မင်ရာကို ကျုပ်တို့က ဖြုတ်နိုင်လို့ရှိရင်ဖြင့် တဏှာပြုတ်မယ် (မှန်ပါ)။ ခင်ရာမင်ရာကို ဝိပဿနာအလုပ် လုပ်နိုင်ရင် (တဏှာပြုတ်ပါမယ်)။ တဏှာပြုတ်မယ်၊ တဏှာပြုတ်ရင် ဒီဘက်က ခန္ဓာကော (ပြုတ်ပါတယ် ဘုရား)။ ဒီခန္ဓာပြုတ်ရင် အို နာ သေ နဲ့ ကျုပ်တို့ အိုးစားကွဲသွားမယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။

အို နာ သေ နဲ့ ကွဲ၊ မကွဲ စဉ်းစားမိပလား (ကွဲပါတယ်)။ တဏှာပြုတ်လို့ရှိရင် ဘာတဲ့တဲ့ (ခန္ဓာပြုတ်ပါတယ်)။ အဲ... ခန္ဓာကပြုတ်မယ်၊ ခန္ဓာပြုတ်ရင် (အို နာ သေနဲ့ အိုးစားကွဲပါတယ်)။

ဒါဖြင့် ကျုပ်တို့သည် ပြုတ်တဲ့ညဏ်ကို ကျုပ်တို့ ရမုသာလျှင် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ တဏှာအမြစ်ကို ဖြုတ်နိုင်မယ်။ တဏှာအမြစ် တွယ်ရာဌာနကို ကျုပ်တို့ဖြုတ်ရမယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။ တဏှာအမြစ် တွယ်ရာဌာနကို မဖြုတ်ခဲ့လို့ရှိရင် တော်ပါမလား (မတော်ပါ ဘုရား)။

ကိုင်း... ဒါဖြင့် တဏှာအမြစ်တွယ်ရာ ဌာနကို ကျုပ်တို့ အကြီးအကျယ် ဖြုတ်ကြစို့ရဲ့နော် (မှန်ပါ)။ ဒါကြောင့် ဒကာ၊ ဒကာမတို့ တဏှာအမြစ်တွယ်တဲ့နေရာ ဒီပါဠိတော်မှာတော့ ခြောက်နေရာ ပြတယ်။ တချို့နေရာကျတဲ့အခါကျတော့ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အားလုံးအကုန်ပဲ ပြလိုက်တယ်။ လောကီ ခန္ဓာငါးပါးစလုံး ပြလိုက်တယ်နော် (မှန်ပါ)။

သို့သော် ဒီနေရာ သမ္ပသနသုတ်မှာတော့ ဘုရားက ခြောက်နေရာပဲ ပြပါတယ်။ ခြောက်နေရာပဲ ပြသော်လည်း ဒကာ၊ ဒကာမတွေက စဉ်းစားလိုက်။ စက္ခု၊ သောတ၊ ယာန၊ ဇိဝှာ၊ ကာယ၊ မန ဆိုတော့ ဒါတွေက ရုပ်တွေ မဟုတ်ဘူးလား ဗျာ (မှန်ပါ ဘုရား)။

ကဲ ဒါတွေက ရုပ်၊ ဒီဘက်က မနဆိုတဲ့နာမ် မနေဘူးလား (မှန်ပါ ဘုရား)။ မနဆိုတာ စိတ်ပေါ့ဗျာ (မှန်ပါ)။ စိတ်ဆိုလို့ရှိရင် ယှဉ်ဖော်ယှဉ်ဖက် စေတသိက်နဲ့ ခွဲလို့ရပါမလား (မရပါ ဘုရား)။ ဪ... ဒီက နာမက္ခန္ဓာလေးပါး၊ သူက ရူပက္ခန္ဓာလို့ ဆိုလိုက်တော့ ရုပ်နာမ် ပြန်ရတယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဘာရပါလိမ့် (ရုပ်နာမ် ပြန်ရပါတယ် ဘုရား)။ အင်း၊ အခု တရားနာနေကြတာ ဘယ်သူတွေပါလိမ့် (ရုပ်နာမ်တွေပါ ဘုရား)။ သဘောပါကြပလား (ပါပါပြီ ဘုရား)။

ရုပ် နာမ်ပဲ ရှုရမှာပဲ (မှန်ပါ)။ ဒါဖြင့် ဒီရုပ်နာမ်ကို ခုနက ပါဠိတော်က ခုနက ဘုန်းကြီး သံပေါက်ကလေးချပြီး သံပေါက်ကလေး ချပေးလိုက်တုန်းက ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ဒီရုပ်နာမ်ကို လွန်စွာအားထုတ် နာမ်နဲ့ရုပ်ကို နာမ်ရုပ်တော့ တွေ့ပြီ (မှန်ပါ)။ မတွေ့သေးဘူးလား (တွေ့ပါပြီ ဘုရား)။

ဘယ်လိုမြင်အောင် လုပ်ရမတုံး (ဖြစ်ချုပ်ညဏ်မြင်ပါ ဘုရား)။ ဖြစ်ချုပ်ညဏ်မြင်၊ သူတို့၏ ဖြစ်တာ ချုပ်တာကို

မြင်အောင်ကြည့်ရလိမ့်မယ် (မှန်ပါဘုရား)။ အဲဒီတော့ ဖြစ်ချုပ်
ဉာဏ်မြင်ဆိုတော့ ဤငါးအင် အမှန်ပင် မင်ရကြောင်းဆိုတဲ့
သစ္စာ သူ့လင်္ကာနဲ့ သူ့ဖြစ်စဉ် နဲ့တော့ တို့နာမ်ရုပ်တော့ တွေ့ပြီ။
ဒီနာမ်ရုပ်ကို ဖြစ်ချုပ်မြင် အောင် လုပ်ရလိမ့်ဦးမယ် (မှန်ပါ
ဘုရား)။

နာမ်ရုပ်ကို (ဖြစ်ချုပ်မြင်အောင် လုပ်ရပါလိမ့်ဦးမယ်)။
မလျှော့ကြနဲ့နော် ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ကြာကြာမြင်လို့ရှိရင်
ဟောဒီတဏှာ သေပါလိမ့်မယ်။ ဒီတဏှာသေရင် ဒီခန္ဓာ ရပါ
မလား (မရပါ ဘုရား)။

ဒီခန္ဓာမရလို့ရှိရင် ဒီအိုနာသေနဲ့ ကျုပ်တို့ အိုးစားကွဲ
ပါပြီ (ကွဲပါပြီ)။ မကွဲပါနဲ့ဆိုလို့ ရမလား (မရပါ ဘုရား)။
အခုတော့ဖြင့် ဒကာ၊ ဒကာမတွေက ဒီနေရာကနေ ရပ်တဲ့ပြီး
သကာလ ကျုပ် အိုရမှာတော့ ဒီသား၊ ဒီသမီးနဲ့ ကြောက်သေး
တယ်။ အိုရမှာ ကြောက်သေးသတဲ့ (မှန်ပါ)။

ဒီခန္ဓာကြီးနဲ့ရပ်ပြီးတော့ (မှန်ပါ)။ ဒီခန္ဓာကြီးနဲ့ ဒကာ
သစ်တို့ကော ဒီသား၊ ဒီသမီးတွေနဲ့ ခေတ်ပေါ်တွေနဲ့တော့
ခက်ပါသေးတယ်။ ဘာတုံး ဒီခန္ဓာမြင်ပြီးသကာလ သူက ဘာ
ကြောက်နေတာတုံး (အိုရမှာ ကြောက်တာပါ ဘုရား)။

အိုမှာ ကြောက်လှချေရဲ့၊ နာမှာကော (ကြောက်လှချေ
ရဲ့)။ သေမှာကော (ကြောက်လှချေရဲ့)။ မကြောက်ပါနဲ့တော့
ဒကာ၊ ဒကာမတို့ တွေ့ရမှာပဲ (မှန်လှပါ ဘုရား)။

တွေ့တာကလည်း ဘာဖြစ်လို့ တွေ့တာတုံးဆိုတော့
ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်လို့ တွေ့ရတာလား။ ကိုယ့်ဆု
တောင်းနဲ့ ကိုယ်တွေ့ရတာလား (ကိုယ့်ဆုတောင်းနဲ့ကိုယ်
တွေ့ရတာပါ ဘုရား)။

ဟောဒီတဏှာက ခန္ဓာဖြစ်ရပါလို့၏ ဆိုလို့ ဒါတွေက
ငါလိုက်ခဲ့ဦးမယ်ဆိုပြီး လိုက်လာတာ (မှန်လှပါ ဘုရား)။
သဘောကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။ တဏှာက ခင်ဗျားတို့က
လူဖြစ်ရပါလို့၏ဆိုတော့ ခန္ဓာငါးပါး မရဘူးလား (ရပါတယ်)။
ခန္ဓာငါးပါးရတော့ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏက ဘာတုံး (လိုက်ပါ
တယ် ဘုရား)။ ငါလိုက်ခဲ့ဦးမယ် (မှန်ပါ)။ ခင်ဗျားတို့က
ငါလိုက်ခဲ့ ဦးမယ်လို့ မမြင်တော့ ဒါကလေးတွင် တောင်းထား
တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ ဘုရား)။

ဒါဖြင့် ခင်ဗျားတို့သည် ဇာတ်ကြည့်သလိုပဲ နှစ်ပါးသွား
သာကြည့်ပြီး ကြေကွဲခန်း မကြည့်သလို ဖြစ်နေတယ် (မှန်လှ
ပါ ဘုရား)။ ဟင်... ကြေကွဲခန်းကြည့်လည်း ခင်ဗျားတို့
သံဝေဂရမယ့်သူတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး (မှန်လှပါ ဘုရား)။

ကြေကွဲခန်းအရသာ ကြေကွဲခန်းများ သူတို့ ချီးမွမ်း
ကာ နားထောင်လိုက်တော့ အင်္ဂါကောင်းတယ်လို့တောင်
ချီးမွမ်းလိုက်သေးတယ် (မှန်လှပါ ဘုရား)။

အင်္ဂါဆိုတာ မကောင်းပါဘူးဆိုတာ ဘယ်သူငိုတာ
ခင်ဗျားတို့ကြိုက်သတုံး၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ အဲဒါ အင်္ဂါ

ကောင်းတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့မို့ ကြံဖန်ကောင်းတာတော့
မတတ်နိုင်ဘူး။ ရိပ်မိပလား (ရိပ်မိပါပြီ ဘုရား)။

အင်္ဂါဟာ ကျက်သရေမရှိတာလား၊ ကျက်သရေ ရှိတာ
လား (ကျက်သရေ မရှိတာပါ ဘုရား)။ အဲဒါ ခင်ဗျားတို့က
ဘယ်လိုချီးမွမ်းသလဲ (အင်္ဂါကောင်းတယ်လို့)။

အင်း... ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ငိုကြည့်ဦး။ ဒါဖြင့် ကိုယ်
ကိုယ်တိုင် ငိုကြည့်တော့ ကောင်းလို့ ငိုတာလား၊ ဆိုးလို့ ငို
တာလား (ဆိုးလို့ငိုတာပါ ဘုရား)။

အဲဒီတော့ အင်္ဂါဆိုတာ ဘယ်သူမှ မကောင်းဘူးဆိုတာ
မှတ်ရမယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။ သဘောကျပလား (ကျပါပြီ)။
အဲဒီတော့ ခင်ဗျားတို့သည်ကားလို့ ဆိုလို့ရှိရင်ဖြင့်တဲ့ မျက်စိ
က လည်လွန်းနေတယ်လို့ ဆရာဘုန်းကြီးက စွဲချက်တင်လိုက်
တယ် (မှန်ပါ ဘုရား)။

မျက်စိ မလည်လွန်းဘူးလား (လည်လွန်းပါတယ်
ဘုရား)။ ငိုတာတောင် သဘောကျနေသေးတယ် ဆိုတော့
အတော်ဆိုးမနေဘူးလား (ဆိုးပါတယ် ဘုရား)။

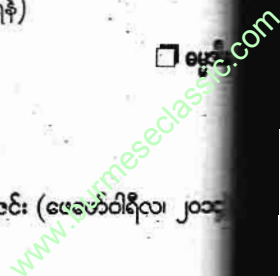
ငိုတာတောင် သဘောကျနေသေးတယ် ဆိုက်တည်း
က သူများငိုတာ သူတို့သဘောကျတာ ဒကာ၊ ဒကာမတို့
ဟိုမှာ သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿန္တိ ဒုက္ခသစ္စာကိုး
(မှန်ပါ ဘုရား)။ ဘာသစ္စာတုံး (ဒုက္ခသစ္စာပါ ဘုရား)။
သောကပရိဒေဝ ဒုက္ခဒေါမနဿ ဘာသစ္စာတုံး (ဒုက္ခသစ္စာ
ပါဘုရား)။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သောက ပရိဒေဝတွေကော (ဒုက္ခ
သစ္စာပါ ဘုရား)။

အို... ဒုက္ခသစ္စာပဲ၊ ကျုပ်က အတော်ကျေနပ်နေ
တာ (မှန်ပါ)။ အင်္ဂါသဘောကျတဲ့သူက (မှန်ပါ)။ ဘာကျေနပ်
နေသတုံး (ဒုက္ခသစ္စာပဲ ကျေနပ်နေတာပါ ဘုရား)။

ဪ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ အဆိပ်သီးစားပြီးသကာလ
စားမိတာ ဝမ်းသာသလို ဖြစ်နေပြီ (မှန်ပါ ဘုရား)။ ဒီလောက်
သေအောင်ရူးတယ်ဆိုတော့ ကောင်းနိုင်စရာ ရှိသေးရဲ့လား
(မကောင်းနိုင်ပါ)။ ဒါဖြင့် နောက်တော့ ဒီအရူးကလေးများ
တော့ ပျောက်ကြပါတော့လို့ ပြောလိုက်တယ်နော် (မှန်ပါ
ဘုရား)။

ကံ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ ခင်ဗျားတို့က အတော်ခက်တာ
တောက ဒကာ၊ ဒကာမတွေ သွားပြီးသကာလ သူတို့ ငိုတဲ့
အခါကျလို့ရှိရင် အို... သူတို့က ဖွဲ့တာ နွဲ့ကာ ငိုတတ်တယ်
တော်တော် နားထောင်ကောင်းတယ်။ တော်တော်ခက်နေ
တာဗျ။ သူ့ဟာ မခက်ဘူးလား၊ ခက်သလား (ခက်ပါတယ်
ဘုရား)။

(ဆက်ရန်)

Handwritten signature or artist's name in Burmese script.

အရိယာဝါသ တရားတော် ဒုက္ခလင်္ကာမအာပတ်

အရိယာဝါသ တရားတော်ဟာ အင်္ဂုတ္တရနိကာယ်မှာ မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားထားတဲ့ တရားတော် ဖြစ်ပါတယ်။ အရိယာဝါသတရားတော်ရှင်မဟာစည်ဆရာတော်ကြီးက မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားတော်မူတဲ့ သုတ်ပါဠိမူရင်းကို ပလ္လင်ခံပြီး ဘာကျင့်ရဲ့တဲ့ အတိုင်း ဟောကြားတော်မူသည်ကို ကိုယ်တိုင်နာကြားခဲ့ရပါတယ်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အရိယာဝါသတရားတော်တွေကို (သုတ္တ)သုတ်တော်တွေ ခေါ်ပါတယ်တဲ့။

သုတ္တ(သုတ်)ဆိုတဲ့ ပါဠိစကား အဓိပ္ပာယ်အမျိုးမျိုးရှိတဲ့ထဲမှာ အထူးအထူး စားစရာကောင်းတဲ့ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကလေးတစ်ခုတော့ သုတ္တဟာ “မျဉ်းကြိုး” ပါပဲတဲ့။

လက်သမားဆရာများဟာ သစ်သားကို ပြုပြင်တော့မယ်၊ ခုတ်တော့မယ်၊ ခွဲစိတ်တော့မယ်ဆိုရင် ဦးစွာ မျဉ်းကြောင်းကလေးချရပါတယ်။ အဲသည်လို မျဉ်းကြောင်းကလေးချပြီးတော့ မျဉ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း ခုတ်ရ၊ ရွှေရတယ်။ ခွဲစိတ်ပြုပြင်ရတယ်။ လက်သမားဆရာက “ငါကျွမ်းတာပဲ မျဉ်းချဖို့ မလိုဘူး” ဆိုပြီး မျက်မှန်းနဲ့ ရမ်းဆပြီး ခုတ်လိုက်၊ ရွှေလိုက်၊ ခွဲစိတ်လိုက်ရင် မလိုတဲ့နေရာတွေရောက်ပြီး ပျက်စီးလည်း သွားတတ်ပါတယ်။ မျဉ်းချပြီး ခုတ်၊ ရွှေ ခွဲစိတ်ပြုပြင်ရင်တော့ အပျက်အစီးမရှိဘဲ ကိုယ့်အလိုကျ အချိုးကျကျ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် လက်သမားဆရာတွေဟာ ရှေးဦးစွာ မျဉ်းချ

ပြီးတော့ မျဉ်းကလေးအတိုင်း လိုက်ပြီး ခုတ်၊ ရွှေ ခွဲ စိတ် ပြုပြင်ကြရပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သာသနာတော်မှာလည်း သည်လိုပါပဲ။ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အဆုံးအမ ဩဝါဒသုတ်တရားတော်ဟာ တရားကို ကျင့်လိုတဲ့သူတွေအတွက် တရားမျဉ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း လိုက်ပြီး ကျင့်ကြရပါတယ်။

တရား မျဉ်းကြောင်းကလေးတွေ ချထားပုံကတော့ သီလကို ဘယ်လိုကျင့်ရမယ်ဆိုတာ မြတ်ဗုဒ္ဓက မျဉ်းကြောင်းကလေး ချထားခဲ့ပါတယ်။ အဲသည်မျဉ်းကြောင်းကလေးအတိုင်းပဲ လိုက်ပြီး သီလကို ကျင့်ရပါတယ်။ သီလကို ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နဲ့ တစ်မျိုးတစ်မည် ထွင်ပြီးတော့ မကျင့်ရဘူး။ မြတ်စွာဘုရားက ငါးပါးသီလကို သတ်မှတ် မှ ကြည့်ရှောင်ခြင်း၊ ခိုးမှုမှ ကြည့်ရှောင်ခြင်း စသည်ဖြင့် ဟောထားခဲ့တယ်။

အဲသည် ငါးပါးသီလကို မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြားခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ ကျင့်ရတယ်။ အဲသည်ငါးပါးထဲက နှုတ်ပယ်ပြီးတော့ လေးပါးသီလ၊ သုံးပါးသီလ စသည်ဖြင့် ဖြစ်စေ၊ မလိုတာကို ထည့်ပြီးတော့ ခြောက်ပါးသီလ၊ ခုနစ်ပါးသီလ စသည်ဖြင့်ဖြစ်စေ အသစ်အဆန်းထွင်ပြီးတော့ မကျင့်ရပါဘူး။ သမထ (သမာဓိ) ဘာဝနာကိုလည်း ဘယ်လို ပွားများရမယ်ဆိုတာကိုလည်း မြတ်ဗုဒ္ဓက မျဉ်းကြောင်းကလေးချထားခဲ့တယ်။

အဲသည် မျဉ်းကြောင်းကလေးအတိုင်း သမာဓိဘာဝနာကို ပွားများရတယ်။ သမာဓိကမ္မဋ္ဌာန်းက အမျိုးပေါင်း (၄၀)ရှိတယ်။ အဲသည်အတိုင်း မဟုတ်မူ၍ ကမ္မဋ္ဌာန်း ၅၀၊ ၆၀၊ ၇၀ စသည်ဖြင့် မဟုတ်တာတွေ တစ်မျိုးတစ်မည် အသစ်အဆန်းမထွင်ရဘူး။ ပြီးတော့ ပညာဘာဝနာကို ဘယ်လို ပွားစေရမယ်ဆိုတာကိုလည်း မြတ်ဗုဒ္ဓက မျဉ်းကြောင်းကလေးချထားခဲ့ပါတယ်။

အဲသည်ပညာဘာဝနာမှာ မျဉ်းကြောင်းကလေးတွေကတော့ အများ

www.burmeseclassic.com

ကြီးပါပဲ။ ခန္ဓာငါးပါးနဲ့ရော့ အာယတန
နဲ့ပါ ချထားခဲ့တာရှိတယ်။ ဓာတ်နဲ့ သစ္စာ
နဲ့လည်း ချထားတာရှိတယ်။ ပဋိစ္စ
သမုပ္ပါဒ်နဲ့ နာမ်ရုပ်နဲ့လည်း ချထားတာ
ရှိခဲ့ပါတယ်။ အများကြီးပါပဲ။ အဲသည်
မျဉ်းတွေထဲက ဘယ်မျဉ်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်
တစ်ခုခုနဲ့ ညီညွတ်အောင် လိုက်ပြီး
ကျင့်ရပါတယ်။ သည်လိုမျဉ်းကြောင်းနဲ့
အလားတူတဲ့အတွက် မြတ်ဗုဒ္ဓ ဟော
ကြားထားတဲ့ တရားဒေသနာတွေကို
(သုတ္တ)သုတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။

ကဲ အရိယာဝါသတရားတော်
မှာ အရိယာဝါသဆိုတဲ့ ပါဠိဝေါဟာရ
ကလေးကို အစိတ်ထုတ်ခြင်းသဘော
အရ ခွဲလိုက်ရင် “အရိယ” တစ်ခု၊ “အာ
ဝါသ” တစ်ခု ရပါတယ်။ “အရိယ” က
တော့ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တွေလို့ အဓိပ္ပာယ်
ရပါတယ်။ “အာဝါသ”ကတော့ စံရိပ်
ငြိမ်(ဝါ)စံအိမ်ရယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတော့
“အရိယာဝါသ” ဆိုတာ “အရိယာ
သုတော်စင်တို့ရဲ့ စံအိမ်” ပါပဲ။

ရှေးရှေးတုန်းက အရိယာပုဂ္ဂိုလ်
တွေဟာ ဘယ်မှာနေကြသလဲဆိုရင်
“အရိယာဝါသ”လို့ခေါ်တဲ့ အရိယာတို့ရဲ့
စံအိမ်မှာ နေကြရတယ်။ ဥပမာ- ယခု
လူပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်
နေကြရတယ်။ ရှင်ရဟန်းတွေက
ကျောင်းသစ်မ်းမှာ နေကြရတယ်။

ရှင်တော် ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား
မပွင့်မီရှေးက ပွင့်တော်မူခဲ့တဲ့ ကံသပ
မြတ်စွာဘုရား၊ ကောဏာဂုံမြတ်စွာ
ဘုရား အဲသည်ထက် ရှေးကျတဲ့ ကကု
သန်မြတ်စွာဘုရား စသည်ဖြင့် ပွင့်တော်
မူခဲ့ကြတဲ့ အနန္တဘုရားအဆူဆူတွေဟာ
ဂင်္ဂါဝါဠသံဃက အများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်။
အဲသည် မြတ်စွာဘုရားတို့ရဲ့ တပည့်
သာဝကတွေရယ်၊ အရိယာတွေအားလုံး
ဟာ အရိယာဝါသတရားရိပ်စံအိမ်တွေ
မှာပဲ ခိုဝဲပြီး သီတင်းသုံးနေထိုင်သွား
ကြပါတယ်။

ယခု ပစ္စက္ခ ဂေါတမမြတ်ဗုဒ္ဓ
အရှင်ရဲ့ လက်ထက်မှာလည်း မြတ်စွာ

ဘုရားနှင့်တကွ တပည့်သားတွေအများ
ကြီးပါ။ သည်အရိယာတွေဟာ သည်
အရိယာဝါသ တရားရိပ်စံအိမ်တွေမှာပဲ
သီတင်းသုံး နေထိုင်ကြရပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ သည်တရားတွေကို
အရိယာတို့ရဲ့ စံအိမ်လို့ခေါ်ရတာပါတဲ့။
အရိယာဝါသတရားတွေက (၁၀)ပါး
ရှိပါတယ်။ ပါဠိလိုကတော့...

“ကတမေဒသ၊ ဣဓတိက္ခဝေ
ဘိက္ခုပဉ္စဂီဝိပ္ပဟိနော ဟောတိ အဋ္ဌင်္ဂ
သမန္နာဂတော ဧကာရက္ခော စတုရာ
ပသေနော ပဏန္ဒပစ္စေက သစ္စော
သမဝယသဋ္ဌေသနေော အနာဂီလ
သင်္ကပေါ ပဿဒ္ဓကာယ သင်္ခါရော သု
ဝိမုတ္တစိတ္တော သုဝိမုတ္တပညော”

ဒါက အရိယာဝါသ တရား(၁၀)
ပါးရဲ့ ခေါင်းစဉ်ပါဠိပါပဲ။ ပါဠိပါဠိ
ထောင်ပြန်တဲ့အခါ နိဿယနည်း
စကားထောင့်နည်းနဲ့ ပြန်ရမှာပါ။ စကား
ထောင့်ဆိုတာ ကွေ့သည် ကောက်
သည် မဖြောင့်ဖြူးဘူးဆိုတဲ့ သဘော
ပေါ့။ ပါဠိတစ်ပိုဒ် မြန်မာတစ်ပိုဒ်
ပြန်နည်းပါပဲ။

သည်တော့က အရိယာဝါသ
တရား(၁၀)ပါးကို အပိုင်းလိုက်ပြန်ဆို
ကြည့်ရအောင်...

ဒသ- (၁၀)ပါးသော အရိယာ
ဝါသတရားတို့မှာ၊ **ကတမေ-** အဘယ်
တို့နည်းဟူမူကား၊ **ဘိက္ခဝေ-** ရဟန်း
တို့၊ **ဣဓ-** ဤသာသနာတော်၌၊
ဘိက္ခု- ရဟန်းသည်၊ **ဘိက္ခု-**
သံသရာဘေးကို ရှုမြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်
သည်၊ **ပဉ္စဂီဝိပ္ပဟိနော-** အင်္ဂါငါးပါး
ကို ပယ်ပြီးသည်၊ **ဟောတိ-** ဖြစ်၏။
အင်္ဂါငါးပါးကို ပယ်ရမယ်။ ပယ်ပြီး
အောင် ကျင့်ရမယ်ဆိုတာ တရားနဲ့ပါတ်
(၁)ပါပဲ။ အင်္ဂါငါးပါးဆိုတာက ဈာန်မဂ်
ကို ပိတ်ပင်တတ်တဲ့ နီဝရဏတရား
ငါးပါးကို ပြောတာပါ။

အဲသည် တရားငါးပါးကတော့
၁။ **ကမမုန္တ-** နှစ်သက်လိုချင်တတ်တဲ့
ကာမဂုဏ် အာရုံတွေပါ ။ **ဗျာပါဒ-**

-စိတ်ပျက် စိတ်ဆိုးခြင်း ၃။ **ထိနမိဒ္ဓ-**
-ထိုင်းမိုင်းပျင်းရိခြင်း၊ ၄။ **ဥဒ္ဓမ္မ**
ကုဏါရေ- -ပျံ့လွင့်မှု၊ ပူပန်မှု၊ ၅။
ဝိစိကိတ္တ- -ယုံမှားတွေးတောမှုဆိုတဲ့
တရားတွေပါပဲ။ ယင်းတို့ကို ပယ်ရမယ်
လို့ဆိုလိုပါတယ်။

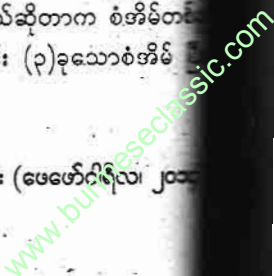
နဲ့ပါတ်(၂)ကတော့ **သဋ္ဌင်္ဂ**
သမန္နဂတော အင်္ဂါခြောက်ပါးနှင့်
ပြည့်စုံသည်လည်း ဟောတိ ဖြစ်၏။
အင်္ဂါခြောက်ပါးပြည့်စုံအောင် ကျင့်
တာလည်း အရိယာဝါသ စံအိမ်တစ်ခု
ပါပဲ။ အင်္ဂါခြောက်ပါးဆိုတာက အာရုံ
ခြောက်ပါး၌ ကပ်ငြိခြင်း၊ မရှိသည်၏
အဖြစ်နှင့် ပြည့်စုံအောင် ကျင့်ခြင်းပင်
ဖြစ်ပါတယ်။

နဲ့ပါတ်(၃)ကတော့ **ကောရ**
က္ခော- တစ်ခုသော အစောင့်အရှောက်
ရှိသည်၊ **ယောတိ-** ဖြစ်၏။ လောကမှာ
ပစ္စည်းဥစ္စာ ကြွယ်ဝတဲ့ အထက်တန်း
နာထူးဌာနန္တရ ရှိတဲ့လူတွေရဲ့ အိမ်
ဂေဟာတွေမှာ အစောင့်အရှောက်ထား
ရခြင်းဟာ ဘေးရန်လုံခြုံအောင် ထား
ရတာပါ။

ထိုနည်းလည်းကောင်း အရိယာ
စံအိမ်မှာလည်း ကိလေသာဘေးရန်
တွေ လုံခြုံအောင်လို့ အစောင့်အရှောက်
လုံခြုံရေးရှိရပါတယ်။ အဲသည် အစောင့်
အရှောက် လုံခြုံရေးကတော့ ကံသုံးပါး
မကျူးလွန်နိုင်အောင် သတိ အစောင့်
အမြဲနေရမှာပါ။ သတိဆိုတာ မမေ့ခြင်း
တရားပါပဲ။

နဲ့ပါတ်(၁) (၂) (၃) အရိယာဝါ
သတရား (၃)ပါးအတွက် ဆောင်ပုဒ်က
တော့ ငါးအင်ပယ်လေး၊ ဂုဏ်ခြောက်
ထွေ၊ စုံစေစောင့်တစ်ပါး ပါတဲ့။

အင်္ဂါငါးပါးကို ပယ်ရမယ် ဆို
တာက အရိယာဝါသစံအိမ်တစ်ခု၊ ဂုဏ်
ခြောက်ပါးနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်ဆိုတာက
စံအိမ်တစ်ခု၊ အစောင့်အရှောက်တစ်ပါး
နဲ့ ပြည့်စုံရမယ်ဆိုတာက စံအိမ်တစ်ခု
အားလုံးပေါင်း (၃)ခုသောစံအိမ်
သွားပါပြီ။

နံပါတ်(၄) အရိယာဝါသ တရား
တတော့ **စတုရောပသေသနော** -
လေးပါးသောမှီရာရှိသည်လည်း၊ **မော
ဂီ** - ဖြစ်၏။ မှီရာလေးပါးလည်း ရှိရ
မယ်ဆိုတာ အရိယာဝါသစံအိမ် တစ်ခု
ပါပဲ။ မှီရာလေးပါးဆိုတာ (၁) အဝတ်
(၂) အိပ်ရာနေရာ (၃) အစားအစာ
(၄) ဆေးဝါးတို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလေးပါး
ကို သုံးဆောင်သင့်တဲ့အချိန်မှာ ဆင်ခြင်
သတိနဲ့ သင့်လျော်ရုံ သုံးဆောင်ရပါ
မယ်။ နံပါတ်(၅) အရိယာဝါသတရား
တတော့ ပဏုန္ဒပစ္စေကသစ္စော- အသီး
သီးသော သီးသန့်သစ္စာဝါဒကို ပယ်ပြီး
သည်။ ဟောတိ-ဖြစ်၏တဲ့။

လောကမှာ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်
အပြင်ဘက်က ဘာသာအယူဝါဒတွေ
ဆိုတာ အများကြီးပါပဲ။ ကိုယ့်အယူဝါဒ
နဲ့ကိုယ် မှန်တယ်လို့ချည်း ယူဆပြောဆို
နေကြပါတယ်။ အဲသည်လို မတူကွဲပြား
တဲ့ အယူဝါဒတွေဟာ ပစ္စေကသစ္စာ
သီးသန့် သစ္စာတွေလို့ ဆိုထားပါတယ်။
အဲသည် သစ္စာတရားတွေကို ပယ်ပြီး
ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အရိယာဝါသဟာလည်း
စံအိမ်တစ်ခုပါပဲ။ ဒါကြောင့် နံပါတ် ၄
၅ ကို ဆောင်ပုဒ် လုပ်ပေးထားတာ
တတော့ . . .

“လေးရပ်မှီကာ၊ ပယ်ရှင်းရာ၊
သစ္စာသီးသန့်များ” တဲ့။

နံပါတ် ၆၊ ၇၊ ၈ အရိယာဝါသ
(၁)ပါးမှ နံပါတ်(၆) အရိယာဝါသက
တော့ **သမဝယသဋ္ဌေသနော** -
ရှာမှီးမှု အလုံးစုံကို အကုန်ပယ်စွန့်ပြီး
သည်။ **မောဂီ** - ဖြစ်၏တဲ့။

ဒီပုဒ်မှာက ပါဠိကိုက အတော်
ခက်တယ်။ သမဝယသဋ္ဌေ သနော
ဆိုတဲ့ အပေါင်းအစု ပါဠိ ဝေါဟာရကို
အတော်ထုတ်ခြင်း သဘောအရ ခွဲထုတ်
ဆိုက်ရင် သမ်-သံ တစ်ပုဒ် + အဝယ
ဆမ်ပုဒ် + သဋ္ဌတစ်ပုဒ် + ဧသနာ
ဆစ်ပုဒ်ရပါတယ်။

သံ ဆိုတာက ကောင်းစွာတဲ့၊
အဝယ ဆိုတာက လိုလေသေးမရှိ

အပြည့်အစုံ အကုန်အစင်တဲ့၊ သဋ္ဌ
ဆိုတာက စွန့်ပယ်အပ်ပြီးတဲ့၊ ဧသနာ
ဆိုတာက ရှာမှီးခြင်းတဲ့၊ ပေါင်းလိုက်
တော့ “သမဝယသဋ္ဌေသနော” ရှာမှီးမှု
အလုံးစုံကို အကုန်စွန့်ပယ်ပြီး ဖြစ်ပါ
တယ်တဲ့။

ရှာမှီးနေရသေးရင် မပြည့်စုံ
သေးလို့ပဲ။ ရှာမှီးမှုတွေကို အကုန်စွန့်
ပယ်ပြီးပြီ၊ မရှာရတော့ဘူးဆိုရင် လို
လေသေးမရှိ အကုန်လုံးပြည့်စုံနေလို့
ပေါ့။ ဒါကြောင့် အရိယာဝါသစံအိမ်
ကလည်း အင်မတန်ကောင်းပါတယ်။

နံပါတ်(၇) အရိယာဝါသတရား
ကတော့ **အနာဂီလသကံပေါ**-
မနောက်ကျူးသော အကြံအစည်ရှိ
သည် **မောဂီ** ဖြစ်၏တဲ့။ စိတ်ကူး
ကြံစည်မှုတွေဟာလည်း နောက်ကျူး
ခြင်း မရှိဘဲ အခါခင်သိမ်း သန့်ရှင်း
ကြည်လင်စင်ကြယ်နေရမယ်တဲ့။ သည်
အရိယာဝါသစံအိမ်ဟာလည်းအင်မတန်
ကောင်းပါတယ်။

နံပါတ်(၈)အရိယာဝါသတရား
ကတော့ **ပဿန္တကာယ သင်္ခါ
ရော**- ငြိမ်းသော ကာယသင်္ခါရရှိသည်
မောဂီ - ဖြစ်၏တဲ့။

ကာယသင်္ခါရ ဆိုတာ သည်
နေရာမှာ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို ခေါ်
တာ။ ဒါကြောင့် ထွက်သက် ဝင်သက်
ချုပ်ငြိမ်းတဲ့ စတုတ္ထဈာန်နဲ့လည်း ပြည့်စုံ
အောင် အားထုတ်ရမယ်လို့ ဆိုလိုပါ
တယ်။ ဒါကတော့ ပြည့်စုံရင် သာပြီး
ကောင်းလို့ ညွှန်ပြထားတာပါပဲ။

လိုရင်းကတော့ ကိလေသာကုန်
ခန်းပြီး ရဟန္တာဖြစ်ဖို့က လိုရင်းပါပဲ။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အချို့ ရဟန္တာ
ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှာ သည်စတုတ္ထဈာန်ကို
မရပေမယ့် အရိယာကိစ္စပြီးနေတာတွေ
အများကြီးပါပဲတဲ့။ ၈၊ နံပါတ် ၆၊ ၇၊ ၈
ကို ဆောင်ပုဒ်ကလေးနဲ့ ပေးထားပုံ
ကတော့. . .

“ရှာမှီးကင်းစင်၊ ကြံကြည်လင်၊
ထွက်ဝင်ငြိမ်းစေသား” တဲ့။

တရားတွေကတော့ **သုဗိမုဒ္ဓ
စိဋ္ဌော** - ကောင်းစွာ လွတ်သောစိတ်
ရှိသည်။ **သုဗိမုဒ္ဓပညော**- ကောင်း
စွာလွတ်သောပညာရှိသည်(ဝါ) ကောင်း
စွာလွတ်ပြီဟု သိသော ပညာရှိသည်။
မောဂီ - ဖြစ်၏တဲ့။

စိတ်ကလည်း ကိလေသာအရှင်
သခင်တွေရဲ့ လက်ထဲက လွတ်မြောက်
ရမယ်။ သည်လို လွတ်မြောက်တာကို
သိတဲ့ ဉာဏ်ပညာနဲ့လည်း ပြည့်စုံရ
မယ်တဲ့။ သည်အရိယာဝါသ တရား
နှစ်ပါးကတော့ တစ်ဆက်တည်း တွဲရက်
ဝါပဲ။ စိတ်က ကောင်းစွာလွတ်မြောက်
သွားရင် အဲသည်လွတ်သွားတာကို
ဆင်ခြင်ပြီး သိတဲ့ ဉာဏ်ပညာကလည်း
တစ်ပါတည်း ဖြစ်ပေါ်တော့တာပါပဲ။

ဆောင်ပုဒ်ကတော့. . .
“စိတ်ကောင်းစွာ လွတ်၊ ပညာ
လွတ်၊ မချွတ်ဂုဏ်ဆယ်ပါး” တဲ့။

သည်အရိယာဝါသတရား (၁၀)
ပါး ခေါင်းစဉ်ကတော့ စုံသွားပါပြီ။
အဲသည် (၁၀)ပါးသော အရိယာဝါသ
တရားတွေကို ဘယ်သူက ဟောခဲ့ပါ
သလဲဆိုရင် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်ဟောထား
တာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြတ်ဗုဒ္ဓရှင်တော်
ကိုယ်တော်တိုင် ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့
ဗုဒ္ဓရဲ့ မုခပါဠိအစစ်ဖြစ်လို့မို့ ဧကဝစနဲ့
အမှန်တရားတော်မြတ်တွေပါ။

ဒါကြောင့် မဟာစည်ဆရာ
တော်ဘုရားကြီးက နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့. . .

“အရိယာဝါသ၊ ဟောဖော်ပြ၊
ဗုဒ္ဓမြတ်ဘုရား” တဲ့။ အကျယ်ကိုတော့
ဆဋ္ဌသင်္ဂီတိပုစ္ဆက - အဝုမဟာပဏ္ဍိတ
ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်
ဘုရားကြီး ဟောကြားတော်မူသော
အရိယာဝါသ တရားတော်စာအုပ်မှာ
ဖတ်ရှုကျင့်ကြံ အားထုတ်နိုင်ကြပါစေ
ဟူ၍သာ။

အပ္ပမာဒေန၊ သမ္မာဒေထ။

□ ဇွဲလုလင်(မအူပင်)

လင်းယဉ်ဉာဏ် တိပိဋကဓရအရှင်နှင့် မဟာဝုဒ္ဓဝင်

နေက္ခမ္မပါရမီနှင့် ပတ်သက်၍ အများစုသည် ပြီးလွယ်စီးလွယ် နိက္ခမ ဝါရမီဟု ပြောဆိုနေကြသည်။ နိက္ခမ သည် လွတ်မြောက်သူ လူ့ဗြဟ္မာကို ဟော ၍ ထိုလူ့ဗြဟ္မာသည် ပါရမီ မဖြစ်နိုင်။ ထွက်မြောက်ခြင်းသဘောတရားနေက္ခမ္မ သည်သာ ပါရမီဖြစ်နိုင်သည့်အတွက် နေက္ခမ္မသာ သုံးသင့်ကြောင်း အရှင် မြတ်က သတိပေးထားပါသည်။

ထွက်မြောက်ခြင်းသည်လည်း သံသရာဘဝမှ ထွက်မြောက်ခြင်း၊ ကာမ မှ ထွက်မြောက်ခြင်းဟူ၍ နှစ်ပါးအပြား နှစ်ပါး။ သံသရာဘဝမှ ထွက်မြောက် ခြင်းမှာ အကျိုးတရားဖြစ်၍ ကာမမှ ထွက်မြောက်ခြင်းမှာ အကြောင်းတရား ဖြစ်၏။ ကာမမှ ထွက်မြောက်အောင် ဖြည့်ကျင့်နိုင်မှ သံသရာမှ ထွက်မြောက် ခြင်းဖြစ်မည်။

အကျိုးဖြစ်သော ဘဝမှ လွတ် မြောက်ခြင်းကို ရည်ရွယ်တော်မူ၍ ဘဝ သုံးဆယ့်နှစ်ကို နှောင်အိမ်ကြီးနှင့် ပမာပြကာ ဘဝတော ပရိ မုတ္တိယာ - ဘဝသုံးပါးမှ ထွက်မြောက်ရန် ဟူ၍ ဗုဒ္ဓဝင်ပါဠိတော် နှင့် ဘောတော်မူထားသည်။

နေက္ခမ္မပါရမီ အရာ၌ ကိလေ သာတာမနှင့် ဝတ္ထုကာမ နှစ်မျိုးလုံးမှ ထွက်မြောက်ခြင်းကိုဆိုလိုသည်။ နေက္ခမ္မ ပါရမီတွင် အသီးအခြား ပရမတ္ထတရား နှစ်ခုကို မရကောင်း၊ ကာမနှစ်မျိုးမှ လည်းကောင်း၊ ဘဝသုံးမျိုးမှ လည်းကောင်း ထွက်မြောက်ခြင်း၏အစွမ်းအား ဖြစ်သော ကုသိုလ်စိတ် စေတသိက် တရားအစုကိုပင် နေက္ခမ္မပါရမီ ခေါ် တော်မူသည်။ စရိယာပိဋကအဋ္ဌကထာ၌ တော်မူ၏။

ကိလေသာကာမ၏ အကြောင်း ရင်းဖြစ်သော မိစ္ဆာဝိတက် သုံးပါး အပါ အဝင်ဖြစ်သည့် ကာမဝိတက်ကို ဆက် ကာ ဆက်ကာ ကြံစည်စိတ်ကူးနေသမျှ ကိလေသာကာမတရားတိုး၍ ဖြစ်သဖြင့် ထိုကိလေသာကာမမှ မလွတ်မြောက် နိုင်။ ကာမဝိတက်ကို မကြံစည်မှသာ လွတ်မြောက်နိုင်မည်။ ကိလေသာ ကာမ မှ ထွက်မြောက်အောင် လုံ့လကြိုးကုတ် နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်အားထုတ်လျှင် ဝတ္ထု ကာမမှ ထွက်မြောက်ခြင်းအကျိုးကို ရနိုင်၏။ စရိယာပိဋက အဋ္ဌကထာ၌ နေက္ခမ္မဗုဒ္ဓဇ္ဇလက ဟူ၍ ဖွင့်ပြထား၏။

အဋ္ဌကထာ စကားအရ . . . (၁) ထွက်မြောက်ခြင်း (နေက္ခမ္မပါရမီ) သည် ရဟန်းအဖြစ်လျှင် အကြောင်း ရင်း ဖြစ်သည်။ (၂) လွတ်မြောက်ခြင်း (နေက္ခမ္မပါရမီ)သည် ရဟန်းအဖြစ်၏ အကြောင်းရင်း ဖြစ်သည်ဟု နှစ်မျိုး အနက်ထွက်၏။ မဟာဇနကဇာတ်တော် တွင် ရဟန်းပြုပြီးမှ တောထွက်ရာ ရဟန်းအဖြစ်က အကြောင်းရင်းဖြစ်၍ တောထွက်ခြင်းက အကျိုးဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

သုမေဓာပညာရှိအတွက်မူ ရှေး ဦးစွာ တောထွက်ပြီးမှ ဓမ္မိက တောင် ယံတွင် သိကြားဖန်ဆင်းသော ကျောင်း တွေ့၍ ရသေ့ရဟန်းပြုရာ တောထွက် ခြင်းက အကြောင်းဖြစ်၍ ရဟန်းဖြစ်ခြင်း က အကျိုးဖြစ်သည်ဆိုရမည်။

သို့သော် ရဟန်းပြုလိုသဖြင့်သာ တောထွက်ခြင်းဖြစ်ရာ အရင်တောထွက် သော်လည်း နောက်မှ ရဟန်းအဖြစ်က သာ အကြောင်းရင်းဖြစ်သည်ဟု စရိယာ ပိဋက အဋ္ဌကထာတွင် ပထမအနက် အတိုင်း အကျယ်ဖွင့်ပြတော်မူထားပါ သည်။ စူဠသုတသောမမင်းကား ဆံဖြူ တစ်ပင် ခေါင်း၌တွေ့ရ၍ တရားရကာ တောထွက်မည့် အကြောင်းများကို သိစေရာ အားလုံးက အမျိုးမျိုးတောင်း ပန် တားဆီးကြသော်လည်း လျစ်လျူ ရှုကာ ဟိမဝန္တာအရောက် ဝေးကွာစွာ

တောထွက်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဝိနိဗ္ဗာန်ခံ ထက်မြက်သည်ဟု သတ်မှတ်ကာ စူဠ သုတသောမ၏နေက္ခမ္မပါရမီကို ပရမတ္ထ ပါရမီဟု အဋ္ဌကထာဆရာတို့က ဖွင့်ပြ တော်မူကြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟူသမျှတို့သည် ဗျာဒိတ်ခံရပြီး အလောင်းတော်ဘဝမှ စ၍ နောက်ဆုံးဘုရားဖြစ်မည့် ဘဝထိ ဝိရိယကို အားထုတ်တော်မူခဲ့ကြရာတွင် အင်္ဂါလေးပါးရှိသော ဝိရိယမျိုးဖြင့်သာ ကြီးစားပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ငါ၏ အပေါ် ရေသာ ကြွင်းလိုမှု ကြွင်းစေ၊ အကျော သာ ကြွင်းလိုမှု ကြွင်းစေ၊ အရိုးသာ ကြွင်းလိုမှု ကြွင်းစေ၊ အသွေးအသား အားလုံးခန်းခြောက်မှု ခန်းခြောက်စေ၊ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော် မရလျှင် လုံ့လ ငါမလျှော့ဟူသော ဝိရိယမျိုးဖြစ်သည်။ ဝိရိယ တရားသည် ပညာကဲ့သို့ပင် စေ တသိက်စာရား တစ်ပါးဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝိရိယကား ပကိဏ်း စေတသိက်မျိုးဖြစ်၍ ကုသိုလ်ဘက်မှာ လည်း ရောနှောပါနိုင်သကဲ့သို့ အကု သိုလ်ဘက်တွင်လည်း ရောနှောပါနိုင် သည်။ အဗျာကတခေါ် ဝိပိတ်ကြိယာ ဘက်တွင်လည်း ရောနှောပါဝင် ယှဉ် နိုင်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဝိရိယသည် ကောင်း မြတ်သော ကုသိုလ်တရားလည်း ဖြစ် နိုင်သည်။ ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် တရား ဖြစ်နိုင်သည်။ ကုသိုလ် အကု သိုလ်မှ အလွတ် ကဗျာကတ တရား လည်းဖြစ်နိုင်၏။ ကောင်းမြတ်မှန်ကန် သော ဝိရိယကို သမ္မာဝါယမဟုခေါ် သည်။ သမ္မပ္ပဓာန ဟူ၍လည်း ခေါ်၏။ ယုတ်ညံ့သော ဝိရိယကို မိစ္ဆာဝါယာမ ဟုခေါ်သည်။ ဤဝိရိယပါရမီအရာ၌ ကား သမ္မာဝါယာမတရားကို ပြည့်ဝ အောင် ဆည်းပူးပွားပွား အားထုတ်ရ မည်ဖြစ်သည်။ အကျယ်ကို အရှင်မြတ် ၏ မဟာဗုဒ္ဓဝင်တွင် ရှုကြပါလေ။

ခန္တီပါရမီအရာ၌လည်း အနည်း ငယ် ထုတ်နုတ်ပြပါမည်။ ပါဠိတော်ဝယ်

သမ္မာနာဝမာနက္ခမော ခြတ်နိုးမှုပြုခြင်း မထိမဲ့မြင်ပြုခြင်းတို့ကို သည်းခံလော့ဟု ပါရှိရာ တိုက်ရိုက်အလိုမှာ ကောင်းသောအရာနှင့် တွေ့လျှင်လည်း စိတ်မတက်၊ မကောင်းသောအရာနှင့် တွေ့လျှင်လည်း စိတ်မပျက်ဘဲ သည်းခံနိုင်ရမည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

ဆိုလိုသည်မှာ ကောင်းသောလောကဓံနှင့်တွေ့၍ လောဘဖြစ်လျှင်လည်းကောင်း၊ မကောင်းသော လောကဓံနှင့်တွေ့၍ ဒေါသဖြစ်လျှင်လည်းကောင်း သည်းခံနိုင်ခြင်းခန့်ဟု သတ်မှတ်ရမည်။ လောကဓံ အကောင်းအဆိုးတို့နှင့် ကြုံက လောဘ၊ ဒေါသမဖြစ်မှသာ သည်းခံခြင်း မည်သည်။ အဋ္ဌကထာဋီကာ ဆရာတို့က သည်းခံခြင်း ဟူသည် အဒေါသ စေတသိက်တရားပင်ဖြစ်သည်ဟု ဖွင့်ဆိုကြပါသည်။

သတ္တဝါ သင်္ခါရတို့ပြုအပ်သော အမှုကို သည်းခံခြင်းသည် ခန္တိဖြစ်သည်။ ခန္တိသည် အဒေါသ စေတသိက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အဒေါသစေတသိက် ဟူသမျှကို ခန္တိဟူ၍ မခေါ်အပ်၊ အကြောင်းကား အဒေါသစေတသိက်သည် (အကုသိုလ်စိတ် အဟိတ်စိတ်တို့မှ တစ်ပါးသော) သောဘဏစိတ်တို့ ဖြစ်တိုင်းဖြစ်တိုင်း ပါရှိရာ သူတစ်ပါးတို့က အမျက်ဒေါသထွက်ဖွယ်ရာ ပြုလုပ် ပြောဆိုသောအခါ အမျက်ဒေါသ မဖြစ်ရန် တားဆီးသည့် အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်သော အဒေါသကိုသာ ခန္တိဟူ၍ သည်းခံခြင်းဟူ၍ ခေါ်ရ၏။

တစ်ပါးသော အခြင်းအရာအား ဖြင့်ဖြစ်သော သောဘဏစိတ်တို့၌ ပါရှိသည့် အဒေါသစေတသိက်တို့ကို ခန္တိသည် သည်းခံခြင်းဟု မခေါ်ရပါ။

သူတစ်ပါးတို့က မိမိအပေါ်မှာ ပြုလုပ်လာသော ကိုယ်ကျူးလွန်မှု၊ နှုတ်ကျူးလွန်မှု တို့အတွက် ဒေါသထွက်အောင် သိမ်းဆည်းခြင်းသည် သာလျှင် သည်းခံခြင်း ခန္တိစစ်စစ်ဖြစ်သည်။

မိမိအပေါ်ကျူးလွန်မှုနှင့် မဆက်စပ်ဘဲ လောက၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စများ လုပ်ရာတွင် မိမိကိုယ်ကိုယ်လည်းကောင်း၊ အခြားသူကိုလည်းကောင်း၊ အားမရစိတ်တိုင်းကျ မဖြစ်သဖြင့် အမျက်ဒေါသထွက်ခြင်းမျိုးကို မထွက်အောင် သိမ်းဆည်းခြင်းကား ခန္တိမဟုတ်၊ အမှန်အားဖြင့် အမျက်မထွက်ခြင်း (အက္ခောဓ) ဟူ၍သာ ခေါ်ဆိုအပ်၏။

သစ္စာပါရမီအခန်းမှ အနည်းငယ် ထုတ်ယူကြည့်ပါလျှင် ဇော်ကြည့်ပါမည်။ လောကတွင် လူအများတို့ခေါ်ဝေါ်ပညတ် သမုတ်အပ်သည့်အတိုင်း မှန်ကန်ခြင်းကို သမ္မုတိသစ္စာဟုလည်းကောင်း၊ လူအများတို့သမုတ်ရုံ သမုတ်ထားသည့် မှန်ကန်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ဧကန်မုချ ဆတ်ဆတ်ထင်ရှားရှိသော သဘောတရားကို ပရမတ္ထသစ္စာဟုလည်းကောင်း ခေါ်သည်။ သမ္မုတိသစ္စာသည် သညာ၏ အာရုံဖြစ်၏။ သညာဖြင့်သာ ထင်ရှားနိုင်၏။ ပရမတ္ထသစ္စာသည်ကား ပညာ၏ အာရုံဖြစ်သည်။ ပညာဖြင့်သာ ထင်ရှားနိုင်သည်။ သမ္မုတိသစ္စာ(ပညတ်တရား)ကို ဆိုင်ရာသညာဖြင့် ကြည့်မှသာ ထင်ရှား၍ ပညာဖြင့် ကြည့်လျှင် ပျောက်ကွယ်သွားမည်ဖြစ်၏။ ပရမတ္ထသစ္စာကိုလည်း ပညာဖြင့် ကြည့်မှသာ ထင်ရှား၍ သညာဖြင့်ကြည့်လျှင် ပျောက်ကွယ်သွားမည်ဖြစ်သည်။ အထူးသတိပြုဖွယ်ကောင်း အချက်မှာ နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ပရမတ္ထတရားကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ဤ နိဗ္ဗာန်ဟူသော ပရမတ္ထတရားမှာ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း အလုံးစုံတို့ကို ကင်းရှင်းအေးငြိမ်းသော သဘောကြီး ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့အေးငြိမ်းခြင်းကို ထက်မြက်သော ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်နိုင်မှ ထင်ရှားသိမြင်မည်ဖြစ်သည်။ သညာဖြင့်ကြည့်လျှင် ပျောက်ကွယ်သွားမည်သာ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခုကာလ အချို့သူတို့က နိဗ္ဗာန်ဟူသည် ထီးနန်း ဘုံဗိမာန်ကြီးနှင့်လော၊

နိဗ္ဗာန်ဝင်စံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မည်သည့်အခြေအနေတွင် စံနေရပါသနည်း စသဖြင့် မေးမြန်းခြင်းတို့သည် ပရမတ္ထစင်စစ်ဖြစ်၍ ပညာ၏ အရာသာဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ကို သညာဖြင့် မေးမြန်းခြင်းဟု မှတ်ယူသင့်၏။

ပရမတ္ထသစ္စာကို (၁) သဘာဝသစ္စာ၊ (၂) အရိယသစ္စာဟူ၍ နှစ်ပါးပြားပြန်၏။ စိတ်စေတသိက်သည် ရုပ်နိဗ္ဗာန်တည်း ဟူသော ပရမတ္ထတရားအားလုံးသည်ပင်လျှင် ပရမတ္ထသဘောအားဖြင့် မှန်ကန်သည်ချည်းဖြစ်သော သဘာဝသစ္စာဖြစ်၏။ သဘာဝသစ္စာနည်းအရ လောကီတရားထဲ၌ ကိုယ်၏ချမ်းသာခြင်း သုခနှင့် စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်း သောမနဿ တရားနှစ်ပါးတို့ ထင်ရှားရှိသည်ကို သိအပ်၏။ ဒုက္ခ အရိယသစ္စာ၊ ဒုက္ခသမုဒယအရိယသစ္စာ၊ ဒုက္ခနိရောဓသစ္စာ၊ မဂ္ဂအရိယသစ္စာ လေးမျိုးတို့သည် အရိယသစ္စာတည်း။

သိမြင်နားလည်ရန် သင်ကြားထားအပ်သော တရားအစုသည် ပဇာယတ္တိသစ္စာ ဖြစ်၏။ ဘုရားအလောင်းစသော သူတော်ကောင်းများ ဖြည့်ကျင့်အပ်သော ပဋိပတ္တိသစ္စာကိုသာ သစ္စာပါရမီအရာ၌ အလိုရှိအပ်၏။ ပဋိပတ္တိသစ္စာဟူသည် မှန်ကန်စွာ မြက်ဆိုအပ်သော စကား သို့မဟုတ် စကားထိုမချွတ်မယွင်း မှန်ကန်စွာ ပြောဆိုခြင်းတည်း ဟူသော ဝစီသစ္စာဖြစ်သည်။ ဤဝစီသစ္စာကို မိမိသန္တာန်၌ ပြည့်စုံအောင် ဖြည့်ကျင့်ခြင်းကို သစ္စာပါရမီဖြစ်သည်ဟု ခေါ်ဆိုအပ်၏။

ဤ ဝစီသစ္စာကိုပင် ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးစသော သူတော်ကောင်းကြီးများ အထူးဖြည့်ကျင့် ဆည်းပူးတော်မူကြသည်။ ဘုရားအလောင်းတော်ကြီးများသည် သူတစ်ပါးတို့က မိမိအပေါ်မှာ မယုံကြည်ရှိနေမည်ကို ရိမ်ရသော အကြောင်းနှင့် ကြုံကြုံသောအခါမှသာ သဒ္ဓဟာပနသစ္စာမိမိကို ယုံကြည်စေရန် အမှန်ပြောကြ

အပ်သော အချက်ကို ပြည့်ဝရရှိရန် ဥစ္စာပူရဏသစ္စာ ခေါ် မိမိအလိုပြည့်စုံရန် အမှန်ပြောကြားအပ်သော ဝစီသစ္စာကို သုံးကြ၏။

ထိုသို့မဟုတ်ခဲ့လျှင် ဤသစ္စာမျိုး မပြုကြချေ။ မဟုတ်မမှန်သောစကားကို ပြောကြားမှုမှ ရှောင်ကြဉ်ရန် ပြောကြားအပ်သော ဝစီသစ္စာဖြစ်သည်။ မုသာ ဝိရမဏ သစ္စာမျိုးကိုမူကား အလောင်းဘော်ကြီးများသည် အစဉ်အမြဲ လက်စွဲပြည့်ကျင့်တော်မူကြသည်။

ဤအလောင်းတော်များ ကျင့်ထုံးကို နှလုံးသွင်းကာ သူတော်ကောင်းဖြစ်သော သူတို့သည် မုသားပြောဆိုခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ခြင်းတည်း ဟူသော မုသာဝိရမဏသစ္စာကို အထူးကြိုးစားစောင့်ရှောက် ဖြည့်ကျင့်ကြရာ၏ဟု အခွင့်မြတ်က ညွှန်ပြထားပါသည်။

သစ္စာပါရမီနှင့် ပတ်သက်၍ ဆည်း အလောင်းတော်ကြီးများ၏ သစ္စာပါရမီ ဖြည့်ကျင့်တော်မူကြပုံကို ဟောဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းတွင် ကြည်ညိုစိတ်ဖြင့် အာရုံစွာ လေ့လာမှတ်သား ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

အဓိဋ္ဌာနပါရမီနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဆည်း အနည်းငယ် မြည်းစမ်းကြည့်လိုက်ရန် ထုတ်ယူပြပါမည်။ အဓိဋ္ဌာနဟူသော ပါဠိစကားကို ရှေးပညာရှိတို့က ဆောက်တည်ခြင်းဟု အနက်ပြန်ကြသည်။ သီလအရာ၌ သမာဓါနကိုလည်း ဆောက်တည်ခြင်းဟူ၍ မြန်မာပြန်ကြမ်းလည်း သီလဆောက်တည်သည် ဆိုခြင်းသည် သီလခံယူသည်ဟု ဆိုနိုင်ထွက်သည်။ အဓိဋ္ဌာနဟူသော ဝေါဟာရသည် သဒ္ဓါနက်အားဖြင့် အလွန်အထူး အထူးတည်စေခြင်းဟု ထွက်သည်။ ပညာရှိတို့က လိုရင်းအနက် အဓိဋ္ဌာန ဆောက်တည်ခြင်းဟူသာ ပြန်ဆိုကြသည်။ ဆောက်တည်ခြင်းသည် နေရာမှ မတုန်မလှုပ်စိတ်၌ ထားရှိခြင်း အတည်ဖြစ်စေခြင်းဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။

မတုန်မလှုပ် မိမိတည်ရာတွင် ကြံ့ကြံ့ခံလျက် ကျင့်ရသဖြင့်လည်း အဓိဋ္ဌာနပါရမီကို ကျောက်တောင်ကြီး ဥပမာဖြင့် ဆင်ခြင်စဉ်းစားတော်မူကြသည်။ သို့အတွက် အဓိဋ္ဌာန(ဆောက်တည်ခြင်း)ဟူသည် မိမိရည်ရွယ်အပ်သည့်အလုပ်ကိုစွဲကို မရွေ့မရှား မတုန်မလှုပ် ကြံ့ကြံ့တည်အောင် စိတ်ထဲ၌ ထားသည်ကို ဆိုပေသည်။

အဓိဋ္ဌာန အမျိုးမျိုး တွေ့နိုင်ပါသည်။ ယနေ့သည် ငါ၏ ဥပုသ်နေ့ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ထဲမှာ စွဲမြဲထားရသော ဥပုသ်ကိုကား အဓိဋ္ဌာနဥပုသ်ဟုခေါ်၏။ ဥပုသ်အရာ၌ လာရုံသော အဓိဋ္ဌာန သဘောဖြစ်သည့် သင်္ကန်းအဓိဋ္ဌာန တင်သည်။ သပိတ်အဓိဋ္ဌာနတင်သည် ဟူသောအရာ၌ မိမိသည် ဝိနည်းကျမ်း လာအရ ထိုတို့ ပစ္စည်းတို့ကို သုံးစွဲရန် စိတ်ထဲစွဲမြဲထားကြောင်း ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။ မိမိအားထုတ်၍ ရအပ်သော ဈာန်စိတ်ကို မိမိရည်မှန်းသည့်အချိန်အတိုင်း မိမိစိတ်အစဉ်၌ ထားရှိတိုင်း ဖြစ်စေနိုင်၊ ဆောက်တည်နိုင်၊ စိုးပိုင်နိုင်နင်းခြင်းကို ဈာန်အဓိဋ္ဌာန ဝသီဘော်ဟုခေါ်ဆိုသည်။

ဉာဏ်ဖြင့် မိမိအလိုရှိရာ ဖြစ်ပါစေဟု အဓိဋ္ဌာန ဆောက်တည်ပြီး ဆောက်တည်လိုက်တိုင်း မိမိအလိုရှိသမျှ အရာရာပြီးစီးပြည့်စုံ ဖြစ်ပွားလာကြခြင်းသည် အဓိဋ္ဌာနက္ကုဒ္ဓိဖြစ်၏။

သမာပတ် နှစ်ပါးလုံးကို ရရှိသော အနာဂါမိပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့ အလိုရှိသည့်အတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆောက်တည်ပြီး စိတ်၌ စွဲမြဲစွာထားရှိပြီးမှ နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စားတော်မူကြသည်။

ရှေးအဖို့ကပင် နိမိတ်ပြရန် စိတ်ဆောက်တည်ခြင်း (ပုဗ္ဗနိမိတ္တအဓိဋ္ဌာန်)၊ မိမိလိုလားတောင့်တအပ်သောအကြောင်းအရာအတွက် စိတ်ဆောက်တည်ခြင်း (အာသီသအဓိဋ္ဌာန်) ကျင့်ဝတ်တရားတို့ကို ကျင့်ကြံရန် စိတ်ဆောက်တည်

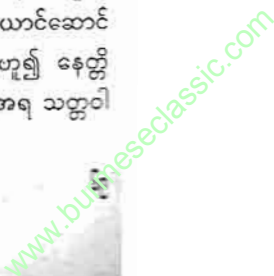
ခြင်း (ဝတအဓိဋ္ဌာန်)ဟူ၍ သုံးမျိုးပြုပါသည်။

ဘုရားအလောင်းတော်ကြီး မှားသည် အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီမြောက်ရန် နှေးနှစ်မျိုးကို အထူးဖြည့်ကျင့်ခြင်း မပြုဘဲ ပြုခွင့်သင့်ရာမှာသာ ပြုကြပြီး အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်သဗ္ဗညုတဉာဏ်တို့ကိုရခြင်း၏ အကြောင်း ကောင်းမြတ်သောအဓိဋ္ဌာန်ပါရမီပြည့်စေရန် ဝတအဓိဋ္ဌာန်ကိုသာ အားထုတ်တော်မူကြပါသည်။

မေတ္တာပါရမီဟူသော စကား၌ မေတ္တာဟူသော ပါဠိကို ချစ်ခြင်းဟု အနက်ပြန်ကြ၏။ ပေမဟူသော ပါဠိကိုလည်း ချစ်ခြင်းဟုပင် မြန်မာပြန်ကြသည်။ မေတ္တာ သဒ္ဓါ၊ ဟောအပ်သည့် ချစ်ခြင်းသည် ဝိသေသဖြစ်၍ ပေမသဒ္ဓါ ဟောအပ်သည့် ချစ်ခြင်းကား သာမညဖြစ်၏။ မေတ္တာတရားကို ပွားများရမည်ဆိုရာ၌ မစင်ကြယ်သော တဏှာပေမချစ်ခြင်း၊ ဂေဟသိတပေမချစ်ခြင်းတို့ မဟုတ်စေဘဲ စင်ကြယ်မွန်မြတ်လှသော သူတစ်ပါးတို့၏ အကျိုးစီးပွားဖြစ်ထွန်းမှုကို လိုလားသော မေတ္တာပေမတရားသာ ဖြစ်စေရမည်ကို အထူးသတိပြုမှတ်သားအပ်၏။

မေတ္တာ ဟူသည် ပရမတ္ထအားဖြင့် ထင်ရှားရှိကောင်းသော သဘောတရားပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ပရမတ္ထတရားတို့ကို တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ ထုတ်ဖော် ရေတွက်ရာ၌ မေတ္တာတရား ဟူ၍ သီးခြားမပြဘဲ အဒေါသ စေတသိက်တရားကို ပြသဖြင့် မေတ္တာတရားသည် အဒေါသစေတသိက်တွင် တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ပါဝင်နေသည်။ သတ္တဝါတို့၏ အကျိုးကို လိုလားခြင်း အခြင်းအရာဖြင့် ဖြစ်သော အဒေါသ စေတသိက်ကိုသာ မေတ္တာအရ ကောက်ယူရသည်။

သတိပြုဖွယ်ကောင်းသည်ကား ရာဂေါမေတ္တာယနာ မုခေဓ ဝဇ္ဇေတိ ရာဂတရားသည် မေတ္တာယောင်ဆောင်ကာ လှည့်ပတ်တတ်၏ ဟူ၍ နေတ္တိအဋ္ဌကထာ၌ မိန့်ဆိုချက်အရ သတ္တဝါ

များအပေါ်မှာ မေတ္တာပွားလိုသောသူ သည် မေတ္တာယောင်ဆောင်သည့် ရာဂ တရားကို မပွားမိရန် အထူးသတိပြုသင့် ပေသည်။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ် အဋ္ဌကထာ ဗြဟ္မ ဝိဟာရ နိဒ္ဒေသ၌လည်း အမျက်ဒေါသ ၏ ငြိမ်းခြင်းသည် မေတ္တာ၏ပြည့်စုံခြင်း ဖြစ်၍ တပ်စွန်းချစ်ခင်သောရာဂ ဖြစ် ပေါ်လာခြင်းသည် မေတ္တာ၏ ပျက်စီး ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဖွင့်ပြထားပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအဖို့ ကျန သေချာစွာ နားလည်သဘောမပေါက် ဘဲ ဇေဝဇဝါဖြင့် သိထား၊ မှတ်ယူထား သည့် ဥပေက္ခာတရားနှင့်ပတ်သက်၍ အရှင်မြတ်၏ ရှင်းပြချက်များကို အနည်း ငယ် ထုတ်ယူပြလိုပါသည်။

ဥပေက္ခာ ဟူသော ပါဠိစကား သည် သဒ္ဓါအနက်အားဖြင့် သင့်တင့် အောင် ရှုခြင်းဟု မြန်မာပြန်ဆိုရ၏။ သင့်တင့်အောင် ရှုခြင်းဟူသည် ဆင်းရဲ မှု၊ ချမ်းသာမှု နှစ်ပါးကွဲပြားရာမှာ မည် သည့်ဘက်သို့မျှ ဝစ်ဖက်သတ်မလိုက် ပါဘဲ ဆင်းရဲမှုနှင့်လည်းသင့်တင့်၊ ချမ်း သာမှုနှင့်လည်း သင့်တင့်လေအောင် ရှုခြင်းဟု ဆိုလိုသည်။ ဤဆိုလိုချက်ကို ဂေဟပညာရှိများက လျစ်လျူရှုခြင်း ဟူ၍ မြန်မာပြန်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ပညာရှိတို့၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာမစဉ်းစား မိကြ၍ လျစ်လျူရှုခြင်းသည် အာရုံမပြု ဂရုမစိုက်ဘဲ စွန့်ပစ်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်ဟု မှတ်ထင်မိကြကာ အာရုံမပြု ဘဲ စွန့်ပစ်ထားခြင်းကို ဥပေက္ခာဟူ၍ စွဲမှတ်ပြောနေမိကြသည်။

ဥပေက္ခာသည် အာရုံပြုရမည် သာဖြစ်၏။ အာရုံပြုရသည့် ဆင်းရဲမှု ဖြစ်စေ၊ ချမ်းသာမှုဖြစ်စေ တစ်မျိုးစီ ကွဲလွဲခြင်းမပြုဘဲ သာမညအားဖြင့် တစ် စားတည်းထား၍ ရှုမြင်ဆင်ခြင်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဥပေက္ခာပွားရာတွင် သတ္တဝါ များကို အာရုံပြုကာ သတ္တဝါတို့၏ ချမ်း သာမှု၊ ဆင်းရဲမှုသည် သူတို့၏ ကံ အတိုင်းသာဖြစ်၏။ ချမ်းသာထိုက်သော ထံဝလာလျှင် ချမ်းသာလိမ့်မည်၊ ဆင်းရဲ

ထိုက်သော ကံပါလာလျှင် ဆင်းရဲလိမ့် မည်။ ငါ တစ်စုံတစ်ရာမျှ ကြောင့်ကြ စိုက်နေဖွယ်မရှိဟု နှလုံးသွင်းခြင်းမျိုး ဖြစ်နေ၍ ဤသို့ နှလုံးသွင်းခြင်းမျိုးကို မြင့်မြတ်သော ပါရမီဖြည့်သည်ဟုဆိုရန် ခဲယဉ်းမည် မဟုတ်ပါလော။ အများသုံး ဝေါဟာရဖြင့်ပြောဆိုလျှင် သတ္တဝါတို့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ အမှတ်မဲ့နေခြင်းပင် ဖြစ် သည်ဟုဆိုက မှားနိုင်ပါမည်လော။

သို့ဖြစ်၍ ဥပေက္ခာတရားသည် အဘယ်ကြောင့် မြင့်မြတ်သောပါရမီ တရားဖြစ်နိုင်ပါသနည်းဟု စဉ်းစားဆင် ခြင်ရန် လိုအပ်ပေသည်။

လောကကြောင်း၊ ဓမ္မကြောင်း နှစ်ပါးလုံးမှာပင် ရခဲ၊ ဖြစ်စေနိုင်ခဲ့သော အရာသည် အဖိုးတန်၍ ရလွယ်၊ ဖြစ်စေ နိုင်လွယ်သော တရားသည် အဖိုးမတန် ဟု ဆိုခြင်းသည် ဓမ္မတပင် ဖြစ်၏။ လောက၌ ကျောက်၊ သဲတို့သည် ရလွယ် ၍ အဖိုးမတန်။ ရွှေငွေရတနာများသည် ရခဲ၍ အဖိုးတန်သည်ဟု သတ်မှတ်၏။ ဓမ္မကြောင်းမှာလည်း လောဘ၊ ဒေါသ စသော တရားဆိုးတို့သည် ရလွယ်၊ ဖြစ် စေနိုင်လွယ်လှသော တရားတွေချည်း ဖြစ်၍ အနည်းငယ်မျှ အဖိုးမတန်။ ရအောင်၊ ဖြစ်အောင် တံမင်ကြံဆောင် အားထုတ်နေခြင်းမရှိ၊ မဖြစ်အောင်ပင် တားမြစ်ရန် မလွယ်ကူလှဘဲ လွန်ကဲစွာ ဖြစ်တတ်သော တရားများ ဖြစ်ကုန်၏။

ဒါန၊ သီလ စသော ကုသိုလ် တရားတို့ကား အားထုတ်မှုမရှိဘဲ အလို အလျောက် မဖြစ်ပွားနိုင်၊ အားထုတ် ဆည်းပူးနိုင်ပါမှ ဖြစ်ပေါ်လာသော တရားစုသာ ဖြစ်ကုန်၏။ ထိုတရားစုထဲ တွင် ဒါန၊ သီလတို့ထက် အဆင့်အတန်း မြင့်သော ဘာဝနာကုသိုလ် အဝင်အပါ မေတ္တာတရားအစစ်ကို ရရှိရန်၊ မေတ္တာ တရားစစ်စစ်ကို ဖြစ်စေနိုင်ရန် ခဲယဉ်း လှပေသည်။

မေတ္တာတရားကို မိတ်ဆွေတွင် မက အလယ်အလတ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရန်သူ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကိုပါ တစ်တန်းတစ်စားတည်း

ခွဲခြားမရအောင် ညီညီမျှမျှ ပိုနိုင်မှသာ ပါရမီမေတ္တာစင်စစ် ဖြစ်သည်။

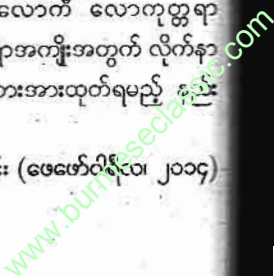
မေတ္တာပွားနည်းကဲ့သို့ ပွားရ သော ဥပေက္ခာအရာ၌လည်း ပါရမီ မြောက်မည့် ဥပေက္ခာကား မေတ္တာ ထက်ပင် ပို၍ခဲယဉ်းပါသည်။ မိတ်ဆွေ အပေါ်၊ အလယ်အလတ်ပုဂ္ဂိုလ်အပေါ် ဥပေက္ခာပွားရန် လွယ်ကူသည် ဆိုရပါ သည်။ ရန်သူအပေါ် ဥပေက္ခာပွားရန်မူ မလွယ်ကူလှပါချေ။

ပကတိအားဖြင့် ရန်သူအပေါ် မုန်းစိတ်ရှိနေသဖြင့် ရန်သူပျက်စီးလျှင် ဝမ်းသာမှု သဘောအလွယ်နှင့် ပေါ်လာ တတ်သည်။ ရန်သူ ကောင်းစားချမ်းသာ လျှင် မနာလို မနှစ်သက်သော သဘော အလွယ်နှင့်ပေါ်တတ်သည်။ ဤသဘော မျိုးနှစ်ပါးလုံး မဝင်အောင် မပေါ်ပေါက် လာအောင် စောင့်ရှောက်ပိတ်ပင်ရန် ခဲယဉ်းလှ၏။ ဤသဘောမျိုးအနည်းငယ် မျှ ဝင်လာလျှင်ပင် ဥပေက္ခာသဘော ပျက်ကွက်၍ သွား၏။

သို့ဖြစ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးစားလုံး၌ပင် စိတ်သဘောထား မခြားမနား တစ်မျိုး တစ်စားတည်းဖြင့် လျစ်လျူရှုနိုင်မှ ဥပေက္ခာထမြောက် အောင်မြင်၏။ ဤ ပုဂ္ဂိုလ်သုံးစားအပေါ်မှာ စိတ်သဘော ထား ခြားနားခြင်း တစ်စုံတစ်ရာရှိနေ သမျှ ဥပေက္ခာတရား ကောင်းစွာ ထမြောက် အောင်မြင်ခြင်းမရှိနိုင်။ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်တို့ ဥပေက္ခာအရာ၌ အမြင် ရှင်းရန် အရှင်မြတ်က ဖွင့်ဆို ရှင်းပြ ထားပေသည်။

အရှင်မြတ်၏ အမည်တော်ကို ကြားမိရသူတိုင်းသည် တိပိဋကဓရဟူ သော ပရိယတ္တိ စွမ်းရည်ဂုဏ်ကိုသာ မြင်မိပြီး ကြည်ညိုကြသည်။

ဘုရားရှင် ပိဋကတ်တော်တို့တွင် လိုက်နာဆောင်ရွက် ကျင့်သုံးရမည့် စည်းမျဉ်းဥပဒေများဖြစ်သည့် ဝိနည်း တော်များ၊ လောကီ လောကုတ္တရာ ပစ္စုပ္ပန်သံသရာအကျိုးအတွက် လိုက်နာ ကျင့်ကြံ ကြိုးစားအားထုတ်ရမည့် နည်း

နာများဖြစ်သည့် သုတ္တန် ဒေသနာ တရားတော်များ၊ သဘောတရား ဉာဏ် ညောဆိုင်ရာ အဘိဓမ္မာတရားတော် များ ပါဝင်ကြသည်ဖြစ်ရာ လူနတ်ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့အတွက် သိသင့်သိထိုက် ကျင့် သင့်ကျင့်ထိုက်သည်များကို လိုလေ သေးမရှိ ပြည့်စုံလုံလောက်အောင် (၄၅) ဝိပတ်လုံး ဘုရားရှင် ဟောကြားတော် မူခဲ့သည့် အဆုံးအမ ဒေသနာတော်များ ဖြစ်ကြပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အကြင်ပိဋကတ်တော် များ၊ အဋ္ဌကထာဋီကာ စသည်တို့ကို နှုတ်ဆောင်ထားရုံမက ပြည့်စုံနှစ်စပ်စွာ တတ်သိကျွမ်းကျင် လိမ္မာသော အရှင် မြတ်သည် အများပြည်သူအတွက် သာ သနာဝန်ကို ကြီးပမ်းလမ်းဆောင်နေရင်း အချိန်ရလျှင်ရသလို မိမိ ဝိသိတင်လည်း သင်ကြားရင်း ပွားများ၊ ပွားများရင်း သင် ကြားကာ ဘုရားရှင်၏ ဆုံးမဩဝါဒ အတိုင်း မိမိ၌ သီလ သမာဓိ ပညာပိုင်း ခိုင်ကျက်တိုးပွားစေရန် သတိအမြဲယှဉ် လျက် မမေ့မလျော့ ကျင့်ကြံအားထုတ် နေမည်မှာ မလွဲစေရန် ဖြစ်ပေသည်။

မိမိကိုယ်မိမိ အမြင်ပင် “မလုပ် ပြော၊ လုပ်မှပြော၊ သဘောစင်လှစေ၊ အပြောသာချဲ့ အလုပ်မဲ့ ကဲ့ရဲ့မလွတ် ချဲ့” ဟု သတိပေးဆင်ခြင်ကြောင်းကို တွင်နိုင်ခါနီးတွင် ထည့်သွင်း ဖော်ပြထား ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ အများသူငါ သတိ မမေ့ကြသော ပဋိပတ္တိ စွမ်းရည်မည်မျှ အထိ အရှင်မြတ်သည် ပိုင်နိုင်ပေါက် ခြောက်နေပြီ ဆိုသည်ကား မည်သူမျှ အတိအကျ ခန့်မှန်းနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သာသနာတော်အတွက် ကိုယ် စိတ်ကို တစ်ဘဝလုံး ပုံအောက် ကြိုး ပမ်းဆောင်ရွက်နေသည်ကိုသာ မြင်၍ ဆောရင်မြိုင်ကြားပွားများ အားထုတ်မှု မရှိဘဲ အရှင်မြတ်အား လျှော့တွက်ကြ ပြည်ဆိုလျှင် ထိုလျှော့တွက်သူ၏ ဝန်သာ ဖြစ်ချေမည်။ မဟာဗုဒ္ဓဝင် ကျမ်းတစ်ခု ရှိသည့် လိုအပ်လျှင် လိုအပ်သလို ကြံ ကြက်သည့်နေရာတိုင်းတွင် လက်တွေ့

ကျင့်ကြံ လုပ်ဆောင်နိုင်မည့် သမထ၊ ဝိပဿနာဆိုင်ရာ ဘုရားရှင်၏ တရား တော်များကို ရေးသားထည့်သွင်းရှင်းပြ ညွှန်ပြထားခဲ့ပါသည်။

အရှင်ရာဟုလာထေရ်၊ အရှင်မ ဇနပဒကလျာဏီထေရီ စသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့အား အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်ရှိစေ သော ဝိပဿနာကျင့်စဉ် တရားတော် များကို တစ်ဦးချင်းအလိုက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖော်ပြရေးသား ရှင်းပြထားသည်မှာ လက်တွေ့ကျင့်ကြံလိုက်နာသူအဖို့ အဖိုး မဖြတ်နိုင်သော ကျင့်စဉ်နည်းနာများ အဖြစ် လက်တွေ့အသုံးပြု ကြိုးစား အားထုတ်နိုင်ပါသည်။

ဤသို့ စွမ်းရည်ပိုင်ရှင်အရှင်မြတ် ကြီး ရေးသားတော်မူခဲ့သော မဟာဗုဒ္ဓ ဝင်ကျမ်းကြီးတွင်ပါရှိသည့် လက်တွေ့ လိုက်နာကျင့်ကြံနိုင်သော ကမ္မဋ္ဌာန်း ဝိပဿနာကျင့်စဉ်နည်းနာ ဒေသနာ တော်တို့မှ အချို့ကို ထုတ်နုတ်ဖော်ပြ လိုပါသည်။

မဟာဗုဒ္ဓဝင် ဗုဒ္ဓမတွဲ၊ ဓမ္မရတ နာခန်းတွင် ဘုရားဂုဏ်တော်၊ တရား ဂုဏ်တော်၊ သံဃာဂုဏ်တော်တို့ကို ပါဠိ မြန်မာအနက်အဓိပ္ပာယ်ပေးကာအကျဉ်း တစ်မျိုး မကျဉ်းမကျယ် တစ်မျိုးဖြင့် ရေးသား ဖွင့်ဆိုပေးထားပါသည်။ ဤ ဂုဏ်တော်များကို ပါဠိ မြန်မာနှစ်ဘာ သာဖြင့် အရကျက် နှုတ်တက်ဆောင်ပြီး ဂုဏ်တော်တစ်ရပ်စီအတွက် မနှေးမြန် မှန်မှန် နှုတ်မြွက်ရွတ်ဆိုကာ ဂုဏ်တော် တို့ကို ထပ်တလဲလဲ အောက်မေ့ဆင်ခြင် ပွားများရမည်။

ထိုအခါ မိမိ၏သန္တာန်ဝယ် ရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟ အကုသိုလ်စိတ်များ ထကြွသောင်းကျန်းခြင်းတို့ မဖြစ်ပွားကြ တော့ဘဲ ကမ္မဋ္ဌာန်းလမ်းမှန်သို့ သက် ရောက်သဖြင့် တွန့်ဆုတ်ခြင်း၊ ပျံ့လွင့်ခြင်း ကင်းသောကြောင့် အလယ် အလတ် ဖြစ်သော သမထနိမိတ် ပဋိပတ်ဖြင့် အလွန်ဖြောင့်မတ်သော စိတ်အစဉ်ဖြစ် လာပါသည်။ အောက်မေ့ဆင်ခြင် ပွား

များဖန်များသဖြင့် ဂုဏ်တော်တို့၏ အာရုံပြုသော ဘာဝနာအဆင့်ဆင့် ချင့် ၍ ရင့်၍လာသောအခါ နိဝရဏတရား များ ကိုယ်မှစွာပြီးဖြစ်မည်။ ကိလေသာ တရားတို့လည်း ထကြွမှုမရှိဘဲ အနည် ထိုင်သည်ပမာ ငြိမ်နေသည်။ သဒ္ဓါ အစ ရှိသော ဣန္ဒြေငါးပါးတို့သည် အလွန် သန့်ရှင်း ထက်မြက်လာမည်။

ဤသို့ ဂုဏ်တော်ဆိုင်ရာ အနု သမတိဘာဝနာအလေ့အလာများသော ကြောင့် ဝိတက်၊ ဝိစာရတို့သည် ဆိုင်ရာ ကိစ္စတို့ကို လွန်ကဲစွာ ရွက်ဆောင်လျက် ဖြစ်ပွားကြကုန်၏။ သို့အတွက် မိမိ၏ အလုပ်မှန်ကို လွန်စွာနှစ်သက်လျက် အားကြီးသော ဝီတိတရားများဖြစ်လာ မည်။ ယင်းဝီတိကြောင့် ကိုယ်စိတ်ငြိမ်း ချမ်းမှု (ပဿဒ္ဓါ)ဖြစ်ပွားကာ သိမ်မွေ့ သော အခိုက်အတန့်ရှိသည့် ဥဒ္ဓစ္စနှင့် တကွသော ကိလေသာပျံ့သော ကိုယ် စိတ်တို့၏ ပူပန်မှုများလည်း ငြိမ်းစဲ အနည်ထိုင်ကုန်၏။

သို့ဖြစ်၍ သမာဓိ၏ အကြောင်း ရင်းဖြစ်သော သုခတရား ခိုင်ခံ့သည် ထက် ခိုင်ခံ့စွာ ဖြစ်ပွားလာ၏။ သုခပွား စို့ပြည်နေသော စိတ်အစဉ်သည် ကမ္မ ဋ္ဌာန်းအာရုံ၌ အလွန်အလွန် တည်ကြည် နေတော့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဈာန်အင်္ဂါငါး ပါးတို့သည် ဂုဏ်တော်ဆိုင်ရာ အနု သမတိကာမာဝစရ ဘာဝနာ မဟာကုသို လ်စိတ်၌ စိတ္တက္ခဏတစ်ချက်တည်းဝယ် ပြိုင်လျက်ဖြစ်ပေါ်လာကြ၍ ဥပစာရ ဈာန်ကိစ္စကို ပြီးစေကြလေသည်။

ဤသို့ ဥပစာရဈာန်မြောက် ရောက်ရှိသောအခါ မိမိပွားများရာ ဂုဏ် တော်တစ်ခုခု ဥပမာ “ဣတိပိသော ဘဝဝါ အရဟံ” ဂုဏ်တော်ကို ယခု အဖန်ဖန်အောက်မေ့သည်ကားအဘယ် သူနည်း။ မိန်းမလော၊ ယောက်ျားလေး နတ်၊ လူ၊ မာရ်၊ ဗြဟ္မာတို့တွင် တစ်ဦး ဖြစ်သလောဟု ပရမတ္ထ သဘာဝည ပညာဖြင့် ဆင်ခြင်သိမ်းဆည်း စဉ်းစာ ရ၏။ ထိုသို့ဆင်ခြင်သောအခါ ထိုအရာ

များ တစ်ဦးမျှမဟုတ်။ ထိုအရာတို့သည် ပရမတ္ထသစ္စာနယ်ပယ်၌ ရှိလည်း မရှိ စင်စစ်သော်ကား သတိနှင့်ယှဉ်သော စိတ်သည်ပင်လျှင် ဂုဏ်တော်တို့ကို ဆင်ခြင်အောက်မေ့၏ဟု သိမြင်လာ၏။

ထိုသို့ သိမြင်ပြီးနောက် ထိုဆင်ခြင်အောက်မေ့သော စိတ်သည် ဝိညာဏက္ခန္ဓာတည်း။ ထိုခန္ဓာနှင့်အတူတကွ ယှဉ်သော ခံစားမှု(ဝေဒနာ)သည် ဝေဒနာက္ခန္ဓာတည်း။ အတူတကွယှဉ်သော မှတ်သားမှု (သညာ)သည် သညာက္ခန္ဓာတည်း။ အတူတကွဖြစ်ကြသော အာရုံကို တွေ့ထိမှု(ဖဿ)စသော သဘောတရားတို့သည် သင်္ခါရက္ခန္ဓာတည်း။ ဤမည်သော ခန္ဓာလေးပါးကား နာမ်ခန္ဓာ(နာမ်တရား)အစုတို့ ဖြစ်ကြကုန်၏။

နာမ်တရားကို ပိုင်းခြားသိမြင်ပြီးလျှင် ထိုနာမ်တရားအစု၏ မှီရာကို တစ်ဖန် ပညာဖြင့်ဆက်၍ ရှာကြသည်တွင် ရှေးဦးစွာ ဟဒယဝတ္ထုကို ဉာဏ်ဖြင့် မြင်၏။ ထိုသို့မြင်ပြီးမှ ဟဒယဝတ္ထု၏ မှီရာမဟာဘုတ်ကြီးတို့ကိုလည်းကောင်း၊ ထိုမှကြွင်းသော ဥပါဒါရုပ်တို့ကို လည်းကောင်း မတွေ့တွေ့အောင် မသိသိအောင် ဉာဏ်ဖြင့် သိမ်းဆည်းဆင်ခြင်ရ၏။ ထိုသို့ပြုပြီးမှ ဤအလုံးစုံသော ရုပ်တရားအစုသည် ရှုပက္ခန္ဓာတည်း။ ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါ၊ ငါ၊ သူတစ်ပါး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ မဟုတ်ဟု ပိုင်းခြားသိမြင်ပြီးမှ အကျဉ်းအားဖြင့် ရုပ်နာမ်နှစ်ပါး အကျယ်အားဖြင့် ဤခန္ဓာငါးပါးတို့သည် ဒုက္ခသစ္စာတည်းဟု ရှေးဦးစွာ ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြားသိမြင်ရာ၏။

ထိုနောင်မှ ထိုဒုက္ခသစ္စာကို ဖြစ်ပွားစေတတ်သော တဏှာ(လောဘ)သည် သမုဒယသစ္စာတည်း။ ထိုဒုက္ခသစ္စာ၊ သမုဒယသစ္စာနှစ်ပါးတို့၏ ချုပ်ငြိမ်းရာသည် နိရောဓသစ္စာတည်း။ ထိုနိရောဓသစ္စာကိုသိကြောင်း အဋ္ဌင်္ဂကမင်္ဂတည်းဟူသော အကျင့်ကောင်းသည် ဓမ္မသစ္စာတည်းဟူ၍ ရှေ့ပိုင်းဝယ် သစ္စာလေးပါးတို့ကို ပိုင်းခြားဆင်ခြင် သိမြင်

ပြီးမှ ဝိပဿနာဉာဏ်စဉ်အတိုင်း ပွားများအားထုတ်လက်သော် အရိယမဂ်ဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်လေ၏။ ဤသို့အားဖြင့် ဗုဒ္ဓါနုဿတိ၊ ဓမ္မာနုဿတိ၊ သံဃာနုဿတိ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာကို မဂ်ဖိုလ်ဆိုက်ရောက် ပေါက်မြောက်သည်အထိ မည်သို့ လက်တွေ့ပွားများကျင့်ကြံနိုင်ကြောင်း အရှင်မြတ်က ရှင်းလင်း ညွှန်ပြပေးထားပါသည်။

သုတ္တန်တစ်ခုခုကို ကြည့်ရှုနာယူလျှင် ထိုသုတ္တန်မှ မိမိလိုက်နာကျင့်သုံးရမည့် တရားအချက်ကို သတိပြုရန် အရေးကြီးလှ၏။ စူဠရာဟုလော ဝါဒသုတ်၌ စက္ခုပဉ္စက သောတပဉ္စက၊ ယာနပဉ္စက၊ ဇိဝှါပဉ္စက၊ ကာယပဉ္စက၊ မနောပဉ္စက၊ ဤဆပဉ္စကဓမ္မအချက်တို့ကို အနိစ္စအချက်၊ ဒုက္ခအချက်၊ အနတ္တအချက် ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းလင်းလင်း ပေါ်လွင်အောင် သုံးဖန်သုံးကျော့ မေးမြန်းဖြေကြားစေသောနည်း (တေပရိဝဋ္ဌဓမ္မဒေသနာ)ဖြင့် ဘုရားရှင်က အရှင်ရာဟုလာကို ဟောကြားသည်အခါ အရှင်ရာဟုလာသည် ဘုရားရှင်၏ မေးမြန်းတော်မူချက်ကို ဖြေဆိုရင်း တရားနာရင်းပင် တရားနဲ့လုံးကျင့်သုံးတော်မူသောကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်ပေါက် အရိယာအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူခဲ့သည်။ လက်တွေ့ လိုက်နာ ကျင့်သုံးလိုပါက မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း စတုတ္ထတွဲတွင် အရှင်မြတ် ရေးသား ရှင်းပြထားသည်ကို အပြည့်အစုံဖတ်ရှုပြီး လက်တွေ့ကျင့်နိုင်ပါသည်။ နမူနာအဖြစ် ကြည့်ညှိပူဇော်နိုင်ရန် အနည်းငယ်ထုတ်နုတ်ပြပါမည်။

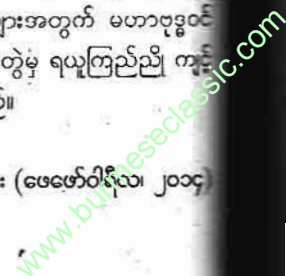
စူဠရာဟုလောဝါဒသုတ်လာ ဆပဉ္စက တရားဒေသနာတော်မှ စက္ခုပဉ္စကအတွက် ဘုရားရှင်က အရှင်ရာဟုလာအား တေပရိဝဋ္ဌဓမ္မဒေသနာနည်းဖြင့် ဟောကြားမေးမြန်းဖြေကြားစေတော်မူပုံကို အကျဉ်းချုပ် ထုတ်ယူပြပါမည်။

(၁) မျက်စိတွင်မည် ရုပ်အကြည်သည် (၂) အဆင်းတွင်မည် ရုပ်ထိုဤ

တို့သည် (၃) မျက်စိ၌မှီသော ဝိညာဏ် (အမြင်ဓာတ်သဘော)သည် (၄) မျက်စိ၌မှီသော အတွေ့ (စက္ခုသမ္ပဿ) သည် (၅) မျက်စိအတွေ့ကို အကြောင်းပြု၍ ဖြစ်ပေါ်လာသမျှသော ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရ ဝိညာဏ်လေးပါးသော နာမ်ခန္ဓာ တရားအစုသည် (က) မြသလော မမြသလော (မမြပါ) (ခ) ဆင်းရဲသလော ချမ်းသာသလော (ဆင်းရဲသည်) (ဂ) မမြဆင်းရဲ ဖောက်လှံ ဖောက်ပြန်ဖြစ်တတ်သည့် အဆိုပါ စက္ခုပဉ္စကတို့ကို ငါ့ဥစ္စာဟူ၍ (တဏှာဖြင့်လည်းကောင်း) ငါ့ဟူ၍ (မာနဖြင့်လည်းကောင်း) ငါ၏အတ္တလိပ်ပြာတည်းဟူ၍ (ဒိဋ္ဌိဖြင့်လည်းကောင်း) အလွဲလွဲအချော်ချော် ရှုမြင်ဆင်ခြင်သင့်သလော (မသင့်ပါ)။

ဤသို့အားဖြင့် သောတပဉ္စက ယာနပဉ္စက၊ ဇိဝှါပဉ္စက၊ ကာယပဉ္စက၊ မနောပဉ္စကတို့ကို ရှုမြင်ဆင်ခြင်လက်သည်ရှိသော် ဆပဉ္စက တရားစုတို့ အပေါ်၌ ငြီးငွေ့မည်။ ငြီးငွေ့သည်ရှိသော် တပ်ခြင်းကင်း၏။ တပ်ခြင်းကင်းခြင်းကြောင့် ကိလေသာမှလွတ်၏။ ကိလေသာမှ လွတ်ပြီးသော် ကိလေသာမှ လွတ်ပြီး ပဋိသန္ဓေနေရမှုကုန်ပြီး မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ။ ပြုဖွယ် (မဂ်)ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ။ ဤ (မဂ်)ကိစ္စအတွက် နောက်ထပ်ပြုဖွယ်မရှိတော့ပြီဟု အဆက်ဆက်သော ပစ္စဝေက္ခဏာ ဉာဏ်ဖြင့်သိ၏။

ဤနည်းဖြင့် အရှင်ရာဟုလာသည် တရားနာရင်း တရားနဲ့လုံးသွင်းကျင့်သုံးသဖြင့် ရဟန္တာဖြစ်တော်မူရသည်။ ပါဠိ မြန်မာနှစ်ဘာသာဖြင့် လိုသလို နှလုံးသွင်းစီးဖြန်းလိုသူတို့အတွက် ဆပဉ္စက တရားဒေသနာမှ အရှင်မြတ်ဖော်ပြပေးထားသော အချက်များမှ စက္ခုပဉ္စက အတွက် ပါဠိနှင့် မြန်မာဘာသာဓမ္မလင်္ကာကို ဖော်ပြပေးပါမည်။ ကျန် ပဉ္စကများအတွက် မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း စတုတ္ထတွဲမှ ရယူကြည့်ညှိ ကျင့်သုံးနိုင်ပါသည်။

(ပါဠိ- စက္ခု အနိစ္စံ ဒုက္ခ အနတ္တာ၊ နေတံမမ၊ နေသော ဟမသ္မိ နမေသော အတ္တာ။ ရူပါ အနိစ္စာ ဒုက္ခာအနတ္တာ၊ နေတံ မမ၊ နေသော ဟမသ္မိ၊ နမေသော အတ္တာ။ စက္ခုဝိညာဏံ အနိစ္စံ ဒုက္ခံ အနတ္တာ၊ နေတံ မမ၊ နေသော ဟမသ္မိ၊ နမေသော အတ္တာ။ စက္ခု သမ္ပဿော အနတ္တော ဒုက္ခော အနတ္တာ၊ နေတံ မမ၊ နေသော ဟမသ္မိ၊ နမေသော အတ္တာ။ ယဒိဒံ စက္ခု သမ္ပဿပစ္စယာ ဥပ္ပဇ္ဇတိ ဝေဒနာဂတံ သညာဂတံ၊ သင်္ခါ ရဂတံ၊ ဝိညာဏဂတံ၊ သမ္ပိ အနိစ္စံ ဒုက္ခံ အနတ္တာ၊ နေတံ မမ၊ နေသော ဟမသ္မိ၊ နမေသော အတ္တာ။ မြန်မာလင်္ကာ)

(၁) မျက်စိတွင်မည် ရုပ်အကြည် ကား (၂) အဆင်းတွင်မည် ရုပ်ထို ဤ ထည်း (၃) မျက်စိ၌မှီ ဝိညာဏ်သည် ထည်း (၄) မျက်စိ၌မှီ အတွေ့သည် ထည်း (၅) မျက်စိအတွေ့ ကြောင်းပြု ခြံလျှင်၊ ဖြစ်လေ့များစွာ၊ ဝေဒနာနှင့်၊ သညာသင်္ခါရာ၊ ဝိညာဏဟု၊ အစုလေး ထည် ခန္ဓာသည်လည်း၊ မြင့်ရှည်ကာလ၊ မတည်ထဲဘဲ၊ ခဏဖြစ်လျက်၊ ခဏပျက် ခါ၊ ဖြစ်ပျက်နှစ်တန်း၊ နှိပ်စက်ဒဏ်ဖြင့်၊ တစ်ရံမစဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၏၊ ခိုင်မြဲကျောမာ၊ နှစ်မပါဘူး၊ ပညာစက္ခု၊ မျှော် ထောက်ရှုသော်၊ သူ့သဘာဝ၊ အနိစ္စ သည် ဒုက္ခ အနတ္တပါတကား။

ဤဆပဉ္စက ဓမ္မလင်္ကာကို နည်း ခြံ ခန္ဓာငါးပါး ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို အထုတ်လိုသော သူတော်စင်များ အတွက် အရှင်မြတ်၏လင်္ကာကို ဖော်ပြ ထားသည်။

(၁) ရုပ်ဟုတွင်မည်၊ ခန္ဓာသည် မြင့်ရှည်ကာလ၊ မတည်ထဲဘဲ၊ ခဏဖြစ်လျက်၊ ခဏပျက်၏၊ ဖြစ်ပျက် နှစ်တန်း၊ နှိပ်စက်ဒဏ်ဖြင့်၊ တစ်ရံမစဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၏၊ ခိုင်မြဲကျောမာ၊ နှစ်မပါဘူး၊ ပညာစက္ခု၊ မျှော်ထောက်ရှုသော်၊ သူ့သဘာဝ အနိစ္စသည် ဒုက္ခ အနတ္တပါတကား။

(၂) ဝေဒနာမည် ခန္ဓာသည် လည်း၊ မြင့်ရှည်ကာလ၊ မတည်ထဲဘဲ၊ ခဏဖြစ်လျက်၊ ခဏပျက်၏၊ ဖြစ်ပျက် နှစ်တန်း၊ နှိပ်စက်ဒဏ်ဖြင့်၊ တစ်ရံမစဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၏၊ ခိုင်မြဲကျောမာ၊ နှစ်မပါဘူး၊ ပညာစက္ခု၊ မျှော်ထောက်ရှုသော်၊ သူ့သဘာဝ အနိစ္စသည် ဒုက္ခ အနတ္တ ပါတကား။

(၃) သညာတွင်မည်၊ ခန္ဓာသည် လည်း၊ မြင့်ရှည်ကာလ၊ မတည်ထဲဘဲ၊ ခဏဖြစ်လျက်၊ ခဏပျက်၏၊ ဖြစ်ပျက် နှစ်တန်း၊ နှိပ်စက်ဒဏ်ဖြင့်၊ တစ်ရံမစဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၏၊ ခိုင်မြဲကျောမာ၊ နှစ်မပါဘူး၊ ပညာစက္ခု၊ မျှော်ထောက် ရှုသော်၊ သူ့သဘာဝ အနိစ္စသည် ဒုက္ခ အနတ္တ ပါတကား။

(၄) သင်္ခါရမည် ခန္ဓာသည် လည်း၊ မြင့်ရှည်ကာလ၊ မတည်ထဲဘဲ၊ ခဏဖြစ်လျက်၊ ခဏပျက်၏၊ ဖြစ်ပျက် နှစ်တန်း၊ နှိပ်စက်ဒဏ်ဖြင့်၊ တစ်ရံမစဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၏၊ ခိုင်မြဲကျောမာ၊ နှစ်မပါဘူး၊ ပညာစက္ခု၊ မျှော်ထောက် ရှုသော်၊ သူ့သဘာဝ အနိစ္စသည် ဒုက္ခ အနတ္တ ပါတကား။

(၅) ဝိညာဏ်ခြောက်မည် ခန္ဓာ သည်လည်း၊ မြင့်ရှည်ကာလ၊ မတည် ထဲဘဲ၊ ခဏဖြစ်လျက်၊ ခဏပျက်၏၊ ဖြစ်ပျက် နှစ်တန်း၊ နှိပ်စက်ဒဏ်ဖြင့်၊ တစ်ရံမစဲ၊ လွန်ဆင်းရဲ၏၊ ခိုင်မြဲကျောမာ၊ နှစ်မပါ ဘူး၊ ပညာစက္ခု၊ မျှော်ထောက် ရှုသော်၊ သူ့သဘာဝ အနိစ္စသည် ဒုက္ခ အနတ္တ ပါတကား။

မိမိသည် ရာဂစရိုက်အားသန် သူဖြစ်၍ မိမိ၏ ရုပ်ရည်အဆင်းအပေါ် မာန်တက်တတ်သူဖြစ်လျှင် သိရိမာ နတ်မိဖုရား အနာဂါမိဖိုလ်ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ဇနပဒကလျာဏီ ရူပနန္ဒာထေရီမအား အရဟတ္တဖိုလ်ရောက်ရှိစေသည့် ဝိဇယ သုတ္တန်ဒေသနာကို ကြားနာမှတ်သားပြီး လက်တွေ့ကျင့်သုံး ဆောက်တည်ကာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြောင်း အရှင်မြတ်က နည်းပေးရှင်းပြတော်

မူထားပါသည်။ ထိုဝိဇယသုတ္တန် မြန်မာ ပြန်ကိုလည်း အကျဉ်းချုပ် ပြဆိုပေးပါ မည်။ အကျယ်ကိုမူ မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်း စတုတ္ထတွဲတွင် သေချာပြည့်စုံစွာ နာယူ မှတ်သားပြီး အကျိုးရှိအောင် ကျင့်သုံး နိုင်ပါသည်။ ဝိဇယသုတ္တန် ဒေသနာ တော်သည် (၁၄) ဂါထာ ပါရှိပါသည်။

ပထမဂါထာဖြင့် “စရံ ဝါယဒိဝါ ဒိဋ္ဌိ ဇောကာယဿ ဣဉ္ဇနယ” ဟု လက္ခဏာရေးသုံးပါးကို ပြတော်မူသော အားဖြင့် နိစ္စသဘော၊ သုခသဘော၊ အတ္တသဘောမှ ဆိတ်သုဉ်းသည့် သုည တ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောတော်မူခဲ့သည်။

ဒုတိယဂါထာတွင် သဝိညာဏ က ဟုခေါ်သော ဤခန္ဓာကိုယ်သည် အစိုးအကြော၊ အသားတို့ကို အရေထူ အရေပါးတို့ဖြင့်ဖုံးအုပ်ရစ်ပတ်ထားသော စက်ဆုပ်ဖွယ်၊ ရွံ့ရှာဖွယ်၊ ပုပ်နံ့နေသော အစုအဖွဲ့ဖြစ်သည်။ ဖုံးအုပ်ထားသော အပေါ်ယံအရေပါးပေါ်မှ သုဘခြင်းရာ ကို မယူမူဘဲ အရေပါးအောက်ရှိ ဟုတ် တိုင်းမှန်စွာတည်ရှိသော အသုဘအခြင်း အရာကို ပညာမျက်စိ မရှိသူတို့ မမြင်ကြ ကြောင်း ရှင်းပြထားသည်။

တတိယနှင့် စတုတ္ထဂါထာတို့ တွင် အရေပါးဖြင့် ဖွဲ့ယှက်ဖုံးအုပ်ထား သဖြင့် လူအပေါင်းအား မထင်ရှားသည့် အလွန်လျှင် မစင်ကြယ်၊ ရနံ့မကောင်း၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်၊ ရွံ့ရှာဖွယ်ကောင်းသည့် အထူးထူးသော အတွင်း အသုဘကော ဋ္ဌာသတို့ကို ပညာမျက်စိဖြင့် မြင်အောင် ကြည့်ရှုရမည်ဟု အတွင်းကောဋ္ဌာသတို့ ၏ မစင်ကြယ် ရွံ့ရှာဖွယ်ကို ပြတော်မူ ထားသည်။

ပဉ္စမနှင့် ဆဋ္ဌမဂါထာတော်တို့ ဖြင့် ကိုယ်တွင်း၌ ဖြစ်သော ရွံ့ရှာဖွယ်တို့ ကိုပင် အပဋိဖြစ်သော ရွံ့ရှာဖွယ်ဖြင့် ထင်ရှားပြုပြီး ရွှေ့ကဆီပြီး မဆိုရသေး သည်ကိုပါ သိမ်းရုံး၍ ပြတော်မူထား သည်။ သတ္တမဂါထာဖြင့် လောက၌ အမြတ်ဆုံး အင်္ဂါဟု သမုတ်ထားသည့် ဦးခေါင်းသည်လည်း အနှစ်မရှိ မစင်

ကြယ် ရွံ့ရှာဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း ပြထားပြီး သဝိညာဏက (သက်ရှိ)အသုဘဖြစ်ရပ်များ ပြတော်မူခဲ့သည်။

အဋ္ဌမဂါထာဖြင့် သက်မဲ့အသုဘဖြစ်သော အကောင်မပျက်သေးသော သက်မဲ့ အသုဘ၏ စက်ဆုပ်ရွံ့ရှာဖွယ်ကို ပြခဲ့သည်။ နဝမဂါထာဖြင့် အကောင်ပျက်စီးသော အဝိညာဏက သက်မဲ့အသုဘ၏ စက်ဆုပ်ဖွယ်ကို ပြတော်မူခဲ့သည်။ ဤကိုးဂါထာဖြင့် ပညာမဲ့သူမိုက်တို့သည် အဝိဇ္ဇာဖုံးလွှမ်းသဖြင့် အသုဘစင်စစ်ဖြစ်သော ဤကိုယ်ကို သုတဟု အောက်မေ့ ထင်မြင်ပုံကို ရှင်းပြထားသည်။

နောက်နှစ်ဂါထာဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ဝိဇယသုတ္တန်ဒေသနာကို ကြားနာရသဖြင့် သုညတ စသောအခြင်းအရာတို့ကို ဉာဏ၊ တီရဏ၊ ပဟာန၊ ပရိညာသုံးပါးဖြင့် ပိုင်းခြားထင်ထင် သိမြင်နိုင်ပြီး မိမိနှင့် သေသောသူကောင်ကို ထပ်တူပြုကာ ရှုကြည့်ခြင်းအားဖြင့် အပြင်ပတ်ဝန်းကျင်ကိုယ်ကာယ၌ ဖြစ်မည့် ဒေါသကိလေသာကို ပယ်၏။ သေသော သူကောင်နှင့် မိမိကို ထပ်တူပြုကာ ရှုကြည့်ခြင်းဖြင့် အတွင်းအဏ္ဏတ္တတို့ယ်ကာယ၌ ဖြစ်မည့် ရာဂကိလေသာကို ပယ်၏။ သက်ရှိ၊ သက်မဲ့ ကိုယ်ကာယနှစ်ပါးကို ထပ်တူပြုကာ ရှုကြည့်နိုင်ကြောင်း ဖြစ်သောအခြင်းအရာကိုပညာဖြင့်သိရကား ကိုယ်ကာယနှစ်ပါး၌ သဘောသွားကို မသိခြင်း(မောဟကိလေသာ)ကိုပယ်၏။ ဤသို့ သေကွဲဘုံကိုပြုပြီး ဆန္ဒရာဂဝိရတ္တေသော အစရှိသော ဂါထာဖြင့် အသေကွဲဘုံကိုပြုကာ ဘုရားရှင် ဟောကြားသည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်လျှင် တဏှာဆန္ဒ အပီးပြုသော ကိလေသာအပေါင်းကို စွန့်ပယ်၍ နိဗ္ဗာန်ဓာတ်နှစ်ပါးကို ရရှိကြောင်း ပြဆိုထားသည်။

နောက်ဆုံး နှစ်ဂါထာဖြင့် ကမ္ဘာ့နန်း၏ အန္တရာယ်ကိုပြုတတ်သည့် မေ့လျော့စွာနေပြင်း (ပမာဒဝိဟာရ)ကို ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချတော်မူသည်။

မစင်မကြယ် ရွံ့ဖွယ်ကိုယ်အား အမှတ်မထား တဏှာအားဖြင့် ငါ၏ကိုယ်၊ မာနအားဖြင့် ငါတကာ၊ ဒိဋ္ဌိအားဖြင့် ငါ့ကိုယ်နိစ္စဟု တက်ကြွစိတ်ဝင်ထင်မှတ်နေမှုကြောင့် သစ္စာလေးအင်အမှန်အတိုင်း မသိခြင်းဖြစ်ကာ မိမိကိုယ်ကိုယ် မြှောက်ပင့်ပြီး သူတစ်ပါးကို နှိပ်၍ မဂ်ဖိုလ်ဝေးမည်ကို ပြထားပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဤမဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီးသည် ဘုရားဖြစ်တော်စဉ်မည်ကာ မတ္တမဟုတ် ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိ လုပ်ငန်းစဉ်များကို ထက်မြတ်ပေါက်မြောက်အောင် လမ်းညွှန်ပြပေးသော အမှီကောင်းကြီးဖြစ်သော ကျမ်းဟစ်ဆူဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပေမည်။

ဆဋ္ဌမတွဲနှစ်အုပ်သည် မတဒဂ်ရထေရ်ကြီးများ၊ ထေရီမကြီးများ၊ လူသာဝကပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ပါရမီဖြည့်ကြပုံကို နည်းနာယူ အတုလိုက် ကျင့်ကြံလိုသူအတွက် ဖတ်၍မပြီး ယူ၍မကုန်နိုင်အောင် ပြည့်စုံစွာ ဖော်ပြထားသော မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီး ဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတို့၏ ပစ္စုပ္ပန် သံသရာအကျိုးအတွက် ဘုရားရှင်၏ အဆုံးအမတရားတော်များသည် မည်မျှထိရောက် အကျိုးဖြစ်စေသည်ကိုသိထားတော်မူသည့် အရှင်မြတ်သည် မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးတွင် ပြည်တွင်းပြည်ပ ဗုဒ္ဓသာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါ်ထွက်လာနိုင်ရန် နိုင်ငံတော် ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်ကြီးများ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းရေးအတွက် နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံး အပင်ပန်းခံကြွတော်မူကာ ထိုစဉ်က သန်းလေးဆယ်ရှိသော မြန်မာတိုင်းကျောင်းဒကာ၊ ဒကာမ ဖြစ်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် တိုင်းဒေသကြီး ပြည်နယ်အလိုက် ပရိယတ္တိသာသနာ့ တက္ကသိုလ်ကြီးများ၊ ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေးတို့တွင် အထင်အရှား ပေါ်ပေါက်ကာ ပရိယတ္တိသာသနာကြီးအား စည်ပင်စေခဲ့ပါသည်။

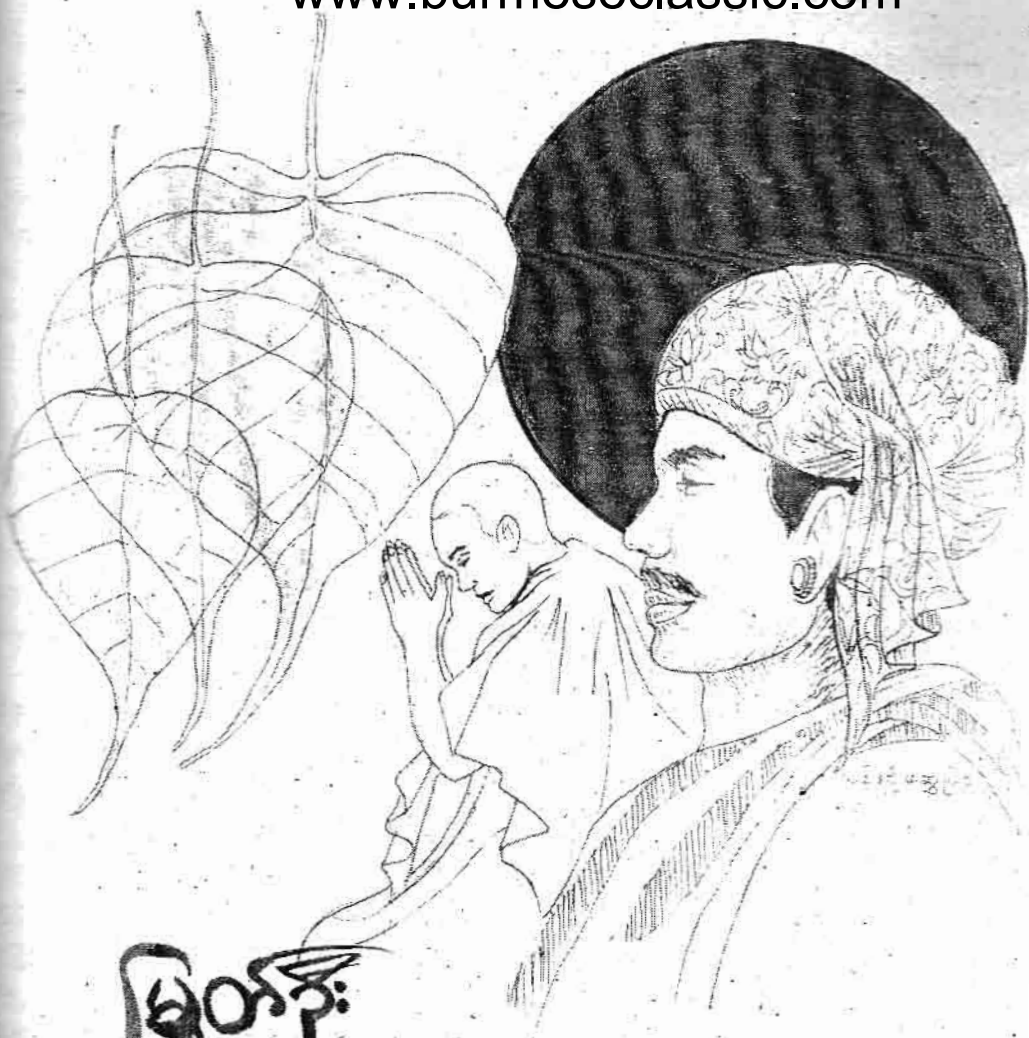
အရှင်မြတ်သည် နိုင်ငံတွင် တိပိဋကဓရ အရှင်မြတ်များ ပေါ်ထွန်းလာရေးအတွက် မင်းကွန်းဓမ္မနာဒတို့ကို အခြေခံကာ စနစ်တကျ အပင်ပန်းခံပြီး ပြုစုဖွဲ့စည်းထောင်မှေးမြူခဲ့ရာ ယခုဆိုလျှင် တိပိဋကဓရ အရှင်မြတ်များ (၁၃)ပါး အထိပင် ပေါ်ထွန်းလာပြီးမည်ဖြစ်သည်။ သံဃာတော်များအတွက် ဇီဝိတဒါယာသနာအထူးကု ဆေးရုံတော်ကြီးများကို ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းရေးအတွက် အားသွန်ကြီးပမ်းခဲ့ရာ အရှင်မြတ်၏ ဆန္ဒတော်များ အောင်မြင် ဖြစ်ထွန်းပေါ်ပြီ။

အရှင်မြတ်သည် ၁၃၇၃ ခုနှစ်တွင် သက်တော်ရာပြည့် ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ ယခု အချိန်တွင် အရှင်မြတ်သည် ခန္ဓာဝန်ချ ဇာတ်သိမ်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အရှင်မြတ်၏ တစ်ဘဝလုံး ရင်းနှီးမြှုပ်နှံကာ ကြိုးစားအားထုတ်ခဲ့သော သာသနာအသီးအပွင့်များကို ပြည်သူပြည်သားတို့ အလွယ်တကူ ဆွတ်ယူစားသုံးနိုင်ကြပါပြီ။ ထိုအသီးအပွင့်များတွင် အဓိက အနှစ်သာရရှိလှသည့် မဟာဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီးသည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာတို့၏ အိမ်တိုင်းတွင် ဘုရားခန်း၊ ဘုရားစင်တို့တွင် ခန့်ထည်စွာတည်ရှိနေရမည့် ကျမ်းစာအုပ်များပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကျမ်းစာအုပ်များကို ရယူကျင့်သုံးကာ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်သို့ လျင်မြန်လွယ်ကူစွာ မြှောက်ပြန်နိုင်အောင် ကြိုးစားအားထုတ်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

- (၁) တိပိဋကဓရ မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မဟာဗုဒ္ဓဝင်(၆)အုပ်
- (၂) အရှင်ယောသိတ၏ တစ်ဘဝသာသနာ (တောင်မြို့၊ မဟာဂန္ဓာကျောင်းတိုက် အရှင်ဇနကာဘိဝံသဆရာတော်)တို့မှ ထုတ်နုတ်ကူးယူထားထားပါသည်။

ဘေးရန်ကြောင့်ကြ ဆင်းရဲတစ်ကိုယ် စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ။

မြတ်နိုး မြတ်နိုးစွာ အစွမ်းအား

“ဦးကြီးခင်ဗျာ၊ ဝတ်ကောင်း စား
လှတွေ့ ဝတ်ကြလို့ လူတွေစုစုပြီး ဘယ်
အရပ်ကို ဦးတည်သွားနေကြတာလဲဗျာ”

မဟာပုဏ္ဏက သိလိမိတ်နဲ့ မေး
လိုက်ပါတယ်။

ခရီးသွား ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက “သုံးလူထွတ်ထား မြတ်
ဘုရားပွင့်တော်မူနေပြီဆိုတာ အမောင်
မကြားဘူးလား၊ ကျုပ်တို့ ဘုရားရှင်ကို
ရိုခိုးပူဇော်ပြီး တရားဓမ္မ နာကြားကြဖို့

ဇေတဝန်ကျောင်းတော်ဆီ သွားနေကြ
တာကွဲ့” လို့ပြန်ပြီးဖြေကြားလိုက်ပါတယ်။

မဟာပုဏ္ဏဟာ ဘုရားရှင် ပွင့်
ထွန်းတော်မူနေပြီဆိုတဲ့ စကား ကြား
လိုက်တာနဲ့ သူ့ကိုယ်က ကိုးသိန်း ကိုး
သောင်းသော အမွေးနုကလေးတွေ
ထောင်ပြီးသကာလ ကြက်သီးမွေးညင်း
တွေတောင် ထသွားပါတော့တယ်။
ဒီအရပ်က သူဟာ ဘုရားရှင်ပွင့်တော်မူ
ပြီဆိုတာ မကြားမိဘူးလေ။

အရိုးကြီးပွားရေး
လုပ်မိနေသူတစ်ဦး

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀ ခန့် ကာလက ဂေါတမဗုဒ္ဓဘုရားရှင် သာ ဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ ကုရိယာပထ မှုတစွာ သီတင်းသုံးနေ တော်မူပါတယ်။

သူနာပရန္တတိုင်း (ယခုအခါ မြန်မာနိုင်ငံ)က ကုန်သည်ကြီး မဟာ ပုဏ္ဏဟာ လှည်းအစီးငါးရာနဲ့တကွ သာ ဝတ္ထိပြည်ဆီ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လာရင်း ဇေတဝန်ကျောင်းတော်နဲ့ မနီးမဝေး အရပ်မှာ ရှေးထုံးစံအတိုင်း လှည်းပိုင်း ကြီး စခန်းချပြီး ရပ်နားနေကြတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ သာဝတ္ထိတောင် တံခါးကနေပြီး ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်တူညီ ဝတ် အမျိုးသား အမျိုးသမီးတွေ ပန်းနဲ့ သာအိုးကိုယ်စီကိုင်လို့ တစ်ပြုတစ်မကြီး သွားနေကြတာကို မဟာပုဏ္ဏမြင်တွေ့ ရတော့ သွားပုံက ထူးဆန်းတယ်။ ဘာ ကိစ္စကြောင့် ခုလို လူစုလူဝေးနဲ့ ဝမ်းသာ ရှင်ယုသွားနေကြတာလဲဆိုတာ သိချင် စိတ်နဲ့ မေးမြန်းစုံစမ်းခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

ဘုရားပွင့်ကြောင်း မဟာပုဏ္ဏ မသိတာဟာ ကိလေသာက လက်သည် ပဲ။ ကိလေသာလောက်ကြီးတဲ့ ရန်သူ မရှိဘူး။ ကိလေသာနောက်က တဏှာ ဥပါဒါန် ကံဆက်ပြီဆိုရင် မျော့ပြီ။ ဇာတိ ဇရာ မရဏ မုချလာတော့မှာ မလွဲဘူး။ ကိလေသာရဲ့စကားကိုသာ လိုက်နာနေ လို့ကတော့ ဇာတိဒုက္ခ ဇရာဒုက္ခ မရဏ ဒုက္ခတွေ ဖြစ်ရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် လည်း ကောက်ကျစ်တဲ့နေရာမှာကိလေ သာဟာ အကောက်ကျစ်ဆုံးဖြစ်တယ် လို့ ဆိုရတာပေါ့။

ကိလိဿသီတိ ကိလေသော ဆိုတဲ့အတိုင်း ပင်ပန်းအောင်လုပ်တတ် တဲ့တရားမို့ သူ့အလုပ်ကို သူလုပ်မှာပဲ။ မဟာပုဏ္ဏဟာ သားရေး သမီးရေး စီးပွားရေး ကြီးပွားရေးတွေနဲ့ လုံးချာ လည်နေတော့ ဘုရားလောင်းမွေးတာ လည်း သူမသိ၊ တောထွက်တော်မူတဲ့

အခါ ထူးခြားမှုရှိတာလည်း သူမသိ။ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူပြီးတဲ့ အခါ ကမ္ဘာမြေကြီး အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ လည်တယ်ဆိုတာတောင် သူမသိ။ နဇာ နာမိ- ခက်လိုက်ပါဘိ။

အဝိဇ္ဇာကလည်း တစ်မှောင့်၊ သူ့ အနှိပ်စက်ခံနေရမှန်းမသိအောင် ဖုံးကာ ဖိတာနှင့် နင်လုပ်မှ နင်စားရမှာလို့ ပြော နေတယ်။ ဒုက္ခကို ဒုက္ခမှန်းသိအောင် ဖွင့်မပြောဘူး။ တဏှာကလည်း အချော့ သမား။ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော အဖ၊ တဏှာတည်းဟူသော အမိ၊ မိစုံ-ဖစုံတို့ ရဲ့ ဖုံးကွယ်မှု ချော့ မြောက် မြောက်မှု တွေကနေ အချိန်မနှောင်းမီ ရုန်းထွက် နိုင်မှသာ မဟာပုဏ္ဏ သက်သာရာရနိုင် လိမ့်မယ်။

မဟာပုဏ္ဏ ဘုရားနဲ့တွေ့ပြီ

မဟာပုဏ္ဏဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ တရားဓမ္မကို နာကြားလိုတဲ့ အဓိဆန္ဒ ပြင်းပြလာတာကြောင့်ဇေတဝန်ကျောင်း တော်ဆီ ဘုရားဖူးပရိသတ်တွေနဲ့တပ်ပြီး လိုက်သွားပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ သူဟာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်ခွင့်ရပြီး တရားတော်ကိုလည်း ထူးထူးခြားခြား နာကြားခွင့် ရခဲ့တယ်။

ဘုရားရှင်ရဲ့ အသံတော်က တရားနာပရိသတ်ကို ဆွဲငင်နိုင်တဲ့ အသံ တော်ဖြစ်တယ်။ တရားတော်ကလည်း အတိုင်းမသိ မွန်မြတ်တဲ့ ဓမ္မ။ အသံ တော်ကလည်း အင်မတန်ကြည်လင် ရှင်းလင်းတာကို တစ်ထောင့်တစ်နေရာ ကနေပြီး မဟာပုဏ္ဏ တရားနာရင်း ဖရဏာပီတိဝှမ်းဆီထိ ဖြစ်သွားပါတော့ တယ်။ သဗ္ဗရသံ ဓမ္မရသသဇိနာတိ ဆိုတဲ့ အတိုင်း တရားအရသာကို သိသွားပါပြီ။

ဒီနောက် သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းအဖြစ်နဲ့ မဂ်ပေါက်ဗိုလ်ဝင် နိဗ္ဗာန် မြင်သည်အထိ ကျင့်ကြံသွားဖို့ မဟာ ပုဏ္ဏဟာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါတော့ တယ်။ လှည်းစခန်းဆီ သူ အပြေးတစ် ပိုင်း လှမ်းခဲ့ပြီးတဲ့နောက် သူ့လူယုံအဖြစ်

လှည်းအစီးငါးရာကို စီမံအုပ်ချုပ်နေတဲ့ လက်ထောက် အကြီးအကဲထံ ကုန် ပစ္စည်းအားလုံးကို စာရင်းအင်းနဲ့တကွ အပ်နှံတယ်။ အဲဒီနောက် ဘုရားရှင်ထံ မှောက်အရောက်လှမ်းပြီး အစဉ်သနား သောအားဖြင့် ရဟန်းဝတ်ခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်လျှောက်ထားလိုက်ပါတယ်။

မြင့်မြတ်သော ရဟန်းအဖြစ် ရောက်ရှိပြီးနောက် မြတ်စွာဘုရားရှင်ထံ လျှောက်တင်လိုက်တာကတော့ . . .

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော မြတ် စွာဘုရား၊ တပည့်တော်ဟာ ဇရာပိဇိဇ်ဇ် အသက်အရွယ်လဲ ကြီးလှပါပြီ၊ တရား တို့တို့နဲ့ ခရီးရောက်တာကို လိုချင်ပါ တယ်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း တရား ကောင်းကို တို့တို့ ဟောမြှောက်တော်မူပါ ဘုရား” တဲ့။

အဲဒီအခါ မြတ်ဗုဒ္ဓါက “နန္ဒိ သမုဒယော ဒုက္ခသမုဒယော၊ နန္ဒိ နိဗ္ဗော ဓာ ဒုက္ခနိရောဓော” လို့ ဟောတော်မူ လိုက်တယ်။

အနက်အဓိပ္ပာယ်က “နန္ဒိ သမု ဒယော- နှစ်သက်မှုရှိသောကြောင့်၊ ဒုက္ခ သမုဒယော- ဒုက္ခ၏ ဖြစ်ခြင်းသည် ဟောတိ- ဖြစ်၏။ နန္ဒိနိရောဓာ- နှစ် သက်မှု ချုပ်လေသောကြောင့်၊ ဒုက္ခ နိရောဓာ- ဒုက္ခ၏ ချုပ်ခြင်းသည်၊ ဟော တိ- ဖြစ်၏” တယ်တိုပါလား။

အရှင်မဟာပုဏ္ဏရဲ့ ဆန္ဒနဲ့အညီ အတိုဆုံး အထိရောက်ဆုံးဓမ္မ ဟောတို လိုက်ပါပြီ။

မည်သူမဆို သတ္တဝါတိုင်းက သန္တာန်မှာ ဒီတရားဟာ ရှိပြီးသားပဲ။ နှစ်သက်မှုရှိပြီဆိုရင် ဒုက္ခရောက်တော့ မှာပဲ။ နှစ်သက်မှု ချုပ်မှ ဒုက္ခဇာသံ သိမ်းမယ်။

နန္ဒိလာရင် အပါယ်လေးပါးခန္ဓာ လာမှာပဲ။ နန္ဒိဆိုတာ တဏှာ၊ ဒုက္ခက ခန္ဓာငါးပါး၊ ဇာတိ ဇရာ မရဏ၊ အမိ ပေါက်တယ်ဆိုတာထက် အနာပေါက် ခွင့်ကို မပေးတာက ပိုကောင်းတယ်။ မဟုတ်ပါလား။ အနာမပေါက်တာ

ကြိုက်ရင် နန္ဒီပေါ်ခွင့် မပြုနဲ့တော့၊ မြင်တဲ့ရပ်ကိုလည်း အနိစ္စလို့ရွှေ့ ရွှေလိုက်တဲ့အခါ မြင်စိတ်ကဖြစ်ပျက်၊ ရှုတာက မဂ်၊ နန္ဒီပေါ်ခွင့်မရလို့ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် မတန်းတော့ဘူး။ တဏှာမတန်းရင် ဥပါဒါန်ကံတွေ ချုပ်ပြီ၊ ဇာတိ ဇရာ မရဏဆိုတဲ့ အနာဂတ်ဘဝတွေ ချုပ်တယ်။

မြင်တဲ့အဆင်းကို ရှု တကယ်လို့ မြင်တဲ့ အဆင်းမရှုမိဘူးဆိုရင် မြင်စိတ်လေးကိုရွှေ့ အဆင်းကိုရွှေ့တဲ့အခါ အဆင်းက ဖြစ်ပျက်၊ ရှုတာက မဂ်၊ သူ ချုပ်သွားလို့ သမုပ္ပါဒ်မဟုတ်ပြီ၊ စုတေမနေ သေလွန်တော့ နိဗ္ဗာန်ရောက်မယ်၊ ငြိမ်းအေးခြင်းနဲ့သာ နေရမယ်။ အပူမျိုးစုံ မကြုံတော့ဘူး။ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ တရားတော်ဟာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်ပါဘဲကား။

များမကြာမီ ကာယမှာပဲ အရှင်ဟောပုဏ္ဏဟာ သုနာပရန္တတိုင်းရှိ (ယနေ့အခါ မင်းဘူးခရိုင်၊ လယ်ကိုင်းဒေသ)ကို ပြန်ကြွလာခဲ့တယ်။ မြတ်တရား နာကြားရပြီး အချိန်ကစလို့ တစ်ပါးတည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ ကပ်ကာ နီလေသာ ကြားမခိုစေဘဲ ဝိပဿနာ အကျင့်ကိုသာ အားထုတ်နေပါတော့တယ်။ နည်းမှန်လမ်းမှန် အကျင့်မှန်နဲ့ နှိပ်သန်သန် ကြိုးစားလိုက်တဲ့အတွက် နေ့သတ္တိဒါပတ္တိ၊ ဆဋ္ဌာဘိညာ ရဟန္တာ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူခဲ့တယ်။

မဟာပုဏ္ဏရဲ့ ညီဖြစ်သူ စူဠပုဏ္ဏဟာလည်း ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တစ်ခါမှာတော့ ရေလမ်းခရီးဆောင်များနဲ့ အရောင်းအဝယ် ကုန်သွယ်ဖို့ ထွက်ခဲ့ရာမှာ သမုပ္ပါဒ်အတွင်း ချွေယယ်ကျွန်း တစ်ကျွန်းကနေ စန္ဒကူးဆင်းဖွား အများအပြား ရရှိခဲ့ပါတယ်။

(စန္ဒကူးအနုစဟာ အလွန်မွှေးကြိုင်ပြီး ကရမက်အနိမ့်ဖိုး ဖြစ်ကြောင်း အဆိုရှိတယ်။ မူကွဲတစ်ရပ်မှာတော့ အပြုကိုပဲ စန္ဒကူးလို့ခေါ်တာ ဖြစ်ပါသည်။)

စူဠပုဏ္ဏဟာ နေရင်းဒေသ ပြန်ရောက်တဲ့အခါမှာ အစ်ကိုဖြစ်သူရဟန္တာ အရှင်မဟာပုဏ္ဏနဲ့ ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး လယ်ကိုင်းဒေသမှာ အဖိုးတန်ကျွန်းသစ်တွေ၊ စန္ဒကူးနဲ့သာသစ်တွေနဲ့ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို လှူဒါန်းဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး ကျောင်းတော်ကြီးတစ်ကျောင်းဆောက်လုပ်ပါတယ်။

ဆောက်လုပ်ပြီးတဲ့အခါ ရဟန္တာ အရှင်မဟာပုဏ္ဏဟာ မဇ္ဈိမတိုင်းဆီ ကြွချီသွားပြီး ဘုရားရှင်အား စန္ဒကူးနဲ့သာကျောင်းတော်ကြီးကို အလှူခံကြွ ရောက်တော်မူဖို့ ပင့်ဖိတ်လျှောက်ထားပါတယ်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က ပင့်ဖိတ်လျှောက်ထားချက်ကို ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံပြီး၊ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ရဟန္တာငါးရာ ခြံရံကာ လယ်ကိုင်းဒေသသို့ ကြွရောက်တော်မူပါတယ်။

[လမ်းခရီးမှာ မိစ္ဆာအယူရှိသူ သစ္စပန္န ရသေ့ကို တရားဓမ္မဟောကြားဆုံးမလို့ အဲဒီရသေ့ဟာ ဆဋ္ဌာဘိညာ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူပါတယ်။ နောက် သစ္စပန္နရဟန္တာမထေရ် လျှောက်ထားတောင်းပန်တာကြောင့် ဘုရားရှင်က တောင်ထိပ် ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ခြေတော်ရာ(ပါဒစေတီတော်)တစ်ဆူချထားပေးတော်မူတယ်။ ယနေ့ အထက်စက်တော်ရာလို့ အမည်တွင်တယ်။

အပြန်ခရီးမှာတော့ နမ္မဒါ နဂါးမင်းက လျှောက်ထားတောင်းပန်လို့ မန်းမြစ်ကမ်း ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ ခြေတော်ရာ(ပါဒစေတီတော်)တစ်ဆူချထားပေးတော်မူပြန်ပါတယ်။ ယနေ့ အောက်စက်တော်ရာလို့ အမည်တွင်တယ်။ ခြေတော်ရာ နှစ်ဆူစလုံးကို မန်းစက်တော်ဘုရားမှာ အထင်အရှား ဖူးတွေ့နိုင်တယ်။

စန္ဒကူးနဲ့သာ ကျောင်းတော်ရောက်တော့ စူဠပုဏ္ဏရဲ့ အလှူဒါနကို ချီးမြှောက်သောအားဖြင့် ကျောင်းလွတ်အလှူကို အလှူခံတော်မူပြီး ဘုရားရှင်

ကိုယ်တော်တိုင် ရဟန္တာငါးရာနဲ့အတူ စန္ဒကူးနဲ့သာကျောင်းတော်မှာ ယာယီသီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ယခုအခါ ပိဋကတ်တော်လာသာသနာသမိုင်းဝင် ယင်းကျောင်းတော်နေရာမှာ စန္ဒကူးနဲ့သာကျောင်းတော်ရာစေတီကို ပြည်သူအများ ကြည်ညိုသစ္စာပွား ဖူးတွေ့နိုင်ကြပါတယ်။

ပုညဓေတ္တံ စန္ဒကူးနဲ့သာ ကျောင်းတော်ရာ ဘုရားရှိခိုးဂါထာတော်

ပုဏ္ဏထေရ် နိမန္တိတော၊ ဥတ္တာလောကဟိတံ စိရံ။

အမ ဝါသ မတာသိယော၊ တံစန္ဒေ လောကနာထံပိ။

ပုညေ နာနေန သဗ္ဗမ္ဘိ၊ သမိဇ္ဈတုယထိစ္စိတံ။

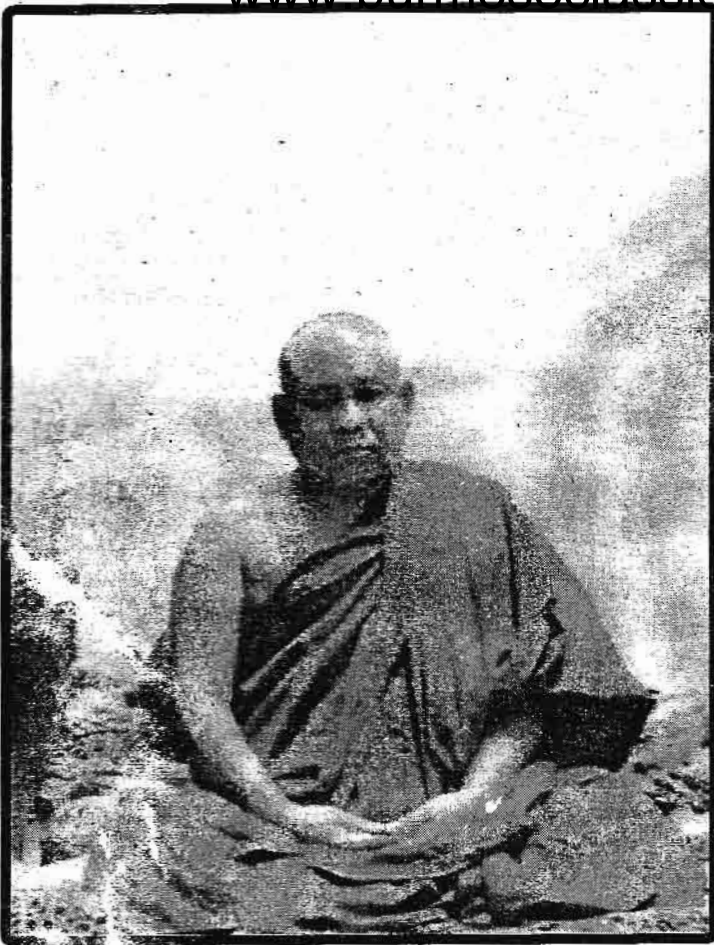
ယောဗုဒ္ဓေါ- အကြင်မြတ်မှာ ဘုရားသည်၊ ပုဏ္ဏထေရ် နိမန္တိတော- မဟာပုဏ်မထေရ် ပင့်ဖိတ်အပ်သည် ဖြစ်၍၊ စိရံ- မြင့်ရှည်စွာသော၊ လောကဟိတံ- လူတို့စီးပွားကို၊ ညတ္တာ- သိတော်မူ၍၊ ခေမဝါသ- ဘေးမဲ့ရာစန္ဒကူးနဲ့သာ တန်ဆောင်းကျောင်း၌ နေခြင်းကို၊ အကာသိ- ပြုတော်မူလေပြီ။

လောကနာထံ- လူတို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်သော၊ တံဗုဒ္ဓံ- ထိုမြတ်စွာဘုရားကို၊ ဝန္ဒေ- ရှိခိုးပါ၏။ အနေနပုညေန- ဤသို့ ရှိခိုးသော ကောင်းမှုကြောင့်၊ သဗ္ဗမ္ဘိ- အလုံးစုံသောဆုသည်လည်း၊ ယထိစ္စိတံ- အလိုရှိတိုင်း၊ သမိဇ္ဈတု- ပြည့်စုံပါစေသတည်း။

မြတ်စွာ

ကျမ်းကိုး
၁။ ၁. ၁. ၆၁ နေ့တွင် ကျေးဇူးတော်ရှင် မိုးကုတ်ဆရာတော်ဘုရား၊ တောင်မြို့ မင်္ဂလာတိုက်၌ ဟောကြားသော တရားကို အကျဉ်းပုဇော်မူ
၂။ တြိပါဒစေတီယ ရွှေစတီတော် သမိုင်း (ဆရာကြီး ဦးတင်ရှန်)

ရောက်ခဲ့တာပါ။ ၁၃၂၅ ခုနှစ်၊ တန့်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၈ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၉ နာရီမှာ ခဏ္ဍသိမ်မယ် ဆရာတော်ဦးဉာဏစက္ကကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုလို့ မြင့်မြတ်တဲ့ရဟန်း အဖြစ်ကိုရောက်ခဲ့လေတာပါ။

ပရိယတ္တိစာပေတွေကို မင်းပြားမြို့ ဝေယျသုခစာသင်တိုက် ဆရာတော် ဦးဉာဏ (အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)ဘုန်းကြီး ပါဠိတက္ကသိုလ်ကျောင်းတိုက်ဆရာတော် ဦးနုရသီဟ (အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ) ပုဂ္ဂိုလ်တော်ရှေ့တန်းပွင့်ညွှန်း ရာကျောင်း ဆရာတော် ဦးပညာ၊ မြောက်ဆုံးကြီး ဘုရားကြီးကျောင်းတိုက် ဆရာတော် ဦးအာစိဏ္ဏ(အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ)၊ ညောင်ဦးမြို့ မဟာဝိသုတာရာမတိုက် ဆရာတော် ဦးဉာဏိန္ဒ စတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေဆီမှာ ပိဋကတ်စာပေတွေကို သင်ယူခဲ့တာပါ။

အလိုတော်ပြည့်ဆရာတော်ရဲ့ ရဟန်းဘဝ နှစ်ဦးပိုင်း ကာလမယ် မူလမင်းကွန်းဇေတဝန်ကျောင်းဆရာတော် ဝေဘူဆရာတော် စတဲ့ မထေရ်ကြီးတွေ ဆီမယ် လက်တွေ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းရှုမှတ်ပွဲတွေကို နည်းခံယူလို့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် နှစ်ကာလကြာမြင့်စွာပဲ သုသာန်တွေ၊ ဝူဘုရားတွေမယ် တစ်ကိုယ်တည်း သီတင်းသုံးလို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ခဲ့တာပါ။

အလိုတော်ပြည့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး

သာစည်အောင်တင်

(၁)

“သူများ မကောင်းပြောတာလဲ အားမခိုက်နဲ့”
“ကောင်းတယ် ပြောတာလဲ ဝမ်းမသာနဲ့”
“ကိုယ်ကောင်းအောင် ကြိုးစားကြ”
“ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် ရောက်အောင် အလုပ်လုပ်ကြ”

(အလိုတော်ပြည့်ဆရာတော် ဘုရားကြီး)

(၂)

အလိုတော်ပြည့် ဆရာတော် ဘုရားကြီး (ဝါ) အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘဒ္ဒန္တဒေါက်တာ အရိယဝံသ ဆရာတော် လောင်းလျာကို ၁၃၀၆ ခုနှစ်၊ နယုန်လပြည့်နေ့ (၆-၄-၁၉၄၄) တနင်္ဂနွေနေ့မယ် ရခိုင်ပြည်နယ် ရသေ့တောင်မြို့နယ် မြဲမြင်ရွာမှာ ခမည်းတော် ဦးညိုသာဝံ မယ်တော် ဒေါ်ညိုတို့က ဖွားမြင်တော်မူခဲ့တာပါ။
၁၃၁၉ ခုနှစ် တပို့တွဲလဆန်း ၈ ရက်နေ့မယ် စည်ကားအောင် တောရကျောင်းဆရာတော် ဦးတေဇဝန္တကို ဥပဇ္ဈာယ်ပြုလို့ ရှင်သာမဏေအဖြစ်

(၃)

ပုဂံအလိုတော်ပြည့်ဘုရား နောက်ပိုင်းမယ်တော့ ပုဂံအလိုတော်ပြည့်ဘုရား ဝူထဲမှာ (၇)နှစ်တိုင်တိုင် ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကျင့်ကြံအားထုတ်ပြီးတဲ့နောက် သူတော်စင်တို့ရဲ့ တောင်းပန်မှုကြောင့် ဟောင်းနွမ်းယိုယွင်းနေတဲ့ အလိုတော်ပြည့်ဝူဘုရား အပါအဝင် ပုဂံဒေသက စေတီဘုရားတွေကို ပြုပြင်မွမ်းမံလို့ ထီးတော်တွေကို အောင်အောင်မြင်မြင် တင်လှူခဲ့ရာက အ

တုန်းက အများက ခေါ်ဆိုနေကြတဲ့ ပါကစ္စတန် ဆရာတော်ဆိုတဲ့ အမည် အစား အလိုတော်ပြည့်ဆရာတော်ရယ် လို့ အမည်နဲ့ ထင်ရှားခဲ့တော့တာပါ။

ဆရာတော်ဟာ ၁၃၃၁ ခုနှစ်က လေ့ ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့မယ် မဟာ အောင်မြေရတနာ စာသင်တိုက်ကို တည်ထောင်ပြီး သံဃာတော်အပါး (၁၅၀) ကျော်တို့ကို ပရိယတ္တိစာပေ ဦးဆောင်မှုပြီး ပဋ္ဌာန်းဝိပဿနာရှုနည်း ကျမ်းနဲ့ ယဏနသမ္မုတရူပမှတ် နည်းကျမ်း တွေကို ပြုစုတော်မူခဲ့လေတာပါ။

၁၃၃၂ ခုနှစ်မယ် ပုဂံ-ညောင်ဦး မြို့မှာ အောင်မြေဗောဓိ ဓမ္မရိပ်သာ ကျောင်းတိုက်ကိုတည်ထောင်လို့ တရား စခန်း ဖွင့်လှစ်ပါတယ်။ ၁၃၃၇ ခုနှစ်မယ် ကျောက်ပန်းတောင်းမြို့နယ် တောင်နီ တောရ ဓမ္မရိပ်သာကို တည်ထောင်လို့ တရားစခန်း ဖွင့်လှစ်ပါတယ်။ ၁၃၅၄ ခုနှစ်၊ (၁၉၉၂ ခုနှစ်)မှာ ပုဂံ-ညောင်ဦး မြို့ရှိ အလိုတော်ပြည့်ဘုရားကို မွမ်းမံ ပြုပြင်လို့ ထီးတော်တင်လှူခဲ့ပါတယ်။

(၄)

ရန်ကုန်မြို့တွင်

၁၃၅၆ ခုနှစ်မယ် ရန်ကုန်မြို့ သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ် သုမင်္ဂလာရပ်ကွက် မှာ အောင်မြေရတနာစာသင်တိုက်ကို တည်ထောင်ပါတယ်။ ၁၃၅၇ ခုနှစ်မှာ တော့ကာ မိတ္ထီလာမြို့မယ် အောင်မြေ ဗောဓိဓမ္မရိပ်သာကို တည်ထောင်ပါ တယ်။ ၁၃၅၈ ခုနှစ်မယ် မန္တလေးမြို့ မင်းခိုတိုက်မယ် အောင်မြေဗောဓိစာသင် တိုက်ကို တည်ထောင်ပါတယ်။ ဒါ့အပြင် ရန်ကုန်မြို့ ဒဂုံမြို့သစ် (ဆိပ်ကမ်း) မြို့နယ်မယ် အလိုတော်ပြည့် ဓမ္မစရိယ ဆရာသိုလ်နဲ့ တာမွေမြို့နယ် ရွှေညောင် သင်္ဃန်းမှာ အောင်မြေဗောဓိ ဓမ္မရိပ်သာ အလိုတော်ပြည့်ကျောင်းတိုက်ကို တည် ထောင်လို့ ပရိယတ္တိ၊ ပဋိပတ္တိဆိုင်ရာ သာသနာတာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင် ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါလေတယ်။

ဆရာတော် ဘုရားကြီးဟာ ၁၉၉၂ ခုနှစ်က ၁၉၉၆ ခုနှစ်အထိ ရခိုင် ပြည်နယ် နယ်စပ်ဒေသတွေမယ် စေတီ တော်ပေါင်း (၂၃)ဆူ၊ ဘုရားဓာတ် တော်ပေါင်း (၃၇)ဆူ၊ ရဟန္တာဓာတ်တော် ပေါင်း (၄၈၀၀)တို့ကို လှူဒါန်းပူဇော်ခဲ့ ပါတယ်။ ပုဂံဒေသ သမိုင်းဝင် တန့် ကြည့်တောင်စေတီတော်မြတ်ကိုလည်း ရွှေထီးတော် (၃၇)ဆူကို နှစ်ကြိမ်တင်လှူ ပူဇော်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါ့အပြင် ပခန်းကြီးဒေသ စည် သူရှင်စေတီတော်မြတ်မှာ ရွှေထီးတော် တင်လှူခဲ့ပါတယ်။ တောင်နီ တောရဓမ္မ ရိပ်သာမှာလဲ ရှစ်မျက်နှာ မြန်နန်းလေယူ စေတီတော်မြတ်ကို တည်ထောင်ကိုး ကွယ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောက်ပန်းတောင်း မြို့ ဘူတာရပ်မှာလည်းပဲ စကြာရှင် ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်ကို တန် ဆောင်းကြီးနဲ့တကွ တည်ထောင်ကိုး ကွယ်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်ပြီးတော့လည်းပဲ ရခိုင် ပြည်နယ် နယ်စပ်ဒေသတွေမှာ ရှိကြ တဲ့ ပျက်စီးယိုယွင်းနေကြတဲ့ စေတီပုထိုး တွေကို ပြန်လည်ပြုပြင်လို့ ဒေသခံ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေကို ကြည်ညိုသဒ္ဓါ စိတ်ပေါ်စေလေပါတယ်။ ခမီး၊ ဒိုင်းနက်၊ မြို့ချင်း အစရှိကြတဲ့ တိုင်းရင်းသားတွေ ကိုလည်းပဲ သာသနာ အဆုံးအမကို ခံယူစေပြီး ရဟန်းဘောင်ကို ပို့ဆောင် ခဲ့ပါတယ်။

ပြည်နယ်တွေနဲ့ နယ်စပ်ဒေသ တစ်ခွင်မယ် တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစုတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် ကျောင်းတွေ၊ ဆေးရုံတွေ တည်ထောင်လို့ ပရဟိတ လုပ်ငန်းတွေကို ဆောင်ရွက်နေဆဲ ဖြစ် ပါတယ်။

(၅)

နိုင်ငံခြားသာသနာပြု

ဒီနေ့ ဒီအချိန်မယ်တော့ကာ ဆရာတော်ဟာ မြန်မာနိုင်ငံအတွင်းမှာ သာ မကတော့ဘဲ အိန္ဒိယ၊ စင်ကာပူ၊

မလေးရှား၊ ဂျပန်၊ အမေရိကန် စတဲ့ ပြည်ပနိုင်ငံတွေမှာလည်းပဲ အောင်မြေ ဗောဓိဓမ္မရိပ်သာ အလိုတော်ပြည့် ကျောင်းတိုက်ခွဲတွေကို တည်ထောင် တော်မူခဲ့ပြီး ဆရာတော်ကြီးကို ပဋ္ဌာန်း ရှုမှတ်နည်းနဲ့ လေ့ကျင့်အားထုတ်ကြတဲ့ ယောဂီတွေ အများအပြားရှိနေတော့ တာပါ။

အိန္ဒိယနိုင်ငံ ကာလကတ္တားမြို့ မှာလည်းပဲ ကျယ်ဝန်းခဲ့သားသပ်ရပ်တဲ့ အောင်မြေဗောဓိပရဟိတကျောင်းတိုက် ကြီးကို တည်ထောင်တော်မူလို့ စေတီ တော်တစ်ဆူကိုလည်းပဲ တည်ထားပြီး တော့မှ ကလေးသူငယ်တွေကို ဗုဒ္ဓ ဘာသာ ယဉ်ကျေးမှုတရားတော်တွေ သင်ကြားပေးတာနဲ့ အခါအားလျော်စွာ တရားစခန်းဖွင့်လှစ်တာတွေကို ဆောင် ရွက်တော်မူနေလေပါတယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ၁၉၉၇ ခုနှစ်မှာတော့ မဟာသ ဒ္ဓမ္မဇောတိက ဓလဘွဲ့ တံဆိပ်တော်၊ ၂၀၀၄ ခုနှစ်မှာ အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ ဘွဲ့ တံဆိပ်တော် တွေကို နိုင်ငံတော်အစိုးရက ဆပ်ကပ် လှူဒါန်းခဲ့ပါလေတယ်။

ဒါ့အပြင် ၂၀၀၆ ခုနှစ်မယ် အိန္ဒိယနိုင်ငံ မဟာသံသံအဖွဲ့ချုပ်ဗဟိုမှ ပေးအပ်တဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင်ဒေါက်တာ ဘွဲ့ (Vactor of Tripitaka)ကို လက်ခံရရှိ တော်မူခဲ့ပါလေတယ်။

နောက်ပြီးတော့လည်းပဲ ၂၀၀၆ ခုနှစ်မယ် အီတလီနိုင်ငံ (New Life University) ကလည်း ဂုဏ်ထူးဆောင် ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ထပ်မံချီးမြှင့်ပူဇော်ခဲ့ ပါလေတယ်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ စွမ်း ဆောင်မှုတွေကဖြင့်ရင် ယနေ့ ရခိုင် ပြည်နယ်က အခက်အခဲတွေမှလွတ် သာသနာရေး၊ လူမှုရေး ဆောင်ရွက်မှု တွေကတော့ဖြင့် များပြားလှလွန်းလို့ ဒီမျှနဲ့ပဲ ကြည်ညိုပူဇော်လိုက်ရပါလေ တယ်။

☐ သာဓုအောင်တော်

အချစ်ကံဒေဝေမယ် အနှစ်ကျန်စေရမယ် အရှင်ဆန္ဒာဓိက (ရွှေပါရမီစောစော)

(ယခင် ဘုမ္မာ ဆက်)

ရည်စူးကုသိုလ်

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တုန်းက သုဝဏ္ဏဘူမိဘက်ကို ရေကြောင်းရီးကနေ အရောင်းအဝယ် ထွက်လာတဲ့ သာဝတ္ထိမြို့သား ကုန်သည်တစ်စု သမုဒ္ဒရာအလယ်မှာ လေ မုန်တိုင်းဒဏ်မိပြီး ကျွန်းငယ်တစ်ကျွန်းပေါ် ဆိုက်ရောက်သွားပါတယ်။ ကျွန်းအလယ်က ဆန်းကြယ်လှပတဲ့ ဝိမာန်တစ်လုံး ထဲမှာ ဆံပင်ဖားလျားချထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ခိုအောင်းနေတာတွေ့တဲ့အတွက် အပြင်ဘက် ထွက်လာဖို့ ကုန်သည်တစ်ယောက်က လှမ်းခေါ်လိုက်ပါတယ်။

“နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ ဦးရယ်၊ ကျွန်မမှာ ဝတ်စရာ အဝတ် လုံးဝမရှိလို့ ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်နေပါတယ်၊ ကျွန်မတစ် ကိုယ်လုံးကို ဆံပင်တွေနဲ့ပဲ ဖုံးထားရပါတယ်ရှင်၊ ရှက်လွန်းလို့ ကျွန်မ အပြင်မထွက်ဝံ့တာ ခွင့်လွှတ်ပါနော်”

“ဒါဆို ကျွန်တော်ပခုံးပေါ်က ဟောဒီအပေါ်ရဲ့အဝတ် အရွယ်ပေး ပေးပါတယ်၊ ရော့ ယူပါ။ ဒီအဝတ်ကိုဝတ်ပြီး ခဏ လောက် အပြင်ထွက်ခဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

“ဦးရဲ့ ကြင်နာမှု ကူညီမှုအတွက် ကျေးဇူးအများကြီး ထင်ပါတယ် ဦးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့လို တမလွန်သူတွေ ချီ ဦးတို့လို လှပစွာ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပေးချင်ရင် အဲဒီလို

တိုက်ရိုက်ကြီး ပေးလို့မရဘူးလေ ဦးရဲ့၊ ပေးတဲ့သူက ပေးလဲ ကျွန်မတို့က လုံးဝ ယူလို့မရဘူး။

ဦးရဲ့အဝတ် ကျွန်မကို ပေးချင်တယ်ဆိုရင် ဦးတို့ သင်္ဘောသားတွေထဲမှာ ရတနာသုံးပါးနဲ့ ကံကံရဲ့အကျိုးတရား ကို လက်ခံယုံကြည်ပြီး သရဏဂုံတည်နေတဲ့ သူတော်ကောင်း တစ်ယောက် ပါလာပါတယ်၊ ဦးရဲ့အဝတ် သူ့ကိုပေးလျှင် ဖြင့် ဦးက ဒါနကုသိုလ် အရင်ယူထားလိုက်ပါ၊ ပြီးမှ ဦးရထား တဲ့ ဒါနကုသိုလ်အဖို့ကို ကျွန်မအတွက် ရည်မှန်းပြီး အမှု အတန်း ပေးဝေလိုက်ပါ၊ ကျွန်မက ဝမ်းမြောက်စွာ သာဓုခေါ် ခြင်းဖြင့် လက်ခံရယူလိုက်ပါမယ်၊ ဒါဆိုရင် ဦးပေးတဲ့အဝတ် ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကောင်းပြီး အဆပေါင်းများစွာ များတဲ့ အဝတ်အထည်တွေ ကျွန်မ ရပြီပေါ့ရှင်”

ဝိမာန်ရှင် အမျိုးသမီးလေး ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း သူတော်ကောင်းသင်္ဘောသားကို ကျွန်သင်္ဘောသားတွေက နဲ့သာရည်တွေနဲ့ ရေချိုးပေးကြ၊ သင့်တော်တဲ့ ဝတ်စုံတစ်စုံ ဝတ်ဆင်ပေးကြ၊ အနံ့အရသာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ စားဖွယ်သောက် ဖွယ်တွေ ကျွေးမွေးကြပြီး ဒါနကုသိုလ်တွေ အရင်ယူထားလိုက် ကြပါတယ်။ ပြီးမှ သူမကို ရည်မှန်းပြီး အမှုအတန်း ပေးဝေ လိုက်ကြပါတယ်။ သူမ သာဓုခေါ်လိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နက်ပြည်က အဝတ်အစားနဲ့တူတဲ့ ဝတ်စရာမျိုးစုံ၊ နတ်ပြည်

www.burmeseclassic.com

အစားအစာနဲ့တူတဲ့ စားစရာမျိုးစုံ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပိုပိုလှုံ့
သွားပြီး သူမ ရရှိသွားပါတယ်။

ပြိတ္တာနွယ်ဖွား တမလွန်သူ၊ တမလွန်သားတွေကို ဘာ
ပစ္စည်းပေးပေး တိုက်ရိုက်ပေးလို့ မရပါဘူး။ လက်နဲ့ကိုင်ပြီးပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ စားပွဲပေါ်၊ စင်ပေါ်၊ အုတ်ဂူပေါ် သွားတင်ပြီးပဲဖြစ်
ဖြစ် ပုံစံတူပစ္စည်းအတူတွေ၊ စက္ကူတွေကို မီးရှို့ပြီးပဲဖြစ်ဖြစ်
ပေးပေးလို့မရပါဘူး။ ပေးလို့ရတယ်လို့ ယုံကြည်ပြီးပေး
ပေးရင် အဲဒီယုံကြည်မှုဟာ တလွဲယုံကြည်မှု (အယူလွဲမှု) မှုသာ
ဖြစ်တဲ့အတွက် အချိန်ကုန် လူပန်း ငွေခန်းရုံကလွဲလို့ ဘာ
အကျိုးမှ မရှိပါဘူး။ ယုံတိုင်း ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။

ဒါကြောင့် တမလွန်ရောက် ကျေးဇူးရှင်တွေကို
အတယ်ကျေးဇူးဆပ်ချင်တယ်၊ တမလွန်ရောက် ချစ်ခင်သူ
တွေကို တကယ်အကျိုးရစေချင်တယ်ဆိုရင် လွဲမှားတဲ့ ပေး
ပေးပေးပေးမှုတွေကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး သူတော်ကောင်းဂုဏ်နဲ့ ပြည့်စုံ
တဲ့ ရဟန်းသံဃာ သို့မဟုတ် လူဝတ်ကြောင်တွေကို မိမိပေး
ပေးရာ ပစ္စည်းများ ပေးလှူခြင်းဖြင့် ဒါနကုသိုလ်ကို ကိုယ်က
အောင်ရအောင် ယူပါ။ ပြီးမှ အဲဒီ ဒါနကုသိုလ်ကို တမလွန်
ဆုတ် ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်၊ ကိုယ့်ချစ်ခင်သူတွေကို အတိအကျ
ပေးပေးခြင်းဖြင့် အမျှအတန်း ပေးဝေလိုက်ပါလို့။

သွေးအလှူနှင့် ကောင်းမှုစွမ်းရည်

အရှင်ဘုရား . . .

ဘုရားတပည့်တော် ကုသိုလ်ဖြစ် သွေးလှူဒါန်းနေတာ
အသွယ်တစ်ကြိမ် ရှိသွားပါပြီ ဘုရား။ သွေးလှူဒါန်းရတဲ့ ကုသိုလ်
ကြောင့် ရရှိနိုင်တဲ့ အကျိုးတရားများကို ဖြေကြားပေးတော်
မူပါ ဘုရား။

မောင်ကျော်ဆွေ၊ ပတ္တမြားမြို့၊ သစ်။

ဒကာကျော်ဆွေရဲ့ မေးခွန်းကို ဖတ်လိုက်ရတယ်ဆိုရင်
ဘုရားလောင်း သိဝိမင်းကြီးကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်မိပါ
တယ်။ သွေးဆိုတာ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုဖြစ်လို့
သူ့ကိုယ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု ရက်ရောစွာ လှူဒါန်းခဲ့ဖူးတဲ့
ဘုရားအလောင်း သိဝိမင်းကြီးကို သတိရမိတာပါ။

ဘုရားလောင်း သိဝိမင်းကြီးဟာ စွန့်ကြဲပေးကမ်း လှူ
ဒါနနေရတဲ့အလုပ်မှာ အင်မတန်မွေ့လျော်တဲ့ ဒါနပျော် မင်း
ကောင်းမင်းမြတ်တစ်ပါး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ မင်းဖြစ်တဲ့နေ့က
မိမိ မြို့တံခါးလေးဖက်ရယ်၊ မြို့လယ်ကောင်ရယ်၊ နန်းတော်
တံခါးရယ်၊ ဌာနကြီးခြောက်ခုမှာ အလှူမဏ္ဍပ်ကြီး ခြောက်ခု
ဆောက်လုပ်ပြီး နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အသပြာခြောက်သိန်းတန်
အထူးကြီး ပေးနေခဲ့ပါတယ်။

ပြင်ပအလှူနဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ သိဝိမင်းကြီး
အလှူတဲ့အလှူ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး။ ပစ္စည်းအမျိုးအစား စုံလင်

အောင် လှူဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျေနပ်အားလေး မရှိသေးဘဲ
အတွက် ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုခု ပေးလှူရတဲ့
“အတွင်းအလှူ” ပေးလှူချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒ သူ့မှာ ပြင်းပြထက်
သန်လာပါတယ်။

အလှူခံတစ်စုံတစ်ယောက် နှလုံးသားလိုချင်ရင် နှလုံး
သား ထုတ်လှူမယ်။ အသားလိုချင်ရင် အသားဖြတ်လှူမယ်။
သွေးလိုချင်ရင် သွေးဖောက်လှူမယ်။ မျက်စိလိုချင်ရင် မျက်စိ
ထုတ်လှူမယ်။ ကျွန်လိုချင်ရင် မင်းစည်းစိမ်စွန့်ပြီး ငါ့ကိုယ်တိုင်
ကျွန်လုပ်မယ်လို့ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ဘုရားလောင်း
သိဝိမင်းကြီးထံမှောက် မျက်မမြင်ပုဏ္ဏားအိုအသွင်နဲ့ သိကြား
မင်းရောက်လာပြီး မျက်စိတစ်လုံး အလှူခံပါတော့တယ်။

မျက်စိတစ်လုံးပဲ အလှူခံတဲ့ ပုဏ္ဏားကို သိဝိမင်းကြီးက
မျက်စိနှစ်လုံးလုံး ဖောက်ထုတ်ပေးလှူခဲ့ပါတယ်။

“အခုလို မျက်စိနှစ်လုံးထုတ် လှူရတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်း
မှုဟာ သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးရဲ့ အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါစေ”
လို့ မျက်စိအလှူရဲ့ အကျိုးတရားအဖြစ် သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်
ကြီးကိုပဲ သိဝိမင်းကြီး တောင့်တခဲ့ပါတယ်။ တောင့်တခဲ့တဲ့
အတိုင်းလည်း သဗ္ဗညုတဉာဏ်တော်ကြီးရပြီး ဘုရားအဖြစ်နဲ့
သတ္တဝါအများရဲ့ ကောင်းကျိုးချမ်းသာကို သူမတူအောင် ရွက်
ဆောင်တော်မူနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ဘယ် ‘ကောင်းမှု’ပဲပြုပြု ‘တောင်းဆု’က သိပ်အရေးကြီး
ပါတယ်။ လူသားတွေမှာ ကောင်းမှုတစ်ခု ပြုပြီးတိုင်း တောင်း
ဆုတစ်ခုတော့ အနည်းဆုံး ရှိတတ်ကြတာမို့ ကိုယ့်ရဲ့တောင်း
ဆုကို အမြင့်ဆုံးမှာ ထားတတ်ဖို့ ထားနိုင်ဖို့ ထားဖြစ်ဖို့ အထူး
လိုအပ်ပါတယ်။ အမြင့်ဆုံးတောင်းဆုကို ပြုထားရင် အမြင့်
ဆုံးရဲ့အောက်က ကောင်းကျိုးဆုလာဘ်တွေကိုလည်း မလိုချင်
အဆုံး ရရှိသွားမှာပါ။ အထူးတောင့်တနေစရာ မလိုပါဘူး။

ရန်ကုန်ကနေ မန္တလေးအထိ ရထားလက်မှတ် ဖြတ်
ထားတဲ့သူဟာ ပဲခူးဘူတာရောက်ပါစေ၊ သာစည်ဘူတာ
ရောက်ပါစေ ဆုတောင်းနေစရာ မလိုပါဘူး။ သေချာပေါက်
ရောက်ပါတယ်။ ပဲခူးအထိ၊ သာစည်အထိပဲ ရထားလက်မှတ်
ဖြတ်ထားတယ် ဆိုရင်တော့ ပဲခူးအထိ၊ သာစည်အထိပဲ
ရောက်ပါတယ်။ ပဲခူးဘူတာ၊ သာစည်ဘူတာမှာ ဆင်းနေရစ်
ခဲ့ပေတော့။ ပဲခူးဟိုဘက်၊ သာစည်ဟိုဘက် ဆက်လိုက်ဖို့ လုံးဝ
စိတ်မကူးနဲ့။ ဆက်လိုက်ချင်ရင် လက်မှတ် ထပ်ဝယ်၊ ဒါမှ
မဟုတ် ပိုက်ဆံ ထပ်ပေး၊ ဒါပါပဲ။

‘သဗ္ဗမေတေန လဗ္ဘတိ = ဤကောင်းမှုဖြင့် မိမိအလို
ရှိရာ ကောင်းကျိုးအားလုံး ရနိုင်၏’ ဆိုတဲ့ ဘုရားစကားတော်
နဲ့အညီ ဘယ်ကောင်းမှုကမဆို ဘယ်ကောင်းကျိုးကိုမဆို ပေး
စွမ်းနိုင်ပါတယ်။ မိမိ ပြုလိုက်တဲ့ ကောင်းမှုတစ်ခုကြောင့်
လူမင်း၊ နတ်မင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သလို လူသူဌေး၊ နတ်သူဌေး
လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ လူပညာရှိ၊ နတ်ပညာရှိလည်း ဖြစ်နိုင်

သဏ္ဍိလူအနိယာ နတ်အနိယာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အမြင့် ဆုံးအနေနဲ့ ဘုရားတောင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။

ဘုရားဆု၊ ပစ္စေတဗုဒ္ဓဆု၊ အဂ္ဂသာဝကဆု၊ မဟာ သာဝကဆု ဆိုတဲ့ အထူးဆုတွေကို ရည်မှန်းတောင့်တတဲ့သူ တွေအနေနဲ့ ဘယ်ကောင်းမှုပဲပြုပြု “ဒီကောင်းမှုဟာ မိမိရလို ရာ ဖော်စဉ်ကရဲ့ အထောက်အပံ့ဖြစ်ပါစေ” လို့ စိတ်ညွတ် ဆုတောင်းနိုင်ပါတယ်။

အထူးဆုတွေကို မမျှော်မှန်းတော့ဘဲ ရိုးရိုးလေးနဲ့ပဲ နိဗ္ဗာန်စံဝင်ချင်ပါတယ် ဆိုရင်တော့ ကောင်းမှု တစ်ခုခု ပြုပြီး တိုင်း “ဒီကောင်းမှုဟာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာရဲ့ အထောက်အပံ့ ဖြစ်ပါစေ” လို့ စိတ်ညွတ်ဆုတောင်းရပါမယ်။

နိဗ္ဗာန်ကို ရည်စူးတဲ့တောင်းဆိုတာ အမြင့်ဆုံးတောင်း ဆိုပါ။ နိဗ္ဗာန်ဘူတာအထိ တုသိုလ်လက်မှတ် ဖြတ်ထားပြီးမှ တော့ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာဆိုတဲ့ ကြားဘူတာတွေ ဖြတ် သန်းခွင့်မရမှာကို တွေးပူနေစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ သေချာ ပေါက် ဖြတ်သန်းခွင့်ရမှာပါ။ လူချမ်းသာ၊ နတ်ချမ်းသာကို ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ခံစားခွင့်ရမလဲ ဆိုတာကတော့ ကံပြုချိန်မှာ ထားရှိခဲ့တဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်နေစိတ်ထား စိတ်အင်အားအပေါ် မှာပဲ အပြည့်အဝ မှတည်ပါတယ်။ စိတ်ထားနဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အကျိုးကို မလွဲမသွေ ခံစားရမှာပါ။

“သွေးသည် အသက်၊ အသက်သည် သွေး” လို့ ဆိုတဲ့ အတိုင်း သွေးဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ပါ။ သွေးလျှ တဲ့သူဟာ အသက်ကိုပေးလျှရာ ရောက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သွေးလျှရှင်ဟာ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း အသက်ရှည်ခြင်း၊ အနာရောဂါ ကင်းရှင်းခြင်းဆိုတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေ ရရှိနိုင်ပါ တယ်။ အထူးသဖြင့် သွေးအားကောင်းတဲ့ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာရေးပိုင်ရှင် ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။

သွေးရဲ့ အရောင်အဆင်းကိုကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်မယ် ဆိုရင်တော့ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း ရုပ်အဆင်း ချောမောလှပ သူ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပန်းနုရောင် ပါးပြင်ကလေးရယ်၊ နှင်းဆီ ဖူးနှုတ်ခမ်းလေးရယ် ဘာညာပေါ့။ သွေးကြောင့် အားရှိသွား တာကို ကြည့်နူးနေမယ်ဆိုရင်တော့ အင်အားကြီးမားတဲ့ လူစွမ်းလူသန် ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ သွေးအားပြည့်ဝလို့ ဉာဏ်ရွှင် လန်းသွားတာကို အာရုံပြု ကျေနပ်နေဦးမယ်ဆိုရင်တော့ ဉာဏ်ရည်ထက်မြက်တဲ့ ပညာရှိ ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်။

“အစားလျှရှင် အစားပေါတယ်။ ရေလျှရှင် ရေပေါ တယ်” ဆိုတာမျိုးလောက်တင် မကပါဘူး ဒကာကျော်ဆွေ ရေ သတ္တဝါတွေရဲ့ စိတ်ဆိုတာကလည်း ဆန်းကြယ်လှတာ မို့ (ဆန်းကြယ်လို့လည်း စိတ်လို့ခေါ်တာပါ) ဆန်းကြယ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ပြုတဲ့ကံတွေကလည်း ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။ ကံဆန်း ကြယ်သလောက် အကျိုးပေးတွေကလည်း ဆန်းကြယ်လှတာ မို့ ကောင်းမှုကံတစ်ခု ပြုမယ်ကြတိုင်း၊ ပြုနေတိုင်း၊ ပြုပြီးတိုင်း

သွေးလျှရှင်ဟာ ဖြစ်လေရာဘဝတိုင်း အသက်ရှည်ခြင်း၊ အနာရောဂါ ကင်းရှင်းခြင်းဆိုတဲ့ ကောင်းကျိုးတွေ ရရှိနိုင်ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် သွေးအားကောင်းတဲ့ ဒေါင်ဒေါင်မြည် ကျန်းမာရေးပိုင်ရှင် ဖြစ်မှာ သေချာပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ကို စံချိန်အမြင့်ဆုံးဖြစ်အောင်၊ ဘက်ပေါင်း အရည်အသွေးကောင်းတွေ ပြည့်စုံအောင် အထပ်ထပ် အခါ ပြုပြင်သင့်ပါတယ်။

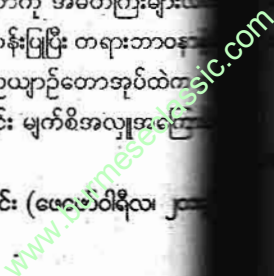
ကိုယ်က စိတ်စေတနာ ပြတ်သားထက်သန်စွာ အလှူဒါန်းထားပါလျက် သွေးအလှူခံသူ လူနာဆီက သွေးပိုက်ဆံ တောင်းတာမျိုး၊ သွေးအစား ပြန်တောင်းတာမျိုး၊ ကြားခံလူ တစ်စုံတစ်ယောက် သို့မဟုတ် တစ်စုတစ်ဖွဲ့ တကယ်လို့ လုပ်လာခဲ့ရင်လည်း ဒါကို ခေါင်းထဲထည့်ပြီး ခံစား မနေပါနဲ့။ ကြားပေးမယ့် မကြားသလို၊ ကြားပေးမယ့် မကြိုသင့် သဘောထားပြီး လျစ်လျူရှုလိုက်ပါ။ ကိုယ့်အပိုင်းနဲ့ကိုယ် သူ့အပိုင်းနဲ့သူ၊ ကိုယ့်စေတနာကိုယ်၊ သူ့စေတနာသူ၊ ကိုယ့်က ကိုယ့်ကို အကျိုးပေးမယ်။ သူ့ကံက သူ့ကို အကျိုးပေးမယ် ကိုယ့်စေတနာကိုတော့ အပျက်မခံပါနဲ့။

ဗိုတစ်လောက သတင်းတစ်ခု ကြားလိုက်ပါတယ်။ ရန်ကုန်မှာ နောက်ဆုံးဖွင့်လိုက်တဲ့ ပုဂ္ဂလိက အထူးကုဆေး ကြိုးတစ်ခုမှာ သွေးကို လိုသလောက် ဝယ်ယူလို့ ရပါသေး အဲဒီလို အဆင်သင့်ဝယ်ယူနိုင်ဖို့ ဒီဆေးရုံကို သွေးလာရောင်း သူ အများစုက ဆိုက်ကားသမားတွေတဲ့။

နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည် တချို့မှာလည်း ဆရာဝန်တချို့က လူနာတွေရဲ့ ကိုယ်တွင်းအင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းတွေကို လူမှု မသိအောင် ခိုးယူစုဆောင်း ရောင်းချတယ်ဆိုတဲ့ သတင်းလည်း ကြားဖူးပါတယ်။

အဲဒါတွေကတော့ လောကရေးအရလည်း တစ်ခု မဝင်သလို ဓမ္မရေးအရလည်း မလုပ်သင့် မလုပ်ထိုက်တဲ့ အကုသိုလ်အမှုတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ထားပါတော့ သွေးအထူး အကျိုးနဲ့ ဆက်စပ်နေလို့ သိဝိမင်းကြီးအကြောင်း နည်းနည်း ပြန်တောက်ပါရစေ။

သိဝိမင်းကြီးဟာ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရတော့ အတွက် မျက်မမြင်ဘဝနဲ့ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်နေလို့ ဘာအထူး ထူးမှာလဲ ဆိုပြီး တိုင်းပြည်အာဏာကို အမတ်ကြီးများထံ ထဲ အပ်နှံလိုက်ပါတယ်။ ရသေ့ရဟန်းပြုပြီး တရားဘာဝနာ ပြုနေတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး မင်းဥယျာဉ်တောအုပ်ထဲက ကန်နဲဘေးမှာ တင်ပျဉ်ငွေထိုင်ရင်း မျက်စိအလှူအကြေး

...တော့ပီတိဖြစ်နေတုန်း ပြန်ဆုံးနိမ့်တဲ့အခါ သိကြားမင်းကြီး ရောက်လာပါတယ်။

“အသင်မင်းကြီး လိုရာဆု တောင်းတော်မူပါ”

“မျက်မမြင်ဘဝ ရောက်နေလို့ သေတဲ့ဆုပဲ လိုချင်ပါသလား သိကြားမင်း”

“အသင်မင်းကြီးက တကယ်ကို သေချင်နေလို့ သေတဲ့ဆုကို လိုချင်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မျက်စိမမြင်တော့လို့ သေတဲ့ဆု လိုချင်တာလား”

“မျက်စိမမြင်တော့လို့ သေတဲ့ဆု လိုချင်တာပါ”

“ဒါဆို အသင်မင်းကြီးရဲ့ မျက်စိအလျှူကို သစ္စာဆိုကြည့်ပါလား၊ ဒါနကုသိုလ်ကောင်းမှုဆိုတာ တမလွန်ကောင်းမှုအတွက် အဓိကရည်စူးပြီး ပြုတာမှန်ပေမယ့် ပစ္စုပ္ပန်ဘာဝကောင်းကျိုးအတွက်လဲ အထောက်အကူ ပြုတယ်လေ”

“ဝေလည်ကြောင်ပတ် လုပ်မနေပါနဲ့ သိကြားမင်းရယ်၊ ကျွန်ုပ်ကို မျက်စိပေးချင်တယ်ဆိုရင် သိကြားမင်းတန်ခိုးနဲ့ပဲ သေလိုက်ပါတော့လား”

“နတ်ပြည်ကို အစိုးရတဲ့ သိကြားမင်းဆိုပေမယ့် သူ့ဘဝပင်ကို မျက်စိပေးနိုင်လောက်အောင်တော့ အစွမ်းမရှိပါဘူး မင်းကြီး ကိုယ့်ဒါနကို အာရုံပြုပြီး သစ္စာဆိုလိုက်ပါ၊ မျက်စိပြန်ရလာပါလိမ့်မယ်”

သိကြားမင်းကြီးရဲ့ အကြံပေး တိုက်တွန်းချက်ကြောင့် သိကြားမင်းကြီးလည်း သစ္စာနှစ်ခု ဆိုလိုက်ပါတယ်။ ပထမသစ္စာမှာ အဆုံးမှာ မျက်စိတစ်လုံး၊ ဒုတိယသစ္စာရဲ့အဆုံးမှာ မျက်စိတစ်လုံး ပြန်ရတဲ့အတွက် မျက်စိနှစ်လုံးလုံး အကောင်းပကတိအစဉ်း ပြန်ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဒါနတန်ခိုး၊ သစ္စာတန်ခိုးကြောင့် မျက်စိအမြင်စွမ်းရည် နဲ့ရဲတစ်ဖက်၊ ကျောက်တောင်တစ်ဖက်၊ မြေတောင်တစ်ဖက်ကိုတောင် ထွင်းဖောက်ရှုမြင်နိုင်စွမ်း ရှိသွားပါတယ်။ သေတတ်လည် ယူဇနာတစ်ရာ (မိုင်ပေါင်းရှစ်ရာ)အထိ ပြတ်တောက်သွားသား မြင်နိုင်စွမ်း ရှိသွားပါတယ်။

သိဝိမင်းကြီး ဆိုတဲ့ သစ္စာနှစ်ခုကတော့ . . .

“ကျွန်ုပ်ဆီ အလှူလာခံသူတွေဟာ အလွှာပေါင်းစုံ၊ အသင့်အတန်းပေါင်းစုံက ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်အလှူ၊ ဘယ်အသင့်အတန်းက အလှူခံကိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်ဟာ မေတ္တာတရား အပြည့်အဝနဲ့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးစွာ လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ဤကားသည် မှန်ပါတယ်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မျက်စိ ပကတိအတိုင်း ပြန်ဖြစ်ပါစေသတည်း”

“ကျွန်ုပ်ထံ မျက်စိအလှူလာခံတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်များကို သစ္စာကြည့်ကြည့် မျက်စိနှစ်လုံးလုံး ပေးလှူခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို ပေးလှူမှုတွေကို ကျွန်ုပ်မှာ နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိသောမနဿာတရားဖွားနဲ့ အင်အားကြီးမားစွာ ဖြစ်ပေါ်နေပါတယ်။ ဤစကားသည် မှန်ပါတယ်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကား

...ပြောခဲ့တဲ့အခါမှာပဲ သိကြားမင်းကြီး ပြန်ဖြစ်ပါစေသတည်း”

ဘာကောင်းမှုပဲပြုပြု မြုနေဆဲ အခိုက်အတန့်မှာနိဗ္ဗာန်ဆိုတဲ့ အမြင့်ဆုံးဆုကိုပဲ တောင်တပြီး ပြုသင့်ပေမယ့် မြုပြီးနောက်ပိုင်း ဘဝအခက်အခဲတွေ၊ ဘဝလိုအပ်ချက်တွေနဲ့ ကြုံဆုံလာတဲ့အခါမှာတော့ ကိုယ်ပြုထားတဲ့ ကောင်းမှုကို တိုင်တည်ပြီး သစ္စာဆို ဆုတောင်းခွင့် ရှိပါတယ်။ ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တယ်လို့ မဆိုလိုပေမယ့် ကံအားလျော်စွာ၊ အချိန်အားလျော်စွာ အတိုင်းအတာ တစ်ခုအထိတော့ အကျိုးဖြစ်ထွန်းနိုင်ပါတယ်။

“ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက်မှစပြီး သွေးလျှာဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ သွေးလျှာတာ ဘယ်နှကြိမ် ရှိသွားပါပြီ။ ဤစကားသည် မှန်ပါတယ်။ ဤမှန်သော သစ္စာစကားကြောင့် . . . ‘ဘာဖြစ်ပါစေ’ လို့ မိမိလိုရာဆု တောင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်တော့ သွေးလျှာခြင်းရဲ့ အကျိုးဟာ ဘာပါလို့ ဘောင်ခတ်ကန်သတ်လို့ ရနိုင်ပါဦးမလား။

ဘုရားအလောင်း သူတော်ကောင်းကြီးတွေ ဆည်းပူးဖြည့်ကျင့်ကြတဲ့ ဒါနပါရမီကို ဒါနရိုးရိုးပါရမီ၊ ဒါနဥပပါရမီနဲ့ ဒါနပရမတ္ထပါရမီလို့ သုံးမျိုးခွဲခြားနိုင်ပါတယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပပစ္စည်းဝတ္ထုတွေ စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းတာကို ဒါနရိုးရိုးပါရမီ၊ အင်္ဂါခြေလက် အသွေးအသား မျက်စိ စတဲ့ ကိုယ်အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းတွေ စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းတာကို ဒါနဥပပါရမီ၊ အသက်စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းတာကို ဒါနပရမတ္ထပါရမီလို့ ခေါ်ပါတယ်။

မိမိခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးကို ဖောက်ထုတ်ပြီး လှူဒါန်းတဲ့ သွေးအလှူဟာ ဘုရားအလောင်း သူတော်ကောင်းကြီးတွေ ဆည်းပူးဖြည့်ကျင့်ကြတဲ့ ဒါနဥပပါရမီ ကုသိုလ်ထူးကြီး ဖြစ်ပါတယ်လို့။

လားရှောက်ကျန်ရစ်သူ

အရှင်ဘုရား . . .

လူတစ်ဦး သေဆုံး၍ တမလွန်ဘဝ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် အကြားအမြင်ဆရာ၊ ဘိုးတော်၊ နတ်ဝင်သည် စသည်သူတို့က သေဆုံးသူသည် မည်သည့်ဘဝသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း သွားရောက်မေးမြန်းသူ မိသားစုတို့အား ပြောဆိုဟောပြောနေကြပါသည်။ တပည့်တော်သိလိုသည်မှာ ထိုသူများသည် အမှန်တကယ် သိ၍ ဟောပြောနိုင်ခြင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်။ ထိုသို့ ဟောပြောလိုက်၍ ကျန်ရစ်သူ မိသားစုအတွက် စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် စိတ်ဆင်းရဲမှု၊ မည်သည် ပို၊ မပို သိရှိလိုပါသည် ဘုရား။

မောင်တည်ငြိမ်၊ သတင်းစုံဂျာနယ်။

အကကြီး ဦးတည်ပြီမိရဲ့ မေးခွန်းကို ဖတ်လိုက်ရတယ် ဆိုရင်ပဲ မြတ်စွာဘုရားရှင် လက်ထက်တုန်းက ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့တဲ့ တမလွန်ပညာရှင် “ဝင်္ဂီသလုလင်” ကို ချက်ချင်း သတိရလိုက်မိပါတယ်။

ဝင်္ဂီသလုလင်ဟာ “ဆဝသီသမန္တန်” လို့ခေါ်တဲ့ “လူသေဦးခေါင်းမန္တန်” ကို အတတ်ပညာတစ်ခုအနေနဲ့ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်ထားသူ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမန္တန်စုတ်ပြီး လူသေဦးခေါင်းခွံကို သူ့လက်သည်းနဲ့ ခေါက်လိုက်ရုံနဲ့ ဦးခေါင်းခွံပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်ဘုံ ဘယ်ဘဝ ရောက်နေတယ်ဆိုတာ အတပ်ပြောနိုင်ပါတယ်။

လူတွေကလည်း “မှန်လိုက်တာ” ဆိုပြီး သူတို့ရဲ့ သေဆုံးသွားတဲ့ မိဘဆွေမျိုး မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေ ဘယ်ဘုံ ဘယ်ဘဝ ရောက်နေတယ်ဆိုတာကို ဝင်္ဂီသလုလင်ထံ အခကြေးငွေ များစွာပေးပြီး သွားရောက်မေးမြန်းကြပါတယ်။ အဲဒီခေတ်ရဲ့ ငွေကြေးတန်ဖိုးနဲ့တောင်မှ ရာဂဏန်း၊ ထောင်ဂဏန်း ပေးကြရပါတယ်။

“မှန်လိုက်တာ” လို့ ပြောနိုင်တာကတော့ သေဆုံးသူရဲ့ အသက်ရှင်စဉ် လူ့ဘဝတုန်းက အကြောင်းအရာ၊ အဖြစ်အပျက်တွေကိုပါ တိတိကျကျ ပြန်ပြောပြနိုင်လို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ လူ့ဘဝတုန်းက အကြောင်းတွေ ပြန်မပြောပြနိုင်ဘဲနဲ့ ဒီလူသေပြီး ဒီဘဝရောက်နေတယ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံကြည်လို့ ရနိုင်ပါ့မလဲ။ ပြန်ပြောပြနိုင်လို့သာ ယုံကြည်ကြတာပေါ့။

ဝင်္ဂီသလုလင်က သေဆုံးသူရဲ့ လားရာဂတိကို ပြောပြနိုင်တယ် ဆိုပေမယ့် သူ့ကိုယ်တိုင် အမှန်တကယ်သိလို့ ပြောပြနိုင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သေဆုံးသွားသူက မန္တန်တန်ခိုးကြောင့် ရောက်ရာဘဝကနေ သူ့ဦးခေါင်းခွံအိမ်မှာ ပြန်ပူးဝင်ပြီး သူ ဘယ်ဘဝရောက်နေပါတယ်ဆိုတာ လာပြောပြလို့ တစ်ဆင့်ပြန်ပြောနိုင်တာပါ။

သူ့ကိုယ်တိုင် အလိုအလျောက် သိတာမဟုတ်ဘဲ မန္တန်တန်ခိုးကြောင့် ကာယကံရှင် သေဆုံးသူက လာပြန်ပြောပြလို့ သိတာပါ။ ကိုယ်ပိုင်အသိ မဟုတ်ပါဘူး။ တစ်ဆင့်ခံအသိပါ။ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ သိတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကြားပွဲစားအကူအညီနဲ့ သိတာပါ။

ကြားပွဲစား အကူအညီနဲ့ သိတဲ့ တစ်ဆင့်ခံအသိမို့လို့လည်း မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့တဲ့အခါ ဝင်္ဂီသလုလင် အကြီးအကျယ် မျက်နှာပျက်ခဲ့ရတာပေါ့။ ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင် မြတ်စွာဘုရားနဲ့လည်းတွေ့ရော ဝင်္ဂီသလုလင် အသေအလဲ ကွဲတော့တာပါပဲ။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က ဦးခေါင်းခွံငါးခုကို တန်းစီချထားပြီး ဝင်္ဂီသလုလင်ကို အစဉ်အတိုင်း မေးပါတယ်။

“ဒါ ဘယ်သူ့ဦးခေါင်းခွံလဲ”

- “ငရဲကျသွားသူရဲ့ ဦးခေါင်းခွံပါ”
- “ကောင်းပြီ၊ ဒါကတော့”
- “တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သွားသူရဲ့ ဦးခေါင်းခွံပါ”
- “မှန်တယ်၊ ဒီဘက်ကတော့”
- “ဒါကတော့ လူဖြစ်နေသူရဲ့ ဦးခေါင်းခွံပါ”
- “ဟုတ်တယ်၊ ဒီဦးခေါင်းခွံက”
- “နတ်ပြည်ရောက်သွားသူရဲ့ ဦးခေါင်းခွံပါ”
- “သာဓု သာဓု၊ ဒီနောက်ဆုံး ဦးခေါင်းခွံကတော့”
- “... .”

နောက်ဆုံး ဦးခေါင်းခွံပိုင်ရှင်ရဲ့ လားရာဂတိကိုတော့ ဝင်္ဂီသလုလင် လုံးဝမပြောပြနိုင်တော့ပါဘူး။ မန္တန် တဖွဖွစုတ်ပြီး ဦးခေါင်းခွံကို လက်သည်းနဲ့ တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ခေမယ့် လက်သည်းတွေသာ ပဲ့ပြီး လက်ထိပ်တွေသာ နာသွားတယ်။ အဖြေမှန်ကတော့ ထွက်ပေါ်မလာပါဘူး။

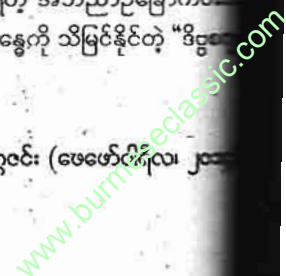
အဖြေမှန် ဘယ်ပေါ်ထွက်နိုင်ပါတော့မလဲ။ တမလွန်သူ၊ တမလွန်သား ဆိုတဲ့ ကြားပွဲစားအကူအညီမှ မရတော့တာဘဲ။ အဲဒီဦးခေါင်းခွံက ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး တစ်ပါး ဦးခေါင်းခွံပါ။

ရဟန္တာဆိုတော့ သေဆုံးပြီးရင် ဘယ်ဘဝကိုမှ မလာရောက်တော့ပါဘူး။ ဘဝဇာတ်သိမ်း ချုပ်ငြိမ်းသွားပါပြီ။ သေပြီးရင် ဆုံးတဲ့ သေဆုံးသူအစစ်ဟာ ရဟန္တာပါ။ ရဟန္တာက ရင် ဘယ်သူမှ ‘သေ’ ပြီး ‘မဆုံး’ သေးပါဘူး။ ဘဝခရီးအဆုံးထပ်ဆက်ရဦးမှာပါ။ ဘဝအသစ် ထပ်မဖြစ်တော့တဲ့ ရဟန္တာက သူ့ရဲ့ဦးခေါင်းခွံမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့ ပြန်လာပူးနိုင်ပါဦးမလဲ။ ဒီတော့ ပရလောကသား အားကိုးနဲ့ ဆရာကြီးလုပ်နေတဲ့ ဝင်္ဂီသလုလင် ကွဲပြီပေါ့။

ပဉ္စမမြောက် ဦးခေါင်းခွံရဲ့ လားရာဂတိကို သိနိုင်ဖို့ မန္တန်အတတ်မျိုး သင်ချင်ပါတယ်လို့ တောင်းဆိုလာတဲ့ ဝင်္ဂီသလုလင်ကို မြတ်စွာဘုရားရှင်က ရဟန်းဝတ်မှ သင်ပေးနိုင်ဖို့လို့ မိန့်ကြားတော်မူလိုက်တဲ့အတွက် ဝင်္ဂီသလုလင်လည်း မန္တန်လိုချင်စိတ်နဲ့ ရဟန်းပြုလိုက်ရပါတယ်။ ရဟန်းပြုပြီး တရားဘာဝနာအလုပ် အားထုတ်လိုက်တာ မကြာခင် ရက်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပဲ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးနဲ့တကွ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးတစ်ဆူ ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီတော့မှ မြတ်စွာဘုရားရှင်က “ငါ့သားတော်ကြီး ဝင်္ဂီသဟာ အခုမှပဲ သတ္တဝါတွေရဲ့ စုတိ၊ ပဋိသန္ဓေ (သေဆုံးခြင်း၊ ဘဝသစ်ဖြစ်ခြင်း)နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တကယ့်ကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသွားပေတော့တယ်” လို့ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုစကား မိန့်ကြားတော်မူပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ရတဲ့ အဘိညာဉ်ခြောက်ပါးမှာ သတ္တဝါတွေရဲ့ စုတိ၊ ပဋိသန္ဓေကို သိမြင်နိုင်တဲ့ “ဒိဗ္ဗဇာန်အဘိညာဉ်” ဝါဝင်နေလို့ပါပဲ။

ကိုယ် တကယ် မသိဘဲနဲ့

သိသယောင်ရမ်းပြီး။

ရမ်းရွှီးတဲ့ ဖိုးရမ်းတုတ်၊

မရမ်းတုတ် အကြံအဖန်

ပညာသည်တွေလည်း

အများကြီး ရှိနိုင်ပါတယ်၊ ရှိနေပါတယ်။

အစစ်အတု ခွဲတတ်ဖို့တော့

အရေးကြီးပါတယ်။

“နတ်မျက်စိ” လို့ ခေါ်တဲ့ “ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်” ကို “စုတုပပါတဉာဏ်” လို့လည်း ခေါ်ပါတယ်။ (စုတိ + ဥပပါတ + ဉာဏ်) သတ္တဝါတွေ၊ စုတိ (သေဆုံးခြင်း)နဲ့ ဥပပါတ (ဘဝအသစ်ဖြစ်ခြင်း + ပဋိသန္ဓေနေခြင်း) တို့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ထင်း ပီပီပြင်ပြင် သိမြင်နိုင်တဲ့ဉာဏ်ကို ဆိုလိုပါတယ်။ စုတေ နေဆဲ အခိုက်အတန့်၊ ပဋိသန္ဓေ စနေနေဆဲ အခိုက်အတန့်၊ လေးတွေအထိ သိမြင်နိုင်ခွမ်းရှိပါတယ်။

ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ် မရတဲ့ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေကတော့ ပရလောကသားရဲ့ အကူအညီကိုယူပြီး တစ်ဆင့်ခံအသိနဲ့ပဲ သိနိုင်ကြပါတယ်။ ပရလောကသားရဲ့ အကူအညီ ရဖို့ကတော့ စိတ်သလှလင်တို့လို သက်ဆိုင်ရာ မန္တန်တစ်ခုခု တတ်မြောက် သွားဖို့ လိုပါတယ်။

အခုခေတ် အကြားအမြင်ဆရာတွေ၊ ဘိုးတော်၊ မယ်တော်တွေ၊ နတ်ဝင်သည်တွေက သေဆုံးသူတွေရဲ့ လားရာဇာတ်ကို ဟောပြောနေကြတာကတော့ ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ် တန်ခိုးနဲ့ ကိုယ်တိုင်သိ ကိုယ်တိုင်မြင်လို့ ဟောပြောနေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ် ရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကလည်း အဲဒီလို လူသိခံ၊ ပိုက်ဆံယူပြီး အလုပ်တစ်ခုလုပ် ဟောပြောနေကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ရထားတဲ့ အဘိညာဉ်ကို သိုသိုသိပ်သိပ် လျှို့ဝှက်ထားကြမှာပါ။

လောကမှာ ကိုယ်မသိ ကိုယ်မတတ်တဲ့ အတတ်ပညာတွေကလည်း အများကြီးရှိတာမို့ ကိုယ်မသိ၊ ကိုယ်မတတ်တာနဲ့တဲ “မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မဟုတ်နိုင်ဘူး” လို့ အကျောက်အကန် ပြောလို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အတတ်ပညာ တစ်ခုခု အားကိုးနဲ့ သေဆုံးသူရဲ့ လားရာဂတိကို မှန်မှန်ကန်ကန် ဟောပြောနိုင်တဲ့ “အမှန်အကန် ပညာသည်” ရှိနိုင်ပါတယ်။ ရှိမှာပါ။

“အစစ်တစ်ခု အတုတစ်သိန်း” ဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုယ်တကယ် မသိဘဲနဲ့ သိသယောင်ရမ်းပြီး၊ ရမ်းရွှီးတဲ့ ဖိုးရမ်းတုတ်၊ မရမ်းတုတ် အကြံအဖန် ပညာသည်တွေလည်း အများကြီး

ရှိနိုင်ပါတယ်။ ရှိနေပါတယ်။ အစစ် အတု ခွဲတတ်ဖို့တော့ အရေးကြီးပါတယ်။ “ချင့်ယုံ” လို့ပဲ ပြောပါရစေတော့။

သေဆုံးသူရဲ့ လားရာဂတိကို သိခြင်းကြောင့် သူနဲ့ ရစ်သူတွေမှာ စိတ်ချမ်းသာသွားလား၊ စိတ်ဆင်းရဲသွားလား ဆိုတာကတော့ ကျန်ရစ်သူတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာမှု၊ စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့မှုအပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်။

စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာတဲ့သူတွေကတော့ သေဆုံးသူရဲ့ လားရာဂတိကို သိသိ မသိသိ တုန်လှုပ်မှု ရှိမှာမဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ဓာတ် ပျော့ညံ့တဲ့သူတွေကတော့ သေဆုံးသူရဲ့ လားရာဂတိကို သိလည်း တုန်လှုပ်မှာပါပဲ။ မသိလည်း တုန်လှုပ်မှာပါပဲ။

စိတ်ဆင်းရဲခြင်းဆိုတာက စိတ်ဓာတ်ပျော့ညံ့တဲ့သူတွေကန်ထရိုက်ဆွဲထားတဲ့ ခပ်ညံ့ညံ့ပစ္စည်းတစ်ခုပါ။ စိတ်ချမ်းသာခြင်းကတော့ စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာသူတွေရဲ့ မူပိုင်ရတနာထုပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။

သေဆုံးသူရဲ့ လားရာဂတိကို သိခြင်းကြောင့် အကျိုးကတော့ မယုတ်ပါဘူး။ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ လူ၊ နတ် ဖြစ်သွားရင် ကိုယ် ဘာမှမလုပ်ပေးနိုင်ပေမယ့် ပြိတ္တာဘဝ ရောက်နေရင်တော့ သူ့အတွက် ရည်စူးပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေလုပ် အမှုပေးဝေနိုင်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကုသိုလ်အမှုကို သူ ဘာမှခေါ်ရင် ပြိတ္တာဘုံဘဝက ကျွတ်လွတ်ပြီး ကောင်းရာသုဂတိကို လားရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

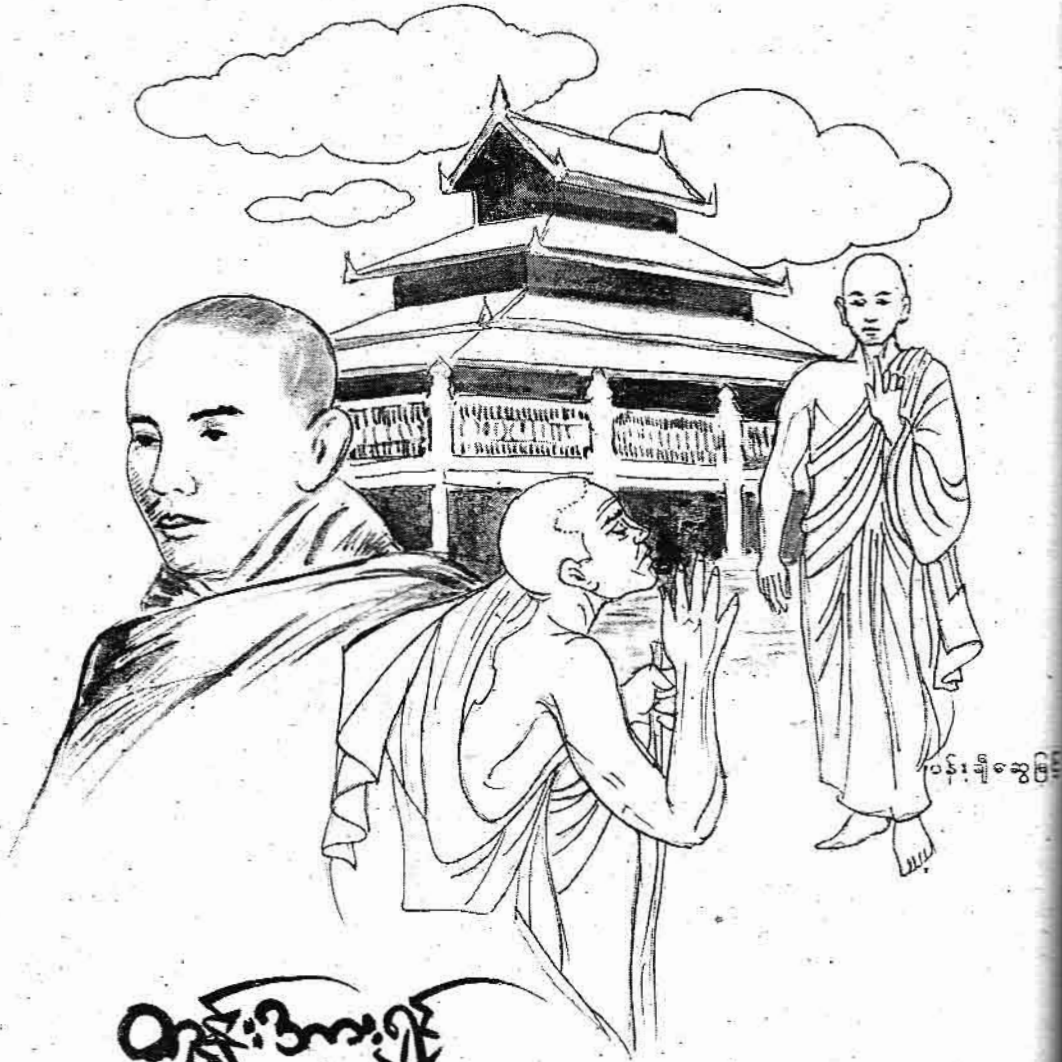
ကံတရား လေသင့်လို့ ဘဝတစ်ခုမှာ ခေတ္တခဏပေါင်းဆုံခွင့်ရကြတယ်။ ကံတရား လေပင့်လို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဝေးလွင့်ခွဲခွာကြရတယ်။ မြစ်ထဲမျောနေတဲ့ ဗေဒါပင်တွေလိုပဲ ကံကြိုရင် ပြန်ဆုံကြမယ်။ ကံသေးရင် ပြန်ဝေးကြမယ်။ ကံရည်မတူဘဲ ပြန်ကြည်ဖြူချင်လို့ မရသလို ကံမကောင်းဘဲ ပြန်ပေါင်းချင်နေလို့လည်း အလကားပါပဲ။ ကိုယ့်ကံနဲ့ ကိုယ့်ခရီးနှင့်၊ သူ့ကံနဲ့ သူ့ခရီးနှင့်။

ဒါပဲပေါ့၊ ဒါပါပဲ။ ဘာစိတ်ဆင်းရဲစရာ လိုလို့လဲ။ “တွဲခွင့်” ကြုံတုန်း ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေ၊ သူ့တာဝန် သူ့ကျေပြီးပြီပေါ့။ “ခွဲခွင့်” ကြုံခါမှတော့ လွမ်းမနေနဲ့တော့၊ အပိုပါပဲ။

သိခြင်းနဲ့ မသိခြင်းမှာ မသိခြင်းကြောင့် အကျိုးဆုတ်ယုတ်သွားနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ကောင်းဆိုး ဆိုးကျိုးဟာ ကိုယ်သိတဲ့ အသိအပေါ်မှာ ကိုယ်ဘက်က ဘယ်လို တုံ့ပြန်သလဲဆိုတဲ့ အချက်အပေါ်မှာပဲ မူတည်ပါတယ်လို့။

(ဆက်ရန်)

□ အရှင်သန္တာစိက

ဝင်းချိုဆွဖြူ

မြေကျင် (၉)ကြိမ် တုန်လှုပ်စေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ စကား(၉)ခွန်း

မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ယာ တော်ရံ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာဘုရားမှတစ်ပါး ပညာအရာ၌ အကြီးအကျယ် အမြင့်မြတ်ဆုံး ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်၌ ဆောင်ရွက်ဖွယ်ရာ ဟူသမျှတို့ကို ဗုဒ္ဓအလိုကျ ပြီးစီးအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ အကျဉ်းချုပ် ဟောကြားသော တရားကို နည်းပေါင်း များစွာဖြင့် အကျယ်ချဲ့၍ သိမြင် နားလည်ပြီး တရားဟောရာ၌ အထူးကျွမ်း

ကျင်မှုကြောင့် တရားစစ်သူကြီး ဟု ထင်ရှားကျော်စောသည်။ ထို့ပြင် အံ့ဩဖွယ်ရာ ဘုန်းတန်ခိုးစွမ်းအားနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ ခေတ္တာ ကရုဏာ အင်အားကြီးမားခြင်း စသော ဆိုးကျူးဖွယ်ရာ ဂုဏ်အင်္ဂါအပေါင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံတင့်တယ်တော်မူသည်။

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်မွန် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေသည်။ ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် မြတ်စွာ

ဘုရားထံ ခရီးထွက်လိုကြောင်း ပန်ကြလျှောက်ထားရာ ခွင့်ပြုသဖြင့် အခြံအနံ့နှင့်တကွ ခရီးထွက်တော်မူလေသည်။ ရဟန်းတော်ပေါင်း များစွာတို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် နာသအနွယ်တို့ဖြင့် ထင်ရှားသော ရဟန်းတို့ နာဓည်အနွယ်တို့ဖြင့် ခေါ်ကာ မြေလွတ်တော်မူခဲ့သည်။

ထိုရဟန်းထံမှ နာမည်အားဖြင့် မထင်ရှားသော ရဟန်းတော်

www.burmeseclassic.com

သည် “ငါ့ကိုလည်း နာမည်အနွယ်ဖြင့် နှိုးမြှောက်သောအားဖြင့် ခေါ်ပြီး အပြန် နှိုးရင် ကောင်းမှာပဲ” ဟု ကြံစည်လေ သည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ရဟန်း များထဲတွင် သူ့ကို သတိမထားမိ။ ထို ထောင်ရှားသော ရဟန်းသည် . . .

“အခြားသော ရဟန်းတွေကို ခေါ်သကဲ့သို့ သူ့ကို နှိုးမြှောက်ပြီးမခေါ်” ဟု တွေးကာ ရန်ငြိုးဖွဲ့လေ၏။ ရှင်သာရိ ပုတ္တရာ၏ သင်္ကန်းစွန်းဖြင့်လည်း ထိမိ ပြန်သောအခါ တောင်းပန်ခြင်းမပြုဘဲ နှိုးထွက်သွားသည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ခံ တိုင်ကြားလျှောက်ထားလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားက အရှင်သာရိ ပုတ္တရာကို ပြန်လာဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက် လေသည်။

ထိုခဏ၌ အရှင်မောဂ္ဂလာန်နှင့် အရှင်အာနန္ဒာတို့သည် “ငါတို့၏ နောင် ဘက်ကြီးက ဤရဟန်းအား ထိခိုက် နောင်မလုပ်ကြောင်းကို ဘုရားရှင် မသိ သူတတ်ပေ၊ သိတော်မူသည်သာ၊ သို့ ဘက် နောင်တော်ကြီး၏ ဖြေရှင်းချက် နှို ပြောကြားစေလို၍သာ ပရိသတ်စု သေတော ဖြစ်စေလိုမည်” ဟု တွေး ကြလေသည်။

ထိုအရှင်နှစ်ပါးတို့သည် သော့ကို မှုကာ ပရိဝုဏ်တံခါးတို့ကို ဖွင့်ပြီး . .

“အရှင်တို့ ကြွကြပါကုန်၊ ယခု နာမည် အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဘုရား ရှင် ခန္ဓတော်မှောက်ဝယ် ခြင်္သေ့မင်း၏ အသံနှင့်တူသော ရဲရင့်စွာ မြွက်ကြား လျှောက်ထားအပ်သော အသံဖြင့် လျှောက်ထားပါလိမ့်မည်” ဟုပြော၍ နှိုးစားကို စုဝေးစေခဲ့သည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ပြန်ကြွ လာကာ မြတ်စွာဘုရားရှင်ကို ရှိခိုးပြီး ခေါ်တော်မူသည်။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာအား နှိုးစားကြောင်းကို မေးလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် “ဤ နှိုးစားကို တပည့်တော် မထိပုတ်ပါ” ဟု

မလျှောက်ထား။ မိမိ၏ ဂုဏ်ကိုသာ ဤသို့ လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

“မြတ်စွာဘုရား ရုပ်အပေါင်း ကိုယ်၌ ကာယဂတာ သတိမထင်တဲ့သူ ဆိုရင် သီတင်းသုံးဖော် ရဟန်းတစ်ပါး ပါးကို ထိပါးတိုက်ခိုက်ပြီး မတောင်းပန် ဘဲ ထွက်သွားတယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ တယ် ဘုရား။

(၁) မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် မြေကြီးပေါ်မှာ စင် ကြယ်တာတွေရော မစင်ကြယ်တာတွေ ပါ ပစ်ချကြပါတယ်။ ကျွင်ကြီးကျင်ငယ်၊ နှုပ်၊ တံတွေး၊ သွေးပြည်ပုပ်တွေကိုလည်း ပစ်ချကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မြေကြီးက ညည်းညူခြင်း စက်ဆုပ်ခြင်း မရှိဘဲ လက်ခံနေပါတယ်။ တပည့်တော်ဟာ အဲဒီမြေကြီးလိုပါပဲ။ ဘယ်သူက ဘယ်လို ပင် ပြုမူပြောဆိုစေကာမူ မြေကြီးလိုပင် သည်းခံနေပါတယ် ဘုရား။

(၂) မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် ရေထဲမှာ စင်ကြယ် တာရော မစင်ကြယ်တာတွေကိုပါ ဆေး ကြောကြပါတယ်။ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် စသည်တို့ကိုလည်း ဆေးကြောကြပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ရေကတော့ ညည်း ညူခြင်းရွံရှာစက်ဆုပ်ခြင်းမရှိပါ။ တပည့် တော်ဟာ အဲဒီရေလိုပင် စိတ်သဘော ထားပြီး သည်းခံနေပါတယ် ဘုရား။

(၃) မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် မီးဟာ စင်ကြယ်တာ ကိုလည်း လောင်တယ်။ မစင်ကြယ်တာ ကိုလည်း လောင်တယ်။ ကျင်ကြီး ကျင် ငယ်စသည်တို့ကိုလည်း လောင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မီးကတော့ စက်ဆုပ်ခြင်း မရှိပါ။ တပည့်တော်ဟာ အဲဒီမီးလိုပင် သဘောထားကြီးပြီး သည်းခံနေပါတယ် ဘုရား။

(၄) မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် လေဟာ စင်ကြယ်တာ မစင်ကြယ်တာကိုလည်း တိုက်တယ်။ ကျင်ကြီး ကျင်ငယ် စသည်တို့ကိုလည်း တိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လေကတော့

စက်ဆုပ်ခြင်းမရှိပါ။ တပည့်တော်ဟာ အဲဒီလေလိုပင် သဘောထားပြီး သည်းခံ နေပါတယ် ဘုရား။

(၅) မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် ခြေသုတ်အဝတ်ဟာ စင်ကြယ်တာရော မစင်ကြယ်တာကိုပါ သုတ်တယ်။ ကျင်ကြီး စသည်တို့ကို လည်း သုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ခြေ သုတ်အဝတ်ကတော့ စက်ဆုပ်ခြင်းမရှိ ပါ။ တပည့်တော်ဟာ အဲဒီခြေသုတ်လို ပင် သဘောထားပြီး သည်းခံနေပါတယ် ဘုရား။

(၆) မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် ခွက်လက်စွဲကာဟောင်း နွမ်းစုတ်ပြတ်တဲ့ အဝတ်တွေဝတ်ပြီး ရွာနိဂုံးသို့ ဝင်သောအခါ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချထားတဲ့စိတ်နဲ့ဝင်တဲ့ သူတောင်းစား သူငယ်လိုပင် တပည့်တော်မှာ နှိမ့်ချ တဲ့စိတ် ရှိပါတယ် ဘုရား။

(၇) မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် ဦးချိုကျိုးတဲ့နွားဟာ ဘယ်သူ့ကိုမျှ ရန်မမူဘဲ ယဉ်ကျေးသိမ် မွေ့နေသလိုပင် တပည့်တော်မှာ အဲဒီလို စိတ်သဘောထားရှိပါတယ် ဘုရား။

(၈) မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် ရေခိုးပြီးနောက် နံ့သာ များလိမ်းပြီး စင်ကြယ်နေတဲ့ အပျို လူပျို ဟာ လည်ပင်း၌ မြွေသေပုပ်၊ ခွေးသေ ပုပ်ဆွဲထားမယ်ဆိုရင် အဲဒီအကောင် ပုပ်ကို စက်ဆုပ်သလိုပင် တပည့်တော် လည်း တပည့်တော်၏ ရုပ်ကိုယ်ကို စက်ဆုပ်နေပါတယ် ဘုရား။

(၉) မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာဖြင့် လျှောက်ရလျှင် အပေါက်အကွဲများမှ ယိုကျနေသော အဆီအိုးကို ရွက်နေတဲ့ သူဟာ အဲဒီအဆီအိုးကို စက်ဆုပ်သလို ပင် တပည့်တော်လဲ တပည့်တော်ရုပ် ကိုယ်ကို စက်ဆုပ်နေပါတယ် ဘုရား။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဤ ဥပမာ (၉) ပါးတို့ဖြင့် သူ့ဂုဏ်တို့ကို လျှောက်ထားသောအခါ (၉)ကြိမ်ရေ အဆုံးရှိသည်ကို ပြု၍ မဟာပထဝီ

မြေကြီးသည် ပြင်းထန်စွာ တုန်လှုပ်လေသည်။ ခြေသုတ်အဝတ် ဥပမာ၊ သူတောင်းစား ဥပမာ၊ အဆီအိုး ဥပမာတို့ဖြင့် လျှောက်ထားချက်များကြောင့် ပုထုဇဉ် ရဟန်းတို့မှာ မျက်ရည်မဆည်နိုင်အောင် ပြစ်ခဲ့ကြရပြီး ရဟန္တာတို့မှာ မေ့သံဝေဂ ရကြလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သူ့ဂုဏ်တွေကို လျှောက်ထားနေဆဲမှာ စွပ်စွဲပြစ်တင်သော ရဟန်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ပူလောင်နေတော့ပြီ။ ထိုစွပ်စွဲပြစ်တင်သော ရဟန်းသည် ထိုခဏ၌ပင် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့၌ လဲကျကာ သူ့ စွပ်စွဲပြစ်တင်မိသော အပြစ်ကို ထင်ရှားပြုပြီး သည်းခံဖို့ လျှောက်ထားလေသည်။ မြတ်စွာဘုရားသည် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ခေါ်တော်မူပြီး . . .

“သာရိပုတ္တရာကို အဲဒီရဟန်းရဲ့ ဦးခေါင်း ခုနစ်စိတ် ခုနစ်ဖြာ မကွဲခင် မဂ်ဖိုလ်မမှီး အချည်းနှီးဖြစ်တဲ့ ဒီရဟန်းအား သည်းခံလိုက်လော့” ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေသည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် လက်အုပ်ချီကာ . . .

“မြတ်စွာဘုရား ထိုအရှင်အား တပည့်တော် သည်းခံပါသည်။ တပည့်တော်မှာ အပြစ်ရှိခဲ့လျှင် ထိုအရှင်သည်လည်း တပည့်တော်အား သည်းခံတော်မူပါ” ဟု လျှောက်ထားလေသည်။

“ငါ့ရှင်တို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ နှိုင်းယှဉ်စရာ မရှိတဲ့ ဂုဏ်တော်များကို ကြည့်ရှုကြပါကုန်။ မဟုတ်မမှန် စွပ်စွဲပြောဆိုသော ဤလို ရဟန်းမျိုးအပေါ်၌ အမျက်ဒေါသ အနည်းငယ်မျှ မထားဘဲ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင် လက်အုပ်ချီကာ သည်းခံဖို့ လျှောက်ထားခဲ့ပေးသေးသည်” ဟု ရဟန်းတို့ ပြောဆိုနေကြလေသည်။

ထိုရဟန်းတို့ ပြောစကားကို မြတ်စွာဘုရား ကြားတော်မူ၍ “ဘာစကားတွေ ပြောနေကြသလဲ” ဟုမေးတော်မူသဖြင့် “ဤမည်သော စကားကို ပြောကြားနေကြပါသည် ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကြလေရာ မြတ်စွာဘုရား

က . . . “ရဟန်းတို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေကို အမျက်ဒေါသထွက်အောင် ဘယ်သူမျှ မစွမ်းနိုင်ပေရဟန်းတို့၊ သာရိပုတ္တရာ၏ စိတ်သည် မြေကြီးနှင့်တူ၏။ မြို့ကမ်းခါး၌ ခိုင်မာစွာ စိုက်ထားအပ်သော လမ်းတိုင်နှင့်လည်း တူ၏။ ကြည်လင်သော ရေခဲသည် ရေအိုင်နှင့်လည်း တူ၏” ဟု မိန့်တော်မူလေသည်။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုရလျှင် ပညာရှင်အပေါင်းတို့တွင် အမြင့်ဆုံးပညာရှင်အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ နိမ့်ချသော စိတ်ထားကား မြင့်မားလှပေသည်။ မြင့်မြတ်လှပေသည်။ မြတ်နိုးဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။ လေးစားဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အတူလိုက်နာ ဆောင်ရွက်သင့်ကြောင်း မေးသား တင်ပြလိုက်ရပါသတည်း။

ကျမ်းကိုး
* ဓမ္မပဒဝတ္ထုတော်ကြီး (တတိယတွဲ) အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတအရှင်စန္ဒိမာ။
□ တွန်းအမှတ်

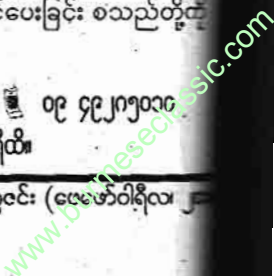
ဆရာဦးအောင်ကြည်သန်း

B.Sc (Bot)

လက္ခဏာ နှင့် နက္ခတ်ဗေဒပညာရှင်

☉ ကောင်းကျိုးလှသူများအတွက် . . . စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ အချစ်ရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး နိုင်ငံခြားခရီးနှင့် အလုပ်အကိုင်တို့အတွက် ဟောပြောအကြံပြုခြင်း၊ ချစ်သူစုံတွဲ လက်ထပ်ရန် ဇာတာတိုက်စစ်ပေးခြင်း၊ လက်ထပ်မင်္ဂလာအခါရွေးပေးခြင်း၊ ကလေးခွဲစိတ်မွေးဖွားရန် ရက်မြတ်ချိန်ခါရွေးပေးခြင်း၊ ကလေးနာမည်ပေးခြင်း၊ လုပ်ငန်းနာမည်ပေးခြင်း၊ အိမ်ခြံမြေသန့် မင်္ဂလာစီရင်ပေးခြင်း၊ အဆောက်အအုံ ပန္နက်တင်မင်္ဂလာ အချိန်ရွေးပေးခြင်း၊ သင့်ဘဝမှာ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံနေရသော အမှုအခင်းနိုင်ရန်၊ ချစ်သူနှင့် အဆင်ပြေရန်၊ ဇနီး ခင်ပွန်းနှင့် အဆင်ပြေရန်၊ သူတစ်ပါးမကောင်းကြုံ၊ ပယောဂ ရန်အတိုက်အခိုက် အစရှိသည့် ပြဿနာတွေ အဆင်ပြေရန်၊ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်၊ နဝင်းယတြာ၊ ရတနာဒီပံ စီရင်ပေးခြင်း၊ ကျောင်းစာမေးပွဲ၊ အလုပ်စာမေးပွဲများအတွက် အထူးယတြာစီရင်ပေးခြင်း၊ တစ်နှစ်စာဟောစာတမ်း ထိအထူးလမ်းညွှန်ရေးပေးခြင်း၊ ကွန်ပျူတာ ဇာတာဖွဲ့ပေးခြင်း၊ ဝန္တာရီပိဇ္ဇာပညာသင်ပေးခြင်း စသည်တို့ကို လိုအပ်သလို ဆောင်ရွက်ပေးနေပါသည်။

ဇောခန်း - အမှတ် (၆) မိုးကောင်းဘုရား၊ မြောက်ဘက်မှာ၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။ ☎ ၀၉ ၄၉၂၇၅၀၀
ဇောခန်းဖွင့်ချိန် - နေ့စဉ် နံနက် (၉ : ၃၀) မှ ညနေ (၅ : ၄၅) နာရီထိ။

ပန်းချီဆွဲခြင်း

ခရာ၊ ခေတ၊
 မှားသည်ထက်သောအများ
 မှားသည်ထက်သောအများ

အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကို
 မေးလျှောက်ခွင့်ပြုပါ ဘုရား၊ တပည့်
 တော် မေးလျှောက်ပါရစေ။

မိလိန္ဒမင်းကြီးက စကားကို
 နိဒါန်းပင် ပျိုးမနေတော့ဘဲ လိုရင်းကို
 လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“လျှောက်ပါမင်းကြီး လျှောက်
 ပါ”

အရှင်နာဂသေနကလည်း တို့တို့
 ပင် ခွင့်ပြုစကားဆိုလိုက်သည်။

“အရှင်ဘုရား မေတ္တာကို အဖန်
 တလဲလဲ ကောင်းစွာပွားများ အားထုတ်
 ၍ ဝီရာကဲ့သို့ ပြုသည်ရှိသော် ချမ်းသာ
 စွာ အိပ်ရ၏၊ ချမ်းသာစွာ နိုးရ၏၊
 ယုတ်ညံ့သော အိပ်မက်ကို မမြင်မက်။
 လူတို့ချစ်၏၊ နတ်တို့သည်လည်း ချစ်၏၊
 နတ်တို့ စောင့်ရှောက်၏၊ မေတ္တာပွား
 သောသူအား မီးသည်လည်းကောင်း၊
 အဆိပ်သည်လည်းကောင်း၊ လက်နက်
 သည်လည်းကောင်း မကျရောက်၊ လျှင်
 စွာ စိတ်တည်ကြည်၏၊ မျက်နှာအဆင်း
 ကြည်လင်၏၊ မတွေ့မဝေ သေရ၏၊
 ပြဟောပြည်သို့ ရောက်နိုင်၏လို့ မြတ်စွာ
 ဘုရား ဟောတော်မူခဲ့သည် မဟုတ်ပါ
 လော အရှင်ဘုရား”

“ဆိုပါဦး မင်းကြီး”

“တစ်ဖန်လဲ မေတ္တာဖြင့် နေလေ့ ရှိသော သာမ သတို့သားဟာ သမင် အပေါင်းခြံရံပြီးတော့ မိဂသမ္ပဒါဖြစ်အနီး တောအတွင်း၌ လှည့်လည်နေစဉ် ပိဋိ ယက္ခမင်း ပစ်သော ဆိပ်လူးမြားထိ မှန် ပြီးတော့ မိန်းမောလဲကျခဲ့တယ်လို့ အရှင် ဘုရားတို့ ဆိုခဲ့ကြသည် မဟုတ်လော”

“ဟုတ်ပေသည် မင်းကြီး”

“အရှင်ဘုရား မည်သို့ ဖြစ်ရပါ သနည်း။ မေတ္တာကို ပွားများနေသော သူသည် မေတ္တာအကျိုးဆယ့်တစ်ပါးကို ခံစားရသည်ဟုဆိုသော်လည်း မြားလက် နက်ထိမှန်ခြင်းကြောင့် မိန်းမောလဲကျ ခဲ့ခြင်းမှာ စကားနှစ်ရပ် ရှေ့နောက် ညီညွတ်မှုမရှိပါ ဘုရား။ မေတ္တာအကျိုး ဆယ့်တစ်မျိုးကို မေတ္တာပွားသူသည် အမှန်တကယ် ခံစားရသည်ဆိုပါက သာမ သတို့သားသည် အမှန်ပင် မြား လက်နက် ထိမှန်သည်ဆိုသော စကား မှာ မမှန်နိုင်ပါဘုရား။ သာမသတို့သား သည်အမှန်ပင် မြားလက်နက်ကြောင့် မိန်းမောခဲ့သည်ဆိုပါက မေတ္တာပွားသူ အား မေတ္တာအကျိုးဆယ့်တစ်မျိုးရသည် ဆိုသော စကားမှာ မမှန်နိုင်ပါ အရှင် ဘုရား ရှင်းလင်းတော်မူပါ”

မိလိန္ဒမင်းကြီး လျှောက်ထား သော စကားက သာမန်လူသားများ အဖို့ တွေဝေလောက်သောစကားဖြစ် သည်။ ထိုစကားနှစ်ရပ်သည် မှန်သလိုလို နှင့် မှားနေခြင်းလား သို့မဟုတ် မှား သလိုလိုနှင့် မှန်နေခြင်းလား။

“မင်းကြီး ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်း လေလော့။ မေတ္တာ ပွားများသူအား ကောင်းစွာ အိပ်ရခြင်း အစထား၍ ပြဟွာပြည်သို့ ရောက်နိုင်၏ ဟူသော စကားကို မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် အမှန် ပင်ဟောကြားတော်မူခဲ့သလို မိဂသမ္ပဒါ ဖြစ်ကမ်းအနီး၌ သာမသတို့သားသည် လည်း ပိဋိယက္ခမင်း၏ အဆိပ်လူးမြား ကြောင့် အမှန်ပင် မိန်းမောလဲကျခဲ့ပေ တယ်”

အရှင်နာဂသေန၏ အသံတော် က တည်ငြိမ်အေးချမ်းသကဲ့သို့ မိလိန္ဒ မင်းကြီး၏ မျက်နှာကလည်း စိတ်ဝင်စား မှုတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်နေသည်။

“မင်းကြီး ဒီနေရာမှာ အကြောင်း တစ်ရပ်ရှိတယ်။ ဒီအကြောင်းက ဘာလဲ ဆိုတော့ မေတ္တာပွားသူသည် ချမ်းသာ စွာအိပ်ရ၏ ဆိုရာမှာ ချမ်းသာစွာ အိပ် ရခြင်း အစရှိသော ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေ ဟာ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေမဟုတ် မေတ္တာဘာဝနာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးများ သာဖြစ်ပေတယ်။ သာမသတို့သားဟာ အခြားသော ကာလများ၌ မေတ္တာပွား များနေသော်လည်း ရေအိုးကို ချီမခိုက် ၌ မေတ္တာပွားများမှုကို မေ့လျော့နေခဲ့ တယ်။ ဒါကြောင့် ပိဋိယက္ခမင်းရဲ့ လက် နက်ထိမှန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတယ်”

မိလိန္ဒမင်းကြီးသည် အရှင်နာဂ သေန၏ အဖြေကို ကြားရသော် ကျေ နပ်မိသော်လည်း အရှင်မြတ်၏ စကား အဆင်တန်ဆာကို ထပ်မံကြားနာလို သဖြင့်...

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ကို ဥပမာပြု၍ ဆိုပါဦးဘုရား” ဟု လျှောက် ထားလိုက်သည်။

“မင်းကြီး စစ်သားတို့သည် စစ် မြေပြင်ကို ဆင်းသက်ရာ၌ မကွဲမပျက် သော ချပ်ဝတ်တန်ဆာ ကွန်ရက်ကို ဝတ်ဆင်၍ သာလျှင် ဆင်းကြသည် မဟုတ်လော”

“ဟုတ်ပါသည် အရှင်ဘုရား”

“ထိုချပ်ဝတ်တန်ဆာကို ဝတ် ဆင်ထားခိုက် ရန်သူတို့ ပစ်လိုက်သော မြားတို့သည် ထိုစစ်သားထံသို့ ရောက် လာကြကုန်သော်လည်း စစ်သားအား ထိမှန်ခြင်းမရှိဘဲ ခြေရင်း၌သာ ပြန်ကျ၍ ကျကုန်ကြသည်။

ဒီလို မြားတို့ပြန်ကျ၍ ကျကုန် ရခြင်းသည် စစ်သား၏ ဂုဏ်ကျေးဇူး ကြောင့် မဟုတ်။ ချပ်ဝတ်တန်ဆာ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပေ တယ် မင်းကြီး”

“ကောင်းပါပေတယ် အရှင် ဘုရားသို့သော်လဲ ဥပမာတစ်ခုလောက် ဆောင်ပြပါဦးဘုရား”

“နားဆင်ဦးလော့ မင်းကြီး၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် မေတ္တာကို ပွားများ နေသည်ဖြစ်အံ့။ ထိုအခိုက်၌ ထိုသူအား မီးသည်လည်းကောင်း၊ အဆိပ်သည် လည်းကောင်း၊ လက်နက်သည် လည်း ကောင်း မကျရောက်နိုင်ဘူး။ ဒါ့အပြင် ထိုမေတ္တာပွားများနေသူအား ပျက်စီး ခြင်းကို အလိုရှိကုန်သော သူတို့သည် ထိုသူထံသို့ ကပ်ရောက်ငြားသော်လည်း မေတ္တာပွားနေသူအား မမြင်၊ ကွယ် ပျောက်လေတယ် မင်းကြီး”

“မေတ္တာအကျိုးက ဒီလောက် ကြီးပါသလား ဘုရား”

“မင်းကြီး၊ ချမ်းသာစွာ အိပ်ခြင်း စတဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေဟာ မေတ္တာရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးတွေသာဖြစ်တယ်လူပုဂ္ဂိုလ် ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဟုတ်ပေဘူး မင်းကြီး ကျွန်ုပ် ထပ်၍ ဆိုဦးမည်”

“မိန့်တော်မူပါ အရှင်ဘုရား”

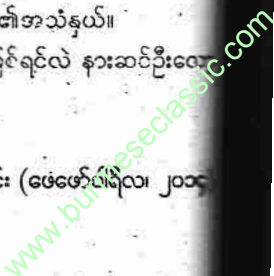
အချီရှာနေသောသူ သကာအိုး တွေသကဲ့သို့ မိလိန္ဒမင်းကြီး၏အသံမှာ တက်ကြွလွန်းလှသည်။

ဤလောက၌ ယောက်ျားတစ် ယောက်ဟာ နတ်တို့၌ဖြစ်သော ကိုယ် ပျောက်ဆေးမြစ်ကို ရရှိထားတယ်ဆို ပါဦး။ ဤဆေးမြစ်ကို လက်၌ ကိုင်ထား သမျှ ကာလပတ်လုံး ထိုယောက်ျား၏ အခြားသောသူတို့က မမြင်နိုင်၊ ထိုသို့ မမြင်ရခြင်းမှာ ထိုယောက်ျားရဲ့ ဂုဏ် ကျေးဇူး မဟုတ်ပေ။ နတ်ဆေးမြစ်ရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး ဖြစ်ပေတယ်”

“အရှင်ဘုရား သိခွင့်ရမယ်ဆိုရင် ဖြင့် အခြားဥပမာ တစ်ခုဖြင့် သိချင်ပါ သေးသည် အရှင်ဘုရား”

မိလိန္ဒမင်းကြီး၏ လေသံထဲ အလိုရှိရာကို ပူဆာသော ကလေးငယ် တစ်ယောက်၏အသံနွယ်။

“သို့ဖြစ်ရင်လဲ နားဆင်ဦးလော့ မင်းကြီး”

“မှန်လှပါ အရှင်ဘုရား”
 “တစ်နေရာ၌ ကောင်းစွာပြုထား
 သော လိုက်ဂုတစ်ခုသည်ရှိ၏။
 ယောက်ျား တစ်ယောက်သည်
 ထိုလိုက်ဂုအနီးသို့ ရောက်သောအခါ
 နီးသည်ထန်စွာ ရွာလေရာ ယောက်ျား
 သည် လိုက်ဂုအတွင်းသို့ ဝင်လေတယ်။
 ထိုသို့ဝင်ခြင်းကြောင့် ထိုယောက်ျား၏
 တိုက်၌ မိုးရေတို့သည် မစိုစွတ်ကုန်။
 မင်းကြီး ထိုယောက်ျားအား မိုးရေ
 မစိုစွတ်ခြင်းသည် ယောက်ျား၏ ဂုဏ်
 ကျေးဇူးကြောင့်လော။”
 “မဟုတ်ပါ အရှင်ဘုရား၊ လိုက်
 ဇူ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကြောင့်သာ ဖြစ်ပါ
 သယ် အရှင်ဘုရား”
 “မင်းကြီး၊ အကြင်သူသည်
 မေတ္တာပွားများလျက်နေငြားအံ့။ ထိုသူ
 အား မီးသည်လည်းကောင်း၊ လက်နက်
 သည်လည်းကောင်း၊ အဆိပ်သည်လည်း
 ကောင်း၊ မကျရောက်နိုင်သလို ထိုသူ၏
 အကျိုးစီးပွား ပျက်စီးခြင်းကို လိုလား

သူတို့မှာ ထိုသူထံမှောက်ရောက်သော်
 လည်း မေတ္တာပွားနေသူအား မမြင်ခြင်း
 တို့မှာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဟုတ်
 ဘဲ မေတ္တာပွားများခြင်းရဲ့ ဂုဏ်ကျေးဇူး
 များသာ ဖြစ်ပေတယ်”
 “အရှင်မြတ် နာဂဓေပန၊ အံ့ဖွယ်
 ကောင်းလှပါတယ်ဘုရား၊ မေတ္တာပွား
 များခြင်းသည် မကောင်းမှုအားလုံးကို
 တားမြစ်နိုင်ပါပေတယ် ဘုရား”
 မိလိန္ဒမင်းကြီးမှာ လိုချင်တာကို
 ရလိုက်သော ကလေးငယ်ကဲ့သို့ ဝမ်း
 မြောက်ရွှင်လန်းစွာဖြင့် လျှောက်ထား
 လိုက်သည်။
 “မင်းကြီး၊ မေတ္တာပွားများခြင်း
 ဟာ အစီးအပွားကိုအလိုရှိသူတို့အတွက်
 သာမက အလိုမရှိသော သူတို့ကိုပါ
 ကုသိုလ်ကျေးဇူးအားလုံးကို ဆောင်ရွက်
 နိုင်ပါပေတယ်။
 မင်းကြီး၊ အကြင်သူတို့သည်
 ဝိဇာဏ်နှင့်စပ်ယှဉ်ကုန်ကြသည် ဖြစ်လေ
 ရာ ထိုသူတို့သည် အကျိုးအာနိသင်

ကြီးမားလှတဲ့ မေတ္တာပွားများခြင်းကို
 ကောင်းစွာ ပြုအပ်ပေတယ်”
 “သာဓု သာဓု သာဓု၊ မှတ်သား
 အပ်တဲ့ စကားတော်ဖြစ်ပါတယ် အရှင်
 ဘုရား၊ အခုလို မှားတယ်လို့ ထင်ရတဲ့
 အမှန်တရားတစ်ခုကို ရှင်းလင်း ဟော
 ကြားပေးတဲ့ အရှင်ဘုရားကို ကျေးဇူး
 များစွာတင်ရှိပါကြောင်း လျှောက်ထား
 ပါရစေ ဘုရား”
 တစ်ခါတစ်ရံဝယ် အကြောင်း
 အရှာတချို့သည် မှန်သည်ဟု ထင်ရ
 သော်လည်း မှားနေတတ်ပြီး မှားသည်
 ဟု ထင်ရသော အရာတို့သည် မှန်နေ
 တတ်ကြောင်းကို မိလိန္ဒမင်းကြီး ကောင်း
 စွာ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့လေပြီ။
 ဤသည်ကား အရှင်နာဂဓေပန
 ၏ကျေးဇူးတော်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်
 ကိုတော့ အသိအမှတ် ပြုခဲ့ရပါတော့
 သည်။

□ ခရာ(ကော)

ဆရာဦးမင်းထွန်း D.B.B:W - C.T (Med)

ဘုန်းသျှင် တိုင်းရင်းဆေးကုခန်း အထူးကုသသောရောဂါများ

နုလုံး၊ သွေးတို၊ လေငန်း၊ အစာအိမ်၊ ဆီးချို၊ သွေးချို၊ ဝမ်းတွင်း၌ဖြစ်တတ်သော (ကင်ဆာ)
 ခြစ်ပွားနာ အမျိုးမျိုး၊ ခန္ဓာကိုယ်ပြင်ပ၌ ဖြစ်တတ်သော အဖုအကျိတ်၊ မှိုနာ၊ မြစ်ပွားနာ (ကင်ဆာ)၊
 သွေးကြောပိတ်ရောဂါနှင့် အကြောရောဂါအမျိုးမျိုး၊ လေးဖက်နာရောဂါ၊ အဆုတ်နာ၊ ခုခံအားကျရောဂါ
 (ယုဂ်နာ)၊ အသည်းနှင့်ပတ်သက်သောရောဂါများ၊ ပန်းသေ၊ ပန်းညှိုးရောဂါများ၊ မီးယပ်နှင့်ပတ်သက်
 သော ရောဂါများ၊ သူငယ်နာရောဂါ အမျိုးမျိုး၊ လိပ်ခေါင်း၊ ဂရင်ဂျီနာနှင့် နာတာရှည်ရောဂါကြီးများကို
 အထူးကုသပေးပါသည်။

- နေ့စဉ် နံနက် (၈)နာရီမှ ည (၈)နာရီအထိ
- အမှတ် (၆၈၁)၊ ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီး၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးအနီး၊ ရွာမအနောက်ရပ်ကွက်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး
- ၀၉-၇၃၁၃၆၄၁၄
- ၁၉၉၊ ၁၀၁ (အဝါ)၊ ၉၉၊ ၉၇၊ ၈၁၊ ၄၄၊ ၁၈၄၊ ၁၆၈၊ ၄၈ (အထူး)၊ ၂၀၂ (အထူး)၊ ၄၈ ကားလေးစီး၍ ဆရာတော်ကြီးမှတ်တိုင်ဆင်းပါ။

ဖွဲ့စည်း (ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၄)

သတိပြုရန်
ဖမ်းဆီးရန်အတွက်

မြတ်စွာဘုရားရှင် ကုရုတိုင်း၊ ထုလ္လကောဠိကရွာမှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်က သူဌေးပုဏ္ဏားကြီး ရဲ့သားဖြစ်တဲ့ ရဋ္ဌပါလက တရားလာရောက် နာယူရင်းနဲ့ ရဟန်းပြုလိုစိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်လာပါတော့တယ်။ ဒါနဲ့ မြတ်စွာဘုရားဆီဝင်ပြီး ရဟန်းပြုပေးပါလို့ လျှောက်ထားတော့ မိဘခွင့်မပြုတဲ့သူကို ရဟန်းပြုမပေးနိုင်ပေဘူးလို့ မိန့်လိုက်ပါတယ်။

ဒီတော့ ရဋ္ဌပါလက အိမ်ပြန်ပြီး မိဘတွေဆီမှာ ရဟန်းပြုခွင့်တောင်းပါတယ်။ မိဘတွေက သူတို့ရဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို အမွေဆက်ခံမယ့်သား၊ ချစ်လှစွာသော တစ်ဦးတည်းသော သားလေးမို့ ခွင့်မပြုပါဘူး။ ရဋ္ဌပါလကလည်း ရဟန်းမပြုရရင်တော့ သေတာပဲ ကောင်းတယ်ဆိုပြီး အခင်းမရှိတဲ့ မြေပြင်မှာ လှဲအိပ်နေပါတယ်။ ခုနစ်ရက်ပြည့်တော့ မိဘတွေလည်း မလွဲသာ မရှောင်သာ ခွင့်ပြုလိုက်ရပါတယ်။

ဒီတော့ ရဟန်းပြုပြီး တရား အားထုတ်လိုက်တာ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်အကြာမှာ ရဟန္တာဖြစ်သွားတော့တာပါ။ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးတဲ့နောက်မှာ ဘုရားရှင်ဆီမှာ ခွင့်ပန်ပြီး မိဘများရှိရာ ထုလ္လကောဠိကရွာကြီးကို ပြန်ကြွလာခဲ့ပါတယ်။

www.burmeseclassic.com

နံနက်ပိုင်း ဆွမ်းခံကြွချိန်မှာ ဆွမ်းတစ်ဖွန်းမှ မရတာကြောင့် အရှင် ရွှေပါလရဲ့ အိမ်က ကျွန်မတစ်ယောက် အမှိုက်ပုံမှာ စားကြွင်းစားကျန် အသီးတွေကို စွန့်တာကို အလျှံခံ ဘုဉ်းပေး လိုက်ပါတယ်။

နောက်နေ့နံနက် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ကြတော့ အရှင်ရွှေပါလကို ခမည်းတော် နဲ့ မယ်တော်က ရွှေငွေရတနာ အစုအပုံ ကြီးကို ပြပြီးတော့ ဖြားယောင်းတော့ တာပါ။ ရွှေ ငွေ ရတနာတွေနဲ့ ဆွဲ ဆောင်လို့ မရတော့ မယားဟောင်းများ တ လက်ဆွဲဖြားယောင်းကြပြန်ပါတယ်။ မယားဟောင်းတွေရဲ့ ဖြားယောင်းမှု တွေကို အရှင်ရွှေပါလမထေရ် လွတ် အောင် ရုန်းလိုက်ပါတယ်။ ဆွမ်းဘုဉ်း ပေးပြီးအပြန် လျှောက်အဆင်းမှာ ဘာဝန်ပေးထားလို့ အသုံးစောင့်နေတဲ့ ဆက်ဝေ့ကျော်လူမိုက်ကြီးတွေက အရှင် ရွှေပါလရဲ့ သင်္ကန်းကိုအတင်းဆွဲချွတ်ပြီး ဆူဝတ်လဲပေးဖို့ ဟန်ပြင်နေကြပါတယ်။

ဒီတော့ အရှင်ရွှေပါလက ဈာန် ဆီညာဉ်တန်ခိုးနဲ့ လေသာပြတင်း ဆိတ်က ထွက်ကာ ကောင်းကင်မှာ ချိပ်ပြီး သံဝေဂ ဂါထာတွေနဲ့ အတူ ဆောက်ပါ ဥပမာ ပုံဝတ္ထုလေးကို ဟော ပြပါတယ်။

တောမုဆိုး တစ်ယောက်ဟာ သားကောင်ရှာဖို့ အိမ်ကထွက်လာစဉ် အတိတ်နိမိတ် မကောင်းတာ တန်ခိုးနဲ့ ကြုံလိုက်ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်နေလုပ် တစ်နေ့စားဖြစ်တဲ့အတွက် သားကောင်ရမှု နေ့လယ်စာ စားရမှာမို့ ခြိတ်ထက်မကြည်သာစွာနဲ့ ထွက်လာ ရပါတယ်။ တောမုဆိုးက အခြားမုဆိုး မုဆိုး သားကောင်တွေကို လေးနဲ့ မသိနိုင်စွမ်းမရှိတာကြောင့် တော မုဆိုး သမင်တွေကို ထောင်ချောက်ဆင် နေပါတယ်။ သမင်တွေ မြက်စား နေရာမှာ ထောင်ချောက်ထောင် ထောင်ချောက်မုန်း မသိအောင် နေထိုင်လေးတွေနဲ့ ဖုံးအုပ်ထားပါ

တယ်။ ပြီးတော့ သမင်တွေ ကြိုက်နှစ် သက်တဲ့ ပျားရည်ကို မြက်ပင်တွေ အပေါ်မှာ ပက်ဖျန်းပေးထားသေးတာ ပါ။ အဲဒီနောက်မှာတော့ တောမုဆိုးက ချုံပုတ်ထဲ ဝင်ပုန်းနေပါတယ်။

အချိန်အတန်ကြာတော့ ဆူဖြိုး လှတဲ့ သမင်တစ်ကောင် မြက်စားရင်း ထောင်ချောက်နား ကပ်လာပါတယ်။ ထောင်ချောက်နားက မြက်ပင်မှ ပျား ရည်အနံ့ကို ခံရင်း ထောင်ချောက်နားကို ပိုလို့ နိုးကပ်လာတော့တာပါ။ တောမု ဆိုးလည်း သမင်ကို ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ရင်ခုန်ပီတိ ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သမင်က သဘာဝမဟုတ်တဲ့ ပျားရည်နံ့ကို သတိထားကြည့်ရာမှ ထောင်ချောက်ကိုပါ တွေ့သွားတော့ တာပါ။ ဒီတော့ ပျားရည်ဆမ်းထားတဲ့ မြက်တွေကို မစားဘဲ လွတ်ရာကျွတ်ရာ က မြက်တွေကို သာစားပြီး အစာဝ တော့ အသိုက်အမြှိုရုံကို အေးချမ်း စွာ ပြန်သွားပါတော့သတဲ့။

အရှင်ရွှေပါလမထေရ်ကို ရွှေ ငွေ ရတနာတွေကလည်း ဖမ်းကြပါတယ်။ မယားဟောင်းတွေကလည်း ဖမ်းကြပါ တယ်။ လက်ဝှေ့ကျော်ကြီးတွေကလည်း ဖမ်းကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရှင်ရွှေပါလ မထေရ် လွတ်အောင်ရုန်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

သမင်လေးကိုလည်း တောမုဆိုး က ပျားရည်နဲ့ မြှူဆွယ်ဖမ်းယူပေမယ့် သဘာဝမဟုတ်တဲ့ ပျားရည်ရနံ့ကို သတိ ထားမိကာ ထောင်ချောက်ကို မြင်သွား လို့ လွတ်အောင် ရုန်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဖမ်းသူကလည်း ဖမ်းပါတယ်။ ရုန်းသူ ကလည်း ရုန်းပါတယ်။ ရုန်းနိုင်မှ လွတ် မြောက်နိုင်မှာပါ။ မရုန်းနိုင်ရင်တော့ ကျောတွင်းမှာ လည်စင်းလို့ အသေခံ ပေရော့ပဲ။

စာရေးသူ စာဖတ်သူတို့ကို ဒုက္ခ ဖန်တစ်ရာတေအောင် ခံစားရပြီး သေ မင်းရွှေ့မှာ အကြိမ်ကြိမ် ဝပ်ဆင်းရ အောင် ဖမ်းနေတာက အဆင်း-ရူပါရုံ။

အကြား-သဒ္ဓါရုံ အိမ်-ဝန်ထမ်း အသား- ရသားရုံ အတွေးအထင်-အာဇာနည် အိမ် အာရုံငါးပါးကို တကယ်ခံစားရတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ခံစား သာသာ တဲ့ ဓမ္မာရုံဆိုတဲ့ ခြောက်ဖြာအာရုံ ကာမ ဂုဏ်တွေက ဖမ်းနေတာပါ။

ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ ကောင်းတယ် ထင်တဲ့ ကိုယ်နှစ်သက်တဲ့ အဆင်းလေး ကို အမြဲလိုချင်တယ်။ အတိတ်တုန်းက ရခဲ့တဲ့ အဆင်းကောင်းလေးတွေကို လည်း အခု ထပ်လိုချင်ပါတယ်။ ထပ် ခံစားချင်ကြပါတယ်။ ပိုကောင်းမယ် ထင်တဲ့ အဆင်းလေးကိုလည်း ခံစား ကြည့်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တို့ အာရုံတွေ ကိုလည်း ဒီလိုပဲ ခံစားချင်ကြတာပါ။ ဒီအာရုံလေးကို ဒီတစ်ခါ ခံစားပြီးရင် တော်ပြီ တန်ပြီလို့ စိတ်မှာ ထင်ရပေမယ့် နောက်တစ်ခါ ထပ်လိုချင် ထပ်ခံစားချင် ကြသေးတာပါ။ လောကီအာရုံ ကာမ ဂုဏ်တွေအတွက် ပြည့်င သွားတယ်။ ရပ်တန့် သွားတယ်ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ အမြဲတမ်း လိုနေတာပါ။

ပြည့်ရှင်မင်းဟာ သမုဒ္ဒရာနဲ့ တကွ မြေပြင်တစ်ခွင်လုံးကို စိုးမိုးအုပ် ချုပ်နေရပေမယ့်လို့ သမုဒ္ဒရာဒီတစ်ဖက် ကမ်းနဲ့ မတင်းတိမ်နိုင်သေး။ သမုဒ္ဒရာရဲ့ ဟိုဘက်ကမ်းကိုလည်း တောင့်တနေ သေးတယ်။

ပြည့်ရှင်မင်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခြား လူပဲဖြစ်ဖြစ် အလိုဆန္ဒ တန်းလန်းနဲ့သာ သေကြရကုန်တယ်။ လိုနေရင်းလျက်ပင် ကိုယ်ခန္ဓာကို စွန့်ခွာသွားကြရတယ်။ တစ်လောကလုံးမှာ ကာမဂုဏ်အာရုံကို ရောင့်ရဲတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးတဲ့။

ဒါက အရှင်ရွှေပါလမထေရ် ဟောတဲ့တရား။

မြတ်စွာဘုရားရှင်က . . .

“ပင်လယ်ကြီးဟာ မြစ်ကြီးမြစ် ငယ် အသွယ်သွယ်နဲ့ ချောင်းမြောင်း အပေါင်းမှ ရေတွေ ဘယ်လောက်ပင် စီးဝင်နေပါစေ၊ ပြည့်ဝသွားတယ်ဆို တာမရှိသလို၊ မီးပုံကြီးဟာ လောင်စာ

တွေ မည်မျှပင်လည်းကောင်း ရောင်းရဲတယ် ဆိုတာ မရှိသလို သတ္တဝါတွေရဲ့ လိုအင် ဆန္ဒတွေဟာလဲ ဘယ်တော့မှ မပြည့်ဝ နိုင်ဘူး။ အမြဲတမ်း လိုနေကြတယ်” လို့ ဟောတော်မူခဲ့ပါတယ်။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကာမဂုဏ်ဟာ ရေဆာလို့ ရေငန်သောက်ရသလိုပါပဲ။ သောက်လေ သောက်လေ အငတ်မပြေ တိုးလို့သာ ငတ်နေတော့တာပါ။ စိတ်က အာရုံခြောက်ပါးထဲက တစ်ခုခုကို ဆာ လောင် မွတ်သိပ်နေတာ ဓမ္မရေချို သောက်မှသာ အငတ်ပြေ ရင်အေးရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

နားကလေးတွေဟာ ပေါက်ခါစ (မွေးခါစ) ရွယ်မှာ ဦးချိုက သေးသေး လေးပေမယ့် ယဖြည်းဖြည်း အကောင် ကြီးလာတာနဲ့အမျှ ဦးချိုကလည်း ကြီးလာ ရှည်လာတော့တာပါ။ ဒီလိုပဲ လူတွေလည်း အသက်ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ တရားအသိ ရဲ့ ထဲမရှိရင် ကာမဂုဏ် တွေကို လိုချင်ဟပ်မက်တဲ့ လောဘ တဏှာကလေး ငါးကြီးသထက် ကြီးလာ တာပါ။

အသားသားတိုးပြီး တရားမတိုး ရင် တဏှာပိုးတွေ တဖြည်းဖြည်း ကြီး ထွားလာပြီး ဒုက္ခလှလှ ပေးပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ဒီကာမဂုဏ် ချမ်းသာ ဟာ ရလေလို့မလို့ ဖြစ်နေမယ့် တဒင်္ဂ လေးမတွေပါ။ အိပ်မက် မက်သလိုပါ။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ကိုယ်လိုချင်တာ ကိုယ် ခံစားချင်တာ ကိုယ်ရဲ့လိုအင်ဆန္ဒ အတိုင်း ခံစားသာယာနေလိုက်ရတာ၊ အိပ်မက်ကလည်းအရော အကုန်ပျောက် ကုန်တော့တာပါ။ ဘာမှ မဟုတ်တော့ ပါဘူး။

ဒီကာမဂုဏ်ရဲ့ အပြစ်တွေကို မမြင်နိုင်သေးသမျှတော့ ရလေလိုလေ ဆန္ဒလေး ဖြစ်နေတော့မှာပါ။ ဒုက္ခတွေ ပတ်ချာလည်ဝိုင်းနေဦးမှာပါ။ ကာမဂုဏ်ရဲ့ အပြစ်ကို မြင်နိုင်ပါမှ ရုန်း နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ရုန်းနိုင်မှ လွတ်မယ်၊ လွတ်မှသာ အေးချမ်းပါလိမ့်မယ်။ တစ်

စက္ကန့် ရုန်းနိုင်ရင် တစ်စက္ကန့် အေးချမ်း ပါတယ်။ တစ်မိနစ်၊ တစ်နာရီ တစ်ရက် ရုန်းနိုင်ရင် ထိုထက် ထိုထက်သာအလွန် ပေါ့။ ဘာတွေနဲ့ ရုန်းရမှာလဲဆိုတော့ ဒါန သီလ ဘာဝနာနဲ့ပေါ့။ ပထမရွှေကျင် ဆရာတော် ဘုရားကြီးက မဟာသိဿ ကော ဩဝါဒကျမ်းမှာ ကာမဂုဏ်ရဲ့ အပြစ်တွေကို မြင်သိရှိပြီး လွတ်အောင် ရုန်းနိုင်ဖို့ အောက်ပါအတိုင်း မိန့်တော် မူခဲ့ပါတယ်။

စာဖတ်သူများ နာဖူးထပ်မံ ဖြစ် အောင် နှလုံးသွင်းဆင်ခြင်ကာ ကာမ ဂုဏ်အာရုံတွေမှ ရုန်းနိုင်အောင် ဓမ္မ ဒါနပြု မျှဝေလိုက်ပါတယ်။

“ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့သည် သီလ ဖြူစင် သူတော်ရှင်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ မသူတော်တို့ကိုလည်းကောင်း ကာမ ဂုဏ်ထဲ ပျော်အားသည်းကုန်သော သူ တို့ကို ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ လွန်စွာဆင်းရဲ အကျိုးနည်းအောင် ဖျက်ဆီးတတ်ကုန် နေ၏။ ထိုသို့သော အကြောင်းကြောင့် အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော မီးကြီး မီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကို မလောင်ရ အောင် ကြဉ်ရှောင်အပ်ကုန်သကဲ့သို့ အလုံးစုံလည်း ဖြစ်ကုန်သော ထိုကာမ ဂုဏ်တို့ကို ကြဉ်အပ်ကြဉ်ထိုက်အပ်လှ ကုန်၏။ ဤသို့ သူတော်၊ မသူတော် နှစ် ရပ်ကိုပင် ဖျက်ဆီးတတ်သော ကာမ ဂုဏ်၏သဘောကို အောက်မေ့ကြကုန် သည်ဖြစ်၍ အခါခပ်သိမ်း ချမ်းသာကို ရှာမှီးလေ့ရှိကြကုန်သော ရင်းဖျားနီးဝေး မရွေးမချယ် တပည့်ငယ် တပည့်ကြီးတို့ သည် (ဝါ) တပည့်ဟုတ် မဟုတ်သူတို့ သည် သူတော်၊ မသူတော်နှစ်ရပ်တို့ကို သံသရာ၊ ပစ္စုပ္ပန် ဝမ်းခြေပ်အောင် ဖျက် ဆီးတတ်ကုန်သော မကာလျှင် မကုန်၊ ကာနိုင်မှ ကုန်တတ်သည့် ကာမဂုဏ် အယုတ်တရားတို့ကို အခါခပ်သိမ်း ကာ ကြ၊ ကွယ်ကြ ကြဉ်ကြကုန်စေသတည်း (ဝါ) ကြဉ်ကြရကုန်မည်။

အလုံးစုံကုန်သော မီးကြီးမီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့သည် ဆိုးကောင်းယုတ်

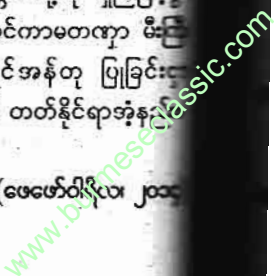
မြတ် ဝတ္ထုဖြစ်ဟူသမျှကို စင်စစ်လောင် တတ်ကုန်၏။

သံသာ ပစ္စုပ္ပန် စင်းလုံးမြှုပ် အောင် ဘေးကို ချောင်တတ်သော ကြောင့် စင်စစ်အလိုချေအပ်၊ အလိုမရှိ ထိုက်ကုန်သော ကျော့ကွင်းကို မမြင်၊ သားတစ်ကိုသာ ခင်မင်သည် ကျီးမိုက် ပမာ လူမိုက်တို့သာ အလိုရှိအပ်ကုန် သော ထိုကာမဂုဏ်တို့သည် မီးကြီး မီးငယ် ချွေကုန်၏။

ဤသို့သော သဘောခြင်းရာကို အောက်မေ့ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ လူရော ရှင်ပါ တပည့်များစွာတို့သည် မီးကြီးပမာ လွန်စွာ ကြောက်အပ်ကုန်သော၊ ပစ္စုပ္ပန် သံသရာ အလုံးစုံသော ရန်တဏှာကို ဖြစ်စေတတ်ကုန်သော အလုံးစုံကုန် သော ကာမဂုဏ်တို့ကို မီးကြီးမီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့ကိုကဲ့သို့ ဝေးဝေးဖယ် ခွာ ကြဉ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဟယ် . . . ကာမဂုဏ်တို့ သင် ကာမဂုဏ်တို့သည် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိကုန်သော်လည်း ထိုလူမိုက်တို့ကို လှည့် ပတ် သတ်သော အဆိပ်ပင်တို့သည် သင် ကာမဂုဏ်တို့နှင့်သာလျှင် ဤသို့ သော သဘောအခြင်းအရာ အောက် မေ့နိုင်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ တပည့်ကြီး တပည့်ငယ်အသွယ်သွယ်တို့သည် အခါ ခပ်သိမ်း ပစ္စုပ္ပန်၊ သံသရာ ဘေးကြီး ဧရာမှ လွန်စွာကြောက်ကြကုန်သည် ရှိသော် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိကုန်သော် လည်း လူမိုက်တို့ကို လှည့်ပတ်သတ် တတ်ကုန်သော ထိုကာမဂုဏ်တို့ကို အခါခပ်သိမ်း ဝေးဝေးလွတ်အောင် ရှောင်ကြဉ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ဟဲ့ ကာမတဏှာ ငယုတ်မာ လော့၌ တစ်စုံတစ်ခုသော မီးပုံကြီး သည် တစ်ခါတစ်ရံ တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး တည် အကယ်၍ ဖြစ်ငြားအံ့၊ ထိုမီး ကြီးသည် သတ္တဝါတို့ကို ရှည်မြင့်စွာ လောင်ရာ၌ သင်ကာမတဏှာ မီးကြီး စွာကို ဖတ်ပြိုင်အန်တု ပြုခြင်းက အဘယ်ကြောင့် တတ်နိုင်ရာအံ့နုနု

ဟဲ့ . . ကာမတဏှာ ငယုတ်မာ၊
လောက၌ ငရဲမီးတို့သည် ကမ္ဘာပျက်မိုး
ကြီးဖြင့် အကယ်၍ မငြိမ်းကုန်သည်
ဖြစ်အံ့၊ ထိုကမ္ဘာပျက်မိုးကြီးရွာသည်တိုင်
အောင်မှလည်း မငြိမ်းနိုင်သော ငရဲမီးတို့
သည် သတ္တဝါတို့ကို ရှည်မြင့်စွာ လောင်
ရာ၌ သင် ကမ္ဘာကမ္ဘေ လောင်၍နေ
သော ကာမတဏှာကြီးစွာကို ဖက်ပြိုင်
ခံခြင်းငှာ တတ်နိုင်ကောင်းရာ၏။

ဤသို့ ကာမထဏှာ၏ အာဒိ
နဝတို့ကို ကောင်းစွာလှလှ သိမြင်နိုင်ကြ
ကုန်သော တပည့်အဆက် ဟူသမျှတို့
သည် ဤနှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် ပြုဆိုအပ်ခဲ့
ပြီးသည့်အတိုင်း ကာမတဏှာမီးကြီးစွာ
တို့ကို ချီးမွမ်းခြေဆောင် ကဲ့ရဲ့စောင်း
ခြောင်းကြကုန်သည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံ
သော မီးပုံကြီး ငရဲမီးငုံမှသော်လည်း
မက်မပြိုင်ဝံ့ကုန်သော ထိုကာမဂုဏ်
ကာမတဏှာ မီးကြီးစွာတို့ကို အခါခပ်
အိမ်း ကြည့်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။”

ဆရာတော်ကြီးက ကာမဂုဏ်ရဲ့
အပြစ် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာတွေကို
ဥပမာ ဥပမေယျများစွာနဲ့ ဆက်လက်
ပြောဆိုတော်မူထားပါသေးတယ်။ ဒီမှာတော့
အတုနဲ့ရေးမပြတော့ပါဘူး၊ ဒီလောက်
ဆို စာဖတ်သူတို့ ကာမဂုဏ်ရဲ့ အပြစ်
တွေကို မြင်လောက်ပါပြီ။ ကာမဂုဏ်
ကာမတဏှာရဲ့ နှောင်ကွင်းက လွတ်
ထွက်ဖို့တော့ ဝိပဿနာနဲ့ရုန်းထွက်
ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဖမ်းသူလက်ထဲမှာ လည်စင်းခံ
ရထား၊ ရုန်းထွက်မှာလား။

❑ သကျနွယ်(ရွှေပင်လယ်)

- နေ့စဉ်တိုး
- မဇ္ဈိမပဏ္ဍာသ၊ ရဋ္ဌပါလ သုတ်၊
- ပထမ ရွှေကျင်ဆရာတော်ကြီး
- ၏ မဟာသိဿကောဝါဒကျမ်း၊
- အရှင်ဆန္ဒာဓိက ရွှေပါရမီ
- တောရ၏ ရလေလိုလေ ဒါပေမဲ့
- တဒင်္ဂလေးတွေ။
- ဝဏ္ဏသီရိ၏ ထေရီထေရာ
- ရတန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ

အနုပညာအဖွဲ့ (ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၄)

စာမူများ လေ့လာလိုသူ

စာမူ ဝါသနာရှင်များ မိမိ၏စာမူကို ပိတ္တု၊
ကော်ပီထား၍ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ဆက်
သွယ်ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

မရွေးချယ်သော စာမူများကို ပြန်လည်ပေး
ပို့မည်မဟုတ်ပါ။ ဘုရားစာ၊ ဂါထာများနှင့်ပတ်သက်၍
ပါဠိဘာသာကို တိကျသောအတိုင်း ရေးသားပေးပို့စေ
လိုပါသည်။ မတိမကျရေးသားထားပါက ရွေးချယ်
လိုက်မည် မဟုတ်ပါကြောင်း။

တခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ တစ်ပြိုင်တည်း
ပေးပို့ခြင်းမရှိ မပြုလုပ်ကြပါ ရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။
ရှေးဟောင်းဘုရားသမိုင်းကြောင်းများ၊ ဘာသာ
ရေး ဆောင်းပါးများ၊ ဂန္ထီရဝတ္ထုများ၊ မုဆိုးဝတ္ထုများ၊
ရသဝတ္ထုများ၊ ဟာသများ၊ အရှေ့တိုင်းအနောက်တိုင်း
ဆေးပညာရပ်များ၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဖြစ်ရပ်
များ စသည်ဖြင့် ပေးပို့နိုင်ပါသည်။

ဖုန်းဖြင့် တစ်သွယ်၊ စာဖြင့်တစ်နည်း ပေးပို့
ထားသောစာမူများကို ပြန်လည်ရယူလိုသော စာမူ
ရှင်များ သတိပြုစေအပ်ပါသည်။ အယ်ဒီတာအဖွဲ့
အနေဖြင့် စာအုပ်အချိန်မီ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိနိုင်ရန်
စိစဉ်နေရသောကြောင့် နားလည်ပေးစေလိုပါသည်။

မီးပွားရေးလှုပ်ငန်းရှင်များ

**မိမိလှုပ်ငန်းပို့မို့တိုးတက် အောင်မြင်စေရန်
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းတွင်
ကြော်ငြာများ ထည့်သွင်းနိုင်ပါသည်။**

အဖြူအမည်း
တစ်မျက်နှာ
ကျပ်တစ်သောင်းငါးထောင်တိတိ
ဖြစ်ပါသည်။

အဖြူအမည်း
မျက်နှာဝက်
ကျပ်ခုနစ်ထောင်ငါးရာတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

အင်္ဂါ နှစ် ရန်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း
တိုက်အမှတ် (၇၂၄)၊ အခန်း (၁၀) ပထမ၊
မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ (၁၇×၁၀)လမ်းကြား၊
လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဖုန်း - ၂၅၀၆၆၀

(ယခင်လမှအဆက်)

“မင်း သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်၊ ဒီမှာ တီလီ၊ ကိုယ် ပြောတာကို နားမထောင်ရင် ကိုယ် ဒီကထွက်မသွားဘူး၊ မင်းကို ငါ မထိပါဘူး၊ နားထောင်ရုံ နားထောင်ပါပြောပြီးရင် ဒီကထွက်သွားမယ်၊ မင်းမခေါ်မချင်း ပြန်မလာပါဘူး”

ကျွန်မ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ကျွန်မတွင် သူ့ကို တွန်းထုတ်နိုင်အောင် အင်အားမရှိပါ။ သူထွက်သွားပြီးနောက် ဘယ်တော့မှ ပြန်မခေါ်ရန်သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီလိုမှပေါ့”

သူက ပြောပါသည်။

“ကော်ဖီဖျော်ပါ” ဟု သူက ပြောသဖြင့် ကော်ဖီဖျော်ပါသည်။ သူ စကားပြောနေစဉ် လှုပ်စရာရှိသဖြင့် ဝမ်းသာမိသေးသည်။

“ကိုယ် တွန်နိုးကို ရောက်တဲ့အခါ မင်းနဲ့တွေ့ကြတယ်၊ ကိုယ်ဟာ ကွာရှင်းပြီးသားလို့ ယူဆထားဘယ်၊ သေချာအောင် မလုပ်မိတာ ကိုယ့်အမှားပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဘွားကြီးဂျွန်ဆင်ဟာ သူ့သမီးကို ကိုယ်နဲ့ မပေါင်းခိုင်းဘူးလို့ ကိုယ်ယုံကြည်ထားတယ်”

ရှာလည်တတ်သော ပူးတ ဆန်း (ခြိန်မာခြိန်)

“ရိုးစိ အကြောင်း မပြောပါနဲ့၊ သူမဟာ ရှင်အပေါ် ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ ဖြတ်ပြောလိုက်ပါတယ်။ “အို ရိုးစိက ကောင်းပါတယ်” သူက ဝန်ခံသည်။

“ဆိုးတာက သင်တုန်းခားလို လူ့ကိုပိုင်တဲ့ သူ့အမေကြီးပါ။ သူမဟာ ဘယ်တုန်းနစ်ယောက်ကို သိပ်ကွဲစေချင် ဘယ်၊ မင်းကို ငါတွေတာဟာ ငါ့ဘဝမှာ ထေမဆုံးအကြိမ် အချစ်ကို တွေတာပါ။ ငါတို့နှစ်ယောက်အတူ နေရရင် ပျော် နေကောင်းမယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ်။ ဘယ်ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရိုးစိကို လက်ထပ် ခဲ့ရတယ် ဆိုတာကို မင်းဘယ်တော့မှ မလည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ရိုးစိက ကျွန်မကိုပြောပြပြီးပြီ” ကျွန်မ ပြောပါသည်။ “သူ ပြောပြီးပြီလား” သူ အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ “သူက အကုန်ပြောမှာ မဟုတ် တဲ့”

“သူ ဘာမှမသိဘူး၊ သူ ဖခင် အတွက်သိပ်ခံစားနေခဲ့တာပဲ။ သူမိခင် ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာ မသိခဲ့ဘူး” “မင်းကိုယ်မင်း မလှည့်စားပါနဲ့”

သူက ငြင်းလေသည်။ “သူမ သိပါတယ်၊ သူက မိခင် အပေါ်မှာ သဘောတူနေခဲ့တယ်”

“ရှင်ကိုကျွန်မ မယုံဘူး၊ ဒီကိစ္စမှာ မိမိကို ဆွဲမထည့်ပါနဲ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ သူမဟာအလွန် ခက်တယ်၊ ကျွန်မရဲ့မှာဘယ်သူ့အကြောင်း မသေသေချာချာ မသိပါဘူး၊ ကိုယ် မိမိကို ခုတ်တယ်တီလီ၊ အခုထိ ချစ်နေ တယ်၊ ငါ မနှစ်သက်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ရ တယ်၊ လက်ထပ်ပွဲအတွက် မင်းကို အဆုံးအ နှင်ဘူး”

“ရှင် ဒီလက်ထပ်ပွဲကို သဘော မကျဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် ဒုတိယကလေး မှုတ်တယ်”

“ရိုးစိဟာ ကိုယ့်ကို အမြဲတမ်း မကောင်းနေခဲ့တယ်၊ ကိုယ်ဟာ လူသား

တစ်ယောက်ပါ။ သူမရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုကို အမြဲတမ်း မတွန်းလှန်နိုင်ပါဘူး။ ဒုတိယ ကလေးရှိတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ့်ကို အပိုင် တိုင်နိုင်ပြီလို့ ယူဆခဲ့တယ်။ အဘွားကြီး တတော့ ဒါကိုသဘောမကျဘူး၊ ကိုယ့် ကို အိမ်ပေါ်က မောင်းချတဲ့အတွက် ကိုယ် ထွက်လာခဲ့တယ်”

“ဘာကြောင့် ကလေးတွေကို ထောက်ပံ့ငွေ မပို့ခဲ့တာလဲ”

“ကိုယ်ဟာ တော်တော်နဲ့အလုပ် မရခဲ့ဘူး၊ မေမေထောက်ပံ့တဲ့ငွေနဲ့ နေခဲ့ ရတယ်။ ကိုယ်ထွက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး တစ်ပတ်ကို ဒေါ်လာနှစ်ဆယ်ပေးရမယ် လို့ သိရတဲ့အခါ အတော်လန့်သွားတယ်။ ကိုယ်တတ်နိုင်သလောက် ငွေပို့လိုက်ရင် ကိုယ်နေတဲ့နေရာကို သိသွားပြီး ကျန်တဲ့ ငွေအတွက် ကိုယ့်ကိုဖမ်းလိုက်မှာကိုလဲ ကြောက်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ငွေမပို့ဘဲ နေခဲ့တာပါ။ ဒီကိုရောက်တဲ့အခါမှာ မေမေ့ကို သွားတွေ့ရင်း အဖမ်းခံခဲ့ရ တယ်။ ကျန်တာတွေကို မင်းသိပြီးပါပြီ”

“ဒါဟာ မပြည့်စုံသေးဘူး၊ ရှင် ဟာ ရိုးစိထံပြန်သွားပြီး သူနဲ့ ပြန်ပေါင်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့သေးတယ်”

သူက ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“ဒါကို ကိုယ်ရှင်ပြပါရစေ၊ ကိုယ် သူ့ဆီသွားပြီးတော့ ကလေးတွေအတွက် စရိတ်မပိုမိခဲ့တဲ့အကြောင်း ပြောပြခဲ့ပါ တယ်။ ပြီးတော့ အမှုရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ ကလေးတွေနဲ့ နီးနီး နားနား နေချင်တဲ့အကြောင်း ပြောပြခဲ့ ပါတယ်။ သူမက သူ့နေတဲ့အခန်းကို ပြောင်းလာဖို့ပြောပါတယ်။ ဒီစကားကို ကြားရတော့ ကိုယ်အတော်အံ့အားသင့် သွားတယ်။ အဲဒီနောက် သူမနဲ့ တစ်ည အတူနေလိုက်ရင် ကွာရှင်းမှုဟာ တရား မဝင်တော့ဘူးဆိုတာကို သိလိုက်တယ်။ ကိုယ် သူမကို မခံစားစေချင်ဘူး။

သူမဟာ တရားရုံးမှာ ကိုယ့်ကို အပြစ်ရအောင်ပြောမှာ ဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့ ကိုယ်သဘောတူလိုက်တယ်။ ရိုးစိက သူ

အမေနဲ့ သွားပြီးနေတယ်၊ ခေတ်တန်ဆင် ဟာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို အတူနေ ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာသိတယ်။ သူမ ဟာ တရားရုံးမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူမနေကြောင်း အစစ်ခံလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုဖြစ်မယ်လို့ ရှင်အတိအကျ ပြောလို့ရမလား”

ကျွန်မက မေးပါသည်။

“ရိုးစိက သူမိခင်ရဲ့ အခန်းကို သူမဘာသာ ပြောင်းနေတယ်လို့ ပြော တယ်။ ရှင်က ပြောင်းနေခိုင်းတာ မဟုတ် ဘူးလို့လဲ ပြောတယ်”

နယ်လ်ဆင် ခေါင်းယမ်းသည်။ သူ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်တူသည်။

“သူမ ဘာကြောင့် ဒီလိုပြော သလဲဆိုတာကို ကိုယ်စဉ်းစားလို့မရဘူး။ သူမဟာ အတော်ပါးနပ်တယ်လို့ ကိုယ် မင်းကို ပြောခဲ့သွားပဲ၊ သူမဟာ သနား စရာဖြစ်အောင် ဟန်ဆောင်တတ်တယ်။ လူတွေက မဟုတ်တာမလုပ်ဘူးလို့ လက် ခံကြတယ်”

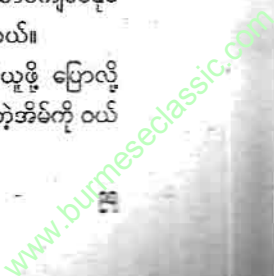
“ကျွန်မတို့ စတွေ့တဲ့နေ့ကတော့ သူမ ဟန်ဆောင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူမ မိခင်က တားတဲ့ကြားက ကျွန်မကို သူ့ အိမ်ကို ခေါ်လာခဲ့တယ်”

“သူမဟာ တကယ်တော့ မဆိုး ပါဘူး၊ တီလီ၊ ပြီးတော့ သူမဟာ မင်း အကြောင်းကို သိချင်နေတယ်”

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ နယ်လ်ဆင်၊ ရှင်ဟာ အစကတည်းက ကျွန်မကို လိမ် ညာခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ရိုးစိဟာ သိပ်အံ့ဩ စရာကောင်းတယ်။ ဘာကြောင့် ရှင် သူမအခန်းကို ပြောင်းနေခဲ့တာလဲ”

“ရိုးစိအကြောင်းကို တကယ်နား လည်ရင် ကိုယ် စိတ်ပြောင်းမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ကိုယ်သူမကိုပေးဆပ်ဖို့အကြွေး ခံတွ အနည်းငယ်ရှိနေတယ်။ ကိုယ့်မှာပါ တဲ့ ငွေအများစုဟာ မင်းငွေဖြစ်ကြောင်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ထောင်ကျမခံနိုင် တဲ့အတွက် သုံးလိုက်ရတယ်။

ရိုးစိကို တစ်ဝက်ယူဖို့ ပြောလို့ ရရင်ငါတို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့အိမ်ကို ဝယ်

နိုင်မယ်လို့မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ အိမ်ထောင် ပရိဘောဂတွေ ဝယ်နိုင်အောင်တော့ ကိုယ်တို့ ကြိုးစားရဦးမှာပဲ။ ဒီလောက် တော့ ကိုယ်တို့ တတ်နိုင်မယ်လို့ မျှော် လင့်ခဲ့မိတယ်။

အဲဒီမှာမင်းရဲ့စာတွေကို အဘွား ကြီး တွေသွားပြီး ကိုယ်ဒုက္ခရောက် တော့တာပဲ။ အဲဒီမှာ အဘွားကြီးဟာ ရိုးစစ်ကို ထောက်ပံ့ငွေကို အပြည့်အဝ ရအောင်တောင်းဖို့ ပြောတော့တယ်။ ရိုးစစ်ကလဲ ကိုယ်ဟာ ဒီပြင်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်နေကြောင်း သိတဲ့ အတွက် သူ့အမေပြောသလို လုပ်တော့ တယ်။ အဖြစ်အပျက်ဟာ အဲဒီအတိုင်း ပါပဲ။ကဲ၊အခု ကိုယ်ရောက်လာပြီ။ အဖြစ် မှန်ကို အစကတည်းက မင်းကိုပြောသင့် မှန်းကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှာ ကိုယ်ကြောက်နေ တယ်”

“ဟန့်စ်ဗီးလ်ကို ကျွန်မ မလာဖို့ ဘာကြောင့် မတားခဲ့တာလဲ။ ကျွန်မကို ချစ်တယ်ဆိုတာဟာ ဒီအရွယ်တွေထဲကို ရောက်အောင် လုပ်တာလား။”

ကျွန်မ မေးလိုက်ပါသည်။

“အခုတော့ နောက်ကျသွားပြီ အချစ်ရယ်။ မင်းရဲ့စာကို ရပြီး နောက် တစ်နေ့မှာ ကိုယ်ထောင်ထဲမှာ အရိုက် ခံရတယ်။မင်းဒီအရွယ်တွေထဲမှာ ပါလာရ တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့”

“ကျွန်မ ဘာမှ မသိဘူး။ ရှင်နဲ့ ရိုးစစ်အနက် ဘယ်သူ့ကို ယုံရမှန်းလဲ မသိတော့ဘူး။ ရှင်တို့နှစ်ယောက် ပြော တာဟာ သဘာဝကျတယ်။ ဒီကိစ္စတွေ ဟာ ပြီးခဲ့ပြီ။ ခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရုံနဲ့ ဘာမှ ပြောင်းလဲလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှထူး ခြားလာမှာ မဟုတ်ဘူး။”

“ကိုယ့်အတွက် အများကြီးထူး ခြားပါတယ်”

နယ်လ်ဆင်သည် ရှေ့သို့တိုးလာ ပြီး ကျွန်မ ကုလားထိုင်ရှေ့တွင် ခွေး ထောက်သည်။

“မင်း ကိုယ့်ကို ခွင့်မလွှတ်ရင် ဘယ်တော့မှ လက်ထပ်နိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး။ ပြီးတော့ . . .”

“ရှင်ကို လက်ထပ်ဖို့ ဟုတ်လား။ ရှင်ပြောတဲ့စကားကို ရှင်သတိထားမိရဲ့ လား။”

“ကိုယ်ပြောတာ အဲဒီသဘောပါ ပဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ လပေါင်းများစွာကတည်းက ကိုယ်မင်းကို လက်ထပ်ခွင့် တောင်းခဲ့ တယ်။ မင်းကလဲ သဘောတူခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့အချစ်ကို ပြောင်းလဲ တော့မှာလား။”

“အချစ် ဟုတ်လား။ ကျွန်မ ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မမှာ နာကြည်းမှုတွေ ပြည့် နေပြီ။ အချစ် မရှိတော့ဘူး။”

“တီလီ ပြန်စဉ်းစားပါဦးကွယ်။ မင်းကို ကိုယ်သိပ်ချစ်ပါတယ်။ မင်းမရှိ ရင် အသက်မရှင်နိုင်ပါဘူး။ သူနဲ့ ကွာရှင်း ပြတ်စဲပြီးရင် ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြမယ်” သူက ခွေးထောက်ပြန်သည်။

“ဒီအိမ်ကို မဝယ်နိုင်ပေမယ့် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြိုးစားပြီး အလုပ် လုပ်ရင် ဒီလို ကောင်းတဲ့အိမ်ကို ဝယ်နိုင် ပါတယ်။ ကိုယ် ဒက်ကာတာမှာ အလုပ် တစ်ခု ရဖို့ရှိတယ်။ အိမ်ခန်းတစ်ခန်းကိုလဲ ရှာထားပြီးပြီ။ ကလေးမျက်နှာ မြင်ပြီးမှ မင်းအလုပ်လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိရင် လုပ်ပါ ပြီးတော့ . . .”

“တော်ပါတော့” ကျွန်မ အော်လိုက်ပါသည်။

“ရှင်အစီအစဉ်တွေ သိပ်များနေ တယ် နယ်လ်ဆင်။ ကျွန်မ ဘာကိုမှ ချက်ချင်း မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘူး။”

“ကိုယ်တို့ ကလေးကို မင်းထိန်း ရမယ် တီလီ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးရဘူး။”

“အိုး . . . နယ်လ်ဆင် မပြောပါနဲ့” ကျွန်မ အော်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ ဘာမှ မပြောနိုင်ဘူး။ ရှင်ကို ကျွန်မ မယုံဘူး။”

“မင်း . . . ယုံသင့်တယ်။ အဖြစ် အပျက်အားလုံးကိုလဲ ပြောပြီးပြီ။ အကျိုး

အကြောင်းကို ရှင်းပြပြီးပြီ။ ကိုယ် မင်း ချစ်တယ် တီလီ”

“နယ်လ်ဆင် ကျေးဇူးပြုပြီး ပြော ပါတော့။ ကျွန်မ စဉ်းစားရဦးမယ်”

“မနက်ဖြန် ကိုယ် ပြန်လာ မလား။”

သူက မေးလေသည်။

“ကျွန်မ မပြောနိုင်ဘူး။ ကဲ၊သူ့ မှာသာ သွားပါတော့”

“အိုကေ”

သူက ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

“သိပ် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့။ ကိုယ်သွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ထို့နောက် ကျွန်မ နားရွက်မှာ ကို ကြင်နာစွာ နမ်းပါသည်။

“ကိုယ်ပြန်သွားပေမယ့် ဒီအနီး တွေကို အမြဲသတိရနေပါ”

ထို့နောက် ကျွန်မ ညာဘက်နား ရွက်ကို ညင်သာစွာ တိုင်ပါသည်။

“ဒီနားရွက်က ပြောတယ်။ ထို မင်းကို ချစ်တယ်”

ထို့နောက် ဘယ်နားရွက်ကို တိုင်ပြီး ပြောပြန်သည်။

“ဒီနားရွက်က ပြောတယ်။ ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်ပါ။ ကိုယ့်ကို လက်ထပ် ပါတဲ့”

ထိုညက ကျွန်မ အိပ်မတော်မူ ဟုတ်ပါသလား။ နယ်လ်ဆင်

အမှန်ပြောသလား။ သူ့အမှန်ပြောသည့် တိုင်အောင် အချို့နေရာများတွင် သူ့နေ

နေပါသည်။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ကလေး ကျွန်မသည် နယ်လ်ဆင်အား လက်ထပ်

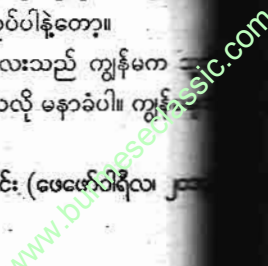
ချင်သည်မှာ ကလေးကြောင့် မဟုတ်ပါ။ ကလေးသည် ကျွန်မ၏ ဆုံးဖြတ်

ချက်ကို မလွှမ်းမိုးပါစေနှင့်။

ကျွန်မသည် သူ့ကိုမမြင်ရဘူးပါ။ မထိကိုင်ရသေးပါ။ ကလေးက

ကျေးဇူးပြုပြီး ကိုယ့်နှလုံးသားကို နားထောင် အောင် မလုပ်ပါနဲ့တော့။

ကလေးသည် ကျွန်မက ခြစ်စေချင်သလို မနာခံပါ။ ကျွန်မ

နိဂုံးတည်းဆိုရမှာပင် သူ့ကို မြင်နေရ
ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့နေ့လယ်တွင်
နယ်လ်ဆင် ထပ်လာပါသည်။

ကျွန်မ သူ့ကို အဖြေမပေးနိုင်ပါ။
အားပင် မပြောနိုင်ပါ။ နောက်ဆုံးသူ
မြန်သွားပါသည်။

ထိုညက ကျွန်မ ဆုံးဖြတ်ချက်
ချလိုက်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်
နှစ်နှင့် သွားတွေ့ပါသည်။ ကံကောင်း
သည်မှာ မစွက်ဂျွန်ဆင် အပြင်သွားနေ
သည်ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွန်မကို မြင်သဖြင့် ရိုးစ ဝမ်း
သာသွားပါသည်။ နယ်လ်ဆင်အား သူမ
အိမ်တွင်နေဖို့ ဘယ်သူက စပြောပါ
သလဲဟု ကျွန်မမေးပါသည်။

“ရှင် သူ့ကို လက်ထပ်မလို့လား”
ကျွန်မ အမေးကို ကြားသော
သူမက အံ့သြစွာမေးလေသည်။

“အို-တီလီ၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုဖြေ
မည်”
“ကျွန်မလဲ ဘာလုပ်ရမုန်း မသိ
ဘူးဘူး၊ ဆုံးဖြတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေ
မည် ဆုံးဖြတ်ရတော့မှာပဲ”

ကျွန်မ အသံတိမ်ဝင်သွားသည်။
“ရှင် ဘာလုပ်နေတယ်ဆိုတာ
အိမ်ထဲထဲလို့ မျှော်လင့်ပါတယ်”

ရိုးစက သံသယရှိသလိုပြော
သည်။
“ကျွန်မ သိတယ်လို့ထင်တာပဲ”
ကျွန်မ ဖြေလိုက်ပါသည်။

“ရိုးစ ကျွန်မကို တစ်ခုခုပြောစမ်း
သော ရှင်နဲ့တကယ်ပဲ လက်ထပ်ပြီး
ဆင်တဲ့စိတ် ရှိသလား၊ သူ ရှင်ကို
အိမ်ထဲထဲလို့ ထင်သလား၊ ရှင်ကကော
သူ့ကို ချစ်သလား”

“ကျွန်မ သူ့ကို မချစ်ဘူး၊ သူ့ကို
အိမ်ထဲထဲ ကြာပါပြီ၊ အမြဲတမ်းနာကျင်
စားနေရတဲ့ လူတွေရှိတယ်၊ သူ
အတူတကွ မနေသင့်ကြဘူး၊
ကျွန်မ နယ်လ်ဆင်ကတော့ နေခဲ့ကြ
တယ် သူဟာ ကျွန်မကို စိတ်နာကျင်
စေသလိုပဲပဲ၊ သူ ကျွန်မကို လက်

ထပ်တာဟာ ချစ်လို့မဟုတ်ဘူး၊ နယ်လ်
ဆင်ဟာ သူ့ကိုယ်သူပဲ ချစ်တယ်၊ သူနဲ့
ကျွန်မ စတင်ပြီး တွေ့စက ကျွန်မကို
ချစ်တယ်လို့ သူပြောခဲ့တယ်၊ ကျွန်မ
သူ့ကိုယ်ကြည့်ခဲ့တယ်၊ သူဟာအကြောင်း
တစ်ခုကြောင့် ကျွန်မကို ပြီးငွေ့သွားခဲ့
တယ်၊ ကျွန်မ ကိုယ်ဝန် ဆောင်နေတဲ့
အခါမှာ သူ့မျှော်လင့်သလို ကြည့်
မကောင်းတဲ့အတွက်ကြောင့်လဲ ဖြစ်နိုင်
တယ်။

ကိုယ်ဝန်ရှိတာဟာ ကျွန်မအပြစ်
ကြောင့်လို့ ပြောတယ်၊ ကျွန်မသူ့ကို
လက်ထပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ သူကလဲ
ကျွန်မကိုပဲ အပြစ် တင်နေပါတယ်၊
သူ့လုပ်တာဟာ မှန်တယ်လို့ သူ့ဘာသာ
ထင်နေခဲ့တယ်၊ ပြောရမှာအားတော့နာ
ပါတယ် တီလီ၊ သူ ရှင်ကို အချစ်ရပ်တဲ့
နေ့မှာ ရှင်အပြစ် တွေကို ထောက်ပြလိမ့်
မယ်၊ ရှင် သူ့ကို လက်ထပ်ရင် မှားလိမ့်
မယ်၊ ရှင် နောင်တ ရလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မနေနဲ့ လက်ထပ်မှ ဖြစ်
မယ် ရိုးစ”
ကျွန်မ သူမကို မကြည့်ဘဲ ပြော
လိုက်သည်။

“ဒါပေမယ့် ရှင် ကျွန်မကို မမုန်း
စေချင်ဘူး၊ ရှင်ဟာ ကျွန်မအပေါ်မှာ
အလွန် ကောင်းခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့
မိတ်ဆွေတွေပါ”

“ကျွန်မ ရှင်ကို မမုန်းပါဘူး၊
နယ်လ်ဆင်ကို လက်ထပ်တဲ့အတွက်
စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိတယ်၊ ကျွန်မ
အထင်လဲ မှားနိုင်တယ်”

သူမက စကားရပ်ပြီး ပြတင်း
ပေါက်မှ လှမ်းကြည့်လေသည်။

“ဟိုမှာ ဟာပေး လာနေပြီ”

ကျွန်မသည် ကုလားထိုင်မှ မထ
ဘဲ အခန်းထဲပြုံးရွှင်စွာ ဝင်လာသော သူ
ကို ကြည့်နေမိပါသည်။ ရိုးစက သူ့အား
ကျွန်မ အကြောင်းကို ပြောပြသော
အခါ မယုံကြည်သလို အံ့သြသွားပါ
သည်။

“မင်း ရှားနေပြီလား”

သူက ကျွန်မကို ကြည့်ပြီး အော်
ပါသည်။

“မင်းမှာ စဉ်းစားဉာဏ် မရှိတော့
ဘူးလား”

“ဒီနည်းလမ်းပဲ ရှိတယ်လေ”
သူက ငုံ့ပြီး ကျွန်မ မျက်နှာကို
စေ့စေ့ ကြည့်ရင်း ပြောသည်။

ကျွန်မကို ဆွဲထူပြီး ပခုံးများကို
လှုပ်ယမ်းနေလေသည်။

ကျွန်မမှာ လဲကျ လုမတတ် ဖြစ်
နေလေသည်။

“ဒါဟာ အမှန်ပဲလား”

“မှန်ပါတယ်”

ကျွန်မက ဖြေပါသည်။

ရိုးစက ကျွန်မတို့ထံ ပြေးလာ
သည်။

“ထော့ပါတော့”

သူမက အော်ပြောပါသည်။

“အစ်ကိုအနေနဲ့ တီလီကို ဒီလို
လုပ်ဖို့ အခွင့်အရေး မရှိပါဘူး”

“အခွင့်အရေး မရှိဘူး၊ ဟုတ်
လား၊ ငါဟာ သူမကို စောင့်ရှောက်ခဲ့
တယ်၊ အလုပ်ရှာပေးခဲ့တယ်၊ လိုအပ်တာ
ကူညီခဲ့တယ်၊ ငါ့ထက် ဘယ်သူက အခွင့်
အရေးရှိဦးမှာလဲ”

“ဒါဟာ အစ်ကို့သဘောနဲ့အစ်ကို
လုပ်ခဲ့တာပဲ”

ရိုးစက ပြောနေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအတိုင်း ငါ
လုပ်ခဲ့တယ်”

သူက နာကြည်းစွာ ပြောလေ
သည်။

ရိုးစက သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေလေ
သည်။

“သူမ နယ်လ်ဆင်ကို လက်မ
ထပ်အောင် အစ်ကိုက တီလီကို လက်
ထပ်မလို့လား”

သူက ရိုးစကို ပြန်ကြည့် နေလေ
သည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေး
နေပုံ ရသည်။

“အဲဒီလို စီစဉ်မလို့လား”

ရိုးစက ထပ်မေးပြန်သည်။

“အစ်ကိုဟာ... နောက်ထပ်လူ တစ်ယောက်အတွက် တာဝန် မယူသင့် တော့ဘူး။ အစ်ကိုဟာ အမေ့ပတ်သက် ပြီး ကျွန်မဘက်ကအမြဲရပ်တည်ခဲ့တယ်။ နောက်ထပ် သူမကိုလဲ ကူညီခဲ့တယ်။ အစ်ကို သူ့ကို လက်ထပ်ရင် ကျွန်မကို ကာကွယ်မယ့်သူရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တီလီကို ဘာကြောင့် လက်ထပ်ဖို့ စိတ် ကူးတာလဲ။ သူမကို လက်ထပ်တာဟာ ကလေးမှာ ဖခင်တစ်ယောက် ရအောင် လုပ်တာလား။ ကျွန်မကို ဖြစ်စေ၊ သူမကို ဖြစ်စေ သံယောဇဉ်ဖြစ်လိုက်ပါ။ ကျွန်မ တို့အတွက် တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ပါ ဟာဗေး။”

ဟာဗေးသည် ရိုးစိတ်ကို စိုက် ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် နာ ကြည်းမှုနှင့် ဒေါသများပေါ်နေသည်။ ရိုးစိတ်ကို လက်ဖြင့် ရိုက်ရန် ရွယ်ပြီးမှ ပြန်ချပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်၍ အပြင် သို့ထွက်သွားတော့သည်။

ရိုးစိတ်သည် ဆိုဖာပေါ်သို့ ပုံလဲကျ သွားပြီး ဆိုနင့်စွာ ရှိုက်ငိုနေလေသည်။ သူမ တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေလေသည်။ ကျွန်မ သူမထံ ပြေးသွားပြီး ဖက်ထား လိုက်ပါသည်။

“အို ရိုးစိတ်၊ ကိုယ်စိတ် မကောင်း ပါဘူးကွယ်။ ဒီလို ဖြစ်ရတာ ကိုယ့် ကြောင့်ပါ”

“မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

သူမက ဆိုနင့်စွာ ပြောသည်။

“ဟာဗေးဟာ မေမေလိုပဲ။ သူ ကိုယ်သူတော့ မသိဘူး။ မေမေက သူ ဖြစ်ချင်တာကို အကြမ်းနည်းနဲ့ ရအောင် ယူတယ်။ ဟာဗေးက ဒီပြင်လူတွေကို ကူညီတယ်။ နောက်ဆုံးသူလိုချင်တာကို ရအောင်ယူတာပဲ”

ရိုးစိတ် ကိုယ်ကို မတ်ပြီး မျက် ရည်သုတ်နေလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မကို စိုက်ကြည့် နေလေသည်။

“ကလေးအတွက် ရှင် ဒီလိုလုပ် တာမဟုတ်လား။ ရှင် နယ်လ်ဆင်ကို

လက်ထပ်ရင်ကလေးကိုကောင်းကောင်း မွေးနိုင်ပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်။ ကလေးအတွက် စဉ်းစားလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

ရိုးစိတ်က ပြောသည်။

ကျွန်မ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မ ကလေးအတွက်လဲ မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ နယ်လှဆင် ကတော့ မစဉ်းစားဘူး။ ကျွန်မကို သူ တကယ်ချစ်တယ်’လို့ နယ်လှဆင်က ပြောတယ်”

ကျွန်မ ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်မကလဲ သူ့ကို အရင်က အတိုင်း ပြန်ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရ ပေလိမ့်မယ်။ အခုတော့ နည်းနည်း ပြောင်းသွားပြီ။ သူဟာ ခင်ပွန်းကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုဖြစ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

သူမက တီးတိုးပြောခဲ့သည်။

နောက်ရက်သတ္တပတ်အကြာတွင်ကျွန်မ နှင့်နယ်လ်ဆင်ကို လက်ထပ်ကြပါသည်။

ကျွန်မ၏ မင်္ဂလာဆောင်ဝတ်စုံ မှာ မီးခိုးရောင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်အင်္ကျီ ဖြစ်သည်။

ဆုတောင်းပေးသည့်သူ၊ အမျိုး သမီးအား နမ်းသူတစ်ယောက်မျှမရှိပါ။ ရိုးစိတ်နှင့် ဟာဗေးကိုလည်း မတွေ့ကြပါ။ နယ်လ်ဆင်၏မိခင်ကလည်း လက်ထပ်ပွဲ သို့ မလာပါ။

လက်ထပ်သည့်နေ့ နယ်လ်ဆင် ကအလွန်ပျော်နေလေသည်။ ဆယ်မိနစ် တစ်ကြိမ် ကျွန်မကို ဖက်နမ်းပြီး ကျွန်မ တို့၏ ပျော်ရွှင်စရာ အနာဂတ်ကာလ အကြောင်းကို ပြောလေသည်။

ညစာစားပြီးနောက် ကားတစ်စီး ငှား၍ ဒက်ကာတာသို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါ သည်။ ကျွန်မတို့၏ အခန်းမှာကျဉ်း သော်လည်း နေချင်စဖွယ် ဖြစ်သည်။

နယ်လ်ဆင်သည် ရက်သတ္တ ပတ်အတိုင်း သူ့လုပ်ခချက်လက်မှတ်ကို

ကျွန်မကိုပေးရင်း ကျွန်မသည် မိသား ဘာဏ်မန်နေဂျာဟု ပြောလေသည်။

သူသည် အမြဲတမ်းပျော်ရွှင်နေ တတ်သည်။ သို့သော် မီးဖွားမည့်ကို အတွက်အမြဲပုန်နေလေသည်။ မျက်နှာ မြင်သည်ညတွင် နယ်လ်ဆင် အလှူ စိုးရိမ်နေသဖြင့် ကျွန်မသည် ဆေးရုံသို့ လာသည်တစ်ချိန်လုံး ရယ်နေခဲ့ပါသည်။

ကျွန်မ ကြာကြာ မရယ်နိုင်တော့ နာကျင်မှုပြင်းထန်စွာခံစားရပြီးနောက် ကိုယ်အလေးချိန် ခြောက်ပေါင်ရှိ ဆဲလ် နက်နက်နှင့် ချစ်စရာကောင်းသောသမီး ကလေးကို မွေးပါသည်။

နယ်လ်ဆင်အား ကျွန်မထံပြန် သည့်အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူး တင်မိပါသည်။ သမီးလေး လီလီ ကို ကျွန်မထာဝစဉ် ပြုစုစောင့်ရှောက် နေရလေပြီ။ သမီးလေးလီလီ မွေးဖွား ခြောက်လအထိအလွန်ပျော်စရာကောင်း ပါသည်။

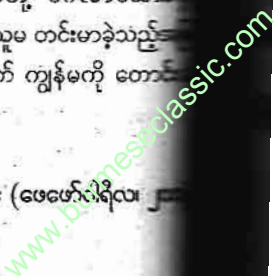
နယ်လ်ဆင်၏အလုပ် ကောင်း နေသဖြင့်ငွေစိန်ကလေးများကိုထောက် မှပေး နိုင်ရုံမက လစဉ် ငွေအနည်းအတူ စုဆောင်းနိုင်သေးသည်။

သံကြိုးစာ မရောက်ခင်အထိ ဘဝမှာ အလွန်ပျော်စရာ ကောင်းခဲ့ သည်။ နယ်လ်ဆင်၏ မိခင်သည် နယ် လ်ဆင်၏ ရောဂါကြောင့် သေဆုံးနီးပါး ခံစား ခြင်းကြောင့် သိရပါသည်။ ကျွန်မတို့ သို့ ဟန်စိမ်းလ်သို့ ခရီးထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

မရွက်ကရောဖို့မှာ မသေသေး လည်း အိပ်ရာထဲတွင် အမြဲလဲနေ တော့သည်။

သူမသည် ကျွန်မကို ဘယ်အထိ ကမ္ဘာသဘောမကျခဲ့ပါ။ သူမတို့ မထားရန် သားဖြစ်သူကို မျက်ရည်ထွက် ရွဲဖြင့် တောင်းပန်နေသောအဘွား တို့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မ သနားမိပါသည်။

ကျွန်မတို့ မင်္ဂလာဆောင် မတ်သက်ပြီး သူမ တင်းမာခဲ့သည့် အပျက်အတွက် ကျွန်မကို တောင်း သေးသည်။

အတူနေရန် ကျွန်မ သဘောတူပါက သူ့အလွန်စိတ်ချမ်းသာမည်ဟု ပြောလေသည်။ သူ့မိခင်နှင့် ခွဲနေရပါက သူ့ လုံးဝစိတ်မချမ်းသာခြင်းဖြစ်မည်ဟုလည်း ပြောပါသည်။

ထို့နောက် ဆေးရုံ အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး သူ့မိခင်၏ လက်ကို ကိုင်၍ ဘစ်လအတွင်း သူ့ ပြောင်းလာပါမည်ဟု ပြောလိုက်သည်။

မစ္စက်က ရော့ဖွိဒ်အိမ်သို့ ရောက်လာချိန်တွင် ကျွန်မတို့ အိမ်ကိုရှင်းလင်းပေးပါသည်။ အိမ်အောက်ထပ်တွင် သူမအတွက် အခန်းတစ်ခန်းပေးပါသည်။

ပန်းအိုးများ ထားပြီး အိပ်ရာခင်းအသစ် များလဲပေးထားပါသည်။ ကျွန်မတို့က လီလီကိုချီးမြှင့် သူမကို ပြသောအခါ မျက်ရည်ကျပြီး ပြုံးကြည့်နေလေသည်။

သူမကို ခွင့်လွှတ်သဖြင့် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းလည်း ထပ်ပြောပြန်သည်။ သူမသည် လူနာကောင်း တစ်ယောက်မဟုတ်ပါ။ အမြဲသည်းညှာနေပြီး အဆိုးဆုံး ချက်ချင်းလုပ်ပေးမှ သဘောတူသည်။

ကျွန်မသည် သူမကို နားလည်အမြဲ ကြိုးစားပြီး စိတ်တိုင်းကျဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးသည်။ ထို အကြောင်းကို နယ်လ်ဆင်က ပြောပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့မိခင်ကို နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ အခြား စိတ်ပျက်စရာ တစ်ခုအတွက် ကြီးသည် ကျွန်မအားအိမ်မှ ခုတ်ပစ်သည့်အခါ ကလေးကို စည်းကမ်းချစ်တတ်သူဟု ထင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်မတို့ ကူညီနေခြင်းသာ အကြောင်း ပြောပြပါသည်။

အစစအရာရာ သူ့ခြေ သူ့လက်အတိုင်း ကျေနပ်တတ်သည်။ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ အဆင်မပြေဘဲ နေရာမှ တဖြည်းဖြည်းစိတ်ပျက်

တစ်နေ့နေ့လယ်တွင် ပြဿနာအထွတ်အထိပ်သို့ တက်လာပါသည်။ ကျွန်မနာမည် ခေါ်သံကြားရသဖြင့် လှမ်းကြည့်သောအခါ ဟာဗီးက ကားမောင်းလာပြီး ဘေးတွင်ထိုင်နေသော နိုးစ်ကို မြင်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားပါသည်။ နိုးစ်က ပြုံးပြပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြပါသည်။

“နိုးစ်တွေရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ နေကောင်းကြရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကလေးက ချစ်စရာပါလား”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လီယွန်နဲ့ နီတာတို့ကော နေကောင်းကြရဲ့လား၊ ဟာဗေးကော နေကောင်းလား”

“အိုး ကလေးတွေဟာ ပေါင်းပင်တွေလိုသန်မာထွားကျင်းနေကြပါတယ်” ဟာဗေးက ကားကို ခဏရပ်ပြီး “ကျွန်မ ဘာလုပ်ချင်သလဲ” ဟု မေးပါသည်။ ထို့နောက်ခဏကြာအောင်စကားပြောကြပါသည်။

နိုးစ်က ဆရာဝန်ဖြင့် ချိန်းထားကြောင်း ပြောပါသည်။

“ကျွန်မ ရှင်နဲ့ မကြာခဏ တွေ့ချင်ပါတယ်”

သူမက တမ်းတမ်းတတ ပြောပါသည်။

“ဒါပေမယ့် အခြေအနေ ဒီလို မဖြစ်သင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

အဘွားကြီးသည် ရင်ကို ဖိရင်းအသက်ကို ဖိလို့က်စွာ ရှူနေသည်ကိုမြင်ရပါသည်။

ကျွန်မ မရယ်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်မဆေးတစ်ပြား တိုက်သောအခါ ဆေးမဝင်ဘဲ ပြန်ကျလာသည်။ နောက်ဆယ့်ငါးမိနစ် ကြာသောအခါ လူနာတင်ကားရောက်လာလေသည်။

နယ်လ်ဆင်အား တယ်လီဖုန်းဆက်ပြောပြီး လူနာတင်ကားဖြင့် ဆေးရုံသို့ ကျွန်မ လိုက်သွားပါသည်။ လီလီကို

အဘွားကြီးအား ပစ္စည်းတိုက်ရိုက်ပေးခြင်း ရုပ်ထွေးနေသော အခန်းထဲသို့ သူ့ဘွားကြည်ကို ကျွန်မတို့ အားကိုးရာခဲ့စွာ ကြည့်နေရပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

နယ်လ်ဆင်က မေးပါသည်။

“မသိပါဘူး၊ ကျွန်မ အပြင်ထွက်လာချိန်မှာ အကောင်းပကတိပါပဲ၊ ပြန်ဝင်လာတော့ အသက်ရှူကျပ်ပြီးစကားမပြောနိုင်တော့ပါဘူး”

“အပြင်ကို ဘယ်သွားတာလဲ”

“ခြံထဲကိုပါ”

“ခြံထဲမှာ ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“လီလီ လေကောင်းလေသန့် ရှူရအောင်ပါ။ နိုးစ်ကားနဲ့ ရောက်လာလို့ တစ်မိနစ်လောက် စကားပြောဖြစ်ကြပါတယ်၊ နောက်ပြန်ဝင်ခဲ့တယ်၊ ငါးမိနစ်တောင်မကြာပါဘူး”

“ငါ့အမေ... အိမ်ထဲမှာရောဂါသည်နေချိန်မှာ မင်းက အပြင်မှာ နိုးစ်နဲ့ စကားပြောနေတယ်ပေါ့”

“နယ်လ်ဆင်၊ ကျွန်မ သွားတာ ငါးမိနစ်တည်းပါ”

“ငါးမိနစ် အတွင်းမှာ ငါ့ အမေ သေသွားနိုင်တယ်”

သူက ကျွန်မလက်မောင်းကို ဆွဲညှစ်ပြီး မုန်းတီးစွာ ကြည့်နေလေသည်။

“ငါ့အမေ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားရင် မင်းကိုငါ ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ်ဘူး” သူ လှည့်ထွက်သွားပါသည်။

ကျွန်မ အံ့အားသင့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ နောက်သုံးရက်အကြာတွင် မစ္စက်က ရော့ဖွိဒ် သေဆုံးသွားပါသည်။ နယ်လ်ဆင်သည် သူ့မိခင် ခုတင်ဘေးတွင်ရပ်ပြီး ကျိတ်ငိုနေလေသည်။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့ မော့ကြည့်ပြီး “ထွက်သွား” ဟု ပြောသည်။

ပြန်ပြောခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိနန်းသိသဖြင့် ကျွန်မ တိတ်ဆိတ်စွာ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဆရာဝန်က ကျွန်မ နောက်မှ လိုက်လာပါသည်။

သူမိခင် သေဆုံးသဖြင့် နယ်လ် ဆင်က ကျွန်မအား အပြစ်တင်ကြောင်း ပြောပြသောအခါ ဒေါက်တာက ကျွန်မ ရှိနေလည်း ဘာမှတတ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်းရှင်းပြပါသည်။

နယ်လ်ဆင်သည် သူမိခင်မှချ သေမည်ဖြစ်ကြောင်း သိသည်ဟု ဆရာဝန်က ပြောပါသည်။ သူ တောင်းပန် လိမ့်မည်ဟု ပြောပါသည်။

ဒေါက်တာအထင် မှားပါသည်။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်သည် ရက် အတန်ကြာအောင် သူစိမ်းများလို နေထိုင်ကြပါသည်။

အသုဘ ကိစ္စပြီးနောက် လေး ရက်ခန့် သူ ပျောက်သွားသည်။

သူ ပြန်လာသောအခါ ကျွန်မ အား လိုအပ်မှာသာ စကားပြောသည်။ တစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ ကျွန်မ စိတ်အေးအေး ထားပြီး သူ့ကိုစကား ပြောရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

“နယ်လ်ဆင်”

ကျွန်မ သူ့ကိုခေါ်လိုက်ပါသည်။

“ခဏစကားပြောကြရအောင်”

“ဘာမှပြောဖို့ မလိုဘူး”

“ရှိတယ်၊ ဒေါက်တာက ရှင့်မိခင် သေရတာဟာ ကျွန်မအပြစ်မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောမပြဘူးလား”

“သူ ဒီလိုပြောမယ်လို့ မင်းမျှော် လင့်သလား”

“နယ်လ်ဆင် ဒီလို ဖြစ်ရတဲ့ အတွက် ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကို အပြစ်မတင်သင့် ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဘယ်သူ့ကို အပြစ်မတင်ရမှာ လဲ၊ မင်းသာသူ့ကို ဂရုစိုက်ရင် ဒီလိုဖြစ် မှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းဟာ ဘယ်တုန်းကမှ မေမေ့ကို သဘောမကျခဲ့ဘူး၊ မင်းဟာ သူ့ကိုလဲ မစောင့်ရှောက်ချင်ဘူး”

“ကျွန်မ တတ်နိုင်သလောက် သူ ဖြစ်နေချင်တာကို လုပ်ပေးခဲ့ပါတယ်”

“မင်းဟာ ဒီကိုပြောင်းလာမိတဲ့ အတွက် နောင်တရနေတယ်၊ မေမေ က မင်းကို ခင်မင်အောင် ကြိုးစားတာ ကိုလဲ လက်မခံဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး နယ်လ်ဆင်၊ သူမ ဟာ ကျွန်မကို မကြာခဏ အလိုမကျဘဲ ဖြစ်နေခဲ့တယ်၊ သူမဟာ နေမကောင်း ဘူးဆိုတာကို ကျွန်မ သိပါတယ်၊ သူမ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာကိုလဲ ကျွန်မ သိပါတယ်”

“မင်း လိမ်တာ”

သူက ကျွန်မကို ကုလားထိုင် ပေါ်တွန်းလှဲပါသည်။

“မင်းဟာ အမြဲတမ်း လိမ်နေခဲ့ တယ်၊ မင်းဟာ သူမကို မုန်းတယ်၊ ဒါ ကြောင့် သူမစိတ်ဆင်းရဲရတယ်၊မင်းဟာ သူမကို လှည့်စားခဲ့တယ်”

“ကျွန်မ သူမကို ကောင်းကောင်း ပြုစုခဲ့ပါတယ်၊ သူမ စိတ်ချမ်းသာအောင် အမြဲလုပ်ပေးခဲ့တယ်၊ကျွန်မကို စိတ်တို့ အောင်လုပ်တာတောင်စိတ်ဆိုးကြောင်း မပြခဲ့ဘူး”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အိမ်မှာ ရှိနေတဲ့ အချိန်မှာသာ အဲဒီလိုလုပ်တာ၊ ငါအလုပ် သွားနေချိန်မှာ မင်း သူ့ကို ဘယ်လို ဆက်ဆံတယ်ဆိုတာ ငါ့ကိုပြောခဲ့တယ်”

“သူမ ရှင့်ကို ဘာတွေပြောခဲ့ သလဲ”

ကျွန်မ ပြန်အော်ပြီးမေးပါသည်။

“မင်း သူ့ကိုပစ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း ပြောပြခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် အကုန်မပြော ခဲ့ဘူး၊ ငါက အတင်းအကျပ်မေးတယ်၊ နောက်ဆုံး ငါရှိနေတဲ့အခါမှ မင်း ဟန် ဆောင်ကောင်းသလောက် ငါ မရှိတဲ့ အခါဘယ်လောက်ဆိုးဝါးတဲ့အကြောင်း ကိုပြောခဲ့တယ်၊ ဒါတောင် မင်းကိုအပြစ် မတင်ပါဘူး၊ ငါသိတဲ့အကြောင်း မင်းကို မပြောပါနဲ့လို့ ကတိတောင်းတယ်။

မင်းလို ငယ်ရွယ်တဲ့မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ မကျန်းမာတဲ့မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ဘေးမှာ အမြဲနေချင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့လဲ ပြောတယ်၊ ငါ မင်းကို

မုန်းတယ် တီလီ၊ မင်းကြောင့် ငါမိခင် မျက်ရည်ကျရတာကို မြင်ရပြီး ငါသိ ခံစားရတယ်”

“ကျွန်မ ပြောတာကို နားထောင် ပါဦး နယ်လ်ဆင်၊ သူမဟာ မကျန်းမာ ဖြစ်နေတယ်၊ သူမ စိတ်ထဲထင်တာကို ပြောတာဖြစ်မယ်၊ အဲဒီအတိုင်းမဟုတ် ဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ကျိန်ပြောရပါတယ်”

“သေသွားတဲ့ ငါ့အမေကို လိမ် တယ်လို့ မင်းပြောသလား၊မင်းဟာအား အသုံးမကျတဲ့ကပ်ပိမ်းမိန်းမသားပဲ၊မေမေ ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာအနူးညံ့ဆုံးမိန်းမသား ဖြစ်တယ်၊ ငါ့ကို နာကျင်အောင်ဘယ်လို ကမ္မပြောခဲ့ဘူး၊ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ ငါ စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ စိုးလို့ မင်းအကြောင်း ကို မပြောခဲ့ဘူး၊ ငါ့အမေ လိမ်မာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းသာ လိမ်တာ၊ ငါ့ လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောတဲ့နေ့ကစပြီး မင်း လိမ်ညာခဲ့တယ်”

“တော်ပါတော့ နယ်လ်ဆင်”

ကျွန်မ ကုလားထိုင်မှထပြီး ဆီသွားပါတယ်၊သူက ကျွန်မကိုတွန်း ပါသည်။ ကုလားထိုင်မှ လဲကျလုနီး ဖြစ်သွားပါသည်။

“မင်း လိမ်တယ်”

သူက အော်ပြောလေသည်။

“ငါ့ကို လက်ထပ်မယ်လို့ ပြော တည်းက မင်းလိမ်ခဲ့တယ်၊ မင်းငါ့ကို လက်ထပ်မူဟာ လိမ်ညာမူပဲ၊ မင်း ကိုယ်ဝန်ရှိခဲ့တယ်၊ မင်းဗွေးမယ့် ကလေး အတွက် တရားဝင်အဖေ ရှိဖို့လိုခဲ့တဲ့ ဒီကလေးဟာ လူတိုင်းရဲ့ကလေး ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“တခြား ဘယ်သူမှ မဖြစ်နိုင် ခဲ့တာ ရှင်သိတယ်၊ ရှင်ဟာလီလီနဲ့ ဆိုတာ ရှင်သိတယ်”

“ငါသိတာက မင်းမှာ ကိုယ် ရှိတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ငါ့ကိုလက်ထပ် ပြောတဲ့အကြောင်းပဲ၊ မင်းမှာ အပြစ် တစ်ယောက်လိုအပ်နေတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ကို အမိဖမ်းလိုက်တာပဲ”

"ကျွန်မတော့ နားမလည်နိုင်အောင်ပဲ။ ရှင်ဟာ လီလီရဲ့ ဖခင် မဟုတ်ရင် ရှင့်ကို ကျွန်မ လက်ထပ်ခဲ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ရှင် ဘာကြောင့် ဒီစကားပြောတာလဲ"

"ငါ သဘောပေါက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကို ခွင့်လွှတ်ပြီး လက်ထပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါ့အမေကို သေအောင်ပစ်ထားခဲ့တဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်တော့မှခွင့်မလွှတ်ဘူး။ မင်းကို ငါမချစ်တော့ဘူး။ မင်းကိုမြင်လဲ မမြင်ချင်တော့ဘူး။ အခု မင်းဖြစ်ချင်တဲ့ အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ မင်းငါ့ဆီက ဘာမှ ဆင်ပြီး မရနိုင်တော့ဘူး။ မင်း ကလေးကို ဆင်ပြီး ထွက်သွားတော့"

"ရှင် ဒီလောက် သဘောထားသေးသင့်ဘူး။ ရှင် နောက်မှ နောင်တဆင်ခိုမယ်"

"ငါ ဘယ်တော့မှ နောင်တမရဘူး။ ဒီခင်ရဲ့ အိမ်ထဲက ထွက်သွားတော့မယ်ကို နောက်ထပ်မမြင်ချင်တော့ဘူး"

ကျွန်မသည် အထုပ်အပိုးများ ဖြစ်ပြီး တက္ကစီသမား ခေါ်လိုက်ပါသည်။ အိပ်ခန်းတွင် ကျွန်မတို့သားအမိ မိတယ်အထိတွင် ရှေ့ကြပါသည်။

ယခုတိုင် အဖြစ်ပျက်ကို မယုံကြည်အောင် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်မ သူ့အိမ်ခေါ်ဘဲ ရက်သတ္တပတ် စောင့်နေခဲ့ပါသည်။ သူ့ထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်သွယ်အခါ သူ့နှင့်ကျွန်မ ဘာမှပြောဖို့ မလိုကြောင်း ပြောပြီး တယ်လီဖုန်းချလိုက်ပါသည်။

မကြာခင် သူ့အခင်၏ ရှေ့နေက ကျွန်မအား သူ့ရုံးခန်းသို့ လာရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ရှေ့နေက နယ်လဆင်အနေဖြင့် သူ့အခင်ကွာရှင်းပြတ်စဲလိုကြောင်း ပြောပါသည်။ ကျွန်မသည် စိတ်မပါဘဲ သဘာတူလိုက်ပါသည်။ အားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ပါသည်။ နောက် နှစ်ပတ်တိတိ ကျွန်မ အထုပ်အပိုးခဲသိ ဖြစ်နေသည်။ မှန်မှန် အထုပ်အပိုး မဆုံးဖြတ်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။

ကျွန်မကို ကယ်တင်ဖို့ ရိုးစ ရောက်လာသည်။ တစ်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ကားဖြင့်ရောက်လာပြီး ကျွန်မတို့ သားအမိအား ကားလိုက်စီးခိုင်းမည် ဟုပြောပါသည်။ လီယွန်နှင့်နီတာလည်း ပါလာလေသည်။

သူမဟာ ပန်းခြံသို့ ကားမောင်းလာရင်း ဘာမှမဖြစ်သလို ပျော်ရွှင်စရာ စကားများ ပြောကြလေသည်။ ခုံတန်းတစ်ခုပေါ်တွင် ထိုင်ပြီးကလေးများကို စောင့်ကြည့်နေကြပါသည်။

ကျွန်မက သူ့မဘက်လှည့်ပြီး-
"နယ်လဆင်ကို လက်ထပ်ရင် ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲရမယ်လို့ ရှင်ပြောခဲ့တာမှန်ပါတယ်"

"ဒါကို မေ့လိုက်ပါတော့ လီလီ။ ရှင် ဒီလိုဖြစ်တာကို ကြည့်နူးရအောင် ကျွန်မ လာတာမဟုတ်ပါဘူး။ ရှင်အဖော် လိုမယ်ထင်လို့ လာတာပါ"

"ရှင်မှာ ဘယ်လို အစီအစဉ်ရှိသလဲ"

"မရှိဘူး။ အခုအထိတော့ ငွေအလုံအလောက်ရှိသေးတယ်။ နောက်တစ်လလောက်ကြာရင်တော့ ကုန်မှာပဲ။ နယ်လဆင်ဟာ ကျွန်မဘာသာအလုပ်လုပ်ပြီး ရပ်တည်နိုင်မယ်လို့ထင်တယ်။ လီလီအတွက်တော့ ထောက်ပံ့ကြေးပေးလိမ့်မယ်"

"အခု အလုပ်ရှာလို့ မရသေးဘူးလား"

"မရသေးဘူး။ ဒါပေမယ့် မကြာခင်ရနိုင်ပါတယ်"

"ဒါဆို ကျွန်မနဲ့ အတူလာနေပါလား"

သူမက ပြောပါသည်။

"ရှင်အမေက ကျွန်မတို့သားအမိကို လက်ခံမှာ မဟုတ်ဘူး"

"ဟာပေးလဲ ရှင့်ကို ရူးနေတယ်လို့ပြောလိမ့်မယ်"

ကျွန်မက ပြောပါသည်။

"ဒီလိုပြောရတာ ရယ်ဖို့တော့ ကောင်းတယ်"

ရိုးစက ရယ်ပြီးပြောလေသည်။
"ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကျွန်မဘာသာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေတော့မယ်"

"ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"
ကျွန်မစိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ မေးလိုက်ပါသည်။

"တကယ် ပြောတာပါ။ ရှင်က နယ်လဆင်ကို လက်ထပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်တဲ့ နေ့ကစပြီး ကျွန်မနဲ့ ဟာပေးတို့စိတ်ဝမ်းကွဲခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်မလဲ ကိုယ့်ဘာသာ ရပ်တည်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် ကျွန်မကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့တယ်။ ပထမတော့ ကျွန်မနဲ့ ပါတယ်။ နောက်တဖြည်းဖြည်း အောင်မြင်လာခဲ့တယ်။

တစ်နေ့တော့ အလုပ်လုပ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ မေမေဟာ အံ့ဩပြီး တက်မလို့ ဖြစ်သေးတယ်။ ကျွန်မမှာ ကလေးငယ်နှစ်ယောက် ရှိတဲ့အတွက် အလုပ်လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ သူလဲ ကလေးထိန်း မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဟာပေးက မေမေကို ကျွန်မဘာသာ ရပ်တည်နိုင်အောင် လုပ်ဖို့ခွင့်ပေးသင့်ကြောင်း၊ ကျွန်မအနေနဲ့ မေမေအပေါ်မှာ အမြဲမိမိမနေဖို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောပြတယ်။

ကျွန်မက ကလေးတွေကိုမေမေ မစောင့်ရှောက်နိုင်ရင်လူငယ်တစ်ယောက် ငှားမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မေမေဟာ မျက်နှာပျက်သွားတယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်မ အလိုကို လိုက်လျောပါတယ်"

"ရိုးစ ရှင်မှာ အဲဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိမှန်း ကျွန်မ မသိခဲ့ဘူး"

"ကျွန်မလဲ မသိခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မ အလုပ်အကြောင်း ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ ကျွန်မတင် မဟုတ်ဘူး။ မေမေအပြစ်လဲပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မဘာသာထွက်ပြီး အလုပ်ရှာတာ တယ်လီဖုန်းကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ အလုပ်ရခဲ့တယ်။ ငွေကို ဘယ်လိုသုံးရမယ်ဆိုတာ အခု ကျွန်မ သိပြီ။"

ဒီမှာလီလီ ကျွန်မအသက် နှစ် ဆယ့်သုံးနှစ် ရှိပါပြီ။ ကိုယ်ပိုင်ခြေနှစ် ချောင်းဝေါ်မှာ ရပ်တည်နိုင်ပါပြီ”

“သိပ်အံ့ဩစရာ ကောင်းတာပဲ နိုးစ်၊ ရှင်အတွက် ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ရှင်နဲ့လာပြီး နေခိုင်းရတာလဲ”

“ဒီလိုပါ”

သူမက စကားမဆက်သေးဘဲ ကျွန်မကိုသေသေချာချာကြည့်နေသည်။

“ကျွန်မ အလုပ်တစ်ခု လုပ်ဖို့ကြံ ရွယ်ထားတာကြာခဲ့ပြီ၊ ရှင်နဲ့နယ်လ်ဆင် ကို ပြန်ပေါင်းကြဖို့ အခြေအနေရှိလား”

“မရှိဘူး၊ လုံးဝ မရှိတော့ဘူး”

ကျွန်မ ဖြေပါသည်။

“သူက ကျွန်မတို့ သားအမိနဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်လိုကြောင်း ပြောပြီးပြီ၊ ကျွန်မ သူနဲ့ ဘယ်တော့မှ ပြန်မပေါင်း နိုင်တော့ဘူး”

“နောက်ထပ် မေးခွန်း မေးရဦး မယ်၊ ရှင်မှာ ငွေဘယ်လောက်ရှိသလဲ”

“သိပ်မရှိပါဘူး၊ ချွေတာသုံးရင် အတော်ကြာ ရပ်တည်နိုင်အောင် ရှိပါ တယ်၊ ကျွန်မလဲ မကြာခင် အလုပ် ရမယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတယ်”

“ဟန်စ်ဇီးလ်မှာပဲ အလုပ်ရမယ် ထင်သလား”

“ထင်တာပဲ”

ကျွန်မ စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသည်။

“ကျွန်မ မသိဘူး၊ ကျွန်မ စိတ်ရှုပ် ထွေးနေတယ်၊ ဘာကြောင့် မေးတာလဲ”

“ကျွန်မကလေးတွေကို ရှင်ထိန်း ပေးနိုင်မလား”

“ရှင် မိခင်”

“မေမေကိုထားလိုက်ပါ။ ကျွန်မ လိုချင်တာက ရှင်ကိုပဲ၊ ဒါဟာကျွန်မရဲ့ အစီအစဉ်ပဲ”

“အစီအစဉ်ကို ပြောကြရင် ပို ကောင်းလိမ့်မယ် နိုးစ်”

“အိုကေ ကျွန်မစိတ်ကူးက ဒီလို ပါ။ ကျွန်မ ဟန်စ်ဇီးလ်က ထွက်သွားချင် တယ်”

“ရှင် အမေက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ် ဘူး”

“ကျွန်မ သူ့ဆီက ထွက်သွားရ မှာပဲ လီလီ၊ ကျွန်မ သူမကို ချစ်ပါတယ်၊ မေမေကလဲ ကျွန်မကို ချစ်မှန်းသိပါ တယ်၊ မေမေက ကျွန်မကို သူမကားကွယ် ရမယ်၊ ကူညီရမယ်လို့ ယူဆထားတယ်၊ ကျွန်မလဲ အဲဒီလိုပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလေးတွေကို ကြီးပြင်းအောင် မွေးရဦးမယ်၊ တစ်နေ့မှာ ထပ်ပြီးလက် ထပ်ရဦးမယ်၊ ကျွန်မ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေချင်တယ်၊ ကလေးတွေလဲ ထပ်ပြီး လိုချင်သေးတယ်”

ကျွန်မလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး တောင်းပန်သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်နေ ပါသည်။

“ဒါဟာ ကျွန်မအတွက်အရေး ကြီးပါတယ် လီလီ၊ ကျွန်မဘာသာ နေ နိုင်အောင်ကြိုးစားရမယ်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ကူညီပါ”

“ကမ္ဘာပေါ်မှာ ကျွန်မ အကူညီ ပေးချင်ဆုံးသူဟာ ရှင်ပါပဲ နိုးစ်”

ကျွန်မ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်မ ကို ဝမ်းသာအားရ ဖက်လိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မ ပျော်သွားပြီ”

ကျွန်မ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ကဲ ရှင်အစီအစဉ်ကို ပြောပါဦး”

နိုးစ်က သူမ၏ အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ် ပြောပြပါသည်။

နိုးစ် မြို့မှ ထွက်သွားမည်ကို မစွက်ဂွန်ဆင် သိပါက သူမကို တားရန် အမျိုးမျိုး လုပ်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအခါ ကျွန်မက ကလေးများ ကို ထိန်းပေးရမည်။ ဟာဗေးကလည်း သူမကိုအား ပေးကြောင်း ပြောပါသည်။

သူမသည် စုဆောင်းငွေ အနည်း ငယ်ယူ ပြီး ပက်ဒူကင်၊ ကင်တပ်ကီသို့ အလုပ်သွားရှာမည် ဖြစ် သည်။ အလုပ် ကောင်းတစ်ခုရသည်နှင့် ကျွန်မတို့အား လုံး နေနိုင်မည့်အခန်းတစ်ခန်း ငှားမည် ဖြစ်သည်။ နိုးစ် အလုပ်ရှာနေစဉ်အတွင်း ကျွန်မသည် ငွေကို ခြိုးခြံစွာသုံးရမည်

ဖြစ်လေသည်။ သူမ အလုပ်ရပြီး အခန်း ငှားနိုင်သည် အချိန်တွင် ကျွန်မတို့ အားလုံး သူမနှင့် လိုက်နေကြရမည် ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်မ အလုပ်ရပါက ကုန်ကျ ငွေကို မျှဝေခံစားရမည် ဖြစ်သည်။ ထို အကြံ ကောင်းသည်ဟု ကျွန်မ ထင်ပါ သည်။ ဟာဗေး ဘာပြောပြော နိုးစ် ဝန် မစိုက်တော့ပါ။ ကျွန်မကတော့ စိတ်ပို မိသည်။ နိုးစ်က သူသည် ကျွန်မ နာမည် မပြောသည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပြီ ဟု ပြောပါသည်။

ကျွန်မ စိုးရိမ်စရာမလိုတော့ပါ။ ဟာဗေးသည် အံ့အားသင့်သောမျက်နှာ ဖြင့် ကျွန်မထံ လျှောက်လာပါသည်။ နိုးစ်က သူမ၏အစီအစဉ်ကိုပြောသည်။ ဟာဗေးက ကန့်ကွက်ရန် ပါးစပ်ဟော သည်။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့အား ပြီး စဉ်းစားရန် ပြောပါသည်။ ထိုအကြောင်း ကို မစွက်ဂွန်ဆင်အား ပြောပြချိန်တွင် အဘွားကြီးက အပြင်းအထန်ကန့်ကွက် ပြီး ထိုအချိန်တွင် သူ့ထံအကူအညီထု တောင်းလိမ့်မည်ဟု သူ့မျှော်လင့်ထား ရပါသည်။ ထိုအစီအစဉ်တွင် ကျွန်မ သဖြင့် အဘွားကြီး အလွန်ဒေါသသွား သည်။ ကျွန်မကို စကားမပြောပါ။

နောက်ဆုံး ဟာဗေးက ကျွန်မ တို့ကို ကူညီမည်ဟု ပြောလာသည်။ ကျွန်မနှင့် နိုးစ်တို့ အလွန် သွားကြပါသည်။ ကျွန်မတို့သည် ဥပဒေ ဝက်နီးပါး ထိုအစီအစဉ်ကို ဆွေးနွေး ပါသည်။

ဟာဗေးသည် သူ့ကတိတ် ပို၍ပင် အကူညီပေးလေသည်။ သူ့ မစွက်ဂွန်ဆင်အား အပြင်းအထန် ဟစ်ပြောဆိုလေသည်။ မစွက်ဂွန် ဆင်ကလည်း အလျော့မပေး။ ကျွန်မ၏ အစဉ်ကို သေဘောမတူပေ။ ငွေ တွင်ကျွန်မတို့သည် ထိုအစီအစဉ်

ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့လုပ်နိုင်
အောင် ဟာဗေးက ကူညီလေသည်။

ပထမဆုံးအနေဖြင့် ကျွန်မတို့
အားလုံးအား သူ့အိမ်တွင် ပြောင်းနေရန်
ခေါ်သည်။ သူက နှိမ် မရှိသည့်အချိန်
တွင် ကျွန်မသည် မစွက်ဂျွန်ဆင်၏
အနီးတွင် နေထိုင်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း
ပြောလေသည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ နှိမ်၏ အခန်း
သို့ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်လေသည်။ ဒုတိယ
အဆင့်အနေဖြင့် အလုပ်မှခွင့် တစ်ပတ်
သုံး နှစ်အား ပက်ခွက်ကဲ့သို့ လိုက်ဖို့
လေသည်။

သူမသည် ရက်သတ္တနှစ်ပတ်
အတွင်းမှာပင် တယ်လီဖုန်းကုမ္ပဏီတစ်ခု
တွင် အလုပ်ရခဲ့သည်။ နေချင်စဖွယ်
အခန်းတစ်ခုကိုလည်း ရှာဖွေတွေ့သဖြင့်
ဆန်စီးလိသို့ ပြန်လာပြီး ကျွန်မတို့
အားလုံးပြောင်းရန် စီစဉ်ပေးလေသည်။

ကျွန်မတို့ ပြောင်းရွှေ့နေသော
နေရာ အံ့ဩစရာ ကောင်းလေသည်။
ကျွန်မတို့သည် ဒစ်စနေလင်ဒ်သို့ သွား
သော ကလေးများဖြစ်သွားကြပါသည်။
ကျွန်မသည် နေရသော အိမ်ကိုသဘော
ကျသည်။ ကင်တစ်ကိုပြည်နယ်ကိုလည်း
သဘောကျပါသည်။ နှိမ် အလုပ်လုပ်
သော တယ်လီဖုန်းကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်
အလုပ်လုပ်ရသည်ကိုလည်း သဘောကျ
ပါသည်။ ဘဝသစ်မှာ လွတ်လပ်၍မျှော်
ဆိုခဲ့ရက် အသစ်များ ရှိလာပါသည်။
အဝန်လည်း ပိုရှိလာသည်ဟု ခံယူပါ
သည်။

ယခုအခါ ပါဒါကကတ်တွင်
ကျွန်မတို့နေသည်မှာ နှစ်နှစ်ရှိပါပြီ။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် အလွန်
အလွန်လဲနေပါပြီ။ ကျွန်မတို့ကိုယ်ပိုင်
အသတ်များအပေါ်တွင် ရပ်တည်ပြီး
ကျွန်မတို့၏ကလေးများကို ပြုစုကျွေး
မွေးကြလေပြီ။ ကျွန်မတို့ ဘာသာ
အယူအဆကို အားရပေးရ ရယ်မောနိုင်ကြ
သည်။ ကျွန်မတို့သည် နယ်လ်ဆင်
ကြောင်းကို ပြောမိကြပါသည်။ သူ

အလွန်ပျော့ညသလို ကျွန်မတို့လည်း
ပျော့ညကြောင်း သိလာပါသည်။

နယ်လ်ဆင်က ကျွန်မတို့လည်း
သူ့ကိုမချစ်ဘဲ အသုံးပြုသည်ဟု ယူဆ
လေသည်။ ကျွန်မ မသိဘဲ ထိုသို့လုပ်
မိသည်ဟု ထင်မိပါသည်။ ထိုအချိန်က
ကျွန်မတို့သည် ထိုကဲ့သို့ လုပ်ရန် မရည်
ရွယ်ခဲ့ကြပါ။ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်မှာ
တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ခွဲစားပုံချင်း
မတူပါ။ သူကလည်း ကျွန်မတို့နှစ်
ယောက်ကို တစ်မျိုးစီယူဆပါလိမ့်မည်။
ဒါကိုတော့ ကျွန်မတို့ မသိပါ။ ကျွန်မတို့
တကူးလွန်ခဲ့သည့် အပြစ်ကြီးမားပုံကို
ကြည့်ပြီး အံ့ဩနေမိပါသည်။ ပြီး
နယ်လ်ဆင်၏ အကြောင်းကို
နောက်ထပ် အာမူကြားရပါသည့်ခင်၏
အိမ်ကို ရောင်းချပြီးနောက် မြို့ခွဲထွက်
သွားပါသည်။ သူ့ကိုချစ်နိုင်မည့် ချစ်သူ
အသစ်တစ်ယောက် တွေ့ကောင်းတွေ့
မိလိမ့်မည်။ ဤအတိုင်း ကျွန်မတို့နှင့်
မိမိတို့သည်။ သူ၏အနီးဟောင်းနှစ်ယောက်
ထံမှ တစ်ခုတစ်ခုခွဲကာ ပြည်စီမံမည်
ဟုလည်း ကျွန်မ မျှော်လင့်မိပါသည်။

လွတ်ရန်နှင့် အနာဂတ် အခြေ
အနေမှာ အတော်အသင့်ကောင်းမွန်နေ
ချေ၏လည်း ကျွန်မတို့သည် အတိုက်တို
ပြန်လာသောတစ်နေ့ပေ။ ကျွန်မတို့
လိုက်ရောက်သည့် နောက်လတွင် အိမ်
ထောင်ပြုတော့မည် ဖြစ်သည်။ သူမ၏
သတို့သားလောင်းမှာ အလွန်တော်သူ
ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့အတွက် နေရာရှင်မှု
ရနိုင်မည့် အလားလှရှိပါသည်။ မစွက်
ဂျွန်ဆင်သည် အချိန်မတိုက်မီ ကြာခဏ
လာတတ်ပါသည်။ နှိမ်၏ဘဝကို သူမ
ကာကွယ်ရန်နှင့် ဦးဆောင်ရန် မလိုတော့
ကြောင်း သိသွားလေပြီး အပြောတော့
ကြမ်းဆဲဖြစ်ပါသည်။ ပြင်ကျယ်
ထိုအပြောကြမ်းမှုကြောင့်ပင်
နှိမ်သည် သူမထံမှ နှုန်းထွက်လာခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

လေးလေးလူလူ

သူမလူနှင့် သူမလူသားတို့
တိုက်ပွဲမှာ အလွန်ပြင်းထန်ပါသည်။ သူမ
အနေဖြင့် ဟိုးတက်မရှိပါ။ နောက်ဆုံး
အကြိမ် ကျွန်မတို့နှင့် လာနေစဉ်က
တစ်ကြိမ်တော့ ရယ်ပါသည်။

ပြန်ကြားနောက်လတွင် နှိမ်သည် သူမ
အိမ်သို့ ပြောင်းတော့မည် ဖြစ်သည်။
အလုပ်မှထွက်၍ အိမ်ထောင်ရှင်မနှင့်
မိခင်ဖြစ်ဖို့ ပြင်ဆင်ရပါတော့မည်။ ကျွန်မ
အလုပ်ဆင်းနေချိန်တွင် လီလီကို သူမ
ထိန်းပေးမည် ဖြစ်လေသည်။

ဟာဗေးသည် ကျွန်မတို့ထံ
မကြာခဏ လာပါသည်။ သူသည်
ဟန်စီဗီဗီမှ ပါခွက်ကဲ့သို့ အလုပ်
ပြောင်းရန်ကြိုးစားနေလေသည်။ သူက
ကျွန်မတို့ လက်ထပ်ပါက မနှိုက်စက်ပါဟု
ကတိပေးလေသည်။

ကျွန်မက သူ့အား ကျွန်မသည်
သင်ခန်းစာချပြ ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကို ပြန်
ညှဉ်းပန်နှိုက်စက်နိုင်ကြောင်း ပြောပြပါ
သည်။ သူက အရှုံးပေးပြီး ကျွန်မတို့
နှစ်ယောက် အပြန်အလှန် နားလည်မှု
ရှိဖို့လိုကြောင်း ပြောလေသည်။

ကျွန်မနှင့်ဟာဗေးတို့ စေ့စပ်မည့်
အကြောင်းပြောသောအခါ နှိမ်မအံ့ဩ
ပါ။ သူမက ဟာဗေးသည် ကြာမြင့်စွာ
ခံစားနေခဲ့ရကြောင်း၊ ကျွန်မကို လက်
ထပ်လိုသဖြင့် စောင့်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ပြောပြပါသည်။

သူမက ရယ်ပြီး ပြောပါသည်။
"နယ်လီတို့နှစ်ယောက်ဟာ တစ်
ချိန်လုံး Wives in Law ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်၊
အခုတော့ Sisters in Law ဖြစ်သွား
ကြပြီ။ အံ့ဩစရာမကောင်းဘူးလား။"

အင်ကော ဘယ်လို ထင်သလဲ၊
သူမ အခြေတော့မှန်ပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့၊
ဒါဟာ အံ့ဩစရာ ကောင်းပါတယ်။

အဝေး (၆)၊
ကျွန်မ၏
အိမ်ခြင်ရ
Ref: Engaged to My best Friend's
Husband By Geraldine Kitay

ယိုးဒယားနိုင်ငံလတ်

သတ္တ

ကျော်ဦးလွင်

ပြောသံ ကြားဖူးပါတယ်။ ကြောင်ကို မုန်းလို့ ဆွဲကိုင်ပေါက်၊ ငါးခြောက်ပုံ ပေါ်ရောက်တဲ့။ အခု ကျုပ် အဖြစ်က ငါးကြော်ပုံပေါ် ရောက်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။ ဒါပေမယ့် . . . ။

ကျုပ်ရဲ့ဇာတိ အုန်းညိုကျွန်းဆိုတာ ပင်လယ်ကမ်းခြေပေါ်မှာရှိတဲ့ ဇနပုဒ် သာသာ ရွာကလေးပါ။ ဒါပေမယ့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရလက်ထက်ကတည်းက သူကြီး တစ်ဦးခန့်ထား အုပ်ချုပ်ခဲ့လို့ မြေပုံထဲမှာလည်းပါတဲ့ ရွာပဲတဲ့။ ရွာရဲ့ အဓိက လုပ်ငန်းက ငါးဖမ်း၊ ဆားနေလှန်း၊ အုန်းဆီငင် အစရှိတဲ့ လုပ်ငန်းတွေအပြင် လယ် ယာလုပ်ငန်းကိုလည်း လုပ်ကိုင်ကြတာမို့ အတော်အသင့် ဝင်ငွေရှိကြတယ်။

ကျုပ်လို မိဘမဲ့ တစ်ကောင်
ကြွက်တောင်မှ သူကြီးအိမ်မှာ သူရင်း
ငှားလုပ်ရင်း ထမင်းကောင်းကောင်းစား
ရပါတယ်။ ကျုပ်မိဘတွေက တံငါတွေ။
ဝင်လယ်ထဲ ငါးဖမ်းထွက်ရင်း မှန်တိုင်း
မိပြီး ပြန်မလာကြတော့တာ။ ဒါနဲ့ပဲ
သူကြီးက သူ့အိမ်မှာ တိုလီမိုလီအလုပ်
တွေ ခိုင်းရင်း လယ်ထွန်၊ ငါးဖမ်း ခိုင်း
တာ။ ကျုပ်က မိဘရဲ့ သွေးပါသူပီပီ
လယ်ထွန်တာထက် ငါးလှေလိုက်ရတာ
ပျော်တာမို့ သူကြီးပိုင်တဲ့ ငါးဖမ်းလှေမှာ
ဝင်လုပ်ရတယ်။

အဲဒီမှာတင် ကျုပ်သေသင့်တဲ့
ဖြစ်မှု ကျူးလွန်တယ်လို့ ပြောကြပါ
ရောလား။ ဘာအပြစ်ရှိရမှာတဲ့။ ရွာ
ထွန်းတောင်ကိုင် သူကြီးသမီး ပန်းမုံနဲ့
ကျုပ် အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိသွားတဲ့
အပြစ်ပေါ့။

ပန်းမုံနဲ့ ကျုပ်ကိုစွဲကို သိသွားတဲ့
သူကြီးဟာ ယမ်းပုံမီးကျ ဒေါသထွက်
တော့တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ဒီကိစ္စ လူတွေ
သိခင်မှာဘဲ သူ့ရဲ့ တပည့်လက်သား
တွေကို တိတ်တဆိတ်ခေါ်ပြီး ကျုပ်ကို
နှိပ်ခိုင်းတယ်။ ကျုပ် သတိမေ့တော့မှ
ငါးဖမ်းလှေပေါ်ကို တင်ခေါ်လာပြီး
ညီညီပျောက်ကျွန်းရှိရာကို ခေါ်လာကြ
တော့တာပဲ။

ကိုယ်ပျောက်ကျွန်း ဆိုတာက
ပင်လယ်ပြင်ထဲမှာ ထီးထီးမားမားရှိနေ
တဲ့ ကျောက်ဆောင်ကျွန်းကို ခေါ်ကြ
တာ။ ကျွန်းတစ်ပြင်လုံး ပတ်လည်မှာ
ကျောက်ချွန်းတွေရှိနေလို့ လှေကပ်လို့
မရဘူး။ လှိုင်းကလည်း ထန်နေတယ်။
အဲဒီကြောင့် ကျွန်းအနီးကို ရောက်သွား
တဲ့ လှေတွေဟာ လှေရော လူပါပျောက်
သွားကြလို့ ကိုယ်ပျောက်ကျွန်းလို့ ခေါ်
ကြတာ။

ကျွန်းကို မှန်ဝါးဝါးမြင်ရတဲ့
အနေအထားလောက် ရောက်တော့
ကျုပ်ကို ခေါ်လာတဲ့လှေက ရှေ့မဆက်
တော့ဘူး။ သူကြီးရဲ့ တပည့်လက်သား
တွေက ကျုပ်ကို ခြေရော လက်ပါ

ကြီးတုပ်ကြတယ်။ ပြီးတော့ အသင့်
ပါလာတဲ့ ခဲလုံးကို လက်ပြန်ကြီးနဲ့ ချည်
ဆွဲပြီး . . .

“ကဲ ငရဲကို ပို့ပေးလိုက်မယ်
မောင်ဘသာရေ သူကြီးသမီး ပန်းမုံက
ငါတို့လို မိစုံဖစုံ သားသမီးနဲ့မှ တန်တာ
ကွ၊ မင်းကတော့ ရေထဲက ငါးမန်းတွေနဲ့
ပဲ တန်တာ၊ တန်ရာ တန်ရာသွားပေ
တော့”ဆိုပြီး ရေထဲပစ်ချကြတော့တယ်။

ကျုပ် အသည်းထဲ စိမ့်ခနဲအေး
သွားပြီး ရေအောက်ကို တံဖြည်းဖြည်း
နစ်လာတယ်။ လက်ပြန်ကြီးမှာ ခဲဆွဲ
ထားတာမို့ ကျုပ်လှုပ်လို့တောင် မရ
သလောက်ပဲ။ စိတ်ကို အတန်တန်တင်း
ထားတဲ့ ကြားထဲက ရေတွေ မွန်းလာပြီး
သတိလစ်သွားတယ်။

သတိရလာတဲ့ အခါကျတော့
ကျုပ်နံ့ဘေးပတ်ပတ်လည်မှာ လှိုင်းခွပ်
သလို တဝုန်းဝုန်းအသံတွေ ကြားနေရ
တယ်။ ကျောတစ်ပြင်လုံးလည်း နွေး
ထွေးတဲ့ အငွေ့အသက်တွေကို ထိတွေ့
နေရတယ်။ မျက်လုံးကို အားတင်းပြီး
ဖွင့်အကြည့်မှာ နေရောင်ကို မြင်ရတယ်။
ကျုပ်ရေပေါ်မှာ ပေါလောမျောနေမှန်း
သတိပြုမိတယ်။

ကျုပ်ဟာ ပင်လယ်မှာမျောနေ
ရင်း ကျောက်ဆောင်ကျောက်ချွန်းတွေ
နဲ့ နီးလာနေတာကို မြင်နေရတယ်။
ကျုပ်ဘေးက လှိုင်းသံ တဝုန်းဝုန်းနဲ့ပါ
လာကြတာတွေကိုလည်း အနီးကပ်မြင်
လိုက်ရတယ်။ လက်စသတ်တော့ လင်း
ပိုင်အုပ်ကြီးက ကျုပ်ကိုကယ်ပြီး ကမ်း
ခြေထိ ခေါ်လာကြတာကိုး။

ကြည့်နေရင်းမှာပဲ ကျုပ်ရဲ့ ခန္ဓာ
ကိုယ်ဟာ ကျောက်ချွန်းတွေနဲ့ လွတ်တဲ့
အကြိုအကြားတွေထဲကို ရောက်လာ
တယ်။ လင်းပိုင်တွေရဲ့ နှုတ်သီးနဲ့ တွန်း
မှုတ်မှုကြောင့် ရေထဲပေါ်နေတဲ့ ကျုပ်
ဟာ ကျောက်ဆောင်ကြိုကြားထဲမှာ
တည်ရှိနေတဲ့ သံပြင်ကျယ်ပေါ်ကို
ရောက်သွားရတော့တယ်။ သံပြင်ပေါ်
ကို ရောက်မှန်းသိချိန်မှာတော့ ကျုပ်

လုံးလုံးလျားလျား သတိလစ်သွားတော့
တယ်။

သတိ ရလာတဲ့အခါမှာကျတော့
ကျုပ်ရဲ့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ လူတွေ
ပိုင်းနေကြတာကို တွေ့ရတယ်။ လက်
ပြန်ကြီးနဲ့ ခြေထောက်ချည်တဲ့ကြိုးကို
တော့ မဖြေကြသေးဘူး။

ကျုပ် တအံ့တဩကြည့်နေတုန်း
မှာ လူကြီးတစ်ဦးက မေးတယ်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလာ
လဲ”

“ကျွန်တော် မောင်ဘသာပါ၊
အုန်းညိုကျွန်းကပါ”

“မိဘကကော”

“အဖ ဦးဗေဒါနဲ့ အမိဒေါ်ဆင်
ဖြစ်ပါတယ်”

“ဟင် . . . မဆင်ရဲ့သားကိုး”

အဲဒီလူကြီးရဲ့ လေသံက ကျုပ်
ကို သိစေလိုပဲ။ ကျုပ်က သူ့ကို ကြည့်ပြီး

“အမေ့ကို သိပါသလား ခင်ဗျာ”

“သိပါကွယ်၊ မဆင်လဲ လှေပျက်
ပြီး ဒီရွာမှာ လင်းပိုင်တွေ ကယ်ပြီး တင်
ထားခဲ့လို့ အသက်ရှင်နေပါတယ်၊ မင်းကို
လဲ သတိရနေရှာပါတယ်”

ကျုပ် အရမ်း ဝမ်းသာသွား
တယ်။

အဖေနဲ့ အမေ ကွယ်လွန်ပြီလို့
ထင်ထားတာ၊ အခု အသက်ရှိနေသေး
တယ်ဆိုပါလား။

“မင်းအမေက အခုအိမ်မှာပဲ
ရှိနေလိမ့်မယ်၊ သူက ငါးပိထောင်းတဲ့
အလုပ်ကို လုပ်တယ်ကွယ်”

ကျုပ်ကြိုးတွေကို ဖြေပေးရင်း
လူကြီးက ပြောပြနေတယ်။ နောက်မှ
သိရတာက လူကြီးနာမည်က ဦးထွားတဲ့။
သူပဲ ဦးဆောင်ပြီး ရွာထဲကို ခေါ်လာခဲ့
တယ်။ ကျုပ်အတွက်တော့ တအံ့တဩ
ပဲ။ အဝေးက ကြည့်ရင် ကျောက်စိုင်
ကျောက်သားတွေနဲ့ အုန်းပင်တွေကိုပဲ
လှမ်းမြင်ရလေ့ရှိတဲ့ ဒီကျွန်းပေါ်မှာ ရွာ
ကလေးတစ်ရွာ တည်ရှိနေတယ်။

ပြီး ခရမ်း၊ ပဲ၊ အာလူး စတဲ့ စားပင် သီး
ပင်တွေရှိတယ်။ သရက်၊ ပိန္နဲစတဲ့ နှစ်
ရှည်ပင်တွေရှိတယ်။ အုန်းပင်၊ ကွမ်းသီး
ပင်ဆိုတာတွေက မလိုချင်အဆုံး ပေါက်
ရောက်နေကြရဲ့။

ကွမ်းသီးပင်စည်ကို တိုင်တွေ
အဖြစ် စိုက်ထူပြီး ကွမ်းသီးပင်စည်ကို
ခွဲခြမ်းထားတဲ့ အခြမ်းတွေနဲ့ အကာ၊
အခင်းတွေ လုပ်ကြတယ်။ ခေါင်မိုးကို
ဝါးနဲ့ဆင်ပြီး ခန့်ပျစ်တွေနဲ့ မိုးကြတာ။
အမေ့ကိုလည်း ကွမ်းသီးအိမ်ကလေး
တစ်လုံးမှာ တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်ကို တွေ့
တော့ အမေ ဖက်ပြီး ဝိုလိုက်တာ။

ဒီရွာရဲ့ အစကနဦးက တကယ့်
ကို လူမနေကျန်းပဲတဲ့။ ဒါပေမယ့် မြန်မာ
ဘုရင်မင်းလက်ထက်တော်တည်းက
အင်္ဂလိပ်တွေ ကျူးကျော်လာတာကို မခံ
လိုတဲ့ မြန်မာတချို့ဟာ ကုန်းတစ်တန်
ရေတစ်တန်ခရီးနှင်ပြီး ပင်လယ်ထဲမှာ
လှေနဲ့ မှော့ခဲ့ကြရာက ခုလို လူမနေတဲ့
ကျွန်းကို ရောက်လာကြတယ်။ ကံအား
လျော်စွာ သူတို့ဟာ ကျွန်းပေါ်ကို ဝင်
လိုရတဲ့ တစ်ပေါက်တည်းသော ဝင်လမ်း
ကိုတွေ့ပြီး ကျွန်းပေါ်တက်နိုင်ကြသတဲ့။

ပြီးတော့ သူတို့လူလူကတဲ စပါး
တွေ၊ သရက်၊ ပိန္နဲမျိုးစေ့တွေကို ကျွန်း
ပေါ်မှာ စိုက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။
လူစွန့်စားတချို့က ညအခါအိပ်နေကြာ
နဲ့ ပင်လယ်ကိုထွက်ပြီး ငါးဖမ်းတယ်။
ပြီးတော့ တံငါယောင်ဆောင်ပြီး နီးရာ
ကမ်းမှာ ငါးလည်းရောင်း၊ လိုရာအသုံး
အဆောင်လည်း ဝယ်ရင်း အခြေအနေ
ကိုလည်း စနည်းနာကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ နေလာခဲ့တာ အင်္ဂလိပ်
အုပ်ချုပ်တဲ့ခေတ်ကုန်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ
အုပ်ချုပ်ရေးရလာတဲ့ထိ ဆိုပါစေအောင်။
မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ပေမယ့် ဒီကျွန်းက
လူတွေကတော့ နဂိုအတိုင်းပဲ ဆက်နေ
ကြတယ်။ ဒီရွာမှာ သူကြီး မရှိဘူး။
ဆယ်အိမ်ခေါင်းဆိုတာလည်း မရှိဘူး။

ဝန်းညိုနိုင်ပြီး ပြေရင်းကြရတာ။ ဒီတော့
ကိုယ့်ရွာမှာပဲ ကိုယ်ပျော်ရွှင်စွာ ဆက်နေ
ကြတာတဲ့။

ဒီရွာက လူတိုင်းဟာ မိုးသားစွာ
အလုပ်လုပ်တယ်။ ကိုယ်ရွာဖွေလို့ရတဲ့
ငါးတွေ၊ အသီးဝလံတွေကို တစ်ရွာလုံး
ကို မျှဝေပြီး စားကြတယ်။ ဆင်းရဲ ချမ်း
သာ မရှိဘူး။ လူတိုင်းဟာ ကွမ်းသီးပင်
အိမ်တွေနဲ့ နေကြတာပဲ။

ကျုပ်ဟာ အမေ့အတွက် ရွာ
သားတွေ ဆောက်ပေးထားတဲ့ အိမ်မှာ
နေရင်းနဲ့ တံငါအလုပ်ကို ရွာသားတွေနဲ့
ဝင်လုပ်တယ်။

ခြောက်လလောက် ကြာတော့
ရွာထဲက မယ်စိန်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို
အမေက တောင်းရမ်းပေးတယ်။ ဒီရွာမှာ
မင်္ဂလာဆောင်တယ်ဆိုတာ ထူးထူးခြား
ခြား အခမ်းအနား မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်
အိမ်က ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေကို
မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ သတို့သား သတို့သမီး
တို့ နေတဲ့အိမ်ကို ယူလာပြီး စုပေါင်း
ချက်ကြ စားကြနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
ကျင်းပကြတာပါပဲ။ အိမ်တစ်လုံးကို
တော့ ရွာသားလက်ဖွဲ့အနေနဲ့ ဝိုင်း
ဆောက်ပေးကြတာပေါ့လေ။

ကျုပ် မင်္ဂလာဆောင်အပြီးမှာ
အမေ့အိမ်နဲ့ နည်းနည်းလှမ်းတဲ့နေရာ
မှာ နေရတယ်။ မယ်စိန်က အမေ စပ်
ပေးမှ ကျုပ်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျတာဆို
ပေမယ့် ကျုပ်အပေါ် သစ္စာရှိရာတယ်။
ခမျာ ရည်းစားတောင် ထားခဲ့ဖူးတာ
မဟုတ်ဘူး။

ဒါပေမဲ့ လူစိတ်ဆိုတာ အခက်
သားကလား။

ကျုပ်ကတော့ မယ်စိန်နဲ့ ပေါင်း
နေရက်နဲ့ အုန်းညိုကျွန်းက ငယ်ရည်း
စား ပန်းပွဲကိုပဲ သတိရနေမိတယ်။
အထူးသဖြင့် ငါးဖမ်းထွက်ရတဲ့ရက်တွေ
ဆို ပင်လယ်ထဲကနေပြီး အုန်းညိုကျွန်း
ရိနိုင်မယ်နေရာကို မှန်းဆရင်း ပန်းပွဲဆို
ပြေးသွားချင်စိတ်ပေါက်လာမိတာပဲ။

မသွားတာဘဲ။ မြို့တွေ၊ ရွာတွေကို သွား
တဲ့လူတွေက သူတို့ကို ရွာခံ၊ မြို့ခံတွေ
ရိပ်မိမှာစိုးလို့ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး ထွက်
ကြ ဝင်ကြရတာဆိုတော့ ကျွန်းကို ဝင်
တဲ့ လမ်းကို လူသိမှာကို အလွန်စိုးရိမ်
ကြတာ။ ဒါကြောင့် မြို့ကို ပစ္စည်းပစ္စယ
ဝယ်ဖို့သွားမယ့် လူစုရင် ကျုပ်ကို မခေါ်
ဘူး။ ကျုပ်က အုန်းညိုကျွန်းသားဆို
တော့ မျက်နှာသိတွေနဲ့တွေ့ပြီး နောက်
ယောင်ခံလိုက်လာကြမှာကိုလည်း စိုးကြ
တယ်လေ။

များမကြာခင်မှာပဲ မယ်စိန်မှာ
ရင်သွေးကလေး လွယ်ထားလာရတယ်။
အမေကတော့ ပြုံးပြုံး ပြုံးပြုံးနဲ့ပေါ့။ သူ
အိမ်နဲ့ ကျုပ်အိမ် အပြေးအလွှားလုပ်
နေရတာ သူ့မှာ အမေ။ မြေးချီရမှာ
ပျော်နေရှာတာ။

တစ်နေ့ကျတော့ ကျုပ် ငါးဖမ်း
ရာက အပြန်မှာ လူတွေ ငါးဖမ်းလှေဆို
မှာ စုဝေးနေကြတာတွေ တော့ သွား
ကြည့်မိတယ်။ လား . . . လား။

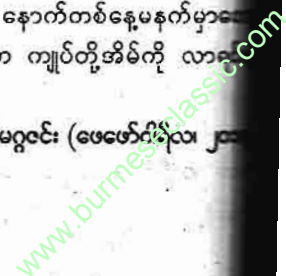
ကျုပ်ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်ထာ
တဲ့ ကိစ္စကြီးပါလား။ ကြည့်စမ်း။

သောင်ပြင်ပေါ်မှာ စင်းစင်း
ကလေးလှဲနေရင်း သတိလစ်နေတဲ့သူ
ပန်းပွဲ။ ကျုပ် အမြဲသတိရနေတတ်
ပန်းပွဲ။ ကျုပ်က ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်
အပြေးအလွှားတွေလိုက်ချင်တဲ့ ပန်း
အခုတော့ ကျုပ်မျက်စိအောက်
ကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာ
လေ။

“ဒါ ကျွန်တော်တို့ရွာက သူ
သမီး ပန်းပွဲပါ။ လှေနဲ့ ခရီးထွက်
ရေနစ်လို့နဲ့ တူပါတယ်”

ကျုပ်ပြောပြတော့ လူကြီး
က ပန်းပွဲကို အမေ့အတွက် ဆော
ပေးထားတဲ့ အိမ်လေးမှာ ခဏထာ
ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ
အမေက ကျုပ်တို့အိမ်ကို လာ

သတိရနေတာ ပြောပြတယ်။
ကျုပ်လည်း ပန်းပွဲက တွေ့ချင်နေ
တာပေါ့။ ဖြစ်နိုင်ရင် ညကတည်းက
အိမ်မှာအိပ်ရင်း ပန်းပွဲကို စောင့်
ဆိုက်ချင်နေခဲ့တာ။

သို့သော်လည်းပေါ့လေ။
မင်းမှာ သစ္စာ၊ လူမှုကတိတဲ့။

အခု မယ်စိန်နဲ့ တစ်ရွာလုံးသားနဲ့
အမေ့ရွှေမှာ မင်္ဂလာဆောင်ပြီး
မယ်စိန်ဟာ ကျုပ်အပေါ် မယား
ဘူးမပျက်ခဲ့တဲ့ ဇနီးကောင်းတစ်
ယောက်လည်းဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ အခု
ရဲ့ရင်သွေးကို လွယ်ထားရတဲ့ မိခင်
လည်း ဖြစ်တယ်။

အခုမှပဲ ပန်းပွဲက ပင်လယ်ထဲ
ကျော်လာပြီး ကျုပ်မျက်စိအောက်ကို
လာမတော့ ကျုပ်က မယ်စိန်
မှာ သစ္စာပျက်ရမှာလား။

ကျုပ်စဉ်းစားနေတုန်း မယ်စိန်
အသံပြတယ်။

“မောင်ကြီး မနေ့က ရောက်နေ
တဲ့ သည်မိန်းကလေးကို သွားပြီး
အိမ်မေးကြမယ်လေ၊ သူ့ကြိုက်မယ်
အဖို့ တွန့်မ ငါးရဲ့ခြောက်ဆန်ပြုတ်
ထားတယ်”

မယ်စိန်က ကျုပ်ထင်ထားတာ
အတိုင်း ရှိသားပြီး ခင်ပွန်းရဲ့
အလိုကို သိတတ်ရှာတာ။

ပန်းပွဲကို တွေ့ချင်နေပြီမို့
ခေါ်ပြီး အမေ့အိမ်ဘက်ကို
ခေါ်တယ်။

ပန်းပွဲက သတိရနေပြီ။ အမေ့နဲ့
အတူတူနေကြရာက ကျုပ်တို့ လင်
မယားဖြစ်တော့ ခမျာ မျက်စိမျက်နှာ
လည်းကောင်းတယ်။

“ပန်းပွဲက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပင်
မော့လာရတာလဲ”

ကျုပ်က မေးတော့ ပန်းပွဲအစား
ပြောတယ်။

“ကျုပ်က သူ့သမီးချစ်ကို မြို့က
အမေ့အိမ်ထဲမှာ မင်္ဂလာ

ဆောင်ဖို့ လှေခွဲအသွားမှာ ပန်းပွဲက မြို့
သားမယူချင်လို့ ရေထဲခုန်ချလာတာတဲ့၊
ကံကြီးပေလို့ လင်းပိုင်အုပ်က ကယ်လာ
တာပေါ့ကွယ်”

အင်း ကျုပ်လည်း သက်ပြင်းကို
ပဲ ချမိတော့တယ်။ တကယ်တော့ ပန်းပွဲ
ခုလိုမျိုး ရေထဲခုန်ချတာ ပြီးခဲ့တဲ့ ငါးလ
ခြောက်လလောက်ကဆိုရင် ကျုပ်အဖို့
အတိုင်းထက်အလွန်ဆိုရမှာပေါ့။

ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျုပ်မှာ
မယားနဲ့ သားနဲ့ ဖြစ်နေပြီ။ ဒီကျွန်းမှာ
ကိုယ့်လင်ကိုယ်မယားအပေါ် သစ္စာ
ပျက်ပြီး အငယ်အနှောင့် ယူတာ၊ လင်
ငယ်နေတာဆိုတာ တစ်ခါမှ မရှိဖူးကြ
ဘူးဆိုတော့ ကျုပ်ကျမှ ဒီကိစ္စတွေရှိလို့
မဖြစ်ဘူးလေ။ မယ်စိန်အပေါ် သစ္စာ
ဖောက်ရမယ့်အစား သေတာကမှ ကျုပ်
အတွက် ကောင်းဦးမယ်။

“အစ်ကို နေကောင်းတယ်နော်”

ကျုပ်က လူမမာကို မမေးရခင်
လူမမာက ကျုပ်ကိုမေးတယ်။ ကျုပ်
ခေါင်းညိတ်ရုံပဲ ညိတ်ပြနေတုန်းမှာ
မယ်စိန်က သူယူလာတဲ့ ဆန်ပြုတ်ကို
ပန်းကန်နဲ့ထည့်ပြီး ပန်းပွဲသောက်ဖို့
ယူလာပေးတယ်။

ပန်းပွဲက သူ့ကြီးသမီးမို့ အရင်
တုန်းက ခြေမွေးမီးမလောင် လက်မွေး
မီးမလောင်နေခဲ့ရပေမယ့် အခု ဒီရွာကို
ရောက်လာတော့ အမေ့အိမ်မှာနေပြီး
အမေ့ ထောင်းပြီးသား ငါးပိတွေကို
အိမ်ပေါက်စေ့လိုက်ဝေပေးတယ်။ ကျုပ်
အိမ်ကိုလည်း ငါးပိပိုမှပဲ ရောက်တော့
တယ်။ ကျုပ်နဲ့တွေ့တိုင်းလည်း မျက်နှာ
အပျက်ပျက်နဲ့ပဲ။

သူ့ခမျာ ကျုပ်အပေါ် သစ္စာ
စောင့်သိပြီး မြို့သားကို မယူဘဲ ရေထဲ
ခုန်ချတဲ့အထိ သူ့အချစ်ကို သက်သေပြ
ခဲ့ရှာတာ။ ကျုပ်ကတော့ ဒီရွာရောက်
ပြီး မကြာမီမှာ အမေ့ထောင်းပေးတဲ့
မယ်စိန်ကို ယူခဲ့တယ်။ ကျုပ်တွေ့မိတိုင်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်မိတယ်။

ပန်းပွဲရောက်ပြီး တစ်လလောက်
အကြာမှာ ဦးထွားနဲ့တကွ လူကြီးတချို့
အမေ့ကို လာတိုင်ပင်ကြတယ်။

“ပန်းပွဲက ရွာမှာ ဆက်နေမှာ
လား” တဲ့။

အမေ့က ပြောဖို့ ခက်နေတာနဲ့
တူပါတယ်။ ပန်းပွဲကို တိုင်ပင်ကြည့်မယ်
လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ်ကို
လည်း အရင်တိုင်ပင်တယ်။

“နင့်သဘောက ဘယ်လိုလဲ”
တဲ့။

ကျုပ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
တောင် မပိုင်။ ကိုယ့်ဘဝကိုယ်တောင်
မပိုင်တဲ့ဘဝမျိုးမှာ ပန်းပွဲရဲ့ ဘဝရှေ့ရေး
ကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ။ တကယ်လို့
ပန်းပွဲ ရွာမှာ မနေဘူးဆိုရင်ကော ဘယ်
လိုနည်းနဲ့ ပြန်ပို့မှာလဲ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ
တသီးတခြားနေလာတဲ့လူတွေက ပန်းပွဲ
ကြောင့် ကိုယ့်ရွာ ကိုယ့်ကျွန်းကို ပြင်ပ
လောကက လူတွေ အသိခံချင်ကြပုံ၊
မလား။ ကျုပ်လည်း မဝေခွဲတတ်တာနဲ့
ပန်းပွဲအလာအထိ စောင့်နေမိတယ်။
ငါးပိတွေကို တစ်အိမ်တက်ဆင်း လိုက်
ဝေနေတဲ့ ပန်းပွဲ ငါးပိကုန်လို့ ပြန်လာ
တော့မှ မေးရတယ်။

“ပန်းပွဲ ဒီရွာမှာ တစ်သက် နေ
နိုင်ပါ့မလား”

ပန်းပွဲ ကျုပ်ကို တစ်ချက်စိုက်
ကြည့်ပြီးမှ ဖြေတယ်။

“နေမှာပေါ့ အစ်ကိုရယ်၊ ဒီရွာ
လောက် သာယာတဲ့ရွာ ရှိပါဦးမလား”
တဲ့။

ဒီစကားကို ရွာကလူတွေ ကြား
ကြတော့ ကျေနပ်ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်
ပိုပြီး စိတ်ချရအောင် ကြားချည်တဲ့အနေ
နဲ့ ပန်းပွဲကို ရွာက လူငယ်တစ်ဦးဦးနဲ့
ပေးစားချင်ကြတယ်။

ပန်းပွဲက ကွမ်းတောင်ကိုင်ဆို
တော့ တော်ရုံလူတလည်း သူ့ကို မမှန်း
ရဲကြဘူးလေ။ ပန်းပွဲကို သဲသောင်ပြင်
ပေါ်မှာ ပထမဆုံးတွေ့ခဲ့တဲ့ မုဆိုးမ ဒေါ်
အေးကတော့ သူ့သား ဖိုးစိနဲ့ ပေးစား

ချင်တာ။ ဒါနဲ့ ရွာက ဦးထွားတို့ကို သွား ပြောပြလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဦးထွားကပဲ ဦးဆောင်ပြီး အမေ့ဆီမှာ ပန်းပွဲကို လာတောင်းကြတယ်။

ပန်းပွဲမှာ ကျားလက်က လွတ် တော့ မြေတွင်းထဲရောက်သလို ခံစား ရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယ်တတ်နိုင်ရွာ တော့မလဲလေ။ ပန်းပွဲအတွက် အသက် ဆက်ရှင်ချင်ရင် ဒီရွာက လူတွေရဲ့ အစီ အမံကို နာခံပြီး နေရရုံပဲလေ။ ပန်းပွဲက တော့ မသိမသာ သက်ပြင်းချပြီး ကြီး စားပမ်းစား ပြောရှာပါတယ်။

“ဦးလေးတို့ရယ် ကျွန်မက အိမ် ထောင် မပြုချင်လို့ မြို့သားနဲ့ အိမ် ထောင်ပြုပေးဖို့ လေ့နဲ့အသွားမှာ ရေ ထဲခုန်ချလာတာပါ။ အခု ရွာမှာနေရတာ လဲ အလွန်ပျော်ပါတယ်။ တစ်ရွာတည်း သားဖြစ်တဲ့ အဒေါ်ဆင်အိမ်မှာပဲ ဆက် နေရင်း အစ်ကိုမောင်ဘသားရဲ့ မွေးလာ မယ့် တူငယ်လေးကိုလဲ ထိန်းကျောင်း ပေးရင်း အရိုးထုတ်ချင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ရွာကိုပြန်ဖို့လဲ ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါ်အေးက...

“ဒါတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လဲ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ မိန်းကလေးဆို တာမျိုးက သူစိမ်းတစ်ရံဆဲအပေါ် ချက် ချင်းလက်ငင်း မေတ္တာထားလို့ ဘယ်ရ ပါမလဲ။ ကျုပ်ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်သားဖိုးစိကို သူငယ်ချင်းလိုဆက်ဆံ ပါ။ တကယ်လို့ အိမ်ထောင်ပြုမယ်ဆိုလဲ ဖိုးစိကို ဂရုပြု စဉ်းစားပါ”

လို့ ပြောပြီး ပြန်သွားကြတယ်။

မယ်စိန်က ကျုပ်အတွက် သမီး လေး အိဝါးကို မွေးပေးတယ်။ မယ်စိန် မွေးကတည်းက အမေနဲ့ ပန်းပွဲတို့အိမ် မှာ လာအိပ်ကြတော့ ကျုပ်က အမေ့ အိမ်ကို သွားအိပ်ရတယ်။ ကျုပ်ဆီကို ဖိုးစိလည်း တစ်ခါတလေ လာတတ် တယ်။ စကားစမြည် ပြောဖြစ်ကြတော့မှ ဖိုးစိဟာ လူကောင်းတစ်ဦးပဲလို့ ကျုပ်

သဘောပေါက်လာတယ်။ သူက လယ် သမား။ လယ်ထွန်တဲ့ အလုပ်နဲ့ လယ် အနားမှာ ယာအလုပ်ကို ကောင်းစွာ လုပ်တဲ့သူ။

အိဝါး အနည်းငယ်ကြီးလာလို့ ချီရပိုးရလွယ်တဲ့အချိန်ကျတော့ ဖိုးစိဟာ ကျုပ်အိမ်ကို ချောင်းပေါက်မတတ်လာ တော့တာပဲ။ လာတိုင်းလည်း လယ်က ထွက်တဲ့ ဖားတို့၊ လယ်ပစ္စည်းလုံးတို့ ငါးရဲ့ တို့ဆိုတာ အမြဲပါတယ်။

ကျုပ်နဲ့ မယ်စိန် တို့ကတော့ သဘောပေါက်ပါတယ်။ ကျုပ်အိမ်မှာ တစ်နေ့ကုန်ရောက်နေတတ်တဲ့ ပန်းပွဲကို သူလာဦးတာပါလို့။ အင်း၊ အညှိရှိရင် ယင်အံ့မှာပေါ့။ ပန်းရိရာကို ပိတုန်း ဝဲမှာပေါ့။

ကြာလာတော့ ဖိုးစိနဲ့ ပန်းပွဲတို့ အဆင်ပြေကြတဲ့ပုံ ပေါက်လာတယ်။ ဒေါ်အေးလည်း ရံဖန်ရံခါလာပြီး သား အတွက် ဝိုင်းပိုးပေးတယ်လေ။

ဒီလိုနဲ့ အိဝါး တစ်နှစ်သမီး အရွယ်မှာ ဖိုးစိနဲ့ ပန်းပွဲ အဆင်ပြေသွား ကြပုံရတယ်။

တစ်နေ့ ကျုပ်ငါးဖမ်းလှေနားမှာ ဗာဖိုရတွေ လုပ်နေတုန်း ဖိုးစိလာခေါ် တယ်။

“ကိုဘသား ကျုပ်နဲ့ခဏ ဟိုဘက် သွားရအောင်”

သူ့ခေါ်သံကို ကြားကြတဲ့ ပိုက် သမားကိုဗျောတို့ ကိုသိန်းတို့က ဝိုင်းပြီး တော့...

“ဘာလဲ သမီးယောက်ဖ တိုင်ပင် ကြမလို့လား”

ဝိုင်းနောက်ကြတော့ ဖိုးစိ နည်း နည်း ရှက်သွားတင်ထင်ပါရဲ့။ မျက်နှာ ကြီး နီရဲသွားတော့ ဝိုင်းရယ်ကြတယ်။

“ကွမ်းသီးပင်တွေ ခုတ်ထားရ တော့မလား”

လှမ်းနောက်နေကြလို့ ကျုပ် လည်း ဖိုးစိလက်ကို ဆွဲပြီး ကျောက် သားပြင်ပေါ် တက်ခဲ့ကြတယ်။

“ဘာတဲ့လဲ ဖိုးစိရဲ့”

“ပန်းပွဲက ပြောတယ်။ သူ တော့ကို ချစ်ပါတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် မှာ အရင်ရည်းစားရှိခဲ့တာကို ခွင့်လွှာ မယ်တဲ့”

ဖိုးစိ ပြောနေပုံက ပိုမိုခွဲခြား သူ့ခဏ ကြိုးစားပမ်းစား ပိုးရတဲ့ စားလေးက ရည်းစားထားခဲ့ဖူးတယ် တာသိရတော့ ဝမ်းသာရမလို့ ဝမ်းသာ ရမလို့ ဖြစ်နေတယ် ထင်ပါရဲ့။ လည်း စိတ်ကို တင်းပြီး ပြောလို တယ်။

“အဲဒီ ရည်းစားအတွက် သူ တော့ ကိုဖိုးစိ ပူမနေနဲ့တော့။ ပန်း ရည်းစားဆိုတဲ့လူက သေသွားတာ ပါပြီ”

“တကယ်လားဟင်” စောစောက မွဲတဲ့တဲ့ မျက်စိ အခုချက်ချင်း မှီရသလို ဖြစ်လာတ ကျုပ်လည်း ပြုံးဖြဲဖြဲလုပ်ရင်း...

“တကယ်ပေါ့ဗျာ၊ ပန်းပွဲရဲ့ စားဆိုတဲ့လူက သူ့အဖေရဲ့ တဥင်း ရိုက်သတ်ပြီး ပင်လယ်ထဲ ထပ် သေသွားတာ ကြာပါပြီ။ ကိုဖိုးစိ လုပ်ရမယ့်အလုပ်က ပန်းပွဲအချိန် ဆိုရင် အမြန်ဆုံး မင်္ဂလာဆောင် သူ့အပေါ် သစ္စာရှိရှိ ပေါင်းဖို့ပဲ။”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ထင် ပါတယ်”

ဖိုးစိက ပြောနေတယ်။ လည်း သစ္စာဆိုတဲ့စကားကို နက်နက်နဲနဲမိတော့တယ်။ သူ ဆို ကျုပ်ဘဝမှာ သစ္စာထားနေ သူက ကျုပ်ငန်းမယ်စိန်လေး မှာသာ သစ္စာထားရမှာ။ ကျုပ်က ပန်းပွဲက အရင်ကတည်းက သူ ခဲ့ပြီး ဖြစ်သလို ပန်းပွဲရဲ့ စား ဘသားဆိုတဲ့ ကျုပ်လည်း ထင် မှာ သေဆုံးခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီ။

တကယ်တော့ ... ပန်ဆင်းဂျင်ဟာ ကိုယ်ပါပဲ

ခိုင်လင်း

သီရိမင်္ဂလာ ကုန်စိမ်းဈေးကြီး ဘုရင့်နောင်လမ်းမကြီးမှာ နှစ်လမ်းမောင်း လမ်းမကြီးဖြစ်သည့်အပြင် အချိန်ပြင်းပြင်းနှင့် မောင်းနှင်နေကြတာ လိုင်းကားများအပြင် ကားကြီးကားငယ်အသွယ်သွယ်တို့နှင့် အမြဲတန်းဆွေးနေတတ်သော လမ်းမကြီး ဖြစ်သည်။ လမ်းကျော် ခုံးတံတားမရှိသဖြင့် သို့လာသောသူများသည် ကားများကြားတွင် ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း ကစားနေသည့်အလား အသည်းတယားယားလမ်းဖြတ်ကူးနေကြသည်။ လူကူးကြားကြားလည်းမရှိ၊ မီးပွိုင့်လည်းမရှိဘဲ မကြာခဏ ယာဉ်တိုက်မှု ဖြစ်တတ်သော နေရာလည်း ဖြစ်သည်။ ကောင်းများပင်လျှင် မျက်စိရှင်ရှင် ညီကြီးကြီးထား၍ သွားလာရသောနေရာဖြစ်သည်။

ဤမျှ ရှုပ်ထွေးနေသော လမ်းမကြီးတွင် အသည်းယားစရာကောင်းသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ကျွန်တော် မထင်မထင် တွေ့မြင်လိုက်မိသည်။ မြင်ကွင်းက တွေ့မြင်ရသူတိုင်း အလွန်အသည်းထိတ်ရင်ဖိုစရာ ကောင်းလှသည်။ အချိန်ပြင်းပြင်းနှင့် အပြေးအလွှားမောင်းနှင်နေကြသော ကားကြီး၊ ကားငယ် အသွယ်သွယ်များ၏ ကြားတွင် အထူးကလေးဖြင့် မကြောက်မရွံ့ ခြောက်ကူးနေသော သူ့ကို ကြည့်၍

ကျွန်တော့်စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ယာဉ်စည်းကမ်း ဖောက်ဖျက်ပြီး အလောတကြီးနှင့် လမ်းပြောင်းပြန် မောင်းနှင်လာသော ကားသည် သူ့ပုလုကွေးကားကလေးကို အမှတ်မထင် ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်မှ ကမန်းကတန်းနှင့် ဘရိတ်အုပ်၍ ရှောင်လိုက်ရသည်။ သူကလည်း ပိုးချဲကားဘီးလေးကို ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ရှေ့တိုးနောက်ဆုတ် လှုပ်၍ လှုပ်၍ ယာဉ်အန္တရာယ်ကို ရှောင်တိမ်းရင်း ကျွမ်းကျင်ကျင်ကျင်နှင့်

လမ်းကိုဖြတ်ကူးနေသည်။ သူ့အဖြစ်က တစ်ချက်မှားလျှင် ရတက်ပွားရမည့် အသက်တဖျား စွန့်စားခန်းတစ်ခုနှင့် ပင် တူနေသည်။ သို့သော် သူကတော့ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

“သား... ထီတစ်တွဲကို ဘယ်လောက်ရောင်းသလဲ”

ကျွန်တော်က သူ့ကို တရင်းတနှီးပင်ခေါ်ကာ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူကလည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျနှင့်ပင်...

“သုံးထောင်ငါးရာပါ ဦး၊ အပူးလေးတွေပါတဲ့ ဒီအတွဲလေးကို ယူပါလား”

“ဪ အေးအေး ကောင်းတယ်၊ အဲဒါလေးပဲ ပေးပါ”

ကျွန်တော်က သူကမ်းပေးနေသော ထီအတွဲလေးကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း...

“ဒါနဲ့ သား နာရီဝက်လောက် အချိန်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်းနဲ့ စကားနည်းနည်းပြောကြမလား၊ သားအတွက် အဆင်ပြေမှပါ၊ သားလဲ ခဏတစ်ဖြုတ်နားရင်းခေါ့”

ပန်ဆင်းဂျင် (ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၄)

www.burmeseclassic.com

“ဪ ဟုတ်ကဲ့ရပါတယ်၊ သားလဲ ခဏနားမယ်လို့ စဉ်းစားထားတာမို့ အဆင်ပြေပါတယ် ဦး”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ရှေ့နားက ဆိုင်မှာပဲ ထိုင်လိုက်ကြတာပေါ့”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဦးချကားလေးကို ကုလားထိုင်အနီးသို့ ကပ်လိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်နှင့်တက်ထိုင်လိုက်သော သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် အံ့ဩနေမိသည်။ လျှပ်တစ်ပြက်နှင့် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ပေါင်အရင်းနီးပါးလောက်မှ စ၍ ခြေနှစ်ဖက်စလုံး ချိုလွင်းနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကျွန်တော်နှလုံးသားကို လျှပ်စစ်အပြင်းစားတစ်ခု ဖြတ်သန်းသွားလိုက်သကဲ့သို့ နာနာကျင်ကျင် ဝေဒနာတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရသည်။ သူ့ဟန်ပန်အမူအရာကို အကဲခတ်ကြည့်သောအခါတွင်မူ သူ့ကိုယ်သူ လူကောင်းတစ်ဦးပမာ ယုံကြည်မှုအပြည့်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဖြစ်သည်။ ရှက်ရွံ့ခြင်း မလုံမလဲဖြစ်ခြင်းမျိုး အလျင်းမတွေ့ရပါ။ သူသည် လောကကြီး၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို အောင်နိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် သိလိုက်မိသည်။

သူသည် တကယ်ပင် ကံဇာတ်ဆရာက ချပေးလိုက်သော ဇာတ်ရုပ်ကို စိတ်ပါလက်ပါနှင့် ဒီပီပြင်ပြင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကနေသူတစ်ဦးဖြစ်သည်ကို တွေ့နေရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်းသူ့အတွက် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူနေမိသည်။

“သား ဘာသောက်မလဲ”

“ပေါ့ဆီမို ရှယ်တစ်ခွက်ပေးပါ”
ကျွန်တော်လည်း သူ့နည်းတူပေါ့ဆီမို ရှယ်တစ်ခွက်မှာလိုက်သည်။ တကယ်တော့ ဆရာဝန်က လက်ဖက်ရည်နှင့် ကော်ဖီ မသောက်ရန် တား

မြစ်ထားသည်။ သို့သော် ဒီပွဲတွင် ကျွန်တော်ငြင်းပယ်ခွင့်မရှိပါ။ သူ့ကို လေးစားသောအားဖြင့် သောက်ရပါမည်။ ကျွန်တော့် ရောဂါထက် မောင်ချစ်စနိုး၏ သိက္ခာက ပို၍ အရေးပါနေသည်။

“ဦးက စာရေးဆရာလား”

သူက ကျွန်တော့်ကို စူးစမ်းသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်၍ အဖွင့်စကားဆိုလာပါသည်။ ဂျာနယ်တိုက်များမှ သူ့ကို မကြာခဏ အင်တာဗျူးကြသောကြောင့် အသက်ကြီးသော ကျွန်တော်သည် ဂျာနယ်တိုက်မှ မဟုတ်နိုင်ကြောင်းကို အကင်းပါးသော သူက သိနေသည်။

“နာမည်ကြီးစာရေးဆရာတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သဲတစ်ပွင့်လောက်ပဲ ပုံပိုးနိုင်တဲ့ သာမန်စာရေးဆရာတစ်ယောက်လို့တော့ ပြောနိုင်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်နားလည်ထားတာကတော့ စာတတ်ပြီး ဘွဲ့တွေရပေမယ့်လဲ စာရေးဆရာဘွဲ့ကို ခံယူဖို့ မလွယ်သလို စာရေးဆရာဆိုတာ ရုံးတွေမှာ ခေါ်တဲ့ ရာထူးတွေလို လျှောက်လွှာတင်ပြီးတော့ သူများက ခန့်လို့ရတဲ့ ရာထူးမျိုးလဲ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်အရည်အချင်းကို စာဖတ်ပရိသတ်က တည်းဖြတ်ပြီး စာဖတ်ပရိသတ်က ပေးအပ်တဲ့ နာမည်လို့ ပြောရင် ရမလား ဦး”

“သားရဲ့ အတွေးနဲ့ အယူအဆဟာ သဘာဝကျသလို မှန်လဲ မှန်ကန်ပါတယ်”

ချစ်စနိုးလေးသည် မည်သည့်အတန်းအထိ စာသင်ခဲ့ဖူးသည်ကို မသိရသော်လည်း သူ့ဘဝတိုက်ပွဲကို ဆင်နွဲရင်းနှင့် လူ့ဘဝအကြောင်း၏ ထွေရာသောင်းပြောင်း ဟိုအကြောင်း ဒီအကြောင်းများကို နောကျေအောင် သိနေသူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဘဝနှင့် ပတ်သက်သော အဆင့်မှာတော့ သူသည် ဘဝတက္ကသိုလ်စီနီယာကျောင်းသားကြီး ဖြစ်သည်။ စားပွဲထိုးကောင်

လေးက လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ချသဖြင့် သူက လက်ဖက်ရည်တစ်သောက်လိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးသိသလိုသမ္မုသားတတ်နိုင်သလောက် ဖြေပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ သားရယ်၊ သာဘဝဖြစ်စဉ်လေးကို ပြောပြဖော်သလောက် ပြောပြပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပထမဦးဆုံး ပြောချင်တာကတော့ အတိတ်ကတုဲ ကောင်းမှု မကောင်းမှုကံ အဆိုးမှီတည်ပြီးတော့ ဖြစ်လာရတဲ့ ငြင်းလို့ မရသော လက်ရှိဘဝပေးကို ကျေနပ်နှပ်နဲ့ လက်ခံပြီး ဘဝကို ခံနိုင်ရင်ဆိုင်ရင်း အနူးမပေးတဲ့ တိုက်ပွဲက ကျွန်တော်ဆင်နွဲသွားမှာပါ”

မထင်မှတ်သော စကားများသည် သူ့ထံမှ ရုတ်တရက်ကြားလိုက်သော အံ့ဩကြည့်နူး ဝမ်းသာဖြစ်မိရသည်။

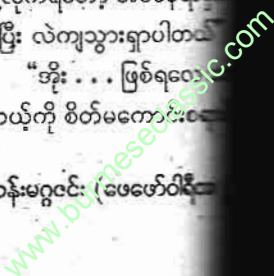
“ကောင်းလိုက်တဲ့ ခံယူမှုမှန်ကန်ရဲ့ရင်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်သားရယ်၊ ဒီလိုအတွေးအခေါ်မျိုးမှာရှိနေတာကို ဂုဏ်ယူပါတယ် ပြောပါဦး”

“ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးက ဦးစိန်ထွန်းနဲ့ ဒေါ်တင်တင်မြပါ။ ငါးယောက်မှာ ကျွန်တော်က ဆုံး သားကြီးပါ”

“ဪ သားက သားကြီးရသကဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦး၊ အမေတို့က သားဦးမို့ မျှော်ကြီးကြီးမားမားနဲ့ ဝမ်းသာမိဘနှစ်ပါး မျှော်လင့်တောင့်သန်မာထွားကျိုင်းပြီး ခြေလှမ်းလင်တဲ့ သားလေးမဟုတ်ဘဲ ချင်းအခုလို ခြေနှစ်ဖက်မစုံဘဲ တုဲ ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရတော့ အဲဒီနေရာက လစ်ပြီး လဲကျသွားရှာပါတယ်”

“အိုး... ဖြစ်ရလေ”
တကယ်ကို စိတ်မကောင်းသော

မှန်ပါသည်။ မိဘတိုင်းသည် သားဦး ရချိန်တွင် အမျိုးမျိုးသော စိတ် ကူးများဖြင့် မြူးကြ ရွေးကြသည်။ မွေး မည့် သားကလေးကိုလည်း ကျန်းမာ သန်စွမ်းပါစေ၊ ခြေလက်အင်္ဂါစုံပါစေ၊ ဆွံ့အ နားမကြားမဖြစ်ပါစေနှင့် စသဖြင့် ဘုရားမှာ မမောနိုင် မပန်းနိုင်ဘဲ နေ့စဉ် နေ့တိုင်း ဆုတောင်းရတာကလည်း မိဘ တို့ရဲ့ မေတ္တာကြီးမားမှုကို ပြသသော ပြယုဂ်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ဆုတောင်းတိုင်း လည်း ပြည့်ဝကြသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ဆုတောင်းခြင်းသည် ပြင်းပြနေသော ဆုတောင်းသူ၏ စိတ်ကို ခေတ္တဖြေသိမ့် ပေးခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။ တကယ်ဖြစ် စဉ်ကတော့ ယင်းမိဘနှစ်ပါးနှင့် အည မညဖြစ်သော ပဋ္ဌာန်းဆက်ပါသော သားသမီးကိုသာ ရရှိကြခြင်းဖြစ်သည်။ မောင်ချစ်စနိုးက ဆက်၍ . . .

“သားအောက်မှာ ညီလေးနှစ် ယောက်နဲ့ ညီမလေး နှစ်ယောက်ပါ။ သူတို့ကတော့ ကျောင်းသူ ကျောင်း သားတွေပါ”

“သားကကော ဘယ်ကျောင်း တွေမှာ ပညာဆည်းပူးခဲ့တာလဲ၊ ဘယ် အတန်းထိရောက်သလဲ၊ ပြောပြပါဦး”

“ပြောရရင်တော့ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ကျောင်းကစပြီးတော့ ပညာသင်ခဲ့ရ တယ်လို့ ပြောပါရစေ”

“မှန်တာပေါ့၊ လက်ဦးဆရာ မည်ထိုက်စွာသား ပုဗ္ဗာစရိယ မိန့်ဘ လို့တောင် ဆိုထားတာပဲ”

“သားပြောချင်တာက သားရဲ့ မိဘနှစ်ပါးက သားကို စာသင်ပေးရုံမက ဘူး အင်္ဂါမပြည့်မစုံဘဝနဲ့ လောကကြီး ထဲမှာ ဘယ်လိုကြုံကြုံခံပြီးတော့ ဖြတ် သန်းရမယ်ဆိုတာတွေကိုပါ အနီးကပ် ပြီး ဝရုတစိုက်နဲ့ သင်ပေးကြတဲ့ လက် ဦးဆရာတွေပါ ဦး”

“သားက ဘဝပေးကံမကောင်း ပေမယ့် မိဘရတဲ့ ကံကတော့ ကောင်း တယ်လို့ဆိုရမှာပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး၊ ကျွန်တော်လို လူလောကကြီးထဲမှာ အခုလို ရဲရဲဝဲဝဲ သတ္တိရှိရှိနဲ့ ရင်ကျော့ပြီး လျှောက်နိုင် အောင် သွန်သင်ဆုံးမပေးကြသူတွေက တော့ ကျွန်တော်မိဘနှစ်ပါးရယ်၊ ကျိုက် ပိုင်းမသန်မစွမ်း လူမှုဝန်ထမ်းကျောင်း ကြီးရယ်၊ နိုင်ငံတော်အစိုးရရယ်ပါ”

“သားဆိုလိုချင်တာက မိဘနှစ် ပါးရယ်၊ ကျိုက်ပိုင်း မသန်မစွမ်းလူမှု ဝန်ထမ်းကျောင်းရယ်၊ နိုင်ငံတော်အစိုးရ ရယ်က သားရဲ့ဘဝကို အရောင်တင် ပေးခဲ့တာလို့ ဆိုလိုချင်တာလား”

“ဒီအတိုင်းအမှန်ပါပဲ ဦး၊ သား သိတတ်စ အရွယ်ကစပြီးတော့ အဖေနဲ့ အမေတို့က သားကို ဘယ်သူကပဲ ပေး ပေး ဘာကိုမှ မယူရဘူး၊ ကျွေးရင်လဲ မစားရဘူး၊ မိဘနှစ်ပါးက ပေးမှ ကျွေး မှပဲ ယူရ စားရမယ်လို့ အမြဲဆုံးမထား ကြတာပါ ဦး”

မောင်ချစ်စနိုး၏ မိဘနှစ်ပါး သည် စိတ်ဓာတ်ရေးရာကို နားလည် သဘောပေါက်ကြသူများဖြစ်ကြသည်။ ကိုယ့်လုပ်အားမပါဘဲ သူတစ်ပါးထံမှ လွယ်လွယ်နှင့် အချောင်ရသော ပစ္စည်း များကို တပ်မက်မောတတ်သောအကျင့် သည် လူညံ့ လူဖျင်းတို့တွင် ရှိတတ် သော အညံ့စားစိတ်ဓာတ်မျိုး သိမ်ဖျင်း သော စိတ်ဓာတ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထို ညံ့ဖျင်းသော အချောင်သမားစိတ်ဓာတ် ကြောင့် မိမိတွင်ရှိနေသည့် အဖိုးတန် သော ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စများကို ထုတ် မသုံးချင်တော့ဘဲ အချောင်ရသည့် ဘဝ တွင် သာယာနေပြီး ထိုဘဝမှ ရုန်း မထွက်နိုင်တော့ဘဲ လူ့အောက် သူ့ အောက်ကျသည့် လူဖျင်းလူညံ့ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားတတ်သည်။

မောင်ချစ်စနိုး၏ အဆိုအရ သူ၏ ဖခင်ဦးစိန်ထွန်းနှင့် မိခင်ဒေါ်တင် တင်မြတို့သည် မကောင်းသော ဘဝပေး ကံကြမ္မာကို ပွေ့ပိုက်ပိုရှိက်ရင်း ပူဆွေး သောက ဗျာပါဒတွေနှင့် အရှုံးပေးသွား ကြမည့် ခပ်ညံ့ညံ့ ဇနီးမောင်နှံများ

မဟုတ်ကြပါ။ ပြုပြင်၍ ခရသော အတိတ်ကံမကောင်းလျှင် ထိုယိုပိုင်ဆိုင် သော ပစ္စုပ္ပန်နှင့် ရသည့်ဘဝတို့ အလှဆင်မည်ဟူသော အနိုင်မခံ အမှန် မပေးတတ်သော စိတ်ဓာတ် အမြော် အမြင်ရှိသည့် စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင် မိဘ နှစ်ပါး ဖြစ်ကြသည်။

သူတို့၏သားကြီး ဩရသသည် ဆွံ့အ နားမကြား မျက်မမြင်လည်း မဟုတ်၊ လက်နှစ်ဖက်လည်း အားလုံး ကောင်းသည်၊ ဦးနှောက်လည်း ကောင်း သည်၊ ဉာဏ်ရည်ချို့တဲ့သူ တစ်ယောက် လည်း မဟုတ်၊ ခြေနှစ်ချောင်းမပါရုံမျှနှင့် ဘဝကို အရှုံးပေးရသူအဖြစ် မခံနိုင်။ ထို့ကြောင့် သူတို့သားကြီးကို လူ့အောက် သူ့အောက် မကျစေရန် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရော ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာပါ သူတို့ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်စွမ်း ရှိသလောက် ပံ့ပိုးပေးကြ သည်။ “တကယ်ဖြစ်ချင် တကယ်လုပ် အဟုတ်ဖြစ်ရမည်” ဟူသော ခံယူချက် ကို မိဘနှစ်ပါးက ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ခံယူထားသကဲ့သို့ သားကြီး၏ ဦးနှောက် ထဲကိုလည်း စွဲမြဲနေအောင် ရိုက်သွင်း ထားကြသည်။

လက်ဦးဆရာများ ဖြစ်ကြသော မိဘနှစ်ပါး၏ အမြော်အမြင်ကြီးကြီးနှင့် သင်ကြားဆုံးမ ပံ့ပိုးမှုကို ခံယူထားရ သော မောင်ချစ်စနိုးလေး၏စိတ်တွင် လူမမည်ဘဝ ငယ်စဉ်ကပင်လျှင် ကိုယ့် အားကိုယ်ကိုးချင်သည့် စိတ်ဓာတ်က ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထက်သန်နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် ယနေ့ထိ မည်သူထံ ကမှ အလကား မစားခဲ့ မယူခဲ့ဖူးပါ။ ကိုယ်ကသာ ပေးလှူခဲ့သည်သာများ၏။

“အဖေနဲ့ အမေကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးအတင်ဆုံးကတော့ အခုလို အင်္ဂါမစုံတဲ့ ဒုက္ခိတကလေးကို ဆေးရုံ မှာ စွန့်မပစ်ခဲ့တာကိုပါဦး၊ တချို့ မိဘ တွေဆိုရင် ရှက်လို့တစ်မျိုး နှစ်ပေါင်း များစွာ ဒုက္ခခံရမှာကို ကြောက်လို့ တစ် မျိုးကြောင့် ဆေးရုံမှာ တိတ်တိတ် ကလေး စွန့်ပစ်ထားခဲ့တတ်ကြပါတယ်”

ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့်နှင့် လေးလေးနက်နက် ပြောလိုက်သော သူ့စကားစုသည် ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲသို့ အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် ပြေး၍ ခတ်လိုက်သော ကျွဲခိုင်းတစ်ကောင်၏ ဦးချိုဖျားတစ်စုံက စူးစူးနစ်နစ် ထိုးစိုက်လိုက်ဘိသကဲ့သို့ ဖော်မပြနိုင်သည့် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာတစ်ခုကို ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရသည်။

မိဘတို့ရဲ့ တုန့်ခိုင်းစရာမရှိသော မေတ္တာကရုဏာ၊ စေတနာ၊ သံယောဇဉ်၊ အနစ်နာခံလိုမှု၊ ပေးဆပ်လိုမှုများသည် သားသမီးများ အတွက်တော့ လောကကြီးထဲတွင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ တင့်တင့်တယ်တယ် ထည်ထည်ဝါဝါနှင့် ရှင်သန်လာစေသော မြေဩဇာကောင်းများပင် ဖြစ်သည်။

ကြီးလာလျှင် ဖခင်ကိုသတ်၍ နန်းရပ်ကို လုယူမည့်သားပါဟု ပုဏ္ဏားတော်များက အတိအကျဟောကြားသည်ကိုပင် မမူ။ ခုနာမှ ပေါက်ထွက်လာသော ပြည်အစုကိုပင် မရွံ့မရှာ မျိုချခဲ့သော ဖခင် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးနှင့် ဦးစိန်ထွန်း- ဒေါ်တင်တင်မြတို့၏ ကြီးမားသော မေတ္တာများမှာ မိဘတိုင်းအတွက် စံပြနမူနာကောင်းတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

သူက ဆက်၍ . . .

“အဖေနဲ့ အမေတို့က သားကို ရက်ရက်စက်စက်နဲ့ စွန့်မပစ်ကြတဲ့ အပြင် အခုလို ရဲရင့်ပြီး ကိုယ့်ထူးကိုယ်ချွန်စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ သားကောင်း တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ဒုက္ခအမျိုးမျိုးခံပြီး တော့ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့ကြတာပါ”

“သားရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို ဦးလေးစားပါတယ်၊ ဒါဟာ မိဘကောင်းတွေမှာရှိကြတဲ့ မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲပေါ့”

“သားရဲ့ မိဘနှစ်ပါးက သားငယ်စဉ်ကတည်းကစပြီး ခုအချိန်အထိ သားဖြစ်ချင်တာ မှန်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးရင်းနဲ့ စိတ်ဓာတ်မြင့်မားအောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့လို့ သားခုလို ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သာမန်လူတစ်ယောက်လို

ခံစားပြီး လောကဓံကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရဲတာပါ”

ဦးစိန်ထွန်းနှင့် ဒေါ်တင်တင်မြတို့သည် အတွေးအခေါ် အမြော်အမြင် ရှိရှိနှင့် သား၏ မလှပသော ကံကြမ္မာပေး ဘဝလေးကို သူတို့တတ်နိုင်သော ကိုယ်စွမ်းဉာဏ်စွမ်းတို့ဖြင့် အလှဘဝလေးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးရန် ကြိုးစားကြသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးစိန်ထွန်းက ဖန်ဆင်းရှင် မဟုတ်ငြားသော်လည်း သား၏ လိုအပ်နေသော ခြေနှစ်ချောင်းကို သူကိုယ်တိုင် ဖြည့်ဆည်းပေးဖန်တီးပေးလိုသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ခွဲခွာမသွားဖူးခဲ့သော မိသားစုကို နောက်ဆံ တငင်ငင်ဖြင့် ခွဲခွာ၍ နိုင်ငံခြားသို့ ငွေရှာထွက်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံခြားကို အထင်ကြီး၍ မဟုတ်၊ ချမ်းသာချင်၍ မဟုတ်၊ သားကြီးအတွက် ဟုတ်ပါသည်။ သားကြီးအတွက် လိုအပ်နေသော ခြေနှစ်ချောင်း ဖြည့်ဆည်းပေးရန် အတွက် အဖေ ခရီးထွက်ခဲ့ပါသည်။

“သားရဲ့ မိဘနှစ်ပါးက သားအပေါ်မှာ ကျေးဇူးကြီးမားလွန်းတာမို့ အိပ်ရာဝင်တိုင်းလဲ ကန်တော့ပြီး အိပ်ပါတယ်၊ အလုပ်သွားခါနီးမှာလဲ ကန်တော့ပြီးမှ သွားတာပါ”

“သာဓုကွယ် သာဓု သာဓု၊ ဒါဟာ အလွန်ဖြစ်သင့်တဲ့ လုပ်သင့်တဲ့ ယဉ်ကျေးမှု တစ်ရပ်ပဲပေါ့။ ခုခေတ် လူငယ်တွေကြားမှာ ကိုယ့်မိဘကိုယ်ရှိခိုးရတာကို ရှက်စရာ အပြုအမူရယ်လို့ တောင် ထင်နေကြတာ၊ လူငယ်တိုင်းက သားလို မိဘရဲ့ ကျေးဇူးကို အထူးသိတတ်ကြရင်တော့ ဦးတို့ တိုင်းပြည်က လူငယ်တွေဟာ လူတော်လူကောင်းလေးတွေ ဖြစ်လာကြမှာ အမှန်ပဲ”

“မိဘနှစ်ပါးကို ရှိခိုးပြီးတော့ အလုပ်သွားလို့လား၊ မသိဘူး၊ အလုပ်လုပ်ရတာလဲ (ထိရောင်းရတာ) အလွန်အဆင်ပြေပါတယ် ဦး”

“ဒါပေါ့ သားရယ်၊ သားရဲ့ မိဘနှစ်ပါးက ပို့သပေးနေကြတဲ့ မေတ္တာ

ကြောင့် သားကို မြင်မိတဲ့သူအပေါင်းက သားအပေါ်မှာ ချစ်ခင်စိတ်တွေဖြစ်ပြီး သားကို အားပေးချင်တဲ့စိတ်တွေ ဖြစ်လာကြတာပေါ့”

“သားရဲ့ ပညာမျက်စိကို တပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဌာနကတော့ ကျိုက်ပိုင်း မသန်မစွမ်း လူမှုဝန်ထမ်းကျောင်းကြီးပါပဲ။ မိဘနှစ်ပါးနဲ့ သဘာဝတရားက ကောင်းမွန်တဲ့ သာမန်မျက်စိနှစ်ကွင်းကို ပေးခဲ့ပြီး လူမှုဝန်ထမ်းကျောင်းတော်ကြီးကတော့ ကျွန်တော် ကျင်လည်ရမယ့် လောကကြီးထဲမှာ လောကကြီးနဲ့ လိုက်လျောညီထွေနေနိုင်အောင် ဝေဖန်ပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ ပညာမျက်စိကို တပ်ပေးခဲ့ပါတယ်ဦး”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ပညာမျက်စိ၊ မြင်မရှိ၍၊ မသိတရား၊ အယူမှားလျက်၊ စီးပွားမမြော်၊ ကျိုးမပေါ်သား လို့ ကန်တော်မင်းကောင်းဆရာတော်ရဲ့ လောကံသာရပျို့ ဆုံးမစာထဲမှာ ဆုံးမထားတယ်၊ မျက်စိတွေထဲမှာ ပညာမျက်စိရှိမှ လောကကြီးထဲမှာ လူသားပီသသန့်နေနိုင်တာပဲသား”

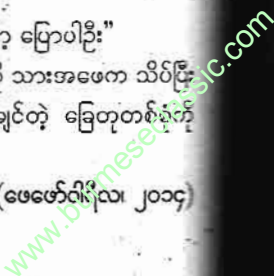
“ဟုတ်ပါတယ်၊ အမှားနဲ့ အမှန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားပြီး နားလည်နိုင်တာလဲ ပညာမျက်စိရှိလို့ပါပဲ။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ခုလို ကိုယ်အင်္ဂါမပြည့်တဲ့ဘဝကို ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လက်ခံနိုင်ပြီး တော့ ဘဝကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့နဲ့ ရင်ဆိုင်ရဲတာကလဲ ကျောင်းတော်ကြီးက တပ်ပေးလိုက်တဲ့ ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့ ပညာမျက်စိရဲ့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ တန်ဖိုးတွေပါပဲဦး”

“အေးကွယ်၊ ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာ အားရစရာတွေကြီးပါပဲ။ ဒါနဲ့ သား ဘယ်နှုတ်နားလောက်ထိ ပညာဆည်းပူးခဲ့သလဲ”

“သားလေးတန်းအောင်ပြီး ပဉ္စမတန်းအထိ ပညာသင်ခဲ့ပါတယ်၊ ပြီးတော့ . . .”

“ပြီးတော့ ပြောပါဦး”

“သားကို သားအဖဖေက သိပ်ပြီး ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တဲ့ ခြေတုတစ်ခုကို

လဲ လူမှုဝန်ထမ်းကျောင်းကပဲ အခမဲ့ ဘဝဆင်ပေးခဲ့တာပါ။ ဒီခြေတုကို သားရ ြလို့ အဖေသိသိချင်း ဝမ်းသာလွန်းလို့ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေရာက ချက် ချင်းပြန်ချလာတာပဲ ဦးရယ်”

“သားအဖေလဲ ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်မလဲ၊ တကယ်တော့ သူလို ချင်တဲ့ အခွင့်အရေးက သူ့လက်တစ် ကမ်းမှာ ရှိနေတာကိုး”

“သား ဒီခြေတုကို တပ်ပြီးတော့ ရပ်နေရင်ဖြစ်စေ သွားနေရင်ဖြစ်စေ တကယ်လူကောင်းတစ်ယောက်လိုပါပဲ။ အဖေနဲ့ အမေတို့ဆိုတာ အစိုးရကိုရော ကျောင်းကိုရော ကျေးဇူးတင်လို့မဆုံး ကြပါဘူး”

“ကာယကံရှင်များ ဖြစ်ကြတဲ့ သားရဲ့ မိဘနှစ်ပါး ဝမ်းသာပီတိ ဝမ်းဆီ ထိဖြစ်ကြတာ မပြောနဲ့ ဦးတောင် ခုလို ကြားရတာနဲ့ သားအတွက် ဝမ်းသာ ကြည့်နူးဖြစ်မိတယ်။ တိုးတက်နေတဲ့ ခေတ်ကြီးက သားတို့လို မသန်မစွမ်းသူ တွေရဲ့ ဆန္ဒတွေကို ခုလို ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်တာကလဲ ဝမ်းသာစရာ မင်္ဂလာ တစ်ခုလို့ ဆိုရမှာပဲ”

“နိုင်ငံတော်အစိုးရကလဲ သားတို့ လို မသန်မစွမ်းသူတွေအတွက် စိတ် ဓာတ်မြှင့်တင်ပေးတဲ့ အနေနဲ့ ပြိုင်ပွဲ အမျိုးမျိုးတွေ ကျင်းပပေးပြီး ထူးချွန် တဲ့သူတွေကို နိုင်ငံခြားထိတောင် စေ လွှတ်ပြီးတော့ ပြိုင်စေပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဦးလဲ သတင်းစာတွေထဲ ဂျာနယ်တွေထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတယ်။ အမယ် ရွှေတွေ ငွေ တွေတောင် ရကြတာနော၊ သားကော နိုင်ငံခြားတွေ ဘာတွေထိ သွားပြီးတော့ သွန်ပြိုင်ခဲ့ဖူးလား”

“သားက နိုင်ငံခြားအထိတော့ မပါခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ပြည်တွင်းမှာကျင်းပ တဲ့ ဦးချပြိုင်ပွဲမှာတော့ ရွှေတံဆိပ်ဆုရခဲ့ နေပါတယ်”

“အမယ် ရွှေတံဆိပ်တောင်ရခဲ့ နေတယ်ဆိုတော့ မသန်ပေမယ့် စွမ်းပါ

တယ်ဆိုတဲ့ထဲမှာ ပါတာပေါ့၊ တခြား ကော ဘာတွေ ပြိုင်သေးလဲ”

“ပန်းချီမှာ နှစ်သိမ့်ဆု၊ ရေကူးမှာ တတိယဆုတွေ ရခဲ့ဖူးပါတယ်”

“အမယ် အမယ် . . . သားက အလာကြီးပဲ၊ သာမန်လူကောင်းတွေ တောင် ဒီလောက် မထူးချွန်ကြဘူး။ သားရဲ့ ဇွဲနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ဦး သိပ်လေးစားသွားပြီ၊ ဒါနဲ့ သားက အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ခဲ့ဖူးပြီးတော့ ဘာ ကြောင့် ဒီထိရောင်းတဲ့ အလုပ်ကိုမှ ရွေးပြီး လုပ်ဖြစ်ခဲ့တာလဲ”

“ဒါကတော့ ဒီလိုပါဦး၊ ထိ ရောင်းတယ်ဆိုတာက မြို့နယ်တကာကို လှည့်လည်ပြီးရောင်းရပါတယ်။ ဒီတော့ လူအမျိုးမျိုး အလွှာအသီးသီးနဲ့ ထိတွေ့ ဆက်ဆံရသလို လမ်းတစ်လျှောက်မှာ တွေ့ရ မြင်ရ ကြုံရ ကြားရတဲ့ အခြင်း အရာတွေကြောင့်လဲ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင် တဲ့ ဗဟုသုတမျိုးစုံတွေလဲ ရပါတယ်၊ ပြီးတော့”

“အင်း၊ ပြီးတော့ ပြောပါဦး”

“နေ့စဉ် အိမ်ထဲမှာ ငုတ်တုတ် ထိုင်ပြီးတော့ စိတ်ဓာတ်ကျနေတာနဲ့ စာရင် ခုလို ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားနေရ တော့ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးအတွက်လဲ ကောင်း၊ စိတ်လဲ အပန်းပြေ စိတ်ဓာတ် လဲမကျ ဗဟုသုတလဲရပြီးတော့ တစ်နေ့ ထက် တစ်နေ့ ကိုယ့်အားကိုးကိုးချင် တဲ့စိတ်တွေလဲ ပိုပိုပြီး ခိုင်မာလာပါ တယ်”

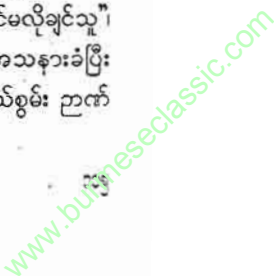
“မှန်တာပေါ့ သားရယ်၊ ဒါဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ အတွေးအခေါ်နဲ့ မှန် ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။ လူနဲ့ လူပတ်ဝန်း ကျင် အသိုင်းအဝိုင်းမှာနေရင် လူ အချင်းချင်း အဆင်ပြေပြေ ဆက်ဆံပြီး နေတတ်ရမယ်။ တစ်ဦးတည်း အထီး ကျန်နေရင် စိတ်ကျရောဂါဖြစ်ပြီး လူ ညွှန်တုံးတတ်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးချင်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ကတော့ တန်ဖိုးရှိတဲ့ စိတ်ဓာတ်မို့ ဘဝလုံခြုံမှု အတွက် တန်ဖိုးရှိတဲ့ရတနာကို ပိုင်ဆိုင်

ထားသလိုပါပဲ။ ဗုဒ္ဓကလဲ မိမိကိုယ်သာ မိမိအားကိုးရမယ်လို့ ဟောကြားထား တာပဲ။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းကလဲ ကိုယ့် အားကိုးကိုးပြီး ဘဝကို တိုက်ပွဲဝင်ကြ တဲ့သူတွေဆိုရင် လေးစားကြပါတယ်”

“ဦးပြောတာမှန်ပါတယ်၊ ခုဆိုရင် မြို့နယ်တိုင်းမှာ သားကို ချစ်ခင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေရှိနေပြီး သားကိုလဲ အမြဲ တမ်း နွေးနွေးထွေးထွေးနဲ့ ဆက်ဆံကြ ပါတယ်။ တချို့ကိုယ်အင်္ဂါချွတ်ယွင်းနေ ကြသူတွေကြတော့ ဒီအားနည်းချက်ကို ပြုပြီး တောင်းစားနေကြတယ်။ သားက တော့ အခုလို ကိုယ့်ဘဝကို ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုးပြီးတော့ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေ တာမို့ ချီးလဲချီးကျူးကြ အမြဲတမ်းလဲ အားပေးကြပါတယ်”

မှန်ပါသည်။ လူ့စည်ကားရာ အရပ်များတွင် မိမိ၏ ကိုယ်အင်္ဂါ ချွတ် ယွင်းသော အားနည်းချက်ကို ပြု၍ တောင်းစားနေကြသူများ အများအပြား ရှိကြသည်။ တစ်ဖက်သားအပေါ်တွင် သနားကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားရှိ ကြသည့် ရွှေမြန်မာများသည် ထိုကဲ့သို့ ကိုယ်အင်္ဂါချွတ်ယွင်းသူများကို တွေ့လျှင် ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းတတ်ကြ သည်။ သူတို့ရသော တစ်နေ့ဝင်ငွေမှာ လူကောင်းတစ်ယောက်ထက်တောင် ဝင်ငွေကောင်းကြသည်။ ထို့ကြောင့် ခုလို ဖြစ်ရတာကိုပင် ကျေးဇူးတင်နေကြသူ များပင် တွေ့ရဖူးပါသည်။ သူတို့က တော့ ဘဝကို အနှုံးပေးပြီး မိမိ၏ အဖိုး တန်သော ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စကို ထုတ် မသုံးကြတော့ဘဲ ရေသာခို အချောင်ရ သည့်လမ်းကို အလွယ်တကူ လိုက်ကြ သူများ ဖြစ်ကြသည်။

မောင်ချစ်စန္ဒီ၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကတော့ မြင်းမိုရ် တောင်နဲ့ နှမ်းစေ့မာလို ခိုင်းခိုင်း၍မရ အောင်ပင် ကွာခြားလှပါသည်။ မောင် ချစ်စန္ဒီကတော့ “အချောင်မလိုချင်သူ”၊ “မျက်နှာအောက်ချ၍ အသနားခံပြီး မစားလိုသူ”၊ “မိမိ၏ ကိုယ်စွမ်း ဉာဏ်

စွမ်းဖြင့် ရရှိသော ငွေမှလွဲ၍ မည်သူ
ထံကမှ အချောင်အလဲကား မရယူလို
သူ” “မိမိကသာ ပေးချင် ကျွေးချင်သူ”
“မည်သည့်အရာမျိုးကိုမဆို လွယ်လွယ်
နှင့် အနှုံးပေးတတ်သည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး
အလျှင်းမရှိဘဲ တက်ကျိုးလျှင် လက်ထိုး
ပြီး လှော်မယ်” ဟူသော ယောက်ျား
ကောင်းတို့၏ မြင်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်
မျိုးရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

“သားလို ဘဝတူတွေထဲမှာ
သားအားကျရတဲ့သူ၊ စံပြရတဲ့သူ သူတို့
အတွက် ဂုဏ်ယူရတဲ့သူတွေများရှိလား”

“ရှိပါတယ်ဦး၊ သူတို့ကတော့
အခုပညာတတ်ကြီး ဖြစ်သွားပြီဖြစ်တဲ့
မစုပုံချစ်ရယ်၊ အခုအဆိုတော်လောက
မှာ ကျော်ကြားနေတဲ့ အဆိုတော် ပိုင်
သက်ကျော်တို့ပါပဲ”

“ဥပမာ ဘယ်လိုအားကျမိတယ်
ဆိုတာမျိုးကော ပြောပြပေးနိုင်မလား”

“မစုပုံချစ်ဆိုရင် မသန်ပေမယ့်
သာမန်လူတွေတောင် မလုပ်နိုင်တဲ့
ခက်ခဲတဲ့ အဆင့်မြင့်ပညာကို သူ
ရအောင် စွမ်းနိုင်ခဲ့တယ်၊ တကယ်ဆိုရင်
သူ့ရဲ့ မွေးရာပါဘဝပေး ချို့ယွင်းမှုက
တကယ်ကို စိတ်ဓာတ်ကျလောက်တဲ့
အခြေအနေပါ။

ဒါပေမယ့် သူ့ဘဝကို ယူကျုံး
မရဖြစ်ပြီး ငိုရှိုက်ရင်းနဲ့ အနှုံးပေးတတ်
သူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဖြစ်နေပေမယ့် အတိတ်
ကံက ပေးတဲ့ဘဝနဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ဘဝကို
ရဲရဲဝဲဝဲ ရင်ဆိုင် အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့ပါတယ်၊
ကျွန်တော်ကတော့ သူ့လို ပညာရှိကြီး
မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သူ့ကို အတူယူပြီးတော့
ကိုယ့်ဘဝရပ်တည်ဖို့အတွက် ကိုယ့်အား
ကိုယ်ကိုးပြီး တစ်ခုခုဖြစ်မြောက်အောင်
ကြိုးစားချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒတွေ ဖြစ်ပေါ်
လာပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ သားရယ်၊ အဆို
တော် ပိုင်သက်ကျော်ကျတော့ကော
သူ့ဆီက ဘယ်လို နမူနာကောင်းတွေ
များ ရခဲ့သလဲဆိုတာကိုလဲ ပြောပြပါဦး”

“ပထမဦးဆုံးပြောချင်တာက ပိုင်
သက်ကျော်ဆိုတဲ့ ပွဲတိုင်းကို ကျွန်တော်
ရောက်ဖြစ်အောင် သွားခဲ့ပါတယ်၊ ဘာ
ပြုလို့လဲဆိုတော့ သူ့ဟာ အလွန်ရဲရင့်ပြီး
သတ္တိရှိတဲ့သူတစ်ယောက်မို့လို့ပါ၊ ကြည့်
လေ အဆိုတော်ဆိုတာ လူအများကြီး
ရဲ့ မျက်လုံးပေါင်းများစွာနဲ့ ကြည့်နေတဲ့
စတိတ်ပေါ်မှာ ဆိုရတာပါ။ ဒါပေမယ့်
သူ့ရထားတဲ့ ဘဝကို သူ ကျေကျေနပ်
နပ်နဲ့ ရဲရဲဝဲဝဲနဲ့လက်ခံပြီးတော့ သူ့လုပ်
ချင်တဲ့ သူ့လုပ်နိုင်တဲ့ အနုပညာကို လူ
အများရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ အောင်အောင်
မြင်မြင်နဲ့ လုပ်ပြနိုင်ခဲ့တယ်၊ ဒါဟာ
ဘာကို ပြနေသလဲလို့ဆိုရင် မလှပတဲ့
ဘဝပေးအားနည်းချက်ကို ကိုယ်ကိုယ်
တိုင် လှပအောင် ဖန်တီးနိုင်တယ်ဆိုတာ
ကို သူပြသွားတယ်လို့ သား ပြောချင်
ပါတယ်”

“သီဝဲကိုမှန်တာပေါ့ သားရယ်၊
ဒါဟာ ယောက်ျားကောင်းပီသတဲ့ စိတ်
ဓာတ်ပဲပေါ့”

“အဆိုတော်ပိုင်သက်ကျော် ဆို
တဲ့ သီချင်းတွေထဲမှာ သား ဘယ်သီချင်း
ကို အကြိုက်ဆုံးလဲ”

“သူ့ဆိုတဲ့ သီချင်းအားလုံးကို
ကျွန်တော်ကြိုက်ပါတယ်၊ အကြိုက်ဆုံး
ကတော့ ဇွဲမလျော့ဘဲပန်းတိုင်အရောက်
သွားမယ် ဆိုတဲ့ သီချင်းပါ၊ ဒီသီချင်း
လေးက ကျွန်တော့်အတွက် နေ့တိုင်း
သောက်ရတဲ့ အားဆေးတစ်ခွက်လို့
တောင် ပြောရမလားပါဘဲ ဦးရယ်”

“သားက ဘယ်ဆိုးလို့တုန်း၊
ကဗျာဆန်လှချေလား၊ အေးလေ ဘဝ
နဲ့ ဟပ်မိတာရယ်၊ ဘဝတူ ရဲဘော
ရဲဘက် အချင်းချင်း ဖြစ်နေတာရယ်ဆို
တော့ သား ခံစားမယ်ဆိုလဲ ခံစား
လောက်ပါတယ်၊ သားအနေနဲ့ ဘဝတူ
ရဲဘော်တွေကိုရော လူငယ်တွေကိုရော
ဘယ်လိုများ အကြံပေးချင်သလဲ၊ သား
ရင်ထဲက စေတနာစကားလေးတွေပေါ့”

“သားနဲ့ ဘဝတူ သူငယ်ချင်း
အားလုံးကို ဘယ်လိုဘဝမျိုးကိုပဲရရ

စိတ်ဓာတ်မကျကြပါနဲ့၊ ရလာတဲ့ဘဝကို
ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ လက်ခံပြီးတော့
ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ သမ္မာအာဇီဝအလုပ်
တစ်ခုခုကို ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ၊ မိဘ
နှစ်ပါးရဲ့ အရိပ်ဟာ ဘုရား တရား
သံဃာအရိပ်ပြီးရင် အအေးမြဆုံးသော
အရိပ်အာဝါသပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်
လိုပဲ အနှုံးမပေးတတ်တဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့
လောကကြီးကို ရင်တော့ပြီး ရဲရဲကြီး
ရင်ဆိုင်သွားကြပါလို့ပဲ ပြောချင်ပါတယ်”

လောကကြီးမှာ “တကယ်ဖြစ်
ချင် တကယ်လုပ် အဟုတ်ဖြစ်ရမယ်”
ဆိုသော စကား မှန်ကန်ကြောင်းကို
မောင်ချစ်စနိုးတို့ကဲ့သို့သော မသန်
မစွမ်း လူငယ်များက လူအများလက်ခံ
လာအောင် လက်တွေ့ သရုပ်ဖော်ပြနေ
ကြသည်။

ကိုယ်လက်အင်္ဂါ ပြည့်စုံပါလျက်
အလုပ်လုပ်ရန် တွေးနေ ငေးနေ ရှက်
နေသူများ အတုယူစရာကောင်းသည်။
လယ်ရာပြန်စား လုပ်ပြီး ဟိုယောင်
ယောင် ဒီယောင်ယောင် ဂီတတဒေါင်
ဒေါင်နှင့် မိဘထံတွင် လက်ဖြန့်ကာ
တောင်းစားနေကြသူများ အချိန်မီ သတ်
ချပ်သင့်ပြီဖြစ်သည်။ သူတို့နှင့် နှိုင်းယှဉ်
ရလျှင် စတုတ္ထတန်းမျှသာ ပညာသင်
ကြားခဲ့ရပြီး မွေးရာပါ ခြေနှစ်ချောင်း ချို့
တဲ့သော မောင်ချစ်စနိုးသည် ထိုသူတို့
ထက်ပို၍ လောကကြီးကို အလှဆင်
သော လူသားဆန်၍ အဆင့်ရှိသော
အတုယူလေးစားထိုက်သော သူတစ်ဦး
ဟု အမှန်းတင်ဆိုလျှင် လွန်မည် မထင်
ပါ။

အတိတ်ကြမ္မာဆိုး တိမ်နယ်မိုး၌
ဆိုးကျိုးဝဋ်နာ ဖြစ်ခဲ့ပါလည်း
အားမာန်မလျော့ ဇွဲမလျော့ဘဲ
လောကထဲတွင် အလှဆင်သည်
အသင် . . .
ယောက်ျားကောင်းပေတကား။

□ နိုင်ထင်

အချစ်နတ်မှ စတင်ထုတ်လုပ်ခဲ့သော

မူလပထမ

မျပန်

日本の耳清液

နားသန့်ဆေးကြိုး

မုတ်ပုံတင်အမှတ် - အေ ၁၂ (၁၀၂၉၆)
မုတ်ပုံတင်အမှတ် - ၄/၁၄၅၉

အာကာသ

ချစ်နတ်ဆေး

ထိခိုက်ရှုနာ
ကျော်ကြော
ဂျပန်လိမ်းရှုဆေး

ဟာထေးဆေးတိုက်
(ဂျပန်နားသန့်)

ယာလီတိုင်းရှင်းဆေး
မုတ်ပုံတင်အမှတ်
0213Y/010277

အတုအပ
အထူးသတိပြု

အမှတ် (၁၅၀)၊ ၃ လွှာ၊ ၃၃ လမ်း (အထက်)၊ ကျောက်တံတား၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
အမှတ် (၅၅၀)၊ ၂၃ လမ်း၊ လသာ၊ မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
အမှတ် ၂၂၇၀၄၄၀၃

တစ်ဦးတည်းကိုင်ဆောင်ရေးလုပ်ငန်း
တိုင်းပြည် • မကွေးပြည်နယ်၊ မြောက်ဧရာဝတီတိုင်း
အမှတ် (၄၀၂)၊ ၁၅ လမ်း၊ တစ်နားလမ်း၊ လိပ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ရန် - ၂၆၃၀၂

မင်းမြတ်နိုင်

(ဘုသီးတောင်)

ရှေးဟောင်းဣလျှောက်သို့ ဂျောက်ခဲသု

စိုင်းတင်တောင်တန်းပေါ်ရှိ ဝါးနှင့်သစ်
များ ခုတ်ယူရောင်းချသူ အနည်းငယ်
ရှိလေသည်။

ယခုလို တန်ခူးလ။ ကဆုန်လ
များသို့ရောက်လျှင် လယ်များ ယာများ
သိမ်းပြုဖြစ်သောကြောင့် ရွာထဲရှိ ကျွဲနွား
များအား ရွာနောက်ဘက်ရှိ လယ်ကွင်း
များထဲသို့ လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး နွားများ
အား နွားကျောင်းသားမပါဘဲ လွှတ်
ကျောင်းစနစ်ဖြင့် ကျောင်းခြင်းဖြစ်၏။
နွားများကလည်း နံနက်လွတ်လိုက်ချိန်
မှစ၍ လယ်ကွင်းပြင်များအတွင်း ပေါက်
နေကြသော မြက်နုကလေးများအား
စားသောက်ပြီး နေ့ခင်း နေပူလာလျှင်
အနီးရှိ တောင်ကုန်းများတွင်ရှိသော
သစ်ပင်ရိပ်များတွင် နေခို၍ အိပ်စက်ကြ
ပြီး နေညိုချိန် အစာထစားပြီး ညနေ
၆ နာရီအချိန်ခန့်တွင် ရွာသို့ပြန်လာကြ
ပြီး မိမိတို့ချည်တိုင်ရှိရာ နွားတင်းကုပ်
များသို့ ပြန်လာကြမြဲ ဖြစ်သည်။

ယခု ရွာလယ်ဇရပ်တွင်စုဝေး၍
ပြောနေကြသောအကြောင်းမှာ ယမန်
နေ့က မိမိအိမ်မှ လွတ်ကျောင်းလိုက်
သော နွားသိုးရွှေနီတစ်ကောင် အချိန်
တန်၍ အိမ်သို့ ပြန်မရောက်လာသော
ကြောင့် နွားပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ အောင်ကျော်
ဇောတစ်ယောက် နွားပျောက်လိုက်ရှာ
ရင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်
အား ပြောပြနေခြင်းကို ကြားကြရ
သော ရွာသားများက မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်
အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ကြောင်း ပြောနေကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ် ရွာသားများထဲ၌
အသက် (၆၀)ခန့်ရှိ ဦးသာထွန်းဆိုသူက
အောင်ကျော်ဇောအား ပြောလိုက်
သည်။

“ကဲ ကဲ အောင်ကျော်ဇောရေ၊
မင်းကြုံတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ
ကို အစကအဆုံး သေသေချာချာပြော
ပြစမ်းပါဦးကွယ်၊ ရွာသားတွေကလဲ
အောင်ကျော်ဇော ပြောပြတဲ့အကြောင်း
ကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပြီးမှ ဖြစ်နိုင်၊

ကျော်ဇော၊ မင်းရဲ့ အဖြစ်အပျက် ဇာတ်
လမ်းလေးကို စပေတော့”

“ကျုပ်ရဲ့ အဖြစ်အပျက်ကတော့
လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ကျုပ်နွားရွှေနီ အိမ်
ပြန်မရောက်လို့ တစ်ညလွန်ပြီးနောက်
နေ့ မနေ့ကပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်လဲ အိမ်က
နံနက်စောစော စားပြီး ဓားတစ်ချောင်း
ကိုင်ပြီး နွားရှာထွက်လာရာက စခဲ့တာပဲ
ပေါ့ဗျာ”

အောင်ကျော်ဇော တစ်ယောက်
မိမိ၏ နွားသိုးရွှေနီ ပြန်မရောက်သဖြင့်
နံနက်စောစော ထမင်းစားပြီး ဓားမ
တစ်ချောင်းကိုင်၍ အိမ်မှ နံနက် ၉
နာရီအချိန်ခန့် ထွက်လာခဲ့လေသည်။
မိမိနွားရွှေနီ သွားတတ်သည့် ဓားကျက်
လယ်ကွက်များဘက်သို့ သွားရောက်ရှာ
ဖွေသော်လည်း မတွေ့ရသောကြောင့်
ထို လယ်ကွက်များအနီးတွင် ခိုသော
တောင်ကုန်းများပေါ်သို့တက်၍ ရွာဗွေ
လေသည်။ မိမိနွားမှာ နွားသိုးဖြစ်သော
ကြောင့် တခြားရွာမှ နွားမများနောက်သို့
လိုက်သွားလေသည်လား ဆိုသည့်
အတွေးဝင်လာခဲ့သော်လည်း မိမိတို့ ရွာ
အနီးရှိ သိမ်တောင်ရွာ၊ ခုံးသိမ်ရွာ
သရက်ကင်းမနူးရွာများရှိ ရွာသားများ
သည် မိမိနွားရွှေနီအား မိမိ၏နွားမှန်း
သိရှိကြလေသည်။

သူတို့ရွာသို့ ရောက်ရှိသွားပါက
မိမိထံသို့ လာရောက်သတင်းပေးကြမည်
မှာ အမှန်ဖြစ်သည်။ ယခု မနေ့ကတစ်
ရက်စောင့်သော်လည်း မိမိ၏နွားရွှေနီ
သတင်းမရရှိသဖြင့် ရွှေနီတစ်ကောင် ရွာ
များဘက်သို့ မရောက်ရှိနိုင်ဘဲ တောင်
ကုန်းများဘက်သို့ ခရီးလွန်နေခြင်းဖြစ်ရ
မည်ဟု ခန့်မှန်း၍ တောင်ကုန်းများရှိရာ
ဘက်သို့ လာရောက် ရှာဖွေခြင်း ဖြစ်
လေသည်။ နေ့မှန်းတည့်ချိန်လောက်
တွင် အောင်ကျော်ဇောသည် တောင်
ကုန်း ငါးလုံးအား ရှာဖွေပြီး နွားရွှေနီ

“တကယ်ပါဗျာ ကျုပ်လိမ်ပြော
မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် တကယ်
အတိအကျခံခဲ့ရတာပါ”

“မင်းပြောတဲ့ ရွာကြီးဆိုတာ
ဘယ်ဘက်က နွားကျင်မှာ ရှိတယ်ဆိုရင် ငါတို့
ရွာသားတွေတစ်ယောက်မဟုတ် တစ်
ယောက်တော့ ရောက်ဖူး မြင်ဖူးရမှာပေါ့၊
အတော့ ရောက်ဖူး မြင်ဖူးဖို့ ဝေးလို့
မကြားတောင် မကြားဖူးဘူးကွ အောင်
ကျော်ဇောရ”

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို လိမ်
လို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ၊ ကျုပ် အဲဒီ
အတိုင်း ရောက်ပြီး တစ်ညအိပ်ခဲ့ရတယ်၊
အမှန်ပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင် မင်းရောက်ခဲ့တဲ့ရွာ
အိမ်ခြေဘယ်လောက်ရှိလဲ၊ ရွာသား
အရေအတွက် မြင်ခဲ့ရလား”

“ကျုပ် ရောက်ခဲ့တဲ့ရွာမှာ အိမ်
အရေအတွက် ၁၀၀ လောက်ရှိတယ်၊ အားလုံး
အိမ်ကောင်းတွေချည်းပဲ၊ ရွာသူ
အားလုံးကလေး လူကြီးစုံလို့ မြင်ခဲ့ရ
တယ်၊ နွားတော်ကြီးကျောင်းပါရှိတယ်”

“ကြာညိုပြင်ဆိုသော ရွာကလေး
အရပ်ရပ်ပေါ်တွင် ရွာသားများ
ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ကြာညိုပြင် ရွာကလေးသည်
အရပ်ရပ် ဘူးသီးတောင်မြို့နယ်
အနီးတောင်ချောင်းအနီးတွင် တည်
ရှိသော ရွာကလေးဖြစ်သည်။

ရွာနံဘေးရှိ စိုင်းတင်ချောင်း
အထက်ဘက်သို့ ဆန်တက်
ကြာညိုပြင်ရွာကလေးနှင့်
အတူတူတွင် စိုင်းတင်ရေတံခွန်
တည်ရှိသည်။ ကြာညိုပြင် ရွာကလေး
အနီးတောင်ချောင်းရွာသားများမှာ

အား မတွေ့ရသောကြောင့် မွန်းတည့် နေအပူရှိန်ကြောင့် မိမိရောက်ရှိနေ သော တောင်ကုန်းစောင်းတွင် ပေါက် နေသော ပျဉ်းမပင်ကြီးတစ်ပင်အောက် တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး အရိပ်ခို၍ နားနေ လိုက်လေ၏။

ပျဉ်းမပင်ကြီး အရိပ်အောက် တွင် နားနေရင်း တောင်ကုန်းများအား တစ်ကုန်းတက် တစ်ကုန်းဆင်း နွားရွှေ့နီ အားရှာရသောကြောင့် ခြေထောက်များ ညောင်း၍ ပင်ပန်းလှသဖြင့် ပျဉ်းမပင် ကြီး အရိပ်အောက်တွင် ပုဆိုးစုတ်အား ခေါင်းအုံး၍ အိပ်လိုက်ရာ ခဏချင်းပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

အောင်ကျော်ဇော အိပ်ရာမှ နိုးလာချိန်သည် ညနေ ၄ နာရီခန့်ရှိပြီ ဖြစ်၍ နေအပူရှိန်လည်း နည်းသွားပြီ ဖြစ်၍ မိမိရှေ့တွင် မြင်နေရသော တောင်ကုန်းရှိရာသို့ ထွက်လာလေ သည်။ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်လာ ခဲ့ပြီး တောင်ကြောအတိုင်း မိမိနွားရွှေ့ နီအား ရှာဖွေရင်းရှေ့သို့လာခဲ့လေသည်။ တောင်ကုန်းကြောမှာ ရှည်မျောမျော အသွင်ဖြင့် တဖြည်းဖြည်းနိမ့်ဆင်းသွား လေသည်။ တောင်ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း ဆင်းသွားရာ တောင်ကုန်းအောက်ခြေ တွင် ကွင်းပြင်တစ်ခုကို တွေ့ရပြီး ကွင်း ပြင်ထဲတွင် စိမ်းစိုနေသော မြက်များ ပေါက်နေကြလေသည်။ စိမ်းစိုနေသော ကွင်းပြင်ထဲတွင် နွားရွှေ့နီအား ရှာကြည့် လိုက်ရာ ကွင်းပြင်အစပ်နား၌ နွားအုပ် တစ်အုပ်အား မြင်လိုက်ရသောကြောင့် နွားအုပ်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

နွားအုပ်မှာ အကောင်(၄၀)ခန့် ရှိသည်။ နွားအုပ်အတွင်း မိမိနွားရွှေ့နီ အား မမြင်တွေ့ရသဖြင့် နွားအုပ်အား ကျော်ဖြတ်ပြီး ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက် လာရာ မိမိရှေ့တွင် လူသွားလမ်း တစ် လမ်းအား မြင်ရလေသည်။ လူသွားလမ်း မှာ ရှေ့တွင်ရှိသော တောင်ကုန်းနှစ်ခု၏ ကြားသို့ ဖြတ်သွားသောလမ်းဖြစ်၍ ၎င်းလမ်းအတိုင်း ဆက်၍လျှောက်သွား

လေသည်။ လမ်းဖုန်ဖုန်အား နင်း၍ လျှောက်လာရာ တောင်ကုန်းနှစ်ကုန်း ကြားမှ ဖြတ်ထွက်လိုက်သည်နှင့် မြင် လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် အောင် ကျော်ဇော အံ့ဩသွားရလေသည်။ သစ်ပင်၊ အုန်းပင်များ ဝေဆာလျက် ရှိသော ရွာကြီးတစ်ရွာအား မြင်ရခြင်း ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ရှေ့တွင်မြင်ရသော ရွာရှိရာသို့ ဆက်၍လျှောက်လာရာ ရွာထိပ်ရှိ ဘုန်း တော်ကြီးကျောင်းအနီး ရောက်ချိန်တွင် ကျောင်းအတွင်းမှ ထွက်လာသော အသက်(၆၀)ကျော်အရွယ်ခန့်ရှိ လူကြီး တစ်ယောက်ကို မြင်ရသောကြောင့် ထိုလူကြီးအားကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်းတွင် သျှောင်တစောင်း ထိုးထားပြီး ဝိုးပဝါ တစ်ထည်အား ခေါင်းတွင် တစ်ဖက်စ ချ၍ ပေါင်းထားလေသည်။ အင်္ကျီမှာ လက်မောင်းတွင်အနားကွပ်ဖြင့် ရင်ဇေ အင်္ကျီဖြစ်ပြီး ပုဆိုးမှာ တောင်ရှည်ပုဆိုး ဖြစ်သည်။

အောင်ကျော်ဇော၏ စိတ်ထဲ တွင် ဇာတ်ပွဲများထဲ၌ မြင်တွေ့ရဖူးသော ရှေ့ခေတ်လူများ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကို မြင်ယောင်မိလေ၏။ ထိုလူကြီး၏ အရပ် မှာ ၆ ပေခန့် မြင့်မည်ဟု ခန့်မှန်းမိလေ သည်။ ထိုလူကြီး အနားရောက်လျှင် အောင်ကျော်ဇောက မေးလိုက်သည်။

“ဘကြီးခင်ဗျာ၊ ဒီရွာက ဘာရွာ လို့ ခေါ်ပါသလဲ ခင်ဗျ”

“အာဂန္တထင်ပါရဲ့၊ ဒီရွာက စိုင်း တင်ရွာလို့ ခေါ်တယ်ကွယ့် မောင်ရင် လေးရဲ့”

အောင်ကျော်ဇော၏ မေးခွန်း အား ဖြေလိုက်ရင်း အာဂန္တ(ဧည့်သည်) လားဟု ပြန်မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို လူကြီးပြောလိုက်သည့် စကားသံမှာ ရှေးလူကြီးများ ပြောသည့် ရခိုင်သံ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုလူကြီးက . . .

“မောင်ရင်လေးက ဘာကိစ္စနဲ့ ကျုပ်တို့ရွာကိုရောက်လာတာလဲကွယ့်”

“ကျွန်တော့်နွားရွှေ့နီ ပျောက် သွားလို့ လိုက်ရှာရင်း ဒီရွာကို ရောက် လာရတာပါ။ ဒီဘက်ကိုများ နယ်ကျွံလာ သလားလို့ပါ ခင်ဗျာ”

“ဒီဘက်ကို ရောက်လာရင်တော့ မောင်ရင်နွားကို ပြန်တွေ့မှာပါကွယ့် ကိုင်း. . မောင်ရင်လေး ရွာရောက်တုန်း ကျုပ်အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါဦး။ ကျုပ်တို့ရွာ၏ လဲ ကြည့်ရင်းပေါ့ကွယ်”

လူကြီးက ပြောရင်းဖြင့် ရှေ့ လျှောက်သွားလေရာ အောင်ကျော်ဇော က နောက်မှလိုက်သွားရင်း ရွာထဲ အိမ်များကို ကြည့်လိုက်ရာတွင် ငါးထွာ ဆိုင်ခန့်ရှိ သစ်တိုင်များဖြင့် ပျဉ်ကာ ဆောက်ထားသော အိမ်ကြီး အိ ကောင်းများကို မြင်ရလေ၏။ ရွာထဲ အိမ်များ ရှေ့တွင်မြင်ရသော လူများ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေးများပါ ခေတ် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင် ထားကြသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ ရွာတွင်းသို့ ဝင်လာသော လူကြီး အောင်ကျော်ဇောအား မြင်ကြရသော ရွာသားများက လူကြီးအား ပြောဆို ကြသည်။

“ဘကြီးအောင်ဖော်သူ အား ပါလာတယ်လား၊ ရွာထဲကို လိုက် လိုက်ပါဦး။ ကျွန်တော်တို့ မအား ဘကြီးရဲ့”

ရွာကြီးမှာ ရွာဝိုင်းကြီးဖြစ် သည်။ အောင်ကျော်ဇောအား ခေါ် သူ လူကြီးသည် ရွာထဲသို့ လှည့် ပြသပြီး ရွာအစွန်ဝိုင်းရှိ သူ၏အိမ် ရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။ လူကြီး၏ အိမ်ကြီးမှာ လေးပင် အိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး ငါးထွာဆိုင်ခန့်ရှိ တိုင်ကြီးများနှင့် ဆောက်ထား ဖြစ်၍ ထပ်အိမ်ပုံစံဖြစ်သည်။ အိမ်အောက် တွင် အိမ်ခေါင်းရင်းပိုင်း နှစ်ခု ပျဉ်ခင်းထားပြီး တစ်ခုမှာ အောက်ရှိ မီးဖိုခန်းသို့ တောက် ဝင်၍ရသော မြေပြင်ဖြစ်သည်။ လှေကားကို အိမ်၏နောက်ဘက်

အခန်းတွင် ကျွန်းသားလေကား ဖြစ်သည်။ လက်ရန်းများမှာ မွတ်လုံးများ ဖြစ်သည်။ အောင်ကျော်ဇောတို့ ရောက်သည့်အချိန်တွင် အိမ်အနောက်ဘက် မိခင်ခန်းမှ အသက်(၆၀)ခန့် အမျိုးသမီး ဦးတစ်ယောက်နှင့် အသက် (၂၀) အရွယ် မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ထွက်လာကြ၍ အောင်ကျော်ဇောအား ခေါ်လာသော လူကြီးမှ...

“အာဂန္တုပါလာတယ်ကွယ်၊ ညစာ ထမင်းစီစဉ်လိုက်ကြပါ။ သမီးကလေး သမီးအစ်ကိုရေချိုးဖို့ အပေပုဆိုးထပ်ထည် ထုတ်ပေးလိုက်ပါ။ မောင်ရင်ထဲ ခရီးပန်းလာတယ်၊ ရေချိုးလိုက်ဦး။ အပေပုဆိုးမှ ထမင်းစားကြတာပေါ့ကွယ်” အောင်ကျော်ဇောသည် မိန်းမပျိုလေးပေးလာသော တောင်ရှည်ပုဆိုးသောင်းအားယူ၍ အိမ်နောက်ဘက်ရှိ အတွင်း၌ ရေချိုးပြီး အိမ်သို့ပြန်လာရာ ထမင်းပွဲ အသင့်ပြင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရပြီး လူကြီးမှာ ထမင်းစား စားပွဲအသင့်ထိုင်လျက် အောင်ကျော်ဇောအား ထမင်းစားရန် ခေါ်သဖြင့် ထမင်းစားသည်။ ထမင်းပွဲတွင် ဟင်းများမှာ အသီးအရွက်ကြော်ဟင်း၊ ပဲဟင်းနှင့် ဆုတ်ညှင်းများ ဖြစ်သည်။

လူကြီးက ... “စားကွယ် မောင်ရင်လေး အား ခန်းနော်၊ ဘကြီးတို့ရွာက အာဂန္တုအောက်အပေါက် အလွန်နည်းတယ်နဲ့ အဲ... ဦးကြီးတို့ တစ်ရွာလုံးက အသတ်လွတ်စားကြတယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီရွာရောက်လာတဲ့ အာဂန္တုအသား ငါးမစားကြရဘူးကွယ်” “ရပါတယ် ဘကြီးရယ်၊ ဟင်းများက စားလို့ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆာဆာနဲ့ စားလိုက်တာ ဗိုက်ထဲမှာ သွားတာပဲ”

အောင်ကျော်ဇော ထမင်းစားပြီးနောက် နေဝင်သွားပြီဖြစ်၍ အမှောင်ရောက်နေသောအခါ ဖြစ်သောအခါ အိမ်ရှင်လူကြီးက...

“မောင်ရင်လေး မောင်ရင်လေး ဝင်သွားပြီ ဒီတော့ ဒီည ကျုပ်တို့အိမ်မှာပဲ အိပ်ပြီး မနက်မိုးလင်းမှ ပြန်ပေါ့” ညအမှောင်ထုဖြင့် မိမိရွာသို့ ပြန်ရန် မဖြစ်နိုင်ပြီကို သိရှိလိုက်ရ၍ လူကြီး၏စကားကို လက်ခံလိုက်ပြီး...

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ ဒီတစ်ညတော့ ဘကြီးတို့အိမ်မှာပဲ အိပ်ရတော့မှာပဲပေါ့၊ မနက်မိုးလင်းမှ ပျောက်သွားတဲ့ နွားကို ပြန်ရှာရတော့မှာပဲပေါ့ ဘကြီးရယ်”

“မောင်ရင်ရဲ့ နွားက မပျောက်ပါဘူးကွယ် မောင်ရင်လေးတို့ရွာမြောက်ဘက်က တောင်ကုန်းပေါ်မှာ ရှိပါတယ်ကွယ်၊ ဘယ်ကဲ့မှ မသွားပါဘူး၊ ကဲ လာလာ... အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်ကြရအောင်”

လူကြီးက အောင်ကျော်ဇောအား အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ ခေါ်သွားလေသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် ဘုရားဆောင်ကြီးမှာ ကြီးမားလှပေသည်။ ဘုရားပန်းများ ဝေဆာစွာ ပူဇော်ထားသည်။ ဝါဆိုဖယောင်းတိုင်ကြီး သုံးတိုင်ကို မီးထွန်းပူဇော်ထားပြီး သောက်တော်ရေခွက် သုံးခွက်မှာလည်း သောက်တော်ရေ အပြည့်ဖြင့် ကပ်လျှထားသည်ကို ကြည့်ညှိဖွယ်ရာ မြင်တွေ့ရလေသည်။ ဘုရားဆောင်အတွင်းတွင် ရွှေရောင်ဝင်းလျက် တစ်တောင်ခန့် ဉာဏ်တော်အမြင့်ရှိသော ဘူမိဖယသမုဒြာဖြင့် ရုပ်တုတော်တစ်ဆူအား ဖူးတွေ့ရလေသည်။

အောင်ကျော်ဇောသည် ဘုရားခန်းအတွင်း ဖူးတွေ့ရသော ဘုရားရုပ်တုတော်နှင့် ကပ်လျှထားသော ပန်းရေချမ်း၊ ဆီမီးများအား မြင်တွေ့ရလေလဆင် စိတ်အစဉ်ဝယ် ကြည့်ညှိသဒ္ဓါတရားများ ဖြစ်ပေါ်လာသောကြောင့် ဘုရားစင်ရှေ့တွင် ထိုင်လိုက်ပြီး ရိုသေစွာ ရှိခိုးကန်တော့လိုက်ပြီး ဂုဏ်တော်များ ဂါထာတော်များနှင့် မေတ္တာသုတ်ပရိတ်တော်အား ရွတ်ဖတ်ပူဇော်၍ ဝေနေယျ သတ္တဝါ အနန္တတို့အား အမျှ

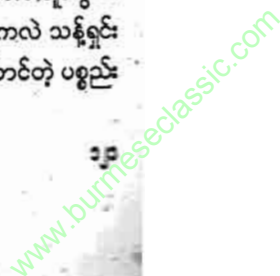
ပေးလိုက်သော်လည်း ဆောင်မူပေးလေ၏ အမျှပေးသော ဆုံးသည်နှင့် လူကြီးထံမှ သာဓုခေါ်သံ သုံးကြိမ်ထွက်ပေါ်လာသည်။ အိမ်ခန်းအတွင်းရှိ အမျိုးသမီးကြီးနှင့် မိန်းမပျိုလေးတို့နှင့် အိမ်၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှလည်း သာဓုခေါ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ အောင်ကျော်ဇော ဘုရားရှိခိုး အမျှပေးပြီးချိန်တွင် လူကြီးသည် ထိုင်နေရာမှ ထ၍ ဘုရားစင်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသော စိပ်ပုတီးတစ်ကုံးအား ဖြုတ်ယူပြီးအောင်ကျော်ဇော အနီးတွင်ထိုင်၍ ပြောလိုက်လေသည်။

“မောင်ရင်လေးဟာ ဘုရားတရား သံဃာ ရတနာသုံးပါးကို ရိုသေကိုင်းနှိုင်းပူဇော်ကိုးကွယ်တဲ့ သူတော်ကောင်းလေးဖြစ်လို့ ကျုပ်က ချီးမြှင့်တဲ့ အနေနဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုပေးလိုက်မယ်၊ ကျုပ်ပေးတဲ့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးဟာ တန်ဖိုးမကြီးမားပေမယ့် ရှားပါးတဲ့ပစ္စည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ရော့... ယူပါ မောင်ရင်လေး”

လူကြီးသည် ပြောဆိုရင်းဖြင့် သူ့လက်ထဲရှိ စိပ်ပုတီးအား အောင်ကျော်ဇောအား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။ လူကြီးပေးလာသော စိပ်ပုတီးအား လက်လှမ်းယူ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဆင်စွယ်နှစ်အရောင်ရှိ အလေးချိန်စီးသော စိပ်ပုတီးတစ်ကုံး ဖြစ်သည်ကို မြင်ရသောကြောင့် အောင်ကျော်ဇော သိလိုသည်ကို မေးလိုက်လေသည်။

“ဒီစိပ်ပုတီးက ဆင်စွယ်ပုတီးနဲ့ တူတယ်နော်၊ ဆင်စွယ်ပုတီးလား”

“ဆင်စွယ်ပုတီး မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ဆင်စွယ်ဆိုတာ တိရစ္ဆာန်အစွယ်ဖြစ်တယ်ကွယ်၊ ဒါကြောင့် စိတ်တည်ငြိမ်ပြီး သမာဓိအားကောင်းအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရာမှာ သုံးစွဲတဲ့ စိပ်ပုတီးကို တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အရိုးတွေအစွယ်တွေနဲ့ မလုပ်ကောင်းပါဘူးကွယ်၊ သမထအလုပ်ဆိုတာ လူကလဲ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ရသလို ကိုင်ဆောင်တဲ့ ပစ္စည်း

ကလဲ မြင့်မြတ်ဖို့လိုတယ်။ ဒီပုတီးဟာ
ငှက်ပျောဝမ်းပူ (ငှက်ပျောခိုက်ပူ) လို့
ခေါ်တဲ့ ငှက်ပျောသီးရဲ့အစေ့ကို စိပ်ပုတီး
လုပ်ထားတာပါ။”

“ငှက်ပျောဝမ်းပူဆိုတာ ကြား
တော့ ကြားဖူးပါတယ်။ တစ်ခါမှတော့
မမြင်ဖူးသေးပါဘူး ခင်ဗျာ။ ဘယ်မှာရှိ
ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“မောင်ရင်လေး မေးတော့လဲ
ပြောပြရမှာပေါ့။ ငှက်ပျောဝမ်းပူ(ငှက်
ပျောခိုက်ပူ)ဆိုတာ ကျောက်တောင် ထူ
ထပ်တဲ့နေရာတွေမှာပဲ ပေါက်ရောက်
တယ်။ ငှက်ပျောပင်ရဲ့ပင်စည် အရင်းနား
မှာ ပင်စည်ဟာ အကြီးကြီးဖြစ်ပြီး လူ
တွေ ခိုက်ပူသလိုမျိုး ပူနေပြီး ပင်စည်ရဲ့
အဖျားပိုင်းက သေးသွားပြီး ပုံမှန် ငှက်
ပျောပင်တွေလိုပဲကွယ်။ အရွက်တွေက
လဲ ဖီးကြမ်းငှက်ပျောရွက်လိုပါပဲ။ ငှက်
ပျောအဖူးထွက်ပြီး အသီးသီးလာတော့
လဲ ဖီးကြမ်းငှက်ပျောခိုင် ပုံစံပေါ့။

ဒါပေမယ့် အသီးက တုတ်ပြီး
ကြီးတယ်။ ငှက်ပျောသီးရင့်မှည့်တဲ့အခါ
အနံ့က မွှေးပြီး ကြိုင်နေတာပဲကွယ်။
ငှက်ပျောသီး မှည့်ပြီဆိုရင် ငှက်တွေ
လာပြီး စားသောက်ကြတယ်။ ငှက်တွေ
စားပေမယ့် ငှက်ပျောသီးထဲမှာ အသား
က နည်းနည်းလေးပဲရှိတယ်။ ငှက်ပျော
သီး တစ်လုံးလုံးမှာ အစေ့တွေချည်းပဲ
ကွယ်။ ငှက်ပျောအစေ့ဟာ လူကြီး လက်
ခလယ် တစ်ဆစ်လောက်ကြီးပြီး လုံးဝန်း
နေတယ်။

ထူးဆန်းတာက အဲဒီငှက်ပျော
ဝမ်းပူ ငှက်ပျောသီးရဲ့ အစေ့မှာ ပုတီး
ကြီးထိုးဖို့အတွက် အပေါက်အဆင်သင့်
ပါနေတာပဲကွယ်။ ဒါကြောင့်လဲ တောရပ်
ဆောက်တည်ကြတဲ့ ရသေ့ ရဟန်းတွေနဲ့
ထွက်ရပ်လမ်း လိုက်စားကြတဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်
တွေဟာ တောထဲ တောင်ထဲမှာ စိပ်
ပုတီးမပါလာတဲ့အခါ၊ စိပ်ပုတီး ပျောက်
ဆုံးသွားတဲ့အခါမျိုးမှာ ငှက်ပျောဝမ်းပူ
အစေ့ကိုရှာပြီး စိပ်ပုတီး ပြုလုပ်လေ့
ရှိကြတယ်။”

လူကြီး၏ ပြောပြသော ထူး
ဆန်းလှသည့် ငှက်ပျောဝမ်းပူ အစေ့
ပုတီးအကြောင်းအား ကြားရသော
အောင်ကျော်ဇောက . . .

“အဘပြောတဲ့ ငှက်ပျောဝမ်းပူ
ဆိုတဲ့ ငှက်ပျောပင်တွေဟာ ကျွန်တော်
တို့ ရခိုင်ပြည်နယ်ရဲ့ ဘယ်နေရာတွေမှာ
ပေါက်ရောက်ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“အင်း ကျုပ်တို့ ရခိုင်ပြည်နယ်
ထဲမှာ ငှက်ပျောဝမ်းပူ ပေါက်ရောက်ရှင်
သန်တဲ့ နေရာတွေကတော့ ဘူးသီး
တောင် မြို့နယ်နဲ့ မောင်တောမြို့နယ်
ကြားမှာရှိတဲ့ ဝှေတောင်ဆိုတဲ့ တောင်နဲ့
မင်္ဂလာကြီးတောင်တွေမှာ ငှက်ပျော
ဝမ်းပူပင်တွေ ပေါက်ကြပြီး ကျောက်
တော်မြို့နယ်အပိုင် ကျောက်ဆည်
တောင်နဲ့ ရသေ့တောင်မြို့နယ်ထဲက
လောဓမ (ခေါ်) ဩရမတောင်မှာလဲ
အနည်းအကျဉ်းပေါက်တယ်။ ငှက်ပျော
ဝမ်းပူအပင်ရဲ့ အတွင်းသားကို ချက်စား
ရင် နူးညံ့ပြီး အလွန်စားလို့ကောင်းတယ်။
ငှက်ပျောဝမ်းပူစေ့ စိပ်ပုတီးဟာ ထူး
ဆန်းပြီး ရှားပါးတဲ့ပစ္စည်းဖြစ်ပြီး ရရှိဖို့
မလွယ်ကူတဲ့အတွက် မောင်ရင်လေးကို
လက်ဆောင်ပေးရတာပဲကွယ်။”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘကြီး
ရယ်။ ထမင်းကျွေးတဲ့ အတွက်ရော၊
ညအိပ်ခွင့်ပေးတဲ့အတွက်နဲ့ ဒီစိပ်ပုတီး
လေးပေးတဲ့အတွက်ပါ ကျေးဇူးအထူး
တင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်ဖို့ မလိုပါဘူးကွယ်။
သံသရာထဲမှာ ရေစက် ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိ
လို့ ဆုံတွေ့ကြရတယ်လို့ မှတ်ပေါ့။ ကိုင်း
မောင်ရင်လေးလဲ ခရီးပန်းလာလို့ အိပ်
ချင်ရော့မယ်။ အိပ်ပေတော့ မနက်ကျမှ
မောင်ရင်လေးရဲ့ နွားကို ပြန်ရှာပြီး ရွာ
ကို ပြန်ပေတော့”

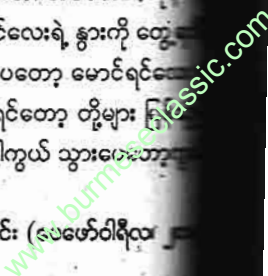
လူကြီးသည် အောင်ကျော်ဇော
အား အိပ်ရာဝင်စေပြီး သူက ဘုရား
ရှိခိုးနေလေတော့သည်။ အောင်ကျော်
ဇောသည်ခရီးပန်းလာသည့်ခက်ကြောင့်
ခေါင်းအုံးတွင် ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့်

အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။ နံနက်
နေထွက်စအချိန်တွင် အောင်ကျော်ဇော
သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ပြီး အိမ်အောက်
သို့ဆင်းလာပြီး မျက်နှာသစ်ပြီးချိန် အိမ်
အောက်တွင် ကောင်ညှင်းပေါင်းနှစ်
ငှက်ပျောသီးများ၊ ရေနွေးကြမ်းဒီး
အသင့်စီစဉ်ထားသည်ကို မြင်ရသေး
သည်။

လူကြီးက နံနက်စာ အဆာ
စားသောက်ရန်ပြော၍ စားသောက်ပြီး
ချိန်တွင် အိမ်ထဲမှ အမျိုးသမီးကြီးနှစ်
မိန်းမပျိုလေးတို့ထွက်လာကြ၍ အောင်
ကျော်ဇောက သေချာစွာကြည့်မိလို့
လေသည်။ ဝတ်စားထားပုံမှာ ရှေးဆန်
ရခိုင်အမျိုးသမီးများ ဝတ်စားဆင်ယင်
အတိုင်း ရင်စေ့လက်ရှည်အင်္ကျီ၊ ခြေ
ထုတ် အနားကွပ်အား ခါးစည်းကြပ်
စည်း၍ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခေါင်းထူ
ကန်တော်ကြီး ဆံထုံးများ ထုံးလှစွာ
ကျက်သရေရှိလှပေသည်။

အောင်ကျော်ဇောသည် အောင်
သမီးကြီးနှင့် မိန်းမပျိုအား ကျေးဇူး
ကြောင်း ပြောဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး လူကြီး
ခေါ်ဆောင်ရာနောက်မှ လိုက်လာ
ရွာထဲသို့ ကြည့်ရှုမိလေသည်။ နွား
တွင် သရက်၊ မရန်း၊ ပိန္နဲ၊ ငှက်ပျော
များ စိုက်ပျိုးထားပြီး လူများမှာ မိ
လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်နေကြသည်
မြင်ရလေသည်။ ရွာမှ ထွက်လာ
တောင်ဘက်အရပ်ရှိ တောင်ကုန်းအ
နားရှိ လမ်းအား လက်ညှိုးညွှန်ပြု
လူကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“ကိုင်း မောင်ရင်လေးရေ
ဒီလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားရင်
တောင်ကုန်းသုံးကုန်းကျော်ပြီးရင်
ရင်လေးတို့ရွာရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ
တောင်ကုန်းလေးတွေ ရှိတဲ့နေရာ
ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတောင်ကုန်း
မှာ မောင်ရင်လေးရဲ့ နွားကို တွေ့
မယ်။ သွားပေတော့ မောင်ရင်လေး
မကုန်သေးရင်တော့ တို့များ ပြန်
သေးတာပေါ့ကွယ် သွားပေးတာ

“ကျွန်တော်ပြန်ပါဦးမယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကို ပြုစုကျွေးမွေးခဲ့တဲ့ကျေးဇူးကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်သွားပြီ ဘကြီး”

အောင်ကျော်ဇောသည် လူကြီးအား နှုတ်ဆက်၍ သူပြုသည့် တောင်ကုန်းအစပ်နားရှိ လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ပြီး တောင်ကုန်းအောက်ခြေရှိ သပြေပင်ကြီးတစ်ပင်အနားရောက်လျှင် လက်ထဲမှ ဓားမဖြင့် သပြေပင်ကြီး၏ ပင်စည်အား ခုတ်၍ အမှတ်အသားပြုလုပ်လျက် ရွှေဆက်လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ပြီး ရွာကြီးအား လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ သစ်ပင်များအုပ်ဆင်းနေသော ရွာကြီးအား မြင်ရလေသည်။ လမ်းဖုန်ဖုန်အတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရာ တောင်ကုန်း သုံးကုန်းအား ကျော်ဖြတ်ပြီးချိန်တွင် သူတို့ရွာ၏ မြောက်ဘက်တွင်ရှိသော တောင်ကုန်းငယ်များနှင့်လယ်ကွက်များကို မြင်တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

အောင်ကျော်ဇောသည် လယ်ကွက်အား ဖြတ်ကျော်ပြီး တောင်ကုန်းလေးနားအရောက်တွင် တောင်ကုန်းစောင်းနားရှိ ချုံများအနီးတွင် မြက်စားနေသော နွားရွှေနှီကို မြင်လိုက်ရလေသည်။ နွားရွှေနှီအနားသွားပြီး အသံပေးဆိုက်လေရာ သခင်၏ အသံကိုမှတ်မိသော နွားရွှေနှီသည် ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ပြီး အမြီးနှံ့၍နေလေသည်။ နွားရွှေနှီအား မောင်း၍ ရွာအနီးရှိ လယ်ကွက်တွင် ထားခဲ့ပြီး ရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သောတော့သည်။

“ကျုပ် တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကတော့ ဒါပါပဲဗျာ၊ ကံ ခင်ဗျား၊ ဦးရွာသားတွေ မယုံဘူးဆိုရင် ဒီမှာ ကျုပ်ကို အဲဒီစိုင်းတင်ရွာကြီးက ဘကြီးအသံကိုတဲ့ ငှက်ပျောက်ခမ်းပူစေ စိပ်ပုတီးခဲကာ ကျုပ်ရဲ့သက်သေပဲ ရော့ ကြည့်ကြည့်တော့”

အောင်ကျော်ဇောက သူတွေ့တွေ့နေသမျှကို ပြောပြပြီး သူရရှိခဲ့သော

စိတ်ပုတီးအား ရွာသားများကို ပြလိုက်ရာ ရွာသားများက ကိုင်တွယ်ကြည့်ကြလေသည်။ ဦးသာထွန်းမှ စိပ်ပုတီးအား ကိုင်၍ ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“အင်း. . . အောင်ကျော်ဇောရောက်ခဲ့တဲ့ စိုင်းတင်ရွာဆိုတာ ဟိုးအရင် ရှင်ဘုရင်ခေတ်အချိန်က ရှိခဲ့တဲ့ စိုင်းတင်မြို့ဆိုတာများ ဖြစ်လေရော့သလားကွယ်”

ဦးသာထွန်း၏ စကားအဆုံးတွင် ရွာသားတစ်ယောက်မှ “ဦးကြီးပြောတဲ့ စိုင်းတင်မြို့ရှိတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရွာသားတွေ မြင်ရတွေ့ရမှာပေါ့ အခုဘယ်သူမှ မမြင်ရတာ ဘာကြောင့်လဲ”

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွယ်၊ အဲဒီစိုင်းတင်မြို့မှာ နေထိုင်ကြတဲ့ သူတွေဟာ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ယုံကြည်ကိုးကွယ်ကြပြီး သီလကို လုံခြုံစွာစောင့်ထိန်းကြလို့ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေက စောင့်ရှောက်ကြတယ်၊ ဒါကြောင့် သီလ၊ သမာဓိ မရှိဘဲ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟများကြတဲ့ ငါတို့လို လူတွေနဲ့ စည်းခြားသလို စည်းခြားထားပြီး အဲဒီ စိုင်းတင်မြို့မှာရှိတဲ့ လူတွေနဲ့ အတိတ်က ပဋ္ဌာန်းဆက် ရေစက်ရှိတဲ့ လူတွေနဲ့မှ ဆုံတွေ့စေဖို့ နတ်တွေ ဖန်ဆင်းပေးကြတာ ဖြစ်မယ်”

ဦးသာထွန်း၏ ပြောစကားကို နားထောင်ရင်း အောင်ကျော်ဇော ပြသော စိပ်ပုတီးအား ဝိုင်း၍ကြည့်ရှုကြပြီး နှုတ်ဆက်နေကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အောင်ကျော်ဇောက . . .

“ကျုပ် အဲဒီရွာက ပြန်ထွက်လာတော့ လမ်းဘေးက သပြေပင်ကြီးမှာ ဓားနှုတ်ပြီး အမှတ်အသားတစ်ခု လုပ်ထားခဲ့တယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် အဲဒီနေရာကို သွားကြည့်ကြမယ်”

“ဟာ ကောင်းတယ်ဗျာ ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်တို့ လိုက်မယ် လာကြဗျာ၊ အခု နေမပူခင် သွားကြမယ်”

အောင်ကျော်ဇောသည် သူပြန်လာခဲ့သည့် လမ်းအတိုင်း နှစ်နာရီခန့်

လာခဲ့ပြီး သူ ဓားနှင့်ခုတ်၍ အမှတ်အသားပြုလုပ်ထားခဲ့သော သပြေပင်ကြီး၏ ဝင်စည်ရှိ ဓားခုတ်ရာအား ရွာသားများအားပြသ၍ တောင်ကုန်းအစွန်းအောက်ခြေရှိ လမ်းလေးမှ ရွှေသို့ တိုးသွားပြီး စိုင်းတင်ရွာကြီးရှိရာ နေရာသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ မြင်လိုက်ရသည်က တောချုံပင်များ ရှုပ်ထွေးစွာ ပေါက်ရောက်နေသော တောကြီးအား မြင်ရပြီး လမ်းဖုန်ဖုန်မှာလည်း မရှိတော့ပေ။ အောင်ကျော်ဇောက အံ့သြစွာဖြင့် . . .

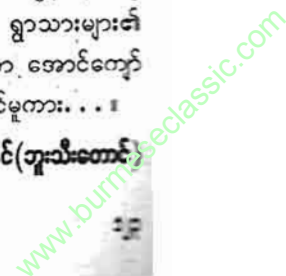
“ဒီနေရာမှာပဲဗျာ၊ ကျုပ် ရောက်ခဲ့တဲ့ စိုင်းတင်ရွာဆိုတာ ကျုပ် မနက်ကရွာက ထွက်လာတဲ့အချိန် ရွာကြီးကို ဒီနားက လှည့်ပြီး ကြည့်ခဲ့ပါသေးတယ်၊ အခု ရွာကြီး ဘယ်ကိုပျောက်သွားပြီလဲ မသိတော့ဘူးဗျာ”

အောင်ကျော်ဇော၏ ပြောစကားကြောင့် ဦးကြီးသာထွန်းက . . .

“ငါ ရွာမှာ ပြောခဲ့သလိုပဲပေါ့ကွယ်၊ ဒီရွာမှာရှိကြတဲ့ လူတွေနဲ့ရွာကို နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေ စောင့်ရှောက်ပြီး ဖုံးကွယ်ထားလို့ သူတို့နဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိတဲ့လူကိုသာ မြင်တွေ့ခွင့် ရစေခဲ့တာပေါ့၊ အောင်ကျော်ဇောဟာ သူတို့နဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိသူဖြစ်လို့ အဲဒီရွာနဲ့ လူတွေကို မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ရတာပေါ့၊ အခု ငါတို့ရွာသားတွေ ပါလာလို့ ရွာကြီးကို မမြင်ရအောင် ဖျောက်ထားလိုက်တာ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ရှေးဟောင်းရွာ ပျောက်မြို့ပျောက်ရွာဆိုတာ ငါတို့နိုင်ငံအနှံ့အပြားမှာ အများကြီး ရှိနေကြတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတိုင်းမရောက်နိုင် မမြင်နိုင်ကြဘူးပေါ့ကွယ်၊ လာကြ လာကြ နေမပူမီ ပြန်ကြရအောင်”

ဦးသာထွန်းကပြောရင်း ရွာရှိရာသို့ ပြန်လှည့်လျှောက်သွားသောကြောင့် ရွာသားများလည်း ဦးသာထွန်းနောက်မှ လိုက်သွားကြသည်။ ရွာသားများ၏ နောက်တွင်ပါလာသော အောင်ကျော်ဇော၏ စိတ်အစဉ်တွင်မူကား . . .

□ မင်းမြင့်နိုင်(ဘူးသီးတောင်)

ထွပ်ထွပ် (အကင်းပြု)

ကမ္ဘာကြီးဟာ မြို့ပြဆင်ခြေဖုံး ရပ်ကွက်တစ်ခုလို ဖြစ်နေပါပြီ။ သိချင်တာတွေ အင်တာနက်မှာ ရှာဖွေရင် ခဏကလေးနဲ့သိနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အင်တာနက်မှာ ခြေရာခံလို့ မရနိုင်တဲ့ ဗဟုသုတတွေလည်း ရှိနေပါသေးတယ်။ “ဘယ်ကစလဲ” ဆိုတဲ့ အခု မေးခွန်း(၁၀) ခုကို ဖြေကြည့်ပါဦး။

(၁) ပထမဦးဆုံး ကော်ဖီ တစ်ခွက်ရဲ့ အရသာကို ဘယ်မှာ မြည်းစမ်းခွင့်ရခဲ့သလဲ။

- (က) ဘရာဇီး (ခ) ယမင်
- (ဂ) အီတလီ

(၂) အသင့်ဖျော်သံပရာရည် ထုတ်လုပ်နည်းအတွက် ဘယ်သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမလဲ။

- (က) ထိုင်းလင်း (ခ) မက္ကစီကို
- (ဂ) အင်ဒိုနီးရှား

(၃) ပိုကာကစားနည်းကို ဘယ်တိုင်း ပြည်က စခဲ့တာလဲ။

- (က) ယူအက်စ် (ခ) စပိန်
- (ဂ) ဂရိတ် ဗြိတိန်

(၄) ၁၉၅၀ ဝန်းကျင်လောက်က ‘လှစ်ဖာ’ ဖိနပ်တွေဟာ အမေရိကန်မှာ ရေပန်းစားခဲ့တယ်။ ဘယ်သူတွေက အရင်စီးခဲ့တာလဲ။

- (က) အီတာလျံ (ခ) ဂျာမန်
- (ဂ) နော်ဝေဂျီယန်

(၅) မှန်လာဥဝါကို ဘယ်တိုင်းပြည်က စိုက်ပျိုးခဲ့သလဲ။

- (က) ဂျပန် (ခ) အာဖဂန်နစ္စတန်
- (ဂ) နော်ဝေဂျီယန်

(၆) ချောက်လက်ကို စွဲလမ်းနှစ်ခြိုက်လာကြခြင်းအတွက် ဘယ်တိုင်းပြည်ကို အပြစ်တင်ရမလဲ။

- (က) ဂျပန် (ခ) အာဖဂန်နစ္စတန်
- (ဂ) အီန္ဒိယ

(၇) စွဲမက်စရာ အရသာနဲ့ သကြား ပွင့်ကလေးတွေ သကြားထုတ်လုပ်မှု ဖြစ်စဉ်ကို ဘယ်တိုင်းပြည်က စတင်ခဲ့သလဲ။

- (က) ကျူးဘား (ခ) ဟေတီ
- (ဂ) အိန္ဒိယ

(၈) ယမကာတွေရဲ့ လက်တမ်းတော့ ကျောက်ခေတ်ကတည်းကပဲ။ အာနီသင်ပြင်းလွန်းတဲ့ ပေါင်းခံအရည်တွေကို သောက်သုံးလာကြတာ မကြာလှသေးပါဘူး။ ဒါပေမယ့် “ကော့တေး” ကို ဘယ်သူတွေ စပ်ခဲ့တာလဲ။

- (က) အီရတ် (ခ) အီရန် (ဂ) ရုရှား
- (ဉ) ပနားမားဦးထုပ်ဟာ ပေါ့ပါးပြီး ခရီးသွားလာရာမှာ အသုံးတည့်လို့နာမည်ကျော်တယ်။ ဘယ်သူတွေက စပြီးထုတ်လုပ်တာလဲ။

- (က) အီဂျေဒေါ (ခ) ကျူးဘား
- (ဂ) ပနားမား

www.burmeseclassic.com

(၁၀) တိုင်ဇန်တိုင် မင်းသမီးတစ်ပါးက ဒီနေရာကို "ခက်ရင်း" တစ်ချောင်းယူလာပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးတွေက အဲဒီပစ္စည်းဟာ ဘုရားမယုံသူတွေရဲ့ အသုံးအဆောင်လို့ စွပ်စွဲကြေညာခဲ့ကြတယ်။

(က) စပိန် (ခ) အီတလီ

(ဂ) ပြင်သစ်

(ခ) အေဒီ ၁၀၀၀ လောက်ကို နောက်ကြောင်းပြန်လိုက်ပါ။ ကော်ဖီပင်ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ လှံဆော်အကျိုးသက်ရောက်မှုတွေကြောင့် အီသီယိုးပီးယန်းတွေဟာ အစေ့အရည်ကို ဝါးမျိုးခွဲကြပါတယ်။ "ဆူဖီနိုက်" ဂိုဏ်းဝင်တွေက သည်း သူတို့ရဲ့ ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သိနိုင်စွမ်းတိုးပွားဖို့အတွက် အသုံးပြုကြတယ် ဆိုဆိုပါတယ်။ ၁၇ ရာစု နောက်ပိုင်းမှာတော့ ကော်ဖီကို ယီမင်ဆိပ်ကမ်းမြို့ "ဒီတာ" ကနေတစ်ဆင့် အာရပ်ကမ္ဘာကို ဖြတ်ပြီး ဥရောပကို သင်္ဘောနဲ့ တင်ပို့ခဲ့ကြပါတယ်။

(ဂ) သံပရာဟာ အရှေ့တောင်အာရှနဲ့ အိန္ဒိယထွက်တဲ့ ရှောင်မျိုးရင်းပါ။ အင်ဒိုနီးရှားပြီးတော့ မလေးရှားမှာ နီးကပ်ပြီးခွဲကြပါတယ်။ ကရူးဆိတ်စစ်ပွဲအတွင်းက အာရပ်ကုန်သည်တွေ ဝယ်ယူတဲ့ ရှောင်သံပရာတွေဟာ ဥရောပသို့ တင်ပို့လိုက်ရုံသာမက နောက်ဆုံးမှာ စပိန်ကိုလိုနီနယ်ချဲ့တွေက သံပရာရည်ကို သောက်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် အထောင်းဆုံး မွမ်းမံခြယ်သပြီး ခေတ်သစ် ကမ္ဘာဆီ ယူဆောင်လာခဲ့ကြပါတယ်။

(က) ဒီကီစွကို စဉ်းစားရင် အခြေခံအချက်တွေ အများကြီးရှိပါတယ်။ ဂျာမနီတွေရဲ့ 'ပိုချင်' ပြင်သစ်တွေရဲ့ 'ပိုကျွန်' အီရန်တွေကစားကြတဲ့ အပါအဝင် ဖြစ်နိုင်စရာတွေပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဝိညာဉ်ကစားနည်းဟာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက စတာပါ။ ပြင်သစ်တွေက အများဆုံးအခြေစိုက်တဲ့ "နယူး

အော်လင်း"မြို့ကနေ မြောက်ဘက်ကို မစွစပီမြစ်ရဲ့ ရေလမ်းခရီးအတိုင်း ယုံနဲ့ ခဲ့ပုံ ရပါတယ်။ ၁၉ ရာစု အစောပိုင်းက စခဲ့တဲ့ ဝိတာကစားနည်းဟာ ၁၈၃၀ ကျတော့ ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်ဟာ အချပ် (၂၀) ကနေ (၅၂) ချပ်ဖြစ်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါကတော့ လူများများပါဝင်ဆော့ကစားနိုင်ဖို့အတွက်လား။ အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့ လူတော်တော်များများကို အင်္ကျီပါ မကျန်အောင် ပေါင်နဲ့ချွတ်ကစားပြီး စိတ်ဓာတ်တွေ အကြီးအကျယ်ကျဆင်းအောင် လုပ်ဖို့လားဆိုတာ ဘယ်သူ သိနိုင်မှာလဲ။

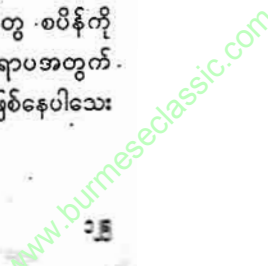
၄။ (ဂ) ၁၉၅၀ ဝန်းကျင်တုန်းကတော့ အမေရိကန် ဆယ်ကျော်သက်တွေရဲ့ ရွေးချယ်ခဲ့ကြတဲ့ ဖိနပ်ကတော့ 'လုဖ်ဖာ' မှ 'လုဖ်ဖာ' ပါ။ အဲဒီမတိုင်ခင်ကတော့ နွားမွေးမြူရေးလုပ်တဲ့ နော်ဝေဂျီယန် လယ်သမားတွေဟာ 'လုပ်ဖင်း' လို့ခေါ်တဲ့ ဧရိယာတွေထဲမှာ အဲဒီ သားရေဖိနပ်ကို ခြေရာချင်းထပ်အောင် စီးနင်းခဲ့ကြတာပေါ့။ ဖိနပ်ခွဲလုပ်သမားတစ်ယောက်က မြို့ပြစတိုင်နဲ့ သူ့စိတ်ကူးကို ပေါင်းစပ်ပြီး ခြေအိတ်မလိုတဲ့ 'လုဖ်ဖာ' ကို ဈေးကွက်တင်ခဲ့ရာက စပါတယ်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်မှာ နော်ဝေဂျီယန်စတိုင် တန်းမြင့် ထုတ်ကုန် 'ဘဝစ်' အမှတ်တံဆိပ်ဟာ အမေရိကန်ပြည်ထဲကို မိတ်ဆက် ဝင်ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေ့မှာတော့ ဘယ်နေရာကိုကြည့်ကြည့် အားလပ်ရက်တွေကို ချစ်မြတ်နိုးသူတွေရဲ့ ခြေထောက်မှာ 'လုဖ်ဖာ' ကို တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။

၅။ (ခ) အာဖဂန်တွေဟာ ခရမ်းနုရောင် မုန်လာဥတွေကို နှစ်ပေါင်း (၅၀၀၀) ကျော်ကတည်းက စားခဲ့တာပါ။ အဲဒီအချိန်ကတည်းက မုန်လာဥတွေကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် စိုက်ပျိုးလာခဲ့ကြတာ အရွယ်တွေက မျိုးစုံပါပဲ။ အသေးအကြီး အရွယ် ဆိုက်မျိုးစုံရှိတဲ့နေရာမှာ အာရှက မုန်လာဥတစ်မျိုးဟာဆိုရင် ၉၀ စင်တီမီတာရှည်ပါသတဲ့။ ဒီအသီးအနှံ

ဟာ ၁၇ ရာစု ဒတ်ချ်တွေရဲ့ ဝိတာရက်ဘစ်' အစာသွတ်လုပ်ငန်းနဲ့အတူ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ခဲ့တယ်လို့ ဆိုရပါတယ်။ အခုတော့လည်း ဧည့်ခံဖွဲ့တွေရဲ့ လင်ပန်းတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် မုန်လာဥပါဟာ လိမ္မော်သီးနဲ့ တွဲဖက်သုံးဆောင်စရာအဖြစ် အမြဲပါနေတော့တာပါပဲ။ ၆။ (ဂ) ဟွန်ဒူရပ်စ်က မေယန်တွေက ကေကေအိုစေ့ကို ချောကလက်ပြုလုပ်ဖို့အတွက် ပထမဦးဆုံး စိုက်ခဲ့ကြတာပါ။ ကေကေအိုစေ့တွေကို နေလှန်းပြောင်းစေ့နဲ့ရောပြီး ရေနဲ့ သမမွေ့ရပါတယ်။ တစ်ခါတလေမှာတော့ ငရုတ်သီးကိုပါထည့်ရင်း ခါးသက်သက်အရသာ ရှိတဲ့ ဖျော်ရည်တွေကို ပြုလုပ်ရာမှာ အတော်ကောင်းမွန်ကြောင်းတွေ့ရှိခဲ့ကြပါတယ်။

ချောကလက်ကို ဥရောပတိုက်သား ကုန်စည်ဒိုင်တွေက စိတ်မဝင်စားသလို နေရာလည်း မပေးခဲ့ကြပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စပိန်နယ်သစ်ရှာသူတွေက ချောကလက်ဖျော်ရည်ကို သကြားနဲ့ ရောစပ်ပြီး တစ်ကျော့ပြန်တင်သွင်းလာချိန်မှာတော့ ဥရောပသားတွေ အလှအယက်ဝယ်ကြလို့ မလောက်မင ဖြစ်ရပြန်ပါတယ်။ ၁၉ ရာစု အလယ်လောက်မှာ ယူကေက ကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်တဲ့ "ဂျေ၊ အက်စ်၊ ဖရီနုနှင့်သားများ" က ချောကလက်တောင့်တွေကို စတင်ထုတ်လုပ်လိုက်ပါတော့တယ်။

၇။ (ဂ) သကြားထုတ်ဖို့အတွက် ကြံပင်ကို နှစ်ပေါင်း ၃၀၀၀ ကျော်ကတည်းက အိန္ဒိယမှာ စိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ကြံပင်နဲ့ ကြံကြိတ်လုပ်ငန်းကို "နယူးဂီနီယာ" မှာ စခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ သကြားကုန်သွယ်မှုဟာ ဘီစီ ၅၀၀ လောက်ကတည်းက "ပါစီယာ" နယ်ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ထပ်နှစ်ပေါင်း ၁၂၀၀ လောက် ကြာတဲ့အထိ (အာရပ်တွေ စပိန်ကို သယ်လာတဲ့အထိ) ဥရောပအတွက် သကြားဟာ မချို့နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပါသေးတယ်။

နောက်ထပ် အာရပ်တွေက ဥရောပကို ပွဲထုတ်လာပြန်တော့လည်း သာမန်လူတန်းစားတွေအတွက် သိပ် ဈေးကြီးနေပြန်ပါတယ်။ တကယ်တမ်း သကြားဈေးနှုန်းတွေ ကျသွားတဲ့အခါ ဖျော်ရည်တွေကို ခံတွင်းတွေလာကြတဲ့ အခါ မရှိမဖြစ်သကြား ဖြစ်သွားပြီး လမ်းကြောင်းပွင့်သွားပါတော့တယ်။ ၁၈ ရာစု ရောက်ခါနီးမှာတော့ သကြားဟာ အနောက်တိုင်းရဲ့ အပေါများဆုံး ထုတ် ကုန်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပြီး အရင်ကလို မျက်နှာမငယ်ရတော့ပါဘူး။

၈။ (က)။ သမိုင်းမတင်မီခေတ်က ပိုင်ရောင်းဝယ်သူတွေဟာ စပျစ်သီးမှည့် တွေကို စီသိပ်ပြီး အချဉ်ဖောက်တဲ့ နည်းကို သုံးခဲ့ကြပါတယ်။ ဘီစီ ၆၀၀၀ လောက်မှာ တူရကီနဲ့ အမေနီယန်တွေ က ဦးဆောင်ခဲ့ပြီး ဘီစီ ၃၅၀၀ ရောက် တော့ ဆူမာရီယန်နဲ့ အီဂျစ်တွေက ဘီယာတွေ အမြောက်အမြား ထုတ် လုပ်နေကြပါပြီ။

ဒါဝေမယ့် “၁၈ရာစု အဂ္ဂီရက် ထိုးသူ” လို့ ကျွန်တော်တို့ သိထားတဲ့ အီရတ်ကတော့ ပေါင်းခံစနစ်တွေ၊ အရည်က အပူပေး အငွေ့ပျံစေပြီး ပြွန် ကောက်တွေနဲ့ အရက်ဆီထုတ်တဲ့ နည်း တွေမှာ ပြိုင်စံရှားအဆင့် ရောက်နေခဲ့ ပါပြီ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ‘ကျော့တေး’ ဆိုတာ ပေါ်ပေါက်နေပါပြီ။ ကမ္ဘာ တစ်လွှား (လွှမ်းမိုးဖျက်ဆီး)ကျော်ကြားခဲ့ ပြီလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကံမကောင်းတဲ့ အချက်ကတော့ အားလုံးဟာ အဆက် အစပ်မရှိကြလေတော့ သမိုင်းမှာ မှတ် တမ်း မကျန်ခဲ့ခြင်းပါပဲ။

၉။ (က)။ ပနားမား ဦးထုပ်ဟာ အီကွေဒေါက ထုတ်တာပါ။ တူကီလာ အပင်ရဲ့ အနိုးတဲတွေကို အမှောင်လုပ်ပြီး ရက်လုပ်တာပါ။ ပေါ့ပါးပြီး အနားကျယ် ကျယ်နဲ့ ဦးခေါင်းပတ်လည်ကို ပူပြင်း တဲ့နေရောင်ဒဏ်ကနေ အကာအကွယ် ပေးနိုင်အောင် စိတ်ကူးထုတ်လုပ်ထား ပါတယ်။

ဒါဖြင့် ဘာလို့ ပနားမားဦးထုပ် လို့ နာမည်ထွက်သလဲ မေးစရာပါ။

ဒီဦးထုပ်တွေကို တောင်အမေရိ က ကတစ်ဆင့် ဥရောပနဲ့ မြောက် အမေရိကကို သင်္ဘောနဲ့ တင်ပို့ရပါ တယ်။ ပနားမားဆိပ်ကမ်းတွေကနေ တင်ပို့ရတာဖြစ်လို့ ပနားမား နာမည် ပေါက်သွားတာပါ။ ဒီဦးထုပ်ဟာ ဖက် ရှင်လောကမှာ နာမည်ကြီးသွားတာ ကလည်း ခပ်ဆန်းဆန်းပါပဲ။

ဗြိတိန်ဝန်ကြီးချုပ် “တက်ဒီရစ် ဝဲတ်” ပနားမားတူးမြောင်းကို အလည် လာတဲ့ ခရီးစဉ်မှာ ပနားမား ဦးထုပ် တစ်လုံးကို ဆောင်းလာခဲ့ရာမှ စပါသတဲ့။ ၁၀။ (ခ)။ ရှေးအကျဆုံး ဂရိလူမျိုး တွေ ကောင်းစားစဉ်အခါကတည်းက အသားဟင်းတွေကို တည်ခင်းရာမှာ ဖဲရ ကော်ရ သုံးဆောင်ရလွယ်အောင် ဇွန်း နဲ့ ခက်ရင်းဆိုတဲ့ စုံတွဲပစ္စည်းလေးနှစ်ခုကို သုံးနေကြပါပြီ။ ၇ ရာစုအရောက်မှာ အရှေ့အလယ်ပိုင်းက “ပိုတန်တီတ်” တွေလည်း သူတို့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ခက်ရင်း ထိတွေ့ဖူးကြပါပြီ။ ၁၁ ရာစု ဝန်းကျင် လောက်က ဧည့်ခံစားပွဲတစ်ခုမှတိုင်နေ တဲ့ ဘိုင်ဇန်တိုင်မင်းသမီးလေးတစ်ပါးရဲ့ လက်ထဲမှာ ခက်ရင်းတစ်ချောင်းကို ကိုင် ထားတာလည်း မြင်ရော နယ်မြေခံ ဘုန်းကြီးတွေ ထိတ်လန့်သွားခဲ့ကြပါ တယ်။ သူတို့က ဘုရားသခင်ဟာ အစာ စားဖို့ လက်ချောင်းကလေးတွေ ဖန် ဆင်းပေးထားတယ်လို့ ဟောပြောနေ ကြတာကိုး။ ဒီခက်ရင်းဆိုတဲ့ အသုံး အဆောင်ကို တရားဝင်လက်ခံဖို့ အီတာ လျှံတွေ နှစ်(၅၀၀)ကျော်အောင် စောင့် လိုက်ရပါတယ်။ ဒီအတောအတွင်းမှာ “အရင်က သူတို့ ပါတ်စတာကို ဘယ်လို လှည့်ကြည့်ခဲ့သလဲ” ဆိုတဲ့ မေးခွန်းက လည်း ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်။

□ ဆွေလင်း(အောင်မြေ)

(၂၀၁၁ခု၊ ဇန်နဝါရီလထုတ် နီးဒါးစ်ဒိုင် ဂျက်မှ ကောက်နုတ် ဖော်ပြသည်။)

လူနှင့် တိရစ္ဆာန်က မနှိုင်းယှဉ် အပ်လောက်အောင် အစစအရာရာ အကွာကြီးကွာ၏။ လူက တိရစ္ဆာန် ထက် အသိဉာဏ် ဆင်ခြင်တုံတရား အသာကြီးသာပါ၏။

သည်အကြောင်းကို လူတိုင်း ကောင်းစွာ သိထားပါလျက် စာဏကျ နီတိဆရာက လူသည် ခြင်္သေ့ထံမှ အတတ်ပညာ နည်းနာတစ်ခု၊ ဗျိုင်းထံမှ လည်း အတတ်ပညာနည်းနာ တစ်ခု၊ ခွေးထံမှ အတတ်ပညာနည်းနာ ခြောက် ခု၊ မြည်းထံမှ အတတ်ပညာနည်းနာ သုံးခု၊ ကျီးထံမှ အတတ်ပညာနည်းနာ လေးခု၊ ကြက်ထံမှ အတတ်ပညာနည်း နာ လေးခု အားဖြင့် စုစုပေါင်း ဆယ့်ကိုး ခုသော အတတ်ပညာ နည်းနာတို့ထဲ တိရစ္ဆာန်တို့ထံမှ နည်းခံသင်ယူ မှတ် သား၍ အလေ့အလာအားဖြင့် အဝါစ ဣာ စာရိတ္တ သီလဖြစ်သည်ထိ လေ့ကျင့် ထားအပ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ နည်းခံမှတ် သား အလေ့အလာ ပြုထားခြင်းဖြင့် ဘဝတိုးတက် အောင်မြင်ကြီးပွားလာနိုင် ကြောင်း ဂါထာပိုဒ်ရေး(၆၆)၌ ရေးသား ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပေသည်။

ရှေးဦးစွာ ခြင်္သေ့ထံမှ နည်း ခံသင်ယူရမည့် အတတ်ပညာ နည်းနာတို့ ပြဆိုရာဝယ် ခြင်္သေ့သည်သားကောင်၏ ဖမ်းရာတွင် ကြီးကြီးငယ်ငယ် မည်သည့် အရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိစိုက်ထုတ်ရမည့် လုံ့လ ဝီရိယကို အလျော့အတင်း မထည့်ဘဲ တစ်သမတ်တည်း အစွမ်းကုန် အကုန် ဖမ်းယူသကဲ့သို့ လူသည်လည်း မိမိတွင်ကြုံလာသော ပြုဖွယ်ဟူသမျှ ကြီးငယ်ယုတ်မြတ်ရွေးမနေဘဲ စွမ်းအား ကုန် မီးကုန်ယမ်းကုန် လုံ့လဝီရိယတို့ ထုတ်ပြီး လုပ်ကိုင်ရမည်။

ပြုဖွယ်ဟူသမျှကို မီးကုန်အား ထုတ်ရယူခြင်း အတတ်ပညာ

မျောက်လိုကျင့်ပါ အဲလိုမဖြစ်စေနဲ့ မောင်ညွှန်လင်း(တောင်ကုတ်)

ခြင်သော်ထဲမှနည်းခံပြီး နည်းနာနည်းနာ တစ်ခုအဖြစ် အလေ့လာ ပြုရမည်။ ခြင်သော်အား အတုယူ၍ ခြင်သော်ထဲသို့ အတုပြုရမည်ဟု ပြဆို၏။

ဆက်လက်၍ ဗျိုင်းထဲမှ နည်းခံသင်ယူရမည့်အတတ်ပညာ နည်းနာကို ဆုတ်ပြရာတွင် ဗျိုင်းသည် ကစွတ်ဆီထဲမှ ငါးကိုစောင့်ရာ၌ တခြားအရာမှတို့ စိတ်မဝင်စားဘဲ ကတွတ်ပေါက်ဆင်းလာမည့် ငါးကိုသာ တောက်တောက် စူးစိုက်ကြည့်နေသကဲ့သို့ လူသည်လည်း စက္ခု စသော ဣန္ဒြေတို့ကို နှိပ်နှိပ် အုပ်ထိန်း ချုပ်လျက် အချိန်အခါနှင့် နေရာဒေသ အားလျော်စွာ ဆီပေါက်လာသော အခွင့်အရေးကို အလုပ်တစ်ခုတည်းကိုသာ ဆက်ဆံကာ တည်တည် မြဲမြံလုပ်ကိုင်မည်။ စာစ်ခုတည်း ဇောက်ချလုပ်ကိုင်မည်။ အတတ်ပညာကို ဗျိုင်းထဲမှ နည်းခံခြင်းအား အတုယူကာ ဗျိုင်းကဲ့သို့ အတုပြုရမည်ဟု ဆိုပါသည်။

ထို့ပြင် ခွေးသည် အရှင်သခင်အား လွန်စွာ လိုလားတောင့်တခြင်း၊ အည်းငယ်မျှသော အစာအာဟာရတိုင်းတိမ်ရောင်ရဲခြင်း၊ အိပ်ပျော်အပ်ခြင်း၊ အလျင်အမြန်နိုးခြင်း၊ အရှင်

သခင်သို့ ဆည်းကပ်ခြင်း၊ ရဲဝံ့သတ္တိရှိခြင်း ဟူသောဂုဏ်အင်္ဂါခြောက်မျိုးနှင့် ပြည့်စုံသကဲ့သို့ လူသည်လည်း ထိုဂုဏ်အင်္ဂါ အရည်အချင်း ခြောက်မျိုးတို့နှင့် ပြည့်စုံရမည်။ ပြည့်စုံလာအောင် ခွေးထဲမှ နည်းခံပြီး ခွေးအား အတုယူကာ ခွေးကဲ့သို့ အတုပြုရမည်ဟုပြဆိုထား၏။

တစ်ဖန် မြည်းသတ္တဝါသည် သခင်စေခိုင်းပါက ပင်ပန်းလွန်း၍ နားနေသည်။ နားပါရစေဟုမရှိဘဲ လေးလံသောဝန်ပင် ဖြစ်စေကာမူ လမ်းစခန်းတိုင်းမှာ ရွှင်လန်းစွာ သယ်ဆောင်လေ့ရှိ၏။ ပူပူအေးအေး အပူအအေးကို အလေးမထား။ ဂရုမစိုက်နှစ်သက်ရောင့်ရဲလွယ်၏။ ထိုအတူ လူသည်လည်း ထိုဂုဏ်အင်္ဂါသုံးမျိုး ပြည့်စုံအောင် မြည်းထဲမှ နည်းခံ၍ မြည်းအား အတုယူကာ မြည်းကဲ့သို့အတုပြုရမည်ဟု ဆိုပါသည်။

ကျီးသည် လျှို့ဝှက်ဝှက်နှင့် လုံလုံခြုံခြုံ မေထုန်စပ်ယှက်လေ့ရှိ၏။ သင့်တော် လျောက်ပတ်သည့်အခါတို့၌ အကျိုးရှိရာရှိကြောင်းကို စုပေါင်းဆွေးနွေးလေ့ရှိ၏။ သတိတရား အမြဲလက်ကိုင်ထား၏။ ယင်းရိခြင်း မရှိ။

ထိုအတူ လူသည် ကျီးအား အတုယူ အတုပြုကာ ထိုဂုဏ်အင်္ဂါ

လေးပါးတို့နှင့် ပြည့်စုံအောင် သင်ယူလေ့ကျင့်ရမည်။ စာရိတ္တ သီလအဖြစ် ပြုစုပျိုးထောင် လေ့ကျင့်ယူရမည်ဟု ဆို၏။

ကြက်သည် အချင်းချင်းခွပ်ရာ၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာ၏။ နံနက်စောစောကပင် ထလေ့ရှိ၏။ သားမယား မိတ်ဆွေသားချင်းတို့နှင့်မကွဲမပြားဘဲ အတူတကွ စည်းစည်းနွဲ့နွဲ့စားသောက်၏။ ဘေးရန်နီးက ကြောက်ရွံ့ခြင်းတင်း ရဲတင်းစွာ ချစ်ဇနီး ကြက်မအား အသက်နှင့်လဲပြီး စောင့်ရှောက်၏။ ထိုအတူ လူသည်လည်း ထိုနည်းနာလေးမျိုးကို အတတ်ပညာ လေးမျိုးမှတ်၍ အတုယူ အတုပြုအပ်၏။ ထိုအင်္ဂါလေးမျိုး ပြည့်စုံအောင် ကြက်အား ဆရာတင်၍ ကြက်ထဲမှ နည်းခံသင်ယူအပ်၏ဟု ပြထား၏။

ထို့အပြင် အခြားနီတိကျမ်းများ၌လည်း ကြောင်လက်သည်း ဝှက်ထားသကဲ့သို့ ပညာရှိသည် မိမိပညာကို မလိုအပ်ဘဲနှင့် မသုံးရာ ထုတ်ပြရ လိုအပ်မှ ထုတ်ပြရန် လျှို့ဝှက်ထားရမည် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးပြသကြ၏။

မျောက်ကဲ့သို့ ပြုကျင့်ရန် ညွှန်ပြထားသည်ကိုမူ မှတ်မှတ်ရရ မတွေ့မိ။ မျောက်၏အပြစ်ကို ပြောသည်ကသာ

များ၏။ ကိုယ်နှုတ်စိတ် မငြိမ်သက်သူ များကို မျောက်နှင့်ခိုင်းနှိုင်းပြီး 'လက် ကိုက မျောက်လက်၊ ခြေလက် အငြိမ် မနေ၊ မျောက်စိတ်လိုပဲ၊ နင်ကတော့ မျောက်ရှုံးလောက်တယ်' စသည်ဖြင့် ပြောဆို၏။

ထိုသို့ ပြောလိုက်လျှင် ပြောသူ၊ အပြောခံရသူရော နံဘေးက နား ထောင်ရသူတို့ပါ အားလုံး လက္ခဏာ၊ မျောက်ပုံသဏ္ဍာန်၊ မျောက်ကျင့်မျောက် ကြံများ အလိုလို မျက်စိထဲ မြင်ယောင် သွား၏။

မိမိက ခိုးမြှောက်ထောက်ပံ့ပေး ပြီးမှ စိတ်အလိုမကျ အဆင်မပြေ ဖြစ် ရသည့်အခါ 'မျောက်ကို ဆွဲချွေးတာပဲ' ဟု ညည်းတွားပြောဆိုရသည်ကိုသာ ပြောစမှတ် ပြုကြ၏။

လူတို့နည်းခံပြီး အတုယူ အတူ ပြုထိုက်သော တိရစ္ဆာန်များကို စာဏ ကျ နီတိဆရာက ထုတ်ပြရာတွင် ခွေး တောင်မှ ပါဝင်သေး၏။ သို့သော် ထို အထဲတွင် မျောက် မပါဝင်ပေ။

သို့တစေ မယဒေဝလင်္ကာကျမ်း ပြု မနိလည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးကမူ ထိုကျမ်းစာမျက်နှာ (၁၄၄) ပိုဒ်ရေ- (၂၁၃)တွင် "ရှင်လူတိရစ္ဆာန်၊ မကျန် စေဘိ၊ သက်ရှိသက်မဲ့၊ ပြုပြုထင်ပြက်၊ ဖြစ်နှင့်ပျက်ကို၊ နယဂ္ဂါဟ၊ နမာနဖြင့်၊ ရှေးကပုံလာ၊ မျောက်လိမ္မာသို့၊ ဝမ်းမှာ စွဲထ၊ ဆုံးမသင်နိုး၊ နည်းယူခိုးလျက်၊ ကောင်းဆိုးနှစ်ဖြာ၊ မြင်တိုင်းမှာပင်၊ ဆရာ တင်၍၊ စံတင်လေ့လော့၊ မင်းယဉ်ကြော့ လျှင်၊ ပေါ့ပေါ့သိပ်သိပ်၊ ပေါ့သိပ်သိပ် ပေါ့၊ ယူသောအခြင်း၊ သဘောရင်းတိ၊ မင်းတို့ရေးရာ၊ ဤလေးဖြာတွင်၊ သေချာ ခတ်နှိပ်၊ ရွတ်ဆိပ်သို့၊ သိပ်သိပ် သိမ် မွေ၊ ကြံစည်လေ့လာ၊ စေ့စိပ်သေချာ၊ မပေါ့ရာဘူး" ဟု စပ်ဆိုပြထားပေသည်။

သူသာမန်တို့ မဆိုထားနှင့် မင်း တို့ပင်လျှင် မျောက်ကဲ့သို့ မြင်မြင်သရွေ့ ကြားကြားသမျှ တွေ့တွေ့သရွေ့ကို ဆရာမှတ်ထင် ဆရာတင်ပြီး အတုယူ

အတုပြုကာ နည်းခံ မှတ်သားရမည် ဆို၏။

သို့မှသာ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတ ရော ဆင်ခြင်တုံတရားပါ တစ်နေ့တခြား တိုးပွား ပြည့်စုံလာမည်။

မငြိမ်မသက် နေတတ်သော မျောက်၏ မတည်ငြိမ်ခြင်း၊ သမာဓိကင်း မဲ့မှုကို အသာလေး ဘေးဖယ်ထားပါက မြင်မြင်သရွေ့ တွေ့တွေ့သမျှကို ဆရာ တင်ခြင်းသည် မျောက်၏ ကောင်း သော လက္ခဏာပင် ဖြစ်ပေသည်။

၎င်းလက္ခဏာကောင်းကို အမိ အရဆုပ်ကိုင်ပြီး မြင်မြင်သရွေ့ တွေ့တွေ့ သမျှကို ဘဝလိုအပ်ချက် ပညာအရပ် အဖြစ် ဦးနှောက်က မှတ်တမ်းတင်ပေး နေရမည်။ ထိုသို့မှတ်တမ်းတင်ခြင်းဖြင့် မျောက်ကဲ့သို့ကျင့်လေလေ၊ အသိပညာ တိုးပွား ပြည့်လာလေလေဖြစ်ပေမည်။

လူတစ်ယောက်သည် စီးပွား ရေး၊ ပညာရေး၊ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး စသည့် အရေးအားလုံး ချွတ်ခြံကျနေပါက တစ်ပြေးညီ တစ် ပြိုင်နက်တည်း အမိလိုက်နိုင်စေရန် ဗဟု သုတအရာ၌ နောက်မကျဖို့ လိုအပ်ပေ သည်။ ဗဟုသုတနည်းပါးသရွေ့ တစ် ပြေးညီ တစ်ပြိုင်တည်း အမိလိုက်နိုင် လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ငါ ပညာရေးညံ့ နေပြီး ဟူသောအသိ ရင်ထဲရှိနေပြီး ကျန်းမာရေးဆိုင်ရာ ဗဟုသုတ နည်းပါး နေလျှင် ပညာရေး တိုးတက်မြင့်မားလာ စေရန် အပြင်းအထန် ကြိုးစားရင်း ကျန်းမာရေး ချွတ်ခြံကျသွားပြန်၏။

တစ်ဖန် စီးပွားရေးဦးမော့လာစေ ရန် ဖိကြိုးစားပါကလည်း အိမ်ထောင် ရေး၊ လူမှုရေးဘက်တွင် ချွတ်ခြံကျသွား တတ်၏။ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေးဘက် ဦးတည်နေမိပါကလည်း အိမ်ထောင် ရေး၊ ပညာရေး စသည်များ ချွတ်ယွင်း သွားနိုင်၏။ အားလုံးအဆင်တပြေရှိပြီး တစ်ပြေးညီ တိုးတက်လာရေးအတွက် အဘက်ဘက်ကို ငဲ့စောင်းကြည့်နိုင်စွမ်း သောအရာကားဗဟုသုတဖြစ်ပေသည်။

ဗဟုသုတ အသိသည် ဘဝထဲ တက်မြင့်မားရေးတွင် မရှိမဖြစ် လိုအပ် ၏။ ထိုမျှလောက် အရေးပါပြီး တကယ် အဓိကကျသော ထိုအသိကို မျောက်ကဲ့ သို့ မှ နည်းယူပြီး မျောက်ကဲ့သို့ ကျင့်ကြံ ပါက ရနိုင်၏။ မျောက်လိုပင် မြင်မြင် သရွေ့ကို ဆရာတင်နိုင်မှ၊ တင်လိုစိတ် ရှိပါက ရနိုင်၏။ မျောက်ကဲ့သို့ ကျင့်ကြံ လေလေ ဗဟုသုတ တိုးပွားလေလေ ဗဟုသုတ တိုးပွားလာလေလေ အောင်မြင် တိုးတက်လာလေလေထိ

သို့သော် ဘဲကဲ့သို့ မဖြစ်စေရ သတိထားရပေမည်။ ဘဲသည် ရေညီ တတ်၏။ သို့သော် ငါးလောက် ကျွမ်း ကျင့်စွာ ကူးခတ်နိုင်ခြင်း မရှိပေ။ သည် ကုန်းပေါ်၌လည်း ပြေးသွားတတ် ၏။ သို့သော် မြင်းလောက် အမြန် မသန်၊ မြင်းလောက် မမြန်ပေ။ ဘဲသည် ကောင်းကင်၌လည်း ငှက်ကဲ့သို့ တောင်စိတ်၍ ပျံသန်းနိုင်၏။ သို့သော် ငှက် လောက်ကား မပျံသန်းနိုင်ချေ။ တုန့် ရေ လေ အားလုံး၌ သွားလာကူးသန်း ပျံသန်းနိုင်သော်လည်း မည်သည့်အရာ ကိုမျှ တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တတ်မြောက် ခြင်း၊ ကျွမ်းကျင်ခြင်း မရှိပေ။

အကယ်၍ ကုန်းပေါ်တွင် အမြေးပြိုင်ရမည်ဆိုပါက မြင်းကိုနှိုင်း ကောင်းကင်၌ ယှဉ်ပြိုင်ပျံသန်းရမည်ဆို လျှင် ငှက်ကိုနှိုင်း။ အနွဲ့နှင့် ရင်ဆိုင် မှာသေချာ၏။ ပြိုင်လာလျှင်အနိုင်ယူ မရှိ။ အရွှားနှင့်ချည်းသာ ရင်ဆိုင်စေရန် ရှိပါသည်။

ထိုအတူ လူသည်လည်း ထိုစနစ် စပ်စီစပ်စပ် အနွဲ့မ ဟင်းရွက်ခူးသည့် တစ်နပ်စာမပြည့်သော ပညာရပ်များ အမျိုးမျိုး တတ်မြောက်ထားသော်လည်း အတတ်ပညာ တစ်ရပ်ရပ် အသိဉာဏ် တစ်ခုခုကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ် ကျွမ်းကျင် ကျင့်ကျင် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တတ်သော ပါက ပရဟူသော သူတစ်ပါးနှင့် လာ တိုင်းမှာ ဘဲကဲ့သို့ပင် အနွဲ့နှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ်ပေသည်။

ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် တတ်ထားခြင်းသည် ဘာမှ မတတ်ခြင်းထက် ဘာသော်လည်း ထူးချွန်ပြီး ထိပ်တန်း ဆောက်ရန် မလွယ်ကူချေ။ တစ်ခုခုကို စစ်ဖက်ကမ်း ခပ်တတ်မြောက်ထားပါမှ ထူးချွန်ပြောင်မြောက် ထိပ်တန်းရောက်နိုင်၏။

သို့တွက်ကြောင့် ဘဲကဲ့သို့ မဖြစ်အောင် တစ်ခုခုကို လေ့ကျင့်ပြီး ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားသင့်၏။ ကြိုးစားရပေမည်။ သို့မှသာ မှုချအောင်မြင်ပေမည်။ လမ်းများလျှင် ခရီးမတွင်။ စစ်လမ်းတည်းသွားမှ ခရီးပိုရောက်၏။

ဤတွင် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်က မျောက်ကဲ့သို့ အရာရာကို ဆရာတင်ပြီး မြင်မြင်သရွေ့ တွေ့တွေ့သမျှကို လေ့လာမှတ်သားမည်။ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတ ပြည့်ဝရမည်။ အသိဉာဏ် ဗဟုသုတ ပြည့်ဝလာလေလေ ဘဝက တိုးတက်အောင်မြင်လာလေလေ ဟူသော ရှေးစကားနှင့် ဘဲကဲ့သို့ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် မလုပ်ပါနှင့်။ တစ်ခုခုကို ဆက်ချပြီး ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။

သို့မှသာ ဘဝမှုချ အောင်မြင်ပေမည်။ နောက်စကားတို့ အရှေ့ဘက် အနောက်၊ တောင်နှင့် မြောက်သို့ ဆွဲချင်နေ၏။ အဘယ်စကားကို မည်ပြု မှတ်သားရပါမည်နည်း။

ဤသို့ တွေးတောစဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာပါသည်။ သာမန်အားဖြင့် နားထောင်ကြည့်လျှင် စကားနှစ်ရပ်က ဘာကယ်ပင် ဆန့်ကျင်နေသည်ဟု ထင်ရမည်။

သို့သော်ထိုပြဿနာကို မျောက်ကဲ့သို့ ကျင့်သူတိုင်း ဗဟုသုတပညာဖြင့် ဖြေရှင်းနိုင်ပါသည်။ မှန်၏။ ဗဟုသုတ နားဖြင့် နားထောင်ပြီး ဗဟုသုတ မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရှုနိုင်ပြီ။ သို့ပြဿနာ၏အဖြေသည် ဉာဏ်ထက် လောပေါ်လာနိုင်ပေသည်။

အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုရ

သူတိုင်း အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုရာတွင် အများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နိုင်လောက်အောင် အတတ်ပညာ၊ အသိပညာ၊ တစ်ခုခုကို တတ်ကို တတ်ထားရမည်။ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်မှုလည်း ရှိရပေမည်။ ကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်ထားခြင်း မရှိပါက သူများဝန်ထမ်း ကူလီကြမ်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တတ်ရုံသာတတ်ထားပြီး မကျွမ်းကျင် ဆိုပါကလည်း သူများဝန်ထမ်း ကူလီကြမ်းဘဝ မရောက်သည့်တိုင် အများနှင့်ယှဉ်ပြိုင်တိုင်း အရှုံးနှင့်ရင်ဆိုင်ပေမည်။ ဘဝတိုးတက်အောင်မြင်လာရန် မလွယ်ကူပါ။ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းစွာ တတ်မြောက်ထားပါက သူများဝန်ထမ်း ကူလီကြမ်းဘဝလည်း မရောက်၊ အများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ပါကလည်း အနိုင်ရဖွယ် ရှိပါသည်။

ဤရှင်းလင်းချက်ဖြင့် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်သည့် အတတ်ပညာ၊ အသိပညာ တစ်ခုခုဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုသူသည် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်ခြင်း မရှိသော ဘဲကဲ့သို့ ကျင့်သူများနှင့် ယှဉ်ပြိုင်လာလျှင် အနိုင်ရကြောင်း၊ ဘဲကဲ့သို့ကျင့်သူက ရှုံးနိမ့်ရကြောင်းကို နားလည်စေလိုပါသည်။

တစ်ဆင့်တက်၍ စဉ်းစားကြည့်ပါက အတတ်ပညာ အသီးသီး၊ အသိပညာအမျိုးမျိုး၊ ဘာသာရပ်မျိုးစုံတို့၌ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်နိုင်နင်းသူ အတတ်ပညာရှင်၊ အသိပညာရှင်များ အားလုံးပါဝင်ပြီး ထိပ်တန်းရောက်သူ ချင်းယှဉ်ပြိုင်လျှင် မည်သူကနံပါတ်တစ်နေရာတွင် ရှိမည်နည်း။

အားလုံးထဲက အတော်ဆုံးမှာ မည်သူဖြစ်နည်း။ ဘဲကဲ့သို့ ကျင့်သူလည်း မဖြစ်နိုင်။ ဘဲကဲ့သို့ ကျင့်သူများအပေါ် အနိုင်ရလေ့ရှိသော ကျွမ်းကျင်ပညာရှင်များလည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။

မျောက်ကဲ့သို့ကျင့်သော ဗဟုသုတ သာလွန်သူသာ ဖြစ်နိုင်၏။ အထွေထွေ ဗဟုသုတနှင့်ပြည့်စုံသူသာ

ထိပ်တန်းရောက်သူတို့ အလယ်တွင် နံပါတ်တစ်ဟု ထင်ရှားလာနိုင်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် မယအေလကာ စာမျက်နှာ (၁၇၄) ပိုဒ်ရေ (၂၄၂)တွင် 'ကျယ်ဝန်းသိမြင်၊ ပညာရှင်မှာ လူတွင် တစ်ယောက်၊ တစ်ခေါ်လောက်၏' ဟု ရေးဖွဲ့ထားပေသည်။

အနှစ်ချုပ်ပါက အတတ်ပညာ တစ်ရပ်ရပ်၊ အသိပညာ တစ်မျိုးမျိုးတွင် အချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်လျှင် ကျွမ်းကျင်သူက အနိုင်ရစေမည်။ ကျွမ်းကျင်သူချင်း ယှဉ်ပြိုင်လျှင်ကား မျောက်ကဲ့သို့ မြင်မြင်သရွေ့ တွေ့တွေ့သမျှကို ဆရာတင်လေ့ ရှိသော ဗဟုသုတပညာရှင်က အနိုင်ရစေမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့တွက်ကြောင့် သူများဝန်ထမ်း ကူလီကြမ်း မဖြစ်လိုလျှင် အတတ်ပညာ တစ်ခုခု အသိပညာတစ်မျိုးမျိုးကို သက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနိုင်လောက်အောင် ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်စွာ တတ်မြောက်ထားသင့်၏။ တတ်မြောက်ထားရပေမည်။

အရူးမ ဟင်းရွက်ခူးသကဲ့သို့ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ် တစ်နပ်စာမပြည့် မဖြစ်စေရ။ ဘဲကဲ့သို့ မကျင့်အပ်ပေ။ ကူလီကြမ်းလည်း မဖြစ်လို၊ အားလုံးထဲတွင် နံပါတ်တစ် စာရင်းဝင်လည်း ဖြစ်လိုလျှင် တစ်ရပ်ရပ်တွင် ကျွမ်းကျင်ရုံတင် မက အစစ အရာရာကို ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နှံ့နှံ့စပ်စပ် သိထားရပေမည်။ ဗဟုသုတပညာ ရှိရပေမည်။

ဗိုလ်အလယ်တွင် ဗိုလ်လုပ်လိုလျှင် မျောက်ကဲ့သို့ မြင်မြင်သမျှ တွေ့တွေ့သရွေ့ကို ဆရာတင်လျက် အထွေထွေ ဗဟုသုတ ပြည့်ဝအောင် ဆည်းပူးထားရပေမည်။

ဘဝ အထက်တန်းကျလိုသူတိုင်း ဘဲကဲ့သို့ မကျင့်သင့်၊ မျောက်ကဲ့သို့ ကျင့်ထိုက်ကြောင်း စေတနာကောင်းနှင့်တင်ပြလိုက်ပါသည်။

ရွှင်လန်းချမ်း မြေကြပါစေ ခင်ဗျား။
□ မောင်ဉာဏ်လင်း(တောင်ကုတ်)

“ကံကြမ္မာ မရက်စက်ပါစေနဲ့”
ဤစာအုပ်သည် ပန်းတိုင်ပညာရေး
မဂ္ဂဇင်း အမှတ်(၁)တွင် ဖော်ပြခဲ့ရသည့်
စာရေးသူ၏ သံယောဇဉ်ထက်ပိုသော
သံယောဇဉ်ဆောင်းပါး အဆုံးသတ်စာစု
လေး ဖြစ်ပါသည်။ ဆုတောင်းစကားစု
ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဆုတောင်း
ပြည့်ပါ၏လော။ မပြည့်သလော။ ဘာ
ကို ဆုတောင်းသနည်း။

ဤဆောင်းပါး မဖတ်ဖြစ်လိုက်
သူ စာရွှေသူများသိရှိနိုင်ရန် အကျဉ်းမျှ
ဖော်ပြပါအံ့။

စာရေးသူသည် မိတ္ထီလာမြို့၊
နယ်၊ ရေဝေအုပ်စု၊ ညောင်ဇောက် (၂)
အ. မ. က(၁၈၅)၌ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တွင်
သုံးလကျော် တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်
ကျောင်း၏ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှုလုပ်ငန်းများ

ဆောင်ရွက်ရင်း ကျောင်းပျော်မလေး
မအေးမာ (ခ) အေးမိခက်ခက်ခိုင်နှင့်
သံယောဇဉ်ထက် ပိုသောသံယောဇဉ်နှင့်
ချစ်ခင်ခဲ့ကြသည်။ စာရေးသူသည်
ရန်ကုန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ခွင့် အမိန့်စာ ထွက်လာသော
အခါ မခွဲခွာချင်ပါဘဲ ခွဲခွာခဲ့ကြရသည်။
ထိုနှစ်ဦး ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့်
ရရန် ဆုတောင်းသည့်စာစုလေး ဖြစ်
ပါသည်။

ဤဆောင်းပါး အပြည့်အစုံကို
ပန်းတိုင်၊ ပညာရေးမဂ္ဂဇင်းအတွဲ(၁)၊
အမှတ်(၁)၊ ၂၀၀၇ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ
တွင် ဖတ်ရှုခံစားနိုင်ပါသည်။

၂၅. ၆. ၀၈နေ့တွင် တောင်သာ
မြို့မှ စာရေးသူထံသို့ ဖုန်းလာကြောင်း
ဖုန်းဆိုင်မှ သတင်းပို့လာသည်။

၇ နာရီထိုးလျှင် ပြန်ဆက်မည်
အကြောင်းလည်း တစ်ပါတည်း ဖြေ
လာသည်။ အကြောင်းထူးတော့ရှိမည်
ထင်သည်။ စာရေးသူ ယည်း ဖုန်းဆိုင်
ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ များမကြာမီ ဖုန်း
သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဟယ်လို အိန်နိုရီပါ”

“ဦးကျော်သန်းလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုပြောနေထ
ဘယ်သူပါလဲ”

“ကျွန်မ နွားကူးက မာဆွေပါ”

“အေး . . . မာဆွေပြော”

“ဦးကျော်သန်း အမေ ဆေး
တင်ထားရတယ်၊ အဲဒါ အမြန်လာ
ဖုန်းဆက်ခိုင်းလို့”

“အေးအေး၊ လာခဲ့မယ်လို့ ဆေး
ဆက်ပြောပေးပါ”

ရက်စက်ပါပေ့ ကံကြမ္မာ
ထိလာကျော်

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ကာ အဝတ်အစားလဲပြီး ကျောင်းသို့သွားရသည်။ ကျောင်းမှ ဆရာမ ဒေါ်စန်းတင့် အလယ်တန်းပြုထံ တာဝန်လွှဲအပ်ခဲ့သည်။

တစ်ဖန်ဆက်၍ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးရုံးသို့ သွားရပြန်သည်။ ခွင့်စာနှင့် တာဝန်လွှဲစာပေးပို့ရန်ဖြစ်သည်။ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးနှင့် အဆင်သင့်တွေ့ကာ လက်ခံခွင့်ပြုလိုက်သည်။

ရန်ကုန်မြို့မှ တောင်သာသို့ ကားနှင့်ပြန်မည်ဆိုပါက မဟာ၊ စိန်ကမ္ဘာ၊ ခွေမန်းသူကားများနှင့် ဆိုပါက ညနေ ၅ နာရီထွက်လျှင် နောက်မနက် ၅ နာရီ ဆိုလျှင် ရောက်သည်။

ကပရ ကားနှင့်ဆိုလျှင် ညနေ ၃ နာရီမှာ ထွက်လျှင် နောက်နေ့ ၁၀ နာရီမှ ရောက်မည်။ အချိန်အားဖြင့် ၇ နာရီ ကွာသည်။ အမြန်ရောက်လိုသူများသည် မြန်သည့်ကားကို စီးကြသည်။

စာရေးသူကတော့ ကပရ ကားသာစီးရ၏။ အကျင့်ဆိုးကြောင့် ဖြစ်သည်။ မှန်လုံကား စီးလျှင် မူး၍ အန်တတ်၍ ဖြစ်သည်။ ကားမူး၍ ခံစားရသော ဝေဒနာကို ခံစားရဖူးသူများသာ နှိပ်ချင်းစာတတ်ပေလိမ့်မည်။

၂၅. ၆. ၀၈နေ့ ညနေ ၃ နာရီတွင် ကပရ ကားဖြင့် ရန်ကုန်မှ စတင်ထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။

ကားသည် တရိပ်ရိပ်ပြေးလျက်ရှိသည်။ စာရေးသူ၏စိတ်သည် ထိုကားထက် ပို၍ပြေးနေသည်။ စာရေးသူ၏မိခင်၊ ဖခင် တို့တွင် သားသမီး ကိုးယောက်ရှိသည်။ အကြီး ခုနစ်ယောက်သာ သားများဖြစ်၍ အငယ်ဆုံး နှစ်ဦးမှာ မိခင်ကလေးများ ဖြစ်သည်။ သားသမီး နှစ်ဦးအနက် စတုတ္ထမြောက်သားဖြစ်သူ စာရေးသူသည် မူလတန်းကျောင်းအုပ်ဆုတ်၍ အ. မ. က(၂၈) ဒဂုံတောင်) ဖြစ်၍ ဆဋ္ဌမမြောက်သား ကိုဘိုမွေးဆပ်ကြပ်ကြီးစာရေး (နေပြည်တော်)

နှစ်ဦးသာလျှင် အစိုးရဝန်ထမ်းများ ဖြစ်ကြသည်။ သတ္တမမြောက် သားသည် မီးတွင်းထဲမှာပင် ဆုံးပါးသွားခဲ့ရသည်။ ကျန်သားသမီးများမှာ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းမျှသာ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

အစ်ကိုကြီး နှစ်ဦးမှာ မိဘများ ကျောင်းမထား၍ ဖြစ်သော်လည်း ကျန်သားသမီးများမှာ ပါရမီဓာတ်ခံနည်း၍ ဟုဆိုရမည်။ မိန်းဖလား ထန်း၊ တောင်သူလုပ်ငန်းများဖြင့်သာ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှု ပြုကြရသည်။

စာရေးသူ၏ ဖခင်သည် စီးပွားရေးကိုသာ အလေးပေးနေ၍ သားသမီးများကို အနီးကပ် မကြီးကြပ်နိုင်မိခင်ကသာ အနီးကပ်ဆုံးမသည်။

သား၊ သမီးများသည် မိခင်ကို အတော်ကြောက်ကြရသည်။ မိခင်ကလည်း အတော် လက်သံပြောင်လေသည်။ လက်ဖျံရိုး တစ်ရိုးတည်းရှိ၍ ထင်သည်။ မိခင်၏ ဆုံးမမှုကြောင့် သားသမီးများမှာ လိမ္မာကြ၏။

သို့သော် တစ်ယောက်ကတော့ တော်တော်ဆိုးသည်။ တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်းဟု ဆိုရမည်။ အရက်သောက်တတ်ပြီး မိဘ၊ ညီအစ်ကို မောင်နှမများ စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်သည်။ သူကား စာရေးသူထက် အကြီးဖြစ်သည့် တတိယမြောက်သား ကိုကျော်ရွှေပင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ဆိုးပုံများကို နောင်အလျဉ်းသင့်သည့်အခါ ရေးသားပါဦးမည်။

စာရေးသူ ကျောင်းသားဘဝက မိဘများ အလွန်အမင်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကြရသည့် ကာလဖြစ်သည်။ သားသမီးများပညာတတ်အောင်သာ ကျောင်းထားကြရသည် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မထားနိုင်ခဲ့ကြပေ။

စာရေးသူ (၈)တန်းတက်ရမည့်နှစ်တွင် မိုးအလွန်ခေါင်၍ ကျောင်းထွက်ဖို့ပြောလာသည်။ စာရေးသူ ကျောင်းဆက်တက်ရရေး အမျိုးမျိုး အသနားခံခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဝိသုဒ္ဓါဝိသာ သာ လက်လျှော့ခဲ့ရသည်။

စာရေးသူ၏ အနီးပင်တော့မှာ သည် တောင်သာ အ. ထ. ကနှင့် လေးမိုင်ကွာဝေးသည်။ နေ့စဉ် ခြေလျှင် ကျောင်းတက်ရသည်။ ယခုခေတ်လို စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ် မပေါ်သေး။ ပေါလျှင်သော်မှ ဝယ်ပေးနိုင်မည် မဟုတ်။ ကျောင်းဆင်း၍ အိမ်ရောက်လျှင် နွားစာစဉ်၊ ရေခပ်၊ နွားကျွေး အလုပ်များ လုပ်ရသေးသည်။ ကျွဲရှင်တက်ဖို့ဝေးစွာ ကျွဲရှင်ဟူသောအရာသည် စာရေးသူနှင့် အဝေးဆုံးနေရာတွင်ရှိသည်။ စာကိုပင် ညမှ ရေနံဆီမီးခွက်မိန့်မိန့်ဖြင့် ကြည့်ရသည်။

သူငယ်ချင်းများနှင့် အမှတ်တရ ရိုက်သည့်ဓာတ်ပုံများကိုပင် မရွေးနိုင်။ မိမိခန့်ထမ်းဘဝရောက်မှ ဓာတ်ပုံထားပြီး ပြန်ကူးရသည်။ ဆယ်တန်း (ယခုတက္ကသိုလ်ဝင်တန်း)အောင်စဉ်က ဂုဏ်ထူးတစ်ဘာသာပါ၍ ဆုရစဉ်ကပင် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံသာ ရိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ အခြားကျောင်းသားများကဲ့သို့ ပုံများများမရိုက်နိုင်။ ထိုဓာတ်ပုံတစ်ပုံပင် ဆုရငွေထဲမှ ငွေဖြင့် ရွေးယူရသည်။

စာရေးသူတွင် ကျောင်းဝတ်စုံ နှစ်စုံသာ ရှိသည်။ ကျောင်းမှ အချိန်ပိုခေါ်သည့် အခါများတွင်တော့ ဝက်ဝံပုဆိုး အဝါကွက်နှင့် ရှဲဒိုးအသားရောင် အင်္ကျီလေးတို့ဟာ ပင်တိုင်ဝတ်စုံ ဖြစ်ရသည်။ ကျောင်းမှ ငွေကြေးကောက်ခံသည့်အခါတိုင်း ရောယူသွားဟု ထုတ်မပေးနိုင်။ အိမ်မှ နှမ်း၊ ပဲစဉ်းငုံ၊ ဝါ၊ ထန်းလျှော် တစ်မျိုး၊ မဟုတ် တစ်မျိုး ထမ်းသွားပြီး ရောင်းချကာပေးရသည်။ အပြန်တွင် ဆန်ဝယ် ပြန်ရသည့်အခါက များသည်။

မိခင်ဖြစ်သူသည် သားသမီးများကို အမြင်မတော်လျှင်၊ စကား နားမထောင်လျှင် ရိုက်နှက်ဆုံးမတတ်သော်လည်း သားသမီးများကို ဝရုစိုက်သည်။ သားသမီးများ၏စိတ်ဓာတ်ကို ဝယနာ

သိသည်။ ထူးခြားသည်မှာ စာရေးသူ၏ အနံ့ကို သိခြင်းဖြစ်သည်။ စာရေးသူ အိမ်တွင် ရှိမရှိ သိသည်။ ညအချိန် မတော်တော့၍ တိတ်တိတ်လေး ပြန်လျှင်သော်မှ မိခင်ကသိသည်။ ညီအစ်ကိုတွေ အတူပြန်လျှင်သော်မှ ဘယ်ဘက်က စာရေးသူ၊ ညာဘက်က စာရေးသူ၊ အလယ်က စာရေးသူဟု တပ်အပ်ပြောနိုင်သည်။

စာရေးသူသည် ငယ်စဉ်ကျောင်းသားဘဝ ရံဖန်ရံခါ ရသည့်မုန့်ဖို ငါးပြား၊ ၁၀ ပြားတို့ကို စုဆောင်းကာ ကြက်မတစ်ကောင် ဝယ်မွေးသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆိတ်မတစ်ကောင် ဝယ်မွေးသည်။ ခြောက်တန်းမှစ၍ မုန့်ဖို မရတော့။ ခြောက်တန်းမှ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းအောင်သည်အထိ ကြက်ရောင်းရငွေ၊ ဆိတ်ရောင်းရငွေများဖြင့် ကျောင်းတက်ခဲ့ရသည်။

၁၉၈၄ ခုနှစ်တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း (ဆယ်တန်း)ကို ပထဝီဝင်ဘောဂဗေဒဂုဏ်ထူးဖြင့် အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၄ ခုနှစ်တစ်နှစ်လုံး အိမ်တွင် တောင်သူလုပ်ပေးသည်။ ကျွမ်းကျမ်းကျင်ကျင်တော့ မလုပ်တတ်။

၁-၇-၈၅ နေ့မှစ၍ ကျောင်းဆရာဘဝ ခြေချခဲ့သည်။ ကယားပြည်နယ်၊ ဖရူဆိုမြို့နယ်၊ ဒိုမိုဒိုကျေးရွာတွင် မူလတန်းပြ ရာထူးဖြင့် စတင်တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၎င်းနောက် ၁၅-၁-၈၈ မှ ၁၉-၇-၈၉ ထိ ထားလဲအ. မ. က တွင် မူလတန်းပြရာထူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၂၀-၇-၈၉ မှ ၆-၁၁-၉၀ ထိ မူလတန်းကျောင်းအုပ်ရာထူးဖြင့်လည်းကောင်း၊ ၇-၁၁-၉၀ မှ ၃၁-၈-၀၀ အထိ မိတ္ထီလာမြို့နယ် ကျောက်ပုံကျေးရွာတွင်လည်းကောင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

(၁-၅-၀၀ မှ ၃၁-၈-၀၀) နေ့ထိသည် ဘောင်ဇောက်(၂) အ. မ. က (၁၈၅)တွင်တွဲ၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁-၉-၂၀၀၀ မှ ယနေ့အထိ

အ. မ. က(၂၈) ဒဂုံတောင်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

ကပရ ကားသည် ကားလမ်းမအပေါ်ပြေးလျက်ရှိသလို စာရေးသူ၏ စိတ်သည်လည်း ငယ်စဉ်တောင်ကျေးကလေးဘဝမှ လက်ရှိအခြေအနေထိ အကြောင်းအရာ အစုံသည် လျင်မြန်သော အဟုန်ဖြင့် ပြေးလွှားလျက်ရှိသည်။ အစုံပါပဲ။ မွေးခနဲအိပ်ပျော်စဉ် အိပ်မက်က မက်သေး၏။ မိခင်ထံ စိတ်က ရောက်သွားသည့်အခါ ဘာမှမဖြစ်ရန် အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်းမိသည်။

ဆိုင်တစ်ခုရှေ့သို့ ကားထိုးရပ်သွားသည်။ တပ်ကုန်းမြို့ ရောက်၍ နံနက်စာ စားသုံးရန်ဖြစ်သည်။ မျက်နှာသစ်၊ ခြေလက်သန့်စင်၊ အပေါ့အလေး စွန့်ပြီးနောက် ထမင်းကြော်စားလိုက်သည်။ အချိန်အနည်းငယ်ကြာသည့်အခါ ကပရကားသည် သူ၏ မူလတာဝန်ကို ပြန်လည်ထမ်းဆောင်သည်။ စာရေးသူ၏ စိတ်သည်သာ ရောက်လိုဇောကြောင့် ကား၏ သွားနှုန်းသည် အညာနွားလှည်းလောက်ပင် မြန်သည်မထင်။ ကားသည် ပျော်ဘွယ်၊ မိတ္ထီလာ၊ မလှိုင်မြို့များသို့ ဖြတ်သန်းကာ နံနက် ၁၀ နာရီကျော်ကျော်တွင် တောင်သာမြို့သို့ရောက်ရှိတော့သည်။

လမ်းတစ်လျှောက် မွေးရပ်မြေအညာရန်များကို တဝကြီးခံစားရသည်။ ပန်းအိုင်ဘုရားပွဲပင် ကြုံခဲ့သေးသည်။

တောင်သာမြို့ ရောက်သည်နှင့် ဆေးရုံအတွင်းဆီသို့ ဝင်လိုက်သည်။ ဆေးရုံထဲမဝင်မီကပင် မေးခိုင်းပိုးဝင်၍ ဆေးရုံတင်ရကြောင်းနှင့် ယခုတော့ စကားပြောနိုင်ပြီဖြစ်ကြောင်း သိပြီးဖြစ်သည်။ မေးခိုင်းပိုးဝင်၍ဟု သိရသည်နှင့် မလွယ်မှန်း အတွေ့အကြုံအရ အလိုလို သိနေသည်။

ဆေးရုံထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် လူမမာ မိခင်အနားတွင် သားသမီး မြေးမြစ်များ စုံလင်စွာတွေ့ရသည်။ စည်းလုံးကြ၍ ဝမ်းသာရသည်။

မိခင်အတွက် တွေးကြည့်တော့ ဝမ်းနည်းရပြန်သည်။ ညီအစ်ကို မောင်နှမများသည် မိခင်ထံ အာရုံရောက်နေကြသည်။

စာရေးသူလာသည်ကို မမြင်ကြသေးပေ။ အနည်းငယ်ဝေးသည်မို့ စာရေးသူပင် မိခင်ကို မမြင်ရသေး။ ညီအစ်ကို မောင်နှမများကိုသာ မြင်ရသေးသည်။ မိခင်လူမမာမှ စကားပြောလာသည်။

“ငါ့သား ကျော်သန်းလာနေပြီ”
“အမေ မျှော်နေလို့ထင်ပါတယ်”
“မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ကျော်သန်းအနံ့ရတယ်”

စာရေးသူ ရောက်သွားတော့ အားလုံးအံ့ဩနေကြသည်။

ဆရာဝန် ဆရာမများက လူနာကို မန္တလေး ဆေးရုံသို့လွှဲပြောင်းပေးသည်။ စာရေးသူတို့ညီအစ်ကို မောင်နှမတစ်တွေ စုဝေးတိုင်ပင်ကြသည်။

မန္တလေးသို့ မရွှေ့ဖြစ်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ကုသပေးရန် ဆရာဝန်ကြီးထံ အကူအညီ တောင်းခံလိုက်သည်။

မန္တလေးသို့ မရွှေ့ဖြစ်သည်မှာ ဆေးကုသ မပေးလို၍ မဟုတ်။ နတ်ပြည်အထိ တက်ရရှိပင်ဝန်မလေးကြပါ။ သို့သော် မိခင်သည် စာရေးသူကဲ့သို့ပင် ကားမူးတတ်၍ ဖြစ်သည်။ စာရေးသူသည် မွန်လုံလေပိတ်မှသာ မူးသည်။ မိခင်ကတော့ ကားစက်နှီးသည်နှင့် မူးနေပြီ။ အဆင်မသင့်လျှင် နွားလှည်းပင်မူးသည်။ သို့အတွက်ကြောင့် ရောဂါပိုဆိုးမည်စိုး၍ ဖြစ်သည်။

ကိုဘိုမွေးသည် လိုအပ်သည် ဆေးဝယ်ပေးလိုက်ရန် ရန်ကုန်ရှိ သူ၏ အပေါင်းအသင်းထံလှမ်း၍ ဖုန်းဆက်လိုက်သည်။ နံနက် ၅ နာရီဆိုလျှင် ဆေးရောက်လာမည်။ ဤဆေး ရောက်လာ၍ ထိုးရလျှင်တော့ မိခင်သက်သာမည်ဟု အတွေးနှင့် ပျော်နေကြသည်။ သို့သော် ဤဆေးမရောက်မီ ည ၁၀ နာရီတွင် မိခင်ဆုံးသွားသည်။

ရောဂါ ဝေဒနာကြာရှည်မခံစားရဘဲ ညင်ညင်သာသာ အသက်ဆုံးရှုံးသွားသည်။ မိခင်၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကြောင့် ဖြစ်မည်။

ဆေးရုံမတင်မီ တစ်ရက်တွင် ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်း ဆောက်လုပ်ရာတွင် ငွေတစ်သိန်း ကိုယ်တိုင်ကပ်လျှံခဲ့သည်။ သေဆုံးသည့်နေ့မှာလည်း ဥပုသ်နေ့ဖြစ်သည်။ သင်္ဂြိုဟ်သည့် နေ့တွင်လည်း မိုးရွာပါသည်။ အေးအေးချမ်းချမ်း နှိလှပါသည်။ ဤသည်များမှာ ကောင်းသော နိမိတ်များသာ ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ မိခင်ဆုံးရှုံးရသည့် အတွက် စာရေးသူတို့ မောင်နှမတစ်စု အတွက်တော့ ကံကြမ္မာ၏ ရက်စက်မှုဟု ဆိုရမည်။

စာရေးသူ၏ ညီမ အငယ်ဆုံးသည် အခံစားရဆုံးဖြစ်သည်။ ကျိတ်၍ နေသည်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း အော်ဟစ်မိမိ။ စာရေးသူကပင် မနည်း နားဝင်အောင် ပြောရသည်။ သေခြင်းတရားသာ မြတ်စွာဘုရားပင် မလွန်ဆန်နိုင်ကြောင်း၊ ညီမလေးဟာ အနီးကပ်ပြုစု နှင့်ချစ် ပိုပြီးကုသိုလ်ရကြောင်း၊ ဆေးကုသပေးနိုင်ကြောင်း၊ သေဆုံးတော့မည် သင်္ဂြိုဟ်ခွင့် ရကြောင်းတို့ကို အာရုံစိုက်စဉ်းနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြောမှ စိတ်သက်သာသွားတော့သည်။

နောက် ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်အထိ ပြုလုပ်သည်။ ကျန်ရှိနေသေးသော မိခင်၏ စားဝတ်နေရေး ကျန်းမာရေးအတွက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကာ ဆေးအေးရပြီမို့ ပြန်ခဲ့ပါတော့သည်။

ပြန်ခဲ့သည် ဆိုသော်ငြားလည်း ကျန်သို့ ပြန်မလာနိုင်သေးပါ။ မိမိအဘဘဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သော ညောင်ဇောက်သို့ ဝင်ဖြစ်သေးသည်။ အဘအထိ လမ်းလျှောက်၍ တွေ့မြင်ရသော အဆောက်အအုံကြောင့် အမောပြေရသည်။ အဘကြီးကျောင်းဆောင်လေးကြောင့်

စာရေးသူ ရှိစဉ်က ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့။ ၂၀၀၇ ခုနှစ်တွင် ရေဝေကျောင်းဆရာတော်၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ဆောက်လုပ်နိုင်ခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ ဆရာတော်ကိုပင်ကျေးဇူးတင်မိတော့သည်။

ညောင်ဇောက်ရောက်သည့်ညတွင် မိဘများကျောင်းသားဟောင်းများ (စာရေးသူ တာဝန်ထမ်းဆောင်စဉ်က ကျောင်းသားများ) လာရောက်စကားစမြည်ပြောကြသည်။ ထိုစဉ်က ကျောင်းသူ (ယခုရှစ်တန်း) မသန်းသန်းထွေးသည် အကြာကြီးနေမှ လာသည်ဟု ပြောကာပြောကာဦးနေရှာသည်။ သူမ၏ ရင်တွင်းခံစားချက်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျောင်းပျော်တက်ခဲ့သည့် မိုးသဲကို တွေ့ရသည်။ ကျောင်းပျော်ရပ်ပင် မပျောက်သေး။ စာရေးသူကတော့ ထက်ထက်မှီးသဲ ဟုခေါ်ပါသည်။ တစ်ရွာလုံးနီးပါး လာရောက်တွေ့ဆုံသော်လည်း စာရေးသူ တွေ့လိုသူမှာ အေးမာ(ခ)အေမီခက်ခက်ခိုင်ပင် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျောင်းပျော်မလေး သုံးဦးထဲတွင် ပလီပလာအတတ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

သူမကို မတွေ့ရ၍ သွားရောက်ခေါ်ခိုင်းသည် အခါမှာ တောထဲမှာနေကြောင်း သိရသည်။ တစ်မိုင်ခန့်ဝေး၍ မနက်မှခေါ်ပေးမည်ဟု လာပြောသူမှာ သူမ၏မိခင် ယဉ်ယဉ်ဆွေပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ည ၁၂ နာရီထိုးမှပင် အိပ်ရတော့သည်။ နံနက်မိုးလင်းတော့ သွားခေါ်သည်ဟု သိရသည်။

သို့သော် နေ့လယ်အထိ ရောက်မလာ။ ညရောက်တော့မှ ဦးပိုက်၊ ဦးအောင်ဆန်း၊ ဒေါ်မြရွှေ၊ ဒေါ်သန်းရီ၊ ဒေါ်ကဲမြင့်တို့နှင့်အတူ ယဉ်ယဉ်ဆွေအိမ်သို့ ရောက်သွားကြသည်။

“ဆရာကြီး ကိုယ်တိုင်လာရပြီ၊ ကျွန်မ မလာရဲတော့လို့ မလာတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မေးလိုက်တော့မှ အကြောင်းသိရတော့သည်။ အေမီခက်ခက်ခိုင်ဟာ ကျောင်းဆက်မတက်ရတော့ဘဲ ရေခဲစက်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ နံနက် ၅ နာရီကတည်းက မန္တလေးသို့ ထွက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းတို့ ဖြစ်သည်။

“လာမယ့်စာသင်နှစ်မှာ ကျောင်းထားနိုင်အောင် ကြိုးစားပါ။ ကျောင်းမထားဘူးဆိုရင် ငါကိုယ်တိုင်လာခေါ်ပြီး မွေးစားလိုက်မယ်။ ပညာတတ် တစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ငါတာဝန်ယူမယ်။ ငါမွေးစားလိုက်မှ ညည်းတို့ဆီ ပြန်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်”ဟု ပြောမိတော့သည်။ ညောင်ဇောက်တွင် သုံးညအိပ်မည်ဟု စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း နှစ်ညအိပ်ဖြင့်သာ ပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အေမီခက်ခက်ခိုင်ကို လူကိုယ်တိုင်မတွေ့ရသော်လည်း မကြာသေးမီက ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံလေးကိုသာ ယူခဲ့ရတော့သည်။ ဓာတ်ပုံလေးကို ကြည့်၍သာ အလွမ်းဖြေရတော့သည်။ အေမီခက်ခက်ခိုင်လည်း ဆရာကြီးကို လွမ်းနေမှာပါ။

ကံကြမ္မာက သိပ်ရက်စက်တယ်။ သိပ်ချစ်ကြသော မိခင်နှင့် သားသမီးများကိုလည်း မညာမတာ ခွဲရက်ပါပေတယ်။ သံယောဇဉ်ထက် ပိုသော သံယောဇဉ်နဲ့ ချစ်ကြပါသော ဆရာတပည့် နှစ်ဦးကိုလည်း တော့လွဲလွဲကာ သံယောဇဉ်ကြီးကို ဖြတ်ရက်တယ်။

အလွန်အင်မတန် နုနယ်လှတဲ့ ချစ်သမီးလေး အေမီခက်ခက်ခိုင်ကိုလည်း ပညာသင်ယူခွင့်မရအောင် နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုလုပ်ရက်တယ်။ ရက်စက်ပါပေ ကံကြမ္မာရယ်ဟုသာ သံကုန်ဟစ်ကာ အော်လိုက်ချင်ပါတော့တယ်။

□ ထီလာကျော်

အပူထူ ... စာမေးပွဲပြီး အောင်ပွားပြီမဟုတ်ဘူး ငှက်ပျက်မိဆရာအောင်ဦး

လွန်ခဲ့သော ၁၉၈၇ ခုနှစ်
ဆောင်းဇွေ့ဝေ့ဝေ့ခိုန် ပြာသိုလပြည့်
တစ်နေ့။ စာရေးသူတို့နေထိုင်ရာ မော်
လမြိုင် ဒိုင်းဝန်ကွင်း ရှမ်းစုရပ်ကွက်တွင်
နှစ်စဉ် ကျင်းပအပ်သော ဆွမ်းကြီး
လောင်းပွဲတော် ကျင်းပသည့်အချိန်ဖြစ်
သည်။

စာရေးသူတို့ ရှမ်းစုရပ်မှသည်
မွန်လမ်းရပ်၊ အနောက်လှည်းတန်းရပ်၊
အရှေ့လှည်းတန်းရပ်၊ ထန်းပင်ကုန်းရပ်၊
သရက်ချောင်းရပ်မှသည် ရွှေမြိုင်သီရိ
တွင်းရပ်ဆီထိ အရှေ့၊ အနောက် တစ်
ပြောင့်တည်းရှိ လမ်းမပေါ်တွင် နံနက်
အရှုဏ်ဦးဆီမှသည် ရဟန်းတော်များ
စီတန်း၍ ဆွမ်းလောင်းခြင်းကို ဆွမ်းကြီး
လောင်းပွဲတော်ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။
ရပ်ကွက်တိုင်း မုခ်ဝအလှဆင်၍လည်း
ကောင်း၊ ရာဇမတ်ကာ၍လည်းကောင်း

မိမိတို့အိမ်ရှေ့တွင် သဒ္ဓါကြည်ဖြူစွာဖြင့်
ဆွမ်းထွက်လောင်းနေကြပုံမှာ ကြည်နူး
စရာ အပြည့်ပါ။ ထို့ပြင် ရပ်ကွက်အသီး
သီးမှ မဏ္ဍပ်များထိုး၍ ဆွမ်းခံကြွသော
ကျောင်းများအလိုက် မဲများဖောက်ပြီး
ထပ်မံလှူဒါန်းမှု ပြုကြသေးသည်။

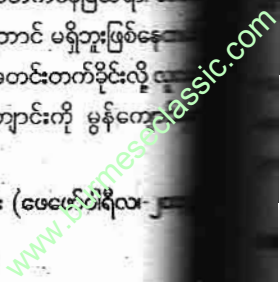
ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော့် ဇာတ်
လိုက်ကျော် မောင်ရွှေပုလဲနှင့် တွေ့ရ
သည်။ သူသည် ရဟန်းများကို လောင်း
လှူသည့် ပစ္စည်းများထည့်ရန် အိတ်ကို
ကိုင်ဆောင်ရင်း ကုသိုလ်တော်ဖြည့်သူ
အဖြစ် တွေ့ရသည်။ သူ ကျွန်တော့်ကို
တွေ့တော့ ဝင်းလက်သွားသော မျက်နှာ
ပြင်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ သူကပင် ..

“ဆရာ ဆွမ်းကြီးလောင်းပွဲပြီးရင်
ဆရာအိမ်ကိုလာပါရစေ”
ပူဆာသည်။ တောင်းပန်သည်။
စာရေးသူမှာ ...

“ဒီနေ့ လပြည့်နေ့လေ၊ ဟော
ခန်းနားတယ်လေ”
“ဆရာရယ် ငါးမိနစ်ဖြစ်ဖြစ်
ဆယ်မိနစ်ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ဘဝအတွက်
သိပ်အရေးကြီးလို့ပါ” ဟု ဆိုလာပြန်ခဲ့
ဇနီးဖြစ်သူ နီလာဒေဝီမှ ...

“ကိုယ့်လူရင်းတွေပဲ ဥစ္စာ၊ ကြွေး
ပေးလိုက်ပါ” ဟု အမိန့်ပေးသံလိုက်
စေတနာစကား ပြောချေပြီ။
“ကဲ ကိုင်းကိုင်း... လိုရင်းနေ
ဟု စာရေးသူ ဆိုလိုက်၏။
“ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာရယ်”

ဟောခန်းမှာတော့ မောင်
ပုလဲက ...
“ဆရာ ကျွန်တော် ဆယ်ထက်
စာမေးပွဲဖြေတာ နှစ်နှစ်ဆက်တိုက်
အဆင့်နဲ့ အောင်ပါတယ်၊ ညီအစ်
ဆယ်ယောက်မှာ အကြီးဆုံးပွဲ မိဘ
က ဘွဲ့ရစေချင်နေပါတယ်၊ ကျွန်
လဲ ကြိုးစားတာပဲ ဆရာ၊ ဘယ်လို
ကုန်လဲဆိုတာ မသိဘူးဆရာ၊ စာ
ခန်းထဲရောက်ရင် ကယောင်ဖြစ်
သလိုလို၊ စာတွေမေ့သွားသလိုလို
ထားတာတွေ ပြန်မမှတ်မိတော့
သွားတွေကို မဖြေနိုင်ဘူး ဖြစ်နေ
ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မြိုင်ဘက်တွေ
သီး တက္ကသိုလ်တက်နေပြီဆရာ၊
ပွဲဖြေလိုစိတ်တောင် မရှိဘူးဖြစ်နေ
မိဘတွေက အတင်းတက်ခိုင်းလို့
ရေးရာ ညကျောင်းကို မွန်တော့

သွားတက်ပါတယ်။ အခု စာမေးပွဲရာသီ ဆရာတော်ကုမ္ပဏီ၊ ဆရာ ကူညီပေးခဲ့လို့ ဆယ်တန်းအောင်သွားတဲ့ သူငယ်ချင်း က ဝိုက်ပျိုးရောတက္ကသိုလ်က လှမ်းပြော ခဲ့ လာရတာပါ ဆရာ”

စာရေးသူမှ . . .
“စာမေးပွဲအောင်ဖို့ရာ ကံဉာဏ်၊ ဒီရိယ ထောင့်သုံးထောင့်ညီရင် ကျိန်း သေအောင်မှာပါ။ ဉာဏ်က မင်းဘက် က ပါလာတဲ့ ပါရမီ၊ ဒီရိယက မင်းက နှုတ်ထုတ်ရမယ့်အားပဲ၊ အေး ကံဆိုတာ က ဆန်းကြယ်တယ်။ ကံကို ကောင်း အောင် ကံကို ထူမတ်အောင် ဆရာ ဆက်က တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါ မယ်။ ဒီနှစ် မင်းရဲ့ဇာတာက အောင်ပွဲ စင်မယ့်နှစ်ပါပဲ။

စာမေးပွဲကံကို ကောင်းစေဖို့ အတွက် ငါတို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး နှိုးမြင့်ခဲ့တဲ့ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော် နှိုးနည်းနဲ့ ဂါထာကို ပေးလိုက်မယ်။ ကံ ထိုက်နေပေတော့။

- သီစရာ တရားအပေါင်းတို့ကို သိမြင်တော်မူသော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ်တော်
 - အသေးစိတ် ဟောစွမ်းနိုင်သော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ် တော်၊
 - သတ္တဝါတို့၏ စိတ်ဆန္ဒ စသည် တို့ကို သိမြင်တော်မူသော မြတ် ဗုဒ္ဓ၏သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်”
- စာရေးသူက မောင်ရွှေပုလဲကို ဖတ်ခင် ကိုးခေါက်၊ စာဖတ်ပြီး ကိုး ခေါက် ရွတ်ဆိုရန်၊ ပြီး ပဋ္ဌာန်းကို ကိုး ခေါက် ရွတ်ဆိုရန်၊ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး နှိုးခေါက်ရွတ်ဆိုပြီး ဗုဒ္ဓစစ်၊ ဓမ္မစစ်၊ သာဓက ဂုဏ်တော်အပေါင်းတို့သည် သာ ဦးခေါင်းထက်တည်ပါစေတဲ့ ရွတ် ဆို အာရုံပြုရန်။

စာမေးပွဲတွင်း ရောက်လျှင် နည်း မိမိစိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာထား၍ စာမေး သုံးပါ။ အနန္တော အနန္တ ငါးပါး ကို တော်ကို အာရုံပြုပြီး . . .

* သီစရာ တရားအပေါင်းတို့ကို သိမြင်တော်မူသော မြတ်စွာ ဘုရား၏ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ် တော်သည်သာ ဦးခေါင်းထက်၌ တည်ပါစေသား။

* အသေးစိတ် ဟောစွမ်းနိုင်သော မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ် တော်သည်သာ ဦးခေါင်းထက်၌ တည်ပါစေသား။

* သတ္တဝါတို့၏ စိတ်ဆန္ဒ စသည် တို့ကို သိမြင်တော်မူသော မြတ် ဗုဒ္ဓ၏ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော် သည်သာ ဦးခေါင်းထက်၌တည် ပါစေသား”

ဟူ၍ ရွတ်ဆိုပါရန် မှာကြားရပါ သည်။
ထိုအခါ ဖြေဆိုရမည့် ဘာသာ ရပ်တိုင်း အနှောင့်အယှက် အဖျက် အမှောင့် မဝင်ရောက်ဘဲ အေးချမ်းစွာ ဖြေဆိုနိုင်ပြီး စာမေးပွဲမဖြေခင် မိမိဖြေ ဆိုရမည့် ကျောင်းပရိဝုဇ်အတွင်းရှိ မြင်အပ်၊ မမြင်အပ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ချမ်း သာကြစေကြောင်း မေတ္တာပို့ပေးရန်၊ မိမိအခန်းကို စောင့်ကြပ်မည့် ဆရာ၊ ဆရာမတွေ နှလုံးစိတ်ဝမ်း အေးချမ်းစေ ကြောင်း မေတ္တာပွားရန်၊ မိမိနှင့်အတူ မြန်မာပြည် တစ်နံတစ်လျားမှ စာမေးပွဲ ဖြေဆိုကြမည့် တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း ကျောင်းသား ကျောင်းသူများအားလုံး ဘေးရန်ကင်းရှင်းစေကြောင်း၊ အောင် မြင်ကြပါစေကြောင်း မေတ္တာထားရန် ထပ်မံညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

ဤနည်းကို ကျေးဇူးရှင်ဆရာ တော်ဘုရားကြီးဖြစ်သည့် ကောလှာ ဆရာတော် ဦးဩဘာ (အဘိဓမ္မဟာ ရသဂုရု) အရှင်မြတ်ကြီးမှ စာရေးသူကို နည်းပေးလမ်းညွှန်ခဲ့ကာ အောင်မြင်မှု အမျိုးမျိုး ရရှိခဲ့ပါသည်။

ထို့ပြင်တစ်ဝ ဗေဒင်လောက တွင် ကျင်လည်မိသော စာရေးသူအား မနောအား၊ အမြင်အား၊ ဉာဏ်အား ကောင်းစေရန် ဤသဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်

တော် ဂါထာတော်မြတ်အား နှိုးမြင့် အားထုတ်ရန် နည်းနာပေးသနားခဲ့ပါ သည်။ ဗေဒင်ပညာဖြင့် အသက်နှစ်သိန်း ကျောင်းပြုကုန်သော မိတ်ဆွေ ဆရာ ကြီးငယ်များ ရွတ်ပွားသင့်ကြောင်း တိုက် တွန်းအပ်ပါသည်။

ဤမဟာသဗ္ဗညုတ ရွှေဉာဏ် တော် ဂါထာမြတ်ကို အားကိုးသမှုပြု၍ စီးပွားရေးရာအဖြာဖြာ အောင်မြင်နေဆဲ မော်လမြိုင်သားများ၊ စားဝတ်နေရေးမှာ ပြေလည်နေကုန်သော ရန်ကုန်ရောက် မော်လမြိုင်သားများ၊ အခက်အခဲ အကျပ်အတည်း အမျိုးမျိုးကို ဖြေရှင်း အောင်မြင်ကြကုန်သော မော်လမြိုင် သားများ၏ အကြောင်းကို ရော့ဖွဲ့ရလျှင် စာတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ဖြစ်ပေရောမည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှ ဂါထာ ပေး တေးဖြစ်မှာစိုး၍ တကယ်ယုံယုံ ကြည်ကြည် အားထုတ်လိုသူများကိုသာ ထုတ်ဖော်ချီးမြှင့်လေ့ရှိပါသည်။ မော်လ မြိုင်ရောက်လျှင် ခိုင်ဝန်ကွင်း ရှမ်းစုရပ် ရှိ ကောလှာကျောင်းကို ဝင်ရောက်လေ့ လာပါလျှင် မော်လမြိုင်တွင် အကြီးဆုံး ထိုင်တော်မူဘုရားကြီးနှင့် ဆရာတော် ဘုရား တည်ဆောက်ချန်ထားခဲ့သော ရွှေကျောင်းတော်ကြီး၊ သိမ်တော်နှင့် ကျောင်းကြီးတို့ကို ပေါ်ထွန်းစေခဲ့သည် မှာ ဤသဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်မြတ် ကိုသာ ပွားများအားထုတ်ပြီး သာသနာ ပြုခဲ့သည်ကို ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ကြည်နူး ဖွယ် တွေ့ရှိ ဖူးတွေ့ရမည်သာ ဖြစ်ပါ ကြောင်း မျှဝေပေးလိုက်ရပါသည်။

ဘဝနတ်ထံ ပျံလွန်တော်မူသော ကျေးဇူးရှင် ကောလှာဆရာတော်ကြီး၏ ကျေးဇူးတော်၊ ဂုဏ်တော်၊ မေတ္တာတော် ကို လက်အုပ်မိုးရိုခိုးလျက် . . .

ချမ်းသာ အောင်မြင်ကြပါစေ။

☐ နတ်မျက်စိဆရာအောင်နိုး

မင်းမင်း
အိမ်ထောင်
၃၀၁၀၇
၂၀၁၃

အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ဦးမင်းသိန်း

အမှန်ဆို ဝင်လာသည့် ဝေဠု

အနောက်ဘက်တွင် ဝင်လုဆဲ ခဲ နေရောင်ခြည်သည် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဖြန့်ကျက် အတော်အတန် နေရာယူထား သည်။

ဆိုင်အတွင်း မှန်ဘောင်ထဲရှိ ရွှေ ခည်ပစ္စည်းများ ကျောက်မျက်ရတနာ များသည် ဝင်လုဆဲ နေရောင်ခြည် အောက်တွင် တဖျပ်ဖျပ် အရောင်များ အောက်ပလျက်ရှိသည်။ ဝိုင်ဇ်မျက်နှာ အသည် အနောက်ဘက် ဝန်းလွန်းကို ခည်ထားသဖြင့် နေ့စဉ် ပုံမှန်ဆိုသလို နေရောင်ခြည်၏ တစ်နေ့တာ နောက် ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်း အပေါင်အဆင်း များကို ထိတွေ့ခံစားရသည်။

ဆိုင်ထဲတွင် ဦးမင်းသိန်း တစ် ဘက် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိသည်။ တစ် ဘက် ရောင်းခြင်း၊ ဝယ်ခြင်း၊ ဝင်ငွေ ချက်ငွေများ၊ လက်ကျန်ပစ္စည်းများ၊ အင်္ကျီ(၃)ဆိုင်မှ တစ်နေ့တာ တက်လာ သည့် အရောင်းစာရင်းများ၊ ငွေများ၊ အင်္ကျီအချိန်ရှိ ပစ္စည်းများကို ရေတွက် ထည့်အချိန်လည်း ဖြစ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဆိုင်ရွှေသို့ ပီလီ ဘီးတစ်စီးသည် ထိုးဆိုက်လာကာ အသတ်(၇၀)ခန့် လူကြီးတစ်ဦး ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည်။

ဦးခေါင်းတစ်လုံးရှိ ဆံပင်များ နှုတ်နေသော်လည်း သွားလာလှုပ် ရွယ်မှုများက သွက်လက်လွန်းလှသည်။ အလုပ်ရှုပ်နေသည့်ကြားက ဦးမင်းသိန်း အသောက် စီးပွားရေးသမားပီပီ အသီးသန်းကာ ကြိုဆိုလိုက်သည်။

ဘာအလိုရှိပါသလဲခင်ဗျာ၊ ထိုင် ခုတ်ပါ။

“ပစ္စည်းလေး ရောင်းချင်လို့ပါ”

တစ်ယောက် အာရုံများ ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုရသော် ဝင်လုဆဲ နေရောင်ခြည် အောက်တွင် အရောင်များ တဖျပ်ဖျပ် တောက်ပနေသည့် နဝရတ်ကိုးပါး လက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ ပြီး ဆီးစေ့ခန့်ရှိ အလယ်မှပတ္တမြားသည် အရည်အသွေး အားကောင်းလွန်းလှသဖြင့် ကျောက် မျက်ရတနာမှ အရောင်အဆင်းများ ဝန်းရံခနေသည့်သဘော သက်ရောက် နေသည်။

အမှန်စင်စစ် နဝရတ်ကိုးပါး လက်စွပ်သည် ကောင်းကင်ယံရှိ ဂြိုဟ် ကြီးကိုးလုံးကို အခြေပြုကာ ဆက်နွယ် နေသည့် နက္ခတ်နှစ်ဆယ့်ခုနစ်လုံး အား များကို ဖွဲ့စည်းပေါင်းစပ် စီမံဆောင် ရွက်ထားသော ရတနာပစ္စည်း တစ်မျိုး လည်း ဖြစ်သည်။

၎င်းလက်စွပ်တွင် ဥတုဘောဇန သင်္ဂဟကျမ်းမူနှင့် မဏိသျှတ္တကျမ်းမူ နှစ်မျိုး ရှိပါသည်။

အခြေခံမူဖြင့် ပတ္တမြားအား အလယ်တွင်ထားသည့် စနစ်တူသော် လည်း အရပ်ဒိသာ ဂြိုဟ်ရှစ်ခွင်များတွင် စိန်၊ ပုလဲ၊ သန္တာ၊ ဂေါ်မိတ်၊ နီလာ၊ ကြောင်၊ ဥဿဖရာ၊ မြ ထည့်သွင်းထား သည့်စနစ် မတူပေ။ လွန်စွာ ကွဲပြား ခြားနားလေသည်။

ယခု လက်စွပ်၏ ဖွဲ့စည်းတည် ဆောက်မှုကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မဏိ သျှတ္တကျမ်းမူနှင့် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နဝရတ်ကိုးပါး လက်စွပ်လာ ရောင်းချိန်အခါတိုင်းတွင် ကြာသပတေး ဂြိုဟ် အဓိပတိနင်းစီထားသော်လည်း အမှောင်ကာလ ရာဟုဖြတ်ထားချိန်ဖြစ် သည်။ စန်းယဉ်နက္ခတ်မှာ ဓနသိဒ္ဓိ ဘီလူးနက္ခတ်ဖြစ်ပြီး ကိတ်ဂြိုဟ်နှင့် တစ်ထပ်တည်းကျကာ နိစ်အိမ်မှ အင်္ဂါ ဂြိုဟ် လှမ်းမြင်ထားသည်။ အခြားသော ရာသီဘာဝအိမ်များမှ သောမဂြိုဟ်များ အမြင် လုံးဝမရှိပေ။

များကို ဗေဒင်ကိန်းခန်းအရ ဝယ်လူ သင့်ပေ။ အဆိပ်သင့်ခြင်း၊ ကျိန်စာသင့် ခြင်း၊ ရောဂါဆိုး ဝေဒနာဆိုးများ စွဲတပ် ပြီး ခန္ဓာပျက်ခြင်း၊ ဥစ္စာပစ္စည်း တည်တံ့ ခိုင်မြဲခြင်း မရှိဘဲ ယိုယွင်းပျက်စီးသည် ကိန်းကို ပြဆိုလျက် ရှိသည်။

ကျောက်မျက်ရတနာကို နက္ခတ် နှင့်ရောမွှေကာ တတ်မြောက်ထားသော် လည်း လောဘနောက်ကောက်ကောက် ပါအောင်လိုက်သွားမိသည်။

သည်လောက် အရည်အသွေး ကောင်းသည့်ပစ္စည်းမျိုး တစ်ခါမှ မမြင် ဖူးချေ။ ဦးမင်းသိန်းတွင် ရောင်းတမ်းဝင် နဝရတ်လက်စွပ်တွင်း မြောက်မြားစွာ ရှိသော်လည်း သည်လို စံချိန်စံညွှန်းမမီ၊ ပတ္တမြား၏ အထဲရှိ အရည်၊ ကြိုး၊ အရောင်များက သူ့အား လှမ်းမိုး ချုပ် ကိုင် ဖမ်းစားခဲ့ချေပြီ။

ပြီးတော့ နန်းစဉ်သုံး ကျောက် မျက်ရတနာ ရွေးဟောင်းတန်းဝင် ပစ္စည်း။ ၎င်း နဝရတ်ကိုးပါးလက်စွပ် အား အထပ်ထပ်စစ်ဆေးပြီးနောက် . .

“တန်ဖိုး ဘယ်လောက်ဖြတ် ထားပါသလဲ၊ ပစ္စည်းက ဘာမှ အပြစ် ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ ငွေကြေး ဈေးနှုန်း သတ်မှတ်ဖို့ပဲ လိုပါတော့တယ်”

“တစ်သိန်း”

ထိုခေတ်ထိုကာလ ငွေတစ်သိန်း ဆိုသော မဟာဏသည် အလွန်တရာ များပြားလွန်းလှသောကာလဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော ရွှေတစ်ကျပ် သားလျှင် ရှစ်ဆယ်ကျပ်ခေတ်ဖြစ်သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကျောက်လောကတွင် ဦးမင်း သိန်းကလည်း ခေသူမဟုတ်။ ကျောက် မျက်ရတနာ သင်တန်းကို အထပ်ထပ် အခါခါ တက်ထားဖူးသည့် အပြင် လက်ရှိ ကျောက်လုပ်ငန်းကို ဦးစားပေး လုပ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

ရွှေထက် လျှောက်ကို ဦးစားပေး စိတ်ဝင်စားသူလည်း ဖြစ်သည်။

ယခု အရောင်းတင်ထားသည် ဦးမင်းသိန်းတစ်ယောက် ဇနီး နဝရတ်ကိုးပါး လက်စွပ်မှာ တခြား ကျောက်မျက်များပါ ပေါင်းစပ်လိုက် လျှင် ငါးသိန်းဝန်းကျင်ခန့် တန်ကြောင်း အတပ်သိရှိပြီး ဖြစ်သည်။

ရောင်းသူ သတ်မှတ်ပေးလိုက် သောဈေးကြောင့် ဦးမင်းသိန်း အကြီး အကျယ် ဝမ်းသာသွားသည်။ သို့သော် လည်း မိမိ၏ ဝမ်းသာမှုများကို တစ်ဖက် လူ မရိပ်မိအောင် ကြွေရေရ နေနိုင် ခဲ့သည်။ အရောင်းအဝယ် ဘောက်ချာ စာအုပ်တွင် နာမည်လက်မှတ်ရေးထိုးရန် လိုအပ်သည်များ ဖြည့်စွက်လိုက်သည်။

“ဪ၊ ဒါနဲ့ ဦးရဲ့ အမည်နဲ့ နေရပ်လိပ်စာလေး သိပါရစေ”

“ဦးဖိုးကောင်း မြောက်ပြင်ရပ်”
ဦးမင်းသိန်းမှာ ဘောက်ချာ ရေး နေရင်း တံခွန် လက်များရပ်ဆိုင်းသွားပြီး အံ့ဩထိတ်လန့်သွားသည်။

ယခု သူ့ရှေ့တွင်ရပ်နေသူသည် နယ်နယ်ရရလှ မဟုတ်။ သည်မြို့တွင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည် သူဌေးကြီးတစ် ဦး။ ဆန်စက်များ၊ သစ်စက်များပိုင်ရှင်။ နာမည်သာ ကြားဖူးသည်။ လူမမြင်ဖူး။ များစွာသော မိန်းမများကိုလည်း ယူထား သည်ဟုလည်း နာမည်ကြီးသည်။

ဦးဖိုးကောင်းမှ ဘောက်ချာ စာရင်းတွင် နာမည်နှင့် နေရပ်လိပ်စာကို တိတိကျကျ ပီပီပြင်ပြင် ရေးပေးပြီး လက်မှတ်ထိုးထားသဖြင့် စည်းကမ်းစနစ် ကြီးသူ တစ်ယောက်ဟု ယူဆလို့ရသည်။

“မသိလို့ မေးတာ၊ ဘယ်လိုမှ စိတ်မရှိနဲ့နော် ဦး”

ဦးမင်းသိန်း၏ တောင်းပန် စကားကို အသိအမှတ်ပြုရင်း ခေါင်း ညိတ်ပြသည်။

ငွေများကို စနစ်တကျ ရေတွက် ယူပြီး ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားသော ဦးဖိုးကောင်း၏ ကျောပြင်ကြီးကို ငေး ကြည့်ရင်း တောင်စဉ်ရေမရသော အတွေးများဖြင့်။

ဦးမင်းသိန်းတစ်ယောက် ဇနီး ဖြစ်သူ ဆုံးပါးပြီးကတည်းက သမီး အပျိုကြီး နှစ်ယောက်နှင့် စိန်ရွှေငွေ ကျောက်မျက်ရတနာလုပ်ငန်းကို ဦးစီး ကွပ်ကဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့။

ဘိုးဘေးဘီဘင်များ၏ လုပ်ငန်း အဖြစ် အမွေအနှစ်များကို လက်ခံခဲ့ သည်။ ယခုလည်း ဦးဖိုးကောင်း၏ နဝရတ်ကိုးပါး လက်စွပ်ကြီးကို အပြီး အပိုင် ဝယ်ယူပြီးချိန်မှစ၍ ညာဘက် လက်သူကြွယ်တွင် စွပ်ထားခဲ့သည်။

၎င်းည ၇ နာရီခန့်တွင် သမီး အပျိုကြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည့် လှလှနှင့် မြမြတို့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာပြီး နဝရတ်လက်စွပ်အကြောင်း စိတ်ဝင် တစား မေးလာကြသည်။

သမီးအကြီး လှလှက ...

“ဖေဖေကို မေးမယ် မေးမယ်နဲ့ မမေးဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒီနေ့မှပဲ မေးဖြစ်တော့ တယ်”

“ဘာများလဲ သမီး”

“ဥတုဘောဇနသင်္ဂဟကျမ်းမူနဲ့ မဏိသျှတ္တရကျမ်းမူ ကွာခြားနေပုံကို မေးတာပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ဖေဖေ ရှင်းပြပါမယ်၊ တကယ်ဆိုတော့ နဝရတ် ကိုးပါးဆိုတာ ကောင်းကင်ယံမှာ တည် ရှိတဲ့ ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံးကို အခြေပြုတာ ပါ။ အဲဒီ ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံးနဲ့ ဆက်နွယ် ပတ်သက်နေတဲ့ နက္ခတ်တာရာအားတွေ ရယူပိုင်စိုးအသုံးချတာပါပဲ။ မဏိသျှတ္တရ ကျမ်းမူဆိုရင် အလယ်မှာ ပတ္တမြား၊ တနင်္ဂနွေထောင့်မှာ သန္တာ၊ တနင်္လာ ထောင့်မှာ စိန်၊ အင်္ဂါထောင့်မှာ ပုလဲ၊ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်မှာ ကြောင်၊ စနေထောင့် မှာ ဂေါ်မိတ်၊ ကြာသပတေးထောင့်မှာ မြ၊ ရာဟုထောင့်မှာ ဥဿဖရား၊ သော ကြာထောင့်မှာ နီလာ ဖြစ်တယ် သမီး”

ဦးမင်းသိန်းသည် တစ်ခဏ နား ပြီး အသင့်ထူးသော ရေခွေးကြမ်း တစ်ခွက်ကို မော့သောက်လိုက်သည်။

ပြီးမှ ...
“ဥတုဘောဇနသင်္ဂဟကျမ်း ကတော့ အလယ်မှာ ပတ္တမြား၊ တနင်္ဂနွေထောင့်မှာမြ၊ တနင်္လာထောင့်မှာ စိန်၊ အင်္ဂါထောင့်မှာ ပုလဲ၊ ဗုဒ္ဓဟူး ထောင့်မှာ သန္တာ၊ စနေထောင့်မှာဂေါ်မိတ်၊ ကြာ သပတေးထောင့်မှာ နီလာ၊ ရာဟုထောင့် မှာ ကြောင်၊ သောကြာထောင့်မှာ ဥဿ ဖရားတို့ ဖြစ်တယ် သမီး၊ မူအရ ကွဲပြား ခြားနားတာပါ။ အကျိုးပေးချင်းကတော့ အတူတူပါပဲ သမီး”

သမီး အငယ် မြမြက ကြားပြီး မေးသည်။

“ဖေဖေ ပတ္တမြားကို ဘယ်လို သဘောနဲ့ အလယ်မှာ ထားပါသလဲ”

၎င်းမေးခွန်းအား သဘောတူ နှစ်မြိုက်လွန်းလှသဖြင့် ဦးမင်းသိန်း အပြုံးများက အောက်လင်းမီးအဆောင် အောက်တွင် ဝင်းလဲ့တောက်ပသွား သည်။

“ဒီမေးခွန်းက အလွန်လျှို့ဝှက် နက်နဲလွန်းတယ်၊ သိတဲ့သူလဲ အထူး နည်းတယ်၊ ကျမ်းတွေမှာလဲ အထူး စိတ်ထည့်သွင်း မဖော်ပြဘူး၊ လူသိမှာ တဲ့ဖော်ပြချက်ကတော့ ပတ္တမြား သာ တန်ခိုး၊ ဉာဏ်ပညာကို ကြီးမားစွာ တယ်။

မြကျောက် သောက ကင်းပဲ့ ချမ်းသာစေတယ်၊ စိန်က ကိုယ်ဆီက ကိုယ်ဝါ တောက်ပ ခုံညားစေတယ်၊ ကြောင်ကျောက်အလုံးစုံသော အကြောင်ကြောင်ကြောင်သို့ခွီကို ပေးတယ်။ မဏိသျှတ္တရ မေတ္တာတရားကို ကြီးမားစေတယ်၊ ဂေါ်မိတ် တောင့်တင်းခိုင်မာတဲ့ အားပေးကို ပေးတယ်။

ဥဿဖရား ကျန်းမာခွင့်ပေး စေတယ်၊ သန္တာ အကြီးအကဲ ထိခိုက် ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ထားမှ ပုလဲကျက်သရေကို မြင့်မားစေတယ် ဆိုပြီး ဂြိုဟ်ရှစ်ခွင်အလိုက် အသိပညာ နေရာယူပြီး စွမ်းအားပါဝါ ရှိကြောင်း ကျောက်တစ်လုံးနဲ့တစ်လုံး မသိသေး

ဖြစ်ပြီး အဆိပ်အတောက်တွေ ဖြစ်နေတာတွေ ရှိတယ်။

အဲဒီကိစ္စရပ်တွေကို အမိပတ် ခြိတ်ကြီးဖြစ်တဲ့ ကြာသပတေးဂြိုဟ်နဲ့ ခြိတ်ရိုက်သက်ဆိုင်တဲ့ ပတ္တမြားက ထိန်း ချုပ်ပေးတာပဲ။ ပတ္တမြားရဲ့ စိုးမိုးဂြိုဟ်က တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်မင်း ဖြစ်တယ်လေ။ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ကို ဗဟိုပြုပြီး ကောင်းကင် ခြိတ်တွေအားလုံး လှည့်ပတ်နေရတာ”

“ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို နှိုင်းနေကြတဲ့ နက္ခတ်တွေကျတော့ သယ်လို ယူသလဲ ဖေဖေ”

သမီးအကြီးလှလှ မေးသည်။ “အခုနီး ဖြစ်သည်။ ဦးမင်းသိန်းသည် အတန်ငယ်စဉ်းစားပြီးမှ . . .

“ကျောက်မျက်ရတနာတွေကို နှိုင်းနေတဲ့ နက္ခတ်တွေကျတော့ စိုးမိုး ခြိတ်ရဲ့ အားအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ဥစ် ကယူတယ်။ ပတ္တမြားရဲ့ စိုးမိုးဂြိုဟ်က တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်မင်းဖြစ်တယ်။ ၎င်းရဲ့ အိမ်ဖြစ်တဲ့ မိဿရာသီမှာ အသဝနီ နက္ခတ်နင်းလေးလုံး၊ ဘရဟ်နက္ခတ် နင်းလေးလုံး၊ ကြတ္တိကာအစနင်း နင်းလုံး၊ ပုလဲရဲ့ စိုးမိုးဂြိုဟ်ဟာ တနင်္ဂနွေ ဖြစ်တယ်။

တနင်္ဂနွေရဲ့ ဥစ်အိမ်ဖြစ်တဲ့ ပြိဿ ရာသီမှာ ကြတ္တိကာနက္ခတ်နင်းသုံးလုံး၊ ဘရဟ်နက္ခတ် နင်းလေးလုံး၊ မိဂသီ နက္ခတ်နှစ်လုံးဖြစ်တယ်။ သန္တာရဲ့ စိုးမိုး ခြိတ်ဟာ အင်္ဂါဂြိုဟ် ဖြစ်ပါတယ်။ အင်္ဂါ

ဂြိုဟ်ရဲ့ ဥစ်အိမ်ဖြစ်တဲ့ မရဏရာသီမှာ ဥတ္တရာသဠ် နက္ခတ်နင်း သုံးလုံး၊ သရ ဝင်္ကနင်း နှစ်လုံး ဖြစ်တယ်။ မြကျောက် ရဲ့ စိုးမိုးဂြိုဟ်က ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် ဖြစ်တယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ရဲ့ ဥစ်အိမ်ကြိုက် အိမ်ဖြစ်တဲ့ ကန်ရာသီမှာ ဥတ္တရမလဂုနီ နင်း သုံး လုံး၊ ဟဿတ နက္ခတ်နင်း လေးလုံး၊ စိတြနက္ခတ်နင်း နှစ်လုံးတို့ ဖြစ်တယ်။ ဥဿဖရာရဲ့ စိုးမိုးဂြိုဟ်က ကြာသပ တေးဂြိုဟ် ဖြစ်တယ်။ ကြာသပတေး ဂြိုဟ်ရဲ့ ဥစ်အိမ်ဖြစ်တဲ့ ကရကင်္ဂရာသီ မှာ ပုဏ္ဏုဖုသျှ နက္ခတ် နင်းတစ်လုံး၊ ဖုသျှနက္ခတ် နင်းလေးလုံး၊ အသ လိဿနက္ခတ် နင်းလေးလုံး။

စိန်ရဲ့ စိုးမိုးဂြိုဟ်က သောကြာ ဂြိုဟ်ဖြစ်တယ်။ သောကြာဂြိုဟ်ရဲ့ ဥစ် အိမ်ဖြစ်တဲ့ မိန်ရာသီမှာ ပြုပ္ပာဘဒြပိဋိ နက္ခတ် နင်းတစ်လုံး၊ ဥတ္တရဘဒြ နင်း လေးလုံး၊ ရေဝတီနက္ခတ် နင်းလေးလုံး တို့ဖြစ်တယ်။ နီလာရဲ့ စိုးမိုးဂြိုဟ်က စနေ ဂြိုဟ်ဖြစ်တယ်။ စနေဂြိုဟ်ရဲ့ ဥစ်အိမ် ဖြစ်တဲ့ တူရာသီမှာ စိတြနက္ခတ် နင်း နှစ်လုံး၊ သွာတီနက္ခတ် နင်း လေးလုံး၊ ဝိသာခါ နက္ခတ် နင်းသုံးလုံးတို့ ဖြစ် တယ် သမီး”

ရူညလျား ထွေပြားလှသော နက္ခတ် နင်းစီးပြောပြီး ခေတ္တနားလိုက် သည်။ ကျန်ရှိနေသေးသော ကျောက် အကြောင်းကိုလည်း စဉ်းစားနေဟန် ပြုသည်။

ထိုအခါ သမီးအငယ်မြမြက . .

“ကြောင် ကျောက်နဲ့ ဂေါ်မိတ် ကျောက်ကျန်နေသေးတယ်လေ ဖေဖေ”

“ဪ၊ အေးအေး၊ ဂေါ်မိတ်နဲ့ ကြောက်ကျောက်ကို ရာဟုနဲ့ ကိတ်တို့ ကစိုးမိုးတယ်သမီး။ ဒီဂြိုဟ်နှစ်လုံးဟာ ကမ္ဘာအရိပ်ဂြိုဟ်ဖြစ်ပြီး ရာဟုကို နဂါး ရဲ့ဦးခေါင်း၊ ကိတ်ကို နဂါးရဲ့ အမြီးလို့ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲတယ်။ ဂေါ်မိတ်ကို ရာဟု ရဲ့ ဥစ်အိမ်ဖြစ်တဲ့ မေထုန်ရာသီ ထည့် သွင်းထားတယ်။ စီးနင်းတဲ့ နက္ခတ်က မိဂသီနက္ခတ် နင်းနှစ်လုံး၊ အဒြနက္ခတ်

နင်း လေးလုံး၊ ပုဏ္ဏုဖုသျှ နက္ခတ်နင်း သုံးလုံးတို့ဖြစ်တယ်။

ကြောင်ကျောက်ကိုတော့ ကိတ် ဂြိုဟ်ရဲ့ ဥစ်အိမ်ဖြစ်တဲ့ ဓနုရာသီထဲ ထည့်သွင်းထားတယ်။ စီးနင်းတဲ့နက္ခတ် နင်းလေးလုံး၊ ပြုပ္ပာသဠ် နက္ခတ် နင်း လေးလုံး၊ ဥတ္တရာသဠ်နက္ခတ် နင်း တစ်လုံးတို့ စီးနင်းထားတယ်။ ကြွင်းကျန် တဲ့ နက္ခတ်တွေအပေါ် ဝဂ္ဂုတ္တမ နင်းစီး တဲ့ဂြိုဟ်တွေက အားယူစိုးမိုးပြီး ဆိုင်ရာ ကျောက်မျက်ရတနာကို သံလိုက်စက် ကွင်းပမာ ညှိယူထိန်းချုပ်ပါတယ်။ ကဲ၊ ဒီလောက်ဆို တော်တော်စုံသွားပြီ။ သမီး တို့ ဘာမေးဦးမလဲ”

သမီးအကြီး မြမြက . . .

“ဗဟုသုတအဖြစ် ရှေ့ထိုး အစဉ် အလာနဲ့ အကျိုးရလဒ်တွေကို အတိုချုံး ပြီး ရှင်းပြပေးပါလား ဖေဖေ”

“နုဝရတ်ကိုးပါး လက်စွပ်မှာ ထည့်သွင်းအသုံးပြုမယ့် ကျောက်မျက် ရတနာတွေဟာ အရည်အသွေးကောင်း ပြီး စစ်မှန်ဖို့လိုတယ်။ အနာအဆာကင်း ဖို့လိုတယ်။ ပန်းထိမ်အပ်တဲ့အခါ ပြုလုပ် တဲ့အခါမှာ စန်းယုဉ်နက္ခတ်ကောင်း ကောင်း၊ ယုဂ်ကောင်း၊ အခါကောင်းကို ရွေးရတယ်။

ပြုလုပ်တဲ့ ပန်းထိမ်ဆရာကလဲ သီလ၊ သမာဓိလဲ ရှိရတယ်။ ပန်းထိမ် ဆရာကလဲ ရက်ကောင်းရက်မြတ် အခါ ကောင်းကိုရွေးပြီး ရေမိုးချိုး သန့်ရှင်း စင်ကြယ်အောင်ပြုလုပ်ပြီး ဝတ်ကောင်း စားလှများကို ဝတ်ဆင်ရတယ်။ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်တဲ့ ပိတ်ဖြူပေါ်မှာ ရတနာများ ကို ဆိုင်ရာဂြိုဟ်ခွင် အစီအစဉ်အတိုင်း ခင်းရတယ်။

သက်ဆိုင်ရာ ထောင့်အလိုက် အောင်သပြေပန်းများ၊ ဆီမီးတိုင်များ၊ အမွှေးတိုင်များ၊ ထွန်းညှိပူဇော်ပြီး နံသာ ငါးပါး ပက်ဖျန်းပူဇော်၊ သမ္မာဒေဝနတ် ကောင်းနတ်မြတ်များကို ကန်တော့ပွဲ ပေး၊ ဆိုင်ရာ ဂါထာမန္တန်များကို ရွတ် ဖတ်သရဇ္ဈယ်ရတယ်။

ဦးမင်းအုဂ္ဂိုင်း (ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၂၀၁၄)

ဝတ်ဆင်သူကလဲ ရက်မြတ် မင်္ဂလာအခါကောင်းကိုရွေးပြီး ရတနာ သုံးပါး၊ မိဘဆရာသမားများ အပါအဝင် ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံးနှင့် နက္ခတ် တာရာ အားလုံးကို ရှိခိုးပူဇော်ကန်တော့ လိုရာ ဆုတောင်းပြီး ဝတ်ဆင်ရတယ်။ အဲဒါမှ အသက်ရှည်ခြင်း၊ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးခြင်း၊ မင်္ဂလာကျက်သရေရှိခြင်း၊ အတိုက် အခိုက်၊ စုန်းပယောဂ ဘေးရန်များကို ဖျက်ဆီးနိုင်ခြင်း၊ အနုပီယဆေး ဖြစ်လို့ လူနတ်ချစ်ခင်တဲ့ အကျိုးတွေကို ခံစား ရတယ် သမီးတို့ရယ်။ ကဲ၊ ဒီလောက် ဆို အတော်ပြည့်စုံသွားပါပြီ။ သမီးတို့လဲ အနားယူပြီး အိပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ”

သမီး အပျိုကြီး နှစ်ယောက် လည်း နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး အောက် ထပ်သို့ ဆင်းသွားလေသည်။ အလွန် အမင်း အိပ်ချင်လာသဖြင့် နဝရတ် လက်စွပ်အားချွတ်၍ ကျောက်မျက် ရတနာများစာတွက် ပေးထားသည့် ကန်တော့ပွဲတွင် အပ်နှံပြီး အိပ်ရာဝင် ခဲ့သည်။

၎င်းည ညဉ့်နှစ်ချက်တီးကျော် လောက်တွင် ဘုရားခန်းမှ ပျိုလဲသံများ ထိမိခိုက်မိသံများကြောင့် ဦးမင်းသိန်း လန့်နိုးလာခဲ့သည်။ အပေါ်ထပ် ဘုရား ခန်းနှင့် ကင်လျက်အခန်းတွင် ဦးမင်း သိန်း အိပ်သည်။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ် သောညအချိန်မို့ ပျိုလဲသံများ ထိမိခိုက်မိ အသံများက ကျယ်လောင် လွန်းလှချေ သည်။ ၎င်းအသံများကြောင့် တစ်အိမ် သားလုံးလည်း နိုးထကုန်သည်။

ဦးမင်းသိန်း တစ်ယောက်လည်း အလျင်အမြန် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ဘုရားစင်ဘက်ဆီသို့ ထိုးကြည့်လိုက် သည်။ ရုတ်တရက် လင်းထိန်သွားသော ကြောင်တစ်ကောင်သည် ကန့်လန့်ထိုး ရန် အပေါက်ဖောက်ထားသော သံ စကာတွက်မှ အောက်သို့ ပေါ့ပါးလျှင် မြန်စွာ ခုန်ချသွားသည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

ကျောက်မျက်ရတနာ ကန်တော့ ပွဲတွင် အပ်ထားသည့် နဝရတ်ကိုးပါး လက်စွပ်လည်း မရှိတော့ချေ။ ရင်ထဲတွင် နာကျင်ဝမ်းနည်းမှုဝေဒနာကို အပြင်း အထန် ခံစားရင်း မိုးစင်စင်လင်းခဲ့ရ သည်။ အစားထိုးမရသော ဆုံးရှုံးမှုတစ် ရပ်ဖြစ်၍လည်း အကြီးအကျယ်ခံစားခဲ့ ရသည်။

နံနက်မိုးလင်းသည်နှင့် တပည့် ဖြစ်သူ ကျော်ဂေါင်ကိုခေါ်ကာ ဦးဖိုး ကောင်း နေထိုင်သည့် မြောက်ပြင်ရပ်သို့ ဂျစ်ကားနှင့်ထွက်လာခဲ့သည်။ လွန်စွာ ကျယ်ဝန်းသော သစ်စက်ဝင်းကြီးဖြစ်ပြီး ခမ်းနားလွန်းလှသော သစ်သားအိမ်ကြီး လည်းဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းထဲတွင် အလွန်တရာကြီး မားသော ကုက္ကိုပင်များ၊ သရက်၊ ပိန္နဲ၊ မန်ကျည်းပင်ကြီးများနှင့် ပြည့်နှက်နေ သည်။ ကြီးမားကျယ်ပြန့် လွန်းသော ဧည့်ခန်းတွင် လုံးဝ မမျှော်လင့်ထား သော အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက် များနှင့် တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသည်။

“ကြွပါရှင် ကြွပါ။ ယခုလိုလာတဲ့ အတွက် အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်”

ပျိုပျိုငှာငှာဖြင့် ဧည့်ခန်းတွင် နေရာထိုင်ခင်းပေးသည်။ မိသားစုဝင် များကိုလည်း အတော်အတန်စုံလင်စွာ တွေ့ရသည်။ သူတို့၏ မျက်နှာပြင်များ က ကြည်သာခြင်းမရှိ။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးမှု အရိပ်အယောင်များ၊ လွှမ်းမိုးနေသည်။ ငိုယိုထားသဖြင့်လည်း မျက်နှာပြင်များ မှာ အစ်မို့နေသည်။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် တခမ်းတနား ပြင်ဆင်ထားသော သက်မဲ့ခန္ဓာတစ်ခု ရှိနေသည်။ ထိုသူမှာ အခြားမဟုတ်၊ ဦးဖိုးကောင်း။

ဦးဖိုးကောင်း၏ သက်မဲ့ခန္ဓာ အနီး မလှမ်းမကမ်း ဆိုဖာကုလားထိုင် တစ်ခုပေါ်တွင် မည်းနက်သော ကြောင် တစ်ကောင် အိပ်ပျော်လျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

ညက ဘုရားခန်းထဲ ဝင်လာ ပြန်ထွက်သွားသည့် ကြောင်တစ်ကောင် မှန်း အတပ်သိလိုက်သည်။ ဒါကလည်း အကြောင်းမဟုတ်။ တန်ဖိုး ကြီးကြီး မား ပေးပြီး ဝယ်ယူထားသည့် နဝရတ် လက်စွပ်။ ပွဲအပ်ထားစဉ် ထူးထူးဆန်း ဆန်း ပျောက်သွားသည်ကိုစွ။

သည်ကြောင်က သာမန်ကြောင် ကော ဟုတ်ရဲ့လား။ သိဒ္ဓိဝင်မှော်သား ထားသည့် ကြောင်တစ်ကောင်ပေမယ့် စဉ်းစားစရာ။ ဦးမင်းသိန်း တစ်ယောက် ဦးနှောက်ခြောက်မတတ် စဉ်းစား သည်။

ကြီးမား ကျယ်ပြန့်သော ဓမ္မဇုတင်ကြီးပေါ်တွင် ပိုးဖဲကတ္တီပါ များဖြင့် အကျအန ခင်းကျင်းပြင်ဆင်ထား သော ဦးဖိုးကောင်း၏ သက်မဲ့ခန္ဓာ အနီးကပ် အသေအချာ ကြည့်မိသော အံ့ဩလွန်းသောကြောင့် ဦးမင်းသိန်း မျက်လုံးအစုံများ ဝိုင်းစက်ပြူးကူး သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဦးဖိုးကောင်း ညာဘက်လက်သူကြွယ်လက် စွပ်ထားသော နဝရတ် လက်စွပ်ကြီး မြင်တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်တည်း။

မလှမ်းမကမ်း ဆိုဖာပေါ်တွင် ကြောင်နက်ကြီးအား အနီးကပ် အချာကြည့်ရာ မလှုပ်မလှက်၊ ငြိမ်သက် လျက်၊ အမှန်စင်စစ် အိပ်နေခြင်း သေနေခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက်လုံးဝ မရှိ။

ဒါကို ဦးမင်းသိန်း အထူးစိတ်ဝင်စား လိုက်သည်။ ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကို ဆက်တိုက်တွေ့မြင်လာခဲ့ သည်။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော် ဦးဖိုးကောင်းရဲ့ ခေါင်းတင်ကားမှာ ရွှေချည်ထိုး၊ ငွေချည် ထိုး၊ ရွှေစက္ကူ၊ ငွေစက္ကူတွေနဲ့ အလှဆင်ပါရစေ”

“ရပါတယ်၊ ရပါတယ်၊ ယခုလို တူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ ဘယ်အချိန် ဆုံးတာလဲ၊ ဘာရောဂါလဲ”

“ဒီမနက် ၄ နာရီလောက် ဆုံးတာပါ။ ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး နှုတ်တရက်သေဆုံးတယ်လို့ ဆရာဝန်က မှတ်ချက်ပေးပါတယ်”

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့”

နဝရတ်လက်စွပ် လှာရောင်းချိန်နှင့် သေဆုံးချိန်မှာ ဆယ့်တစ်နာရီပဲ ခြားသည်။ သည်ကြားထဲတွင် အလွန် ထူးဆန်းသော လျှို့ဝှက်ချက်များရှိနေသည်မှာ သေချာသည်။ သည်ဖြစ်စဉ်များကို အစမှအဆုံးသိသူမှာ တပည့်ကျော်ဆိုင် ဖြစ်သည်။

သမီးများအနေဖြင့် နဝရတ်ဆက်စွပ်အား ဖခင်ဖြစ်သူ ကြိုက်နှစ်သက်လှသဖြင့် ဝယ်ယူခြင်းမျှသာ သိသည်။ ပျောက်သွားသည်ကိုမသိ။ နောင်လည်း မပြောတော့။

မိမိတစ်ဦးတည်း မည်ကဲ့သို့ ဆက်လုပ်ရမည်ကို ကြံစည်ထားသော အစဉ်များ ရှိနေသည် မဟုတ်ပါ။ သည်ကိုစွဲ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း နှိုးတွယ်၍ မရ။ ပရိယာယ်သုံးကာ

ညင်သာသာ ကိုင်တွယ်ရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ရဲကို တိုင်ပြီး အမှုတည်ဆဲအချိန်လည်း မဖြစ်နိုင်။ ကာယကံ ဦးဖိုးကောင်းလည်း မရှိတော့။

အချိန်ကား မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်း အင်အားစွမ်းအား အုပ်စိုးချိန်ဖြစ်၍

အစစအရာရာ အလွန်ရှုပ်ထွေးသော အချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

သုံးရက်မြောက်သော နေ့။

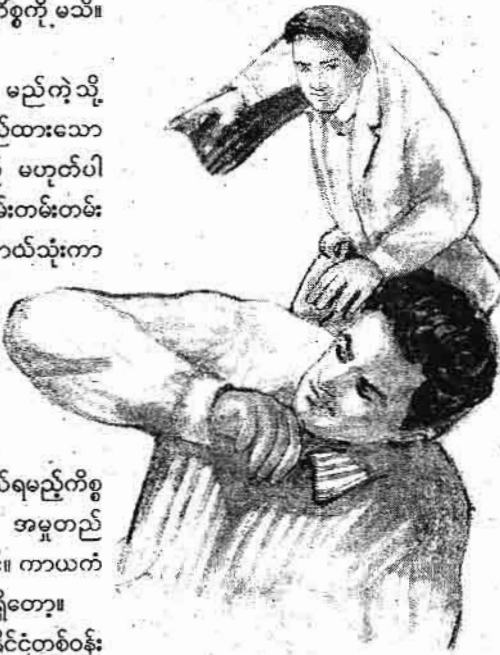
ဦးဖိုးကောင်း၏ ကျွန်းခေါင်း

တလားအား ရွှေချည် ငွေချည်များ၊ ရွှေစက္ကူ၊ ငွေစက္ကူများဖြင့် အလှဆင်သော နေ့တစ်နေ့၊ သက်မဲ့ ခန္ဓာအား ယခင်ကလို ဧည့်ခန်းထဲမှာ မထားဘဲ သီးသန့်အခန်းတွင် အမွှေးနံ့သာများ၊ ရောင်စုံပိုးဖဲကတ္တီပါများ၊ ရောင်စုံပန်းများဖြင့် အလှဆင်ထားလေသည်။

သီးသန့်အခန်းမှ နေ့ခင်းပင်ဖြစ်လင့်ကစား လူအဝင်အထွက် သိပ်မရှိ။ လုပ်ရမည့် အစီအစဉ်ကို ကျော်ဂေါင်အား ပြောထားပြီး ဖြစ်သည်။

စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ မလှမ်းမကမ်း ထိုင်ခုံတစ်ခုပေါ်တွင် ငြိမ်သက်စွာ အိပ်နေသည့် ကြောင်နတ်တစ်ကောင်။

ဦးမင်းသိန်းမှ သေသည်ဟု ယူဆမှတ်သားထားသော်လည်း သေသလား၊ ရှင်သလား မည်သူမျှ အတိအကျမသိ။ ဥစ္စာဓနပြည့်စုံသည့် လူတန်းစား ပီပီမပုပ်မသိုးအောင် စိမ့်ထားသဖြင့် ဘာမျှ

စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေသော ကဆိုလျှင် အလွန်ကြွယ်ဝချမ်းသာသော သူဌေး သူကြွယ်ကြီးများအား သေဆုံးချိန်တွင် သူတို့အကြိုက်ဆုံး လတ်ဝတ်ရတနာများအား ဝတ်ဆင်ပေးလေ ခဲ့၏။

တမလွန် ဝိညာဉ်လောကတွင် ပြီးပြည့်စုံအောင် ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းဟု အယူရှိသည်။ နောင်တွင် မသမာမှုများကြောင့် တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသည်။

ဦးဖိုးကောင်း၏ သက်မဲ့ခန္ဓာအား ခေါင်းတလားထဲထည့်ထားသော်လည်း အပေါ်မှ အခေါင်းအဖုံးကို တစ်ဝက် ဖွင့်ထားသည်။ ကျော်ဂေါင်က ရွှေချည်၊ ငွေချည်များ၊ ခေါင်းတလားအပြင်ဘက်၌ ဆင်မြန်းနေချိန်တွင် ယုံကြည်မှုအရ မည်သူမျှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုခဲ့ချေ။

ဦးမင်းသိန်းက မလှမ်းမကမ်းမှ ထိုင်ပြီး လိုအပ်သည်များကို အမိန့်ပေးဆောင်ရွက်ခိုင်းလိုက်သည်။

လူလစ်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဦးမင်းသိန်းမှ မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ ကျော်ဂေါင်က ဦးဖိုးကောင်း ညာဘက်လက်သူကြွယ်မှ နဝရတ်လက်စွပ်ကို ရဲရဲရင့်ရင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြုတ်ယူပြီး အသင့်ပါလာသည့် နဝရတ်လက်စွပ်ကို ပြောင်းစွပ်ပေးလိုက်သည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အလွန်လျှင်မြန်သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ ပုစွန်ဆီရောင် သန်းနေသော ပတ္တမြားအရောင်သည် ခေါင်းတလားအတွင်းမှ ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ပြီးမှ ကျော်ဂေါင်တစ်ယောက် ခေါင်းတလား၏ အတွင်းဘက်နံရံများတွင် ရွှေချည်ငွေချည်ထိုးများဖြင့် အလှဆင်လိုက်သည်။

ကျေးဇူး တင်လွန်းလှသဖြင့် ဦးဖိုးကောင်း၏ မိသားစုများက ကော်ဖီများကို ဘီစကတ်မုန့်များဖြင့် ဧည့်ခံသော်လည်း မစားခဲ့ချေ။ လုပ်ငန်းကိစ္စ

ပြီးတာနှင့် နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး ပြန်ခဲ့ရပြီ။ ဦးမင်းသိန်းတစ်ယောက် အကြီးအကျယ် ဝမ်းသာခဲ့ရသည်။

သို့သော်လည်း ဝမ်းသာမှုက တာရှည်မခံခဲ့။ ၎င်းည အလွန်ဆိုးဝါးသော စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် တွေ့ကြုံခံစားလာရသည်။

ညဉ့် တစ်ချက်တီးကျော်တွင် အလုပ်သမား တန်းလျားဘက်မှ ပွက်လောရိုက် ဆူညံသံများဖြင့် တစ်အိမ်လုံး နိုးထလာခဲ့ရသည်။ အောက်လင်းမီးများဖြင့် တစ်အိမ်လုံး လင်းထိန်သွားသည်။ ပထမဦးဆုံး သတင်းလာပို့သူမှာ ခြံစောင့်ဦးကြီး ဖြစ်သည်။

“ဆရာ... ဆရာ ကျော်ဂေါင် တစ်ယောက်ဆုံးပြီ၊ ဝူး ဝူး ဝါး ဝါးနဲ့ အကျယ်ကြီး အော်ပြီး ဆုံးသွားတာ”

ဦးမင်းသိန်းတစ်ယောက် အိမ်ရှိ လူကုန်ခေါ်ပြီး ကျော်ဂေါင်နေသည့် တန်းလျားဘက်သွားကြည့်သည်။ တိတ်ဆိတ်သော ညအမှောင်ထုအောက်တွင် ညဉ့်သတ္တဝါများ၏ အော်မြည်သံများဖြင့် လွှမ်းမိုးထားသည်။ ချောက်ချားစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် သိပ်သည်း နက်ရှိုင်းသော အမှောင်ထုကြီးက လွှမ်းခြုံထားသည်။ ချက်ချင်း လက်ငင်းကြီး ဝေဒနာတစ်ခုကို အပြင်းအထန် ခံစားရင် ကျော်ဂေါင်တစ်ယောက် သေဆုံးသွားပုံရသည်။

နာခေါင်းနှင့် ပါးစပ်မှ သွေးအစ အနများကို တွေ့ရသဖြင့် သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ကိုက်ခဲမှုကြောင့် အဆိပ်သင့်ပုံရသည်။

ကျော်ဂေါင်သေဆုံးပုံကို ကြည့်ပြီး ဦးမင်းသိန်းတစ်ယောက် တုန်လှုပ်သွားသည်။ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရန်နှင့် လိုအပ်သည်များမှာကြားပြီး အိမ်ထဲသို့ အမြန်ပြန်ဝင်လိုက်သည်။ မီးခံသေတ္တာထဲတွင် အသေအချာ သိမ်းထားသော နဝရတ်လက်စွပ်ကို အလျင်အမြန်ထုတ်ကြည့်မိသည်။

ပတ္တမြားသည် လည်းကောင်း၊ ပတ္တမြားအား ပတ်လည်ဝန်းရံထားသည့် ကျောက်မျက်ရတနာများသည် လည်းကောင်း လုံးဝ အရောင်အသွေး မရှိတော့။ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် အစွမ်းသတ္တိများ ရုတ်ခြည်းကွယ်ပျောက်ကုန်သည်။

စိုးရိမ်သောက ဗျာပါဒများစွာဖြင့် ဦးမင်းသိန်းတစ်ယောက် နံနက် မိုးလင်းသည်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် တည်ရှိသော ဟင်္သာပြဒါးချောင်းထဲသို့ ၎င်းနဝရတ်လက်စွပ်အား စွန့်ပစ်လိုက်လေတော့သည်။

ကျော်ဂေါင်ဆုံးပြီး၍ တစ်လကျော်ကျော်လောက်တွင် ဦးမင်းသိန်းတစ်ယောက် အောက်ပိုင်းကိုယ်တစ်ခြမ်း သေရောဂါ ဝေဒနာဆိုးကို ခံစားရင်း ဘဝနိဂုံးချုပ်ခဲ့ရသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ဆက်နွယ်ပတ်သက်သူကိုသာ ဒုက္ခပေးပြီး မဆိုင်သူများကို အဆိုးများ မပေးခဲ့ချေ။

ဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးကို ခြုံကြည့်သော် ပတ္တမြားအပါအဝင် အခြားကျောက်မျက်ရတနာတို့သည် လောကီအခင်းအကျင်းအား ကောင်းစွာနှင့် လောကုတ္တရာ လမ်းကြောင်းပေါ်သို့ တက်လှမ်းနိုင်ရန် အားပေးကူညီ ပံ့ပိုးပေးသည်။

ပတ္တမြားဆိုလျှင် ဘုန်းတန်ခိုး ဉာဏ်ပညာနှင့်သက်ဆိုင်ပြီး လောကီရာဂနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်လျှင် ဘေးဥပဒ်ကို ကြီးစွာဖြစ်စေသည်။

သို့ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဦးဖိုးကောင်းတစ်ယောက် လူမသိ သူမသိ အငယ်အနှောင်းတစ်ယောက်၏ အိပ်ဆေးခတ်လုပ်ကြံခံရပြီး နန်းစဉ်သုံးရတနာလည်း ဆုံးရှုံး၊ ငွေလည်းပျောက်၊ လူလည်း အကောင်းပကတိမှ မရဏကိန်းသို့ ချက်ချင်းသက်ဆင်းခဲ့ရသည်။

၎င်းငွေကို အချောင်ရယူခဲ့သည့် အငယ်အနှောင်းမှာလည်း တစ်ပတ်

အတွင်း ငွေများ ဓားပြတိုက်ခံရပြီး လူလည်း အသက်ခံခဲ့ရသည်။

ရှေ့ဟောင်းရတနာ တန်းဝင်ပစ္စည်းများကို စိတ်ဝင်စားရာဖွေကာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိသည့် ဦးဖိုးကောင်း၏ သက်မဲ့ခန္ဓာကိုယ်မှ နဝရတ်ကိုးပါး လက်စွပ်မှာ အရံဆောင်ထားသည့် လက်စွပ်တစ်ကွင်းသာ ဖြစ်သည်။

လောဘဟူသည် အဆိပ်နှင့် တူ၏။ လူများသည် လောဘနောက်သို့ တကောက်ကောက်လိုက်ရင်း အလွန်များပြားလွန်းလှသော အဆိပ်များကို ဝါးမျှခဲ့ကြချေသည်။

အလွန် တန်ဖိုးကြီးမားလှသော နန်းစဉ်သုံး ကျောက်မျက်ရတနာများသည် ကျိန်စာများနှင့်ထားခဲ့ကြသည်။ ကျိန်စာသင့်လျှင် မလွယ်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ဦးမင်းသိန်းဆီ ရောက်မှ ပျောက်ဆုံးသွားသော နဝရတ်ကိုးပါး လက်စွပ်မှာ အစအနပင် ရှာလို့မတွေ့ပေ။ ဝိညာဉ်လောက၊ နာမ်လောကများနှင့် ဆက်နွယ်နေသလားဆိုတာ စဉ်းစာစရာပင်။

နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာသော် မြို့ပြင်တွင် အုတ်ဂူနှစ်လုံးကို ယှဉ်လျက်တွေ့နိုင်သည်။ ဦးဖိုးကောင်းနှင့် ဦးမင်းသိန်းတို့၏ အုတ်ဂူများပင်တည်း။ လပြည့်၊ လကွယ်နေ ညဉ့် နာရီထိုးတိုင်း အုတ်ဂူ၏ဦးခေါင်းပိုင်းတွင် နဝရတ်ကိုးပါးလက်စွပ်မှ ကျောက်မျက်ရတနာအရောင်များနှင့် ထူးဆန်းသော ကြောင်နက်တစ်ကောင်ကို အမြဲတွေ့ရလေတော့သတည်း။

□ မင်းဟန်(သန်ထူး)

စာတိုင်း
ဖေဖော်ဝါရီလ၊ ၁၉၇၄ခုနှစ်၊ အရှေ့တောင်
ငှက်ဝါစခန်း၊ နက္ခတ်ဗေဒင် သင်တန်း
ကျောက်မျက်ရတနာများနှင့် နက္ခတ်
အစုစု သင်တန်းမူများကို ကိုးကား
ပါသည်။

နတ္ထုဇေဓ၊ သင်္ချာဇေဓ၊ ဝါဇတုဏှတ္တရ၊ တရုတ်ဝေဓ၊ တိုင်းရင်းထေးဝဏှာစွင်

ဆရာဦးခန့်ကျော်

စာအုပ် - ၇၆၇၇

ပါရဂူပြောတ်လက္ခဏာဖတ်ကြားခြင်း အတတ်ပညာကျမ်းပြုသူ

ဟောခန်း(ရိုဘန်)နှင့်
ဖြန့်ချိချုပ်ကိုင်
ငွေအိမ်

၂၇၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားဈေးတန်း၊ (၉)ရပ်ကွက်၊
ဇေယျာတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
၀၉-၅၁၉၀၂၄၀
၇၂(၇-က)၊ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်း

“သင့်ဘဝ၏ အနာဂတ်ကိုကြံစွာ အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုးတို့အတွက် ကြိုတင် သိရှိ ထားနိုင်ရန် လာရောက်တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးမေးမြန်း တိုင်ပင်လိုပါက နေ့စဉ် နံနက် (၉ : ၀၀)နာရီမှ ညနေ (၄ : ၀၀) နာရီ အထိ အတိုင်ပင်ခံ ဟောပြောစီမံဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိပါသည်။”

အလှူဒါနအကျမ်းအစုံ

၄၀၀၄၂၅၀၅၀၇

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၄၅၀၀၅၀၇

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၄၂၀၀၄(၆)-က

လောကီဗျမ်းသာ

၁၁၃/၉၂(၆)

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၅၃၀၀၅၀၇

ဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၃၄၃၁၂၀၇

ဝတ္ထုဇေဓဝေဒနာ

၄၀၀၀၆၉၀၆၀၀

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၂၃၆၀၆၀၁

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၀၈၅၀၂၀၇

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၂၅၅၀၃၀၇

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၀၄၆၀၅၁၀

ပါရဂူပြောတ်လက္ခဏာ

၄၀၀၄၀၃၀၆၁၀

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၁၃/၂၀၀၀(၁၀)

ဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၇၀၂၀၅၀၇

ဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၈၈၃၀၅၀၉

ဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၀၅၉၀၅၀၈

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၄၉၅၀၅၀၈

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၅၃၀၆၀၈

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၇/၂၀၀၃(၃) - ၄

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၈၆၄/၂၀၀၀(၁၀)

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၁၁၅၃/၂၀၀၃(၁၁)

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၄၀၀၇၃၃၀၅၀၇

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၁၀၅/၉၂(၆)

ဆရာဦးခန့်ကျော်

၃၂၀၅၇၉၀၈၀၇

ဦးခန့်ကျော် စာပေ | ၇၉၂ | မှ ဝယ်ယူရရှိနိုင်သော စာအုပ်များ

အိမ်ထောင်ရေး အိမ်ထောင်ရေး

“ဘုန်းဘုန်းဘုရား၊ ကိုရင် ပဏ္ဍိတ လူထွက်ချင်လို့တဲ့ ဘုရား”

“တယ် ဒီကောင်သေတော့မှာပဲ၊ မင်း ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

“ကိုရင် ပဏ္ဍိတကိုယ်တိုင် ပြောတာဘုရား”

နောက် ကိုရင်တစ်ပါးက...

“ပြောနေတာတော့ ကြာပါပြီ ဘုရား၊ ဘုန်းဘုန်းကို မလျှောက်ရဲလို့တဲ့” ခက်ရပြီ။

ရှင်မရှိတဲ့အထဲ အဝှ လူထွက်ကိန်းဆိုက်နေပြီ။ ရှိတာမှ ကိုရင်လေးငါးခြောက်ပါ။ ကိုရင်တစ်ပါးဖြစ်ဖို့ကလည်း မလွယ်။ တောကျောင်း တောင်ကျောင်း ဆိုတော့လည်း ပိုဆိုးတာပေါ့။ နေချင်သူက မရှိ၊ ရှိတဲ့ သူတို့လေးတွေကိုပဲ ခိုင်းနေရတာ၊ ဆွမ်းအုပ် သွားယူတော့လည်း သူတို့၊ မြက်ရှင်းတော့လည်း သူတို့၊ ထင်းခွဲတော့လည်း သူတို့၊ ရေခပ်တော့လည်း သူတို့၊ အို အဆုံးစွန်ဆုံး

ခွေးစာကျွေး။ ကြောင်စာခွက် ဆေးတာလည်း သူတို့ပါပဲလေ၊ အခု . . . ကိုရင် ပဏ္ဍိတ လူထွက်ချင်ပြီတဲ့။

ကိုရင်ပဏ္ဍိ ဆိုတာကလည်း ကျောင်းထဲမှာ စာအတော်ဆုံးကိုရင်၊ သင်္ဂြိုဟ်(၉)ပိုင်း ခေါင်းဒေါင်းကျေနပ်တင်မက သဒ္ဒါကြီး (၈)စောင် ပါဠိကို နှုတ်တက် အာဂုံဆောင်နိုင်သူ၊ အသက်အရွယ်အားဖြင့် (၁၆)နှစ်ကျော် (၁၇)နှစ်ထဲ ရောက်နေပြီပဲလေ။

ကိုရင်တွေထဲမှာ အကြီးဆုံးကိုရင်၊ အသားကဖြူဖြူ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ မျက်ခုံး၊ မျက်လုံးကလေးကလည်းလှ၊ အရပ်အမောင်း ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်လေးကလည်းကောင်း ဆိုတော့ သက်နှင်းဝတ်ကလေးနဲ့ ကြည့်ကောင်းတာပေါ့။

အရွယ်တူ ဒကာမလေးတွေ အရွယ်မတူ ဒကာမ အလတ်လေးတွေကလည်း ကြည်ညိုဘိသနဲ့၊ ဒီကိုရင် ဘာစိတ်ကူးတွေ ပေါက်ပြီး လူထွက်ချင်ပါလိမ့်။

“ဟဲ့ . . . ကိုရင်ပဏ္ဍိကို သွားခေါ်စမ်း”

“မှန်ပါဘုရား”

သိပ်မကြာလှပါ။ ကိုရင် ပဏ္ဍိတုပ်ချောင်းချောင်းလေးနဲ့ ရောက်လာသည်။ သက်နှင်းလေးလက်ကန်တော့ထိုင်ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင် လက်အောက်ကလေးဖြင့် မျက်နှာလေးကို ဝှက်ထားသည်။ တခြားကိုရင်လေးများလည်း နေရာရောက်လာကြသည်။

“ကိုရင် ပဏ္ဍိ မင်းက လူထွက်ချင်တယ်ဆို”

“မှန်ပါဘုရား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုရင်ဘာမှ ပြန်မပြော။ ဆိတ်နေလေပြီ။

“ကိုရင် ကျောင်းဝေယျာဝဋ္ဌ လုပ်ရတာ ပင်ပန်းနေလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား”

“စာကျက်ရတာ ပျင်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘုရား”

“ကဲ ကဲ ကိုရင် မင်းသက်သာ
သလို ထိုင်၊ ကိုရင်တို့ မင်းတို့ကို ဘုန်း
ဘုန်း ပုံပြောပြမယ်၊ နားထောင်မလား”

“မုန်ပါ နားထောင်မယ် ဘုရား”
ကိုရင်တွေ သူထက်ငါကောင်း
ရွှေတို့ တိုးလာကြသည်။ ကလေးတွေ
ဆိုတော့လည်း ပုံဆိုရင် နားထောင်ချင်
ကြမှာပေါ့။

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက အဘိုးကြီး၊
အဘွားကြီး လင်မယားနှစ်ယောက်ရှိ
တယ်။ သူတို့ဟာ သားထောက် သမီးခံ
တွေလဲ မရှိကြဘူး။ သူတို့မှာ စုံဆောင်း
ဆားတဲ့ ရွှေတို့ ငွေစလေးတွေ ရှိကြ
တယ်ပေါ့။ တစ်နေ့တော့ အဘိုးကြီးက-
ရှင်မရေ တို့မှာ အားကိုးရမယ့်
သားသမီးတွေလဲ မရှိကြဘူး၊ တို့တွေ
ဆောင်းထားတဲ့ ရွှေတို့ ငွေစလေးတွေ
နီးသားစားပြတွေ လာရောက်ပြီး
အိုင်အထက်ပြု ခိုးယူကြရင် ဒုက္ခ
ထက်ကြရလိမ့်မယ်”

“ဒီတော့ ရှင်က ဘယ်လိုလုပ်ချင်
သလဲ”

“တို့တွေ စိတ်ချရမယ့်တစ်နေရာ
သို့မဟုတ် မြှုပ်ထားရင် ကောင်းမယ်၊
အထူးတော့ နည်းနည်းစီ ထုတ်သုံး
ကြတာပေါ့”

“ကောင်းသားပဲ”

“ဒါနဲ့ ရှင်က ဘယ်နေရာတွေ
ထည့်လဲ”

“တိရစ္ဆာန်နောက်က သင်္ချိုင်းကုန်း
ပျက်အောက်မှာ မြှုပ်ထားကြမယ်၊
အထူးတော့ ဘယ်သူမှမသိနိုင်ကြဘူး”

“ရှင် သဘောပဲလေ၊ ဒါပေမယ့်
အိုင်တို့အချိန် သွားမြှုပ်လို့တော့
မထင်ဘူး”

“အေးပါကွာ၊ ငါသိပါတယ်၊ ည
အခါဆိုရင် ချိန်မှ သွားမြှုပ်ကြတာပေါ့”

“အိုင်ကြီး၊ ည လူခြေတိတ်ချိန်
အခါကြီး အဘွားကြီးနှစ်ယောက်
အထူးတော့ ငွေထုပ်ကလေးတွေပိုက်ပြီး
အထူးတော့ နားဘက်ကို ထွက်လာခဲ့ကြ

သင်္ချိုင်းရေပေါ်မှာ ရောက်နေ
တဲ့ ဘိန်းစား ငမိုးတေကလည်း . . .

“ဒီအဘိုးကြီး အဘွားကြီးတွေ
ဥစ္စာထုပ် လာမြှုပ်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ငါ
သေချင်ဟန် ဆောင်နေမယ်” ဆိုပြီး
ပက်လက်လှန် အသက်ကို အောင့်ထား
လိုက်တယ်။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးနှစ်
ယောက်သား ရေပဲနားရောက်လာတော့
အဘွားကြီးက . . .

“အဘိုးကြီး ရေပဲပေါ်မှာ လူ
တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အသေလား အရှင်
လား စစ်ဆေးကြည့်ဦး”

“အေးပါကွာ၊ ငါ စစ်ဆေးကြည့်
ပါမယ်”

“ရှင်မရေ အသက်တော့ မရှူ
ဘူး၊ သေချာအောင် ထပ်စစ်ဆေးကြည့်
ဦးမယ်”

ဆိုပြီး နားရွက်ကို မားမတိုနဲ့
လှီးကြည့်တယ်။ ဘာသံမှ ထွက်မလာတဲ့
အတွက်ကြောင့် . . .

“ရှင်မရေ လူသေပါကွာ၊ တို့
ကိစ္စ တို့လုပ်ကြရအောင်” ဆိုပြီး ဥစ္စာ
ထုပ်မြှုပ်ပြီး ပြန်လာခဲ့ကြတယ်။

အဘိုးကြီး အဘွားကြီး ပြန်သွား
တယ်ဆိုရင်ပဲ ငမိုးတေလည်း လူးလဲထ
ဥစ္စာထုပ်ကိုဖော်ယူသွားတယ်။ မနက်
မိုးလင်းတဲ့အခါ အဘိုးကြီးက . . .

“ရှင်မရေ ညက တို့မြှုပ်ထားတဲ့
နေရာ ခြေရာ လက်ရာ ပျက် မပျက်
သွားကြည့်ဦးမယ်” ဆိုပြီး သင်္ချိုင်းကုန်း
ဘက် ထွက်လာခဲ့တယ်။ ခြေရာ လက်
ရာပျက်နေတော့ ပြန်တူးကြည့်တဲ့အခါ
ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။

ညက ရေပဲပေါ်ကကောင်
လက်ချက်ဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုပြီး စိတ်ပျက်
လက်ပျက် အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။
လမ်းမှာ ခိုးလို့မိနေတဲ့ ငမိုးတေကို တွေ့
တဲ့အခါ ‘ညက ဒီကောင်ဖြစ်လိမ့်မယ်
ထင်တယ်၊ ငါဝင်ပြီး စနည်းနာဦး မှဆိုပြီး
ခိုးဝိုင်းထဲကိုဝင်၊ ခိုးထိုးတယ်၊ အဘိုးကြီး
အလှည့်ရောက်တဲ့အခါ အဘိုးကြီးက-

“ညကမောင်နဲ့ တူသလေးလေ”
ဆိုပြီး ခွဲညင်းခိုးကို ထိုးလိုက်တယ်။
ငမိုးတေကလည်း “တူမှာပေါ့
ဟုတ်သလေးလေ” ဆိုပြီး ပြန်ထိုးလိုက်
တယ်။

အဘိုးကြီးက “ဒါနဲ့များ အသက်
အောင့်ထားနိုင်သလေးလေ” ဆိုပြီး ထိုး
လိုက်ပြန်တယ်။

ငမိုးတေက “အောင့်နိုင်တော့
အကျိုးရှိသလေးလေ” ဆိုပြီး ပြန်ထိုး
လိုက်တယ်။

*

“ကိုရင် ပဏ္ဍိ”
“ဘုရား”

“အောင့်နိုင်ရင် အကျိုးရှိတယ်
ကွ၊ မင်း လူထွက်ချင်တဲ့စိတ် ခဏ
အောင့်ထားလိုက်ဦးနော်၊ ခုနစ်ရက်
တစ်ပတ်လောက်ပေါ့”

“မုန်ပါဘုရား”

“ကဲ ကဲ ကိုရင်တွေ ကျက်သရေ
ခန်းထဲမှာ ငှက်ပျောသီးမှည့်တွေရှိတယ်၊
သွားယူ စားကြ”

“မုန်ပါ ဘုရား”

ဪ . . . အခုတော့လည်း
ကိုရင်ပဏ္ဍိတစ်ယောက် သာသနာ့ဓဇ
ဓမ္မာစရိယ၊ သီရိပဝရဓမ္မာစရိယ၊ သက္က
သီဟ၊ တွဲအလီလီ ရရှိပြီး နိုင်ငံတော်
အစိုးရကပင် အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစက
ပဏ္ဍိတ တွဲတံဆိပ် ကပ်လျှံခဲ့လေပြီ။

ကိုရင်ပဏ္ဍိဘဝမှ ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိ
တာဘိဝံသ(အဂ္ဂမဟာဂန္ထဝါစကပဏ္ဍိတ)
ဖြစ်၍ စာသင်တိုက်ကြီး တစ်ခုကို
ဦးဆောင်နေလေပြီ။

“ဝမ်းသာပါတယ် ပဏ္ဍိတရယ်”

□ အရှင်ထေရဝံသ(ဟင်္သာတ)

ဖိုးမောင်တို့မြို့သည် မကွေးတိုင်း အတွင်း ထင်ရှားသော သမိုင်းဝင်မြို့လေးဖြစ်သလို မြို့နှင့် မနီးမဝေးမှာလည်း မိုးဖိုးရွာက ဘုရားကျောင်းကန်တို့သည် ရှေးအဆက်ဆက်က တည်ရှိခဲ့သော ရွာလေးတစ်ရွာပါ။

ဧရာဝတီမြစ်ကြီးက မြို့ကို ဖြတ်သန်း စီးဆင်းလျက်ရှိပြီး ဖိုးမောင်တို့ရွာအရောက်မှာတော့ အနည်းငယ် ကောက်ကျွေးသွားတော့သည်။

နေရာသီ သောင်ထွန်းချိန် ဖိုးမောင်တို့မိသားစု ဖဲရဲစိုက်ခင်းတွေကို သဲသောင်ပြင်တွေပေါ်မှာ စိုက်ကြသည်။ အစိမ်းရင့်ရောင် ဖဲရဲသီးကြီးကြီးတွေက ဈေးကောင်းသလို ချိုလည်းချိုရဲလည်းရဲသည်။

သည်ဖဲရဲခင်းတွေကို မြို့ခံလူတွေ နဲ့ ဝယ်ရောင်းလုပ်တာထက် မြို့ကြီးတွေပို့တာလည်းများသည်။ ဖဲရဲခင်းတွေစောင့်သည့် တဲလေးတွေလည်း အနံ့အပြားဆောက်ကာ သဲသောင်ကြီးမှာ လူသံတိတ်သည် မရှိခဲ့ပါ။

“ဖိုးမောင်ရေ လာကွ၊ ရေနွေးသောက်ရင်း စကားပြောရအောင်”

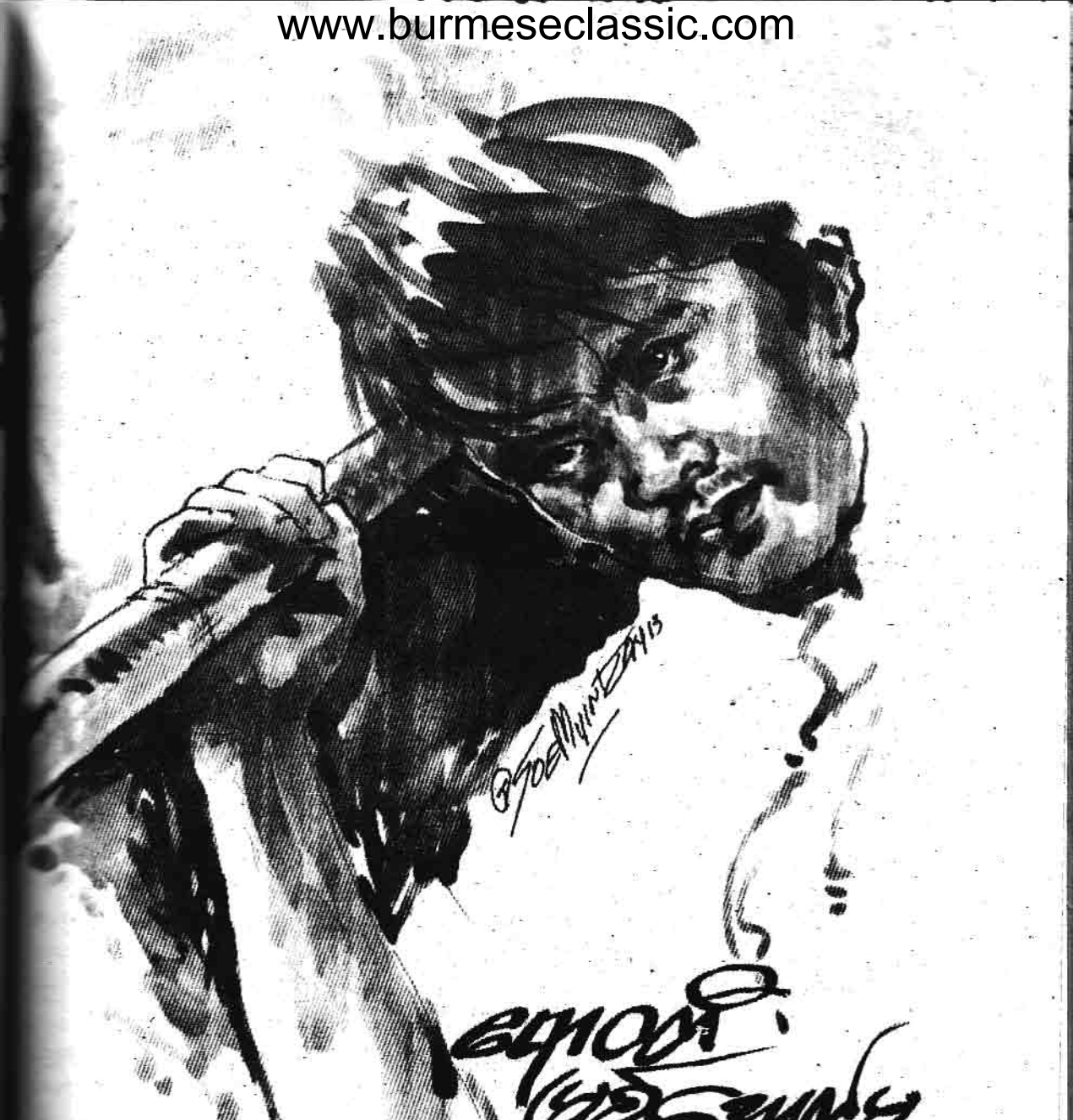
အဘချစ်တို့ မိသားစု တဲလေးရှေ့မှာ ဖျာခင်းပြီး ရေနွေးပိုင်းဖွဲ့နေတာကြောင့် အစ်မ လိုက်မလာသော ဖိုးမောင် စကားပိုင်းရှိရာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

“အဘချစ် ဟိုဘက်မှာတော့ တဲလေးက သပ်ခပ်တယ်နော်၊ လူသစ်တွေထင်တယ်၊ ဘယ်က ရောက်လာမှန်းတော့ မသိဘူး”

“အင်းပေါ့၊ ဒီသောင်ပြင်ကြီး ကျယ်သလောက် လုပ်ကိုင်စားတတ်တဲ့ လူတွေလဲ ရောက်လာကြတာပဲဗျာ မိသားစု ထင်တယ်၊ သုံးလေးယောက်တွေတာ ရုပ်ချင်းလဲ ဆင်တယ်၊ စကားပြောတာလဲ သိပ်နားမလည်ဘူး”

နေ့ဘက်တွင် လုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်၊ ညအတော်နက်မှ ဖိုးမောင် သူတဲလေးရှိရာ ဝင်အိပ်နေကျ ဖြစ်မယ့် ဒီညတော့ အိပ်မပျော်ပါ။

တဲလေးအတွင်းမှ ထွက်ပြေးသောင်ပြင်ပေါ် လမ်းလျှောက်ထွက်သည်။ လရောင်က မလင်းတလင်းကြီးသော်လည်း လှုပ်ရှားမှုတွေကို မြင်နေသည်။ ခပ်ဝေးဝေး တဲအိမ်လေးတွေ လူတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်

မေ့လျော့
မဖြစ်စေရန်
အားပေးအားပေး
အားပေးအားပေး
အားပေးအားပေး
(MINTZAY)

သူ့လာကာ သဲသောင်စွန်းဆီ တရွေ့
လျှောက်သွားနေတာ ကြည့်ပြီး
သောင် ခြေလှမ်းတွေလည်း ဝဲယောင်
လည်ဖြစ်ကာ သူ့တို့နောက် လိုက်
ဖြစ်သည်။

◆ နာဝတီမြစ်ကြီးက သောင်
နောက်လည်း ဖြည်းညင်းညင်
သောင်အောက်မှာ စီးဆင်းနေ
သူတို့တွေအားလုံး သောင်ပြင်မှာ
သောင်ကို တူးဖော်နေတာ သိသာ

အောင်စွန်းဆီ (ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀၁၄)

သည်။ လက်ဖြင့်ယက်သူ၊ ဝါးချွန်များဖြင့် ထိုးဆွသွေ့ နှုတ်က တညီတညာ တည်း အသံထွက်လာသည်က...

“ရိုးလေးလေးရိုး ရိုးလေးလေးရိုး” ဟူ၍ပါ။

ဖိုးမောင် နားကြားမှားသလား ထင်ကာ သေချာ နားထောင်သော်လည်း ဒီအသံသာ ထွက်လာသည်။ ထူးဆန်းတာက “ရိုးလေးလေး” ဟူသော အသံက မိန်းကလေးသံဖြစ်ပြီး ကျန်အသံတွေက ယောက်ျားများအသံ “ရိုး” ဟူ၍ ထွက်လာခြင်းပါ။

သူ့ခြေလှမ်းတွေ နောက်ပြန်မလှည့်ဘဲ သူတို့တွေနှင့် နီးရာသို့သာ လျှောက်သွားမိ၏။

“ဟို အစ်ကိုကြီး လာဝိုင်းကူပါဦးရှင့်”

“ဘုရား... ဘုရား”

လရောင်အောက်မှာ မျက်လုံးများ မှားရောသလား ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ ဒကာမလေး။ မျက်နှာပေါ်မှာ သာဓကဗျာ မကျအောင် ပြောင်သိမ်းလျက် ခပ်မြင့်မြင့်ထုံးထားသော ဆံပင်မှာ အဖြူရောင် ပန်းကုံးလေးပန်ထား၏။ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံသွယ်သွယ်နှင့် မည်းနက်သော မျက်ခုံး၊ ပြုံးပြနေသောမျက်လုံးတို့ကို တစ်ခဏတွင်းမှာပင် ဖိုးမောင် မျက်တောင်မခတ် ငေးမေးသွားမိသည်။

“ကဲ ကဲ ရှင်တို့တွေ ခဏနားလာ အစ်ကို၊ ဒီသံတွေကို ခပ်နက်နက် တူးပေးပါနော်၊ သူတို့လုပ်နေတာ အားမရလို့ပါ”

လက်ထဲကို ဝါးတုတ်ကြီးကြီး ချွန်ထားတာ ထည့်ပေးရင်း ခပ်ဝေးဝေးမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေသည့် လူတွေကို လှည့်လှည့် ငေးကြည့်နေကြ၏။

သဲဆီသော်လည်း ဝါးချွန်နှင့် တူးရတာကြောင့် ထင်သလောက်မတွင်ကျယ်ပါ။ ဘာကြောင့် ဒီမြစ်ကမ်းစပ်မှာ တွင်းတူးခိုင်းတာလဲ။ တကယ်ဆို ရေ

တက်ချိန်က ဒီနေရာ အတော်နက်သည့် ရေလမ်းကြောင်းပါ။

ဖိုးမောင် အတော်ကြာအောင် တူးသော်လည်း ဘာမှ ထူးခြားမလာ။ ဘေးမှာထိုင်ကြည့်နေသည့် ထိုမိန်းကလေးကို စိတ်မရှည်စွာ ဖွင့်မေးဖြစ်သည်။

“တူးဆိုလို့သာ တူးနေတာ၊ သံဖြူတော့ သဲ၊ ဘာမှလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မောပြီဗျာ”

“နေပါဦး၊ ရွှေကြာ သေချာပြန် စဉ်းစားပါဦးမယ်”

မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး ခဏမျှ ငြိမ်နေကာ ဝမ်းသာအားရ “ဟုတ်ပါတယ် ဆက်တူးကူပါဦး အစ်ကိုရဲ့၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး” ဟု ပြောလည်းပြော၊ သူမကိုယ်တိုင်လည်း နောက်ဝါးချွန်တုတ်တုတ်နှင့် ဆက်တူးနေပြန်သည်။

“ပေါက်တူး သွားယူပေးမယ်လေ၊ ခဏစောင့်”

“ဟာ ဒီလိုတော့ မဖြစ်ဘူးရှင့်၊ ဒီဝါးချွန်နဲ့ပဲ တူးပါ၊ ရွှေကြာတို့ သံတူးရွင်း ပေါက်ပြား ဘာမှသုံးလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဖိုးမောင်အံ့သြပြီး အံ့သြနေမိ၏။ ညိုညိုပိန်ပိန် အသက်ခပ်ကြီးကြီးလှကြီးက သူ့ကို မနှစ်သက်သလို တစ်ချက်ကြည့်ရင်း ထိုင်ရာက ထလာ၏။

“ပေးကွာ မင်းဝါးချွန်၊ ဒီလို တူးပေးရတာ တခြားလူသိလို့ မဖြစ်ဘူးနော်၊ မင်း အသက်အန္တရာယ်ရှိနိုင်တယ်”

“ဗျာ ကျွန်တော်က ကူညီဆိုလို့ ကူညီပေးတာ ဘာအန္တရာယ်တွေ လာပြောနေတာလဲဗျ၊ လရောင်လေးနဲ့ လမ်းလျှောက်ရင်း ကြားလို့ လာကြည့်တာ ခင်ဗျားတို့ မရိုးသားလို့ ညဘက်အလုပ်လုပ်တာပေါ့”

“ကဲပါရှင် ရွှေကြာက အကူအညီတောင်းတာပဲ၊ ပြောမိဆိုမိတဲ့ ကိစ္စတွေမှာ မကျေနပ်တာရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီအကြောင်းတွေ တခြားလူတွေ မသိအောင်တော့ ထိန်းပေးပါ”

ဖိုးမောင် ဘာမှမပြောသေးဘဲ အတန်ကြာမှ ခေါင်းညိတ်ပြုဖြစ်၏။

ဒီလူတွေ အိမ်ဖောက်ထွင်းသမားတွေလား၊ ဓားပြတိုက်လာပြီး တစ်ခုခု ခြင်းထားပြီး ခုမှ လာတူးလာလား။

သိလိုစိတ်တွေ မျှိုသိပ်ရင်း မကြာဆိုသည့် မိန်းမလှလေးကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ဖရဲခင်းတဲလေးရှိရာ ပြန်မိ၏။

ရာဇဝတ်မူသာ လုပ်လာလျှင် ဒီကောင်မလေးလည်း လွတ်ဖို့ မမြင်အားလုံးက သူ့သဘောအတိုင်း လှုပ်ရှားနေတာ၊ ရုပ်ကလေးလှပြီး ကံမကောင်းရှာသည့် မိန်းကလေး သနားလိုက်ပါသည်။ ဖိုးမောင် တစ်ညလုံး အိပ်မနေအောင် သူ့မျက်နှာလေးကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

ဖရဲခင်းအစပ်မှာ ထော်လာတစ်စင်းထိုးထားပြီး အလုပ်သမားတွေ သယ်သွားသည့် ဖရဲသီးစိမ်းကြီးတွေ ဖိုးမောင် ယာခင်းထဲက ဖရဲသီးတွေ ရောင်းရသည့်ငွေ အိမ်ပြန်ပေးဖို့ တွေ့အိတ်လေးဆွဲယူခိုက် သူ့ခေါင်းအုံးခေါက် ပစ္စည်းလေးကို အမှတ်မထင်မလိုက်သဖြင့် အံ့သြတကြီးယူကြည့်မိ၏။

ရွှေမောင်းကွင်းလေး အထဲမှာ အနီရောင်ပတ္တမြားသေးသေးသေးသေး မြှုပ်ထားသဖြင့် မိန်းကလေးဝတ်သိသာသည်။

သူ ဒီသောင်ပြင်မှာ ဘာပစ္စည်းမှ ကောက်ရဖူးခြင်း မရှိသလို ဒီတဲလဲထဲ ဘယ်သူမှအလည်လာဖူးတာမဟုတ်။

ဖိုးမောင် သူမသိသည့် ပစ္စည်းကို သိမ်းထားဖို့ထက် စိတ်သန့်စွာ အိပ်ရာပြတင်းပေါက်သေးသေးသေးသေး အပြင်ဘက် လှမ်းပစ်လိုက်၏။ သူ့ညက သောင်ပြင်မှာ လူတစ်စုနှင့် ပြီးနောက် စိတ်ထဲ မသန်တာကြောင့် ဒီလက်စွပ်လေးကို သိမ်းမထားဘဲ ဖြစ်သည်။

အိမ်ပြန်ရောက်ချိန် အမှတ်မထင် ငွေအုပ်ပြီး တဲမှာ နေရခိုက်သောက်ဖို့ ဝယ်ထားသည့် ခြင်း

www.burmeseclassic.com

ဆွပြီး အစ်မကြီးကို မတွေ့ရပါ။ အရင် နှစ်တွေ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဖရဲစိုက် ဆင်းထဲမှာ စောင့်နေကျဖြစ်သော်လည်း အပေါ်ကြောင့် ဖိုးမောင် တစ်ယောက် ဘည်း ချက်ပြုတ်စားသောက်ရတာ ခံနိုင်အဆင်မပြေပါ။

ညနေစောင်းနေပြီ။ နေရောင်က နှစ်တောင်တန်းကြီးကို ခဏမျှ မေးတင် နှုတ်ဆက်ပြီး တောင်တန်းတွေနောက် မှာ ပျောက်ကွယ်တော့သည်။

ကျဉ်းမြောင်းပြီး သောင်တွေကို ဆွဲပိုက်စီးဆင်းသွားသော ဧရာဝတီ ဖြစ်ရေသည် လရောင်အောက်မှာ ထင်လက်တောက်ပနေသည်။

ခပ်ဝေးဝေးက လှေကြီးတစ်စင်း အပေါ်ဘက်မှ စုန်ဆင်းလာကာ ဖိုး မောင်နှင့် မနီးမဝေးအရောက် အောက် ဘက် ဆက်မသွားတော့ဘဲ မြစ်လယ်မှာ ချိန်နေ၏။

ထူးဆန်းလိုက်တာ မြစ်လယ်မှာ အောက်ချထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ရပ်နေ ဖြစ်နေသည်။ လှေပေါ်မှာတော့ လူသံ များ ဆူညံလို့ပါ။

သူ လှေကြီးကမ်းကပ်နီးနဲ့ ရပ် ဆောင်နေပေမယ့် ဒီအတိုင်း ရွှေလျား မြင်းရိုတော့ အံ့ဩလွန်းကာ အဘချစ် ကျစ်ရိုရာ ပြေးသွားဖြစ်သည်။

“အဘချစ် အဘချစ် ထွက်လာ ဖြစ်ပါဦးဗျ၊ ထူးဆန်းတယ် အရမ်းထူး ဆန်းတယ်”

အဘချစ်နှင့်အတူ ကျန်မိသားစု ကြီးထွက်လာပြီး ဖိုးမောင်ခေါ်ရာ သောင်ပြင်မှ မြစ်လယ်ကို လှမ်းကြည့် နေသည်။

“ဟိုမှာ မြစ်လယ်က လှေကြီး များလှစွာနဲ့ ရပ်ထားတာကြာပြီ”

“အေးကွ မြစ်လယ်မှာ ရေစီးနေ တဲ့ ငြိမ်နေတဲ့လှေကြီးက ကမ်းကပ် မှာ တွေ့တာများလား”

သောင်ပေါ်မှ ရပ်ကြည့်နေ ကို ဖိုးမောင်တို့ မြင်ကွင်းမှာ မြူတွေ မြစ်လယ် ဖြစ်လာကာ မြစ်လယ်က

လှေကြီး တဖြည်းဖြည်းပျောက်ကွယ် သွားတော့သည်။

“ရေထဲ မြုပ်သွားတာလား . . . အောက်ဘက် စုန်ဆင်းသွားတာလား”

“အောက်ဘက် စုန်ဆင်းသွားရင် လှမ်းမြင်ရဦးမှာပေါ့။ မြုပ်သွားတာဖြစ် မယ်”

“မြုပ်မယ်ဆိုရင်လဲ ကမ်းဘက် ကူးလာမယ့် လူတွေတော့ ရှိမှာပေါ့။ သိပ်ဝေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

တစ်ယောက် တစ်မျိုး ဝေဖန် ချက်ပေးဖြစ်ကြပေမယ့် သူတို့မြင်ကွင်း ထဲကပျောက်သွားသည့်လှေကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။

ဖိုးမောင် သူသိသလောက်ပြော မည့်စကားတွေကို မျိုသိပ်ရင်း လမ်းခွဲ လိုက်၏။

ရွှေကြာဆိုသည့် ကောင်မလေး မျက်နှာမြင်ယောင်ကာ သူတို့အကြောင်း တခြားလူတွေ မသိအောင် နှုတ်စောင့် ခိုင်းတာ မေ့သွားတော့မလို့ပါလား။

ပင်ပန်းလို့ထင်ရဲ့ . . . ဒီညတော့ အစောကြီးအိပ်ရာဝင်ကာ ခဏလေး နှင့် အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

“အစ်ကို . . . အစ်ကို”
ခေါင်းရင်းထရဲလေးကို လှုပ်နှိုး သော ရွှေကြာအသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးသွားမိသည်။

သူ့အသံပေးမချင်း ထပ်တလဲ လဲခေါ်သံပေါ်လာတာ မနီးမဝေးတဲက လူတွေကြားသွားမှာစိုးလို့ လူးလဲထ လိုက်သည်။

“ထွက်ခဲ့ပါရှင်။ မနက်စောင့်လို့ မရလို့ပါ။ အားလုံးတောင် အပြင်ရောက် နေကြပြီ၊ ပြီးမှ အိပ်ပါ။ တောင်းပန်ပါ တယ်”

“မရွှေကြာ ခဏနေပါဦး”
နှစ်ယောက်သား လျှောက်ရင်း ဖိုးမောင် ရွှေကြာဆိုသည့် မိန်းကလေး ပြောသမျှ နားမလည်သော်လည်း နား

ထောင်ပေးလိုက်၏။ သောင်ပြင်မှာ ဝါးချွန်နှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တူးနေကြသူတွေ ဖိုးမောင်လာတာနှင့် ခပ်ဝေးဝေး သွားထိုင်နေကြ၏။

ဘာမှန်း တိကျစွာမသိပေမယ့် ဒီသောင်ပြင်က သဲတွင်းကို ဝါးတုတ်ချွန် နှင့်တူးပေးရတာ ပင်ပန်းအားကုန်သလို ခဲစားရသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး မင်းနှုတ်လို့ ရင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒါတော့ သေချာ သတိထားကွ”

အသံလာရာဆီ ဖိုးမောင် လှမ်း ကြည့်ပြီး စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“ခင်ဗျားတို့က ကူညီပါလဲ ပြော သေးတယ်။ အထက်စီးကပါလားဗျ၊ တစ် နေရာရာက ဖောက်ထွင်းပစ္စည်းတွေ မြှုပ်ထားပြီး ခုမှလာတူးတာလား။ မရိုး သားရင် ကျွန်တော် မကူညီဘူး”

“ဟေ့ကောင်လေး”

“အို ရှင်ထင်သလို မဟုတ်ရပါ ဘူး။ နောက်တော့ သေချာပြောပြပါ မယ်”

လှေကြီးတစ်ယောက်နှင့် ရွှေကြာ အသံက ပြိုင်တူထွက်လာပြီး ဆက် မပြောဖို့ လက်ဟန်ပြုနေသော ခပ်ပိန် ပိန် မိန်းမတစ်ဦးကြောင့် ဖိုးမောင် နှုတ် ဆိတ်သွားသည်။

“ရော့ သား၊ အမောပြေ ဒါလေး စား”

လက်ထဲထည့်ပေးသည့် သီးမွှေး ငှက်ပျောသီးစားပြီး လုပ်ပေးရမည့် အတူတူ ခပ်နက်နက်ဖြစ်နေသော တွင်း ကို ဆက်တူးပေးလိုက်၏။

တဲလေးပြန်ရောက်ချိန် အလင်း ရောင် ခပ်ရေးရေးထွက်လာပြီး ခဏလို့ အိပ်ပျော်သွားသည်ဟု ထင်ပေမယ့် တကယ်တမ်း သူ့ကိုလာနှိုးသော အဘ ချစ်က . . .

“နေ့လယ် ဆယ့်တစ်နာရီထိုးပြီ ထတော့ကွ” ဆိုမှ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့် ဖြစ်သည်။ သူ့ခေါင်းရင်းမှာ သီးမွှေးငှက် ပျောသီးအတွဲကြီး တင်လျက်သား။

ညဘက် သံပြင်ကို တူးရသော လက်မှာ အနည်းငယ်ရောင်နေသည် ထင်ရပေမယ့် ကိုက်ခဲခြင်းမရှိ။

ဒီညကော ကူညီရဦးမလား။ မသွားတော့ပါဘူး ဆုံးဖြတ်ထားသော ဖိုးမောင် လရောင်ထွက်လာသည်နှင့် သောင်ပြင်ဘက် လျှောက်ခဲ့သည်။

သူလာရောက်ကူမှာ သိနေတာ လား။ တခြားလူတွေ မရှိတော့ဘဲ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်းသာ ထိုင်စောင့်နေ၏။

“ဒီည သံတွင်း မတူးတော့ဘူးလား မရွှေကြာ”

“ကျွန်မတို့က ဒီနယ်က မဟုတ်ဘူးလေ။ ကံကောင်းတဲ့ လူတွေတော့ သူတို့မြို့ပြန်နိုင်ကြမယ် ကံမကောင်းတဲ့ လူတွေတော့ ဘယ်ရောက်သွားမယ် မသိဘူးပေါ့”

“စိတ်မကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီမှာ အခြေကျနေသားနဲ့ ပြောင်းကြဦးမှာလား”

“ဒီလို ထွက်ခွာနိုင်ဖို့ ကျွန်မတို့ အားလုံး နှစ်အကြာကြီး စောင့်နေကြရတာ၊ အစ်ကို ကူညီပေးမှ အဆင်ပြေသွားတယ်။ ကဲ ဒီည နောက်ဆုံးပါပဲ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ တူးကြတာပေါ့ရှင်”

တဖြည်းဖြည်းလရောင်က မြင့်တက်လာ၏။ သောင်ပြင်ပေါ်မှာ ရှိသမျှ အရာတို့ကို ထင်ရှားစွာ မြင်နိုင်သလို သူ့ဘေးမှာ ကူညီတူးယက်ပေးနေသော ရွှေကြာလက်တွေကို သတိထားမိသည်။ ဖြူသွယ်နွဲ့ပျောင်းသော လက်နှင့် မလိုက်အောင် သဲယက်နေသည်မှာ သန်မာလျှင်မြန်လွန်း၏။

ရုတ်တရက် တွင်းထဲ ရွှေကြာ ဆိုသည့် မိန်းကလေး ခုန်ဆင်းလိုက်စဉ်- “ဟ ဟ တွင်းက နက်တယ်၊ မဆင်းနဲ့ ရွှေကြာ”

သေးသွယ် ပိန်ပါးသော မိန်းကလေး တွင်းထဲက ရုတ်တရက် ပြန်တက်

ဖို့ လွယ်မှာမဟုတ်မှန်း ဖိုးမောင်သိနေသည်။

“ဟေး တွေ့ပြီ တွေ့ပြီ၊ လွတ်လပ်ပြီဟေ့”

ဝမ်းသာအားရ အော်လိုက်သော ရွှေကြာအသံက အဝေးကြီးမှ လှမ်းပြောသလို လိုက်သံပေါက်နေ၏။

ဖိုးမောင်လည်း သောင်ပြင်မှာ ပက်လက်လဲကာ “ဟင်း”ခနဲ သက်ပြင်း ချဖြစ်သည်။

ဘာတွေ့တာလဲ ဘာဝှက်ထားတာလဲ မေးမနေတော့ပါ။ နွေရာသီ ဖရဲခင်းစောင့်ရင်း အိပ်မပျော်သေးတဲ့ အချိန် ဒီသံတွင်း ကူညီတူးပေးတာ ရာဇဝတ်မှုများ ဖြစ်နေမလား။

“တွေ့ပြီ အစ်ကို၊ ဝမ်းသာလိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို ကူညီမယ့်လူ တစ်ယောက် မဖြစ်မနေရောက်လာမယ်လို့ ပြောတာ အဲဒီအချိန်ရောက်လာပြီပေါ့ . . . အီး ဟီး ဟီး”

စောစောက ဝမ်းသာတယ်ပြောနေပါလျက် ခု ဝမ်းနည်းပက်လက်ငိုနေသော ထိုမိန်းကလေးကို သူ့စိတ်ဝင်စားစွာ မေးဖြစ်သည်။

“ဘယ်လောက် အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ့တာနဲ့ ငိုနေတာလဲဗျ”

“အဖိုးတန်တာပေါ့ အစ်ကို၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘဝ၊ ကျွန်မတို့ရဲ့ အသက်နဲ့ ရင်းထားရတဲ့ ပစ္စည်းလေ အစ်ကိုရဲ့”

“ဗျာ”

“မကြာခင် ထွက်သွားရတော့ မယ်ဆိုတော့ အစ်ကို သိသင့်တာလေးတော့ ပြောခဲ့ပါရစေ၊ ကျွန်မတို့အားလုံး တစ္ဆေလှေကြီးက လူတွေပါ”

“ဘယ်လိုဗျ”

“ကျွန်မနာမည် နန်းပွင့်ရွှေကြာပါ။ ကျွန်မတို့အားလုံး မန္တလေးအထက်ပိုင်းမှာ နေကြတာပါ။ တစ်နေ့မှာတော့ ဒီဧရာဝတီမြစ်ကြီးအတိုင်း လှေကြီးနဲ့ စုန်ဆင်းခဲ့ပါတယ် အစ်ကို၊

ကံဆိုးချင်တော့ ကျွန်မ အစ်ကိုကြီးက သစ်မြစ်တွေတူးဖို့ ကမ်းနားကပ်

ရင်း ဘုရားရင်ပြင်အပျက်ကြီးဆီ ရောက်ခဲ့တယ်”

နန်းပွင့်ရွှေကြာကို သူမကြောက်မရွံ့ မျက်တောင်မခတ် ကြည့်ဖြစ်သည်။ သူမက လူမဟုတ်ဘူးပေါ့။ မယုံတာကြောင့် လက်ဆွဲ ကိုင်ကြည့်ရင် ကောင်းမလား။ ထိုအခိုက် ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ တဖြန်းဖြန်းထလာ၏။

“ဖိုးမောင် ဖိုးမောင် ထ ထပါဦးကွ၊ ဒီလောက်ကြီး အိပ်နေတာ တစ်ခုခု စားပြီး မေ့များနေသလားလို့ ထစမ်းပါဦးကွယ်”

“ဗျာ . . . အဘချစ်၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်အိပ်နေလို့လဲ”

“မင်းမနေ့ညတည်းက အိပ်တာ တစ်နေ့လုံးလဲ နှိုးမရဘူး၊ အခု နောက်တစ်နေ့ညရောက်ပြီ မင်းအမေသွားခေါ်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားနေကြတာ”

“ဟာ ဒီလောက်တောင် ကြေသွားလား”

အဘချစ် စကားကြောင့် ဖိုးမောင် သူ့တံလေးထဲက ဖိနပ်မပေး ပြေးထွက်ခဲ့၏။

သောင်ပြင်က တိတ်ဆိတ်လျှောက်လရောင်မြင့်တက်မလာသေးတာကြောင့် အလင်းရောင် အားနည်းနေသေး၏။ သူ စိတ်မကောင်းစွာ သောင်ပြင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ကာ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးကိုသာ မျက်တောင်မလှမ်းကြည့်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

လရောင်က မြစ်ပြင်ပေါ် တည့် တည့် မရောက်ခင် လှေထွက်တော့မှာ တဲ့။ နှုတ်တောင်မဆက်ဘဲ ထွက်သွား တော့မှာလား နန်းပွင့်ရွှေကြာ။

ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းက သောင် ပြင်မှာ လေးညတိုင်တိုင် သံတွင်းတူး တူညီပေးခဲ့သော ဖိုးမောင်ကို သူမ ဇာတ်လမ်းလေးပြောပြပေးခဲ့တာ လွမ်း ရော နာကျင်စရာကောင်းသည်။

မန္တလေးမြို့ အထက်က မြို့လေး မှာ သူမ အဘိုး၊ အဘေတို့က ရှေးမင်း သက်ထက်တည်းက နန်းတွင်းသမား ဘော်ကြီး ဖြစ်သလို မရှိဆင်းရဲသား သူနာတွေကိုလည်း အခမဲ့ ကုပေးသည့် ဆေးဆရာ မိသားစုပါ။

နန်းပွင့်ရွှေကြာ သိနားလည် သည့် အရွယ်မှစ၍ မိဘနှစ်ပါး အစ်ကို ကြီးနှင့်အတူ ဆောင်းရောက်တိုင်း ဧရာ ဘော်မြစ်ကြောင်းတစ်လျှောက် မိသားစု ဆွေကြီးနှင့် စုန်ဆင်းသွားလာကာ လမ်း ဆေးရုံ တောတောင်တွေမှာ သစ်ည သစ် မြစ် ရွာဖွေခဲ့ကြသည်။

“ဒီလိုနဲ့ ကျွန်မတို့ မိသားစုပိုင် ဆွေကြီး ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းဘေး တော ဆောင်တွေမှာ ခဏကပ်လိုက်၊ ဆေး မြစ်ရသလောက် စုဆောင်းပြီး ခရီးဆက် ချီတံနဲ့ တစ်နေ့မှာတော့ ဒီမြို့လေးရဲ့ အထက်ဘက်ရွာဆီ ရောက်ခဲ့တယ် ဆစ်တို”

မနေ့တစ်နေ့ညကမှ သူမ ပြော ခဲ့တော့ မျက်ရည်တွေဝဲနေသော မြို့ကြာမျက်နှာကို နောက်ဆုံးမြင်လိုက် တဲ့။

လူစုခွဲ ဆေးမြစ်ဆေးဥရွာထွက် သည့် အစဉ်အမှာအတိုင်း သူမ အစ်ကို ကြီးနှင့် တပည့်တစ်ယောက်က ရွာနဲ့ မြစ်ဘေး တောစပ်လေးဆီ ထွက်သွား တဲ့။

လှေစောင့်နှစ်ဦးသာ ကျန်ခဲ့ပြီး မြို့ကြာနဲ့ အဖော်မိန်းကလေး မိဘနှစ် ဦးက တမ်းစပ်က တောထဲဝင်ခဲ့၏။ သုံးညလောက် ဆေးမြစ်တွေ

တူးပြီး လှေကြီးကမ်းကွာကာ အောက် ဘက်စုန်ဆင်းလို့ မြစ်လယ်အရောက် မှာတော့ မုန်တိုင်းမရှိဘဲ မည်းမှောင်ပြီး လေပြင်းတွေ သူမတို့ လှေအနီးမှာပဲ တိုက်ခတ်လာ၏။

လှေက တလူးလူး တလိမ့်လိမ့် နှင့် ဘာတွေဖြစ်ကုန်လိမ့် မေးချိန်ပင် မရဘဲ ရေထဲကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မြုပ် သွားတော့သည်။

“ဒီလှေပေါ်မှာ ဘုရားဟောင်း ကြီး အောက်ခြေက ငွေအိုးနှစ်လုံးတူးပြီး အစ်ကိုကြီး ယူလာတာတဲ့ အိပ်မက် တစ်ခုလိုပါပဲ။ ကျွန်မတို့ လှေကြီးနဲ့အတူ ဒီမြစ်ကြီးအောက်မှာ-နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရတယ်။ တစ်ယောက်မှ ကျွတ်လွတ် ဖို့ အခွင့်အရေးမရခဲ့ဘူး။ အစ်ကိုကြီးက တော့ လှေကြီး လူးလွန့်နေတုန်း မြစ်ထဲ အရင်ခုန်ချသွားခဲ့လို့ ဘယ်ရောက်နေ နေမှန်း မသိခဲ့ဘူး။ ဒီငွေအိုး နှစ်လုံး တူးဖို့ တစ်ယောက်ယောက်က ကူညီရင် ကျွန်မတို့ ကျွတ်လွတ်နိုင်တယ်တဲ့။ နှစ် တွေကြာတာနဲ့အမျှ နေရာရွေ့ရွေ့နေ တဲ့ ဒီငွေအိုးကို လိုက်စောင့်ရှောက်ရင်း ဒီသောင်ပြင်ကို ရောက်လာတာပါ။ ရွှေ ကြာတို့အားလုံး သိပ်မကြာခင် ကျွတ် လွတ်ကြတော့မှာပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ်ရှင်”

သူနားထဲ ကြားခဲ့သမျှတွေက အိပ်မက်တစ်ခုလိုပါလား။

ဒါပေမဲ့ ဒီသောင်ပြင်မှာ သူ့ကိုယ် တိုင် တူးထားသော သံတွင်းကြီးက အထင်အရှား ရှိနေသည်။

မြစ်လယ်မှာ နစ်မြုပ်နေသော လှေကြီးလည်း ဘာချစ်တို့နှင့်အတူ မြင်ခဲ့ ပြီးပြီ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ပြောပြဖို့ တော့ ခက်ခဲလိမ့်မည်။

ဒီတစ္ဆေလှေကြီးပေါ်မှာ လိုက်ပါ လာသည့် နန်းပွင့်ရွှေကြာတို့ အားလုံး ကိုတော့ ဖိုးမောင် ဒီတစ်သက် မေ့နိုင် လိမ့်မည် မထင်ပါ။

နောက်နှစ် နှေ့ရာသီမှာလည်း ဖိုးမောင် ဖရဲကျွန်းမှာ စိုက်ပျိုးနေထိုင်

စဉ် ညစဉ်ရက်ဆက် သောင်ပြင်မှာ တမော့တမော့ထိုင်ပြီး တစ္ဆေလှေကြီး များ ပေါ်လာဦးမလာ စောင့်ကြည့်နေ မိသည်။

တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်လို့ ဖိုး မောင် အိမ်ထောင်ကျ သားသမီးတွေ ရလာလည်း တစ္ဆေလှေကြီးကို မမေ့ သေးပါ။

သူ အသက်ရှင်နေသရွေ့ နှစ် တိုင်း ဒီလိုနှေ့ရာသီ လသာညတွေတိုင်း နန်းပွင့်ရွှေကြာဆိုသည့် မိန်းကလေးနှင့် အတူ လှေကြီးကို ပြန်တွေ့လေမလား စိတ်အထင်ကို ထူးဆန်းစွာ စကားပြော တတ်စ သူ့သမီးအငယ်ဆုံးလေးက . .

“အဖေ . . . သမီးတို့ လှေကြီး ဒီသောင်ပြင်အောက်မှာ နစ်နေတုန်းက လူတစ်ယောက် လာကူညီပေးဖူးတယ်။ သူ့ကို သမီးကိုယ်ပိုင် လက်စွပ်လေး ပေး ခဲ့သေးတယ်” တဲ့။

ကြားခါစက အံ့ဩမင်တတ်စွာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော် သမီးလေးကို ကောက်ပွေ့လိုက်ပြီး မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိ၏။

မျက်ခုံး၊ မျက်လုံး၊ နှာတံတွေကို ပုံဖော်ကြည့်ဖြစ်ရင်း ကလေးအရွယ်ပေ မယ့် လှပသောမျက်နှာက သိသာလွန်း သည်။

ဒါ နန်းပွင့်ရွှေကြာလေးလား။ ဖိုးမောင် ဝမ်းသာစွာ ပွေ့ချီလျက် . .

“ဘယ်လိုပဲ ပြန်ဆိုရပါစေ အဖေ ကျေနပ်ပါတယ် သမီးလေးရယ်”

ဟု တစ်ယောက်တည်း ရွတ်ဆို နေမိတော့သည်။

□ ဓင်မမလင်း(ကလေး)

“ဒကာမကြီး ဒီလကုန်ရင် ရွာကို ခဏပြန်ရမယ်၊ ဒကာမကြီးလဲ လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကိုရင်၊ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ကြလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုရင်တို့ရဲ့ ဆရာ တော်ကြီးမွေးနေ့ပွဲကို ပြန်ရမှာ၊ မွေးနေ့ပွဲပြီး နောက်တစ်နေ့မှာ ကိုရင်ကို ရဟန်းခံပေးကြလိမ့်မယ်၊ ကိုရင်ရဲ့ ရဟန်းခံပွဲမှာ ဒကာမကြီးကို ပါအောင်ခေါ်ခဲ့ပါတဲ့၊ အဖေ အမေတို့ကလဲ ဒကာမကြီးကို မမြင်ဖူးကြသေးဘူးလေ၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဒကာမကြီး လိုက်ခဲ့စေချင်တယ်”

“တပည့်တော်ကလဲ ကိုရင်တို့ရွာကို ရောက်ဖူးချင်ပါတယ်။ နောက်လထဲမှာ တပည့်တော်လဲ မြန်အောင်ကို ပြန်ဖို့ လုပ်သက်ခွင့် တစ်လ တင်ထားတယ်။ ကိုရင် ရဟန်းခံပွဲကို လိုက်မယ်ဆိုရင် လိုက်နိုင်ပါတယ်။”

ခက်တာက မြန်အောင်မှာနေတဲ့ တပည့်တော်ရဲ့ အစ်ကိုကလဲ အဆုတ်တင်ဆာရောဂါနဲ့ အဆုတ်ကို ခွဲပြီး တုထားရတာ၊ လက်ရှိ အခြေအနေက သိပ်မကောင်းတော့ မပြန်လို့လဲ မဖြစ်ဘူး။ ကိုရင်ရွာကို လိုက်ရင် မြန်အောင်မှာ နေရက် နည်းသွားလိမ့်မယ်။ စဉ်းစားကြသေးတာပေါ့ ကိုရင်ရယ်။ ရက်နီးတော့ ပြောမယ်နော်”

ကိုရင်၏ဘွဲ့မှာ ကိုရင်ဝဏ္ဏဖြစ်ပါသည်။ ကိုရင်၏ ဇာတိမှာ စစ်ကိုင်းမှ ရွှေတိုသို့သွားသော ကားလမ်းမကြီးမှ တစ်ဆင့်သွားရသော ရွာကြီးတစ်ရွာမှ ဖြစ်ပါသည်။ ကိုရင်၏ ဆရာတော်ကြီးမှာ သက်တော်ရှည် ဆရာတော်ကြီး ဖြစ်ကြောင်း အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံတော်မူ၍ ကိုရင်တို့ရွာတင်မက ရွာနီးအုပ်စပ် ရွာတွေကပါ ကြည်ညိုကြကြောင်း ကိုရင် ပြောပြ၍ သိထားရပါသည်။

ကျွန်မသည် ပြင်ဦးလွင်ဆေးရုံ သူနာပြုအဆောင်သို့ ရောက်ကတည်းက အားလပ်သည့်အချိန်များတွင် ဆေးနု၏ ဖျားနာသံယာတော်များအဆောင်သို့ သွားကာ ဖျားနာသံယာတော်များအတွက် လိုအပ်သည်များကို ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခြင်းများကို ဆောင်ရွက်ပြီး ကုသိုလ်ယူနေခဲ့ပါသည်။

ခရီးသွားရင်း ရုတ်တရက်ဆေးရုံအောက်လိုက်ရသော သံယာတော်အတွက် ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ ခေါင်းအုံး၊ ထွေးခဲ၊ ဆေးလေး၊ ဆပ်ပြာခွက်ကအစ တစ်ပါးတစ်ဆောင် ထားရပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဆွေဝေးမျိုးဝေးမျိုးထဲတွင် ဒကာရင်းမရှိ နွမ်းပါးသော အသင်း၊ ကိုရင်များကို အထူးပြုစုရပါ

သည်။ ဆွမ်းဒကာ မရှိလျှင် ဆွမ်းအုပ် ပို့ရပါသည်။

ကျွန်မ သံယာတော်များကို ပြုစုနေကြောင်း တစ်ဆင့်စကားဖြင့် သိသွားသော လားရှိုးလမ်းပေါ်ရှိ မြတ်ကျော်ထမင်းဆိုင်ရှင် ဦးကျော်ခင်မှ ဖျားနာသံယာတော်များအတွက် ဆွမ်းလှူလိုပါကြောင်း ဆွမ်းပို့ချိန်တွင် ဆိုင်မှ လုပ်သား လူငယ်များ မအားတတ်ပါသဖြင့် လာရောက်ယူနိုင်ပါက အမြဲလှူလိုပါကြောင်း ပြောလာ၍ ကျွန်မ မြတ်ကျော်ထမင်းဆိုင်သို့ အချိန်မှန်သွားယူပြီး ကပ်လှူပေးရပါသည်။

ထိုအချိန်က စည်ပင်ရေးကိုသာ အားကိုးရသည်ဖြစ်၍ ဆေးရုံတွင် ရေအခက်အခဲရှိသဖြင့် သံယာတော်များအတွက် မျက်နှာသစ်ရန် ရေကို ညနေကတည်းက ချိုင့်ကြီး ချိုင့်ငယ်ဖြင့် ပို့ပေးထားရပါသည်။

အရေးအခင်းပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင်မှ နိုင်ငံတော် အကြီးအကဲကိုယ်တိုင် ပြည်သူ့ဆေးရုံသို့ လာရောက် စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး အဝီစိတွင်းတူးရန် အမိန့်ချပေးခဲ့၍ ရေလုံလောက်စွာ ရရှိကာ ဆေးရုံတစ်ခုလုံး သန့်ရှင်းမှုရှိသွားပါသည်။

ထိုအချိန်က မြို့နယ်ဆရာဝန်ကြီးမှာ ဒေါက်တာဦးစိုးရ ဖြစ်ပါသည်။ ဝိလာနသံယာတော်အသစ်ရောက်တိုင်း ကျွန်မထံ တာဝန်ကျလှူငယ်နှင့် ဖျားနာသံယာအသစ်ရောက်ကြောင်းအကြောင်းကြားခိုင်းလေ့ ရှိပါသည်။

ရာသီဥတုမျှတသည့် အချိန်မျိုးတွင် ဖျားနာသံယာ နည်းသည့်အခါ နည်း၍ တစ်ပါးမှ မရှိသည့်အခါမျိုးလည်းရှိတတ်ပါသည်။ ဝမ်းပျက် ဝမ်းလျှော အဖြစ်များချိန်၊ ငှက်ဖျားရောဂါ အဖြစ်များချိန်တွင်မူ ဖျားနာသံယာတော်တွေ များတတ်ပါသည်။ သံယာတော်တိုင်းကို နံနက်အရုဏ် (ယာဂုဆွမ်း) ဆန်ပြုတ် ဆွမ်းကို ကျွန်မ နေ့စဉ် ကပ်လှူပါသည်။

ဖျားနာသံယာတော်များ ရောက်ရှိတိုင်း ကပ်လှူသည်ဖြစ်၍ တစ်ကြောင်း ကျွန်မသည် သာမန်အစိုးရ ဝန်ထမ်းသာဖြစ်၍ အသားငါးများနှင့် မကပ်နိုင်ပါ။ ကြက်သွန်ဖြူများများနှင့် ဆီချက်ကို ဟောလစ်ပုလင်းနှင့် အပြည့်ချက်ထားပြီး မနေ့ညကတည်းက ရှမ်းဆန်ကို ထင်းစီးဖိုနှင့် ပြုတ်ထားရပါသည်။ ရှမ်းဆန်မှာ အလွန်နူးညံ့သည်ဖြစ်၍ နံနက်စောစောထပြီး နူးအိနေသော ဆန်ပြုတ်ထဲတွင် ကြက်သွန်ဖြူဆီချက်နှင့် ဟင်းချိုမှုန့်၊ ငရုတ်ကောင်းမှုန့်တို့ကို နိုင်နိုင်ထည့်ကာ ရန်ကုန်မှ တရုတ်ခေါက်ဆွဲဆိုင်၊ ဆန်ပြုတ်ဆိုင်များတွင် သုံးလှေရှိသော ကုဆိုင်ဟုခေါ်သော ကြက်သွန်ဖြုတ်ကို ပါးပါးမျှင်မျှင်လေးတွေ ကတ်ကြေးနှင့် ညှပ်ထည့်၊ တို့ဟူးကြော်ကို ညှပ်ထည့်လိုက်သောအခါ ကျွန်မ၏ ဆန်ပြုတ်မှာ တရုတ်ဆိုင်မှ ဆန်ပြုတ်ကဲ့သို့ပင် မွှေးမွှေးကြိုင်ကြိုင် ရှိလှပါသည်။

ကြက်သွန်ဖြူကို သင်တန်းကျောင်း ခြံဝင်းထဲတွင် ကျွန်မကိုယ်တိုင် နှစ်စဉ် စိုက်ပျိုးပြီး ကုချိုင်ကိုလည်း အခင်းကလေးနှင့်စိုက်ထား၍ ပိုက်ဆံမကုန်ဘဲ ပေါပေါများများ သုံးနိုင်ပါသည်။

သံယာဆောင်တွင် သံယာအရေအတွက်အလိုက် ပန်းကန်လုံးနှင့် ဇွန်းကို ပို့ထားပြီး နံနက်အရုဏ်တက်ချိန်တွင် ဆန်ပြုတ်ကို သံယာနည်းလျှင် ချိုင့်နှင့် သံယာများလျှင် ဆန်ပြုတ်အိုးကို ခေါင်းနှင့်ရွက်ပြီး သွားကပ်ရပါသည်။ ကျွန်မ ရောက်သွားချိန်တွင် ကိုယ်တော်အားလုံး မျက်နှာသစ်ပြီးနေကြပြီ။ သူတို့၏ ခုတင်တွေပေါ်တွင် တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး အရုဏ်ဘုဉ်းပေးရန် အဆင်သင့်စောင့်နေတော်မူကြပုံကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် အချိန်မျိုးတွင် ကျွန်မ၏ ရင်ထဲ၌ ခံစားလိုက်ရသော ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရပ်မျိုးကို အခြားဘယ်နေရာ ဘယ်အခါမှ မရခဲ့၊ မခံစားခဲ့ဖူးပါ။

ပင်စင်ယူခဲ့သည်မှာ (၁၈)နှစ် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အရက်တက် ချိန်တွင် ဖျားနာသံယာတော်များအား အရက်ဆွမ်းကပ်လျှာရသည်အချိန်တိုင်း ခံစားခဲ့ရသော ကြည်နူးချမ်းမြေ့မှုကို ပြန်လည် တွေးမိလေတိုင်း အသစ် တစ်ဖန် ခံစားရမြဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုရင်ဝတ္ထုသည် ကျွန်မ ပြုစုခဲ့ ရသော ဖျားနာသံယာတော်တွေထဲမှ ဆွေးဝေးမျိုးဝေး ကိုရင်တစ်ပါး ဖြစ်ပါ သည်။ မိဘများမှာ နှမ်းပါးသူများ မဟုတ်ကြသော်လည်း ခရီးဝေးတာတစ် ကြောင်း၊ ရိုးသားသော တောသူတောင် သားများဖြစ်ကြ၍ ခရီးဝေး ကားစီးလျှင် မူးတတ် အန်တတ်တာတွေကြောင့် ပြင် ဦးလွင်လို တောင်ပေါ်ခရီးမဆိုထားနှင့် မန္တလေးကိုတောင် တစ်ခေါက်က နှစ် ခေါက် မရောက်တတ်ကြပါ။

ကိုရင်မှာ ရိုးရိုးအေးအေးလေး နေတတ်ပြီး ကျွန်မက ကိုရင်လိုအပ်တာ ရှိရင် တပည့်တော်ကို ပြောနော်၊ အား မနာနဲ့နော်ဟုမိတ်ကြားထားသော်လည်း ဘယ်သောအခါမှ ရဲရဲတင်းတင်း အလှူ မခံတတ်၊ မတောင်းဆိုတတ်ပါ။ ကျွန်မက သာ ဆပ်ပြာကုန်ချိန်တန်လျှင်ဆပ်ပြာ၊ သွားတိုက်ဆေးကုန်လောက်လျှင် သွား တိုက်ဆေး စသည်ဖြင့် သတိထားပြီး လှူရပါသည်။ ဘဝဟောင်းက ရေစက် ပါလာကြ၍ထင်ပါသည်။ ကိုရင်ဝတ္ထုကို တူသားရင်းချာတမျှ ကျွန်မ သံယောဇဉ် တွယ်မိနေပါသည်။ ဘာလိုလိုနှင့် ကျွန်မ ၏ စိတ်ထဲက ကလေးသူငယ်လို ထင် နေသေးသော ကိုရင်ဝတ္ထုပင် ရဟန်း တော်တစ်ပါး ဖြစ်တော့မှာပါကလား။

လဆန်းရက်။ ကျွန်မအတွက် လုပ်သက်ခွင့်တစ်လ ခံစားမိန့်ကျလာ သောအခါ စိတ်က မြန်အောင်မှ လူမမာ အစ်ကိုထံ သွားလိုက်ချင်သော်လည်း ကိုရင်ကိုလည်း စိတ်ချမ်းသာစေချင်၊ ကိုရင်၏မိဘများကိုလည်း ဝမ်းသာစေ ချင်၍ ကိုရင်နှင့်အတူ လိုက်ဖြစ်သွားပါ သည်။

လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်ခန့်က စစ် ကိုင်းရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့် အတူ ရွှေဘိုမြို့ကို နေ့ချင်းပြန်လိုက်ပါခဲ့ ဖူး၍ ယခုလမ်းသည် ကျွန်မအတွက် မစိမ်းလှပါ။ ရွှေဟင်္သာဆရာတော်ဘုရား ကြီးနှင့် လိုက်ပါရစဉ်က ကျည်းကန်ရွာ သို့ရောက်လျှင် ကျည်းကန်ဆရာတော် ကြီး၏ ကျောင်းသို့ ရွှေဟင်္သာဆရာ တော်ဘုရားကြီး ခေတ္တဝင်၍ နားစဉ် ကျည်းကန်ရွာသူရွာသားများမှ ကျွန်မ တို့အားလုံးကို ကောက်ညှင်းပေါင်းပူပူ အငွေတထောင်းထောင်းကို ထမင်းစား ပန်းကန်ကြီးတွေနှင့် မောက်မောက်ဖြိုး ဖြိုးထည့်ပြီး အကြော်မျိုးစုံ ပူပူနွေးနွေး တို့နှင့် စားလို့မကုန်နိုင်အောင် ကျွေးမွေး ဧည့်ခံကြကာ ကျွန်မတို့ ကားတွေပြန် အထွက်တွင် ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့် အကြော်တွေကို အထုပ်ကြီး အထုပ်ငယ် တွေနှင့် အတင်းထည့်ပေးလိုက်ခဲ့သည် ကို ပြန်လည်၍ သတိရ ကျေးဇူးတင်မိ ပါသည်။

ကျည်းကန်မှအလွန် ရွှေကျင်ရွာ သို့ရောက်လျှင် ရွှေဟင်္သာဆရာတော် ဘုရားကြီးစီမံပြီး တည်ထားကိုးကွယ် တော်မူခဲ့သော ပထမ မူလရွှေကျင်သာ သနာပိုင်ဆရာတော် ဘုရားကြီး၏ ဗိမာန်တော်ကို ကားပေါ်မှပင်လက်အုပ် ချီ၍ ကန်တော့ခဲ့ရပါသည်။ ရွှေကျင် ရွာမှ အတန်လွန်လျှင် ကိုရင်တို့ရွာသို့ သွားရသော်လမ်းခွဲသို့ ရောက်၍ ကား ပေါ်မှ ဆင်းကြရပါသည်။

ကျွန်မအတွက် နှစ်ညအိပ်ခရီး ဖြစ်၍ အဝတ်အထည်လည်း များများ မပါ။ ဆရာတော်ဘုရားအတွက်နှင့် ကိုရင် သိမ်အထွက်တွင် လောင်းလှူ စရာကလေးများ ကိုရင်မိဘများအတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်း ကလေးများသာ ပါ၍ ပစ္စည်းမများသော်လည်း ကား လမ်းမကြီးနှင့် ကိုရင်တို့ရွာမှာ အတန် ငယ်လှမ်းသည်မို့ လှည်းငှားပြီး သွားကြ ရပါသည်။ ကိုရင်တို့ရွာသို့ ရောက်လျှင် ဆရာတော်ဘုရား၏မွေးနေ့ပွဲမှာ မနက်

ဖြန်နံနက်တွင် ကျင်းပမည်မို့ ကိုရင်၏ အိမ်သို့ မသွားတော့ဘဲ ဆရာတော် ဘုရား၏ ကျောင်းသို့သာ ဝင်လိုက်ကြ ပါသည်။

ကျောင်းဝင်းကြီးက ကျယ်ကျယ် ဧည့်ခံကျောင်းကြီးကလည်း တောရွာ ကျောင်းနှင့် မတူအောင်ပင် ခုံညား ထည့်ဝါလှပါသည်။ ဧည့်ခံကျောင်းကြီး ၏ဘုရားဆောင်မှာ မွေးနေ့ပွဲအတွက် အထူးစီမံထားပြီး တင့်တယ်သပွယ်သ သော ဘုရား ဆင်းတုတော်မှာလည်း ဘုရားပန်းတွေ ဝေဝေဆာဆာဖြင့် နှိုင်း ဦးချ၍ မဝနိုင်အောင်ပင် ကြည်ညိုဖွယ် ရာ ရှိလှပါသည်။

ကျွန်မတို့သည် ဆရာတော် ဘုရားကြီးအား ဦးစွာရှိခိုးကန်တော့ကြ ပြီး ကျွန်မ စီမံလာသော လှူဖွယ်ပစ္စည်း များကို ကပ်လှူကာ ကိုရင်၏ မိဘများ ရှိရာ ဆွမ်းချက်ဆောင်သို့ လာခဲ့ကြပါ သည်။ ကိုရင်၏ မယ်တော်မှာ ကျွန်မ တို့ကို မြင်သည်နှင့် ဝေယျာဝစ္စဆောင် ရွက်နေရာမှ အပြေးထွက်လာပြီး...

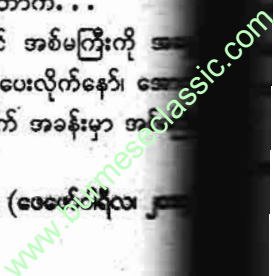
“အစ်မကြီး တကယ်လိုက်တယ် တယ်နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာထက် တကယ်ပါ တကယ်ကို ဝမ်းသာတာ ကိုရင်က ပါအောင်ခေါ်ခဲ့မယ်လို့ စာမေ လိုက်ပေမယ့် ကျွန်မတို့ရဲ့ တောရွာ လိုက်လာမယ်လို့ကို မထင်တာ”

ကျွန်မက ...

“ကျွန်မကလဲ တောသူပါ သူငယ်ကတည်းက ရန်ကုန်မှာရောက်သလို မြို့သူလို ဖြစ်နေတာပါ။ ကျွန်မတို့ ဇာတိရွာက မီးရထားဘူတာ ရှိတာထက် တစ်ခုပါ။ ဒီရွာလောက်တောင် မကြီးပါဘူး” ဟု ပြောရသည်။

ကိုရင်၏ ခမည်းတော်နှင့်အတူ ကိုရင်၏ ဆွေမျိုးတွေပါရောက်လာကြပြီး ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်ကြပါသည်။ မယ်တော်က...

“ကိုရင် အစ်မကြီးကို အေးအေး ကျောင်းကို ပို့ပေးလိုက်နော်၊ အေးအေး ထပ်အရွှေဘက် အခန်းမှာ အသက်

အတွက် ပြင်ဆင်ထားတယ်။ အောက်
ထပ်မှာမှ ရေမိုးချိုးဖို့ အဆင်ပြေမှာ၊
အနောက်ဘက်အခန်းမှာ ဦးလင်းတစ်ပါး
လဲရှိတော့ အစ်မကြီးအတွက် အဖော်
နဲ့တာပေါ့။ ဒီပြင်ကျောင်းမှာဆိုရင် ဧည့်
သည်တွေ ဝင်ကြထွက်ကြနဲ့ အစ်မကြီး
စိတ်ရှုပ်နေမယ်”

ကိုရင်နှင့်အတူ ကျွန်မတည်းရ
မည့်ကျောင်းသို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။
တည်းခိုရမည့်ကျောင်းမှာ တိုက်ကျောင်း
ဖြစ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် မတူ။
မိသားစုနေရန် ရည်ရွယ်ပြီး ဆောက်
ထားသလို ရေချိုးခန်း၊ မီးဖိုခန်းစသည့်
လိုလေသေးမရှိအောင်ပင် စနစ်တကျ
နဲ့လှပါသည်။

ကျောင်းထဲသို့ ဝင်လိုက်လျှင်
မီးခန်းအထိ တောက်လျှောက်ဝင်သွား
နိုင်ပါသည်။ အလယ်လမ်းဝဲယာတွင်
အိပ်ခန်း နှစ်ခန်းရှိပြီး တစ်ခန်း၏ရှေ့တွင်
အသောက်ပစ္စည်း ကြောင်အိမ်ကလေး
ဆီတွင် ဆွမ်းသပိတ်တစ်လုံးနှင့် ဆွမ်း
ထင်းခွက်ကလေးတွေကို ဆေးပြီးမှောက်
ထားသဖြင့် ဦးပွလင်းတစ်ပါး သီတင်းသုံး
နေသော အခန်းဟု သိရပါသည်။

အပေါ်ထပ်သို့တက်သော လှေ
တန်းမှာလည်း လက်ရန်းတွင် လှပသော
ပုဆိုးလုံးတိုင်းများဖြင့် ကျကျနန စီမံ
ထားလုပ်ထားသဖြင့် ကျောင်းဒကာ
ပစ္စည်းဥစ္စာပြည့်စုံကြွယ်ဝပြီး သဒ္ဓါ
စာအုပ်နှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်ရမည်ဟု တွေးမိ
ပါသည်။

ကိုရင်က . . .
“ဒကာမကြီးအတွက် ဒီဘက်
မှာ ပြင်ထားတယ်။ ဟိုဘက်ခန်းမှာ
အဆင်တစ်ပါးရှိပါတယ်။ အပေါ်ထပ်မှာ
အဆင်းသုံးပါးနဲ့ ဦးသူတော်လေးတွေ
ကြည့်တယ်။ ဒကာမကြီး နေရပါတယ်
အဆင်”

“နေရပါတယ် ကိုရင်ရဲ့ တပည့်
အလုပ်ဝင်ကတည်းက တစ်
ဘက်ခန်းနဲ့ နေလာခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။
အဆင်အတိုင်း နေကျင့်ရနေပါပြီ”

“ဒီလိုဆို ဒကာမကြီးလဲ နားပါ
ဦး။ ကိုရင် ဦးလင်းတွေဆိုကို သွားလိုက်
ဦးမယ်။ ကိုရင်ကို ခိုင်းစရာတွေ ရှိဦးမှာ”

ကိုရင် ထွက်သွားလျှင် ကျွန်မ
အိပ်ရမည့် အခန်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သော
အခါ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံး
စသည်တို့မှာ တောကျောင်းက ပစ္စည်း
တွေမှ ဟုတ်ပါရဲ့လားဟု ထင်ရလောက်
အောင်ပင် လှလှပပ အကောင်းစား
တွေချည်း ဖြစ်နေ၍ စီမံပြင်ဆင်ပေး
ထားသော ကိုရင်၏မိဘများကို မှားစွာ
ပင် ကျေးဇူးတင် အားနာမိရပါသည်။
ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လိုက်
သောအခါ ဓမ္မာရုံကို လှမ်းမြင်ရပါ
သည်။

နံနက်၄နာရီအချိန်တွင် ကျောင်း
ရှိ သံယာတော်အားလုံး ဤဓမ္မာရုံတွင်
ဘုရားဝတ်တက်ရကြောင်း ကိုရင် ပြော
ပြထားဖူးပါသည်။ နံနက် တစ်ကြိမ်
ညတစ်ကြိမ် ဘုရား ဝတ်တက်ကြရ
ကြောင်း၊ လပြည့် လကွယ်နေ့ ညတိုင်း
ဆရာတော်ဘုရားမှ ဩဝါဒ မိန့်ကြား
လေ့ရှိကြောင်း သိရပါသည်။

ကျွန်မ ရေမိုးချိုးပြီးချိန်တွင်
ညစာ ထမင်းစားရန်လာခေါ်၍ သွား
စားပြီး ပြန်ရောက်လျှင် မနက်က
အစောကြီးထလာခဲ့ရ၍ တစ်ကြောင်း၊
ခရီးလည်း ပမ်းလာ၍ အစောကြီး အိပ်
ရာဝင်လိုက်ရာ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်
ပျော်သွားလိုက်သည်မှာ နံနက် ၄ နာရီ
တိုးခေါက်သံကြားမှပင် တစ်ရေးနိုးပါ
တော့သည်။

ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ မွေး
နေ့ပွဲမှာ စည်ကားလှပါသည်။ ရွာနီး
ချုပ်စပ်မှ ရွာလုံးကျွတ်မျှ လာကြ၍
ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး ပရိသတ်တွေနှင့်
ပြည့်ကျပ်နေပါသည်။ စတုဒီသာကျေး
မွေး လှူဒါန်းကြသူတွေလည်း ပေါ့ပါ
သည်။ သစ်ပင်အောက်တွင် အကြော်
မျိုးစုံကြော်ပြီး ကျွေးနေသူ၊ မုန့်ဆီကြော်
ကြော်ပြီး လှူဒါန်းနေသူ၊ ထန်းပင်ပေါက်
ကို မီးဖုတ်ပြီး ဆီဆားလူးကာ ကျွေးနေ

သူ၊ ကောက်ညှင်းထုပ် ဝေနေသူ၊ တစ်
နေရာတွင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ကွမ်းယာ
ယာပြီး လှူနေသူ စသည်ဖြင့် ကြိုက်ရာ
နေရာတွင် ကြိုက်သလောက် ဝင်စားကြ
ရသည်မှာ မျော်စရာကောင်းလှပါသည်။
ထမင်းရုံတွင်လည်း မည်သူမဆို ဝင်စား
နိုင်ပါသည်။

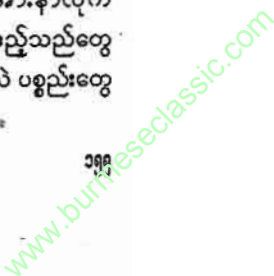
ကျွန်မသည် ဆရာတော်ဘုရား
၏ မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပပူဇော်ရာ ဓမ္မာရုံကြီး
ထဲတွင် ကိုရင်၏ မိဘများနှင့်အတူ ထိုင်
ပြီး အစီအစဉ် အစအဆုံးကို နာကြား
ကြည့်ညှိပါသည်။ ဆရာတော်ဘုရား၏
ဩဝါဒတရားနှင့် ရေစက်ချတရားကို
နာကြားပြီးလျှင် တည်းကျောင်းသို့ ပြန်
လာခဲ့ပါသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ ဦးပွလင်း
မှာလည်း ပူဇော်ပွဲမှာ အလုပ်များနေ၍
ကျွန်မနှင့် တစ်ခါမှ မဆုံမိကြသေးပါ။

ကျွန်မသည် ညက အိပ်နေဝ
ထားသဖြင့် အိပ်ချင်စိတ်မရှိသည် တစ်
ကြောင်း၊ ဆရာတော်ကြီး၏ ကျောင်း
တိုက်ထဲတွင် ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်
ကုသိုလ်ယူလိုသဖြင့် ကျွန်မအတွက်
အခန်းတွင်သာ ဧည့်သည်လာမှာမို့
အထူးသန့်ရှင်းရေး လုပ်ထားကြသော်
လည်း အပြင်ဘက်တွင် ပင့်ကူအိမ်များ
ပိုးမျှင်နှင့် ဖုန်မှုန့်တွေရှိနေသဖြင့် ပင့်
ကူအိမ်တွေကို ချကာ အပေါ်ထပ်သို့
တက်သော လှေကားမှစ၍ အဝတ်စုတ်
ဖြင့် သေချာသန့်ရှင်းရေး လုပ်ပါသည်။

အောက်ထပ် ကြမ်းခင်းကိုလည်း
ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ပါသည်။
ပြီးလျှင် ကျောင်းရွှေ့ ဝရန်တာနှင့်
ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှ အမှိုက်
သရိုက်များကို လှည်းကျင်းသန့်ရှင်းပြီး
တစ်လက်စတည်း ရေမိုးချိုးပြီးချိန်တွင်
အချိန်တွေကုန်မှန်းမသိ ကုန်သွားကာ
ညနေပင် စောင်းသွားပါပြီ။

ကိုရင်၏ မယ်တော် ရောက်လာ
ကာ . . .

“အစ်မကြီးကို အားနာလိုက်
တာ၊ မွေးနေ့ပွဲကို လာတဲ့ဧည့်သည်တွေ
ကို ဧည့်ခံရ ပြီးပြန်တော့လဲ ပစ္စည်းတွေ

သိမ်းရ နက်ဖြန်ကိုရင် ရဟန်းခံအတွက် ပြင်ဆင်ရနဲ့ အစ်မကြီးကို ပစ်ထားသလို ဖြစ်သွားတယ်။ အစ်မကြီးကို ဟိုဘက် ကျောင်းမှာ ခေါ်ထားရင်လဲ အစ်မကြီး စိတ်ရှုပ်မှာ စိုးလို့ပါ။”

“ကိုစွမရှိပါဘူး။ ကျွန်မ နေတတ် ပါတယ်။ ဒီမှာလဲ ကျောင်းသန့်ရှင်းရေး တွေ လုပ်ရင်းနဲ့ ကုသိုလ်တွေရနေလို့ စိတ်ချမ်းသာရပါတယ်”

“ကိုရင်က ပြောပါတယ်။ အစ်မ ကြီးက ဖျားနာသံယာတော်တွေအတွက် အစစဆောင်ရွက်တာ သံယာဆောင်မှာ သန့်ရှင်းရေးတွေ လုပ်တာတွေ စာရေး တိုင်း ထည့်ရေးပါတယ်။ ကိုရင်စာတွေ ဖတ်ပြီး ကျွန်မတို့ကသာ ခုခေါ်နေရ ပါတယ်။ နေကောင် အတော်စောင်းသွား ပြီ။ အစ်မကြီးကို ထမင်းစား လာခေါ် တာ”

ကျွန်မ ထမင်းစားပြီး ပြန်လာ သောအခါ ကိုရင်၏ မယ်တော်၊ ခမည်း တော်တို့နှင့်တကွ ဆွေမျိုးတွေပါ လိုက် လာကြပြီး နေခင်းက သူတို့ ဧည့်ဝတ် မကျေတာတွေကို တောင်းပန်ပြီး စကား တွေ စုပြောနေကြပါသည်။

ကျွန်မမှာ တစ်နေ့ခင်းလုံး သန့် ရှင်းရေးတွေ လုပ်ထားသဖြင့် ပင်ပန်းပြီး အရမ်းအိပ်ချင်နေပါသည်။ မျက်စိထဲ တွင် သူတို့၏ မျက်နှာတွေကို ကြည့် လိုက်တိုင်း နှစ်ထပ် နှစ်ထပ် ဖြစ်နေပါ သည်။

အားနာနာနှင့် အလိုက်အထိုက် ပြန်ပြောရင်း တိုင်ကပ်နာရီမှ ၉ နာရီ ထိုးသံကြားလျှင် ကျွန်မ၏ အိပ်ချင် မှူးတူး ဖြစ်နေဟန်ကို သတိထားမိကြ၍ ထင်ပါသည် အားလုံး ပြန်သွားကြပါ သည်။ ကျွန်မလည်း အခန်းတံခါးကို ဂျက်ချလိုက်ပြီး တစ်ချိုးတည်း အိပ်ပျော် သွားပါတော့သည်။

ကျွန်မ ဘယ်လောက်အိပ်မော ကျသွားသည်မသိ။ အခန်းအပြင်ဘက်မှ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လမ်းလျှောက်သံ ခပ်ပြင်းပြင်းကို ကြားရမှ နိုးသွားပါသည်။

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်လိုက်ရသဖြင့် ခေါင်းကြည်သွားကာ ခြေသံကို နားစွင့် လိုက်ရင်း တစ်ဖက်ခန်းမှ ဦးပွင်းအိပ် ရာမှ နိုးပြီး ဘုရားဝတ်တက်ရန် အချိန် စောနေသေး၍ စကြိုလျှောက်နေတာပဲ ဟုတွေးကာ ကျွန်မ ပြုနေကျအတိုင်း ညအိပ်မပျော်ခင်နှင့် အိပ်ရာမှ နိုးချိန် တိုင်း ရွတ်နေကျ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ရွတ်ဆို ပူဇော်နေမိပါသည်။

ခြေသံမှာ ရပ်မသွားသေး။ ယောကျာ်းကြီးတစ်ယောက်၏ ခြေသံ မျိုးဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း မှန်မှန်လျှောက် နေပါသည်။ ခဏနေလျှင် တိုင်ကပ်နာရီ မှ နာရီထိုးသံထွက်လာ၍ နားစွင့်လိုက် သောအခါ (၁၀)ချက်တိတိ ဖြစ်နေပါ သည်။ ကျွန်မ အိပ်ပျော်သွားသည်မှာ အချိန် တစ်နာရီပဲ ရှိပါသေးလား။ တစ် ဖက်ခန်းမှ ဦးပွင်း အိပ်မပျော်သေး၍ စကြိုလျှောက်နေတာပဲဟု တွေးကာ ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကိုသာ ရွတ်ဆိုနေမိ ပါသည်။

ခြေသံမှာ ရပ်မသွား။ ကျောင်း အဝင်ဝနှင့် မီးဖိုဆောင်ဘက် ထွက်သည် တံခါးပေါက်အတွင်း ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန် လျှောက်နေသည်ကို နားစွင့်ရင်း စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုး ဖြစ်လာသဖြင့် အခန်းတံခါးချက်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မည် ဟု ချက်ကို ကိုင်လိုက်ပြီးမှ ဧည့်သည် ဒကာမကြီး ပြန်သွားပြီထင်ပြီး ဦးပွင်း သူလျှောက်နေကျ ခြေသံပြင်းပြင်းနဲ့ လျှောက်နေတာ ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်မ တံခါး ဖွင့်လိုက်လျှင် ဦးပွင်းအားနာသွားပါ လိမ့်မယ်ဟုတွေးကာ အိပ်ရာထဲ ပြန်ဝင် ပြီး ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကိုသာ ဆက်ရွတ် နေလိုက်မိပါသည်။ မကြာခင် နာရီမှ (၁၁)ချက်ထိုးပြီးသည်နှင့် ခြေသံမှာ ရပ် သွားပါသည်။

ခြေသံရှင် ဦးပွင်း သူ့အခန်းထဲ ဝင်သွားသံ အခန်းတံခါးပိတ်သံ စသည် ဘာမှ မကြားရပါ။ အပေါ်ထပ်သို့ တက် သွားသံလည်း မကြားရပါ။ ခြေသံ ပျောက်ပုံမှာ တီခနဲ ပျောက်သွား၍

ကျွန်မ စိတ်ထဲတွင် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွား ပါသည်။ စိတ်ထဲမှ ဆန်းသလိုဖြစ်သွား သော်လည်း ကြောက်စိတ်တော့ မပေါ် ပါ။ သည်လိုနှင့် ကျွန်မ ပြန်ပြီး အိပ် ပျော်သွားပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ကိုရင် သိမ်အထွက်တွင် လောင်းလျှူရန်ပစ္စည်း ခြင်းကလေးကို ဆွဲပြီး တည်းကျောင်း အပြင်ဘက်သို့အထွက်တွင် အပေါ်ထပ် မှ ဆင်းလာသော ဦးသူတော်လေးနှင့် တွေ့၍ ဦးသူတော်ကို . . .

“ဦးသူတော် ညက အောက်ထပ် မှာ တစ်ယောက်ယောက်လမ်းလျှောက် သံကြားရတယ်။ ဘယ်သူ လမ်းလျှောက် တတ်သလဲ”

ဆိုတော့ ဦးသူတော်လေးထဲ ပြုံးပြုံးလေးနှင့် “ဒီကျောင်းက ဒီလိုပဲ” ဟုဆိုကာ ဧည့်ခံကျောင်းဘက်သို့ ထွက် သွားပါသည်။

ကိုရင် သိမ်ထွက်လျှင် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့နှင့်တကွ ဆွေမျိုးဧည့် သည်တွေပါ တန်းစီစောင့်ကြပြီး အင်္ဂလိပ် ရာ လှူဖွယ်ပစ္စည်းတွေကို လောင်းလျှူ ကြပါသည်။

ကျွန်မလည်း လောင်းလျှူပြီး နေ စက်ချ တရားနာပြီးလျှင် တည်းကျောင်း သို့ပြန်ကာ ပစ္စည်းလေးတွေကို သိမ်း ပါသည်။

နက်ဖြန်နံနက် မန္တလေးမှ ပြည် သို့ထွက်မည့် သစ္စာရှင်ကားနှင့် လိုက် ကာ ပြည်မှ မြန်အောင်သို့ ပြန်ရမည့် ယနေ့ညနေ မန္တလေးအရောက် ပြန် အိပ်ရပါမည်။ မန္တလေးမှ ဆွေမျိုးအိမ် တွင် ပစ္စည်းများကို ထားခဲ့၍ ပြင်ဦးလွင် သို့ ပြန်တက်ရန် မလိုတော့ပါ။

ဦးပွင်းဝဏ္ဏ ကျန်ခဲ့ဦးမည်။ ကျွန်မကို ဦးပွင်းဝဏ္ဏနှင့် အနောက် ဘက်ခန်းမှ ဦးပွင်းဝဏ္ဏက စစ်ကိုင်း ရွှေဘိုလမ်းမကြီးသို့ လှည်းနှင့် လိုက် ကြပါသည်။ ယခုအခါလို ဆိုင်ကမ်း ကယ်ရီတွေ မရှိသေးပါ။ ဦးပွင်းဝဏ္ဏ က စတင်၍ . . .

“ဒကာမကြီး ညက အောက်ဆပ်မှာ လမ်းလျှောက်သံကြားတော့ သန့်မသွားဘူးလား” ဟုမေးပါသည်။

“ဦးဇင်းကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဦးသူတော် ပြောတာလေ၊ ဒီကျောင်းက ဒီလိုပဲ ဦးဇင်းတို့ကတော့ နီးနေပြီ”

အနောက်ဘက်ခန်းဦးပဉ္စင်းက -

“ဦးဇင်းက ကိုရင်ဘဝကတည်းက ဒီကျောင်းမှာနေလာခဲ့ရတာ၊ ခြေသံအကြောင်းပြောရင် ကခြားကျောင်းတွေက မယုံကြဘူး။ ဦးဇင်းပြောလွန်းတော့ ဆင်ညာ သူတို့ လေးငါးပါးစုပြီး အောက်ဆပ်မှာခိုင်းပြီး စကားပြောနေကြတုန်း ည ၁၀ နာရီထိုးတာနဲ့ အပေါ်ထပ်က ဆမ်းလျှောက်သံကြားရုံနဲ့ ဒုတိယအကုန်အပေါ်ထပ်ကို ပြေးလာကြည့်ကြတော့ ခြေသံက အောက်ဆပ်ရောက်သွားပြန်ရော၊ ထူးတာက ဟခြားအချိန်တွေမှာ မကြားရဘူး။ ည ၁၀ နာရီနဲ့ ၁၁ နာရီကြားမှာပဲ ကြားရတာ၊ တစ်ခါတလေ သုံးလေးရက်မျိုး မကြားချင်လဲ မကြားရပြန်ဘူး”

“ဒီကျောင်း ဒကာက ဘယ်က ဆိုဘူး”

“ဒီကျောင်းက ဒီကျောင်းတိုက်နဲ့ မူလ ပထမသိမ်တော်ကြီးနဲ့ စတင်ဆည်ထောင်ကတည်းက သိမ်တော်ကြီးနဲ့ တစ်ပြိုင်တည်း ဆောက်ခဲ့တာတဲ့။ ဒီကျောင်းဒကာမကြီးက မန္တလေးက အရက်လူမျိုး အပျိုကြီးတဲ့ သူ့အဖေက ဒီကျောင်းမြေကို ဝယ်ပြီး သိမ်တိုက်ကြီးကို ဆောက်လှူတော့ သမီးဖြစ်တဲ့ ဒကာမကြီးက ဆရာတော်ဘုရားကိုလဲ ကြည့်ကြည့်တော့ တစ်ခါတစ်ခါလာရင် အကြာကြီးနေ၊ ကျောင်းက မြို့နဲ့ အလှမ်းဝေးတာ ဆရာတော်ဘုရားမှာ ဆွမ်းဟင်းဆွမ်းလို့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေးတွေ ချက်ချင်းဆိုတော့ သူ့လာရင် တည်းဖို့ဆိုက်ကို ဇရပ်အဖြစ်ဆောက်ခဲ့တာတဲ့။ သူ့သေတဲ့အထိ ကျောင်းအဖြစ် ရေစက်ချင်း လျှောက်ခဲ့ဘူးတဲ့”

“ကျောင်းဒကာမကြီးမှာ အမွေစား အမွေခံဆွေမျိုးတွေ မရှိဘူးလား ဘုရား”

“အမွေစား အမွေခံ တူမ တစ်ယောက်ရှိသတဲ့၊ တူမရဲ့ ယောက်ျားက ဆိုးဆိုးပေပေဆိုတော့ အဲဒီလူ အသုံးအဖြုန်း ကြီးလွန်းလို့ သူမသိအောင် တိုက်ရဲ့နံရံ တစ်နေရာမှ အတွင်းပစ္စည်းတွေ မြှုပ်ထားခဲ့သတဲ့၊ ဒီလိုထားတာ ပန်းရန်ဆရာနဲ့ ဒကာမကြီးပဲ သိကြသတဲ့၊ သူ့ပစ္စည်းတွေကိုစွဲပြီ မကျွတ်တာ ထင်တယ်”

“ဆရာတော်ဘုရား ကိုယ်တိုင် ပရိတ်တွေရွတ်ပြီး မေတ္တာပို့ အမှုဝေရင် ကျွတ်မလား မသိဘူးနော်”

“ဆရာတော်ဘုရား ကိုယ်တိုင် ဒီကျောင်းမှာ တစ်ပတ်သီတင်းသုံးပြီး ပရိတ်ရွတ် မေတ္တာပို့အကုန်လုပ်ပြီးပြီ၊ ဆရာတော်ရှိတုန်း ဘာသံမှ မကြားရဘူးတဲ့။

ဆရာတော်လဲ စံကျောင်းပြန်ကြသွားရော လမ်းလျှောက်မြဲပဲတဲ့၊ တစ်ခုပဲ ထူးတယ်၊ ရက်ဆက်မဟုတ်၊ ရက်ခြား သွားတတ်တာပဲ ထူးတယ်၊ ဦးဇင်းတို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့တော့ပါဘူး၊ ရိုးနေပြီ။

ဆရာတော်ကြီးက ဒီဒကာမကြီးအစွဲက ကျွတ်အောင် တစ်နည်းတော့ ရှိတယ်ဆိုပြီး သူ့တူမ မိသားစုကိုခေါ် ဒီကျောင်းက ဒကာမကြီး ရေစက်ချပြီး မလှူခဲ့တော့ သံဃာကို လှူခဲ့တာမဟုတ်လို့ နေရတဲ့ သံဃာတွေအတွက်လဲ အဆင်မပြေဘူး။ ခုအခါမှာ ဒကာမကြီးတစ်ဦးက ကာလတန်ဖိုးနဲ့ ဝယ်ပြီး ကျောင်းအဖြစ် ရေစက်ချပြီး လှူမယ်ဆိုရင် အမွေဆက်ခံတဲ့ မိသားစု အနေနဲ့ သဘောတူမလားလို့ မေးတော့ သူတို့မှာလဲ စီးပွားရေး အဆင်မပြေချိန်ပိုဝမ်းပန်းတသာနဲ့ သဘောတူလိုက်တာနဲ့ ခုလက်ရှိ ဒကာက ဝယ်ပြီး သံဃာကုန်ဆွမ်းကပ်၊ ဆရာတော်ဘုရားကိုယ်တိုင် ကျကျနန မေတ္တာပို့ အမှုဝေ ရေစက်ချ

အကုန်လုပ်ပေးပါတယ်၊ ဒါလဲ ခုထိ မကျွတ်ဘူး၊ သူ့အစွဲက တော်တော်ကြီးတာ”

ကျွန်မသည် ဦးပဉ္စင်း ပြောပြသည်တို့ကို နားထောင်နေရင်း အနာထဝိဇာန် သူဌေးကြီး ကွယ်လွန်ခါနီး ဝေဒနာ ပြင်းထန်နေချိန်တွင် အရှင်သာရိပုတ္တရာမထေရ်မြတ်ကြီးကြွရောက်တော်မူလာပြီး ဟောကြားပေးတော်မူသော (ဒကာကြီး ကြားဖူးတာလဲ မစွဲနဲ့၊ မြင်ဖူးတာလဲ မစွဲနဲ့) ဆိုသောတရားကို သတိရလိုက်မိပါသည်။

အတိတ်ဘဝတုန်းက ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ များစွာပြုလုပ်ခဲ့၍ ယခုဘဝတွင် ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးမကြီးဖြစ်ခဲ့ပြီး ဒကာ၊ ဒကာမ အပေါင်းတို့မှ အဓိယာသူတော်စင်တမျှ ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်လျက်ရှိသော ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်ရှိလာရသည့်တိုင်အောင် ကုသိုလ်အထူးကံ အထူးပါခဲ့ပါလျက် ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အမှုမေတ္တာကိုမှီ ခံယူခွင့်မရနိုင်လောက်အောင် ရှိခဲ့ဖူးသော ပစ္စည်းကို အစွဲကြီးလှသော ကျောင်းအစ်မကြီးအား များစွာသနားကရုဏာဖြစ်မိရင်း - သူကမှ ချမ်းသာလို့ စွဲလောက်အောင် အဖိုးထိုက် အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ရှိလို့ စွဲတာမို့ ကြား၍ကောင်းပါသေးသည်။ မိမိတို့မှာ သူဌေးသူကြွယ်လည်း မဟုတ်၊ သူလို စွဲစရာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းဟူ၍ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိသူအနေနဲ့ တစ်ခုခုကို နှလုံးသွင်း မမှန်၊ စွဲမိစွဲရာ ပြီးမကျွတ်မလွတ် ဖြစ်ပါက ရှက်ဖို့ပင်ကောင်းသေးတော့သည်ဟု တွေးမိကာ ဘာကိုမှ မစွဲမိအောင် ကြိုးစားအားထုတ်မှ တော်တော့မည်ဟု တွေးလိုက်မိပါတော့သည်။

□ ဒေါက်တာကြည်မြင့်(ပြန်အောင်)

မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဓဇ္ဇေသုတ် ပရိတ်
တော်တွင် တရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါး
ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြဆိုတော်မူထား
ပေသည်။

တရားဂုဏ်တော်ခြောက်ပါး

“သွက္ကာတော ဘဂဝတော
ဓမ္မော၊ သန္နိဋ္ဌိကော၊ အကာလိကော၊
ဧဟိပဿိကော၊ ဩပနေယျိကော၊
ပစ္စတ္တံဝေဒိတဗ္ဗော ဝိညုဟိတိ”

အနက်

၁။ ဘဂဝတော-မြတ်စွာဘုရား
သည်၊ ဓမ္မော- တရားတော်မြတ်ကို၊
သွက္ကာတော - ကောင်းစွာမသွေ ဟော
ကြားတော်မူအပ်သောကြောင့်၊ သွက္ကာ
တာ-ဂုဏ်တော်နှင့် ပြည့်စုံတော် မူပါ
ပေ၏။

ခံအောင် ကျော်ဖြင့်ကျေးဇူး ဂါထာထူး

၂။ ဘဂဝတော-မြတ်စွာဘုရား
၏၊ ဓမ္မော - ဟောကြားတော်မူအပ်
သော တရားတော်မြတ်သည်၊ သန္နိဋ္ဌိ
ကော - ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရှုမြင်အပ်
သောကြောင့်၊ သန္နိဋ္ဌိကဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ
တော်မူပါပေ၏။

၃။ ဘဂဝတော-မြတ်စွာဘုရား
၏၊ ဓမ္မော-ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမ
တော်မူအပ်သော တရားတော်သည်၊
အကာလိကော - အခါမလင့် အချိန်

အနွှေ အကျိုးပေးတတ်သောကြောင့်
အကာလိကဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါ
သည်။

၄။ ဘဂဝတော - မြတ်စွာဘုရား
ဓမ္မော - ဟောတော်မူသော ဆိုဆုံးမ
အသော တရားတော်သည်။ ဧဟိပဿိ
လာလုည့်ရှုလှည့် စမ်းသပ်လှည့်
မှတ်ကျောက်တင်ခံ၊ စမ်းသပ်ခံနိုင်
အကြောင်းကြောင့်လည်း၊ ဧဟိ

အနွှေအနွှေ (ဧဟိပဿိ) ၂၀၁၄

www.burmeseclassic.com

ပသယိကော - ဧတိပသယိက ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူပါပေ၏။

၅။ ဘဂဝတော - မြတ်စွာဘုရား၏၊ ဓမ္မော - ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမအပ်သော တရားတော်သည်။ ဩပနေယျိကော - ကိုယ်တွေ့ဒိဋ္ဌ အကျိုးရအောင် ကပ်၍ ဆောင်တတ်သော အကြောင်းကြောင့်လည်း။ ဩပါနေယျိကော၊ ဩပနေယျိကဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော် မူပါပေ၏။

၆။ ဘဂဝတော-မြတ်စွာဘုရား၏၊ ဓမ္မော - ဟောဖော်ညွှန်ပြ ဆိုဆုံးမအပ်သော တရားတော်သည်။ ဝိညာဟိ-ပညာရှိတို့သည်။ ပစ္စတ္တံ-အသီးသီးကိုယ်စီကိုယ်ငါ၊ ဝေဒိတဗ္ဗော-သိအပ်ခံစားအပ်သော တရားမည်ပါပေ၏။

ဤတရားဂုဏ်တော် ခြောက်ပါးမှ "အကာလိက" ဂုဏ်တော်နှင့် "ဧဟိပသယိက" ဂုဏ်တော်နှစ်ပါး၏ အကျိုးရရှိမှုကို ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါဖြင့် စွဲမြဲစွာ ရွက်ဆောင်သည့် ဘာသာခြား ခိုးသားတစ်ဦးနှင့် ကြုံဆုံခဲ့ရသည့် ဖြစ်ရပ်မှန် မှုခင်းတစ်ခုအကြောင်း ရေးသားတင်ပြအပ်ပါသည်။

၁၉၈၆ခုနှစ် ဇွေကာလ၊ တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းအချိန်၊ တနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီး မြိတ်(အရှေ့)မြို့နယ်၊ မြို့မရဲစခန်းမှ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူ ကျွန်တော်အား ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးသို့ လာရောက်ရန် ဖုန်းသတင်း ဝင်လာပါသည်။

ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရုံးသို့ရောက်ရှိပြီး ဦးစီးမှူးဆရာဦးဘိုးအိုမှ...

"လာ ဆရာစံ၊ မင်းကြီး အခန်းမှာ ခလရ(××)က တပ်ရင်းမှူး ရောက်နေတယ်"

ရုံးခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်အလေးပြု သတင်းပို့ပြီးသည်နှင့်...

"လာစခန်းမှူး၊ ထိုင်၊ ဒါ ခလရ(××)က တပ်ရင်းမှူး ဝိုင်းမှူးကြီး(××) ပဲ"

ဟု စားပွဲတွင် ထိုင်နေသည့် တပ်မတော်အရာရှိကြီးနှင့် မိတ်ဆက်

ပေးသည်။ ကျွန်တော်က လှည့်၍ အလေးပြု နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

"လေးစားပါတယ် ဝိုင်းမှူးကြီး" ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။

"လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ စခန်းမှူး ထိုင်ပါ"

ဟု တပ်ရင်းမှူးကြီးက လက်ပြ၍ ထိုင်ခိုင်းသဖြင့် စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်တွင်ကိုင်လာသည့် မှတ်စုစာအုပ်အား ဖွင့်၍ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်သည်။

ညွှန်ကြားလာသည်များကို မှတ်သားရန် အကျိုးအိတ်မှ ဘောလိပ်ကို ထုတ်ယူ ဖွင့်ကိုင်ရင်း အသင့်အနေအထားဖြင့် နားစွင့် စောင့်နေစဉ်ပင် ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးမှ ...

"ဦးဘိုးအိုလဲ ထိုင်ပါ၊ အခု ဒီတပ်ရင်းမှူးကြီးရဲ့ အိမ်တို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က ညဘက်မှာ ဖောက်တွင်း ခိုးယူခံရမှုဖြစ်ခဲ့တယ်၊ အခုထိ လခရအဖွဲ့က မဖော်ထုတ်နိုင်သေးဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ တပ်မတော်ရဲ့ လျှို့ဝှက်စစ်ဆင်ရေး၊ လုံခြုံရေးတွေနဲ့ ဆက်စပ်နေတာ ဖြစ်လို့ ဖြစ်စဉ်ကို လျှို့ဝှက်ထားရတယ်၊ အဲဒါ တပ်ရင်းမှူးကြီးက ရဲအတူအညီ တောင်းခံလာလို့ စခန်းမှူးလိုက်သွားပြီး အခင်းဖြစ်နေရာကို အသေးစိတ်စစ်ဆေးကူညီပေးလိုက်ပါ၊ အမှုတော့ မဖွင့်နဲ့ဦး၊ လျှို့ဝှက်အဆင့်မှာပဲ ထားပါ၊ လိုအပ်တဲ့ဆက်သွယ်မှု ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုတွေကို ဦးစီးနဲ့ဆက်သွယ်ပါ"

ဟု ညွှန်ကြားလာပါသည်။

ကျွန်တော်က တပ်ရင်းမှူးကြီးဘက်လှည့်၍ ...

"ဝိုင်းမှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ရဲစခန်းပြန်ပြီး အမှုစစ် သေတ္တာ ယူချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့် ဘာသာဆိုင်ကယ်နဲ့ လိုက်လာပါမယ်" ဟု ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ တပ်ရင်းမှူးမှ ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေပြီး ...

"ဒီလို လုပ်ဗျာ၊ အခု ကျုပ် ပြန်သွားပြီး ရဲစခန်းကို ကားလွှတ်ပေးလိုက်

မယ်၊ စခန်းမှူး အရပ်ဝတ်လဲပြီး လိုက်လာပေါ့၊ ဆိုင်ကယ်နဲ့လာရင် ဝိတ်မှာ စစ်ဆေးခံနေရဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်တော့် တပည့်တစ်ယောက်ကိုပါ ခေါ်လာခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ"

"ရပါတယ်၊ အရပ်ဝတ်နဲ့ပဲ ခေါ်လာပေါ့"

ဤသို့ဖြင့်ပင် ကျွန်တော်နှင့် နယ်ထိန်းတပ်ကြပ် အောင်ငွေတို့နှစ်ဦး တပ်ရင်းမှူးအိမ်သို့ ရောက်သည့်အခါ တပ်ရင်းမှူးကြီးမှာ ယူနီဖောင်းပင် မခွင့်သေးဘဲ ၎င်း၏ ဇနီးနှင့်အတူ စောင့်ကြည့်ခံပါသည်။ ကော်ဖီနှင့်မုန့် စားသောက်ပြီးနောက် ...

"ဝိုင်းမှူးကြီးနဲ့ ဝိုင်းမှူးကြီးကတော်တို့ကို ကျွန်တော် တင်ပြချင်တယ်"

"ပြောပါ စခန်းမှူး"

"ကျွန်တော့်ကို တပည့်တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ဖြစ်စဉ်အမှန်အတိုင်း ပြောပြပေးချင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် နှုတ်လုံဖို့ ကတိပေးပါတယ်၊ ဒါမှ ကျွန်တော် တွက်ဆလို့ရပါမယ်ခင်ဗျာ၊ ဆရာအောင်ငွေ အပြင်မှာ ဘာစောင့်နေ" ဟု တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်ပါသည်။

တပ်ရင်းမှူး ကတော်ကလည်း

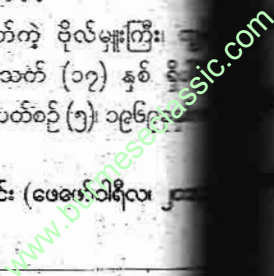
"ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ စခန်းမှူးပြောတာမှန်တယ်၊ ဒါမှ သူတို့ ရဲတပ်ဖွဲ့နဲ့ ဆက်စပ်စဉ်စားနိုင်မှာလေ"

ဟု ပြောလာသည်။ တပ်ရင်းမှူးကြီးက ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် ...

"စခန်းမှူးက ရဲထဲမှာ အသေကြာပြီလား"ဟု မေးလာသည်။

ကျွန်တော်၏ ကိုယ်ရေးအရာအလက်များကို ဆန်းစစ်ခြင်းဟု ဆိုလိုက်သဖြင့် ...

"ဟုတ်ကဲ့ ဝိုင်းမှူးကြီး၊ ကျွန်တော်ရဲ့လုပ်ဆက် (၁၇) နှစ် နဲ့ နေထိုင်ဖော်ကြီးအပတ်စဉ် (၅) ၁၉၈၆ခုနှစ်

ဆင်တန်းဆင်းပါတယ်။ စစ်ကိုင်းတိုင်း
ဆသကြီး။ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးတွေ
မှာ တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီး
ဒီတနင်္သာရီတိုင်းဒေသကြီးကို ၁၉၈၀
ပြည့်နှစ်က ရောက်လာတာပါ။ ဒီမြို့မ
ခေန်းတာဝန်ကိုတော့ ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး
ဦးစီး(၁)ဌာနစိတ် တာဝန်ခံကနေ
၁၉၈၅ ခုနှစ်မှ ပြောင်းလဲ တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ရတာ ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျာ။
ကျွန်တော်က ဗြိတိသျားပါ”

ဟု ရာဇဝင် အကျဉ်းချုပ်၍
ဆင်ပြလိုက်ပါသည်။

“ဦးစီး(၁)မှာ တာဝန်ကျခဲ့တာ
ဆိုတော့၊ လခရ အဆင့်တွေကို သိပြီး
သားမို့ မပြောတော့ပါဘူး။ ကျုပ်လဲ
ခန်းမှူးလိုပဲ မနှစ်ကမှ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး
ထူးတိုးပြီး ဒီတပ်ကိုရောက်လာတာ
ပါ။ ကျုပ်အိမ်ဖောက်ခံရတာ ဆိုပေမယ့်
ဆင်ရင်းလုံခြုံရေး အစီအမံ ကျိုးပေါက်
ဆွဲမို့ ကျုပ်အတွက်ရော၊ တပ်အတွက်
ရော မကောင်းဘူးလေ။ ဒါကြောင့်
ဒီစွဲကို လျှို့ဝှက်အဆင့် သတ်မှတ်ပြီး
ဆင်ရင်း ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်ကြီးကို
ဆက်ထုတ်ခိုင်းတားတာ တစ်ပတ်ရှိပြီဗျာ။
ဒါမှ မထူးခြားလို့ ရဲမင်းကြီးဆီ ပုဂ္ဂိုလ်
အရ အကူအညီတောင်းရတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်မှူးကြီး။ ကျွန်
ဆင်နားလည် သဘောပေါက်ပါတယ်။
ဒီကြီးကလဲ ညွှန်ကြားလိုက်ပြီးသားပါ
ဗျာ”

“ကျုပ်တို့ မိသားစုက လေး
ဆက်တည်းပါ။ သမီးက (၉)တန်း၊ သားက
၉တန်း၊ အထက(၁)မှာ နေကြတယ်။
ကျုပ်က ညောင်လေးပင်သားပါ။ စခန်း
မှူး ဆီခွင်တာသာ မေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး အမှုဖြစ်
ခဲ့ အသေးစိတ်ကို သိချင်တာပါ။ ဘယ်
အထက ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်နေရာမှာ
နေတော့လုပ်ပြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ သိခဲ့တာ
လားဗျာ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က ဂေါက်
ပေါက် ညနေ ၆း၃၀ လောက် အိမ်ပြန်

ရောက်တယ်ဗျာ။ ရေချိုးပြီး မိသားစု
အားလုံး ထမင်းစားကြတယ်။ သမီးနဲ့
သားက တီဗွီထိုင်ကြည့်ကြတယ်။ ကျုပ်
တို့ လင်မယားက လမ်းတစ်ပတ်ထွက်
လျှောက်တယ်။ ညနေ ၈ နာရီ တီဗွီ
သတင်းနားထောင်ပြီးတော့ သမီးတို့ကို
စာကြည့်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ၁၀ နာရီကျော်
လောက်မှာ ကျုပ်တို့ အိပ်ရာဝင်ကြ
တယ်ဗျာ။ နောက်နေ့ မနက် အိပ်ရာက
နိုးတော့ ရေချိုးခန်းဝင် မျက်နှာသစ်
ရာမှာ ခေါင်းအုံးအောက်မှာ ထားတဲ့
ကျုပ်သေနတ်က ရေချိုးခန်းထဲက မှန်
စင်ပေါ်ရောက်နေတာတွေ့လိုက်ရတယ်။
ကျုပ်လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးနဲ့ လက်က
လက်စွပ်လဲ မရှိတော့ဘူး။ မိန်းမကို နှိုး
ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သူ့မှာလဲ ဆွဲကြိုး။
လက်ကောက်၊ နားကပ်တွေ မရှိတော့
ဘူး။ ဝီရိတ်ခါး၊ မှန်တင်ခုံ အံဆွဲတွေလဲ
ပွင့်နေတယ်။ မှန်တင်ခုံပေါ် ချွတ်တင်
ထားတဲ့ ကျုပ်လက်ပတ်နာရီရယ်၊ အံဆွဲ
ထဲကငွေ (၅)သိန်းရယ် မရှိတော့ဘူးဗျာ။
မိနိုထဲက လက်ဝတ်လက် စားတွေ ထည့်
ထားတဲ့ ဘူးတော့ရှိတယ်။ ဒါနဲ့ ကလေး
တွေ အခန်းသွားနိုးတော့ သူတို့ အခန်း
တံခါးလဲပွင့်နေပြီး သူတို့ ကိုယ်မှာ ဝတ်
ထားတဲ့ ဆွဲကြိုးနဲ့ လက်ပတ်နာရီတွေလဲ
မရှိကြတော့ဘူးဗျာ။

အဲဒီတော့မှ သူ့ခိုး ဝင်ခိုးသွား
တာပဲဆိုပြီး အိမ်တံခါးတွေ လိုက်ကြည့်
တော့ အားလုံးအတွင်းချက်တွေချပြီး
ပိတ်လျက်ပဲ တွေ့ရတယ်။ မီးဖိုဆောင်
တံခါးတွေလဲ ပိတ်ရက်ပဲ တွေ့ရတယ်။
ဒီဇဉ်ခန်း ပြတင်းပေါက်က သံဆန်ခါပဲ
အတွင်းကို ဟနေတာ တွေ့တယ်။ ဒီ
ပြတင်းနှစ်ပေါက်ကတော့ သံဆန်ခါတပ်
ထားတာမို့ အမြဲ လေဝင်လေထွက်
ကောင်းအောင် ဖွင့်ထားတာ။ ညက
မသောက်ဘဲ ထားခဲ့တဲ့ ကော်ဖီကြမ်းနဲ့
စီးကရက်ဘူးထဲက စီးကရက် နှစ်လိပ်
လဲ သောက်သွားတယ်ဗျာ”

ဟု ရှည်လျားစွာ တစ်ဆက်
တည်း ပြောပြလေသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ အိမ်ခန်းထဲခါး
တွေကကော အတွင်းချက်ချထားဘူး
လား”

“တံခါးလက်ကိုင်ဘုက လှည့်ဖွင့်
ရတာလေးဗျာ။ အတွင်းက ခလုတ်ချ
ပိတ်တာပေါ့။ အပြင်ကသော့နဲ့ ဖွင့်မှ
ပွင့်တာ”

“ဗိုလ်မှူးကြီး ကော်ဖီပန်းကန်နဲ့
စီးကရက်ဘူးကို ကိုင်ထားကြသေးလား”

“ဟာ၊ စခန်းမှူးကလဲ။ ဆေး
ကြောပြီး နေ့တိုင်းဖုန်သုတ် သန့်ရှင်းရေး
လုပ်နေကြတာ။ ကိုင်ကြတာပေါ့”

“အင်း . . . ဒါဆို လက်ဗွေရာ
မရနိုင်တော့ဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး”

“အေးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ သတိလဲ
မထားမိ။ သိလဲမသိလိုက်လို့ပေါ့။ ဒါပေ
မယ့် သူ့ခိုးသောက်သွားတဲ့ ဆေးလိပ်တို
နှစ်ခုတော့ ရှိနေသေးတယ်ဗျာ။ ကျုပ်က
ဆေးလိပ်ပြာခွက်ကို အမှတ်တရ ဖြစ်
အောင် နှိုးကော်ထဲ ထည့်ထားတယ်ဗျာ”

ဟုပြော၍ ဆေးလိပ်ခွက်ကို
ထုတ်ယူ ပြသလေသည်။ ဖင်ဆီခံ ငါး
သုံးလုံး စီးကရက်အတို နှစ်ခုနှင့် စီး
ကရက်ပြာ အချို့တွေ့ရသည်။ စီးကရက်
တိုနှစ်ခုစလုံး၏ ဖင်ပိုင်းမှာ ပိပြားနေ
လေသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီး လက်စွပ်က ဘယ်
မှာ ဝတ်ထားတာပါလဲ။ အမြဲပဲ ဝတ်
ထားတာလား ခင်ဗျာ”

“ကျုပ်အဖေရဲ့အံသွားကို လက်
စွပ်ကွင်းပြီး ဒီညာဘက် လက်ခလယ်
မှာ ဝတ်ထားတာ။ အမြဲဝတ်ထားတာ
ပေါ့။ လက်ပတ်နာရီကိုသာ ညာဘက်
ဖြုတ်အိပ်တာပါ”

“လက်စွပ်က ချောင်နေလို့လား
ဗိုလ်မှူးကြီး”

“မချောင်ပါဘူး။ စခန်းမှူးက
ကျုပ် အအိပ်ကြီးတယ် ထင်လို့လား။
ကျုပ် နားလဲပါးတယ်။ အအိပ်လဲ ဆတ်
တယ်။ ကြွက် ဖြတ်ပြေးတာတောင် နိုး
တယ်ဗျာ။ ရှေ့တန်းမှာဆို ခြင်သံကြားရင်
တောင်နိုးတာဗျာ။ အခုဟာက အိပ်ဆေး

မိသလားလို့၊ ဘာမှကို မသိလိုက်ဘဲ မနက်နိုးမပဲ သိတော့တာဗျာ”

“ဗိုလ်မှူးကြီး မှတ်မိသလောက် ပြောပြပါဦး” ဟု ဆက်မေးလိုက်သည်။
တပ်ရင်းမှူးကတော်မှ . . .

“အဲဒီညက ကြက်သားဆီပြန်၊ ဘူးသီးဟင်းခါးဟင်းချို၊ ငါးပိသုပ်နဲ့ နုံးပတီသီး၊ သခွားသီးတို့စရာ၊ မြင်းခွာ ရွက်သုပ်နဲ့စားကြတာပါ။ ထမင်းစားပြီး တော့လဲ သင်္ဘောသီးမှည့် တစ်စိတ်စီ သံပရာရည်ညှစ်ပြီး စားကြပါသေးတယ် စခန်းမှူး။”

အိပ်ခါနီးမှာ ကော်ဖီကြမ်း တစ်ခွက်စီ သောက်ကြပါတယ်။ အစ်ကို ကတော့ ဗိုက်တအားတင်းနေလို့ဆိုပြီး မသောက်တော့ဘဲ ထားခဲ့တာပါ။

“အစ်မကြီးတို့ ထမင်းဟင်းနဲ့ စား စရာတွေကို ဘယ်သူ လုပ်ပေးတာလဲ ခင်ဗျ”

“တပ်ကပေးထားတဲ့ ရဲဘော်နှစ် ယောက်ရှိတယ်။ ဧည့်သည်တွေလာတဲ့ အခါကျရင်တော့ ရဲမေတွေအကူခေါ်ရ တာပေါ့။ ကျွန်မတို့လဲ ထမင်းစားပြီး အိုးခွက်ပန်းကန်တွေ သိမ်းဆည်းပြီး ပြန်ကြတာပဲ။ ညဘက်ကတော့ ကျွန်မပဲ ကော်ဖီဖျော်ပါတယ် စခန်းမှူး။”

“အဲဒီ စားစရာအကျန်တွေ ရှိနေ သေးရင်တော့ ဓာတုဗေဒဝန်ဆီပို့ပြီး အိပ်ဆေးခတ်၊ မခတ် စမ်းသပ်လို့ရပါ တယ်”

“ဘယ်ရှိတော့မှာလဲ စခန်းမှူးရ၊ အဲဒီညကပဲ အားလုံးဆေးကြောပစ် လိုက်ပြီဟာကို”

“အဲဒီလူ ရဲဘော် နှစ်ဦးရယ်၊ လိုင်းကင်း တာဝန်ကျ ရဲဘော်ငါးဦးရယ် ကို တပ်ရင်းအချုပ်ထံ ထည့်ထားတယ် ဗျ။ သူတို့ကတော့ ဘာမှ မသိဘူးလို့ဘဲ ငြင်းဆန်နေကြတယ်”

ဟု တပ်ရင်းမှူးကြီးမှ ပြောပြပြီး အိပ်ဆေးအခတ်ခံရသည်ဟုသာ တစ် ထစ်ချပြောနေပြန်တော့သည်။

ကျွန်တော်က . . .

“ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော် အိမ် အတွင်း၊ အပြင်တွေကို လိုက်စစ်ကြည့် ချင်ပါတယ်”

“ကြည့်ပါ၊ ကြည့်ပါ စခန်းမှူး လိုအပ်တာသာ လုပ်ပါ”

ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်းပင် အိပ် ခန်းများ၊ တံခါးများ၊ အိမ်တွင်းသို့ဝင်နိုင် လောက်သည့် အပေါက်များ ရှိမရှိကို အသေးစိတ် ချောင်ကြို၊ ချောင်ကြား မကျန် ကြမ်းခင်းကအစ လိုက်စစ်ကြည့် သည်။

ဧည့်ခန်း လေသာပြတင်းပေါက် သံစကားအဟယမှ လွဲ၍ မတွေ့ရပေ။ အတွင်းဘက်ဆီသို့ တွန်းဖွင့်ပြီး ၎င်း အပေါက်မှပင် အိမ်ထဲသို့ဝင်၍ ၎င်း အပေါက်မှပင် ပြန်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်နိုင် သည်ဟု တွက်ဆမိသည်။

ဆရာအောင်ငွေထံမှ အမှုစစ် သေတ္တာတောင်းလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက် တောင်တွင် လက်ဗွေရာ ဖော်ကြည့်ရာ ထင်သွားသည့် လက်ဗွေရာ မတွေ့ရပေ။ မှန်ဘီလူးဖြင့် လက်ဗွေရာများကိုကြည့် ရင်းမှ သံဆန်ခါမှန်ကုက္ကတ်တွင် ညှပ်နေ သည့် ဆံပင်ခြည်သုံးပင်ကိုတွေ့လိုက်ရ သည်။

အိမ်အပြင်ထွက်၍ သံဆန်ခါ ပေါက်အား ထပ်မံ ကြည့်ရှုပြန်လေရာ ဦးခေါင်းတစ်လုံးစာ ဝင်ဆုံရုံသာ ရှိပြီး ပြတင်းပေါက်အပြင်မှာ ကျွန်တော်၏ ပခုံးမျှသာရှိသည်။ အုတ်ဖိနပ်ခံ၍ သစ် ဖြင့် တိုင်တင်ထားသော်လည်း မြေပြင် နှင့်ခါးပန်းမှာ တစ်တောင်ခန့်သာ မြင့် ပေသည်။ လုံခြုံရေးကင်းထံမှာ အရာ ရှိများ၏ လိုင်းခန်းထိပ်၊ တပ်ရင်းမှူး အိမ်၏ နောက်ဘက် ကိုက်(၅၀)ခန့် အကွာတွင် ရှိနေလေသည်။

အိမ်ဘေးပတ်လည်နှင့် လူသွား လမ်း တစ်ဝိုက် လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုပြီး ကျွန်တော် အိမ်ပေါ် ပြန်သွားလိုက် သည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ချုပ်ထားတဲ့ ရဲဘော်တွေကို သွားတွေ့

ချင်ပါတယ်။ ဒီစီးကရက်တို့ နှစ်ခုကိုပဲ ယူခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

“ရပါတယ် စခန်းမှူး”

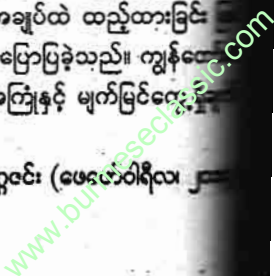
ဟု ပြော၍ စီးကရက်တို့ နှစ် ခုကိုလည်း ပလတ်စတစ်အိတ်တွင်း ထည့် သွင်းလိုက်သည်။ ရေတစ်ခွက် တောင် ယူကာ လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ပြားထဲ ရေထည့်၍ သံဆန်ခါကြားမှ ရသည့် ဆံပင်သုံးချောင်းကို ရေထဲ ချကြည့် လိုက်သည်။

ဆံပင်မှာ ဆီထေ့ထွက်ခြင်း ခံ တွန့်လိမ်နေလျက် နီကြောင်ကြောင် အရောင် ဖြစ်နေသည်။ ရေထဲမှ ဆံ ပယူပြီး စက္ကူဖြူပေါ်တင်၍ ဆွဲဆန်တိုင်း ကြည့်ရာ နှစ်လက်မခန့်အရှည် ရှိ နေသည်။

တပ်ရင်းမှူးကြီး၏ စီးကရက် ဘူးနှင့် မီးခြစ်ကိုပါယူ၍ ဗဟိုထပ် အချုပ်ရှိ ရဲဘော်(၇)ဦးထံ တပ်ရင်း ကားနှင့်ပင် သွားတွေ့သည်။ အားလုံး ဆံပင်များမှာ အနက်ရောင် ကဆံ ဆံတောက်များဖြစ်ပြီး ဆံပင်ကောင် သူတစ်ဦးမျှ မပါပေ။ စီးကရက် ထဲ လိပ်စီပေး၍ သောက်ခိုင်းလိုက်ပြီး အကြောင်းရှာ စကားပြောရင်း အခတ် ကြည့်ရာ လက်ညှိုးနှင့် လက်ခေလ ညှပ်၍သောက်သူ(၃)ဦး၊ ဖင်စီခံအခတ် ကိုက်ပြီး သောက်သူ(၂)ဦး၊ လက် ခေလက်ညှိုးဖြင့်ကိုင်၍သောက်သူ (၂) ဦး တွေ့ရသည်။

စီးကရက်တစ်လိပ် မီးထွေး လောက်ချိန်တွင် စကားစဖြတ်၍ တပ် ရင်းမှူးအိမ်သို့ ပြန်လာလိုက်သည်။

တပ်ရင်းမှူးကြီးမှာ တာဝန် အရရော၊ တပ်လုံခြုံရေးအရရော ငို မှုဖြင့် အိပ်ဆေးအခတ်ခံရပြီး အနီး ရှိနေသူ အကြောင်းသိများ၏ လက် ခေလက်ညှိုးဖြင့် အိပ်ဆေးအခတ်ခံရပြီး အနီး မပြန်နိုင်မီ လက်ညှိုးမှုရယူ၍ ရဲ များကို အချုပ်ထံ ထည့်ထားခြင်း ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။ ကျွန်တော် အတွေ့အကြုံနှင့် မျက်မြင်တွေ့

အရမှာမှ ထိုရဲဘော်များ မဟုတ်နိုင်ကြောင်း သုံးသပ်မိသည်။

စီးကရက်ဖင်စီခံ ပြားအောင်ထက်ခွဲကြားညှပ်သောက်ကြခြင်း မရှိသည့်အပြင် ဆံပင်များမှာလည်းမထူ၊ ဆံပင်လိမ်ကောက်သူတစ်ဦးမျှ မပါရှိ၍ အိပ်မွေ့ချ အတတ်ဖြင့် ကျွေးလွန်သွားသူ အပြင်လူသာ ဖြစ်မည်ဟု တွေးလာသည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ၊ အချုပ်ထဲက ရဲဘော်တွေအားလုံး သူ့ခိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ဟု ကျွန်တော်၏ ကောက်ချက်သဘောထားကို ရှင်းလင်းပြောပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် အပြင်က သူ့ခိုးလားခန်းမှူး”ဟု လက်မခံချင်သလို လေသံမျှဖြင့် ပြန်မေးလာသည်။

“ဖြစ်ဖို့များပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ဒီစီးကရက်တို့ နှစ်ခုနဲ့ ဒီဆံပင်ဖြည့် သုံးချောင်းက ပြောပြနေပါတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ တစ်သားစုလုံးအိပ်ဆေးခတ်ခံရတာ အသေအဘာပဲ၊ ဒါ အနီးကပ်လုပ်ကြံမှုရမှာ”

“အိပ်မွေ့ချအတတ်နဲ့ အိပ်မွေ့ချဦး လုပ်သွားတာလို့ထင်ပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

“အပြင်လူတစ်ယောက် ဒီတပ်ဆင်လာဖို့ဆိုတာဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ အထိုင်းအပါအဝင် တပ်ရင်း အတွင်းက လူလခရ ကင်းတွေ အဆင့်ဆင့် ရှိတဲ့အပြင် ညဘက်မှာ လှည့်ကင်း၊ ပတ်ကင်းနဲ့ အိပ်ဖန်စောင့်ကင်းတွေပါ ရှိနေတာလေ”

“ကျွမ်းကျင်တတ်သိတဲ့ ဖောက်ဖျက်ဖို့တွေကတော့ ဝင်ထွက်သွားနိုင်ခွမ်းရှိပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး ခင်ဗျာ”

“အဲဒါဆို၊ စခန်းမှူးတို့တာဝန်ပဲဗျာ၊ အပြင်သူခိုးဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့အမှားပေါ့”

“အပြင်သူခိုးတိုင်းကိုလဲ ကျွန်တို့ မသိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့်

သူတို့ရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အမူအကျင့်တွေကိုတော့ မှတ်တမ်းတင်ထားတာတွေ ရှိပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊ အဲဒီ မှတ်တမ်းအကူအညီနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီးရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို အခြေခံပြီး စုံစမ်းဖော်ထုတ်ရမှာပါခင်ဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ ရဲတွေမွေးထားတာတွေ ရှိမှာပေါ့၊ အမှုပေါ်ရင် တော်ပြီဗျာ၊ ကျုပ်ပစ္စည်း အားလုံး ပြန်မပေးရင်လဲ ရတယ်၊ လုံခြုံရေးအစီအမံ ကျိုးပေါက်မှုအတွက်ပဲ အရေးတကြီးသိချင်နေတာ၊ အဲ၊ ကျုပ်အဖေရဲ့ အံသွားလက်စွပ်ကိုတော့ ပြန်လိုချင်တယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော်တို့ ရဲတွေအပေါ်မှာ ဒီလိုပဲ အများစုက ထင်နေကြတာပါ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကိုလိုနီခေတ်လက်ထက်က ကျင့်သုံးခဲ့တဲ့အကျင့်၊ စရိုက်ဆိုးတွေ အခု ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာ မရှိတော့ပါဘူး၊ သိပ္ပံနည်းကျ စုံစမ်းစစ်ဆေးဖော်ထုတ်နိုင်နေပါပြီ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးအမှုကို ကျွန်တော်ပေါ်အောင် ဖော်ပေးပါမယ်၊ အချိန်တော့ပေးပါ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ”

“ဆောရီးဗျာ၊ ကျုပ်က စာတွေ ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ မြင်ရတွေ့ရလို့ ပြောမိလိုက်တာပါ၊ ခေတ်ပြောင်းတော်လှန်ရေးကြီး အောင်မြင်နေပြီပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”

“အေးဗျာ... လိုအပ်တာရှိရင် ကျုပ်ကို ပြောပါ၊ မြန်မြန်ပေါ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

တပ်မတော်အရာရှိကြီး တစ်ဦး၏ နှုတ်မှ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေအပေါ်တွင် အထင်အမြင်လွဲမှားနေမှု စကားပြောကြားလာခြင်းအတွက် မခံချင်သည့် စိတ်ခံစားမှုဖြစ်ပေါ်လျက် အမှုကို မပေါ်ပေါ်အောင် လိုက်မည်ဟု သိန္နီဌာန်ချကာ နှုတ်ဆက်ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ အခင်းဖြစ်ရပ် စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်၊ သုံးသပ်ခန့်မှန်းချက်များနှင့်အတူ တပ်ရင်းမှူးကြီး၏

ပြောစကားများပါမကျန် အပြည့်အစုံ သတင်းပို့တင်ပြလိုက်သည်။

“စခန်းမှူး၊ အဲဒီစကားအပေါ် ဒေါသနဲ့ မခံစားနဲ့လေ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းကိုက မကောင်းခဲ့လေတော့ အခုထိ ပုလိပ်လို့ အခေါ်ခံနေရတုန်းပဲကိုး၊ တကယ်တော့ တပ်ရင်းမှူးကိုလဲ အပြစ်မပြောထိုက်ပါဘူးလေ၊ အခုထိဝတ္ထုတွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေမှာလဲ ခဲမကောင်းကြောင်းတွေပဲ ဖော်ပြနေကြတာကိုး၊ အဲဒါတွေမြင်ကြ တွေ့ကြတာဆိုတော့ အထင်အမှတ် မှားနေတုန်းပဲပေါ့၊ အမှုပေါ်ဖို့ပဲ ကြိုးစားပါ၊ အကူလိုရင် ဦးစီးသိသတင်းပို့ပြီး လိုအပ်သလိုလုပ်ပါ၊ တကယ်တော့ တပ်ရင်းမှူးကြီးက စိတ်ရင်းကောင်းရှိပြီး ဖြောင့်မတ်သူပါ၊ ကျုပ်တို့ ဂေါက်ရိုက်ရင်း အကျွမ်းဝင်နေကြပြီးသားပါ၊ နောက်တော့ နားလည်သွားမှာပါ”

ဟု ဖြေဆိုပေးလေသည်။

ကျွန်တော် ရဲစခန်းပြန်ရောက်ပြီး နောက် အမှုစစ်အဖွဲ့၊ နယ်ထိန်း(လူဆိုးထိန်း)အဖွဲ့၊ နယ်မြေရဲကင်းမှူးများ အားလုံးကို ခေါ်လိုက်သည်။ အမှုဖြစ်စဉ်နှင့် အခင်းဖြစ်နေရပ်၊ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်၊ သုံးသပ်ချက်တို့ကို အသေးစိတ်ရှင်းပြသည်။

“တို့တပ်ဖွဲ့အပေါ်မှာ အထင်အမြင်သေးနေကြသေးတယ်၊ မကောင်းမြင်နေကြသေးတယ်ကွာ၊ ဒီအမှုကိုအမြန်ပေါ်အောင် ဖော်ပေးနိုင်ရင် တပ်ရင်းမှူးကြီးနဲ့ ဆက်စပ်တဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့ အမြင်မှန်ကိုရမှာမို့ တို့တပ်ဖွဲ့အတွက် ဆုကြီးတစ်ခုပဲကွာ၊ ဒါကြောင့် အားလုံးအလေးအနက်ထားပြီးတော့ အရေးကြီးတာဝန်အဖြစ် သတ်မှတ်ဆောင်ရွက်ကြရမယ်”

ဟု ပြောဆို၍ ကျွန်တော်၏ ကောက်ချက်အရ ဆံပင်တွန့်လိမ်နေပြီး ဆီလူးလေ့မရှိသော၊ စီးကရက်ကြိုက်သော၊ လက်မနှင့်ညှပ်၍ သောက်တတ်သော၊ ဆံပင်နီကြောင်ကြောင်အရောင်

ရှိသော၊ အရပ်ငါးပေကျော်သော၊ ခိုး
တတ်ဝှက်တတ်သူ၊ ဗမာထဲက ဆိုလျှင်
အလုပ်ကြမ်းသမား။ ကုလားထဲကဆို
လျှင် တမာဂူရှုတတ်သူတို့ကို ရပ်ကွက်
တစ်ခုချင်းအလိုက် ပိုက်စိပ်တိုက်စိစစ်
ဖော်ထုတ်စေလိုက်သည်။

ရဲစခန်းရှိ နယ်ထိန်းမှတ်တမ်း
များ၊ လူဆိုးအညွန့်မာတိကာ စာကတ်
များကိုလည်း ကြည့်ရှုရှာဖွေစေသည်။

နှစ်ရက်အကြာတွင် တပ်ရင်းမှူး
ထံမှ ကားလွှတ်၍ ခေါ်လာပြန်သည်။
ရောက်သည်နှင့် တပ်ရင်းမှူးကြီးက . .

“စခန်းမှူးရေ မနေ့ကမှ သမီးက
သူ့ရဲ့ ဘရာစီယာ တစ်ထည်ပါ အခိုးခံ
ရကြောင်း ပြောပြတယ်ဗျ။ ဒီသူခိုးက
အထည်ကောင်းတွေ အများကြီးရှိတာ
ယူမသွားဘဲ သမီးရဲ့ ဘရာစီယာကို ရွေး
ယူသွားတာဆန်းနေတယ်။ အဲဒါတယ်လို့
သဘောလဲလို့ ကျုပ်ရဲ့ ဂေါက်ဦးထုပ်
တစ်လုံးလဲ ပါသွားတယ်ဗျ”

“ဟုတ်တယ် စခန်းမှူးကြီး၊ ကျွန်မ
တို့သမီးက အထက(၁) (၉)တန်းမှာ
ဘက်စုံထူးချွန်ဆု ရထားတာလေ။ မနာ
လိုတဲ့သူတွေ၊ သူ့ကို လိုက်ပြိုင်နေတဲ့သူ
တွေလဲ ရှိနေတယ်ရှင်။ ဒီဘက်မှာ စုန်း
တွေ၊ အောက်လမ်းဆရာတွေ ပေါတယ်
လို့ ကြားထားရတော့ ပြုစားခံရမှာ
ကြောက်နေရတယ်။ သမီးလဲကြောက်
ပြီး ကျောင်းမတက်ရဲဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ဟု တပ်ရင်းမှူး ကတော်မှလည်း
ပြောလာသည်။

“ဘာမှ ဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူးခင်
ဗျာ၊ မြို့ပေါ်မှာ အချို့အိမ်တွေလဲ အခု
လိုပဲ ဖြစ်ခဲ့တာတွေရှိပါတယ်။ ဒါဟာ
သူခိုးရဲ့ ထူးခြားတဲ့ စရိုက် ဖြစ်မှာပါ။
ကျွန်တော်တို့အတွက် အမှုလိုက်ရတာ
ပိုတောင် တောင်းပါသေးတယ်”

ဟု ပြန်ပြောပြီး ဒုစရိုက်သမား
များတွင်ရှိတတ်သည့် အမှုအကျင့်များ
အကြောင်းကို နားလည်သဘောပေါက်
အောင် ဆက်ပြောပြရလေသည်။

“အင်းဗျာ၊ ကျုပ်တို့က စစ်
ပညာပဲကျွမ်းတာ၊ ရဲပညာတော့ မကျွမ်း
ဘူးလေ။ လူတွေ ပြောနေကြသလို
အောက်လမ်းပညာနဲ့ ပြုစားတာ၊ ဖျက်
ဆီးတာတွေကိုပဲတွေ့ပြီး စိတ်ပူနေတာ
ဗျ။ မစိုးရိမ်ကျောင်း ဆရာတော်ကို
တောင် သွားပင့်ခိုင်းထားတယ်။ ကြိုတင်
ပြီး အကာအကွယ် လုပ်ခိုင်းရအောင်
လို့ပေါ့”

“ကောင်းပါတယ် ဗိုလ်မှူးကြီး၊
စိတ်ရှင်းသွားတာပေါ့။ ဆရာတော်ကြံ
လာတဲ့အထိ ကျွန်တော်လဲ စောင့်နေ
ပါရစေခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လဲ တစ်ခါ
တည်း အကူအညီရအောင် လျှောက်
ထား။ ကန်တော့ပြီးမှပဲ ပြန်ပါတော့မယ်”

ဆရာတော်ကြီးအား ဆွမ်းကပ်
ပြီးနောက် ကျွန်တော်ကပင် အမှုကိစ္စ
အမြန်ပေါ်အောင် မေတ္တာပို့ပေးပါရန်
နှင့် အဆောင်အယောင် ယတြာများ
ဆောင်ရွက်ကာကွယ်ပေးပါရန် ရင်းနှီးပြီး
ဆရာတပည့်ပီပီ အကြောင်းစုံကိုပြောပြ
လျှောက်ထားလိုက်ပါသည်။

“ဒကာကြီးတို့နှစ်ဦးက တစ်ကိစ္စ
တည်းပဲဆိုတော့ ဘုန်းကြီး ရတနာဒီပံ
ဖယောင်းတိုင်ကို စီရင်ပေးပါမယ်။ တစ်
ခါတည်း နှစ်ကိစ္စလုံး ပြီးပါတယ်”

“တပည့်တော်မတို့ရဲ့ သမီး
အတွက်လဲ အန္တရာယ်ကင်း အကာ
အကွယ် အဆောင်ယတြာလုပ်ပေးပါဦး
ဘုရား”

“ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး ဒကာမ
ကြီး။ စိတ်သောကမရှိပါနဲ့၊ အခုဘုန်းကြီး
အန္တရာယ်ကင်းပရိတ်၊ အရံအတား
လုပ်ပေးခဲ့မယ်။ ရတနာဒီပံ ဖယောင်း
တိုင် စီရင်ပြီး ပို့ပေးလိုက်မယ်။ အိမ်က
ဘုရားကျောင်းဆောင်ရွှေမှာ မီးပူဇော်
ပေါ့။ (၃)ရက်၊ (၅)ရက်၊ (၇)ရက်
အလွန်ဆုံး(၉)ရက်အတွင်း အကျိုးပေး
ပါလိမ့်မယ်”

ဟု အမိန့်ရှိပြီး အန္တရာယ်ကင်း
ပရိတ်တော်များကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈယ်
ခြင်း၊ အရံအတားစည်းများချထားခြင်း။

ကလေးများအား ပရိတ်ချည်များ ချည်
ပေးခြင်းများ ပြုလုပ်ပေးလေသည်။
ဆရာတော်ကြီးအား ပြန်ပို့သည့်ကား
ပင် ကျွန်တော်လည်း တစ်ပါတည်းပြု
လိုက်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ညနေတွင် နယ်
ထိန်းအဖွဲ့မှ ဒုတပ်ကြပ်ငွေရီမှ . .

“ဆရာ၊ မြို့သစ်စက်ဝင်းအတွက်
ထဲမှာ ဆရာ ရှာခိုင်းတဲ့လူနဲ့ တူတဲ့လူ
သတင်းရထားပါတယ်”

ဟု သတင်းပို့လာသည်။

“အဲဒီလူရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဝင်
စုံစမ်းပြီးပြီလားကွ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလူက ထောင်
ထွက် တစ်ယောက်ပါ။ ဘုတ်ပြင်းဘဝ
က ပသျှူးစစ်လို့ပြောပါတယ်။ အခု ဒီ
လူက အရပ်ပျက်မ တစ်ဦးနဲ့ ခေါင်း
သင်းနေပါတယ် ဆရာ၊ အလုပ်က
မည်မည်ရရ မရှိဘူး”

“ဒါဆို နယ်မြေရဲတင်းနဲ့ပေါင်း
ရယက အကူအညီနဲ့ အဲဒီလူကို
ကြည့်ကွာ၊ ထူးခြားတာနဲ့ ချက်ချင်း
သတင်းပို့ပေါ့”

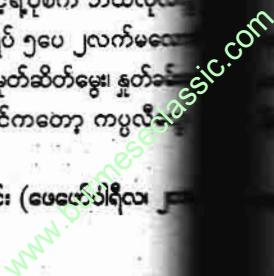
“မှတ်တမ်းတွေနဲ့ အပြစ်ကူး
တွေထဲမှာ ရှာကြည့်ပြီးပြီဆရာ၊ ငါ
တော်တို့စခန်းက မှတ်တမ်းတွေထဲ
တော့ အဲဒီလူကို မတွေ့ရဘူး ဖြစ်
တယ် ဆရာ”

“ဘုတ်ပြင်းရဲစခန်းကို လှမ်း
ရမှာပေါ့ကွ၊ မင်း သူ့နာမည်တွေ
တွေ့သိပြီးပြီလား”

“xxx ကျော်မြင့်တဲ့ ဆရာ
သူပေါင်းနေတဲ့ မိန်းမက အပျော်
ထဲက မခင်မြင့်တဲ့၊ အိမ်ထောင်
ခဏကွဲပြီး အရက်လဲစွဲနေတဲ့ အ
ပျက်မပဲ ဆရာ”

“ဒါဆို မင်း အဲဒီမခင်မြင့်
အရက်နဲ့ ဝင်ပူးလို့ရတာပေါ့ကွ၊
xxxကျော်မြင့်ရဲ့ပုံစံက ဘယ်လိုထဲ
မှာရှိမယ်ဆရာ၊ မှတ်ဆိတ်မွှေး၊ နှုတ်ခမ်း
မရှိဘူး။ ဆံပင်ကတော့ ကပ္ပလီခဲ

“အရပ် ၅ပေ ပလက်မထောင့်
ရှိမယ်ဆရာ၊ မှတ်ဆိတ်မွှေး၊ နှုတ်ခမ်း
မရှိဘူး။ ဆံပင်ကတော့ ကပ္ပလီခဲ

ဆလုံတွေလိုပဲ လိမ်တွန့်နေတာပဲ။ နီ
ကြောင်ကြောင်နဲ့၊ စီးကရက် အမြဲ
သောက်တတ်တယ် ဆရာ၊ လက်မနဲ့
ညှပ်ပြီး ဂေါ်ရင်ချီတွေ တမာဂူရွာသလို
လက်ခုပ်နဲ့သောက်တာ ဆရာ၊ ဦးထုပ်
အမြဲ ဆောင်းထားလေ့ရှိတယ် ဆရာ၊
အရက်တော့ မသောက်ဘူးလို့ သိထား
ပါတယ်”

“အေး . . . ဒါဆို ငါမှန်းထား
တာနဲ့ အတော်နီးစပ်သွားတယ်ကွ၊ မျက်
ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်ကွာ၊ မင်း တန်းစီ
လောနဲ့တော့၊ ရယကနဲ့တော့ အသေ
အချာ ချိတ်ထားကွ၊ သတင်း မပေါက်
အောင်လဲ ဂရုစိုက်ဦး” ဟု ညွှန်ကြား
လိုက်လေသည်။

တစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် ဒုတပ်
ကြပ်ငွေရီ ကျွန်တော့်ထံရောက်လာပြီး-

“ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ကို စောင့်
ကြည့်ခိုင်းထားတဲ့ x x x ကျော်မြင့် မိန်းမ
ခင်မြင့်ကို ရယကအကူအညီနဲ့ အရက်
ဦးဖွဲ့ပြီး ချဉ်းကပ်တာ အဆင်ပြေတယ်
ဆရာ၊ သူ့ယောက်ျားက အပေါင်း
အသင်းလဲ မထားဘူး၊ ညဘက်ကျမှ
တစ်ယောက်တည်း အပြင်ထွက်တတ်
တာတဲ့၊ အရင်ယောက်ျားတွေလို သူ့ကို
ခဲ အနိုင်မကျင့်ဘူး၊ အရတ်လဲ လုံးဝ
မသောက်ဘူးတဲ့ဆရာ၊ သူနဲ့ အိပ်တော့
မသိဆိုရင် မိန်းမဘရာစီယာကို နမ်းရှုပ်
ပြီး အိပ်တာတဲ့ ဆရာ”

“ဟာ၊ ဒါဆိုရင် ငါမှန်းတာသေ
ဆူသလောက်ပဲကွ၊ အဲဒါ သူ့ရဲ့ထူးခြားမှု
အကျင့်ပဲ၊ မင်း သူ့အသွားအလာ လမ်း
ကြောင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် ဆက်ကြည့်
ဆော့၊ နောက်ယောင်ခံဖို့အကူလိုရင်
ဆရာအောင်ငွေကို ခေါ်သွားကွာ”

ဟု ပြောပြီး နယ်ထိန်းရဲတပ်ကြပ်
အောင်ငွေကိုပါ ပူးတွဲတာဝန်ပေးထား
နိုင်သည်။

နယ်ထိန်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဒုရဲ
အောင်သောင်းစိန်အား ခေါ်၍ တပ်ကြပ်
အောင်ငွေနှင့် ဒုတပ်ကြပ်ငွေရီတို့နှင့်
အိမ်ဆက်ထားရန်၊ ညဉ့်နက်ပိုင်း လှည့်

ကင်းအစီအမံနှင့် မသင်္ကာသူ၏ လှုပ်
ရှားမှုတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်စဉ် လက်ပူး
လက်ကြပ် ဖမ်းမိနိုင်ရေးအတွက် ကွန်
ရက်ဖြန့် အစီအမံတို့ကို အသေးစိတ်
ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်စေလိုက်ပါသည်။
နောက်တစ်နေ့ နေ့လယ်တွင် ဒုတပ်ကြပ်
ငွေရီ ရောက်လာပြီး. . .

“ဆရာ၊ မနေ့က ညနေ မခင်မြင့်
ဆီကနေ သူ့ယောက်ျားက ဘုတ်ပြင်းကို
သွားဖို့ခေါ်နေတယ်လို့ သိရတယ်ဆရာ၊
ဒီနေ့တစ်မနက်လုံး စောင့်ကြည့်နေတာ
သူတို့ အထုပ်အပိုးတွေ ပြင်နေကြတာ
တွေ့ရတယ် ဆရာ၊ မနက်ထွက်မယ့်
ဘုတ်ပြင်းစက်လေ့နဲ့ လိုက်ကြလိမ့်မယ်
ထင်တယ် ဆရာ”

“အေး၊ ဒါဆို ဆွဲသင့်၊ မသင့်ကို
ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးဆီ ငါသွားတင်ပြလိုက်
ဦးမယ်၊ မင်းစခန်းမှာပဲ စောင့်နေဦး၊
ဟိုမှာကော စောင့်ကြည့်အဖွဲ့ စီစဉ်ခဲ့
ရဲ့လား”

“ဆရာ အောင်ငွေနဲ့ ဆယ်အိမ်
မှူးကို ချိတ်ပေးခဲ့တယ် ဆရာ၊ သူတို့
အိမ်ရဲ့ မျက်စောင်းထိုးပဲ”

“အေး၊ အေး . . . ၊ မင်းစောင့်
နေလိုက်ဦး” ဟု ပြောပြီး ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့
မှူး ဒုတိယရဲမှူးကြီး ထွန်းရီ (ယခု
ကွယ်လွန်) ထံသွားရောက် သတင်းပို့
တင်ပြလိုက်သည်။

“စခန်းမှူး၊ ဖမ်းတာ ဆီးတာကို
ဆန္ဒစောပြီး မလုပ်နဲ့ဦး၊ မဟုတ်ရင်
တရားခံ အမှန်က ငုပ်နေလိမ့်ဦးမယ်၊
သတင်းအတိုင်း ဘုတ်ပြင်းကိုသွားမယ်
ဆိုရင် စက်လှေပေါ်မှာ ခရီးသည်တွေရဲ့
မှတ်ပုံတင်ကိုတက်စစ်ရင်း သူတို့ ပစ္စည်း
တွေကို ရှာကြည့်၊ သက်သေခံ ပစ္စည်း
တစ်ခုခုတွေ့မှ ဖမ်းတာ ကောင်းတယ်
ကွ၊ ဒါတောင် ၅၄ ခံပြီး ဖွင့်ရမှာနော်၊
တပ်ရင်းမှူးက အမှုမဖွင့်ဖို့ ပြောထား
တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မင်းကြီး”

ဟု နာခံ၍ ပြန်လာလိုက်ပြီး
ဒုတပ်ကြပ် ငွေရီအား မျက်ခြည်မပြတ်

လှုပ်ရှားသွားလာမှု မှန်သမျှ စောင့်ကြည့်
ရန် ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏ ညွှန်ကြားချက်
ကိုပါ ပြန်လည်ပြောပြ ညွှန်ကြားလိုက်
ပါသည်။ နောက်နေ့ နံနက်၇ နာရီ
တန်းစီ နေချိန်တွင် ဒုတပ်ကြပ်ငွေရီ
ရောက်လာပြန်ပြီးမသင်္ကာသူလင်မယား
နှစ်ဦး ဘုတ်ပြင်းစက်လှေဆိပ်သို့ အထုပ်
အပိုးများနှင့်အတူ ဆင်းသွားကြပြီ ဖြစ်
ကြောင်း သတင်းပို့လာသည်။

“သူတို့ နောက်ကို လိုက်ကြည့်
နေဖို့ ဆရာအောင်ငွေကို မှာခဲ့တယ်
ဆရာ၊ ခုလောက်ဆို နောက် လှေဆိပ်
တို့ ရောက်နေလောက်ပြီ”

“အေး . . မင်းပါ ဘုတ်ပြင်း
ဆိပ်သွားပြီး စောင့်ကြည့်ထားကွာ၊ ငါ
ဆိပ်ကမ်းရဲ ကင်းမှူးအဖွဲ့နဲ့ နယ်ထိန်း
အဖွဲ့ပါ လွှတ်လိုက်တယ်၊ ခရိုင်ရဲတပ်
ဖွဲ့မှူး ညွှန်ကြားထားတဲ့အတိုင်း လုပ်ရ
မှာပဲ၊ ငါလဲလိုက်လာမယ်”

ဆိပ်ကမ်းရဲကင်းမှူး ဒုရဲအုပ်
စိန်မင်းနှင့် နယ်ထိန်းရဲအုပ် သောင်းစိန်
တို့နှစ်ဦးကို ချက်ချင်းခေါ်၍ . . .

“ဦးစိန်မင်းနဲ့ ဆိပ်ကမ်းအဖွဲ့က
လဝက ဝန်ထမ်းအဖွဲ့ပါ ခေါ်ပြီး ဘုတ်
ပြင်းစက်လှေကို ရေလယ်မှာ ထားပါ။
စက်လှေပေါ်က ခရီးသည်တွေကို မှတ်
ပုံတင်တက်စစ်ပါ၊ ဦးသောင်းစိန်က
အရပ်ဝတ်နဲ့ ဆရာအောင်ငွေ တို့ကို
ခေါ်ပြီး ပစ်မှတ်လင်မယားရဲ့ ပစ္စည်း
တွေကို စစ်ဆေးပါ၊ လူကိုလဲ ထွက်
မပြေးနိုင်အောင် ပိတ်ဆို့ထားပါ”

ဟု အသေးစိတ် ညွှန်ကြား၍
စေလွှတ်လိုက်ပါသည်။ ရဲစခန်း၏ မှတ်ပုံ
တင်များ၊ အဝင်အထွက်များ၊ တရား
စွဲတင်မည့် အမှုတွဲများကို အမြန်စိစစ်
လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးနောက် စက်လှေ
ဆိပ်သို့လိုက်ရန် ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ရဲစခန်း
မှအထွက် “ဆရာ သက်သေခံ ရွှေထည်
ပစ္စည်းတွေပါ ရလာတယ်” ဟု ဒုတပ်
ကြပ်ငွေရီနှင့် တပ်ကြပ်အောင်ငွေတို့မှ
သတင်းပို့ရင်း ဆိုင်ကယ်ထိုးဆို့က်လိုက်
တော့သည်။

၎င်းတို့နောက်မှ နယ်ထိန်းဒုရဲ အုပ်သောင်းစိန်က လက်ထိတ်ခတ် လျက် တရားခံနှင့်လည်းကောင်း၊ ဒုရဲ အုပ်စိန်မင်းက အထုပ်အပိုးများဖြင့် မိန်းမတစ်ဦးနှင့်လည်းကောင်း ဆိုင်ကယ် များဖြင့် ရောက်လာကြတော့သည်။

“ဦးသောင်းစိန်၊ အားလုံး အခန်း ထဲ အမြန်ခေါ်သွားလိုက်၊ လူတွေအုံလာ နေဦးမယ်”

ဟုပြောလိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ တရားခံ၏ ဦးခေါင်းတွင် တပ်ရင်းမှူး၏ ဂေါက်ဦးထုပ် ပလတ်စတစ် ဇာပေါက် အဖြူကို ဆောင်းထားလျက်သား တွေ့ လိုက်ရသည်။

အမှုမှန်ပေါ်ပြီဟု ဝမ်းသာမှုနှင့် အတူ ရုံးခန်းအတွင်း ဝင်လိုက်သွားပြီး အထုပ်အပိုးများမှ အဝတ်အထည်များ ကို ထပ်မံရှာဖွေရာ မခင်မြင့်၏ လက်ဆွဲ အိတ်ထဲမှ တပ်ရင်းမှူး သမီး၏ ဘရာ စီယာတို့ကိုပါ ထပ်မံတွေ့ရတော့သည်။

လဝက ဝန်ထမ်းများနှင့် ဆိပ် ကမ်းမှူးတို့အား သက်သေထား၍ ရဲ လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း၊ ရွှေထည်ပစ္စည်း များနှင့်အတူ ဦးထုပ်၊ ဘရာစီယာတို့ကို ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းခြင်း၊ ရွှေပန်း ထိမ်ဆရာနှင့်ပြု၍ ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ကို ချိန်တွယ် မှတ်တမ်းတင်ခြင်းများကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်စေလိုက်သည်။ တရားခံ လင်မယားအား တကွစီ ထား စေလျက် ကျွန်တော်က ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့ မှူးထံ အမှုမှန်ပေါ်ပြီဖြစ်ကြောင်း သွား ရောက် သတင်းပို့လိုက်ပါသည်။

“အိုး၊ ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်းပါ၊ စခန်းမှူး၊ အမှားအယွင်း မဖြစ်အောင် ပစ္စည်းတွေကို စခန်းမှူးကိုယ်တိုင် ပြန် စိစစ်ဆောင်ရွက်ပါ။ အမှုဟောင်းတွေ လဲ ဆက်ဖော်ပေါ့။ တပ်ရင်းမှူးကိစ္စဆို တော့ အမှားမရှိအောင် အောက်လက် နဲ့ချည်း လွှဲမထားနဲ့နော်၊ ရဲလုပ်ငန်း ကုန်စင်အောင်သာ လုပ်ပါ။ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၈၀/၅၄ နဲ့ စခန်းမှူးတရားလိုလုပ်ပြီး အမှုဖွင့်လိုက်ပေါ့”

ဟု ညွှန်ကြားလိုက်ပါသည်။

“လေးစားပါတယ် ငါ့ကြီး”

ဟု အလေးပြုလိုက်ပြီး ရဲစခန်း သို့ပြန်လာကာ ရွှေထည်ပစ္စည်းများအား သက်သေများရှေ့တွင် မှတ်ကျောက် တိုက်၊ အလေးချိန်၊ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်တကွ တစ်ခုချင်းစီကို စိစစ်၍ ချိပ်ပိတ်ထုပ်ပိုး သိမ်းဆည်းရန် စီစဉ်ဆောင်ရွက်နေစဉ်-

“ကင်း... အလေးပြု”

ကင်းအဖွဲ့ဆီ၏ ရုတ်တရက် အလေးပြုအော်သံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရဲစခန်းအဝင်ပေါက်သို့ ခေါင်းထောင် ကြည့်လိုက်ရာ စစ်ယူနီဖောင်းဖြင့် တပ် ရင်းမှူးကြီး ရုံးခန်းအတွင်း ဝင်လာသည် ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

တာဝန်မှူးမှလည်း . . .

“အလေးပြု” ဟု အော်လိုက် သည်။ ရဲစခန်းရုံးမှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ အားလုံး မတ်တတ်ရပ် အလေးပြုလိုက် ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း စားပွဲမှ ထွက်ပြီး အလေးပြု ကြိုလိုက်သည်။

“အားလုံး လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ ဆက်လုပ်ကြပါဗျာ၊ စခန်းမှူးကြီးရေ ကျေးဇူးကမ္ဘာပါပဲဗျာ၊ ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ကြီးဆီက ဖုန်းသတင်းရရချင်း ကျုပ် ဝမ်းသာပြီးပြေးလာတာဗျာ၊ ကျုပ် စကား လွန်ထားတာအတွက် တောင်းပန်ပါ တယ်ဗျာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဗိုလ်မှူးကြီး၊ ထိုင် ပါခင်ဗျာ”

ဟု ပြန်ပြောကာ ကျွန်တော်၏ စားပွဲတွင် နေရာပေးလိုက်သည်။ စားပွဲ ပေါ်တွင်ကား ရွှေထည်ပစ္စည်းများ ထုတ် သိမ်းရန် ပြင်ဆင်နေလျက်အတိုင်းရှိနေ သည်။

“ဒါတွေက ဗိုလ်မှူးကြီးရဲပစ္စည်း တွေပါ၊ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းဖို့ လုပ်နေ တာပါ ဗိုလ်မှူးကြီး”

ဟုပြောကာ ပစ္စည်းတစ်ခုချင်းစီ ကို ပြလိုက်သည်။ ဦးထုပ်နှင့် ဘရာ စီယာ တို့ကိုပါ ကြည့်ပြီးနောက် လက် စွပ်ကို ကောက်ယူပြီး ၎င်း၏ ယာဘက်

လက်ခလယ်တွင် ဝတ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်အဖေရဲ့အံ့သွားလက်စွပ် ပြန်ရတာ သိပ်ဝမ်းသာတယ်ဗျာ၊ ဒီအထဲ မှာ ကျုပ်ရဲ့ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးတော့ လို နေသေးတယ်ဗျာ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူးဗျာ၊ ဒီလက်စွပ် ပြန်ရတာပဲ ဝမ်းသာလှပြီ ကျေးဇူး တကယ်တင်တယ်ဗျာ စခန်းမှူး ကြီး”

“တရားခံကို အသေးစိတ် မစစ် ဆေးရသေးပါဘူး ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ဆွဲ ကြိုးကိုလဲ ပြန်ရအောင်လုပ်ပေးပါမယ် ခင်ဗျာ”

“ရပါတယ် စခန်းမှူး၊ တရားခံထံ ကျုပ် ကြည့်ချင်တယ်ဗျာ”

ဟု ပြော၍ ကျော်မြင့်တို့ လင် မယား နှစ်ဦးစလုံးကို လက်ထိတ်ခတ် လျက်ဖြင့် ခေါ်လာစေလိုက်သည်။

တပ်ရင်းမှူးကြီးမှ သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်ပြီးနောက် . . .

“မင်း တပ်ထဲကို ဘယ်သူနဲ့ဆစ် ပြီး ဝင်တာလဲကွ”

“ကျွန်တော့်ဘာသာ ဝင်တာပေါ့”

“တပ်ထဲမှာ မင်းလူတွေရှိမှာပေါ့၊ ဘယ်သူတွေလဲကွ”

“မရှိပါဘူး”

“မင်း တပ်ထဲကို ရောက်ဖူး သလား၊ လမ်းကြောင်းတွေ ဘယ်လို သိနေတာလဲကွ”

“လုံးဝ မရောက်ဖူးပါဘူး၊ လမ်း အတိုင်း ဝင်သွားတာပါ”

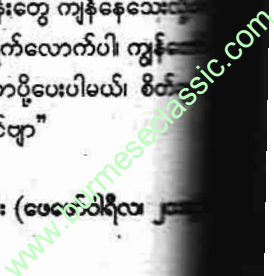
“မဖြစ်နိုင်တာကွာ”

ဟု စိတ်ဆိုးလျက် ထိုင်ရာ ထလိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်သို့ ဝှေ့ကြည့် လိုက်ကာ . . .

“စခန်းမှူးကြီး၊ ကျုပ် ဒီပစ္စည်း တွေကို ပြန်ယူသွားလို့ရပြီလား”

ကျွန်တော့်အား မေးလိုက်သည်။

“ခဏတော့ ထားပါဦး ဗိုလ်မှူး ကြီး၊ ရဲလုပ်ငန်းတွေ ကျန်နေသေးသလို တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်ပါ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် လာပို့ပေးပါမယ်၊ စိတ်မချ ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ”

“ဟာ... စိတ်မချလို့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် မသိလို့မေးကြည့်မိတာပါ။ စခန်းမှူးကြီးတို့ လုပ်ငန်းစဉ်အတိုင်း လိုသလိုသာ လုပ်ကြဗျာ၊ ကြာချင်သလောက်ကြာပါစေ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကံတကယ်ပဲ ကျေးဇူးတင်တယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု နှုတ်ဆက်ကာ တရားခံကျော်မြင့်အား အနီးကပ်ထပ်ကြည့်ပြီး ပြန်သွားတော့သည်။ ပစ္စည်းများထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းခြင်း၊ အမှုဖွင့်ခြင်း၊ တရားခံကျော်မြင့်အား အကြမ်းဖျင်းစစ်ဆေးပြီး ၎င်းရောင်းချထားသည့် ရွှေဆွဲကြိုးအား သွားရောက် သိမ်းဆည်းခြင်းများဖြင့် တစ်နေ့ကုန်သွားတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ရုံးချိန်တွင် တရားခံနှင့် ဇနီးတို့ကို တရားသူကြီးထံမှ ချုပ်ရိမန်(၁၅)ရက် တောင်းခံပြီး နောက် အမှုဟောင်းများနှင့် ကွင်းဆက်တရားခံများ ဆက်လက်ဖော်ထုတ်ရန် အမှုစစ်အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းပြီး (၂၄)နာရီ အလည်ကျစနစ်ဖြင့် အစစ်ခံချက်များ ရယူစေလိုက်သည်။

နေ့လယ် ၂ နာရီခန့်လောက် နှင် တရားခံကျော်မြင့်ကိုပါ ခေါ်၍ ခန့်ခွဲရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံလာရန် ညွှန်ကြားထားသဖြင့် သွားရောက် သတင်းပို့ရာ အပ်ထိန်းရဲဘော်များအား ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏ ရုံးခန်းအပြင်တွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ တရားခံနှင့်အတူ ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏ ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက် အလေးမြဲ သတင်းပို့လိုက်ရာ တပ်မှ ဗိုလ်ကြီးအဖွဲ့အား ထိုင်လျက်တွေ့ရပြန်သည်။

“စခန်းမှူး၊ ထိုင်း၊ ဒါ တပ်ရင်းမှူးကြီးနော် ထလရ ဗိုလ်ကြီးပါ။ တပ်ကိစ္စတွေ လခရ ကျိုးပေါက်မှုတွေ ဖော်ထုတ်ဖို့ခွင့်ရှိနေလို့ တရားခံကို လွှဲပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မင်းကြီး၊ ကျွန်တော်တွေ ဖော်ထုတ်ဖို့ လုပ်နေပါတယ်။ အခု စစ်နေတုန်းပါခင်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိဘူး စခန်းမှူး၊ ဒါတပ်ကိစ္စတွေပဲ၊ တပ်ရင်းမှူးကြီး ကျုပ်ဆီ ဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီ၊ တစ်ပတ်လောက်ပဲကြာမှာ ပြန်ရမ ဆက်လုပ်တာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မင်းကြီး”

ဟုပြောပြီးနောက် တရားခံအား ထောက်လှမ်းရေး ဗိုလ်ကြီးထံလွှဲပြောင်းပေးအပ် ပြန်လာခဲ့လိုက်ရသည်။

မိမိ၏ အတွေ့အကြုံနှင့် သင်တန်းများ၊ ဆရာ ဆရာများထံမှ လက်ဆင့်ကမ်းရဲလုပ်ငန်း ပညာများဖြင့် ဖော်ထုတ်ရရှိခဲ့သည့် အကြီးစားသူခိုး တစ်ယောက်အား အသေးစိတ် စစ်ဆေး၍ မှုခင်းအဟောင်းများ ဖော်ထုတ်ခြင်း၊ ကျွေးလွန်နည်းကို ပြန်လည်သရုပ်ပြ မှတ်တမ်းတင်ခြင်းတို့ကို မလုပ်ရသေးဘဲ လွှဲပြောင်းယူသွားခြင်း ခံရသည့်အတွက် ဘဝမကျ ဖြစ်နေမိရာမှ တပ်ရင်းမှူးကြီးထံ ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်လိုက်သည်။

“ဗိုလ်မှူးကြီးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် တရားခံကို ဗိုလ်မှူးကြီးအိမ် ဝင်ခိုးပုံခိုးနည်း ပြန်လည်သရုပ်ပြမှတ်တမ်း တင်ချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဗိုလ်မှူးကြီးတို့ စစ်ဖက်ဆိုင်ရာကိစ္စတွေ စစ်ဆေးကိုင်တွယ်ပြီးမှဆိုရင် ရောထွေးရှုပ်သွားမှာ စိုးလို့ရယ်၊ အမှုဟောင်းတွေ ဆက်ဖော်ထုတ်ဖို့ ခက်ခဲသွားမှာ စိုးလို့ပါခင်ဗျာ၊ ဗိုလ်မှူးကြီး ခွင့်ပြုရင် အခုပဲကျွန်တော် အရပ်ဝတ်လဲပြီး ဆိုင်ကယ်နဲ့ ထွက်လာပါ့မယ် ဗိုလ်မှူးကြီး”

“ရပါတယ် စခန်းမှူးကြီး၊ ခင်ဗျားရဲစခန်းကပဲ စောင့်နေလေ၊ ကျုပ်ကား လွှတ်ပေးလိုက်မယ်၊ တရားခံကိုလဲ ကျုပ် ခေါ်ထားလိုက်မယ်”

ဆရာအောင် ငွေနှင့် အတူ ကင်မရာယူ၍ တပ်ရင်းမှူးကားနှင့် လိုက်သွားပြီး တရားခံကျော်မြင့်အား နေအိမ်အတွင်း ဝင်/ထွက်ပုံ၊ အိပ်ခန်း တံခါးများကို ဖွင့်၍ ဝင်/ထွက်ပုံများကို ရိုက်ယူလိုက်သည်။

“မင်း ဒီသံဆန်ခါကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်ထွက်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အိမ်ခန်း

တံခါးလော့တွေကို ဘယ်လိုဖွင့်ဝင်တာလဲ၊ မင်းမှာ သော့တုတွေရှိလို့လား”

“သော့တု မရှိပါဘူး ဆရာ၊ ဒီလိုပဲ လက်နဲ့ ဆွဲဖွင့်ဝင်တာပါ”

“မင်း... ဗိုလ်မှူးကြီးအိမ်ကို ဘယ်လမ်းကနေ ဝင်လာပြီး ဘယ်လမ်းကနေ ပြန်ထွက်သွားတာလဲ၊ မင်းကို လမ်းပြပေးတဲ့သူတော့ ရှိရမှာပေါ့”

“ဒီအိမ်က ကားလမ်းပေါ်ကနေ ကြည့်လိုက်တော့ မီးတွေလင်းထိန်းနေတာဆရာ၊ လမ်းပြ မလိုပါဘူး၊ ရှိလဲ မရှိပါဘူး၊ ဒီအတိုင်းပဲ ကတ္တရာလမ်း အတိုင်း ဝင်လာလိုက်တာပါ၊ ဒီလမ်း အတိုင်းပဲ ပြန်ထွက်သွားတာပါ”

ဟု တပ်ရင်း၏ မောင်းတံဝိတ်၊ ဗဟိုကင်းရှေ့မှ ဖြတ်ဖောက်ထားသည့် ကားလမ်းကို ညွှန်ပြလေသည်။

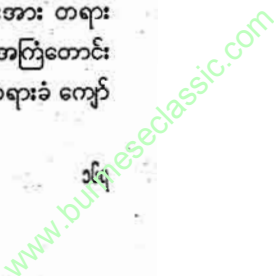
တပ်လုံခြုံရေးအရာ ခွင့်မပြုသဖြင့် တရားခံ၏ ဝန်ခံညွှန်ပြရာလမ်းကို မှတ်တမ်းတင်ပုံ ရိုက်ခွင့်မရဘဲ ပြန်လာခဲ့ကြရသည်။

တရားခံကျော်မြင့်အား (၅)ရက် အကြာတွင် ရဲစခန်းသို့ ပြန်လာဖို့သည်။ ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးထံ သတင်းပို့လိုက်ပြီး အမှုဟောင်းများကို ဆက်လက် စစ်ဆေးဖော်ထုတ်ရာ မြို့ပေါ်ခိုးမှုကြီးများ အား လုံးလိုလို ၎င်း၏လက်ချက် ဖြစ်နေပေတော့သည်။

ပေါ်ပေါက်သည့် အမှုအလုပ်ကို သက်သေခံပစ္စည်း သိမ်းဆည်းခြင်း၊ ဖြောင့်ချက်ရယူခြင်း၊ ပိုင်ရှင်များအား ပစ္စည်းတန်းစီပြခြင်း၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ပုံကို ပြန်လည်သရုပ်ပြ ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းရယူခြင်းများဖြင့် အမှုတွဲများကို ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရသည်။

လနှင့်ချီ၍ ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ကျော်မြင့်နှင့်လည်း ရင်းနှီးခင်မင်လာတော့သည်။ အမှုများအား တရားစွဲတင်ပို့ရန်အတွက် ဥပဒေအကြံတောင်း တင်ပြထားစဉ် တစ်နေ့ တရားခံ ကျော်

မြင့်မှ ကျွန်တော်နှင့် တွေ့ခွင့်တောင်း လာသည်။

ကင်းဗူးအား ညကျမှအေးအေး ဆေးဆေးတွေမည်ဟု ပြောခိုင်းလိုက် သည်။ ညစာ စားပြီး နံနက်ခင်းတွင် ထိုင်၍ လက်ကျန်အလုပ်များကို လက်စသတ် လိုက်ပြီး ကျော်မြင့်အား ခေါ်ခိုင်းလိုက် သည်။

“ကဲ . . . ထိုင်ကွာ ကျော်မြင့်၊ ငါ့ကို တွေ့ချင်တာ ဘာအကြောင်းကိစ္စ ရှိလို့လဲကွ၊ မင်းကို ရဲဘော်တွေ အနိုင် ကျင့်နေလို့လား၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောကွာ”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ နေရ စားရ ပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ဘာကိစ္စလဲကွ၊ ပြော သာပြောပါ”

“ကျွန်တော် ဆရာ့ကို ကျေးဇူး ဆပ်ချင်လို့ပါ ဆရာ”

“မင်းကို ငါက ဖမ်းပြီး ထောင် ကျအောင် လုပ်နေတာ ဘာကျေးဇူးရှိ မှာလဲကွ၊ မင်းစကားက အဆန်းပဲ”

“ထောင်ကျမှာကို ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူး၊ နေခဲ့ဖူးပြီးပြီပဲ ဆရာ၊ ဆရာကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ နေရတဲ့အပြင် ကျန်းမာရေးလဲ ကောင်းလာပါတယ်၊ ကျေးဇူးအတင်ဆုံးကတော့ ကျွန်တော် သစ္စာစူးပြီး အသေဆိုးနဲ့ မသေရတာပါ ဆရာ”

“မင်းတို့ဘာသာမှာ သစ္စာစူး တာရှိလို့လားကွ”

“ရှိတာပေါ့ဆရာရဲ့၊ ကျွန်တော့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဆရာ့ကို ပေးခဲ့ချင်တာ ပါ၊ ကျေးဇူးဆပ်ချင်တာပါ”

“မင်း ကျေးဇူးသိတတ်တာ ငါ ဝမ်းသာပါတယ်ကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဆပ်မယ့် ကျေးဇူးကိုတော့ ငါကြောက် တယ်ကွ၊ သူများပစ္စည်းခိုးထားပြီး ပေးမှာ ဆိုတော့၊ ငါလဲ သူ့ခိုးလက်ခံ ဖြစ်သွား တော့မှာပေါ့ကွ”

“အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော့်ဆီက အစွမ်းထက်မြက်တဲ့ အဆောင်နဲ့ ဂါထာကို ဆရာ့ကို ပေးမှာ ပါ”

ပြောပြီး ၎င်း၏ ပါးစောင်းတွင်း သို့ လက်နှင့် နှိုက်ထုတ်လိုက်ရာ ပီတုန်း အရှုပ်တစ်ရှုပ် ထွက်လာလေသည်။

“ဒီပီတုန်းအရှုပ်က အစွမ်းထက် တယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်နဲ့ မအာစပ် တော့ဘူး၊ ဆရာပဲ ယူထားလိုက်ပါ ဆရာ”

ဟု ပြော၍ ပေးလာသဖြင့် လက်ခံ ယူထားလိုက်သည်။

သစ်သားဖြင့် ထွင်းထုထားသည့် အရှုပ် ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လို အစွမ်းထက်တာလဲ ကွ၊ မင်းတို့ဘာသာအရ စီရင်ထားတာ လား”

“အန္တရာယ်ကင်းတယ် ဆရာ၊ သူတစ်ပါးမကောင်းကြံရင် ကြိုသတိပေး တယ်၊ အသက်ဝင်လာတယ် ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ဘာသာအရ စီရင်ထား တာ မဟုတ်ဘူး၊ ထောင်ထဲမှာ တွေ့ခဲ့ တဲ့ ကျွန်တော့်ဆရာက ပေးခဲ့တာပါ၊ ဘယ်လို စီရင်တာလဲတော့ ကျွန်တော် မသိဘူးဆရာ၊ အစွမ်းထက်တဲ့ ကိုယ် ဖျောက်ဂါထာကိုလဲ သင်ပေးခဲ့တယ် ဆရာ”

“မင်းရဲ့ အဲဒီ ကိုယ်ဖျောက် ဂါထာကို ဆိုပြပါဦး”

“ဆရာ လိုက်ရေးထားပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော်က မြန်မာစာ သိပ်မတတ် ဘူး” ဟုပြော၍ ၎င်းရွတ်ဆို ပြသည့် ဂါထာကို လိုက်လံရေးမှတ်ရာ “သမ္မဒွေ ဂါထာတော်ကြီး” ဖြစ်နေတော့သည်။

၎င်းရွတ်ဆိုသည့်အတိုင်း ရေး သားထားသည်ကို ပြန်ဖတ်ကြည့်ရာ တွင် “တေသံ ဗုဒ္ဓဉ္စ၊ ဓမ္မဉ္စ၊ သံယဉ္စ” ဟူ၍ ထည့်သွင်းရွတ်ဆိုမှုသာ ထူးခြားမှု တွေ့ ရပြီး ကျွန်တော်တို့ ရွတ်ဆိုနေကျ ဖြစ် သော တောင်ကျွန်းသမ္မဒွေပင် ဖြစ်နေ လေသည်။

“ကျော်မြင့်ရာ၊ မင်းရဲ့ ဂါထာက တို့ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ရွတ်ပွားနေကျ သမ္မဒွေ ဂါထာတော်ပဲကွ၊ ဘယ်လို ကိုယ်ဖျောက်ဂါထာ ဖြစ်နေရတာလဲ၊ သေသေချာချာ အသေးစိတ်ရှင်းပြပါဦး”

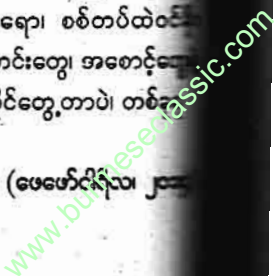
“အဲဒါကိုတော့ ကျွန်တော်လဲ မသိဘူးဆရာ၊ ထောင်ထဲမှာကတည်းက ကျွန်တော့်ကို နှုတ်တိုက်သင်ပေးလိုက် တာပါ၊ အဲဒီ ဂါထာနဲ့ ဒီပီတုန်းရုပ်ကို ၁။ အရက် မသောက်ပါ၊ ၂။ ဝက်သား မစားပါ၊ ၃။ သူတပါး သားမယားကို မလွန်ကျူးပါလို့ သစ္စာ ဆိုထားရတာ ပါဆရာ၊ အဲဒါ အခုတော့ ကျွန်တော် သစ္စာဖောက် ဖြစ်သွားပြီ ဆရာ”

“ဘယ်လို ဖြစ်လို့ သစ္စာဖောက် ဖြစ်သွားရတာလဲကွ”

“အခု ဆရာတို့ဆီရောက်မှ မခင်မြင့်က လင်ကြီးငုတ်တုတ် ရှိမှန်း သိလာရတာ၊ ပေါ်လာတာလေဆရာ၊ ကျွန်တော် သူတစ်ပါးမယားကို ပေါင်း သွားတာ သစ္စာဖောက်ဖြစ်သွားပြီဆို ဆရာ”

“မင်းက မသိလို့ ယူမိတာပဲတူ ဖော်ကားတာမှမဟုတ်ဘဲ၊ သစ္စာ မထုတ် လောက်ပါဘူးကွ”

“မဟုတ်ဘူးဆရာ၊ သူ့စကား ထဲ ပြီး ဝက်သားနဲ့ ဝက်ဆီနဲ့ ကြော်ထဲ ခေါက်ဆွဲကြော်လဲ စားမိတယ်၊ သူ့ နေ့တိုင်းအရက်သောက်နေတာဆိုတော့ သူ့သောက်တဲ့ သောက်ရေခွက်ထဲ အရက်နံနံနေတာ၊ အဲဒီ အရက် အထဲ အသပ်တွေလဲ ရေခပ်သောက်တိုင်း မိ နေမှာဆရာ၊ ပီတုန်းအရှုပ်ကလဲ ခဏ ခဏ အသက်ဝင်လှုပ်နေတာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အဖမ်းခံရတာဆရာ၊ သူ့ မဖောက်ရင် အဖမ်းခံရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆရာတို့ကို လိုက်ပြတဲ့ အထက်က ကျောင်းထိပ်က တိုက်နဲ့ ဘုရားငါး ကွင်း အရှေ့ဘက်က လူကြီးတစ်နှစ်ခန့် ဝင်ခိုးတုန်းကရော၊ စစ်တပ်ထဲဝင် တုန်းကရော ကင်းတွေ၊ အစောင့်တွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်တွေတာပဲ၊ တစ်ခု

င်ကပ်နေလိုက်တာနဲ့ သူတို့ကျွန်တော်
ကို မမြင်ကြတော့ဘူးလေ”

“ကဲကွာ... ထားပါတော့၊ မင်း
တပ်ရင်းမှူးကြီးအိမ်ကိုဝင်တော့ မီးတွေ
လဲ လင်းထိန်နေတာပဲဆိုကွာ၊ တပ်ထဲက
ကင်းတွေကို ဘယ်လို ကျော်သွားတာ
လဲ၊ အိပ်ခန်းတံခါးတွေကို ဘယ်လို ဖွင့်
တာလဲ၊ ခေါင်းအုံးအောက်က သေနတ်
ကိုကော ဘာဖြစ်လို့ ရေချိုးခန်းထဲက
မှန်စင်ပေါ် တင်ထားခဲ့တာလဲ၊ ဗီရို
အံ့ဆွဲထဲက ရတနာဘူးကိုရော ဘာဖြစ်
လို့ မယူတာလဲ၊ အဲဒါတွေ ရှင်းပြစမ်း
ပါဦး”

“စစ်တပ်ရယ်၊ ဘာရယ်လို့
ကျွန်တော် မသိပါဘူး၊ အိမ်က ထွက်
တာနဲ့ သွားမယ့်ဘက်ကို ခြေစုံရပ်၊
မှက်နှာမူပြီး ဂါထာကို သူ့အစီအရင်
အတိုင်း ရွတ်တာပါ။ လူတွေ့လို့ ပုန်းချင်
ခင်လဲ အဲဒီဂါထာကို စိတ်ထဲက ရွတ်ပြီး
နီးရာအပင်ဖြစ်ဖြစ်၊ တိုင်ဖြစ်ဖြစ်၊ နံရံ
ဖြစ်ဖြစ် ကပ်ထားလိုက်တာနဲ့ ကွယ်သွား
တာပဲ ဖြစ်မှာပါဆရာ၊ ကျွန်တော်ကသာ
မြင်နေရတာပဲ သူတို့နောက်ကျောဘက်
ကနေ လှည့်ထွက်သွားတာပါပဲဆရာ၊
ဘယ်သော့၊ ဘယ်လို တံခါးဖြစ်ဖြစ်၊
ဂါထာကို ရွတ်ပြီး လက်နဲ့ တွန်းဖွင့်လိုက်
တာနဲ့ ပွင့်သွားတာပါပဲ ဆရာ၊

အခုတော့ ဒီလက်ထိတ်တောင်
မပွင့်တော့ဘူးလေ ဆရာ၊ အဲဒါ သစ္စာ
ပျက်လို့ပဲပေါ့၊ အိမ်ထဲ မဝင်မိလေးတင်
အနေ အိမ်ထဲက လူတွေ့ကို မှန်းပြီး
အိမ်မေ့ချထားတော့ သူတို့မနိုးနိုင်တော့
ဘူးလေ။

သေနတ်ကိုတွေ့တော့ ကြောက်
လို့ ရေချိုးခန်းထဲ သွားထားလိုက်တာပါ။
ကျွန်တော် ဆရာက ပညာသင်ပေး
တာနဲ့ က ပစ္စည်းယူရင် သုံးပုံတစ်ပုံပဲ
ယူရမယ်လို့ ပြောထားလို့ပါဆရာ၊ သူတို့
ထင်မယားကိုယ်က ချွတ်ယူထားတဲ့
ပစ္စည်းနဲ့ ငွေငါးသိန်းတင် သုံးပုံ တစ်ပုံ
ယူတာရှိနေပြီမို့၊ ဗီရိုထဲက ဘူးကို ဖွင့်
ပြီးမှ ပြန်ထားခဲ့တာပါ ဆရာ”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းတပ်ရင်းမှူး
ကြီးရဲ့ သမီးရဲ့ အတွင်းဘရာဇီယာကို
ကော ဘာလုပ်ဖို့ ယူလာရတာလဲ”

“အဲဒါ ဆရာရေ၊ ကျွန်တော်
အကျင့်ပါနေလို့ပါ၊ အရင်က မိန်းမ
မရှိတော့ အဲဒီ ဘရာဇီယာအနဲ့ ချဉ်း
စိတ်ဖြေခဲ့တာ၊ အခု မိန်းမရတော့လဲ
အကျင့်ပါနေတာပါ”

“မင်း ဆရာကကော၊ အခု ဘယ်
မှာလဲကွ”

“ထောင်ထဲမှာပဲ သေသွားပြီ
ဆရာ၊ သူက ရင်ကျပ် ပန်းနာသည်
ကြီးပါ”

“ကျော်မြင့်ရာ၊ မင်းရဲ့ ဂါထာက
တော့ တို့ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုရားစာမို့ ငါလဲ
ရပြီးသားပါ၊ ဒီပိတုန်းအရပ်ကိုတော့ ခပ်
ကြောက်ကြောက်ပဲကွာ၊ မင်း မသုံးတော့
ရင်လဲ လွင့်ပစ်လိုက်ပါလားကွာ၊ ငါလဲ
ယူမထားရဲဘူးကွ”

“အဲဒါတော့ ဆရာ သဘောပဲ
လေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအမှုတွေနဲ့
ထောင်ထဲမှာပဲ သေသွားရတော့မယ့်
အတူတူ ကျွန်တော့်အပေါ် ကောင်းတဲ့
ဆရာကျေးဇူးကိုဆပ်ချင်လို့ ကျွန်တော့်
ပညာတွေ အကုန်လုံး ဆရာကိုပေးခဲ့
တာပါ။

(အိပ်မေ့ချအတတ်၊ အဟန့်နှင့်
ခြေရာဖျောက်အတတ်၊ သော့ဖွင့်နည်း
အတတ်များအား အဆိုးဘက်ရောက်
မည်ဖြစ်၍ ချန်လှပ်ခဲ့ပါသည်။)

စစ်တပ်ထဲမှာ သူတို့အမျိုးမျိုး
စစ်ခဲမေးခဲ့တာတောင် ကျွန်တော်မပြော
ပြခဲ့ပါဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမကိုလဲ
အသိမပေးခဲ့ပါဘူး”

“အေးပါကွာ၊ မင်းစေတနာကို
လက်ခံတဲ့အနေနဲ့ ငါသိမ်းထားပါမယ်၊
မင်းပြောပြပေးခဲ့တာတွေက တို့ရဲတပ်ဖွဲ့
အတွက် သိပ်အဖိုးတန်ပါတယ်၊ ဒုစရိုက်
မှုတွေကို ဖော်ထုတ်ရာမှာ အသုံးချလို့
ရတာတွေပါ၊ လိုတာရှိရင် ပြောပေါ့
ကွာ၊ ငါလုပ်ပေးနိုင်တာ အားလုံး လုပ်
ပေးပါမယ်”

ဟု စကားလက်စသိမ်းလိုက်
ရသည်။ ၎င်းပေးလာသည့် ပိတုန်းရုပ်
အား နောက်ရက်၌ မစိုးရိမ်ဆရာတော်
ကြီးထံ သွားပြ၍ မေးရာ ရှေးဆရာ ဂန္တီရ
ပညာရှင် ဆရာတော်ခင်ကြီးဖျော်၏
“ပစ္စုပတ်”အစီအရင် တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း
ပိတောက်သား၊ လှည်းပုံတောင်းကို
ပိတုန်းရုပ်ထဲ၌ ဝမ်းတွင်းတွင် ပြဒါးသွတ်
ပြီး ပဒါးသားဖြင့်ပိတ်၍ စီရင်ရကြောင်း၊
အတိုက်အခိုက် သူတစ်ပါးပြုစား၊ ရန်သူ
အန္တရာယ်ကာကွယ်ပေးခြင်း အကျိုး
ရနိုင်ကြောင်းအသက်ဝင်အောင် နက္ခတ်
ကိုက် အချိန်ကိုက် နေရာကိုက် အစီ
အရင် အကိုက်၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ
အကိုက် စီရင်နိုင်မှ အသုံးချ၍ရကြောင်း
သိရပါသည်။

အမှုများအား တရားစွဲတင်ပြီး
နောက် တပ်ရင်းမှူးကြီးထံ ပစ္စည်းများ
ပြန်လည်ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်တော်
နှင့် အမှုဖော်ထုတ်ရာတွင် ပါဝင်သူများ
အား တပ်ရင်းရိပ်သာသို့ စိတ်ခေါ်၍
ညစာစားပွဲဖြင့် တည့်ခင်းဧည့်ခံကာ
ကျေးဇူးတင်စကားပြောကြားပြီး ကျေး
ဇူး အဆပ်ခံခဲ့ရပါသည်။

တပ်မှ အရာရှိများနှင့် မသင်္ကာ
၍ အချုပ်ခံခဲ့ရသည့် ရဲဘော်များ
အားလုံး၏ ရှေ့တွင် တပ်ရင်းမှူးကြီးမှ
ရဲတပ်ဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းစွမ်းရည်ကို ချီးကျူး
ကာ ၎င်း၏ အထင်အမြင် လွဲမှားခဲ့မှုကို
ဝန်ချတောင်းပန်ခဲ့ပါသည်။

ကျွန်တော်၏ ရဲဘော်လုပ်သက်
တစ်လျှောက်လုံး တွေ့ကြုံခဲ့ရသော
အဖြစ်အပျက်များအနက် မမေ့နိုင်သည့်
အမှုဖြစ်စဉ်တစ်ခုအဖြစ် ပြန်လည်တင်
ပြရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

□ ခံကတု

ကျားရဲ

လှည့်ပေး

ရွေးချယ် ဒါပေမယ့် ကိုယ်တို့
သားရွေးချယ် ပုံရိပ်ပေး

“ဟုတ်မယ် . . . ဟုတ်မယ်”
 “အဲဒါနဲ့ ရွှေ့ကွင်းရွာဖျားက ဓနိ
 နှည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဝင်နားရင်း စား
 သောက်နေတုန်း၊ မသင်္ကာတဲ့ ပုလိပ်
 သတင်းပေးချင်သူ ဓနိရည်ဆိုင်ရှင်နဲ့အဖွဲ့
 က ဓနိရည်ထဲမှာ မိန်းမတွေနဲ့ပတ်သက်
 တဲ့ မသန်ရှင်းတဲ့ အရည်တွေကိုထည့်ပြီး
 ဆိုက်လိုက်တယ်လေ၊ ဇော်ဂျီဗိုလ်က ဓား
 ငြိုး တုတ်ပြီး အခုနဲ့အပုံအဆောင်အစွမ်း
 ဆော့ ပျောက်ရတင်မကားဘူး၊ အားအင်
 တုန်ခန်းချည့်နဲ့သလိုလို ဖိသွား ရှာ
 တယ်၊ ပုလိပ်တွေ မဖမ်းပိုင် သူပြေး
 သေးတယ်။”

ရွှေ့ကွင်းရွာဖျားက ကျောက်
 ငွေကြီး တစ်တုံးပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ထိုင်
 နင်း ပုလိပ်တွေ လာဖမ်းတာကို ပြန်
 နှစ်နှစ်ခင်ဘဲ ခံလိုက်ရတာတယ်၊ ရွှေ့ကွင်း
 ဆော့ရွာက ရှေ့မိနောက်မိ လူကြီးတွေ
 က ဇော်ဂျီဗိုလ်မပြေးနိုင်တော့ဘဲ ငုတ်
 ဆတ်ထိုင်ခဲ့တဲ့ ကျောက်တုံးကြီးကို
 ဆိုက်ပြကြတယ်၊ ရွှေ့ကွင်းရွာဖျားမှာ
 အထက်ထိ ရှိသေးတယ်”

“ဪ . . . ဖြစ်မဖြစ်ရလေ”
 “သနားစရာနော်၊ ဓနိရည်ဆိုင်
 က သူတွေ တော်တော်ယုတ်မာတာပဲ”
 “အဲဒီလို ယုတ်မာလို့ပဲ တစ်ရွာ
 က သူတို့တို့ အဆက်အဆံ့မလုပ်ဘဲ
 ကြွေးလိုက်ကြတာ စီးပွားပျက် ငတ်
 ပြီး ရွာကပြောင်းပြေးရတဲ့အထိဖြစ်
 သွားတယ်”

“ကောင်းတယ်၊ အဲဒါမှ”
 အားလုံးက စိတ်တူစွာ မေတ္တာ
 ပြကြသည်။
 “ပြီးတော့ ဘူမိချောင်းရိုးရဲ့
 နှင်းလက်တက်တစ်ခုဖြစ်တဲ့ ကျား

ခေါင်းချောင်းဖျားတောထဲက ကျား
 ခေါင်းရွာမှာပဲ နေထိုင်ကြတဲ့ ရွှေ့လှိုင်လှိုင်
 နဲ့အဖွဲ့ဟာ မျိုးဆက်တွေ ပြန့်ပွားလာ
 ရာက ကျားခေါင်းဆရာတော်ဖြစ်လာတဲ့
 ရဟန်းတော်တစ်ပါးဟာ ဟောဒီတောင်
 ညိုတောင်ပေါ်မှာ ဟောဒီရွှေ့စာရုံစေတီ
 လေးကို ကိုးတောင်ပြည့်စေတီလေး
 အဖြစ် စတည်ခဲ့တယ်၊ အနွယ်တော်
 မဖုရားကျောက်ပုံစေတီလေး တည်ထား
 ခဲ့တဲ့နေရာပဲပေါ့၊ ဆက်စပ်ကြည့်ရရင်
 ကျားခေါင်းဆရာတော်ဟာ ရွှေ့လှိုင်လှိုင်နဲ့
 ပတ်သက်ဆက်နွယ်တဲ့ မျိုးဆက်ဖြစ်နိုင်
 တယ်လို့ ယူဆရပါတယ်”

“အေး . . . မောင်စော ပြော
 တာ ဟုတ်နိုင်တယ်ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ သက်သေ
 သာမကအနေနဲ့ ပြစ်ရာမှတ်တမ်းမရှိလို့
 သာ ဟုတ်နိုင်တယ်လို့ ပြောရတာပါ၊
 ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ အစ်ကိုကြီး တစ်
 ယောက်ဆီမှာ သူ့ဘိုးအေက ပေးခဲ့တဲ့
 မှတ်တမ်းစာအုပ်ထူထူကြီးတစ်အုပ် ရှိခဲ့
 တယ်ဗျ၊ ပြောင်စာရွက်ညိုညိုတွေပေါ်
 မှာ ခဲဆံသားနဲ့ ရေးထားတဲ့ ရှေးလက်
 ရေးတွေ ခင်ဗျာ”

“ဘယ်လို၊ ခဲတံ မဟုတ်ဘူးလား
 ကိုစောလွင်ရဲ့”

တန့်ဆည်သူ မငွေးကြည်က
 အံ့ဩစွာ ဝင်မေးသည်။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ခဲဆံသားကို
 ကျောက်တံလို့ခွဲနဲ့ပြီး ရေးတဲ့ ခဲဆံချောင်း
 ကိုပြောတာ၊ အဲဒီခေတ်တုန်းက ခဲတံ
 မပေါ်နိုင်သေးဘူး၊ ခဲတံပေါ်သည့်တိုင်
 အောင်လဲ အဲဒီခေတ်က အင်မတန်
 ထောင့်တိုတဲ့ ရိုးမအလယ်ကကျားခေါင်း
 ရွာဆီကို မရောက်နိုင်လောက်ဘူး၊ စာ
 အုပ်ကြီးရဲ့ နာမည်က ရွှေ့လှိုင်လှိုင်ရဲ့
 မှတ်တမ်းတဲ့”

“ဪ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုသမိုင်း
 ဝင်မှတ်တမ်းပဲပေါ့”

“အဲဒီစာအုပ်ကြီးထဲက အချို့
 စာလုံးတွေ စာကြောင်းတွေဟာမိန်းမဖျော့
 နေလို့ မနည်းဖတ်ယူရတယ်”

ကျွန်တော်မိတ်ဆွေ အစ်ကိုကြီး
 က စာရေးတာ ဝါသနာပါလို့ တစ်ချိန်
 ချိန်မှာ အသုံးတည့်ကောင်းတယ်လို့
 ရည်မှတ်ပြီး ကူးရေးထားတာ၊ ဝလာ
 စာအုပ် လေးအုပ်စာလောက်ရှိတယ်၊
 မကုန်သေးဘူး၊ သုံးပုံတစ်ပုံလောက်
 ကျန်သေးတယ်။

ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီစာအုပ်ကြီး
 ကို ဘုရားကျောင်းပေါ်မှာ တရိတသေ
 တင်ထားတာ ၁၉၅၅ ခုနှစ်က ပုသိမ်
 မုန်တိုင်းတိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့ သာ
 ပေါင်းလဲ ထိတာပေါ့၊ အိမ်အမိုးတွေလဲ
 သန်ပျံ့ထွက်တုန်တော့ အဲဒီမှတ်တမ်း
 စာအုပ်ကြီးက ခေရိုပြီး ပျက်စီးသွားခဲ့ရ
 တယ်”

“ဟင် . . . နှမြော့စရာနော်”

“ဟုတ်ဗျ၊ သမိုင်းဝင်မှတ်တမ်း
 ပျောက်ဆုံးတာပဲပေါ့”

“သူ ကူးရေးတဲ့ ဝလာစာအုပ်
 တွေကော ပျက်စီးသွားသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူကူးရေးထားတဲ့
 ဝလာစာအုပ်တွေက သံသေတ္တာထဲမှာ
 ထည့်ထားလို့ မပျက်စီးခဲ့ဘူး၊ အခု အဲဒီ
 မိတ်ဆွေက စာရေးဆရာ ဖြစ်နေပြီလေ၊
 အဲဒီမှတ်တမ်းထဲက အကြောင်းတွေကို
 အခြေခံပြီး သမိုင်းနောက်ခံ ဝတ္ထုရှည်
 တစ်ပုဒ် ရေးနေတယ်၊ အခု ကျွန်တော်
 ပြောခဲ့တာတွေက သူကူးရေးထားတဲ့
 ဝလာစာအုပ်ထဲက အကြောင်းအရာ
 တွေပါ၊ သူ့ဝတ္ထုပြီးရင်တော့ ဒီထက်ပိုပြီး
 ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖတ်ရမှာပေါ့ဗျာ”

“အဲဒါဆို အဲဒီဝတ္ထုထွက်ရင်
 ကျွန်တော်တို့ဆီ စာရေးအကြောင်းကြား
 နော်၊ ဝယ်ဖတ်ရအောင်”

“ကျွန်မအဖို့ သဲကုန်းကိုလဲ စာရေး
 ပြောနော်၊ ဝယ်ဖတ်ရအောင်”

“တစ်ခုကောင်းတာက အဲဒီမိတ်
 ဆွေက သစ်ထုတ်လုပ်ရေးက ချောင်း
 အုပ်ဗျ၊ အခု အရေးတော်ပုံအဖွဲ့သား
 တွေ လှုပ်ရှားခဲ့တဲ့နယ်မြေတစ်ခုလုံးကို
 သူက ခြေရာချင်းထပ်နေခဲ့တာ ဝတ္ထု
 တစ်ပုဒ်ရေးရာမှာ များစွာ အထောက်

အကူပြုတဲ့ မျက်မြင်ပထဝီအနေအထား တွေကို သူကျွမ်းကျင်နေပြီလေ”

“အဲဒီ စာရေးဆရာသာ အရေး ကောင်းရင် တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်ရဲ့ သူ ကျွန်မခံပြီ ဝတ္ထုလို သမိုင်းနောက်ခံဝတ္ထု ကောင်းတစ်ပုဒ် ဖြစ်မှာပဲ”

ရွှေမန်းဘုမားက မှတ်ချက်ပြုကြ သည်။

“ကောင်းမှာပါဟယ်၊ ဒီက ကိုစောလွင် ပါးစပ်နဲ့ ပြောတာတောင် တအားကောင်းနေတဲ့ဟာ”

“ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ”

“အဲဒီဆရာက ဘယ်သူလဲဟင်၊ သာပေါင်းမြို့ထဲမှာပဲလား”

“နာမည်က ချောင်းအုပ်ကိုသင် ထွေးတဲ့ရာဇာထွန်းတောက်(သာပေါင်း) အမည်နဲ့ စာရေးတယ်”

“သာပေါင်း ပြန်ရောက်ရင် အဲဒီ စာရေးဆရာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးစမ်းပါနော် ဆရာကိုစောလွင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် မြင်ဖူး ချင်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မိတ်ဆက်ပေးပါ မယ်”

“အဲဒီဆရာက အသက်ကြီးကြီး လား၊ ငယ်ငယ်လား”

“အင်း... အသက်ကတော့ သုံးဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိပါသေး တယ်၊ လူပျိုကြီးပါ၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဗလ ကောင်းကောင်း၊ ထောင်ထောင်မောင်း မောင်းနဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဇော်လွင်နဲ့ တူတယ်ဗျ၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

“ကဲ မောင်စောရဲ့ဇာတ်လမ်းလဲ ဆုံးပြီ၊ စားစရာတွေလဲ ကုန်ပြီ၊ နေလဲ အတော်အေးပြီ၊ ပြန်ကြစို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေးစံ၊ တောင် ပေါ်က ဘုရားတွေကို နှုတ်ဆက်ကန် တော့လိုက်ဦးမယ်နော်”

တောင်ညိုမှ အပြန်လမ်းတစ် လျှောက် လှည်းပေါ်တွင် စကားသံတွေ တိတ်နေကြသည်။ အားလုံးသာသူတို့၏ ရင်ထဲတွင် မဖုရားထိပ်တင်နဲ့ ဗိုလ်

မင်းစောရန်နောင်တို့သည်လည်းကောင်း၊ မိမိနယ်မြေ မိမိလူမျိုးကို ချစ်တတ်လွန်း သော သာပေါင်းသား ကိုရင်ငွေနှောင်း ခေါ် ကျားဗိုလ်၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဇာတ် သိမ်းသည်လည်းကောင်း၊ သစ္စာမပျက် သစ္စာမဖောက်ပါဘဲ သစ္စာပျက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသော စကားတစ်ခွန်းအတွက် အသက်လဲ၍ ပေးဆပ်ခဲ့ရရှာသော ကို ရင်သူရိန် ခေါ် ဗိုင်းဗိုလ်၏ ရင်နင့်ဖွယ် ရာ ဇာတ်သိမ်းသည်လည်းကောင်း၊ ကို ရင်ငပြည် ခေါ် ဇော်ဂျီဗိုလ်၏ သနား စရာ ဇာတ်သိမ်းသည်လည်းကောင်း တအံ့နွေးနွေး ထွေးလျက်ပါလာလေ သည်။ လှည်းပေါ်တွင် တောင်ညိုတောင် ပေါ်မှ အငွေ့အသက်တို့သည် ပါလာ သေးတဲ့ရှိတိ၏။

(၃၀)

“ကိုစောလွင်”

ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် စာ ရေးနေရာမှ လှည့်ကြည့်တော့ ရွှေမန်း သူ ဆရာမလေးသုံးယောက် စာအုပ် လေးတွေ ကိုယ်စီပိုက်လျက် ရပ်နေကြ သည်။

“ဦးလေးတို့ ကူးရေးကြည့်ကြပါ နော်၊ လာကြဗျာ ဆရာကြီးစားပွဲကို” စာသင်ခန်းမကြီး၏ ထိပ်ဆုံးရှိ ဆရာကြီးဦးကြင်ရွှေ ထိုင်နေရာစားပွဲသို့ ဦးဆောင်ခေါ်လာခဲ့သည်။

“ကဲ ထိုင်ကြ၊ ဘာအကူအညီ ပေးရမလဲ ပြောပါဦး”

“အမှတ်တရ အော်တိုလေး ရေး ပေးပါလို့”

မလွေ့ကြည်က ဦးဆောင်ပြော သည်။

“ခင်ဗျာ”

ရှုတ်တရက် ကြောင်သွားပြီးမှ “ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်တာပဲ၊ ပြန်ကြ ရတော့မှာပဲ”

“ဟိုလေ ကိုစောလွင်၊ ဦးပေါ်ဦး ရဲ့ ကဗျာလေးပါ ထည့်ရေးပေးပါနော်၊ အမှတ်တရပေါ့”

ရွှေဘိုသူ မငွေမြင့်က ဝင်ခဲ့ သည်။ ရွှေမန်းသူ မြင့်မြင့်အေးကလည်း

“အဟင်းဟင်း... ဦးကြာ နာမည်ပါတဲ့ ကဗျာလေးပါ ထည့် ပေးနော် ကိုစောလွင်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီစားပွဲ မှာပဲ ထားခဲ့ပါလေ၊ မနက်ဖြန်ညက ပြန်လူနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကိုစောလွင်”

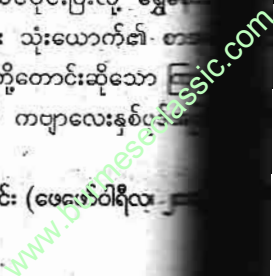
အသုံးလုံးသင်တန်း တစ် စခန်းများ လုပ်အားပေးရက် ကုန်ဆ တော့မည်ပဲ။

တစ်ရက်ကနေ တစ်ပတ် ပတ် ရက်သတ္တလေးပတ် ရက်ပေါင်း များစွာကို ပျော်ရွှင်စွာ ဖြတ်သန်းလာ လွန်နေခဲ့ကြသည်မို့ အချိန်တို့သည် မှန်းမသိ၊ ရက်ပြင် လစွန်းလာခဲ့သည် လည်း အမှတ်တမဲ့သာ။

အမှန်တကယ် ခွဲခွာကြရမည်ဆိုတော့ ရင်ထဲမှာ ကျဉ်ခနဲ သွားမိရတော့သည်။ တစ်ဦးပေါ်ထဲ ပြုစင်သောသံယောဇဉ်တွေ တွယ်ထဲ ခဲ့ကြသေးသည်မို့ နုနယ်သော နှလုံး များမှာ သိသာစွာ လှုပ်ခါမိကြရတိ၏။ စာအုပ်လေးတွေ လာပေးတုန်း လည်း သူတို့ သုံးယောက်စလုံး၏ နှာများမှာ အပြုံး နှမ်းနှမ်းလေးတွေ ပါလာဟု အမှတ်ထင်ထင် သတိမဲ့ ခဲ့မိရပါလေသည်။

ယနေ့ည လုပ်အားပေး ဆရာ လေးများနှင့် စောလွင်တို့သုံးဦး စာ သင်နေကြရပါသော်လည်း မသိသေး ညှိုးနှမ်းနေကြသည်ကို တစ်ဦးနှင့်တစ် ဘာသာ သတိထားမိကြရပါသော် အသုံးလုံးသင်တန်း စခန်းပိတ် တော့မည်ကိုတော့ စာသင်သား ဦး ဦးလေး၊ ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေးများ မပြောပြရက်ခဲ့။

စာသင်ပိုင်းပြီးလို့ ရွှေမန်း ဆရာမလေး သုံးယောက်၏ စာ သင်ထဲတွင် သူတို့တောင်းဆိုသော ငြိမ် နှင့်ကြာဖက် ကဗျာလေးနှစ်ပုဒ်

“ရင်ထဲမှာနွေ” ဆိုသည့် စာနုယဉ်လေး
အပိုပိုပါ ရေးထည့်ပေးလိုက်မိပါသည်။

ရင်ထဲမှာနွေ

တန်ခူးနွေ ပူစေသည်မင့်၊
အနေမခက် အခက်မပွေ၊
တန်ခူးလေပြည်
ဝေ့သောကြောင့် ။
အခုလေ သွေခွာစေထင်၊
တန်ခူးလေပြည် ကုမပြေနိုင်သူ၊
တို့မှာလေ . . .
ခင်သူတွေနှင့်
ဝေးသောကြောင့်။

(၃၁)

ရွှေမန်းသူ ဆရာမလေး သုံး
ယောက်၏ စာအုပ်များကို အသီးသီး
ပြန်ပေးလိုက်ပြီးနောက် နာရီခန့် စာ
သင်ပေးကြပြီး ဆရာကြီးဦးကြင်ရွှေက
စာသင်သားအားလုံးကို ခုံများဖယ်ပြီး
အစုတဝေးတည်း ထိုင်စေလိုက်သည်။
စာသင်သားအားလုံးရှေ့တွင် လုပ်အား
ဆရာ၊ ဆရာမအားလုံးကိုလည်း
ခေါ်ဝေါ်တန်း နေရာယူစေသည်။

ဆရာကြီးဦးကြင်ရွှေက . . .

“သင်တန်းသားအားလုံးကို ပြော
ရာ ရှိပါတယ်။ ဒီည စာသင်ခိုင်းဟာ
အခက်ဆုံးညပါ။ မနက်ဖြန်ခါဆိုရင် မြို့
ထဲတွင်း ကျေးရွာအသီးသီးက လုပ်
အားပေးတွေ မြို့ပေါ်ကို ပြန်လည်စုရုံး
အင်အားခိုလာကြတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။
အခက်ခါမှာ ရပ်ဝေးလုပ်အားပေး
တွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဇာတိရပ်ရွာတွေကို
ပြန်လည်ထွက်ခွာကြတော့မှာပါ။ အဲဒါ
ကြောင့် ပြန်ကြရတော့မယ့် ဆရာမ
များက ဒီက စာသင်သား ဦးကြီး၊
အေးအေး၊ ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေးတို့ကို နှုတ်
ခေါ်ထား ပြောကြားပါလိမ့်မယ်”

စာသင်သားအားလုံး မှင်တက်
ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်းများဖြင့် ကြည့်နေ
ကြသည်။

“သမီးတို့ အားလုံး သန်တက်ခါ
တော့မယ် အမေတို့ရယ်”

ရွှိက်သံတစ်ဝက်ဖြင့် ပြောရှာ
သည်။

“သမီးတို့ အားလုံး အဖေတို့
အမေတို့ကို အောက်မေ့နေမှာပါ . . .
အဟင့် အဟင့်”

ငိုသံပါလာလေပြီ။

“တကယ်တော့ သမီးတို့လဲ
ကျောင်းတက်နေရတုန်းပါ။ ကျောင်းပြန်
သွားရဦးမှာပါ။ သမီးတို့အားလုံး ဒီမြို့
ကလေးကနေ မပြန်ချင်တော့လောက်
အောင် သံယောဇဉ် တွယ်နေမိပါပြီ
အမေတို့ရယ် အဟင့် ဟင့်”

ယောက်ျားသားကြီးများဖြစ်သူ
ဦးကြီး၊ ဦးလေးတို့က ကူကြည့်သိပ်မပျက်
ကြသော်လည်း မိန်းမသားများဖြစ်သူ
ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေးတို့မှာ မထိန်းနိုင်ရှာ
ကြ။ မျက်ရည်လေးတွေ တစမ်းစမ်း၊
ရွှိက်သံလေးတွေ တလွင့်လွင့်။

“မပြန်လို့ မရဘူးလားတော်”

ဒေါ်သိမ်းမယ်က ငိုသံပါကြီးနှင့်
လှမ်းမေးလိုက်သည်မို့ ရွှေမန်းသူဆရာမ
လေး သုံးယောက်တို့မှာ မျက်ရည်တွေ
ဖိုးဖိုးပေါက်ပေါက်ကျလာပြီး စကားမပြန်
နိုင်ရှာကြ။

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဖက်လျက်
တသိမ့်သိမ့် ရွှိက်နေကြတော့သည်။

“အမေကြီးရယ်၊ သမီးတို့လဲ
ကျောင်းပြန်တက်ရဦးမှာမို့လို့ပါနော်၊
အဟင့် အဟင့်”

“သမီးတို့ သုံးယောက်စလုံးက
မန္တလေးတက္ကသိုလ်က နောက်ဆုံးနှစ်
ကျောင်းသူတွေပါ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“ဪ အဋ္ဌာရသ ပညာတွေ
သင်ပေးတဲ့ တက္ကသိုလ်ပြည်လားဟင်”

“သိမ်းမယ်ရယ် လောကဓာတ်
ပညာတွေ သင်ပေးတဲ့ လောကဓာတ်
ကျောင်းပေါ့ဟဲ့”

မသိနားမလည်ရှာသော ဦးကြီး
ဒေါ်ကြီးများ၏ ရိုးသားသော ပြောဟန်
နှင့် စကားသံများမှာ ခေတ်လူငယ်များ
၏ နားထဲတွင် ဆန်းပြားစွာ ရယ်မော
ချင်စရာပါ။

သို့ပေမယ့်လည်း ပြောင်
ရှာကြ။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သမီးတို့က
လောကဓာတ်ကျောင်းသူတွေပါ အမေ
တို့ရယ်၊ အဟင့် အဟင့်”

ကျောင်းခန်းမကြီးတစ်ခုလုံး တီး
တီးရွှိက်သံ၊ ဝမ်းနည်းသံများဖြင့် စည်
ဝေနေသည်မို့ ဆရာကြီး ဦးကြင်ရွှေက
အခြေအနေကို ထိန်းသည့်အနေဖြင့် . . .

“ကဲကဲ ဒီက စာသင်သားမိဘ
များကို စာသင်ပေးကြရင်း စေတနာ
ဇောနဲ့ ပြောမိမှား ဆိုမိမှားတွေ ရှိခဲ့ပါရင်
ကျေးဇူးအတွက် လုပ်အားပေး ဆရာ
ဆရာမလေးတွေက ကန်တော့ကြပါ
လိမ့်မယ်”

စောလွင်တို့ ယောက်ျားလေး
သုံးယောက်က ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်
သလို ရွှေမန်းသူ သုံးဦးကလည်း ပုဆိပ်
တုပ်လေးများ ထိုင်လိုက်ကြကာ လက်
အုပ်လေးတွေ ကိုယ်စီချီလျက် . . .

“ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ဒီက
မိဘများအပေါ်မှာ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊
မနောကံတွေနဲ့ တစ်ပါးပါးသော လွန်မိ
မှားကံများ ကူးလွန်မိခဲ့ပါက ကျေးအေး
ခွင့်လွှတ်စေကြောင်း ကန်တော့ တောင်း
ပန်အပ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“သမီးတို့ကို စေတနာအပြည့်
အဝနဲ့ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့တဲ့ အဖေတို့၊
အမေတို့ကို ကန်တော့ပါတယ်”

“အဟင့် . . . အဟင့်”

စာသင်သား ဦးကြီး၊ ဦးလေး၊
ဒေါ်ကြီး၊ ဒေါ်လေးတို့ကလည်း အငို
မျက်လုံး ရွှိက်သံဖုံးလျက် အားလုံးသော
နှုတ်ဖျားမှ . . .

“သာဓု သာဓု သာဓု ဆရာလေး
ဆရာမလေးတို့အားလုံး ကျန်းမာလို့
ချမ်းသာကြပါစေလို့”

ပြန်လည် တုံ့ပြန်သံများလည်း
မညီမညာရှိကြပေမယ့် ဆိုနှင့်တုန်းခါသံ
များဖြင့်သာ ရှိတော့၏။ ပြီးတော့
ရွှေမန်းသူ သုံးယောက်က ဆရာကြီးဦးကြင်
ရွှေကို ကန်တော့ကြသည်။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး၏ ကျောပြင်များမှာ တသိမ့်သိမ့်နှင့် ရှိနေချေတော့သည်။ ဘေးက ကြည့်နေသော စောလွင်တို့ သုံးယောက်မှာလည်း ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်လို့ နေကြရလေသည်။

“သာဓု သာဓု သာဓုပါဗျာ၊ ငါ့သမီးများ စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာနဲ့ ပြည့်စုံကြပါစေ၊ ကျောင်းပြီးလို့ လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ရောက်ကြတဲ့အခါမှာလဲ ဝါသနာပါရာ အလုပ်အကိုင်များကို ရွေးချယ်လုပ်ကိုင်ခွင့် ရကြ၍ တိုးတက်ကြီးပွားကြပါစေ၊ ပြည်ရွာတိုင်းနိုင်ငံရဲ့အကျိုးကို ရွက်ဆောင်သယ်ပိုးနိုင်သော လူကောင်းလူတော်များ ဖြစ်ကြပါစေတယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ရပါစေရှင်”

ထိုညက စာသင်ပိုင်းမှအပြန် စာသင်သား ဦးကြီး ဦးလေးတို့က ဆရာမလေးတို့အား သူတို့တည်းခိုနေထိုင်ရာ ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဦးမောင်ကြည်၏ အိမ်သို့ ရောက်သည်အထိ လိုက်လံပို့ဆောင်ပို့ဆက်ကြသည်။ စာသင်သားများ ပြန်ကုန်ကြတော့မှ တန့်ဆည်သူ မငွေကြည်က . . .

“ကိုစောလွင်တို့ ခဏလေး နေဦးနော်၊ ပေးစရာလေးရှိလို့”

စောလွင်တို့ သုံးယောက် မြဝင်းထဲရှိ ညောင်စောင်းရွာကြီးများတွင် ထိုင်ရင်း စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။ ရွှေမန်းသူသုံးယောက် ပြန်ထွက်လာတော့ ပါကင်ထုပ်လေးတွေ ကိုယ်စီကိုင်ထားကြသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်က ကိုငွေမြင့်တို့ သုံးယောက်ကို အော်တိုစာအုပ်လေးတွေ လက်ဆောင်ပေးချင်လို့ပါ”

ရွှေမန်းသူ မြင့်မြင့်အေးက ရှင်းပြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ မန်းဝ/သရဲ့ အထိမ်းအမှတ် စာအုပ်လေးတွေပါ။ တန်ဖိုးနည်းပေမယ့် အမှတ်တရအဖြစ် လက်ဆောင်ပါနော်”

“ဟာ . . . ရပါတယ်၊ လက်ခံပါတယ်ဗျာ”

“ကျေးဇူးတင်စွာနဲ့ လက်ခံပါတယ်ဗျာ”

စောလွင်တို့ သုံးယောက်ကလည်း ပြိုင်တူလိုလို တုံ့ပြန်ကြသည်။

“အော်တိုစာအုပ်တွေထဲမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အမှတ်တရ စာလေးတွေနဲ့ လိပ်စာတွေ ရေးပေးထားပါတယ်”

“ကျွန်တော်နဲ့ မငွေကြည်က ရွှေမန်းဆောင်မှာ တစ်ခန်းတည်းအတူ နေကြတာပါ။ အဆောင်လိပ်စာရော ဇာတိမြို့ လိပ်စာတွေရော ရေးပေးထားပါတယ်”

ရွှေဘိုသူ မငွေမြင့်က ရှင်းပြသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ မန္တလေးမြို့ပေါ်မှာပဲ နေတာဆိုတော့ အိမ်လိပ်စာပဲ ရေးထားပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စာရေးရင် မငွေကြည်တို့ အဆောင်လိပ်စာနဲ့ပဲ ရေးချင်ရေးနိုင်ပါတယ်။ အတူတူဖတ်ရတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ရေးမှာပါ”

“မကြာမကြာ ရေးပါမယ်”

“ဟိုကို ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း စာရေးလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မတို့ ကျောင်းပြန်ရောက်တာနဲ့ စာထည့်လိုက်ပါမယ်”

“ဟိုလေ ကျွန်တော်တို့ပြန်မယ့် သင်္ဘောကြီး ကမ်းကဇွာမှ စာအုပ်လေးတွေကို ဖောက်ကြည့်ပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံချင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

စောလွင်တို့ သုံးယောက်ကလည်း ဝန်ခံလိုက်ကြသည်။

အော်တိုစာအုပ်လေးတွေ ကိုယ်စီ ရထားသော စောလွင်တို့သုံးယောက်မှာ ဒေသခံများလည်းဖြစ်ပြန်ယောက်ျားလေးများလည်း ဖြစ်ပြန်မို့ အော်တိုစာအုပ်ကို ရေးပေးရကောင်းမှန်း၊ ပေးရေးရစေကောင်းမှန်းလည်း မသိ။ အခုတော့ ဧည့်သည်ရွှေမန်းသူများက ရေးပြီးသား

အော်တိုစာအုပ်လေးတွေကို လက်ဆောင် ရပေးလာတော့ ရှက်အမ်းအမ်း ထူလည်လည်ကြီးတော့ ဖြစ်နေရတော့၏။

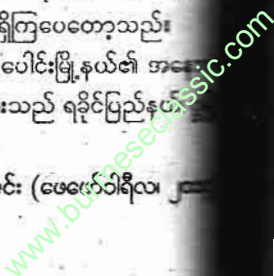
(၃၂)

မန္တလေးပြန်ကြရတော့မည့် ရွှေမန်းသူ ဆရာမလေးများက သူတို့ထဲထဲကင်းကင်း စည်ခံခဲ့ကြသည့် စေတနာရှင် အိမ်များနှင့် စာသင်သား ဦးကြီးဒေါ်ကြီးများ၏ အိမ်များသို့ လိုက်ဆူတ်ဆက်ရင်း ကန်တော့ကြသည်။ အိမ်တိုင်းလိုလိုကလည်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းများကို တတ်အားသမျှပြန်ပေးကြသည်။

ပုသိမ်မြို့၏ အထင်ကရ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများထဲတွင် ဟာလဝါနှင့် ပုသိမ်ထီးသည် တွဲဖက်ထင်ရှားသော နိမိတ်ပုံဆောင်။ ရေကြည်မြို့လျှင်လည်း ရေကြည်ချင်းသုပ်ဘူးဝါးဖပ်ခမောက်လုံးချောများသည် ကြည်၏နိမိတ်ပုံဆောင်၊ မြောင်းမြို့လျှင်လည်း ကြာဆံမရွေးကြော်၊ မြို့လက်ပံတန်း၊ သဲကုန်း၊ ပုတီးကုန်း ဆောက်များကဆိုလျှင်လည်း ကတွတ်သမန္တလေးဆိုလျှင်လည်း ထိုးမုန့်ထုဆောင် စသဖြင့် မြို့ရွာအလိုက် အသီးသီးရှိကြပါလေသော်လည်း စောလွင်သူသားပေါင်းမြို့လေးမှာ ထင်ရှားသော လက်ဆောင်အမှတ်အသားပြုစရာ ထုတ်လုပ်ငန်း၊ စက်မှုလက်မှုလုပ်ငန်း မရှိသေးရှာပါ။

သို့ပါသော်လည်း စေတနာကောင်းလှသော သာပေါင်းမြို့နယ်မြို့နယ်သားများက ကျေးဇူးလာပြုကြရပ်ဝေးမှ လုပ်အားပေး ဆရာ၊ ဆရာမလေးများအား တက်စွမ်းသမျှသော ပြန်လက်ဆောင်များကို ပြန်လည်ပေးကြလေသည်မှာ ရပ်ဝေးလုပ်အားရဲ့ဘော်များ၏ရင်ဝယ် တသိန်းတပြိုင်တပြိုင် ရှိကြပေတော့သည်။

သာပေါင်းမြို့နယ်၏ အောက်ဘက်အခြမ်းသည် ရခိုင်ပြည်နယ်

နယ်နှင့် ထိစပ်နေပါသည်။ မကီးဇင်ရွာ၊ ထောမိရွာ၊ ကျွန်းချောင်းရွာ၊ သဘောကံရွာတို့သည် ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်၏ကမ်းခြေရွာများ ဖြစ်ကြသည်။ ချောင်းသာနှင့် ဝှိမြို့အကြား ကမ်းရိုးတန်းတစ်လျှောက် တစ်တန်းတည်းကျသော ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာများရှိ ရေလုပ်ငန်း၊ တံငါလုပ်ငန်းများ ဖွံ့ဖြိုးကြသည်။ ထိုနယ်ဘက်ကျသော လုပ်အားပေးရဘော်များတွင် အနောက်ခြောက်ခေါ် ရေငန်ငါးခြောက်များ၊ ပုစွန်ခြောက်များစသည့် ဒေသထွက်လက်ဆောင်များ မနိုင်မနင်းပါလာကြလေသည်။ [ယခုအခါ ၎င်းအနောက်ခြမ်းကျေးရွာ အများစုသည် ရွှေသောင်ယံ မြို့နယ်ခွဲတွင်းသို့ ပါဝင်နေပြီ။]

သာပေါင်းမြို့နယ်၏ အနောက်ဘက် ရိုးမအရှေ့ခြမ်းသည် သစ်တော၊ ဝါးတောကြီးများ၊ ကြိမ်ပင်တောကြီးများ ထူထပ်စွာ ရှိလှသည်။ သစ်လုပ်ငန်း၊ ဝါးလုပ်ငန်း၊ ကြိမ်လုပ်ငန်းများဖြင့် အသက်မွေးကြသူများ အများဆုံးနေထိုင်ကြသည်။

စားမတစ်ချောင်းရှိလျှင် ထမင်း ခေတ်နိုင်သော နယ်မြေဒေသအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်ပေသည်။ ထိုဒေသ ကျေးရွာများတွင် တာဝန်ကျသော လုပ်အားပေးများကိုတော့ သစ်တုံး၊ သစ်ချောင်း၊ ဆင်းချောင်း၊ ဝါးလုံး၊ မီးသွေးခဲ တို့မှာ ဆက်ဆောင်ပေး၍ မရပါချေ။ သို့သော် ဆည်း ထိုဒေသခံ မုဆိုးများ၏ကျေးဇူးကြောင့် တောဝက်၊ ချေး၊ ဆတ်၊ တောကြောင်၊ ယုန် စသော တောကောင်အသားခြောက်များကို တစ်နိုင်တစ်ပိုင် ချည်းပေးလိုက်ကြလေသည်။

[သာပေါင်းမြို့နယ်သည် ၁၉၇၄ ခုနှစ်နောက်မှသာ အဖြူရောင်နယ်မြေအဖြစ် ကြေညာနိုင်ခဲ့ပါသည်။ ထိုထက်ရှေးကသာ ကာလက သာပေါင်းမြို့နယ်အနောက်ရိုးမတစ်ကြောသည် သစ်ပင်သစ်တောကြီးများ၊ ဝါးတော၊ ကြိမ်တောကြီးများ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်ခဲ့ပြီး

ရောင်စုံသူပုန် သောင်းကျန်းသူများ ခိုအောင်းကျက်စားရာ နယ်မြေကောင်းကြီးများ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကြီးစိုးနေထိုင်ခဲ့သူ ဗကပများက သစ်ပင်၊ သစ်တော ခုတ်သူများအား ထုတ်ပြန်ကြေညာထားပုံမှာ “လှည်းဆိုလျှင် ထင်း၊ နွားဆိုလျှင် ဟင်း၊ လူဆိုလျှင် ကျင်း”ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

“သစ်တစ်ပင် ခေါင်းတစ်လုံး” ဟူသည့် ကွန်မြူနစ်တို့၏ နှုတ်ထွက်ဥပဒေကြောင့် ရိုးမတစ်ကြောရှိ သစ်တောများ မပြုန်းခဲ့ရပေ။ ၁၉၇၅ ခုနှစ် ပုသိမ်မုန်တိုင်းအပြီးတွင် ဒေသတွင်း လေလံသစ်များကို ထုတ်လုပ်ရန် သစ်ထုတ်လုပ်ရေးစီမံကိန်း စတင်ခဲ့သည်မှ အစပြု၍ (ယခု ဤစာမူကိုရေးနေသည့်) အနှစ် သုံးဆယ်ကျော်ကာလအတွင်း ရိုးမတောင်တန်းကြီးတစ်ကြောလုံးပြောင်ရှင်းပြီး ဝှိမြို့နယ် နယ်စပ်အထိ တိုးလျှိုပေါက် ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

ဝိသမလောဘသား သစ်ကုန်သည်များကလည်း ဥပဒေမဲ့သစ်ခိုးထုတ်မှုများကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျူးလွန်နေခဲ့သည်မို့ ပေါက်တူးရိုးအရွယ် အပင်ပင် မရှိချင်ပါလေတော့။ သစ်တော ပြုန်းတီးမှုကြောင့် တောနေဆင်ရိုင်းများ ခိုအောင်း စားသောက်စရာ ပျောက်ကွယ် လုပြီဖြစ်၍ သာပေါင်းမြို့နယ် နောက်ကျောရိုးမအခြေမှ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကျေးရွာများ၏ အနီးအပါးသို့ပင် ဆင်အုပ်များ ထိပါးလာကြပေတော့သည်။

သာပေါင်းမြို့နယ်၏ ဝန်မြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းကျေးရွာများ ဖြစ်ကြသည့် ဝဲကြီးထောင့်၊ တောင်လေး၊ ရှုမ္မမြောင်၊ ဆောင်ပုံ၊ တလုတ်ကုန်း၊ ကြပ်ကုန်း၊ ပနီကွင်း စသည့်ကျေးရွာများမှာ နီးဝါးခမောက်လုပ်ငန်းများ ရှိပါ၍ ထိုဒေသများဘက်တွင် တာဝန်ကျသော လုပ်အားပေးရဘော်များ၏ ခေါင်းပေါ်တွင် မိမိကိုယ်ပိုင်အမည်ပါ ခမောက်ချောလေးများ ကိုယ်စီနှင့် ပြူးရွှင်ကျေနပ်နေကြသည်။

ဝန်မြစ် အရှေ့ခြမ်းဒေသသည် ရေကြည်၊ ကျောင်းကုန်း၊ အသုပ်၊ ပုသိမ်အရှေ့ (ကဲကြီးထောင့်) စသည့်မြို့နယ်များဖြင့် ထိစပ်နေပြီး ချောင်းရိုး မြောင်းရိုး ရေနက်ကွင်းနှင့် အင်းလုပ်ငန်းများ ပေါများသောကြောင့် ထိုနယ်ဘက်က ပြန်လာသော လုပ်အားပေးများတွင် ငါးရဲခြောက်ငါးကျည်းခြောက်ငါးဖောင်ရိုးခြောက်၊ ငါးမွေထိုးခြောက် စသည့် ရေချိုတံငါ ငါးလုပ်ငန်းထွက် လက်ဆောင်များ တနင့်တဦးပါလာကြသည်။

ကိုင်းလုပ်ငန်းပြီးခါစ ကျေးရွာများတွင် တာဝန်ကျသော လုပ်အားပေးများတွင် မြေပဲ၊ ဘိုကီတံပဲ စသည့်ကိုင်းသီးနှံများကို တစ်နိုင်တစ်ဆွဲ ပေးလိုက်ကြသလို အချို့ကျေးရွာများကလည်း ပေးချင်လွန်းအားကြီးသဖြင့် မရှိရှိတာပေးလိုက်သည့် လက်ဆောင်များထဲတွင် မြေပဲဆုံဆီ၊ ကောက်ညှင်းဆန်၊ သာပေါင်းမီးကောက်ဆန်များကို တစ်ဆွဲတစ်ကိုင် ထည့်ပေးလိုက်ကြသည်။

သာပေါင်း မြို့မစခန်းများတွင် တာဝန်ကျသော လုပ်အားပေးများ ပေးသော လက်ဆောင်မှာ သာပေါင်းမြို့၏ ထင်ရှားသော လက်မှုလုပ်ငန်းဖြစ်သည့် ယမထာကြိမ်ခြင်းလုံးများ၊ ကုံးကြိမ်ရိုးထပ် တံမြက်စည်းများ ဖြစ်ကြသည်။ မန္တလေးသားနှင့် ပြည်သဲကုန်းဒေသသားများမှာ မြန်မာ့ရိုးရာခြင်းလုံးခတ်ဝါသနာကြီးကြသည့်အတွက် လက်ဆောင်ခြင်းလုံးတွဲကြီးများဖြင့် ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေကြသည်။ တချို့ လုပ်အားပေးဆရာမလေးများကမူ သူတို့ကိုယ်တိုင် ခြင်းလုံးမခတ်တတ်သော်လည်း . . .

“အဖေက ခြင်းလုံးခတ်ဝါသနာကြီးတယ်၊ အတော်ပဲ”

“အစ်ကိုကြီးက ခြင်းခတ်တတ်တယ်”

“မောင်လေးက . . .”

“သူငယ်ချင်းကို ပြန်ပြီးလက်ဆောင်ပေးရမယ်၊ သူတို့က ဝါသနာအိုးတွေ”

(၃၃)

ညနေစောင်းအချိန် ရောက်တော့မှ မြို့ပေါ်စခန်းများတွင် တာဝန်ကျသော ရပ်ဝေးလုပ်အားပေးများအား မြို့ပေါ်ဆုံမှတ် စုရပ်တန်းဖြစ်သည့် မြို့မမင်းကျောင်းကြီးပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ပေးကြသည်။

စောလွင်၊ ဇော်ဝင်းနှင့် ဌေးမြင့်တို့က မန္တလေးမှ လုပ်အားပေးဆရာမလေးတို့ကို လိုက်လံပို့ဆောင်ပေးကြပြီး ကျောင်းကြီးပေါ်တွင် ဝေယျာဝစ္စများကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးကြရင်း ညဦးပိုင်းအထိ စကားဝိုင်း ကောင်းကြသည်။ မဌေးကြည်တို့က သူတို့၏ အုပ်ချုပ်သူ သမိုင်းကထိက ဆရာကြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ဆရာ သိချင်တဲ့ သာပေါင်း သမိုင်းကို ဒီက ဒေသခံဇာတ်စစ်စစ်တွေ ဖြစ်တဲ့ ကိုစောလွင်တို့ကို မေးကြည့်ပါ ဆရာ၊ အထူးသဖြင့် သာပေါင်းညာစား ဆိုတဲ့ အကြောင်းကိုပေါ့ ဆရာရယ် ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

မဌေးကြည်တို့က စကားစဖော် ပေးသဖြင့် ပြောပြချင်လွန်းနေသော စောလွင်အဖို့ ဝမ်းသာသွားမိသည်။ ရွှေမန်းသူ မြင့်မြင့်အေးကလည်း . . .

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ သမီးတို့ကတော့ အကုန်ကြားဖူးပြီးသွားပါပြီ၊ ဆရာ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုလို့”

“အေးဗျာ၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဗဟုသုတအဖြစ် ကြားပါရစေလား ရဲဘော်လေးရယ်”

မြို့မ မင်းကျောင်းကြီး၏ ဘုရားခန်းရှေ့တွင် ရေနွေးကြမ်းပိုင်းဖြင့် စကားဝိုင်းကြီးသို့ ကျန်လုပ်အားပေးရဲဘော် တော်တော်များများကပါ စုရုံးဝိုင်းဖွဲ့လာကြသည်မို့ “သာပေါင်းညာစား” ရှင်းတမ်းကြီးကို အားပါးတရ ပြောပြခွင့်ရတော့မည်။ ခိုရပါလျှင် သာပေါင်းသားတို့ အတွက် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ တစ်ခုပမာ မြတ်လှစွာတည်း။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပြပါမယ် ဆရာ၊ သာပေါင်းလို့အမည်တွင်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက ပြောပြပါမယ်ဆရာ။

ဆရာတို့ ကြားဖူးခဲ့ကြတဲ့ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲတုန်းက အင်္ဂလိပ်တွေကို ပုသိမ်မြို့ ရွှေးဗိုလ်တပ်အရပ်ကနေ ခုခံရင်း တစ်ဆုတ်တည်း ဆုတ်လာရတဲ့ ဘုရင့်ရဲမက်တော်တွေဟာ နေပြည်တော်ပြန်ရင်လဲ ဘုရင့်အမျက်တော် အရှင်ခရမယ်အတူတူ သာရာဘက်ကို ပေါင်းကြအံ့လို့ ရည်ရွယ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ဒီနေရာမှာ ကိုယ့်ထက်သာတဲ့ အင်္ဂလိပ်တွေကို အလျှော့ပေး ပေါင်းလိုက်ကြလို့ သာရာဘက်ကိုပေါင်းတဲ့ ‘သာပေါင်းအရပ်’ရယ်လို့ အမည်ဆိုးတွင် စေခဲ့တဲ့ ပုသိမ်သား စာရေးဆရာ ကြီးတစ်ဦးရဲ့ မဆင်မခြင် ကလောင်ရမ်းခဲ့မှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သာပေါင်းသားတွေဟာ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရပါတယ် ဆရာကြီးရယ်။

သမိုင်းဆိုင်ရာ အထောက်အထား အကိုးအကား မရှိဘဲနဲ့ ရှိတဲ့ သမိုင်းကို သေသေချာချာ မလေ့လာဘဲ စာတစ်ပုဒ်ကို အဲဒီလို လတ်လွတ်စပယ် ရေးခဲ့တာဟာ ကျွန်တော်တို့ သာပေါင်းနယ်သူ နယ်သားတွေကို စော်ကားတာနဲ့ အတူတူရယ်လို့ ခံစားရပါတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ စာတစ်ပုဒ် ရေးတယ်ဆိုတာ အချက်အလက် မခိုင်လုံဘဲနဲ့ ဒီလိုမျိုး မရေးသင့်ဘူးလေ”

“အဲဒီဆရာကြီး သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် သူ ဆင်ခြေပေးချင်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ မင်းတို့သာပေါင်းကို ရေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ပဲခူးတိုင်းထဲက သာပေါင်းကို ရေးတာလို့ပဲ ပြောမလား”

“ဟင် . . . ပဲခူးတိုင်းထဲမှာလဲ သာပေါင်းရှိတယ်လား”

မန္တလေးဘက်မှ လူများက အံ့ဩနေကြသည်။

“ဟိုမှာ သဲကုန်းဆရာအတတ် သင်က ဆရာမလောင်းတွေကို မေးကြည့်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပဲခူးတိုင်းထဲမှာလဲ သာပေါင်းရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မြို့နယ်အဆင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“နောက်ထပ်လဲ ရှိသေးတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘိုကလေးမြို့နယ်ထဲမှာလဲ သာပေါင်းဆိုတာ ရှိသေးတယ်”

“ဪ . . . သာပေါင်းနာမည်တွေက တခြားမှာလဲ ရှိသေးတာကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါက သာပေါင်းနာမည်နဲ့ မြို့ရွာတွေရှိသေးတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း သိစေချင်လို့ ပြောပြတာပါ၊ အခု ကျွန်တော်ပြောပြမှာက ကျွန်တော်တို့မြို့ဟာ သာပေါင်းလို့ အမည်စတင်ဖြစ်ပေါ်လာပုံကိုပါ ဆရာ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ရဲဘော်လေးရာ ဆရာ အိတ်ဆောင်ကက်ဆက်လေးနဲ့ အသံဖမ်းယူသွားချင်တယ်ဗျာ၊ ဖြစ်မလား”

“ဖြစ်ပါတယ်ဆရာ၊ ကျွန်တော်အခုပြောပြမှာက သမိုင်းအထောက်အထား အကိုးအကားနဲ့ပါ ဆရာ”

“အိုကေ၊ ဖိုးသားလေးရေ ဆရာ အိတ်ထဲက ကက်ဆက်လေး သွားယူလိုက်စမ်းကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”
ကက်ဆက်လေးကို အဆင်သင့် ပြင်ပြီးတော့ . . .

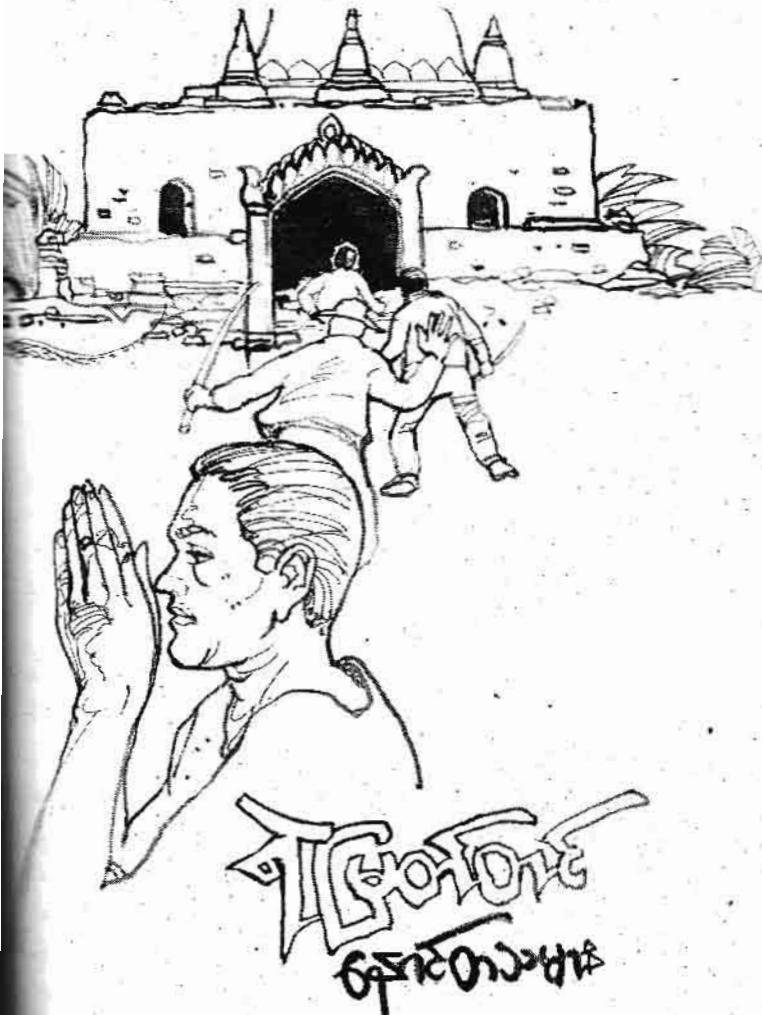
“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဧရာဝတီတိုင်းသား ငါးသိုင်းချောင်းသား စာရေးဆရာကြီး ဦးမာယ ရေးတဲ့ ပုသိမ်ရာဇဝင် စာအုပ်ထဲမှာ ပုသိမ် (၃၂)မြို့နယ်နဲ့ စာရင်းပါတယ် ဆရာ၊ အခု သာပေါင်းမြို့နယ်ထဲက ရွှေးမွန်အမည်နဲ့ ငါးနေငါးဒေသ ပါပါတယ်”

“အဲဒါတွေကို အခု တည်နေနဲ့ယှဉ်တွဲပြီး ပြောပြပေးပါလား ရဲဘော်လေး”

(ဆက်ရန်)

□ ကိုကြီးစော(သာပေါင်း)

အပြစ်တမ်း နောင်တသမား

မြို့စွန်တွင် တည်ရှိသော ရွှေ
ဆောင်ကျော် အုတ်ကျင်း၏ မြင်ကွင်း
ကား ရုတ်တရက်ဆိုပါက ရှေးဟောင်း
သဘာဝနာနယ်မြေတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိ
ရသည့်အလား ထင်မှတ်စရာကောင်း
ပေတော့သည်။

ကြည့်လိုက်ပါ။ တစ်မျှော်တစ်
ကျယ်ပြောလှသော ကွင်းပြင်ကြီး
အုတ်ဖိုများက လက်ညှိုးထိုးမလွဲ
ဆောင်ပင် တည်ရှိတော့သည်။ အချို့က
ဖော်လက်စ မီးခိုးတလူလူနှင့် ညိုညို
ညိုညို အုတ်ဖိုများ။

အချို့က ဖုတ်ပြီး သွားပြီဖြစ်
ဖော်လက်စ နီနီရဲရဲ အုတ်ပုံများ။
အုတ်ပုံနှင့်အုတ်ဖိုများမှာ လေးထောင့်
ပုံက တစ်သွယ်၊ လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းက

တစ်မျိုး၊ ချွန်ချွန်တက်တက်တွေက
တစ်ဖုံ ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် တည်ရှိနေ
လေရာ ရုတ်တရက်ဆိုပါက မြို့ဟောင်း
တစ်ခု၏ ဖေတီပုထိုးများနှင့် ဆင်တူ၍
နေလေတော့သည်။

အုတ်ကျင်းသို့အဝင် လမ်းဘေး
တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် အုတ်ဖုတ်သမား
တို့၏ တဲအိမ်များက တသီတတန်းကြီး
တည်ရှိနေသည်။ ထိုတဲအိမ်များ၏
ပတ်ဝန်းကျင်တွင်မူ အုတ်သမားတို့၏
သားသမီးများက အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်
များဖြစ်ကြသော ဆိတ်၊ ကြက်၊ ဝက်၊
ခွေးများနှင့် ရောထွေးကာ ပြေးလွှား
ဆော့ကစားနေကြလေသည်။

အုတ်ကွင်းထဲ၌ အုတ်တင်ကား
များ တစ်စီးပြီးတစ်စီး ဝင်လိုက်ထွက်

လိုက် လုပ်နေကြသည်။ အုတ်အတင်
အချို့လုပ်သော အလုပ်သမားများက
သူ့အစုနှင့်သူ လုပ်ငန်းဝင်နေကြသည်။
ထို့အတူ ထင်းကားကြီးများကလည်း
အုတ်ကွင်းအတွင်းသို့ မကြာမကြာပင်
ဝင်ရောက်လာလျက်ရှိသည်။ ထင်းကား
များက ချပေးသွားသော တုတ်တုတ်
တိုတို၊ ရှည်ရှည်မျောမျော၊ ကောက်
ကောက်ကွေးကွေးနှင့် ထင်းချောင်းများ
ကား ထောင်ပုံရာပုံ ဟီးတိုက်၍နေလေ
တော့သည်။

တစ်ခုသော အုတ်ပုံရွှေတွင်
အပြာရောင်ထော်လာဂျီတစ်စီးထိုးဆိုက်
ထားသည်။ ထိုထော်လာဂျီပေါ်သို့
အလုပ်သမားများက အုတ်များကို တင်
လျက်ရှိသည်။

ထိုကား၏ ပိုင်ရှင်မှာ ကိုခင်သန်း
ဖြစ်သည်။ မောင်းသူမှာလည်း ကိုခင်
သန်းပင် ဖြစ်သည်။

ဒီရိုင်ဘာ မငှားဘဲ ကိုယ်တိုင်
မောင်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုကား၏
စပယ်ယာလုပ်သူကား ကိုခင်သန်း၏
တူအရင်း ဖိုးချိုပင်တည်း။

အတန်ကြာသော် ကားပေါ်သို့
အုတ်တင်ခြင်းကိစ္စပြီးစီးသွားသည်။ ထို
ကြောင့် စပယ်ယာဖိုးချိုက အကြောင်း
ကြားရန်အတွက် သူဦးလေးကိုခင်သန်း
ရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ကိုခင်သန်းကား အုတ်ပုံ၏
အရိပ်ကိုခိုလျက် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြင့်
ငိမ်ကျနေလေသည်။

“ဦးလေး အုတ်တင်ပြီးသွားပြီ၊
ကားထွက်လို့ပြီ”

“အေး အေး၊ ဒီတစ်ခေါက် ကား
ပေါ်ကို မင်း အုတ်ဘယ်လောက်တင်
လိုက်လဲ”

“ခြောက်ထောင်တင်လိုက်တယ်
ဦးလေး၊ ခြောက်ထောင်”

“ဟ ခြောက်ထောင်ကြီးတောင်
လား၊ လျှော့တင်ပါလို့ ငါပြောထားတဲ့
ဥစ္စာ”

“ရပါတယ်ဦးလေးရ၊ နိုင်ပါတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဒါဖြင့်ရင် ပြီးရော၊ ဒီတစ်ခေါက် ကားကို မင်းမောင်းစမ်းကွာ၊ ငါကား နောက်တပဲ လိုက်ခဲ့တော့မယ်”

“ဟုတ်တဲ့ ဦးလေး”

တူဝန်းနှစ်ယောက် ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကိုခင်သန်းက ကားနောက်ပိုင်း အုတ်ပုံပေါ်တက်ထိုင် လိုက်ပြီး ဖိုးချိုက ဒရိုင်ဘာနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဖိုးချိုက ကားဟွန်းကို တီးလိုက်သည်။ ကားဟွန်း သံကြောင့် လူနှစ်ယောက်က တဲတစ်တဲ အတွင်းမှ ထွက်လာပြီး ကားဆီသို့ လျှောက်လာကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့ က ကားပေါ်သို့တက်ကာ ကိုခင်သန်း နှင့်ဘေးချင်းယှဉ်၍ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

ထိုနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်သောသူမှာ အုတ်ကန်ထရိုက် ကိုဘလိုင်ဖြစ်ပြီး ကျန်တစ်ယောက်မှာ အုတ်ဖုတ်သမား ကိုအောင်ထွား ဖြစ်လေသည်။

ကန်ထရိုက်ကိုဘလိုင်က အုတ်ကန်သည်တစ်ဦးနှင့် ငွေစာရင်း သွားရှင်းရန်အတွက် ဤကားဖြင့် လိုက်ပါခြင်းဖြစ်ပြီး အုတ်ဖုတ်သမားကိုအောင်ထွားကမူ ကန်ထရိုက်ထံမှ ငွေလိုက်ထုတ်ရန်ဖြစ်ကာ ငွေထုတ်ပြီးပါက ဈေးတွင် ဆန်ဆီကဲ့သို့ ရိက္ခာပစ္စည်းများ ဝယ်ခြမ်းရန် လိုက်ပါခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ဖိုးချိုက ကားစက်ကို နှိုးကာ စတင်မောင်းထွက်လိုက်သည်။ ကားက ဝိတ်များနေသဖြင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်သာ မောင်းလာခဲ့သည်။

ကားနောက်ပိုင်းတွင် ကိုခင်သန်း၊ ကိုဘလိုင်နှင့် ကိုအောင်ထွားတို့က အုတ်ပုံပေါ်ထိုင်ရင်း စကားတပြောပြောနှင့် လိုက်ပါလာခဲ့ကြလေသည်။

“အဖေရေ သမီး မြစ်ဆိပ်ကို အဝတ် သွားလျှော်ဦးမယ်၊ အဖေ အိမ်စောင့်နေဦးနော်”

“အေး၊ အေး သွား သွား၊ ဒါနဲ့ နှင့်ကလေးနှစ်ကောင်ကော”

“အိမ်ရှေ့မှာ ဆော့နေကြတယ် အဖေ၊ ကလေးတွေပါ အဖေနဲ့ ထားခဲ့ရမလားလို့”

“ဟဲ့ ဟဲ့ မထားခဲ့နဲ့၊ မထားခဲ့နဲ့၊ ခေါ်သွား ခေါ်သွား၊ နှင့်ကလေးတွေကို ငါ မနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တဲ့ ဟုတ်တဲ့၊ ဒါဖြင့်လဲ သမီးခေါ်သွားမယ်၊ ကိုဟန်ဝင်းအတွက် ထမင်းချိုင့်ကို မီးဖိုထဲက ကြောင်အိမ်ပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့တယ်၊ လာယူရင် ပေးလိုက်ဦး”

“အေး... အေး”

မကြာမီ သမီးဖြစ်သူ ခင်မြဝင်းက အဝတ်လျှော်ကြီးကို ခေါင်းပေါ်ရွက်ကာ ကလေးနှစ်ယောက်အား ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက် ထားလျက် မြစ်ဆိပ်ဘက်ဆင်းသွားသည်ကို ဦးလှသော် မြင်လိုက်ရသည်။

အိမ်တွင် လူရှင်းသွားသဖြင့် ဦးလှသော် မျက်စိကော နားပါ အေးသွားသည်။ စိတ်ထဲတွင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဖြစ်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် အခွင့်အရေးရခိုက် ပုတီးလေး စိပ်လိုက်ဦးမှဟု စိတ်ကူးကာ ဘုရားစင်၌ ချိတ်ထားသော စိပ်ပုတီးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ လုပ်ငန်းစရန် အတွက်ပါ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် တင်ယူပြီ ခွေ ထိုက်လိုက်သည်။

ဦးလှသော်ကား မုဆိုးဖိုတစ်ဦးပင်။ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်တင်အုံးက ဆုံးခဲ့သည်မှာ ကြာလေပြီ။ ဇနီးဖြစ်သူ ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် ဦးလှသော်က သမီးခင်မြဝင်းနှင့်အတူ လိုက်ပါနေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ခင်မြဝင်း၏ယောက်ျား မောင်ဟန်ဝင်းမှာ အုတ်ကျင်းထဲ၌ အုတ်ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဦးလှသော်အနေနှင့် အိမ်အလုပ်ကိစ္စများကို သူတတ်နိုင်သလောက် ကူကက်လုပ်ကိုင်ပေးရသည့် အခါများရှိသလို ရံခါ၌ သူတို့ လင်မယား

နှစ်ယောက်လုံး အုတ်ကျင်းထဲသွားနေသည့်အခါများတွင် သူက အိမ်လည်း စောင့်၊ ကလေးလည်းထိန်းရင်း နေခဲ့ရလေ့ရှိသည်။

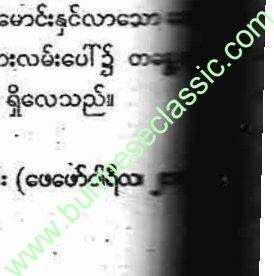
အမှန်မှာ ဦးလှသော်က ဘုန်းကြီးလူထွက်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဘုန်းကြီးလူထွက် ဟုဆိုသော်လည်း သာမန်ဘုန်းကြီးလူထွက်မျိုးတော့ မဟုတ်ပေ။ သူက ရဟန်းဘဝတွင် ဓမ္မာစရိယအောင်ခဲ့သည်။ ထိုမျှမက နာမည်တော် နယ်လှည့်တရားဟော ဓမ္မကထိဇာတစ်ပါးပင် ဖြစ်ခဲ့လေသေးသည်။ နယ်တကာလှည့် တရားဟောနေရာမှ ခေါ်သွားဖော် ဆွမ်းဒကာမ ဒေါ်တင်အုံးနှင့် သံယောဇဉ်တွေ ပွားမိပြီး မစွမ်းရည်အရှိ၌ ကန်စွန်းခင်း ပြိုခဲ့မိကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ခုတော့ ဒေါ်တင်အုံးလည်း လေပြီ။ သူသာလျှင် လောက အနှစ်တောထဲ၌ ဒုက္ခတွေ တများများကြုံ ကျန်ခဲ့ရလေပြီ။ သူ့အနေနှင့် တစ်တစ်ခါတော့ အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြန် အမှတ်ရနေမိတတ်သည်။ တမ်းတမိတတ်သည်။ အမှုကိစ္စနည်းပါးလှသော ချမ်းသာသုခနှင့် ပြည့်စုံလှသော ချမ်းသာဘဝကို ပြန်ပြီး လွမ်းဆွတ်နေမိတတ်သည်။ သို့သော် ခရီးကား လွန်ခဲ့တတ်သည်။ မည်သို့မျှ နောက်ကြောင်း၌ ချင်၍ မရနိုင်ပြီတည်း။

ထို့ကြောင့်ပင် နေ့စဉ်နှင့်အညီ ကလေးတွေ မြေးတွေနှင့် တအုန်းတရုန်းရုန်း တလုံးလုံး တထွေးထွေး နေခဲ့ရလေသမျှ ယခုကဲ့သို့ အိမ်၌ ချိန်မျိုးတွင် မိမိဘာသာ စိတ်အေးအေး အေး အေးနားအေးပါးအေး နေဦးတတ်စိတ်ကူးကာ ဦးလှသော် တစ်ယောက်စိပ်ပုတီးကို ကိုင်စွဲလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

ဖိုးချို မောင်းနှင်လာသော လာဇီက ကားလမ်းပေါ်၌ တမားခရီးနှင့်လျက် ရှိလေသည်။

ထော်လာရှိဆိုသည်မှာ နဂိုကပင် အနွေးယာဉ် ဖြစ်နေရသည့်အထဲလမ်းတစ်လျှောက်တွင် ထင်းကားများ၊ အုတ်ကားများ၊ စက်ဘီး၊ ဆိုင်ကယ်များကို ကွေ့ကာ ရှောင်ကာဖြင့် သတိထားပြီး မောင်းနေရသောကြောင့် ပို၍ပင် နွေးကွေးနေလေတော့သည်။

ကားနောက်ပိုင်းမှ လူသုံးဦးကမူ စကားတပြောပြောနှင့်သာ လိုက်ပါလာကြလေသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့ပြောဆိုနေကြသည့် အကြောင်းအရာမှာလည်း မြို့ပေါ်မှ သူဌေးဦးဖိုးလတ်၏ အကြောင်းသာ ဖြစ်လေသည်။ ယခုသူတို့ အုတ်သွားပို့ရမည့် နေရာမှာ ဦးဖိုးလတ် လျှာဒါန်းသော သုံးထပ်ကျောင်းဆောင်သစ်ကြီး ဆောက်လုပ်နေသည့် လုပ်ငန်းခွင်သို့ပင် ဖြစ်လေရာ သူတို့၏ စကားဝိုင်းထဲ၌ ဦးဖိုးလတ်၏ သဒ္ဒါတရားရှိပုံ၊ အလှူအတန်း ရက်ရာပုံအကြောင်းများကိုသာ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်တော့သည်။

ထိုသို့ စကားတပြောပြောနှင့် လိုက်ပါလာကြရာမှတစ်နေရာအရောက်တွင် ကားအောက်မှ “ထုံး”ခနဲ အသံကြီးတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ကားတလည်း လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်သွားတော့ရာ သူတို့သုံးယောက်၏ စကားကြောက ရုတ်ခြည်းပင် တိခန့်ပြတ်သွားတော့သည်။ ဦးစွာ ကိုခင်သန်းက ကားအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ပြီး လှမ်းမေးသည်။

“ကား ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့ ဖိုးချို” ဖိုးချိုက ချက်ချင်း ပြန်မဖြေ။ ကားအောက်သို့ ဆင်းကာ ဟိုကြည့်သည်ကြည့် ကြည့်နေသေးသည်။

ပြီးတော့မှ “လေးကျိုးသွားတာ ဦးလေး”ဟု အပေါ်သို့ လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။ ကိုခင်သန်းက “ဒုက္ခပါပဲဗျာ” ဟု ညည်းကာ ကားအောက်သို့ ဆင်းသွားသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်ကပါ ဆိုက်ဆင်းသွားသည်။ ကိုခင်သန်းက ကားအောက်သို့ ငုံ့ကြည့်ပြီး...

“လေးက ဘယ်နှချောင်းတောင် ကျိုးသွားတာလဲ ဟေ့ကောင်”

“သုံးချောင်း ကျိုးသွားတာ ဦးလေး”

“ကိုင်း ငါပြောသားပဲ၊ လျှော့ပြီး တင်ပါလို့ဆို”

“ကျွန်တော်လဲ ကားက တောင့်နေတော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူး ဆိုပြီး တင်လိုက်မိတာ”

“တောင့်တော့ တောင့်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခေါက်ရေက များလှပြီဟာ၊ ကားက နာပြီပေါ့ဗျာ၊ ခု ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ” ဟုပြောပြီး ခေါင်းကိုသာ တွင်တွင်ကုတ်နေတော့သည်။ စိတ်လည်း အတော်ကြီးပင် ညစ်သွားသည်။

ပြီးတော့မှ “ကဲ မင်း အုတ်ကျင်းကို ပြန်သွား၊ အလုပ်သမားရသလောက် ခေါ်လာခဲ့၊ အုတ်တွေကို ပြန်ချမှ ဖြစ်မယ်”ဟု ဖိုးချိုကို ပြောလိုက်လေသည်။

ကိုခင်သန်း စကားဆုံးသည်နှင့် ဖိုးချိုက လာလမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ် ပြန်လျှောက်သွားသည်။

ကိုခင်သန်းမှာ ကားကိုသာ ငုံ့ကြည့်ရင်း မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲ့နေတော့သည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေတော့သည်။ ဤတွင် ကန်ထရိုက်ကိုဘလိုင်က ကိုခင်သန်း၏ ပခုံးကို ပုတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကိုင်း ကိုခင်သန်း၊ ခုမှခတုစိတ်ညစ်နေလဲ မထူးတော့ပါဘူး၊ ပြန်သမ္မအကြောင်းပေါ့၊ လာ ကျုပ်တို့ ရှေ့နားမှာ သွားနားရအောင်၊ ကျုပ်အသိကန်ထရိုက်ကိုဟန်ဝင်းရဲ့ အိမ်ရှိတယ်”

“ဗျို ကိုဟန်ဝင်း.. ကိုဟန်ဝင်း” အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြားရသဖြင့် ဦးလှသော်၏ ပုတီးစိပ်နေသောလက်က အလိုလိုရပ်သွားသည်။

ထမင်းချိုင့်လာယူခြင်း ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိကာ မျက်လုံးကိုဖွင့်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအခါ ထင်သလိုမဟုတ်ဘဲ ဧည့်သည် သုံး

ယောက် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် ထိုင်ရာမှထကာ ဧည့်သည်များကို ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်သည်။

“လာ.. လာ.. ထိုင်ကြပါ၊ မောင်ဟန်ဝင်းက အုတ်ကျင်းမှာပျံထမင်းချိုင့်တောင်ခုထိလာမယူသေးဘူး” ဧည့်သည်များက ဝင်ထိုင်ကြလေသည်။ ဦးလှသော်က ဧည့်သည်များအား ရေခွေးကြမ်း၊ လက်ဖက်အုပ်များဖြင့် ဧည့်ခံသည်။

ကန်ထရိုက် ကိုဘလိုင်က...

“အဘက ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူး ထင်တယ်၊ ဒီအိမ်ကို ကျွန်တော် နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် လောက်ရောက်ဖူးပါတယ်၊ ကျွန်တော်လဲ အုတ်ကန်ထရိုက်တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ရှေ့နားမှာ ကားပျက်သွားလို့ ခဏဝင်နားကြတာ ခင်ဗျ”

“ဟုတ်လား ဒါဖြင့် ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ လုပ်ကြပါ၊ စားကြပါဦး၊ သောက်ကြပါဦး”

ဧည့်သည်များက ရေခွေးကြမ်းကို ငဲ့၍ သောက်ကြလေသည်။

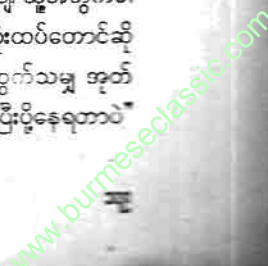
ဦးလှသော်ကပင်...

“ကားက အုတ်တင်ကားပဲလား”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ၊ အုတ်ကားပဲ၊ ကျွန်တော့်တူက ကားကောင်းတယ်ဆိုပြီး စွပ်တင်ရာက လေးကျိုးသွားတာ၊ အရင်တုန်းကလဲ ကားက တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ခဲ့ဖူးတော့ ဒီကောင်က တင်ကောင်းကောင်းနဲ့တင်လာခဲ့တာ၊ ခုတော့ ကျွန်တော် သတိပေးနေတဲ့ ကြားထဲကကို ဒုက္ခရောက်ရပြီ”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့၊ ဥဲတွေကြုံတော့ ကိုယ်တိုင်သိသွားရတာပေါ့၊ နောက်ကို ဆင်ခြင်ကြပေါ့၊ ဒါထက် အုတ်တွေက ထုံးစံအတိုင်း ဦးဖိုးလတ် အတွက်ပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျာ၊ သူ့အတွက်ပါပဲ၊ သူ့ကျောင်းကြီးက သုံးထပ်တောင်ဆိုတော့ အုတ်ကျင်းက ထွက်သမျှ အုတ်တွေက သူ့ဆီပဲ ပုံအောပြီးပို့နေရတာပဲ”

လ် အကုသိုလ်တောထဲမှာ နှစ်မျောနေ
တာကြာလှပြီဆိုတော့ အချိန်မီ အစတ်
ဆယ်ဖို့ ကြိုးစားနေရတာပေါ့။ တစ်
နည်းအားဖြင့် အမှိုက်များတဲ့အိမ်လိုပေါ့
ဗျာ။ အမှိုက်တွေကများတော့ တံမြက်
စည်းကို ကြပ်ကြပ်လှည်းနေရတာ”

ဦးလှသော်စကားက ဧည့်သည်
များအား ထူးဆန်းသွားစေသည်။
စိတ်ဝင်စားသွားစေသည်။ အုတ်ဖုတ်
သမားကိုအောင်ထားကပင် ဦးစွာစကား
ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

“အဘက ဦးဖိုးလတ်ကို အမှိုက်
များတဲ့သူ၊ အကုသိုလ်တောမှာ နှစ်မျော
နေတဲ့သူလို့ပြောလိုက်တော့ ကြည့်ရတာ
အဘက ဦးဖိုးလတ်ကြီးအကြောင်းကို
တော်တော်သိနေဟန်တူပါတယ်”

ဤတွင် ကန်ထရိုက်ကိုဘလိုင်
ကပါ ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“အေးဗျ ကျွန်တော်တို့လဲ ဦးဖိုး
လတ်ကြီး မကောင်းခဲ့ဖူးတဲ့အကြောင်းကို
တစ်စွန်းတစ်စတော့ ကြားဖူးပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ ရေရေရာရာ သေသေချာချာ
တော့ မဟုတ်ဘူး။ အဘတို့ကတော့
ရှေ့မိနောက်မိဆိုတော့ ပိုပြီးသိမှာပေါ့။
ဟုတ်လား အဘ”

“ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ သိတာပေါ့။
သိတာမှ ကျုပ်တင်မကပါဘူး။ လူတော်
တော်များများကို သိကြတာပါ။ ကိုရင်
လေးတို့က ဒီမြို့သားစစ်စစ် ဟုတ်ဟန်
မတူဘူး။ ဒါကြောင့် သူ့အကြောင်းကို
သိပ်မသိကြတာ။ အေးလေ ခုလိုအချိန်
မျိုးမှာ ခုလိုစကားမျိုး ပြောရတာက
သူ့ဒါန၊ သူ့ကောင်းမှုကို မချီးမြှောက်
လိုတဲ့ သဘော၊ ကဲ့ရဲ့လိုတဲ့သဘောနဲ့
ပြောပြကြီးကျေမဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေ
ဟာ အကုသိုလ်ဘက်ကို အတော်ခရီး
လွန်ပြီးမှ ကုသိုလ်ဘက်ကို ပျာယံး
ပျာယံး ပြန်ရောက်လာတတ်ကြတဲ့
အပင်ကလေးထောက်ကြတဲ့သဘောပါ”

“ဟုတ်ကလေး”

ကိုဘလိုင်က ပွဲတောင်းလိုက်
သည်။ ကျန်လူများကလည်း နားထောင်
လိုဟန်ဖြင့် ငုံ့လင့်နေကြသည်။ သို့နှင့်ပင်
ဦးလှသော်က မိမိဖိုးမိလေသော နိဂါန်း
စကားက ရှိပြီးလေပြီမို့ ရှေ့သို့သာ ဆက်
လက်ပြီး ပြောရလေတော့သည်။

“အဟမ်း. . . အဟမ်း. . . ဒီလိုဗျာ
ကျုပ်က အရင်ကတော့ ရဟန်းဝတ်နေ
တာပါပဲ။ ရဟန်းဘဝက လူထွက်ပြီးမှ
ဒီပြန်ရောက်လာတာပါပဲ။ သို့သော်လဲ
သူ့အကြောင်းကိုတော့ ကျုပ်က အစ
အဆုံးသိတယ်ဗျာ။ သိဆို ကျုပ်နဲ့ သူနဲ့က
ငယ်ငယ်က ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း
တောင် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးတာကိုး။ နောက်
ပိုင်း ကျုပ်က သာသနာ့ဘောင် ရောက်
သွားပြီး နယ်တကာ လှည့်နေရတာ
တောင် သူ့အကြောင်းကိုတော့ မပြတ်
တမ်းလိုလို ကြားနေ သိနေရတာပါပဲ။
အဲဒီလို သိနေရတာကလဲ ကျုပ်ဒကာ
တွေထဲမှာ သူ့အကြောင်း အူမချေးခါးပါ
မကျန်အောင် သိနေတဲ့သူတစ်ဦးက ရှိ
နေတယ်။ အဲဒီလူကပဲ ကျုပ်ဆီ ရောက်
တဲ့အခါတိုင်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် လာ
လာပြီး ဖွင့်ချပြန်နေတော့ ကျုပ်က
အလိုလိုနေရင်း မသိချင်လဲသိ၊ သိချင်
လဲသိ ဖြစ်နေရတော့တာပေါ့ဗျာ။

ပြောရရင် သူ့ရဲ့အတိတ်ဘဝက
တော်တော်ကိုဆိုးတယ်ဗျာ။ သူ့မိဘတွေ
က တော်တော်ကို ဆင်းရဲတယ်။ ဆင်းရဲ
တာမှ ကမ်းကုန်အောင်ကို ဆင်းရဲတာ။
သူတို့နေရတဲ့ နေရာက မြစ်ကမ်းဘေး
မှာ၊ မြစ်ရေဝင်လာတဲ့အခါ ရေတောထဲ
မှာ ဒီအတိုင်းနေရတာပဲ။ မြစ်ရေကြပ်
ကြပ်တက်လာပြီဆိုမှဖြင့် သူတို့ အိမ်ကြို
အိမ်ကြားတွေထဲကို မြစ်ရေနဲ့အတူ
အသေကောင် အပုပ်ကောင်တွေကလဲ
ဝင်လာ။ ပုဒ်အိမ် ဒီအိမ်တွေက စွန့်ချ
လိုက်တာပဲ။ အင်အောင်ပေါ့ပေါ့

ဒီတော့ သူက တိုတိုပြောရရင်
ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း
မက်တော့တာပေါ့။ ငွေမက်တော့ ငွေ
ရရင် ဘာမဆို ထလုပ်တော့တာပေါ့။
သူလုပ်တာကမှ တော်တော်ကိုစုံတာ။
သာမန်နွားသတ်၊ ဝက်သတ်တဲ့အလုပ်
လောက်ကတော့ သူ့အတွက် အသေး
အဖွဲပဲ။ သူက လူတောင် အငှားလိုက်
သတ်ဖူးသေးတဲ့သူ။ အဲဒီတုန်းက သူ
အငှားလိုက်ပြီး သတ်လိုက်တဲ့လူက
မသေလိုက်လို့ဗျာ။ သူလဲ ထောင်နှစ်နှစ်
လာ။ သုံးနှစ်လား ကျလိုက်သေးတယ်။

ခိုးတတ်၊ ဝှက်တတ်တဲ့နေရာ
မှာလဲ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ သေးသေး
တော့ ကြီးကြီးကော လစ်ရင်လစ်သလို
အကုန်လျှောက်ခိုးတာပဲ။ ဘယ်သူ့ပစ္စည်း
မှ မချန်ဘူး။ သူသာန်ထဲက မသာပြန်
ဖော်ပြီး မသာပစ္စည်းတောင် ယူဝံ့တဲ့သူ
ဗျာ။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ။ ဘုရား တန်
ဆောင်းတွေ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ
စေတီပုထိုးတွေထဲက ဆင်းတုရုပ်တုတွေ
ပါမကျန် အကုန်လျှောက်ခိုးပြီး ပြန်
ရောင်းစားဝံ့တဲ့သူ”

“ကျွတ် ကျွတ်. . . တော်တော်
ဆိုးခဲ့တာပဲ”

“ဆိုးခဲ့လို့လဲ အဲဒါတွေ ပြန်
ကြောက်ပြီး ခုလို ကောင်းမှုတွေ စွတ်
လုပ်နေတာလို့ ကျုပ် ပြောခဲ့တာပေါ့။
ဒါ ခဏထားဦး။ ပြောစရာကျန်သေး
တယ်။ သူ့ဘဝဘယ်ကနေစပြီး နိဂါရာတ
မြင့်လာသလဲ ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြော
စရာ ကျန်သေးတယ်။ လူကုသိုလ်ကံများ
အချိန်တန်ပြီဆိုမှဖြင့် ကြံဖန်ပြီး အကျိုး
ပေးတော့တာပဲ ဆိုတဲ့စကားဟာ သိင်
မှန်တာပဲ။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီနှစ်က နေ့
ခေါင်ခေါင်ကြီး မြစ်ထဲမှာ မော်တော်
တစ်စီး သောင်နဲ့တိုက်ပြီးတော့ မှောင်
သွားတဲ့ အမှုတစ်ခုဖြစ်ခဲ့တယ်ဗျာ။ မော်
တော်ပေါ်က ခရီးသည်အတော်များများ

ရေစီးကြောင်းထဲ ပါသွားပြီး တချို့လဲ ရေနစ်သေကြတယ်။ တချို့လဲ တွေ့တဲ့ သူက ထွက်ကယ်ကြလို့ အသက်ရှင်ကြ တယ်။ အဲဒီဖိုးလတ်ကလဲ ရေဆင်းကူးပြီး ခန့်သည်တစ်ယောက်ကို ကယ်လိုက် တာမှာ ဖြစ်ချင်တော့ သူကယ်လိုက်တဲ့ သူက ပိုက်ဆံတော်တော်ချမ်းသာတဲ့သူ ဖြစ်နေတယ်။

ဆိုကြပါစို့ဗျာ။ အဲဒီသူဌေးကပဲ ဖိုးလတ်ကို ကျေးဇူးဆပ်တဲ့ အနေနဲ့ ဖိုးလတ်တို့ မိသားစုအားလုံးကို ဆင်းရဲ တွင်းထဲက ကယ်တင်ပေးလိုက်တယ်။ ဖိုးလတ်ကိုလဲ အဲဒီသူဌေးက သူ့နေတဲ့ အရပ်ကို ခေါ်သွားပြီး လူယုံအဖြစ်နဲ့ ခန့်ထားလိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ လုပ်ငန်း ဆောင်တာကိစ္စတွေမှာလဲ ငွေရော့ ကြေး ရော့က အစ ဖိုးလတ်ကို ယုံယုံကြည် ကြည်နဲ့ ခိုင်းတယ်။ တစ်နေရာရာကို ငွေပေးငွေယူ လုပ်စရာရှိရင် ဖိုးလတ် ကိုပဲ လွှတ်တယ်။

ဒါနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ဖိုးလတ် က သူ့အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာတယ်ဗျာ။ သူ့လက်ထဲမှာလဲ သိန်း(၅၀)လောက် ရှိတဲ့ ငွေထုပ်ကြီး တစ်ခုပါလာတယ်။ ဖြစ် တာ သူ့သူဌေးက သူ့ကို လူတစ်ယောက် ဆီ ဒီငွေတွေ သွားပို့ခိုင်းလိုက်တာမှာ နေ့အုပ်ရမယ့်သူက ခရီးသွားနေတာမို့ အပ်ဖြစ်သေးဘဲ ဒီငွေထုပ်ကြီးယူလာ ပြီး သူ့အိမ်ကို ခဏလှည့်ဝင်လာတာပဲ။

အဲဒီနှစ်ဟာ တောင်သူတွေ က ကုန်သည်တွေပါ တော်တော်ပြာ နိုင်ရတဲ့နှစ်ဗျာ။ သီးနှံတွေ အထွက် ကောင်းသလောက် ဈေးက မကောင်း သော တောင်သူတွေက တက်ဈေးကို ဆောင်ရင်း စောင့်ရင်းနဲ့ ပဲနှမ်းတွေသာ ကုန်တယ်။ ဈေးက တက်မလာဘူး။ တက်ဆုံးပဲတွေကို နွားတွေ၊ ဝက်တွေ ကိုပစ်ရတဲ့အထိကို ဖြစ်ကုန်ကြတာ။ တောင်သူတွေ မျက်ရည်ကျချက်ဆို ဘာ တောင်ကောင်းမလဲဗျာ။ ပွဲရဲ့တွေ့ ခိုင်တွေ ကလဲ ပဲစင်းငုံလို့ပဲမျိုးက တစ်တင်းမှ မထောင် လေးထောင်လောက်ပဲ

ရှိတော့တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ လူတစ် ယောက်က ဖိုးလတ်ကို ဝင်မြှောက်ပေး တော့တာပဲ။ ပဲစင်းငုံတွေ မကြုံဖူးအောင် ဈေးထိုးကျနေတဲ့အကြောင်း။ ဒီအချိန် မျိုးမှာ မိုက်ရဲရင် ဝယ်ပြီး လှောင်ရဲရင် ချမ်းသာသွားနိုင်တဲ့အကြောင်းပေါ့ဗျာ။ ဖြစ်ချင်တော့ အဲဒီအချိန်မှာ ဗေဒင်ကလဲ ဖိုးလတ်ကို ဟောထားသတဲ့။ ခင်ဗျား ပုဏ္ဏားရွှေအိုးရက်နန်း ဆိုက်နေပြီ။ ဘာ မဆို ရဲရဲသာလုပ်ဆိုပြီး ဟောထားသတဲ့။ ဒါနဲ့ ဖိုးလတ်လဲ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီး မျက်စိမှိုက် စွပ်လုပ်ပစ်လိုက်ရော။ ပွဲရဲ့ တစ်ခုမှာ သိန်း(၅၀)ဖိုးလုံး ပဲစင်းငုံတွေ ဝယ်လှောင်ပစ်လိုက်ရော။

အဲ ဖိုးလတ်လဲ ပဲလှောင်ပြီးရော အိန္ဒိယဘက်မှာ အချိန်အခါမဟုတ် မှန်တိုင်းတွေဝင်၊ ရေတွေကြီးပြီးတော့ ကပ်ဆိုက်တော့တာပဲ။ ကပ်ဆိုက်တော့ ဒီကပဲတွေကို ရသလောက် လှမ်းဆွဲ တော့တာပဲ။ ဒီတော့ ကုလားကဆွဲလေ။ ဒီမှာပဲ ဈေးတက်ကောင်းလေပေါ့ဗျာ။ ဘယ်လောက်အထိ ပဲတွေ ဈေးတက် သွားသလဲဆိုတော့ တစ်တင်းကို သုံး လေးထောင်လောက်နဲ့ ဝယ်ထားတဲ့ ပဲစင်းငုံတွေကို ဖိုးလတ်ပြန်ရောင်းလိုက် တဲ့ အချိန်မှာ နှစ်သောင်းဈေးလောက် ကို ဖြစ်သွားတော့တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ရွှေတစ်ကျပ်သားမှ ငါးသောင်းတောင် မရှိသေးတာဆိုတော့ ဖိုးလတ် ဒီတစ်ခွင် တည်းနဲ့ ဘယ်လောက်ပွဲသွားတယ်ဆို တာ စဉ်းစားသာကြည့်ကြပေတော့။

“တောက် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲပဲ။ လူမိုက်ကံကောင်းဆိုတာ ဒါမျိုးကို ပြော တာနေမှာ”

“မှန်တာပေါ့ မောင်ရာ။ ဘာမှ နားမလည်ဘဲ စွတ်လုပ်ပစ်ရာက စိုက် ကော်လို့ ချဲ့ပေါ်ရောက်သွားတာ။ ဒီလိုနဲ့ မြို့ပေါ်မှာ ခပ်ထောင်ထောင်ဖြစ်လာ တော့ နာမည်ကြီးပွဲစား ဦးအုံးညွန့်ကလဲ သူ့သမီး မတင်ညွန့်ကို ဖိုးလတ်နဲ့ပေး ပြီး ရွှေလမ်း ငွေလမ်းမောက်လို့ တယ်ဆိုကြပါစို့။

အဲ အဲဒီနောက်တော့ ဖိုးလတ် တို့ မြင်းကို ချီတပ်ပေးလိုက်သလိုဖြစ် တော့တာပါပဲ။ ပွဲရဲ့ကြီးကို ဟီးနေအောင် ထောင်ပြီးတော့ စီးပွားရေးကို သောင်း ကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းတော့တာပဲ။ မရှိဆင်းရဲသား တောင်သူတွေအပေါ် မတန်တဆ အတိုးနှုန်းတွေနဲ့ ပိုက်ဆံ တွေ ထုတ်ခွေ၊ တောင်သူတွေက သီးနှံ နဲ့ ပြန်ဆပ်တော့ သီးနှံအပေါ်မှာထပ်ပြီး တော့ မတရားဈေးနှိမ်ပြီးဝယ်၊ ဈေးနှိမ် ရုံတင်မကဘဲ အလေးတင်းတောင်း။ ကတ္တား ချိန်ခွင်ကအစ ခိုးနိုင်သလောက် ခိုးလိုက်သေးတယ်။ သူ့ပိုက်ဆံ လုံးဝ ပြန်ဆပ်နိုင်ခြေ မရှိတဲ့သူကိုကျတော့ တရားစွဲလို့စွဲ ပစ္စည်းသိမ်းလို့ သိမ်းနဲ့ပေါ့။ တော်တော်ကြီးကို တရားလွန်လုပ်ခဲ့တာ ပါဗျာ။

မြို့သူ၊ မြို့သားတွေ သူ့အပေါ် အနာကြည်းဆုံးကတော့ တမ်းနားရပ် ကွက် မီးလောင်တုန်းကပဲ။ အဲဒီမီးထဲမှာ သူ့ရဲ့ ပဲဂိုထောင်တစ်လုံးလဲ ပါသွား တယ်။ ပါသွားတော့ သူ့ဆီမှာ တောက် ချာဖွင့်ပြီး ပဲဝယ်ထားကြတဲ့ လှောင်လက် သမားတွေကို သူတို့ပဲတွေ မီးထဲပါကုန်ပြီ ဆိုပြီး ဖိုးလတ်က အပျောက်နဲ့ပစ် လိုက်တယ်။ အမှန်တော့ ဂိုဒေါင်က အခွံချည်းပဲ မီးထဲပါသွားတာကို သိတဲ့သူ က သိကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖိုးလတ်က ခပ်တင်းတင်းပဲ၊ ပြောင်လိမ်တာပဲ။ မီး ထဲ ပါသွားပြီဆိုပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ မြန် မလျော်ဘူး။ ပွဲရဲ့မှာပဲ ပဲလှောင်ထားမယ် ဆိုရင် ရန်သူမျိုးငါးပါးရဲ့ ဘေးအန္တရာယ် ကနေ တာဝန်မယူဘူးဆိုတဲ့ စည်းကမ်း ကရှိထားတယ်ဗျာ။ ဖိုးလတ်က ဒီအချက် နဲ့ပဲလှောင်လိုက်တာပဲ။ တချို့ လှောင်လက် သမားတွေဆို သူ့ဆီမှာ ပဲတင်းပေါင်း တစ်ထောင် တစ်ထောင်ကို ခါးရာ တစ်ထောင်စီလောက်တောင် ပဲဝယ် သူတို့ပဲတွေဆုံးဖြတ်လို့ သိရတာပဲ။ သူ့က နူးသွားမတတ်ဘဲ နူးသွားရုံဖြစ်သူ ကပြန်မိ ပြန်မိ သူ့ကမ္ဘာသူက ပြန်မိ ဖိုးလတ်က

ဘူး၊ ဘယ်သူ ဘဝပျက်ပျက် မပျက်ပျက် သူက ခပ်တည်တည်ပဲ . .

ဒီလိုနဲ့ ဖိုးလတ်တို့ ချမ်းသာပြီး ရင်း ချမ်းသာလာလိုက်တာ ခု ခင်ဗျား တို့မြင်နေရတဲ့ မြို့မျက်နှာဖို့ ဘုရားဒကာ ကျောင်းဒကာကြီး ဦးဖိုးလတ်ဖြစ်လာတဲ့ အထိပဲ ဆိုကြပါစို့။

အင်း ခုတော့လဲ ဘယ်တုန်းကမှ နှလုံးသားမရှိခဲ့တဲ့သူက ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မထားခဲ့တဲ့သူက အသက်ကလေးကြီး လာတော့မှ သတိကလေး ဝင်လာဟန် တူပါတယ်။ နောင်တကလေး ရလာ ဟန်တူပါတယ်။ အကုသိုလ် အပင်းတွေ သူမျိုးခွဲ ဆို့ခွဲပုံကို ပြန်မြင်ယောင်ပြီး ကြောက်တတ်လာဟန်လဲ တူပါတယ်။ အခု သူကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ ဒါနတွေ မနားတမ်းလုပ်နေပုံ၊ တရကြမ်းလုပ်နေပုံ တွေကိုသာ ကြည့်ကြပေတော့။

သို့သော်လဲပဲ မိုးကြိုးပစ်ရာ ထန်းလက်နဲကာဆိုတဲ့ ပုံမျိုးဖြစ် မဖြစ်၊ အညစ်အကြေး ကစိပ်သာကို ရေတစ် ကျပ်သားနဲ့ ဆေးကြောနေတဲ့ ပုံမျိုး ဖြစ် မဖြစ်ဆိုတာ ကတော့ ဘယ်ပြောနိုင်ပါ မလဲ၊ သံဒ ရာကသာ အဆုံးအဖြတ် ပေးသွားမှာပေါ့ဗျာ။”

ဦးလှသော် စကားဆုံးသွားသည် နှင့် ဧည့်သည်များက ဇာတ်ရည်လည် သွားကြဟန်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်သူညိတ်၊ သက်ပြင်းချသူချ ဖြစ်သွားကြလေသည်။ အတန်ကြာမှ ကုအောင်သွားကပင် ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့်ရင် ဦးဖိုးလတ်က ဘယ် လောက်ပဲ အလှူအတန်းတွေ လုပ်လုပ် သူ့အတွက်ဘာမှ အကျိုးမရှိသောဘူး သူ့ကိုလဲ ပြန်မကယ်နိုင်တော့ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပေါ့နော် အဘ”

“ဒီလိုချည်းတော့လဲ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ကုသိုလ်နဲ့ အကုသိုလ်နှစ်ခုလုံးက သူ့လမ်းနဲ့ သူ့သွားကြတာပဲ။ စေတနာ အလျောက် အကျိုးပေးကြတာပဲ။ အခု သူ့လုပ်နေတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေက သူ့ရဲ့ လက်ရှိဘဝကို အပါယ်တံခါးပိတ်

နိုင်စွမ်း ရှိ မရှိ ဆိုတာကိုပဲ ကျုပ်က ခွဲခြမ်းပြတာပါ။”

“အမယ် ကိုဖိုးလတ်ကမှ တော် သေးသဗျ။ လောကမှာ သူ့ထက်ဆိုးတဲ့ လူစားတွေ တစ်ပုံကြီး ရှိသေးတယ်။ ပြောရရင် ကျုပ်တို့လူတို့မှာ လူအမျိုး အစား သုံးမျိုးတိတိ ရှိတယ်လို့တောင် ကျုပ်က သတ်မှတ်လိုက်ချင်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီ သုံးမျိုးက ဘယ်လို သုံးမျိုးလဲ အဘ”

“ဘယ်လို သုံးမျိုးလဲဆိုတော့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ပထမပုဂ္ဂိုလ်က ရိုးရိုး သမားဆိုပါစို့ဗျာ။ သူကတော့ မရှိ အေး အေး ရှိအေးအေးပဲ။ မကောင်းတာ လုပ် ရင် မကောင်းတာဖြစ်မယ်။ ကောင်းတာ လုပ်ရင် ကောင်းတာ ဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ ကံ ကံရဲ့ အကျိုးကိုလဲ ယုံကြည်တယ်။ ဒါကြောင့် သူက သမ္မာအာဇီဝနည်းနဲ့ပဲ ပရိယေသန ဝမ်းစာကို ချွာဖွေစား သောက်တယ်။ ဒါကတော့ ပထမပုဂ္ဂိုလ် မျိုးပေါ့။ အကောင်းဆုံးလဲ အကောင်း ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးပေါ့ . . .

နောက်တစ်မျိုးကတော့ ကိုဖိုး လတ်တို့လို လူစားမျိုးတွေပဲ။ ငွေရမယ် ဆိုရင် ဘနဖူးတောင် သိုက်တူးရတူးရ ဆိုတဲ့ လူစားမျိုးတွေ။ မိစ္ဆာအာဇီဝလုပ် ငန်းတွေကို ကမ်းကုန်အောင်လုပ်၊ ပြီး တော့မှ နောင်တရပြီး ကြောက်လန့်လာ တတ်တဲ့လူစားမျိုးတွေပေါ့။ ပြောရမယ် ဆို ဒီလိုလူမျိုးကိုလဲ အဆိုးဆုံးလို့ ပြော လို့ မရသေးဘူး။ နောင်တနဲ့အတူ ပြုပြင်ချင်တဲ့စိတ်ကလေးတွေ ကောင်း မြတ်တဲ့ စိတ်ကလေးတွေ ပြန်ဝင်လာတဲ့ အတွက် နည်းနည်းခံသာသေးတယ် တယ်လို့ ဆိုနိုင်တယ် . . .

အဲ နောက်ဆုံးလည်းဖြစ် အဆိုး ဆုံးလည်းဖြစ်တဲ့လူကတော့ ဘယ်တော့ မှ နောင်တမရတတ်ဘူးဆိုတဲ့ လူစားမျိုး တွေပဲ။ သေသာသွားရော ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ပြုပြင်ရကောင်းမှန်း သိမသွားတဲ့ သူတွေပဲ။ ဒီလူတွေက ငွေရှာတဲ့အလုပ်၊ မိမိချမ်းသာရေးအလုပ်ကိုသာ မဆုံး

တမ်း၊ မတုံးတမ်း လုပ်သွားတဲ့သူတွေပဲ။ ဘယ်တော့မှ တင်းတိမ်နိုင်တဲ့သူတွေ မဟုတ်ဘူး။

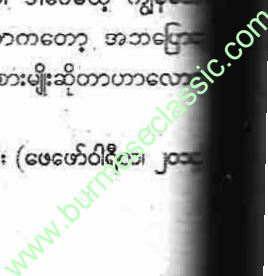
တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့ကို အလှူ ငွေ ပေးအပ်ပွဲတွေ ငှူမှုရေး အခင်း အနားတွေမှာ တွေ့ချင်တွေ့ရလိမ့်မယ် ဒါပေမယ့် သူတို့လှူတာ တန်းတာတွေ က ထင်ပေါ်ချင်လို့ လုပ်တာမျိုး။ ဂုဏ် တွေ ဘွဲ့တံဆိပ်တွေ ရချင်လို့ လုပ်တာ မျိုး။ အများ အမြင်ကောင်းအောင် ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင် လုပ်ပြနေတာ မျိုးတွေချည်းပဲ။ စိတ်စေတနာ လုံးလုံး ရှိလို့ မဟုတ်ဘူး။ တချို့ဆို အကျိုးလိုချီ ညောင်ရေလောင်းဆိုတာမျိုးလို တစ်ခေ လောက်လှူပြီး တစ်ထောင်လောက် ပြန်ရနိုင်မယ် အရေးကို မျှော်ကိုးပြီး တော့ တွက်ကိန်းနဲ့ ဝင်လုပ်ကြတဲ့ လူစား မျိုးတွေတောင် ရှိသေးတယ် . . .

ဒီတော့ကာ ဒီလူသုံးမျိုးကို ပြော ပြီးတော့ နှစ်ပိုင်းခွဲကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် ပထမလူကိုသာ လူကောင်းလို့ ပြောနိုင် ပြီး ဒုတိယလူနဲ့ တတိယလူကိုသာ လူညံ့လို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ လောကမှာ အချိန်လွန်မှ နောင်တရတတ်တဲ့ သူတွေ ကိုလဲ အတုမခိုးသင့်ဘူး။ ဘယ်တော့မှ နောင်တမရတတ်တဲ့ လူ့ကိုက်သက်သတ် တွေကိုလဲ အားမကျသင့်ဘူး။ ပထမလူ စားမျိုးကဲ့သို့ သံဝေဂဉာဏ်နဲ့ ယုံကြည် သတိနဲ့စောင့်ရှောက်နေထိုင်တတ်ဆုံး မျိုးကိုသာလျှင် အားကျသင့်၊ အတုမ သင့်တယ်ဗျ”

ဦးလှသော် စကားဆုံးသွားသည် နှင့် ကျန်လူသုံးယောက်က ဘဝင်သ သွားကြဟန်ဖြင့် အသီးသီး ခေါင်း တညိတ်ညိတ်လုပ်နေကြလေသည်။

ထို့နောက် ကန်ထရိုက် ထီး လှိုင်က သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြန်ပြော လိုက်သည်။

“အဘ ရှင်းပြတာ ကွက်တစ် သိပ်မှန်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တွေးကြည့်တာကတော့ အဘပြောတဲ့ အဲဒီပထမလူစားမျိုးဆိုတာဟာလောက

ထဲမှာ တော်တော်ရှားလိမ့်မယ်ထင်တယ် ခင်ဗျ”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့။ သိပ်ရှားတာပေါ့။ လူတွေဟာ တစ်ကွေ့မဟုတ်တစ်ကွေ့တော့ သတိလစ်ပြီး မှားသွားအတိတ်ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ။ ဒီလိုဖြစ်ရတာဟာလဲ တကယ် တရားကိုယ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ လောဘသာလျှင် အရင်းခံပဲ။ လောဘကြောင့်သာ လူတွေဟာ သတိလွတ်ကင်း အသိချွတ်ယွင်းပြီး လုပ်ချင်ရာတွေ စွတ်လုပ်နေကြတာ။ တစ်ခါ ဒီလိုတွေ စွတ်လုပ်နေကြလို့လဲ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ရောက်နေကြရတာ။ ဝမ်းကွီးတွေ နည်းနေကြရတာ။ အခုခင်ဗျား ဒီ ဖြစ်ပုံကိုပဲ ဥပမာတင်ပြီး ကြည့်လိုက်လေ။ လောဘကြီးပြီး အုတ်တွေကို နင်းကန်တင်လာတော့ ကားက မခံနိုင်ဘဲ လေးကျိုးရော၊ လေးကျိုးတော့ ဒုက္ခရောက်ရရော၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်စား။ မသင်္ကာ သတိလေးထားပြီး လောဘနည်းနည်းနဲ့ မှန်မှန်လေးသာ သွားနေရင် ဘယ် ဒီလိုဖြစ်ပါ့မလဲ”

ဦးလှသော် စကားကြောင့် ကိုခင်သန်းက မျက်နှာပြုံးယောင်ယောင် ဖြစ်သွားသည်။ နဖူးကို လက်ဝါးဖြင့် ဖွတ်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ အဘပြောတာမှန်တယ်။ ကားကောင်းတယ် ဆိုပြီး မနားတမ်း စွတ်ခိုင်းနေခဲ့မိတာ နှိုင်းရအောင်လဲ ငွေက ရပြီးရင်းရချင်ရင်း ဖြစ်နေတာကိုး။ ခုလိုပဲ လေးကျိုးပြီး ဒုက္ခရောက်တော့မှပဲ ငါမှားပြီဆိုပြီး နောင်တ ရတော့တယ်။ ပြောရရင် ကျွန်တော်တို့လဲ အဘပြောတဲ့ နောင်တသမားတွေပါပဲ။ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကိုခင်သန်းနှင့်အတူ ကျန်လူများ လိုက်ရယ်ကြသည်။ ထို့နောက် ဦးလှသော်အား လေးစားစားစားပင် ကြည့်၍...

“အဘနဲ့ စကားပြောရတာ ညာလဲရ ဗဟုသုတလဲ ရပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုခင်သန်းပြောသလိုပေါ့။ ကျွန်တော်တို့မှာ ကိုယ့်ဝမ်းဇေးကိုချည်း ကြည့်နေရတာနဲ့ လူမိုက်စာရင်း၊ နောင်တသမား စာရင်းထဲကကို မတက်နိုင်သေးပါဘူး။ အဘတို့လို သတိလဲရှိ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့လဲ ပြည့်စုံတဲ့ ပထမလူစာရင်းထဲကို ဝင်နိုင်ဖို့ဆိုတာကတော့ တက်တက်စင်စင်ပေးပါသေးရဲ့ဗျာ။ ဝေးပါသေးရဲ့”

ဟုပြောလိုက်သည်တွင် ကိုဘလှိုင်အနေနှင့် ထိုစကားကို စိတ်ရင်းအမှန်၊ စေတနာအမှန်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းပင် မှန်သော်လည်း ဦးလှသော်ကမူ ထိုစကားကြောင့် ပီတိမဖြစ်နိုင်ရုံမျှမက နားဝင်ပီယ မဖြစ်နိုင်ရုံမျှမက သူ့စိတ်ထဲ၌ အောင့်ခနဲပင် ဖြစ်သွားမိရသေးပြီး မျက်နှာကပါကွက်ခနဲပျက်သွားမိရသည်။

အကြောင်းကား ကိုဘလှိုင်အနေဖြင့် မိမိအကြောင်းကို ဘာမျှ ရေရေရာရာ သိသူမဟုတ်။ မသိသောကြောင့်လည်း ဤကဲ့သို့ ခိုးမွမ်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုတော့ ကိုယ်သာအသိဆုံး ဖြစ်သည်။ မိမိဇာတ်ထုပ်ကိုလည်း မိမိသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်သည်။ မြင့်မြတ်သန်ရှင်းသော ရဟန်းဘဝမှ ပေးလွှဲနိုင်ကျသော ယခုဘဝသို့ မိုက်လုံးကြီးစွာ ခုန်ဆင်းခဲ့လေသည့် မိမိအဖြစ်ကို မိမိသာလျှင် အသိဆုံးဖြစ်တော့သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိအနေဖြင့် ဝမရုံဘဲ ဝိလုပ်နေစရာ အကြောင်း ဘာမျှမရှိ။ သူများ မြှောက်ပေးတိုင်း အခြောက်တိုက် ဘဝင်ခိုက်နေစရာ အကြောင်း ဘာမျှမရှိ။ မိမိရာဇဝင်ကို သေချာမသိသဖြင့် သူတော်ကောင်းစာရင်းသို့ မှားယွင်းအသွင်းခံရလေခြင်းကို ဂုဏ်ယူတက်ကြွနေစရာလည်း ဘာဆိုဘာမျှမရှိ။

ထိုအတွေးနှင့်အတူ ဦးလှသော်က ကိုဘလှိုင်အား တစ်စုံတစ်ရာရှင်းလင်းပြောပြရန်အတွက် စိတ်ကူးလိုက်မိသည်။ ပါးစပ်ကိုလည်း ဟလိုက်မိသည်။ သို့သော် ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှ

အသံတစ်ခုကထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဦးလေးရေ အုတ်တွေကို တစ်ဝက်သာသာလောက် ချပြီးသွားပြီ။ စက်ပြင်ဆရာက ဒီလောက်ဆို ဂျိုက်ထောက်ပြီး ပြင်လို့ရဗျာတဲ့ အခြေအနေကို ဦးလေး လိုက်ကြည့်ဦး”

ဦးလှသော်ကြောင့် သူတို့အားလုံး လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ကိုခင်သန်းက “အေး အေး လာခဲ့မယ်” ဟု ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူတို့ သုံးဦးက ဦးလှသော်အား အသီးသီး နှုတ်ဆက်ကြကာ ထိုင်ရာမှထ၍ ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ဦးလှသော်က နေရာမှာပင် ကျန်နေခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်မူ တွေးလက်စ အတွေးက အမျှင်မပြတ်နိုင်သေးပေ။ ထိုအတွေးကိုသာ ဆက်တွေးနေမိသည်။ တွေးနေရင်းမှပင် မချိပြီး ကလေးကို ပြုံးလိုက်မိပြန်သည်။

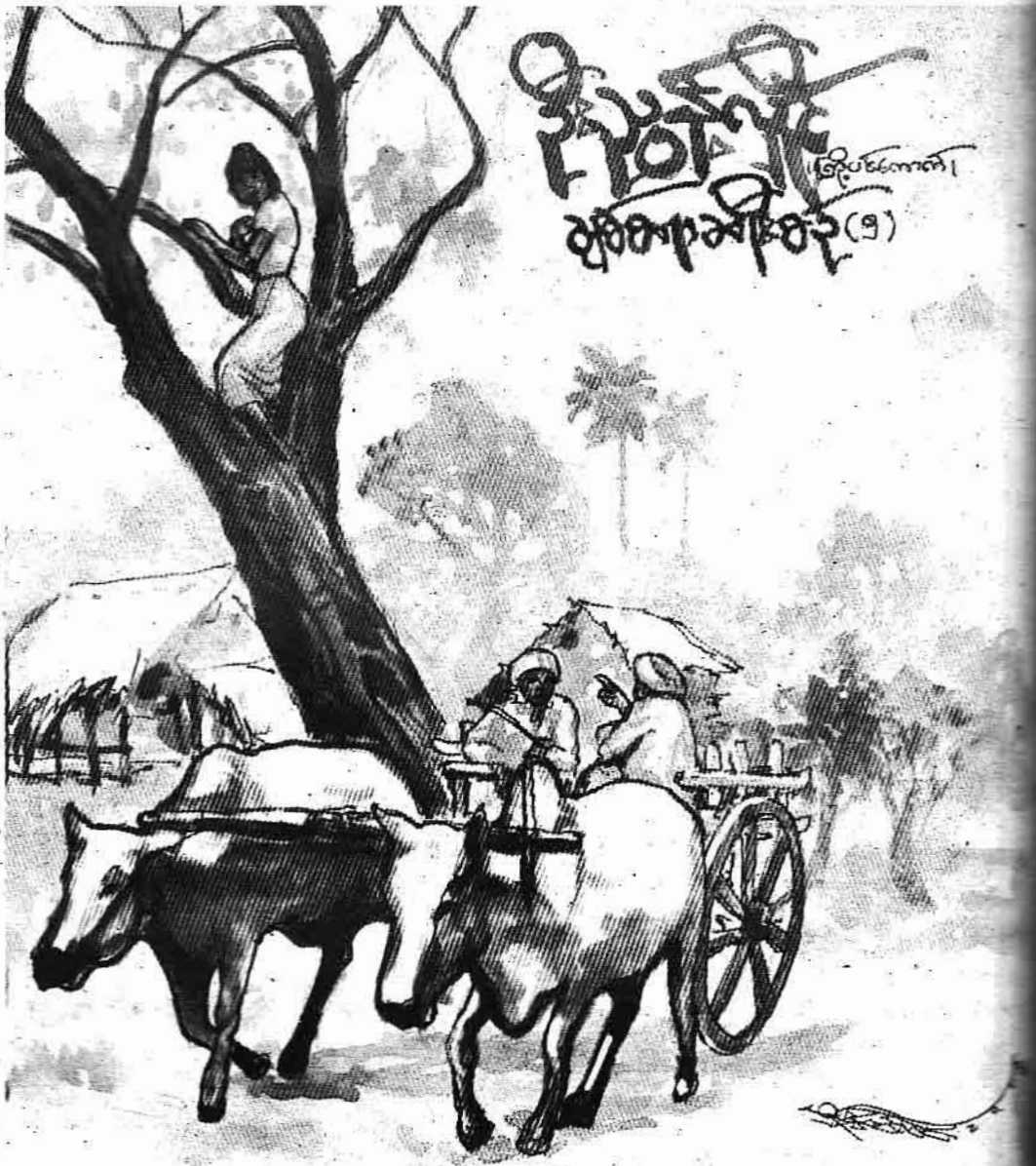
ကိုဘလှိုင်အား ပြန်မပြောဖြစ်လိုက်သည့်စကား။ ထိုစကားက သူ့စိတ်ထဲ၌ ထပ်ကာ ထပ်ကာပင် ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။ ထိုမျှမက ထိုမပြောဖြစ်လိုက်သည့် ကိုယ့်စကားကိုပင် ကိုယ့်နားဖြင့် ဆက်ကာဆက်ကာ ပြန်ကြားယောင်နေမိတော့သည်။

အကယ်၍သာ သူ့အနေဖြင့် ကိုဘလှိုင်အား ပြန်လည်၍ ပြောပြ၊ ရှင်းပြခွင့်ရခဲ့မည်ဆိုပါက ထိုကဲ့သို့ သူပြောပြ၊ ရှင်းပြလိုက်မည့်စကား။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူနှုတ်မှ လိုက်လိုက်လှဲလှဲကြီး ထွက်ပေါ်လာမည့်စကားမှာ...

“တိုရင်တို့က ကျုပ်တို့ အထင်ကြီးနေကြတာကိုး။ မကြီးနဲ့ မကြီးနဲ့ တကယ်တော့ ကျုပ်လဲ ဘာမှ မထူးပါဘူး။ ဒီပုဂံထဲက ဒီပဲသမားပါပဲ။ ဒီပုဆိုးဝတ်ပြီး ဒီချေးပါတဲ့သူပါပဲ။ ပြောမယ်ဆို ကျုပ်ကမှ ခင်ဗျားတို့ထက် ဆယ်ဆမက ပိုဆိုးတဲ့ နောင်တသမား စစ်စစ်ကြီးပါဗျာ။ နောင်တသမား စစ်စစ်ကြီးပါ” ဟူ၍ပင် ဖြစ်ပါလေတော့မည်တည်း။

□ ရဲမြတ်ကံ

ကျွန်တော်
 (ရှေ့ပင်ကောက်)
 ဖွဲ့စည်းရေး (၅)

(သင်္ချာပညာ)

ဘကြီးက မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ဘကြီးပြောတော့ ကျွန်တော် ပြန်ဖြေရတော့မှာပေါ့။ ကျွန်တော့် ကျွန်တော် ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့ သံသယလဲ ဖြစ်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ နေတဲ့ ကျမ်းအရဆိုရင် ရဟန်းဖြစ်ဖို့ မသေချာဘူး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဆရာ ခင်ကြီးဖျော်ရဲ့ ဋီကာကြီးတစ်ခုမှာ ဆိုထားပါတယ်”

“ဘယ်လိုပါလဲ မောင်ရင် ဆရာလေးရယ်၊ ဘကြီး ဆရာလေးထံက ကိစ္စတွေမသိချင်ပါဘူး။ ဗေဒင်မေးတယ်လို့ အမြတ်ထုတ်တယ်လို့ မထင်ဘဲ ဘယ်လိုများ အဆိုရှိသလဲကွယ်”

“လွယ်ပါတယ် ဘကြီးရာ...
 ဘကြီးရာ...
 သူ့ကိုလည်းကောင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုလည်းကောင်း
 ဆန်းစစ်နိုင်ဖို့ မေတ္တာနဲ့ ကုသိုလ်ပြုပါမယ်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့
 တစ်စုံတစ်ဦး၏ မွေးဖွားတဲ့ခုနှစ်ကို တည် ကုသိုလ် အကုသိုလ်
 (၂)ပါး တိုးပြီးပေါင်းပါ။ ၎င်းဂဏန်းကို (၇) ဖြင့်စား အကြွင်းက
 နေစပြီး တိုင်ထူရတယ်။ ဘယ်လိုတိုင်ထူရမလဲ ဆိုတော့
 ဆပွတ်နည်းနဲ့ထူဆိုရင် မသိတဲ့ လူပြုန်းတွေအတွက် နည်းနည်း
 ခက်မယ်။ လူတိုင်းသိတဲ့ ‘အောင်လံထူစစ်သူကြီးပွဲ’နဲ့ တိုင်ထူ
 ရမယ်” ဆိုပြီး စာရွက်ဖြူတစ်ခုကို ကိုစံနိုင်အား တောင်းလိုက်
 ပြီး အားလုံး မြင်နိုင်အောင် အောက်ပါအတိုင်း ရေးဆွဲဖော်ပြ
 ထိုက်ပါသည်။

ဥပမာ . .

၁၃၀၇ ခုဖွား

+၂ (ကုသိုလ်+အကုသိုလ်) (နှော)

၁၃၀၉ ပေါင်းရက်နံး (နှောရက်နံး)

	၁၈၇
၇	<u>၁၃၀၉</u>
	၇
	<u>၆၀</u>
	၅၆
	<u>၄၉</u>
	၄၉
	<u>၀</u>

ကြွင်း (သို့မဟုတ်) (၇) ကြွင်း

(၀)က စ၍ ထူစစ်သူကြီးပွဲအောင်လံ (၀, ၃, ၆, ၂, ၄, ၇) ကို ရေးမှာ ဖြစ်ပါသည်။

- ၄ လံ
 - ၁ အောင်
 - ၅ ပွဲ
- အကြွင်း = $\frac{၀}{၃}$ ထူ
 $\frac{၆}{၂}$ စစ်
 $\frac{၄}{၇}$ သူကြီး

မဟာဘုတ် အိမ်မှာ ချတာနဲ့တော့ မတူဘူး။ တိုင်ဆိုတဲ့
 အတိုင်း မတ်တန်ဖြောင့်ဖြောင့် ဖြစ်နေရပါမယ်။ အဲဒီလို
 အကြွင်းဂဏန်းကို အလယ်မှာတည် အောက်ကို သုံးလုံး၊
 အထက်ကိုသုံးလုံး၊ အလယ်အချာနဲ့ ဆိုရင် စုစုပေါင်း (၇)လုံး
 နန်းပဲ ရှိတယ်။

အကြွင်း(၇)မျိုး အတွက် တစ်ပြိုင်နက်တည်းသိသို့
 တစ်ဖက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လာမှာပါ။

၂	၃	၄	၅	၆	၀	၁
၆	၀	၁	၂	၃	၄	၅
၁	၂	၃	၄	၅	၆	၀
၄	၅	၆	၀	၁	၂	၃
၀	၁	၂	၃	၄	၅	၆
၃	၄	၅	၆	၀	၁	၂

(၁)ကြွင်း (၂)ကြွင်း (၃)ကြွင်း (၄)ကြွင်း (၅)ကြွင်း (၆)ကြွင်း (၀)ကြွင်း

အင်္ဂုဏ် အခေါ်အဝေါ် နားလည်သူများ အဖို့က
 တော့ နေ့(၇)ပါးနဲ့ ဆပွတ်တိုင်(၇)တိုင် ဖြစ်ပါတယ်။

အင်္ဂုဏ်နဲ့ တော့မတူပါဘူး။ ကွဲလွဲသွားတယ်။ ဥပမာ
 အကြွင်း(၇) မျိုးအနက် တစ်မျိုးကို သာတေပြပါမယ်။

(၁) ကြွင်းတိုင် ဆိုပါတော့ . . .

ပဉ္စပွတ်ဂြိုဟ်	၅	အဓိပတိဖွား
အညွန့်ဂြိုဟ်	၂	အထွန်းဖွား
ဆပွတ်ဂြိုဟ်	၆	အညွန့်ဖွား
အချာဂြိုဟ်	<u>၁</u>	အလယ်အချာဖွား
စတုရန်းဂြိုဟ်	၄	ဘင်္ဂဖွား
အမြစ်ဂြိုဟ်	၀	အမြစ်ဖွား
ဩရန်းဂြိုဟ်	၃	ပုတီးဖွား

အင်္ဂုဏ်ဆပွတ် (၁)ကြွင်း ဟောပြောမည်အခေါ်
 တိုင်အရ အခေါ်

အဓိပတိ၊ အထွန်း၊ အညွန့်၊ အလယ်အချာ ဘင်္ဂ၊
 အမြစ်၊ ပုတီးဆိုပြီး အဖွား(၇)ခု၊ မိမိသက္ကရာဇ်တည် (၇)နဲ့စား
 အကြွင်းက မူတည်ပြီး အထက်ဖော်ပြတဲ့သလို တိုင်ထူ၊
 ထူပြီးရင် မိမိ၏မွေးနံဟာ ဘယ်မှာရှိသလဲ ဆိုတာကို ကြည့်ပါ။
 ဥပမာ-အကြွင်း(၆)ရတဲ့ တိုင်အရ ကာယက်ရှင်ဟာ ပုပွား
 သားဖြစ်ခဲ့ရင် ဗုဒ္ဓဟူးသားဟာ အညွန့်ဖွားလို့ ခေါ်ပါတယ်။

၃	အဓိပတိဖွား
၀	အထွန်းဖွား
၄	အညွန့်ဖွား
<u>၆</u>	အလယ်အချာဖွား
၂	ဘင်္ဂဖွား
၅	အမြစ်ဖွား
၁	ပုတီးဖွား

(၆)ကြွင်း

အထက်ပါ ဖွားဇာတာ အဖော်ပြရာ အောက်ပါအတိုင်း
 ကျမ်းရင်းမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။

အမိပတ် ကြီးကဲ ထွတ်မြတ်သော ဇာတာရှင်၊ ရဟန်းဇာတာ-မင်း၊ မှူး၊ မတ်ဇာတာ ကျော်(၃)ပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ဇာတာရှင်။

အထွန်း ကြီးကဲသောဇာတာရှင်၊ ရဟန်းသော် လည်းကောင်း (သို့မဟုတ်) မင်း၊ မှူး၊ မတ် သော်လည်းကောင်း ဇာတာရှင် (ကျော် (၂)ပါးရသော ဇာတာရှင်)။

အညွန့် ကြီးကဲသောဇာတာရှင်၊ ရာကြီး၊ ထူးကြီး သောဇာတာ၊ ကျော် (၁) ပါးရသော ဇာတာရှင်။

အလယ်အချာ သူတော်တကာတို့၏ တရားမှ ဆုတ် ယုတ်သော ဇာတာ။

ဘင်္ဂ အကျင့်သီလ ယုတ်ခြင်း၊ အကျော် အစောမဲ့ခြင်း ဇာတာ။

အမြစ် အနာရောဂါများတတ်သော ဇာတာ၊ လူတကာတို့ စက်ဆုပ်သောဇာတာ။

ပုတိ အနာရောဂါများတတ်သော ဇာတာ၊ ခြေလက်အင်္ဂါ ချွတ်ယွင်းတတ်သော ဇာတာ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရှေးနေသောလက်ကို အနားယူလိုက်၏။ အားလုံးက စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ်ကယ် စကားဆက်လိုက်ပါသည်။

“ ဝိ ကျွန်ုပ်တို့သည် မိမိကိုယ်မိမိလဲ ပြန်သုံးသပ် လိုရပါတယ်။ ရာဇဂုဏ်ပြည့် မှန်မမှန်တော့ တိုက်ဆိုင်ကြည့် ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ ဘကြီးမြင်တဲ့အတိုင်း တော်တစ်ပါး ရတဲ့ ဇာတာမှာ မြင်နေပါတယ်။ မကြွင်း ငှာဘူး၊ အညွန့်ဖွားပါ မင်းလား၊ မိမိကိုယ် မိမိ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်ဖွဲ့ အတော် ကြီးစားရပါမယ် ခင်ဗျား။ ”

ကျွန်ုပ်တို့သည်မှာ ရှိသော်လည်း လက်တွေ့နယ်ယွင် မလုပ်ဘဲ အနည်းဆုံးဖြစ်လာရာက ပျောက်မတော့ မလို ပြန်နေပါ။ အကျွန်းအားဖြင့် မှတ်လွယ်တာကိုသာ ဖော်ပြခြင်း ခြိမ်းခြောက်သေးစိတ်ရှိပါသေးတယ်။ အထူးသဖြင့် ကတော့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ကိုယ့်သားသမီးခြေ မြစ်များ အတွက် ကျောင်းပိုင်တဲ့ သူခံ ရင်လည်း အထစ်အပေါ့မရှိဘဲ ကောင်းသွားဖို့၊ ဆိုးမယ့်လူဆိုးရင် ကြိုတင်ထိန်းဖို့ လူတိုင်း သိထားသင့်ပါတယ်။

“ ဘကြီးက ဘာအမွေရသလဲလို့ စလိုက်တာ ကျွန် တော်ဖြင့် ဒုအထိ ပြောမဆုံးတော့ဘူး၊ အားလုံးအိပ်ချင်ကြပြီ ထင်တယ်။ အားနာလိုက်တာ ပြောရောနည်းနည်းလေး ရှိသေး တယ်။ ပြောခွင့်ပြုဦး... ဒါမှ ‘ဝေတစိမတ်’ နဲ့ ပြန်ဆက်ရဦးမှာ ဘကြီးရေ’ ဆိုပြီး ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အာခြောက်လာလို့ ရေရွေးကြမ်းကောက် ကွမ်းလေးဝုံနဲ့ ခဏ အနားယူလိုက်

တယ်။ ပြီးတော့မှ ဆက်ပြီး ပြောရန် သင့်မသင့် အကဲခတ် လိုက်တော့ အားလုံးက လိုလိုချင်ချင် နားထောင်နေတာ တွေ့ရတယ်။

ဒါနဲ့ဆက်ပြီး...

“ ဘကြီးကတော့ မှတ်မိလောက်ပဲ ဘယ်။ (ရန်ကုန် ပြည်) အမြန်ရထားဆိုပြီး ‘ခေတ္တရာလွင်’ စပြီး ပြေးဆွဲ နှစ်ပေါ့။ (ရန်ကုန်-မန္တလေး) လိုင်းမှာက ‘ရွှေမန်းလွင်’ အညွန့် ပြေးဆွဲတယ်။ ကျွန်တော့် အဖေရဲ့ ဆရာဘုန်းတော်ကြီးက ပြည်မြို့ကို အဲဒီရထားကြီးနဲ့ စီးလာတယ်။ ဆရာတော်ကြီး မီးရထား၊ မီးသင်္ဘော အထက်တန်း အခမဲ့စီးခွင့်ရတယ်။ တပည့်နှစ်ယောက် ခေါ်ခွင့်ပြုတယ်ပေါ့ဗျာ။ အဲဒါနဲ့ ကြို ကောက်က နေပြီး ဒီပြည်မြို့ကို ကြွလာတာတော့ ကျွန်တော် က ကျောင်းသားပေါ့။ သျှောင်ထုံးလေးနဲ့ ပြည်ရောက်တာ အခုတွေ့နေရတဲ့ ပြည်ဆံတော်ရှင် အနောက်မုခ် ‘သာသနာ ဟိတ’ ကျောင်းမှာ ဆရာတပည့် တည်းခိုကြတယ်။

နေ့လယ်ဘက်ရောက်တော့ ညစာကို အဲဒီသာသနာ ဟိတ ကျောင်းကနေခေါ်သွားပြီး ယခုမြောက်ဘက်မုခ် ခြေ ကြီးနားမှာ ထမင်းဆိုင်၊ အသုပ်ဆိုင်ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ ဝယ် ကျွေး တယ်။ တစ်မတ်ဝဲကျတယ်။ အဝစားပေါ့ဗျာ။ ထမင်းလဲ ကျွေး ပြီးရော မြောက်ဘက်မုခ်ကနေ ခြေကျင်နဲ့ ဘုရားပေါ် တက်ကြတယ်။

ဟိုတုန်းက ဓာတ်လှေကား မရှိသေးဘူး။ ဘုရား ပြင်တော်ပေါ်ရောက်တော့ ဘုရားဝတ်ဖြူပြီး အခုရှိတဲ့ နေ့ တော်တိုက်ရှေ့ အုတ်ခုံနေရာလွတ်ကလေးမှာ ထိုင်တာ ကျွန်တော်က အောက်ယုံယုံကလေးမှာ နေရာယူလိုက်တာ။ ဆရာတော်ကြီးက စေတီတော်ဘက် မျက်နှာမူပြီး ထိုင် တယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတော်ကြီးက ကျွန်တော်ကို ကိုယ် ကယ်... ‘ဟဲ့ ဖြစ်ဆောင်း’ တဲ့ (ဟိုတုန်းက ကျွန်တော်က ရှေး နှစ်ပေါ့) ‘ဘုရားလို့ ထူးလိုက်တော့... မင်း ဘုန်းကြီး မလား’ လို့မေးတယ်။ ကျွန်တော်က မဖြေခင်မှာ မင်းဘယ်နှစ်နဲ့ မေးသလဲ’ လို့ ထပ်မေးတယ်။ ကျွန်တော် မွေးတဲ့နှစ်ကို လျှောက်ထားလိုက်တော့၊ စေတီတော်ဘက် အာရုံစိုက် ဖူးနေပြီး ကျွန်တော်ကို ဘာမှပြန်မမိန်ကြာ တာဘူး။ ပြီးတော့မှ ‘ကဲကဲ သွားတော့’ တဲ့ မိန်တယ်။ ဒုအထိ မှတ်မိတုန်းပဲ။

အဲဒါ ဆရာတော်ကြီးက သူ့တားညှပ်ဖြစ်တဲ့ ကျွန် တော်အဖေကို ပြန်ပြောထားသလားမသိဘူး။ အဖေက ဘယ် သိထားတယ် မသိဘူး။ ထူးတာက ကျွန်တော် လူပျိုသေး တဲ့ ခန်းကျတော့ မဆီမဆိုင်ပြောတယ်။ ‘လူလေး မင်း မိန်းမ လား၊ မိန်းမယူမလား’ လို့မေးတယ်။ မထင်ဘဲ အဖေက ဘာပြောရမှန်းမသိဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ခေါင်းပမ်းပြုလိုက်တယ်။

အသီးသီးပေးအပ်ပြီးပြီ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က
အကောင်းဆက်တက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါကို
ဆဲလ် ဆိုတော့ 'အေး ခုထဲက မေးထားရတယ် သားရဲ့၊
ပြတ်ပြတ်သားသား ပြော၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မလုပ်နဲ့တဲ့'
ဦးစားကြည့်ပါဗျာ။ အဲဒီ တစ်လုံးတည်းနဲ့ ကျွန်တော်လဲ
ဦးသွားတာပဲ။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ပြုတာကတော့ မိဘ
အဘောတူလို့ သဘာဝအရ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ် ဆိုပါ
သော။

အဲဒီတော့ ဘကြီးခင်ဗျား ဆရာတော်ကြီးဟာ 'ဘုန်း
ဦးလုပ်မလား' မေးပြီး ဘာမှ ဆက်မမိနဲ့ကြားတော့ဘဲ၊
အိမ်ထဲက နေတော်မူတာရယ်၊ ပြီးတော့... ဆရာတော်ကြီးနဲ့
အဖေနဲ့ညှိပြီး (ညှိသလား၊ မညှိသလားတော့ မသိဘူး) 'ငွေ
အိမ်ထဲ' ဆိုတဲ့ ပုံပြင်လေးနဲ့ အမွေပေးခဲ့တာရယ်။ ခုနက
ဘကြီးတို့ကို ပြောပြတဲ့ ကျော်(၁)ပါးသာရတဲ့ ဇာတာရှင်ဖြစ်တဲ့
ကျွန်တော် ဘဝရယ်။ အဲ...လို့ အကြောင်းသုံးပါး ပေါင်းဆုံနေ
တာ ဘကြီးမေးတဲ့ မေးခွန်းအရ 'ရဟန်း ဖြစ်နိုင်၊ မဖြစ်နိုင်
တာ ကျွန်တော်လည်း မဖြေနိုင်ဘူး ဘကြီးဧရ။
ကဲ အနားယူ အိပ်ကြရအောင် ညညှိ (၁)နာရီ ကျော်
ပျော် ကိုဘုန်းကြွယ်၊ ကိုဇောင်မောင်တို့လဲ ဒီမှာပဲ အိပ်ကြပေ
တာနော်" ဆိုပြီး စကားငိုင်းကို ကျွန်ုပ်ကပင် အဆုံးသတ်
ချက် အသီးသီး အနားယူအိပ်စက်လိုက်ကြတော့သည်။

ချစ်စရာ ခရီးစဉ် (၅)

နံနက်မိုးသောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ရာက အသီး
နိုးကြ၏။ ကိုစံနိုင်လင်မယားနှင့် မိသားစုများလည်း
ကျွန်တော်တို့ ဧည့်သည်များအတွက် ဝေယျာဝစ္စ နံနက်ခင်း
ဧည့်ခံကြ၏။ ကိုစံနိုင်က အနားကပ်လာပြီး မေး၏။
"ဆရာ ဟိုအရပ်နဲ့ ဓာကို ရွှေပေါ်ထိုးပစ်လိုက်ရင်
ဘေးလား"
"ကိုစံနိုင်ရယ်... ဆရာက အဓိပ္ပာယ်ရှိလို့ ပြောနေတဲ့
အဓိပ္ပာယ် ခါလေးကျမှကွယ် 'တိုက်အိမ် တစ်လုံးလုံးတောင်မှ
မတိုက်သေးတာပဲ၊ အသစ်ပျဉ်အစားထိုးပါကွာ စံနိုင်ရယ်။
အဘော်တော် ခက်ပါလားကွာ"
ဧည့်သည်ဘကြီးက ပြောလိုက်ရာ...
"ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ရှင်းအောင် ထပ်မေးတာပါ"
ကိုစံနိုင်ပြန် ထွက်သွားပြီး လုပ်စရာ၊ ကိုင်စရာများကို
စီစဉ်နေတာကို တွေ့မြင်နေရ၏။
ဟိုဒုနညက ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်တဲ့ ရောဂါ
သန်းသန်းထွေးနှင့် သူ့အမေ မပုအေးတို့လည်း ကြည့်
ရှုထင်လင် သွားလာနေကြ၏။

အသီးသီးပေးအပ်ပြီးပြီ။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က
အကောင်းဆက်တက်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒါကို
ဆဲလ် ဆိုတော့ 'အေး ခုထဲက မေးထားရတယ် သားရဲ့၊
ပြတ်ပြတ်သားသား ပြော၊ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် မလုပ်နဲ့တဲ့'
ဦးစားကြည့်ပါဗျာ။ အဲဒီ တစ်လုံးတည်းနဲ့ ကျွန်တော်လဲ
ဦးသွားတာပဲ။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ပြုတာကတော့ မိဘ
အဘောတူလို့ သဘာဝအရ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တယ် ဆိုပါ
သော။

"ဘကြီးနဲ့ ကျွန်တော်ပဲ ကျန်ကြတော့တယ်။ နေဦး
ဘကြီးရဲ့ ကိုစံနိုင်တို့ ကိစ္စတွေ လုံးပန်းနေရတာနဲ့ ဘကြီး
နာမည်လေး သိခွင့်ပေးပါ။ ကျွန်တော် နာမည်ကတော့ ဘကြီး
သိပါပြီ"

"အေး ဟုတ်တယ်၊ ဘကြီးနာမည်က 'ဦးထွန်းချစ်'
လို့ခေါ်တယ်။ 'ပြုလို့ရွာ'ကပါ။ မောင်စံနိုင် အမေနဲ့ မောင်နှမ
တစ်ဝမ်းကွဲပေါ့ကွာ"

"ဟင်... ဘကြီးထွန်းချစ်က တနင်္ဂနွေသားကြီးပဲနော်"

"ဟေ... ဆရာလေးက စကားဆန်းတွေ ပြောကျော်နီ
ပြီ။ ဟုတ်တယ် ဘကြီးက တနင်္ဂနွေသား အစစ်ပျံ၊ ဘယ်လို
လုပ် သိရသလဲ ပြောပါ"

"ဒီလိုပါ ဘကြီးရဲ့ ကျွန်တော် လေ့လာထားရတဲ့ ဗုဒ္ဓန
ဗျည်း ဆန်းကျမ်း၊ ဂနသုဒ္ဓိဝိမလဆန်းကျမ်းနဲ့ နာမက္ခရဆန်း
ကျမ်းအရဆိုရင် နာမည်အသံနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ဒဏ္ဍာရီ
ပညာပါ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အမြဲ မျက်စိကိစ္စနှင့် နားကိစ္စနှင့်
ထားရတယ်။ နားထဲ ဝင်လာတဲ့ အသံကိုလဲ အမြဲ ရှုစိုက်ရပြီး
မြင်တဲ့အာရုံတွေ အပေါ်မှာလဲ အမြဲ သတိယှဉ်ရတယ်"

"ဘကြီး ဒါတွေ မကြားဖူးပါဘူးကွယ်။ မဟာဘုတ်နဲ့
သုံးတန်ပေါ် နိ(စ်)ကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းထွက်ပဲ တတ်
ထားတာပေါ့ ဆရာလေး၊ ဒါနဲ့ ဆက်ပါဦး..."

"ဘကြီးကို ရောက်ကတည်းက ဟစ်ချက်ချက် အကဲ
တတ်တယ်။ ဘကြီးရဲ့ အသံဟာ ရင်ခေါင်းထဲက ထွက်လာ
တာပဲ။ ပြီးတော့ အသံဟာ စည်းလုံးပြီး တောထွက်လာ တယ်။
ပခုံးနှုတ်ဟာလဲ မသိမသာ ဆင်... လျှာ ပုံစံဖြစ်ပြီး
ဘကြီးရဲ့ရဲ့ ဘဝကလဲ သူများရင်အုပ်... မိမိတူဘူး။ အတွင်း
ခပ်ဝင်ဝင်ဆိုဝေ... ဘကြီးဟာ 'တနင်္ဂနွေသား' ခြီးပြီး 'ဥရဋ္ဌာန်'
မှာ အကျုံးဝင်တယ်။ သတိထားမိတယ်။"

သွားက လာတဲ့ အသံ၊ လည်... လာတဲ့အသံ၊
လျှာဖျားကလာတဲ့ အသံ၊ အာ... လာတဲ့အသံ၊
နှုတ်ဖျားက လာတဲ့အသံ ဆိုပြီး အ... ခြားထားပြီး
ပေးထားတဲ့ နာမည်နဲ့ အသံလာရာ... ကောင်းစား
တယ်ပေါ့"

"တယ်ဟုတ်ပါလား၊ နေပါဦး... ဘကြီးက တနင်္ဂနွေ
သားမှန်သော်လဲ 'ထ' နေ့နဲ့ စထားတော့... ဘာခေါ်
မလဲ 'တ. ထ. ဒ. ဓ. န' ဟာ နေ့ဖြစ်... သားကလာတဲ့
အသံ ဌာန်ဖြစ်ရမယ် ဆိုပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘကြီးနဲ့အသံက
သွားတမလာဘဲ... လို့ ဌာန်တော့ မပျက်ပါဘူး။ ဘာ
ကြောင့်ဆိုတော့ သွားကလာတဲ့ အသံ... ကပ်သည်တိုင်

'သွား၏အင်္ဂါ' သွားပေါက်ပုံကို ကြည့်ရသေးတယ်။ ဘကြီး သွားကောင်းနေတာဟာပဲ။ ခုအထိ မကျိုးသေးဘူး။

“ဟုတ်ပါဗျာ”

“အဲဒီပညာက အတော်ကလေး အရေးကြီးတယ် ဘကြီးရဲ့ ဒီပညာ ဘကြီး မကြားဖူးဘူးလို့သာပါ။ ဟို ရှေးခေတ် ကတည်းက ခိုတာ၊ နက္ခတ်ပညာနဲ့ အင်္ဂါဝိဇ္ဇာပညာက လူတွေ လိုက်စားတာ များတော့ လူတိုင်းသိ လွယ်ပြီး နားယဉ်နေ တယ်။ ဒီဆန်း (၃)ကျမ်းက တဖြည်းဖြည်းမှ လူတွေ လက်ခံ လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် (၆၀) လောက်ကတည်းက ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် သတိရလာတယ်။ ဘာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အဖေ ဆရာကြီး တွဲတေး ဦးဘိုမင်း ဆိုတဲ့ တောင်သာအဘိဓမ္မာ ဆရာကြီး အဖေဆီကို ရောက် လာတယ်တဲ့။

ဆရာကြီး ကြွလာတုန်း အဖေ့ကို လာခေါ်တဲ့ လူနာ ရှင်က 'အဖေဆရာလို့ သိလိုက်တာနဲ့ ဆရာကြီးကိုပါ သူတို့ ရွာကို လှည်းနဲ့ ပင့်သွားတယ်။ ဒီခေတ်လို မဟုတ်ဘူး။ သွားရေး လာရောက် လှည်းပဲ အသုံးများတာကိုး။

လမ်းခရီးမှာ ထန်းပင်ကြီးတစ်ပင် လှည်းပေါ်ကနေ မြင်တော့... ဆရာကြီးက လှည်းမောင်းတဲ့သူကို မေးတယ်။ 'ဒါ ဘယ်သူ ထန်းပင်လဲ' ဆိုတော့ လှည်းသမားက 'ဘယ်သူ ထန်းပင်ပါလို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ဆရာကြီးက ဘာပြောလိုက်သလဲ ဆိုတော့ 'မောင်သာလှ အဲဒီ ထန်းပင်ကို မှတ်ထားလိုက်' ဟုပြော၍ အဖေလဲ မှတ်ထားလိုက်တယ်။

နောက် ဆက်သွားပြန်ချော၊ ဘာကို ဆက်တွေ့ရသလဲ ဆိုတော့ လမ်းဘေးက ရွာထိပ် မန်ကျည်းပင်ပေါ်မှာ ကလေး မလေးတစ်ဦး မန်ကျည်းရွက်တွေ ခူးယူနေတယ်။ ပြီးတော့ သီချင်းလဲ ဆိုနေတယ်။ ဆရာကြီးက ကြားတော့ လှည်း သမားကို မေးတယ်။ 'ဒါ ဘယ်သူ့သမီးလဲ' တဲ့။ လှည်းမောင်း ရင်းနဲ့ လှည်းသမားက ပြန်ဖြေတယ်ပေါ့။ ဘယ်သူရဲ့ သမီး ဆိုတာကိုး။ အဲဒီတော့ ဆရာကြီးက 'မောင်သာလှ ဆက် မှတ်ထားလိုက်' တဲ့။

အဖေကလဲ ဆရာကြီးစကားအရ မှတ်ထားလိုက် တယ်။ လိုရာခရီး လူမမာအိမ်ရောက်ပြီး ကုသပြီးနောက် တစ်နေ့ လူနာရှင်က လှည်းနဲ့ပဲ ဒီလမ်းအတိုင်း ပြန်ပို့တယ်။ အပြန်ကျ ဘာတွေ့သလဲဆိုတော့၊ အလာတုန်းက မန်ကျည်း ရွက် တကု ခူးနေတဲ့ ကလေးမလေးအတွက် အသုဘ ပြင်ထား တာတွေ့ရတယ်။ နောက်ဆက်လာပြန်တော့ 'မောင်သာလှ မှတ်ခဲ့' ဆိုတဲ့ ထန်းပင်ကြီး မိုးကြိုးပစ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒါ ဘာကို အဖေက ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောဖူးတယ်။

မန်ကျည်းရွက်ခူးတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ 'အသံ'ကို ကြား နှုတ်ခဲ့တဲ့ အသံဆိုတာ ဒီ ကျွန်တော် လိုက်စား

နေတဲ့ 'နာမည်ဆန်းကျမ်း' အရ သုံးသပ်တာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ထန်းပင်ကို မိုးကြိုးပစ်တဲ့ ကိစ္စကတော့ ဘာ ဆိုတာ အဖေလဲ ကျွန်တော့်ကို မရှင်းခဲ့ဘူး။ ဘကြီးထွန်း ချစ်ချေ အဲဒါ ကျွန်တော့် အဖေထံက သိခဲ့ရလို့ နာမည် ဆန်းကျမ်းနှင့် ဆန်းကျမ်း(၃)ရပ်ဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင်ပါပဲ။

ကျွန်တော့်အဖေကလည်း အဲဒီ ဒီပညာရပ်တွေကို သိထားပုံရတယ်။ အကဲခတ် အလွန်တော်တယ်။ တစ်နေ့ ကျွန်တော်က ငယ်ငယ် ရှိပါသေးတယ်။ ရွာတစ်ရွာက လှည်း နဲ့ လူနာကုဖို့ လာပြီးပင့်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း လိုက်ခွင့်ရ လိုက်သွားတယ်။ မနက် (၉)နာရီလောက် ရောက်သွားတယ်။ အဖေလည်း လူနာအိမ်ကို တက်သွားပြီး လူနာကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုတယ်။ လူမမာကလဲ ကျွန်တော်မြင်တော့ ငုတ်ငုတ် ကလေး။ အဖေ့ကိုတောင် စကားတွေပါပြောလို့။

ဒါနဲ့ အဖေက လူနာအတွက် 'ဒီဆေးကို ညနေ ၅ နာရီမှာ တိုက်၊ ၃ မတိုက်နဲ့ဦး၊ ၄ ဟိုဘက်ရွာကို သွားရဦး' အဲဒီရွာကို လှည်းနဲ့လိုက်ပို့လို့ ပြောတယ်။ ထမင်းစား တာတောင် မစားဘဲ ဟိုဘက်ရွာကို လှည်းနဲ့လိုက်ပို့ ရတာ လမ်းမှာ လှည်းသမားကို ပြောတယ်။ 'မင်း လူနာ အထူး စိုက်ကွာ'လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့လဲ လိုက်ခွင့် ရတဲ့ရွာကို ရောက်တယ်။ ရောက်တော့ ဘာမှ အကြောင်း မရှိဘူး နေပူတယ်ဆိုပြီး ခဏနားပြီး ညနေစောင့်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကို ပြန်ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့ ကြားရတာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ သွားတုန်း တစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာတယ် ပျက်စီးသွားတာ အဲဒီကိစ္စ အဖေမေးကြည့်တော့ 'လူနာက အင်္ဂါရုပ်ပုံက ပေမယ့် အသံပျက်နေပြီသားရဲ့။ ဒါကြောင့် ထမင်းမစား ခဲ့ဘူးသားရဲ့။ ပြီးတော့ ပေးခဲ့တဲ့ ဆေးကိုတောင် ည တိုက်လို့ မှာခဲ့တာ'တဲ့။ အဲဒါပဲ ဘကြီး... ပညာထဲက ကြောက်ခမန်းလိလိပဲ”

(ဆက်ရန်)

□ ဦးညွန့်လှိုင်(ကြို့ပင်)

မြတ်ဗုဒ္ဓားရွှေတိဂုံ

နှစ်
အံ့ဖွယ်နှစ်ဆယ့်တစ်ပါး

(ဆွေအင်္ဂါ)
ညွန့်မောင်ဦး
မှစေသည့်

2013.GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

မိုးရိုသော မိုင်လတ်

(၁)

“ဝန်ဦးပေမို့ တိမ်ဖူးငယ်တိမ်
လွှာ၊ လျှပ်ပန်းငယ်ဖြာသည်။ ဝဇီရာ
သံစုံညီလို့ ဆေးရီဆော်သံ ကြွေးတယ်
လေး။”

(လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်)

ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလျဉ်းဂရု
မပြုမိသော ကျွန်တော်သည် တိမ်ညို
တိမ်မည်း အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် မိုးဖွံ

ကလေးများ မိမိ၏လက်ပေါ်သို့ ဆွေ
လေမှ ဘာလိုလိုနဲ့ မိုးဦးကျတော့
လားဟု သတိထားမိရတော့သည်။

ထိုသို့ သတိထားမိခြင်းနှင့်
လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်မင်းသမီး၏ နှုတ်
လွမ်းချင်းကို သတိရမိသကဲ့သို့ စာသင်
ရဝေရှင်မထွေး၏ လွမ်းချင်းကို ထည့်
လျှပ်တစ်ပြက် နှုတ်မှ တိုးတိုးလေး
ရွတ်နေမိသည်။

“ပတ်လည်သိမ့်သိမ့်၊ တိမ်နိုင်း
ပြုလိမ့်ကမန်း၊ လျှပ်ခြည်တန်းလျှပ်
လက်ထွက်မှု ချိန်လက်သာလေး
ကြွေးသည်။ လေးလဝသန် ကူးသေ
သည်။”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ပတ်ဝန်းကျင်
သဘာဝကို ကျွန်တော် သတိမထား

ဝါဆိုအလွမ်း တမ်းချင်းများစွာ မောင်သာမန်(ဇီ.ကျန်း)

လိုက်မိမှာပင် မိုးဥတုကို မဆိုင်းမတွ
ရောက်လာခဲ့ပြန်ပါချေပြီ။
မိမိ ဝါသနာပါရာ စာတိုပေစ
လေးများ ရေးသားရင်း စားဝတ်နေရေး
အတွက် လုံးချာပတ်ချာလည်နေသော
ကျွန်တော်တစ်ယောက် ထင်တစ်လုံးဖြင့်
ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်မှာ
လအတန်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မိမိ၏
စိတ်ကူးအတွေးတွေက ချော်နေ၍ပေ

လား။ သို့တည်းမဟုတ် လူတကာတို့
လိုက်မိမိခိုင်သော မိမိ အတွေးတွေက
တော်နေ၍လား မသိ။ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်
တွင် ပါသည်က နည်း၍၊ မပါသည်က
များနေခဲ့သည်သာ။
ဒါကိုပင်လျှင် မိမိမှာ သွေး
နားထင်ရောက်၍ မာနတစ်ခွဲသားဖြင့်
စာပေလောကခံအား ဖြတ်သန်းခြင်း
ဆိုပြီး ကျွန်တော်တစ်ယောက် စာရေး

နေမိခိုက် ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့်
လွင့်စဉ်လာသော မိုးစက်မိုးပေါက်များ
မိမိ၏လက်ဖျံအား လာရောက်ထိသည်
မှာ မိုး၏ သိင်္ဂါရ ရသများ ရင်သို့တိုင်
ကူးစက်ပျံ့နှံ့သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။
“ပြုစွာသာဠိ၊ ကြယ်ထွန်းလို့၊
လဝန်းတဲ့သော်တာ၊ သည်ချိန်ကို ထုဝန်
ဖျားက နှစ်ပါးရောင်ခြည်ဆိုက်၊ လင်း
ခိုက်မို့သာ၊ ရနံ့ငယ်ဖြာ၊ ညာတံတင်္ဂါ”

ပုန်းညက်ကယ် ခိုင်ပင်မင်းက သင်းယုံ၊ ယုံကြူး”

စာဆိုတော် စိုးသူတော်ဦးမင်း ခွဲသီထားသော ဆယ့်နှစ်လရာသီဘွဲ့နှင့် မိုးဘွဲ့သဖြန်လေးဆစ်ကို အမှတ်မထင် ရေရွတ်မိပြန်သည်။

“အခုခန့်ဆိုရင် တို့ရွာမှာ ပုန်းညက်ပန်းလက်တွေ့ မိကျောင်းပန်းလေးတွေ့ ဒန်းပန်းလေးတွေ့ ဖူးနေ ပွင့်နေကြပြီနဲ့ တယ့်ခါနီး”

မိုးရွာသွန်းခြင်းနှင့်အတူ ရွာကို သတိရလွမ်းဆွတ်ခြင်းဖြင့် ကျွန်တော်၏ ကာမိခင် ကျေးဇူးရှင်ကို ပြေး၍ သပိတ်လိုက်ပြီး . . .

အဖေ တစ်ယောက် နေမှ ကောင်းရဲ့လား၊ ကိုယ်ကျန်းမာလို့ စိတ်ချမ်းသာကော ရှိရဲ့လား” ဟူသော စိုးရိမ်သောကတို့သည်လည်း တစ်မူဟုတ်ချင်း အတေးထံသို့ ရောက်လာခဲ့ရပေသည်။

အဖေသည် ကျွန်တော်တို့ သားသမီးများအပေါ် ချစ်တတ်သူပင် ဖြစ်သည်။ ဝန်အိမ်ခင်များလည်း သူတို့၏ သားသမီးများကဲ့သို့ မိသမေတ္တာဖြင့် ချစ်ကြပ်လိမ့်မည်။

မိခင်ကမ်းသည် သားသမီးများကို ချစ်ကြည်စွာ မှန်သော်လည်း ချစ်တတ်သူ များစွာကဲ့သို့ ကွာမည်ဟု ထင်ပါသည်။

အမေသည် ကျွန်တော်၏ အပါအဝင် သားသမီးလေးယောက်၊ မွေးဖွားခဲ့ပါသည်။ အကြီးဆုံးသမီးမှာ စာပေးစာဖြင့် သီလိ(စ်)စိဘွဲ့ရရှိ၍ ဆရာဖြစ် ဝိပလိမာ တစ်နှစ်သင်တန်း အောင်မြင်ပြီး ယခုအခါတွင် မိမိတို့၏ အလယ်တန်းကျောင်းတွင် ကျောင်းဆရာမဖြစ်၍ နေပေပြီ။ ကျွန်တော်၏ အစ်မကြီးကောင်းဆရာမ၏ အမည်မှာ ဒေါ်ခင်သူဇာဖြူး ဖြစ်ပါ၏။

ရုတ်ယသမီး မုယာမှာ ဆယ်တန်းအောင်သည်နှင့် ဥပဒေ(L.L.B) ဖြင့် အဝေးသင်ဘွဲ့ရပြီး၍ ယခုအခါတွင် ပြည်မြို့၌ အကယ်တန်း ရှေ့နေအဖြစ်

လုပ်ကိုင်လျက် မကြာမီ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေဖြစ်တော့မည် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ အစ်မလတ်ဖြစ်သူ မမူယာသည် ထိုမြို့၌ပင် ခုရဲအုပ်တစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

တတိယသားဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုကျော်ဖြိုးမှာမူ ဆယ်တန်းအောင်သည်နှင့် စိုက်ပျိုးရေး သိပ္ပံပီပလိုမာ ရရှိပြီး အစိုးရဝန်ထမ်း မလုပ်ပါချေ။

အိမ်၌ရှိသော လယ်ဆယ်စကကို နွေစပါး၊ မိုးစပါး၊ သီးထပ်သီးညှပ်များနှင့် တစ်နှစ်ပတ်လုံး စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းများဖြင့် လုံးလည်လိုက်နေပေသည်။

ပြီးခဲ့သောနှစ်ကမှ အစ်ကိုလေး ကျော်ဖြိုးသည် ရွာထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးနှင့် မိဘချင်း သဘောတူ၍ မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ပြီ ဖြစ်ခြင်းကြောင့် လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ပိုမိုအာရုံစိုက် လုပ်ကိုင်နေပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်သည် အမေ၏ အငယ်ဆုံးသား ဖြစ်နေခြင်းကြောင့် ကျွန်တော့်အား အလိုလိုက် လိမ့်မည် ပထင်ပါနှင့်။ လုံးဝကို အလိုမလိုက်ခဲ့ပေ။

ကျွန်တော် ဆယ်တန်းအောင်စဉ်အခါ အမေက . . .

“နင့်ရဲ့ အစ်ကိုတွေ့ အစ်မတွေ့ က အသီးသီး ပညာတွေတတ်ပြီး ဘွဲ့တွေ ဝိဂရီတွေနဲ့ သူ့လမ်း သူ့လျှောက် ကုန်ပြီ နင်ကော နင့်အစ်မတွေ့ အစ်ကိုတွေ့လုပ်လား”

ကျွန်တော် အမေ၏ အမေးစကားကို စဉ်းစားပြီးသည့်နောက် . . .

“အမေပြောသလို ကျွန်တော်ရဲ့ အစ်မတွေ့ အစ်ကိုတွေ့နဲ့ တစ်သဘောတည်း မဟုတ်တာကတော့ အသေအချာပဲ ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်းကို ကျွန်တော် မပြောတတ်သေးဘူး အမေ”

ထိုစဉ်အခါက ကျွန်တော် ပြောစကားကို အမေသည် မည်သို့ သဘော

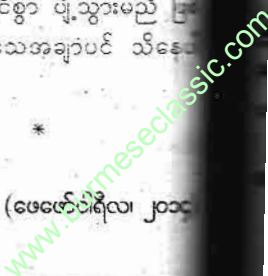
ပေါက်သွားသည် မသိ။ ပြုံးတုံ့တွဲဖြင့် ခေါင်းညိတ်လျက်။

အမေသည် ကျွန်တော့်ဘဝ တောက်လျှောက် မိခင်ကောင်း တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သားသမီးများအပေါ်၌လည်း ချစ်တတ်သူ မိခင်တစ်ယောက် ဖြစ်ပါ၏။ သားသမီးများ အနာဂတ် ရှေ့ရေးအတွက် တောက်လျှောက် စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာခဲ့သူပင် ဖြစ်ပေသည်။ သားသမီး တစ်ယောက်ခုင်းပေါ်သို့ ပစ်လွှတ်နေသော စကားများသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရုန်ရင်းကြမ်းတမ်းလင့်ကစား သားသမီးများ ကောင်းစားစေချင်သော မေတ္တာလက်နက်များသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဖခင်ဖြစ်သူမှာ လယ်သမားခိုးရိုးဖြစ်သောကြောင့် ဖခင်ဝတ္တရားအနည်းစွာနာ နှာဖွေခြင်းမလွဲ၍ သားသမီးများ၏ အရေးကိစ္စမှန်သမျှ အမေအား တာဝန်ယူစေခဲ့သည်။ ယခုတော့ ဖခင်မှာ ဆုံးပါးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုကဲ့သို့ ဒုယုန်လကုန်၍ ဝါဆိုရောက်ခါနီးမှ ပတ်ဝန်းကျင်သဘာဝများ ကြပြန်လျက် မွေးမိခင်အား ဦးထိပ်ထား၍ အောက်မေ့ သတိရခြင်းကြောင့် စာပေရေးသားခြင်းကို ရပ်နားကာ ဇာတိရွာသို့ ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်မိတော့သည်။

ပုထုဇဉ် ညီအစ်ကို မောင်နှမများနှင့် တစ်မူခြားနားစွာ သက်ဝင်လှုပ်ရှားနေသော ကျွန်တော့်အား နေမာတာမိခင်သည် တိုမားဟော ခုံးကညီပမာရှိသော စကားလုံးများဖြင့် ပစ်ခတ်တော့မည်ကို ကျွန်တော်သည် ကွန်ပျူတာဖြင့် တွက်ချက်စရာ မလိုလောက်အောင် ဒက်ထို သိနေသော်ငြားလည်း မိခင်၏ ပြင်းထန်သော စကားလုံးများထိမှန်သော ကျွန်တော် နှလုံးသားဝန်းကျင်၌မူ မိခင်မေတ္တာ ပန်းပွင့်အဖြစ် ရန်လှိုင်စွာ ပျံ့သွားမည် ဖြစ်ကြောင်း အသေအချာပင် သိနေတော့သည်။

(၂)

“ဟာ၊ ညီလေးလာပြီ၊ အမေရေ ညီလေး ပြန်လာပြီ”

အစ်ကိုလေးကျော်ဖြိုးသည် အိမ် ရွှေမှဝင်လာသော ကျွန်တော်အား အိမ် နေထိုင်ရာတွင် နားများကို ရေတိုက်နေရာမှ ချမ်းမြင့်လိုက်ပြီး ဝမ်းသာအားရ လှမ်း အော်ပြောလိုက်ပါ၏။

အမေသည် သူမ သားအငယ် အထွေးဆုံးဖြစ်သူ ကျွန်တော် ပြန်လာ၍ ဝမ်းသာအားရ ထွက်ကြိုလှမ်းမည် မထင် ခါနှင့် လုံးဝ ထွက်မကြိုပါ။

အမေသည် ပက်လက်ကုလား ဆိုင်ပေါ်မှနေ၍ အိမ်ထဲသို့လှမ်းဝင်လာ သော ကျွန်တော်အား စိန်းစိန်းကြည့် နေပါ၏။

အမေသည် အသက်ခုနစ်ဆယ် ဆက်သည်တိုင် သွားများကောင်းနေဆဲ နည်းသည်ကို ပက်လက်ကုလားထိုင် နေသောမှချထားသော ထုံးဖွေးဖွေး ကွမ်း အစ်ကလေးက သက်သေအဖြစ် တည် နိုင်နေပါ၏။

အမေသည် ဖြူဖွေးသော ဆံပင် နှင့် ထုံးထားပါ၏။ ကရမက်ကို ခြေဆုံး ဆံပင်ဆုံး လိမ်းထားပြီး ကွမ်းသီးကို အနံ့နံ့ဖြင့် ဝါးလျက်ရှိရာ ပျော့ပျောင်း သော နားရွက်များမှ စိန်ခြယ်နား သစ်မှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် တောက်ပနေ သည်။ ကျွန်တော်၏ စာရေးဆရာ အသွင်အပြင်ကို ကြည့်၍ ...

“အရင်အတိုင်းပဲလား ဟေ့” ဟု ဆိုပါသည်။

အမေအား ကျွန်တော် ပြုံးပြ မှုတ်ပြီး အမေ မေးသည်ကို မဖြေဘဲ-

“အမေ ... နေကောင်းလား အမေအတွက် ကျွန်တော် ပန်းသီး သောက်တယ်”

ကျွန်တော့်တွင် ပိုက်ဆံ ရှိ၍ မလောက်မလဲ စာမူခလေး နှင့် ခိုင်ဖြစ်သူအား တတ်အားသရွေ့ အဖွဲ့အစည်းလိုသည့်ဆန္ဒများကြောင့် ဝယ် နှစ်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း အမေကမူ

“နင်ကျွေးတဲ့ ပန်းသီးစားလို့ရှိရင် ငါ့ရဲ့ရင်ထဲမှာ နင့်အတွက် စိတ်ခွန်အား တွေ ရှိလာနိုင်မလား”

အမေသည် အာဂ အမေပင်။ သားဖြစ်သူ ကျွန်တော်ရှေ့ရေကိုတွေး ၍ ပူပင်သည်ဟု တိုက်ရိုက်မပြော၊ သွယ်ဝိုက်၍ ပြောသည်ပင်။

ကျွန်တော်သည် အမေအား စိတ်အားတင်းလျက် ...

“အမေ ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ ကျွန် တော်ဟာ စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါ။ စာရေးဆရာဆိုတာ စာကိုပဲ တစိုက် မတ်မတ်ရေးနေမှာပါ အမေ။ စာရေးလို့ အဖိုးအခ နည်းပေမယ့် ကျွန်တော် ရေးလိုက်တဲ့ စာတွေကို ဖတ်လိုက်ရလို့ သူတို့မှာ အသိတစ်ခုခု ရလိုက်တယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်ဝမ်းသာ ကျေနပ်တာ ပါ အမေ။

ရရှိလာတဲ့ စာမူခလေးနဲ့ စားရ တာဆိုတော့ ငွေကြေးတွေ အမြောက် အမြား ဝင်နေတဲ့သူတွေလိုတော့ ဘယ် ကျေနပ်ပါ့မလဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကျေနပ်တယ်”

အမေသည် ရှမ်းလင်း၍ ကြည့် လင်သောလေသံဖြင့် ကျွန်တော်အား -

“ဒါတွေကို ငါ သိပြီးသားပါ။ စာရေးဆရာဆိုတာ ခေတ်အဆက် ဆက် မချမ်းသာကြဘူးဆိုတာ သိပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် စာရေးဆရာကို ငါ အထင်မသေးပါဘူး။ စာရေးဆရာဆို တာ လူတွေကို အလင်းပြပေးနေတဲ့ ခေတ်ရဲ့ ကြေးမုံဖြင့်ဆိုတာ ငါသိတာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါကပဲ မောဟဆိုက် တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် အတ္တလွမ်းနေ တာလားဆိုတာ သေသေချာချာ မသိ ပေမယ့် ငါ့သားသမီးတွေကို ချမ်းချမ်း သာသာ ဖြစ်စေချင်တယ်၊ ရှိစေချင် တယ်။

နင့်အစ်မကြီး သူ့ဇာဖြိုး ဆိုရင် ပညာတတ်ကျောင်းဆရာမကြီး၊ သူ့လခ နဲ့သူ၊ နင့်အစ်မလတ် မူယာဖြိုး ဆိုရင်လဲ အမှုလိုက်ရှေ့နေ၊ သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ၊

နင့်အစ်ကို ကျော်ဖြိုးဆိုလဲ ပညာတတ် လယ်သမား၊ ဝင်ငွေတွေ လှိုင်လှိုင်နဲ့ နင်ကျတော့ စာရေးဆရာဆိုတဲ့ ဂုဏ် တွေကလွဲပြီး ခြူးတစ်ပြားမှ မရှိလေ တော့၊ ငါ နင့်ကို စိတ်မချတာ”

ကျွန်တော်သည် အမေအား ပြုံး လျက် ...

“ကျွန်တော် ဘုန်းကြီး ရဟန်း သံဃာမဟုတ်ပေမယ့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ မာန်မာန၊ ဣဿာ၊ မစ္ဆရိယ ဆိုတဲ့တရားတွေကို နည်းနိုင်သမျှ နည်း အောင် ကြိုးစားနေတဲ့ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ပါအမေ။

ကျွန်တော်အတွက် ဘာမှပူပင်မှု မဖြစ်ပါနဲ့၊ အမေ ကျွန်တော် နေတတ် စားတတ်နေပါပြီ၊ ချမ်းသာမှုတွေ ကြွယ်ဝမှုတွေ၊ ဂုဏ်ခနဂျာဖွေမှုတွေကို စိတ်မဝင်စားလောက်အောင် စာပေက ကျွန်တော့်ကို ပီတိဖြစ်စေပါတယ်အမေ၊ အမေ့ကို ကျွန်တော် စာမူခလေးတွေ စုပြီး ပေးနိုင်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ် အမေ”

အမေသည် မည်သို့မျှ မပြော တော့၊ မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်လုံးများ ဖြင့်သာ ကျွန်တော်အား ငေးကြည့်နေ သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူက ...

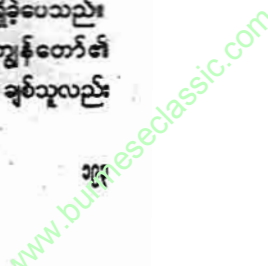
“ညီလေး... လမ်းမှာ ဘာစား ခဲ့သလဲ၊ ထမင်းမစားရသေးရင် ထမင်း စားကွာ၊ ဝက်သားဟင်း ချက်ထားတယ်”

ပြောဆိုလျက်မှ အိမ်နောက် ဘက်၌ရှိနေသော အစ်ကိုလေး၏ ဇနီး မြမြအား အစ်ကိုလေးမှ ...

“မြမြရေ ငါ့ညီအတွက် ထမင်း ခူးကွာ၊ ငါ့ညီလေး ထမင်းစားမယ်”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝေသာဖြိုး ဆိုသော ကျွန်တော်သည် ဇာတိရွာ၌ မိခင်၏ရင်ခွင်၊ အစ်ကို၊ အစ်မတို့၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ခေတ္တ ဝင်ရောက်ရ သည်ကို စိတ်ချမ်းသာမှု ခံခဲ့ပေသည်။

ထိုစဉ်အတွင်း ကျွန်တော်၏ ငယ်သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ် ချစ်သူလည်း

ဖြစ်သော ခတ္တာသည် သွက်လက်စွာ အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာပြီး . . .

“ကြီးကြီးရေ ဝေသာ ပြန်လာ တယ်ဆိုလို့”

အမေသည် ခတ္တာအား . . .

“အေး၊ ဟုတ်တယ် အထဲမှာ ထမင်းစားနေတယ်”

ကျွန်တော် ထမင်းစားရာ နေရာ သို့ ခတ္တာ ရောက်ရှိလာပြီး ကျွန်တော့် အား . . .

“ခတ္တာအတွက် ဘာပါလဲဟင်၊ ဝေသာရယ် နေနိုင်လိုက်တာ၊ ဟိုမှာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

ထမင်းကို ပလုတ်ပလောင်းစား နေသော ကျွန်တော့်မှာ ခတ္တာအား ပြန် မပြောအား။ သူမကသာ တစ်မေးတည်း မေးနေလေ၏။

နင်နေသော ထမင်းအား ရေ သောက်ချပြီးမှ . . .

“ခတ္တာရယ် . . မေးလိုက်တာ ဇယ်စက်သလိုပဲ၊ ဘာတွေ ဖြေရမှန်း တောင် မသိဘူး။ နင်အတွက် ငါ ဘာမှ မပါဘူး။ နောက်ပြီး ဟိုမှာ ချမ်းသာ ရလောက်အောင် ဘာစီးပွားမှ မရှိဘူး။ ငါ့စာ ငါရေးနေတာပဲ ရှိတယ်”

ခတ္တာသည် ကျွန်တော်၏စကား များကြောင့် မျက်နှာညှိုးရော်၍ သွားရ သည်။ ကျွန်တော့်ဘာသာပင်ကျွန်တော် ထမင်းကို ငှဲစားနေခဲ့သည်။

ခတ္တာက . . .

“ဒါဆိုရင် ဝေသာ၊ ဘဝအတွက် ဝေသာ ဘယ်လို စခန်းသွားမလဲဟင်၊ နောက်ပြီး ခတ္တာကကော . . .”

ခတ္တာ၏ အမေးစကားများ ကြောင့် ကျွန်တော် ထမင်းစားလိုသော ဆန္ဒ မရှိပါလေတော့။

စားလက်စ ထမင်းပန်းကန်အား ယူ၍ ဆေးကြောသန့်စင်မည် ပြုရာ ကျွန်တော်၏မိန်း မြမြမှ . . .

“ပေး ပေး မောင်လေး၊ ကိုယ့် လက်ကိုယ်ဆေးသွား၊ မမမြ ဆေးလိုက် မယ်”

ကိုယ့်လက်ကိုယ်ဆေးပြီး လက် များသုတ်သင်၍ အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့ သည်။

ခတ္တာသည်လည်း ကျွန်တော်၏ နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာလိုက်လျက် အိမ်ရှေ့တွင် အမေတစ်ယောက် မရှိပါ လေတော့။ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း အမေ ကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးထားသော သီးပင် စားပင်များကို လိုက်လံကြည့်ရှုနေပေ ၏။

အိမ်ရှေ့တန်းလျား၌ ကျွန်တော် သည် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး-

“ဝေသာဘဝ ဝေသာ မပိုင်ပါ ဘူးကွာ၊ ဒီလိုပြောလို့ ဝေသာဟာ အစိုးရဝန်ထမ်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် စာပေပေါ်မှာ ယုံကြည်ချက်အပြည့်အဝ ထားတဲ့ စာဖတ်ပရိသတ်တွေအတွက် အသိပညာ တစ်ခုခု တိုးပွားလာအောင် ပြုစုရေးသားနေရလို့ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ် မပိုင်ဘူးလို့ ပြောတာပါ။

နောက်ပြီး ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလဲ စာပေပေါ်မှာပဲ ပျော်မွေ့နေလေတော့ ငွေရေးကြေးရေး စီးပွားရေးတွေပေါ်မှာ ဇောက်မချနိုင်တာက ငါ့ရဲ့အားနည်း ချက်ပဲလို့ပြောရမှာပဲ ခတ္တာ၊ ခတ္တာအနေ နဲ့ကရော ငါ့အပေါ်မှာ ထင်သလောက် သံယောဇဉ် ရှိပါ့မလား၊ တွယ်တာနိုင် ပါ့မလား၊ နောက်ပြီး ခတ္တာနဲ့တို့ အတူတူ မရှိတူ ရှိအတူ ဆိုသလို အတူတကွ နေနိုင်ရင်တော့ အတိုင်းထက် အလွန် ပဲပေါ့ ခတ္တာ”

ခတ္တာတစ်ယောက် တွေဝေသွား ပါသည်။

သူမ၏ မျက်နှာအရိပ်အခြည်ကို ကျွန်တော် ကြည့်လိုက်သည်။ သူမ ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။ ဖော်ပြနိုင်စွမ်း မရှိသော သူမ၏မျက်နှာသည် ညိုမှောင် သန်း၍ နေလေသည်။

ခဏအကြာ ခတ္တာဆီမှ အမြီး အမောက်မတည့်သော စကားများ ခုန်၍ ထွက်လာလေ၏။ ထိုစကားများ ကြောင့် မပြုံးချင်သော ကျွန်တော်မှာ

ပြုံးသလိုလို ဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် အသက်မပါလှချေတကား။

“ဝေသာ ပြန်မလာခင်တစ်ရက် ရွာနောက်ပိုင်းက ကျော်မျိုးအေး မလေးရှားက ပြန်လာတယ်၊ မိဘတွေ မသိန်းနှစ်ဆယ်လောက်ပြန်ပေးနိုင်တယ်”

သူ့ရဲ့ ညီမကိုလဲ ဆွဲကြိုးချေ လက်ကောက်တွေ လုပ်ပေးတဲ့အပြင် သူမိန်းမ ယူရင် စီးပွားရေးလုပ်ဖို့ ထမ သုံးစကလဲ ထပ်ပြီးဝယ်ထားသေးတယ် ဝေသာ၊ နောက်တစ်ခါက ပြန်လာမ သူက မိန်းမတောင်းမယ်တဲ့ သူ တောင် မယ့်မိန်းမက ဘယ်သူလဲ သိလား”

ခတ္တာပြောသည့်စကားကို ကျွန် တော် ခွန်းတုံ့ မပြန်ပါလေတော့။ ပြုံး ခြင်းဖြင့်သာ။

သို့သော် ရင်နာရသည်လေ။

(၃)

အမေ၏ သတိပေးချက်ထက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် မဖူးမြော်သော ကြာပြီဖြစ်သော ရွာဦးကျောင်းဆရာ တော် ဦးဝိစက္ကဏထံ နောက်ရက်ထက် သွားရောက်ခဲ့သည်။

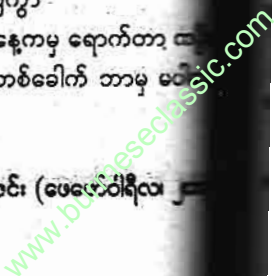
ရွာလယ်လမ်းမသည် ယခင်က နှင့်မတူ၊ သွားလမ်းလာလမ်း မြော့ပြည့် ညီညာစေရန် ရွာသားများ စုဝေးပြီး ပြင်ဆင်ပြုပြင်ထားသည်ကြောင့် ခတ္ တော်အဖို့ ဖိနပ်မချွတ်ရတော့ပေ။

ရွာဦးကျောင်းသို့ ရောက်သည့် တိုင်း ရွံ့ဗွက်များ ကင်းပလျက် နေ သည်။

ရွာဦးကျောင်း ရောက်သည် မှ ဦးဦးဖျားဖျား တွေ့လိုက်ရသည်ကစ၍ ကပိယကြီး ဦးဖိုးလှပင် ဖြစ်၏။ သူ့က ကျွန်တော့်အား ခင်မင်လွန်းလှသည်။

“ဟ . . . စာရေးဆရာ တစ် ဘယ့်တုံးက ရောက်နေတာလဲကွ၊ ခတ္တာ တာ ကြာပြီကွာ”

“မနေ့ကမှ ရောက်တာ ထင် ကြီးရေ၊ ဒီတစ်ခေါက် ဘာမှ မသိဘူး”

“အေးပါကွာ၊ ကျောင်းပေါ်မှာ ဆရာတော် ရှိတယ်ဟေ့၊ ငါ ရွာထဲကို ဆွမ်းချိုင့် သွားပို့ဦးမယ်၊ နောက်မှ ဆွေကြတာပေါ့ ငါ့လူရာ”

ဦးဖိုးလှသည် ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာဖြင့် ကျွန်တော်ပခုံးအား ပုတ်၍ ထွက်ခွာသွားပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျောင်းပေါ်သို့ မတက်ဖြစ်သေးဘဲ ကျောင်း၏ ဝတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကျယ်ပြန့်၍ ရေဖွေးနေသော လယ်ယာမြေများကို ကြည့်လျက် ကြည်နူးမိသည်။

မိုးသား တိမ်လိပ် တိမ်ညွန့်များသည် မုတ်သုံလေအေး၏ တွန်းတိုက်မှုကြောင့် ရွေ့လျားနေကြပေသည်။

ကျောင်းခံဘေး တပ်စည်းရိုးခန်းကျင်မှာ စိမ်းလန်းစိုပြည်သော ပန်းကလေးများသည် အစုလိုက် အစုလိုက် ဆက်ရောက်ပွင့်လန်းနေကြ၏။

ထို့ပြင် မိကျောင်းပန်းလေးများသည် ဖွေးဖွေးလှုပ် ပွင့်လန်းနေသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် “ဝါဆိုတစ်ကြောင်း၊ မိကျောင်းဖွေးဖွေး၊ မိုးအေးအေးဆိုသည်” အဆိုကို သတိရလိုက်သည်။

ကျွန်တော် ဇာတိရွာသို့ ရောက်သည်မှစ၍ တစ်ညလုံး တစ်မနက်လုံး နေသည်က ဝါဆိုမိုး မတုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် မိမိ၏ ဝါသနာအရ ကြိုးစား အားထုတ်မှုများဖြင့် အသားလျက် နေခဲ့ပါ၏။

ကျွန်တော်၏ စာများသည် စာအုပ်အရ ဘဝအတွေးအရ ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိသည်များ၊ ဖြစ်ခဲ့သည်များကို ရသများဖြင့် ရောနှောမွှမ်းထုံလျက် ရေးသားခဲ့သည့် သုံးဆယ့်ရှစ်ဖြာမင်္ဂလာကို ဗဟိုပြု၍ ဇာတ်လမ်း ဇာတ်တွက်များကို ဆင်တန်ဆာ ရေးသားသည်လည်း ဖြစ်သည်။

ချမ်းသာကြွယ်ဝနိုင်သည့် ငွေမရရှိသော်လည်း စာတစ်ပုဒ်

ပြီးပါက မိမိ၏အားထုတ်မှု ပြီးမြောက်ခြင်းအတွက် ပီတိဖြစ်ရသည်မှာ ပြောစရာမလိုအောင်ပင်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး ဦးဝိစက္ကဏနှင့် တွေ့ဆုံသည့်အခါတိုင်း ဘာသာရေး ဗဟုသုတများ ရလေ့ရှိရာ ဒီတစ်ခေါက်တွင် ဝါတွင်းကာလ၏ အကြောင်း ဆရာတော်အား မေးမြန်းလျှောက်ထားမည်ဟု စဉ်းစားလျက် ကျောင်းပေါ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

ဆရာတော် ဦးဝိစက္ကဏသည် ကျွန်တော်အားမြင်သည်နှင့် ရယ်မောစရာအနေဖြင့် . . .

“ဒီနေ့တော့ မမျှော်လင့်သော အရပ်က မမျှော်လင့်သင့်တဲ့ ဧည့်သည် တစ်ယောက် ဘုန်းကြီးတို့ ကျောင်းကို ရောက်မယ်ဆိုတာ ဒါနဲ့ပဲ တူတယ်၊ တစ်ချိန်လုံး မျက်ခုံးလှုပ်နေတာ”

ဆရာတော်၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်သည် အသံထွက်ရယ်မိသကဲ့သို့ ဆရာတော်သည်လည်း ပြုံး၍နေသည်။

ကျွန်တော်သည် မိဘများ လျှာခြားထားသည့် စကျင်ကျောက်ဖြင့် ထုလုပ်ထားသော ဘုရားဆင်းတုတော်မှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ ဘုရားခန်း၌ တင့်တယ်စွာ စံပယ်တော်မူလျက် ရှိသည်ကို ရှိခိုး ကန်တော့ပြီးသည့်နောက် ဆရာတော်အားလည်း ဝတ်ပြုလိုက်ပါသည်။

ဆရာတော် ဦးဝိစက္ကဏသည် သက်တော်ခုနစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး ဝါတော်နှစ်ဆယ်ကျော်ခန့် ရှိလေသည်။ တောထွက်ရဟန်း ဖြစ်ပေသည်။

တောထွက်ရဟန်း ဖြစ်သော်လည်း စာပေကျမ်းဂန်များ လေ့လာသည်ကြောင့် စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဆရာတော်မှ ကျွန်တော်အား-

“အင်း . . . ငါတို့ ဘုန်းကြီးတွေ ကျတော့ ဝါတွင်းကာလတစ်ခုလုံး ဘယ်မှ မသွားရ မလာရ စာရေးဆရာတွေ

ကျတော့ ရာသီမရွေး သွားချင်တိုင်းသွားလာချင်တိုင်းလာ၊ နတ်တော်လ ကျွင်းပတဲ့ စာဆိုတော်ပွဲတွေဆိုရင် ပိုဆိုးသေး”

ဆရာတော်သည် ကျွန်တော်နှင့် ဆိုပါက ဆရာရင်း တပည့်ရင်းဖြစ်သည်ကြောင့် တွေ့သည့်အခါတိုင်း ဝမ်းသာအားရ ကျီစယ်ပြောဆိုလေ့ ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်မှ . . .

“တင်ပါ့ . . . ဘုရား၊ အခါတိုင်း သွားလာလေ့ မရှိပေမယ့် ဝါဝင်တော့ မယ်ဆိုတော့ တပည့်တော်အမေနဲ့ ရွာကို လွမ်းသွားတယ်ဘုရား၊ ဒါကြောင့် ရွာကို ရောက်လာရခြင်းပါ။

ဒီထက်ပိုပြီး လွမ်းသွားရတာက မဟာအတုလမင်းကြီး ရေးဖွဲ့ထားတဲ့ ရာသီတွဲမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ပဉ္စင်းတော်ခံလာသောအခါ ရေလှုံတဲ့ဝါဆိုမှာ၊ ပုန်းညက်ညိုမာလာမင်းက၊ သင်းလှတယ်လေးလို့ ကြကင်ရာသီဝါဆိုလရဲ့ ရာသီအခြေအနေကို ဖတ်မိရတာ။

တပည့်တော်တို့ရွာမှာ ပွင့်လှပပွင့်ထရှိတဲ့ ပုန်းညက်ပန်းလေးတွေကို သတိရတာနဲ့ အနှေးနဲ့အမြန် ဆိုသလို ရွာကို ရောက်လာခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်ဘုရား၊ နောက်ပြီး ဆရာတော်ကို မနက်ဖြန် ဝါဆိုသက်န်းလဲ ကပ်ချင်လို့ပါဘုရား”

ဆရာတော်သည် ဦးပြည်းတော်အား ပွတ်လိုက်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် . . .

“အင်း . . . ဝေသာဖြိုးက စာရေးဆရာလို့မပြောရဘူး၊ အလွမ်းဘွဲ့၊ ရာသီတွဲတွေနဲ့ ညွှန်းတတ်လိုက်တာ၊ ဒါနဲ့ ဝေသာဖြိုး၊ မင်းရဲ့ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ၊ ဆောင်းပါးတွေကို မကြာခဏဆိုသလို ဆရာတော် ဖတ်ရတယ်၊ မဆိုးပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ဒီထက်ပိုရေးပြီးတော့ စာအုပ်တွေမှာ ပါနိုင်ဖို့ ကြိုးစားသင့်သလို လုံးချင်းစာအုပ် ထုတ်နိုင်အောင် လဲကြိုးစားကွ၊ မင်းမှာ ဖြစ်နိုင်ခြေတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းကို ဆရာတော် မေးရဦးမယ်၊ ဘယ်လိုဆို

ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဆရာတော်ဆီ ဝါဆို သင်္ကန်းကပ်ချင်တာလဲကွဲ့၊ ရန်ကုန်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ ဝါပါဘိနဲ့၊ အဲဒီမှာလဲ ကပ်လို့ရတာပဲ”

ကျွန်တော်သည် ဆရာတော် အား . . .

“ပြီးခဲ့တဲ့ တမြန်နှစ်က ဆရာတော် မိန့်ကြားခဲ့တာ အခုထိ သတိရသေးတယ်၊ ဝါဆိုသင်္ကန်းဟာ ‘အရဟတ္တဇေ’ ဖြစ်လို့ အလှူရှင်ဟာ ‘နိဗ္ဗာန်’ ရခြင်းရဲ့ အကြောင်းတရားကို မိန့်ကြားခဲ့ပါတယ်။

ပြီးတော့ အပါယ် မကြောက်စရာ ခုနစ်ယောက်ထဲမှာ ဝါဆိုသင်္ကန်း ကပ်လှူရသူ ပါဝင်တယ်လို့ ဆရာတော် ကိုယ်တိုင် ဟောကြားခဲ့တာ တပည့်တော်အခုထိ သတိရသေးတယ် ဘုရားနောက်ပြီး သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ ဖြစ်တဲ့ ဆရာတော်ဆီမှာ စိတ်အာရုံ ရောက်နေတာနဲ့. . . ”

ဆရာတော် ဦးဝိစက္ခုဏသည် ကျွန်တော်အား. . .

“တော်တော် သတိကောင်းတဲ့ ဝေသာပါလား”ဟူသည့် သဘောဖြင့် ကြည့်ပြီး ဆရာတော်မှ . . .

“စာရေးဆရာကို ဝါဆိုသင်္ကန်း ကပ်လှူခြင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆရာတော် မိန့်ရမယ်ဆိုရင် ဝါတွင်းကာလရောက်

တာနဲ့ ပဉ္စင်းတော်ခံပွဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ရဟန်းခံပွဲ တစ်နည်းအားဖြင့် သာသနာတော် ပွားစီးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်တဲ့ပွဲ ဝါဆိုပွဲတော်ကျင်းပကြတယ်။

အဲဒီမှာ ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်ကြတယ်ပေါ့၊ အဲဒီလို ဝါဆိုသင်္ကန်းကပ်လှူတယ်ဆိုရင်ပဲ ‘ဝါယူဝါကပ် ထေရ်မြတ် ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝါဆိုသင်္ကန်း လှူဒါန်းပါက ဧကန်စက အပါယ်မကျ’လို့ ဆိုမိန့်ရတဲ့ အတိုင်း အပါယ်ခရံကို မလားရတော့ဘူးပေါ့ကွာ”

ဆရာတော်မှဆက်လက်၍ “ဝါဆိုတယ်ဆိုတာ တို့ရဟန်းသံဃာတွေ အတွက် ‘ဝါသက်’ကို သတ်မှတ်ခြင်းလို့ ဆိုထားတယ်၊ ထိုဗုဒ္ဓသာသနာတော်မှာ က ဝါစဉ်အလိုက် ရိုသေကြရတယ်၊ အသက်ကြီးခြင်း ငယ်ခြင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူးကွဲ့၊ ဒါကြောင့် တို့သံဃာတော်တွေ ဆွမ်းတစ်ခုခု အလှူခံကြရင် ဝါစဉ်အလိုက် တန်းစီကြတာကို ဒကာလေး မြင်ဖူးပါလိမ့်မယ်၊ တို့ သာသနာအဖွဲ့ အစည်းမှာက အရည်အချင်းကို ပဓာနထားကြတယ်၊ တို့သံဃာတော်တွေရဲ့ အရည်အချင်းဆိုတာ သီလ၊ သမာဓိ ပညာ၊ ကျင့်ဝတ် သိက္ခာတော်တွေပဲ ပေါ့ကွာ”

ဆရာတော်၏ မိန့်ကြားချက်ကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိသည်။

ထိုစဉ် ကျောင်းပေါ်သို့ လူများ တက်လာသည့် ခြေသံကြောင့် ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ထိုသူများမှာ တခြားသူများ မဟုတ်ပါ။ မကြာမီကမှ မလေးရှားမှ ပြန်လာသော ကျော်မျိုးအောင်နှင့် မိမိ၏ချစ်သူ ခတ္တာတို့နှစ်ဦး ဖြစ်နေပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ခတ္တာတို့နှစ်ဦး ကျောင်းသို့ အတူတကွ လာရောက်ခြင်းကို တစ်ရွာတည်းသားတွေမို့ဟု စိတ်ဖြေသိမိနိုင်သော်လည်း တစ်ဖက်တွင်မူ မိမိချစ်သူနှင့် ကျော်မျိုးအောင်

တို့သည်ဟူသော စိုးရိမ်သောက စိတ်တို့ဖြင့်၊ ကျော်မျိုးအောင်သည် ကျွန်တော်အား အလေးထား၍ မကြည့်ပါ။

ခတ္တာသည်သာ ကျွန်တော်အား တွေဝေ ငေးကြည့်နေပါ၏။ ခတ္တာ၏ အကြည့်တွေကို ကျွန်တော် သိပါ၏ နားလည်ပါ၏၊ ခွင့်လွှတ်ပါ၏။

ဆရာတော်သည် ကျော်မျိုးအောင်မှ သူ၏ နိုင်ငံခြား အတွေ့အကြုံများကို စိတ်ဝင်တစား ဖြစ်လေအောင် လျှောက်တင် ပြောကြားသည်ကြောင့် ဆရာတော်သည် နားထောင်နေပါ၏။

ကျွန်တော်သည် ခတ္တာတို့နှစ်ဦး ကြာကြာနေလိုသော ဆန္ဒ မရှိသည့် အတွက် ဆရာတော်အား ဝတ်ဖြည့် ကျောင်းအောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

ကျွန်တော် ကျောင်းပေါ်ထဲသို့ ထွက်၍ လာသောအခါ ခတ္တာသည် ကျွန်တော်နောက်မှ အပြေးတစ်ဝိုင်းလိုက်လာသည်ကြောင့် ကျွန်တော်သည် နားလည်မှုရှိစွာ ရပ်စောင့်နေလိုသည်။

“ဝေသာ ခတ္တာကို စိတ်ဆိုးလားဟင်၊ သူ ခတ္တာတို့အိမ်ကို လာခတ္တာကို အတင်းခေါ်လို့ မထောက်တတ်တာနဲ့ လိုက်လာခဲ့တာ၊ ခတ္တာ စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

ကျွန်တော်သည် ခွင့်လွှတ်အပြုဖြင့် ခတ္တာအား ကြည့်လိုက်ပြီး

“ခတ္တာ ဘာအဖြစ်လုပ်လို့လဲ ခတ္တာကို ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊ တစ်ခုတည်းသားချင်း ငယ်သူငယ်ချင်းတွေတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့၊ ခတ္တာကို စိတ်မဆိုးပါဘူး”

မည်သို့မျှ စိတ်မဆိုးပါဟု ငြေနေသော ကျွန်တော်၏ ရင်ထဲ၌မူ ဦးစိတ်တို့ဖြင့် ဆွေးဆွေးမြည်မြည် ရှိသည်က အမှန်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပင့်သက်စွဲ ရှိုက်လိုက်ပြီး. . .

“ခတ္တာ၊ ငါတို့နှစ်ယောက် အခရီးတစ်ခုကို အတူတူသွားနိုင်ဖို့က

www.burmeseclassic.com

ပြည်စုံသေးတဲ့ ဘဝနဲ့ လောလော
ဆယ်မှာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့်
ဘာကံတရားတွေကို ကြံကြံခံ ခင်
ဆိုင်မယ်ဆိုရင် ရနိုင်ပေမယ့် ငါ နင့်ကို
အာနာတယ် ခတ္တာ”

ခတ္တာသည် ကျွန်တော့်အား
ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်း၍ ဆွေးမြည့်စွာ ကြည့်
ဆင်၏။

ညိုမည်းသော မိုးညွန့်မိုးတိမ်
တလိလိမ့်တက်၍ အေးစက်သော
လေးများ လွင့်စဉ်၍ လာနေလေပြီ။

မကြာမီ သံသံသံ မိုးရွာသွန်း
သတော့မည်။

“ကဲ၊ ခတ္တာ မိုးရွာတော့မယ်၊
အင်းထဲကိုဝင်တော့၊ ငါအိမ်ပြန်တော့
မိနော်၊ ညနေကျမ တွေ့ကြမယ်”

ခတ္တာသည် သူမပါပြင်ပေါ်သို့
ဆင်းခါစမျက်ရည်များအား လက်ဖမ်း
ပြင် သုတ်လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အား
ဆက်ကြည့်ကာ ကျောင်းထဲသို့ ဝင်
လေတော့သည်။

နှလုံးသားနှင့် ပတ်သက်၍ ရင်
အနံ့ ခံစားရသော်လည်း ကျွန်တော်
ဆုပွေ့နေသော ဆင်းရဲခြင်း နှံ့ထဲသို့
အား ဆွဲခေါ်လိုပါပေ။

(၄)

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်၏
အောင်နှမတို့သည် မဆင်းရဲကြပါ။
ငွေနှင့် လယ်နှင့် ယာနှင့် အလုပ်
အကိုင်နှင့် ရှိကြသည်။

ကျွန်တော်သာလျှင် အမေ ဖြစ်
အတူတကွ နေထိုင်ခဲ့သည်ရှိသော်
နှင့် ပေါင်းသင်းနိုင်မည်မှာ အသေ
အောင် ဖြစ်၏။

အမေကိုယ်တိုင် လိုက်လံစေ့စပ်
သားမည်သာ။

သို့သော် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်
သော လူ့ဘဝလျှောက်လှမ်းမှုကို
ဆင်းစားသဖြင့် ကိုယ်စွဲမက်နွှဲသွပ်နေ
သည့် စာပေဖြင့် ဘဝကို ရပ်တည်ရန်
အားခဲ့သည်။

ထိုသို့ ကြိုးစားရာ၌ ချစ်ရသော
ခတ္တာသည် ကျွန်တော်၏ ပါရမီဖြည့်
ဖက် ဖြစ်ရမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့လေ
သမျှ မိမိမှာ စာပေဖြင့် ဝါသနာအရ
ကြံကြံခိုင် ရပ်တည်နိုင်သော်လည်း ချစ်
ရသော ခတ္တာမှာမူ။

ထို့ကြောင့် အမေက ဤသို့ဆို
၏။

“ဝေသာ နင်အရွယ်ရောက်ပြီ
ဘွဲ့ယူ စာမေးပွဲကိုတောင် မဖြေဘဲ
အလောသုံးဆယ် စာပေနယ်ထဲကိုခြေစုံ
ပစ်ဝင်တဲ့ နင့်ရဲ့ စာပေဝါသနာကိုလဲ ငါ
နားလည်ထားပြီ။

ရန်ကုန်က စာရေးဆရာတွေ
ထဲမှာ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက် ဖြစ်
အောင် ကြိုးစာမယ်ဆိုတဲ့ နင့်ရဲ့ ကံ
ကြမ္မာဟာ ဘယ်လိုရှိမယ်ဆိုတာ နင်လဲ
မခန့်မှန်းနိုင်သလို အမေဖြစ်တဲ့ ငါလဲ
မဝေခွဲနိုင်ဘူး။

ဒီလို မရေရာ မသေချာမှုတွေ
ရောပြွမ်းနေတဲ့ နင့်ကို ခတ္တာက ဖြတ်
လိုက်တယ်ပဲ ထားဦး၊ နင့်ရဲ့ရှေ့က ငါ
အာမခံပြီး မိန်းမတောင်း မပေးနိုင်ဘူး
ဝေသာ။

နင့်အစ်ကို နင့်အစ်မတွေလို
မိရိုးဖလာ ရိုးရိုးလုပ်ကိုင် စားသောက်
မယ်ဆိုရင်တော့ ခတ္တာဟာ နင့်ရဲ့ ဇနီး
ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် နင့်ဝါသနာနဲ့
အနစ်နာခံပြီး လျှောက်နေတဲ့ နင့်ရဲ့
စာပေလမ်းခရီးမှာတော့ ခတ္တာဟာ နင့်ရဲ့
ပါရမီဖြည့်ဖက် မဟုတ်တာကတော့
သေချာတယ်”

အမေ့စကားထဲ၌ ပါရမီဖြည့်
ဖက်ဆိုသည့် ဝေါဟာရ စကားလုံးကို
သတိရမိပြီး တမြန်နှစ် ဒီလိုအချိန် ဇာတိ
ရွာသို့ရောက်ခဲ့စဉ် ဆရာတော် ဦးဝိစက္ခ
က ဟောကြားသော တရားတော်မှ
ပညာအရာတွင် အမရာ၊ သစ္စာတွင် မဒ္ဓိ၊
သမ္ဘုလ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွင် ကိန္ဒရီ
ကိန္ဒရာ၊ ပါရမီတွင် ယသော်ဓရာ ဟု
ဆိုထုံးပြုခဲ့ပုံကို ကျွန်တော် သတိရမိပြီး
မဆီမဆိုင် တွေးမိခဲ့သည်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူ
ပြီးသည့်နောက် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃၃
ဝါဆိုလပြည့် စနေနေ့မှာ ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းဦး
အား တရားဦး ဓမ္မစကြာ ဟောတော်မူ
ခဲ့သည်။

ပထမနေ့မှာ ကောဏ္ဍည သော
တာပန် ဖြစ်သွားပြီး ကျန်တဲ့ရက်အလိုက်
ကျန်တဲ့လေးပါး သောတာပန် ဖြစ်
သွားကြသည်။

လပြည့်ကျော် ငါးရက်နေ့မှာ
အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို ဘုရားရှင်
ဟောတော်မူသည်တွင် ပဉ္စဝဂ္ဂိုင်းပါး
စလုံး ရဟန္တာများ ဖြစ်သွားကြပေသည်။

နောက်ပိုင်း၌ ဘုရားရှင်နဲ့
တပည့်သာဝက ရဟန္တာခြောက်ဆယ်
တို့သည် မိဂဒါဝုန်တော့ရှိ နန္ဒိယ ဥပါ
သကာ လှူဒါန်းတဲ့ကျောင်းမှာ ပထမ
ဆုံး ဝါဆိုတော်မူခဲ့ပေသည်။

ထိုနေရာတွင် ရှင်တော်ဘုရား
သာသနာပြုရာတွင် မှတ်သားစရာ
ကောင်းလှသည်မှာ ဘုရားဖြစ်နေ၍
တစ်ပါးတည်း ချွန်နေ၊ တော်နေရုံဖြင့်
သာသနာတော် အရှည်မတည်နိုင်။

သံဃာတော်များ အချင်းချင်း
မေတ္တာဓာတ်ဖြင့် ညီညွတ်ပေါင်းစည်းပြီး
စုပေါင်း သာသနာပြုနိုင်မှ လောက
ကောင်းကျိုးတွေ အောင်မြင်ပြီးမြောက်
၍ သာသနာ အရှည်တည်မည်ကို မြင်
တော်မူသဖြင့် သီတင်းဝါလကျွတ်သည်
နှင့် အရပ်ရပ်သို့ ရဟန်းများ သာသနာ
ပြုရန် စေလွှတ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်တွင် ဘုရားရှင်သည်
အသက်အရွယ် အိုမင်းကြီးရင့်နေသော
ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးရှိုရာ
ကပိလဝတ်နေပြည်တော်သို့ သက္ကရာဇ်
၁၀၄၃ခုနှစ် တပေါင်းလတွင် ကြွလာခဲ့ပါ
သည်။

ထိုကဲ့သို့ကြွလျက် ဘုရားရှင်
ကပိလဝတ်ပြည်ထဲတွင် ဆွမ်းခံကြွသည်
ကို ဖခင်သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးမှ သိသော်-
“ဖခင်ကို အရွက်ခွဲဖို့ ဆွမ်း
တောင်းစားသလား ဘုရား၊ သာကီယ

မင်းမျိုးတွေ မလုပ်တဲ့ အလေ့ကို ဘာကြောင့် လုပ်ရပါသလဲ” ဟု ဖခင် သူ့ဒေါ်ဒနမင်းကြီးမှ မကျေနပ် လျှောက်တင်ရာတွင် ဘုရားရှင်မှ . . .

“ခမည်းတော်၊ သားတော်ဟာ ဗုဒ္ဓအနွယ်ဖြစ်သွားပါပြီ။ သာကီအနွယ်မှာ ဆွမ်းတောင်းစားတာမရှိလို့ ရှက်ပေမယ့် ဗုဒ္ဓအနွယ်က ဆွမ်းတောင်းစားတာ ဖြတ်တဲ့အကျင့် ဖြစ်ပါတယ်” ဟု မြွက်ကြားခဲ့သည်။

နန်းတော်ထဲကို ဘုရားရှင် ကြွလာစဉ် အားလုံးထွက်ဖူးကြ ရှိခိုးကြသော်လည်း ရာဟုလာ မယ်တော် ယသော်ဓရာမှာ ထွက်မလာခဲ့ပေ။

ထိုစဉ်က ယသော်ဓရာ ပြောစကားမှာ . . .

“ကျွန်မသည် မောင်တော်၏ ပါရမီတော်ကို ဘဝများစွာ သံသရာတစ်လျှောက်ဖြည့်ဆည်းခဲ့လို့ ကျေးဇူးရှိတာမှန်ခဲ့ပါလျှင် ကျွန်မထံသို့ သနားငဲ့ညှာ၍ ကြွလာပါလိမ့်မယ်။ ကြွလာမှ အားပါးတရ ဖူးတွေ့ပါရစေ”

ဟု လှုပ်ရှားနေသော စိတ်သန္တာန်အား အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်း ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ပြောခဲ့သော စကားများပင် ဖြစ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် ဘုရားရှင်ပေါ်ရာဟုလာ မယ်တော်၏ ကျေးဇူးသည် အလွန် များပေသည်။

နောက်ဆုံးဘဝ ရောက်သည့် အချိန်၌ပင် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ဘုရားရှင်ရောက်နေခိုက် ဘုရားရှင် မဟာပုရိသ ယောက်ျားမြတ် အကြောင်းကို သားတော်ရာဟုလာအား နုရသီဟ ဆယ်ဂါထာတို့ဖြင့် ခိုးကူးပူဇော် ပြောပြခဲ့ပေသေးသည်။

ဘုရားရှင်သည် ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလ္လာန် မထေရ်များ ခြံရံလျက် ယသော်ဓရာ၏ ခန်းမဆောင်သို့ ကြွလာ၍ ရောက်သည်နှင့် အနှစ်နှစ်အလလ မျှသိပ်ချုပ်တည်းထားရသော မျှော်လင့်ခြင်း၊ တမ်းတခြင်း၊ အာသာ

ဆန္ဒများဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်အစုံကို ဖက်ပြီး ဖရိုဖရဲကျနေသော ဆံစများဖြင့် ပွတ်သပ်လျက် ရှိုက်ကြီးတငင်ရှိုက်လျက် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ရှိခိုးဝပ်ချပေသည်။

ဒီနေရာတွင် သနား ကရုဏာ အကောင်းဆုံးမှာ ယသော်ဓရာပင် ဖြစ်ပြီး သူ၏ အလွမ်းများသည် ကမ္ဘာကျော်နိုင်သည့် အလွမ်းများဟု တင်စားနိုင်ပါသည်။

ရာဟုလာ မယ်တော် ယသော်ဓရာ၏ ပုထုဇဉ်သဘာဝ တွယ်တာယိုဖိတ် သံယောဇဉ်စိတ် ကြီးမားစွာဖြင့် နောက်ဆုံး ပူဇော်သော ဂါထာတစ်ပုဒ် ရှိပါ၏။

ထိုဂါထာ၌ လွမ်းဆွေးခြင်း၊ တမ်းတခြင်း၊ တဏှာပေမနှင့် စပ်ဆိုင်သော ပလုတဂီတ၊ ဝိမုတ္တိရ သင်္ဂီတ အနေဖြင့်လည်း ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်သော ဂါထာတစ်ပုဒ် ရှိပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယသော်ဓရာကဲ့သို့ မဟာဣတ္ထိယဘွဲ့ရှင် မဖြစ်နိုင်သော်ငြားလည်း ချစ်သော ဓတ္တာသည် သူမ၏ ချစ်သောချစ်သူကျွန်တော်အား ချစ်မြတ်နိုးတတ်၊ သနားကြင်နာတတ်ဖို့ ကောင်းလိမ့်မည်ဟု မိုးအေးအေးဖြင့် ကျွန်တော် တစ်ယောက် ကိုယ်လိုရာ ဆွဲ၍ တွေးနေမိပေသည်။

(၅)

သည်ကနေ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်တော့မည် ဖြစ်သည်။ ကြမ်းတမ်းသော စာပေခရီးလမ်းကို နောင်တကင်းမဲ့စွာဖြင့် ကျွန်တော်သည် ဆက်လက် လျှောက်လှမ်းနေဦးမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဓတ္တာသည် ကျွန်တော်အား ချစ်ပင်ချစ်ငြားသော်လည်း ပါရမီ ဖြည့်ဖက် မဟုတ်သဖြင့် ကျွန်တော်နောက်သို့ လိုက်ပါလိမ့်မည် မဟုတ်သည့်အပြင် သီတင်းကျွတ်ပါက မလေးရွားပြန်သူကောင်းသားဖြင့် လူကြီးချင်း နားဖောက်ကြတော့မည်။

ကျွန်တော်၏ ဝါသနာ၊ ဆင်းပင်ပန်းခံမှုကို အစ်ကိုလေး ကိုကျော်ကြီးက ချီးကျူးသည်။ ကျွန်တော်၏ အင်ကြီး ဆရာမ ဒေါ်သူဇာဖြိုးမှ ရန်ကုန်လက်တလော အခက်အခဲဖြေရှင်းပေးငွေငါးသောင်း ထုတ်ပေး၏။

အငယ်ဆုံး အထွေးဆုံးသား ဖြစ်သော ကျွန်တော်အား လိမ္မာပါက မည်ဟူသော ငွေကြေးဥစ္စာများအား အမေသည် ကျွန်တော်အား မထေးမီ ကျွန်တော်သည်လည်း မတောင်းပါ။

ကျွန်တော်ဆိုသော စာရေးဆရာသည် ငွေကြေး အဓိကမလို အိမ်စရာ၊ စာရေးစရာ နေရာရှိပါက ထင်ကြမ်းကို ဆားဖြူးစား၍ နေမည်သာ သို့သော် ရောင့်ရဲတင်းတိမ် မရှိသော အရာသည် ကျွန်တော်၏ စာပေသမားများ၌ ရှိပါ၏။ ထိုအခါကား နေ့စဉ် စာရေးသားနေသည့် စာရေးသားခြင်းကို ရောင့်ရဲတင်းတိမ် မရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

စာရေးနေသော ကျွန်တော်အဖေလဲသော ဇာတိကျေးရွာသည် သူ့နက်သန် မဟုတ်သကဲ့သို့ ချစ်သော ဓတ္တာသည် အချစ်ဆုံး ပါရမီပြည့်စုံ မဟုတ်ခဲ့ပေ။

အမေနှင့်တကွ အစ်မများ အစ်ကိုများသည် ကျွန်တော်၏ ဝါသနာအထုံပါရမီကို အံ့မဝင် ခွင့်မတူလည်း ဝါသနာ၏ အောင်မြင်မှုထံမှ စွင့်လျက် မျှော်လင့်လျက် ရှိနေသည့် မသွေမချပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။ သို့တိုင် . . .

မိုးသည် ဖွဲ့လျက်သဲလျက်

□ မောင်သာပန် (မောင်သာပန်)

တစ်ဖက်တစ်ဖက် အိမ်ကောက်

အရှုံး ဆိုသည်စကားကို လူတိုင်း
ခံလိုလားကြ။ ခိုင်းနှိုင်းခံရလျှင်ပင်
ဒေါသနှင့် တုံ့ပြန်တတ်ကြသည်။
အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့်
အရှုံး အမျိုးမျိုးရှိနေကြသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရား
နှင့်က ပုထုဇ္ဇနောဥမ္မတ္တကော ပုထုဇဉ်
ဆိုစိတ်သည် သူ့ရှုံးပမာ ဖြစ်သည်ဟု
သဘောထားထားသည်။
အရှုံးဆိုသည်ကို ပုံမှန်စိတ်မရှိ
သူ စိတ်ချီယွင်းသူဟု အများက နား
မည်ထားသည်။
တရားတော်၌လည်း စိတ်သည်
ဆက်ပြန်တတ်သော သဘောရှိသည်
ဆိုထားသည်။ လူ့အသိုက်အဝန်း၌
ဆုံးနေသော အရှုံးဆိုသော စကားက
အိမ်ကောက်အမျိုးမျိုး သက်ရောက်သည်။
အိမ်ကောက် သာမန်ထက် ဝီရိယ
ထက်နေလျှင်ပင် ရှုံးနေပြီဟု လှောင်
ခြောင်တတ်ကြသည်။
လူတိုင်း ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်တိုင်
အိမ်ကောက် ခဲယဉ်းသည်။ ထို့ကြောင့်ပင်
အိမ်ကောက်စာရေးဆရာကြီး အာရှ

ဒေသသို့ အလည်အပတ်ရောက်ရှိစဉ်
က သတင်းထောက်များက မေးသည်
ကို စာရေးဆရာကြီးက အောက်ပါ
အတိုင်း ဖြေခဲ့သည်။
မေး။ ။ ဆရာကြီးခင်ဗျား၊ အလွယ်ကူ
ဆုံးအလုပ်က ဘာဖြစ်ပါသလဲ။
ဆရာကြီး။ ။ အလွယ်ကူဆုံးအလုပ်က
တော့ သူတစ်ပါးကို ညွှန်ကြားချက်ပေး
တဲ့အလုပ်ပါ။
မေး။ ။ အခက်ခဲဆုံး အလုပ်ကကော
ခင်ဗျား။
ဆရာကြီး။ ။ အခက်ခဲဆုံးအလုပ်က
တော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာဖြစ်တယ်
ဆိုတာ သိအောင်လုပ်တဲ့ အလုပ်ပါပဲ။
ဟု ဖြေဆိုခဲ့သည်ကို စာထဲ၌
ဖတ်ခဲ့ရဖူးသည်။ လူတိုင်း စိတ်ဆန္ဒ၏
အလိုကိုသာ ဖြည့်ဆည်းနေကြသည်။
ဖြစ်လိုသည် ဆန္ဒတစ်ခုတည်းကိုသာ
ရှေ့တန်းတင်ထားသည်။ ရလာမည့်
ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးဆိုသည်ကို ထည့်
တွက်လေ့ မရှိတတ်ကြ။ ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှု
မဲ့စွာဖြင့် မဆင်မခြင် ပြုမူနေသည်တို့ကို
တွေ့နေရသည်။
အဓိကအားဖြင့် လောဘ၊ ဝေါ
သ၊ မောဟဆိုသည့် အကြောင်းသုံးရပ်
ပေါ်တွင် အခြေပြု၍ ကာယ၊ ဝစီ၊
မနော တို့ဖြင့် ပြုလုပ်နေကြသည်ပင်။
ထိုအတွက် စိတ်ခံစားမှု အမျိုးမျိုးကို
ရရှိကြသည်။

တစ်ခါက စာရေးသူနှင့် အဖော်
တစ်ယောက်တို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ဝါးခယ်
မမြို့၊ အစွန်အဖျားရှိ လျှော်ဓမ္မေ လျှော်
ထုပ်စက်ရုံကြီး၏ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းမှ
ရွာသို့ သွားခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့သွားရာ
တွင် စက်ရုံအနီး ကူးတို့ဆိပ်မှ တစ်ဖက်
ကမ်းသို့ ကူးရန် ကူးတို့ဆိပ်ရှိရာသို့
ဝိုင်းဝိုင်းပျက်အနီး လူသွားလမ်းအတိုင်း
လာခဲ့ကြသည်။ စက်ရုံကြီးက နှစ်အတန်
ကြာပြီဖြစ်သဖြင့် အဆောက်အအုံအချို့
လည်း ပျက်စီးယိုယွင်းနေကြပြီ။ မိမိတို့
မြတ်သွားရမည့် ဝိုင်းဝိုင်းပျက်ကြီးသည်
လည်း လူသူနှင့်ဝေးပြီး အမိုးအကာ
တို့က ဖရိုဖရဲ ချွံ့နွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ အနီး
ဝန်းကျင်၌ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေကြ
သည်။ လှမ်းမြင်နေရသည့် ဝါးခယ်မ
သူသာန်ကြီးကလည်း ကြောက်စိတ်ကို
လှုံ့ဆော်ပေးတတ်သည်။ ဖရိုဖရဲနှင့်
ဆိတ်ငြိမ်နေသည့် ထိုဝိုင်းပျက်ကြီးက
ခုစရိုက်မှုကို ဖိတ်ခေါ်နေသယောင်
ရှိသည်။
မကြာသေးမီက စက်ရုံကြီးနှင့်
မလှမ်းမကမ်း မြို့စွန်ကျေးရွာလေး၌
ဓားပြတိုက် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားခဲ့သည်။
ဓားပြတွေကလည်း လက်ရဲဇက်ရဲနိုင်
လွန်းသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် တွေ့
သမျှကို အန္တရာယ်ပြုသွားကြသည်။ ထို
အကြောင်းသတင်းက မြို့မအလုံး ပျံ့နှံ့
နေသည်။ လူတွေလည်း ကြောက်လန့်
နေကြသည်။ ထိုအခြေအနေအတွက်
မြို့မှ တာဝန်ရှိသူတို့က ထိုဒေသတွင်
လုံခြုံရေးယူထားကြသလို ဓားပြများ
ကိုလည်း အပူတပြင်း လိုက်လံဖမ်းဆီး
နေသည့်ဆိုသည့် သတင်းတွေကလည်း
ထွက်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာမှ မိမိတို့
လည်းသွားမဖြစ်ကိစ္စကပေါ်လာသဖြင့်
လာခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။
မိမိတို့ ကူးတို့ဆိပ်ဆင်း လူသွား
လမ်းအတိုင်း လာခဲ့ကြရာ ဝိုင်းဝိုင်းပျက်
ကြီးအနီးမှ ဖြတ်မိသည်တွင် အမှတ်
မထင် လူတစ်ယောက်ကို ထူးထူးခြား
ခြား ဝိုင်းဝိုင်းပျက်ထဲ၌ တွေ့လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

လူပုံက ယနေ့ခေတ်နိုင်ငံခြား ကားများထဲတွင် တွေ့ရတတ်သည့် အက်ရှင်ကားထဲမှ ဇာတ်လိုက်မင်းသား ကဲ့သို့ လက်ထဲ၌ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်အနက်ရောင် တစ်လက်ကို ကိုင်ထားသည်။ တိုင်ကို အကာအကွယ်ပြု ကျောမှီကာ ရပ်နေသည်။ ထို့နောက် သူရပ်နေသည့် တိုင်၏ဘက်မှ အခြားတစ်ဖက်သို့ သေနတ်ဖြင့် ချိန်ခွယ်ကာ နောက်တိုင်တစ်လုံးသို့ လျင်မြန်စွာ ကူးသွားပြီး တိုင်ကို ကွယ်ကာ ရပ်နေပြန်သည်။ အသက်ပြင်းပြင်းရှူနေပုံကလည်း ရုပ်ရှင်ကားတွေထဲက အတိုင်း အသက်လူ၍ အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေရသည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

ထိုသူက မိမိတို့အား တွေ့သွားပြီးနောက် လက်ဝါးထောင်ပြသည်။ မိမိတို့လည်း ဘာမှန်းမသိသည်မို့ ရှေ့မဆက်ရဘဲ ရပ်နေမိသည်။ ထို့နောက် သူက လက်ဝါးထောင်ပြရာမှ လက်သီး ဆုပ်သွားသည်။ မိမိတို့လည်း ကြောင်တိကြောင်တက်နှင့် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ သူက ရှေ့မှာ အန္တရာယ်ရှိတယ်ဆိုသည့်သဘော အမူအရာပြု၍ ဝပ်ခိုင်းနေသည်။ မိမိတို့လည်း အန္တရာယ်ဟု ဆိုသဖြင့် မြေပြင်၌ ပြားနေအောင် ဝပ်လိုက်ရသည်။ ထို့နောက် သူကမိမိတို့အား လက်လေးချောင်း ထောင်ပြလိုက်။ လက်နှစ်ချောင်း ရှေ့သို့ အလျားလိုက် လုပ်ပြလိုက်။ သူ့ကိုယ်သူ ညွှန်ပြလိုက်နှင့် အမူအရာ လုပ်ပြနေသည်။ သူ ဘာတွေ လုပ်ပြနေသည်ကိုလည်း မိမိတို့ မသိချေ။ မိမိတို့မှာ ခေါင်းပင် မထောင်ဝံလောက်အောင် ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။ ထို့နောက် သေနတ်ကိုင်သမားက ဂိုဒေါင်အတွင်းသို့ တစ်တိုင်ပြီး တစ်တိုင်ကူး၍ ဝင်သွားသည်။ ထိုတွင် မိမိ၏ အဖော်က လက်ရှိကြုံနေရသည့် အခြေအနေကို သူ့စိတ်ထင်အတိုင်း ခန့်မှန်းတွက်ဆနေသည်။

“ငါ့အထင်တော့ ဟို ဓားပြကောင်တွေ ဒီမှာ လာခိုအောင်းနေတာ

ကို သတင်းရလို့ ရန်ကုန်စီအိုင်ဒီအဖွဲ့က ဖမ်းဆီးဖို့ ကြိုးစားနေတာနဲ့တူတယ်။ ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ တို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြရအောင်”

ထိုအချိန် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးနှင့် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦးတို့ လက်ထဲ၌ ဆွဲခြင်းကိုယ်စီဖြင့် မိမိတို့ နောက်ဘက် ဆီမှ ကူးတို့ဆိပ်လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာနေသည်။ အမျိုးသမီးနှစ်ဦးမှာ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်လာကြဟန်ရှိသည်။ မိမိတို့နှစ်ဦး မြေပြင်တွင် မှောက်လျက်သား အဖြစ်ကို တွေ့သည်နှင့် အမျိုးသမီးကြီးက... .

“ဟောတော် လူသွားလမ်းပေါ်မှာ ဘာလုပ်နေကြတာတုံး။ သိုက်ဆရာကိုသာလာရတဲ့ စည်းပေါက်ပြီး မြေပြင်ကို ရေထင်လို့ ကူးနေကြတယ်နဲ့ တူတယ်” ဟု ခပ်ရွံ့ရွံ့ဆိုသည်။

မိမိတို့အားလည်း အမူးသမားတွေဟု ထင်နေကြဟန်ရှိသည်။ အမျိုးသမီးငယ်ကတော့ ဂိုဒေါင်ဘက်လှည့်ကာ ပြူးနေသည်။ ထိုတွင် မိမိအဖော်က သူမတို့ကြောင့် အကုန်လုံး ဒုက္ခရောက်တော့မှာပဲ ဆိုသည့်ဟန်နှင့် လေသံကို နှိမ့်ကာ ခပ်ထန်ထန် ပြောလိုက်သည်။

“အဒေါ်ကြီး၊ ခင်ဗျား ဘုမသိဘမသိ စွတ်ပြောမနေနဲ့။ ဟိုမှာ စီအိုင်ဒီကလူ ဓားပြတွေကို ဖမ်းဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ဟိုက ပစ်လိုက်တဲ့ ကျည်ဆန်မှန်ပြီး သေဦးမယ်။ ဝပ်နေ”

“ဟင်”

ထိုစကားကို ကြားသည်နှင့် အဒေါ်ကြီးလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နှင့် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုတွင်မှ အမျိုးသမီးငယ်က ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်လိုက်ပြီး... .

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ကျွန်မတို့ရွာက ဟိုတစ်လောကမှ နူးသွားတဲ့ ဖိုးချစ် ဒီမှာ ရောက်နေတာ။ သူက အဲဒီလိုပဲ။ သူကောင်းစဉ်က နိုင်ငံခြားကားတွေကို သိပ်ကြိုက်တာ။ အခု

သူ့နူးသွားတော့လဲ အဲဒီနိုင်ငံခြားကားက ဇာတ်လိုက်တွေလိုမျိုး သူ့တူတူတို့သေနတ်ကိုယူပြီး ရွာထဲမှာ ဟိုဒီလိုလိုက် ဒီရွယ်လိုက် လုပ်နေတတ်တာ”

ထိုအခါမှ အမျိုးသမီးကြီးလည်ကပျာကယာထလိုက်ပြီး ဂိုဒေါင်ဘက် ဆီကြည့်ကာ... .

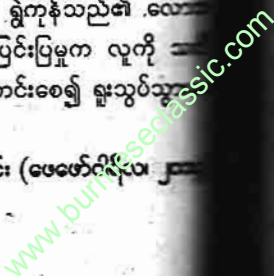
“ဟုတ်ပါ့တော်၊ တော်တို့ဟာလဲ အရွှေခိုင်းတာ အဟုတ်မှတ်ပြီး လိုက်လုပ်နေကြတယ်။ ဟိုလူကတော့ အနုထက်တောင် တစ်မူးသာချင်သေး”

မိမိအဖော်အား ပေးငြေ့မှု မကျေမနပ်ဖြင့်ပြောကာ ကူးတို့ဆိပ်သို့ ဆက်လျှောက်သွားကြလေသည်။ မိမိတို့လည်း မြေပြင်မှ လူးလဲထကာ တစ်ဦးကို တစ်ဦးကြည့်၍ ဘာပြောမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ ဂိုဒေါင်ပုတ်ခံလှမ်းကြည့်မိတော့ မောင်မင်းကြီးက အရှက်က စောစောကလို လက်ထောင်ပြနေပြန်သည်။ မိမိအဖော်က ရှက်ထည့်ရှက်။ ဒေါသလည်းထွက်သွားသည်။ ခဲနှင့်ပစ်ရန်ဟန်ပြင်နေသည်ကိုတားတားရသေးသည်။

ထိုအဖြစ်က လူတွေ၏ အဆင်အခြင်မဲ့စွာ ပြုတတ်မှုကို မျက်ဝါးထင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ မျက်မြင်အကြောင်း အရာတစ်ခုပေါ်တွင် ကိုယ့်စိတ်အထဲနှင့် အတွေးတို့ကို ဦးစားပေးမိသည့်အသားမန်ထက် ပိုသောစိတ်အတွေးတို့ ခိုင်းသည်အတိုင်း ပြုလုပ်မိကြပေသည်။ သားမန်ထက်ပိုသော လောဘ၊ ခေါင်းမောဟုတ်က ခိုင်းသည်အခါ အဆင်အခြင်မဲ့သူတို့ လိုက်လုပ်တတ်ကြသည်။

အဆင်အခြင် မဲ့တတ်ခြင်းသည် သတိတရား လွတ်ကင်းခြင်းဖြစ်သည်။ သတိတရားလွတ်ကင်း၍ သတိမဲ့သူ နူးသွပ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

ဘုရားလောင်း ရွဲကုန်သည် ဇာတ် (သေရိဝဂါဏီဇာတ်)ထဲမှ ခေတ်လောင်း ရွဲကုန်သည်၏ လောဘရမ္မက်စိတ် ပြင်းပြမှုက လူကို သတိတရားလွတ်ကင်းစေ၍ နူးသွပ်သွားစေသည်။

သည်။ ပဋိပညာရရှိထေရ်၏ လူ့ဘဝတွင်
လည်း လင်ကို မြွေကိုက်၊ သားငယ်
နှုတ်ချီ၊ သားကြီးက ရေနစ် စသည်အဖြစ်
ကြောင့် ဖြစ်တည်ရသော ပရိဒေဝ
သောကစိတ်၏အဟုန်ကလည်း သူမကို
နှုတ်ချီသွားစေခဲ့သည်ပင်။

ယနေ့ လူ့လောကတွင်လည်း
အထက်ပါ ဇာတ်တော်တို့ထဲမှကဲ့သို့
အလားတူအဖြစ်မျိုးတို့ ရှိနေကြသည်။
ထိုပြင်လည်း ဥစ္စာပစ္စည်း ဆုံးရှုံး၍
နူးရသည့် အဖူး၊ လုပ်ငန်းပျက်စီး၍ နူးရ
သည့်အဖူး၊ အလိုဆန္ဒမပြည့်ဝ၍ နူးရ
သည့်အဖူး စသည်ဖြင့်လည်း အပြင်းစား
နူးသွပ်သူတွေ များစွာ ရှိနေကြသည်။
ထိုသူတို့၏ နူးသွပ်မှုကို ယယ်ကု မြင်
သာစွာ တွေ့မြင်နိုင်သော်လည်း ကုရေ
နုရ မသိမသာ နူးနေသူက လွယ်ကူစွာ
သိနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

တစ်ခါက မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်၌
ဖတ်လိုက်ရသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ
အတ္တဆက်ပြည်နယ် တက္ကသိုလ်မှ ဆေး
ကျောင်းသားတစ်ဦး စိတ္တဇဆေးရုံတစ်ခု
၌ လေ့လာရန် ပြင်ဆင်နေသည်။
အတူလိုက်ပါမည့် တက္ကသိုလ်မှဆရာက
ကြိုတင်၍ ဖုန်းနှင့် ဆက်သွယ်လိုက်
သည်။ နာရီဝက်ခန့်ခွာပြီး ဆေးကျောင်း
သားအဖွဲ့ ဆေးရုံသို့ ထွက်ခွာလာကြ
သည်။ ဆေးရုံသို့ ရောက်သည်နှင့်
အသင့်စောင့်ကြိုနေသော သပိတ်ကုန်
အဝတ်ဆင်ထားသည့် ဆရာဝန်တစ်ဦး
ဆီးကြိုနေသည်။ လက်ထဲ၌ နား
ကြပ် တစ်လက်နှင့် စာအုပ်တစ်အုပ်
ဆင်ထားသည်။ ထို့နောက် သူ့ကိုယ်သူ
ပြောစဉ်မှစ၍ မိတ်ဆက်လာသည်။

ဆေးကျောင်းသား လေ့လာရေး
အဖွဲ့အား သူကပင်ဦးဆောင်၍ လိုက်
ဆန်းပြေးနေသည်။ ဆေးကျောင်း
သားတို့ သိလိုသည့်အချက်အလက်တို့
ကိုလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြေး
နေသည်။ ဆေးကျောင်းသားတို့လည်း
အားရစွာနားရကြသည်။ ထို့နောက်
ဆေးကျောင်းသားအဖွဲ့ ပြန်လည်ထွက်

ခွာရန် ဆေးရုံရှေ့ အဝင်၌ တာဝန်ယူ
လိုက်လံရှင်းပြေးသည့် ဆရာဝန်အား
နှုတ်ဆက်နေကြစဉ် ကားတစ်စီး ဆေးရုံ
တွင်းသို့ မောင်းဝင်လာသည်။

ထို့နောက် ကားထဲမှ လူတစ်
ယောက်ထွက်လာပြီး...

“ဟဲလို လူကြီးမင်းတို့ ကျွန်တော်
နည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်။ ကျွန်
တော်က ဒီဆေးရုံကြီးရဲ့ လက်ထောက်
ဆေးရုံအုပ် ဒေါက်တာ ဟမ်ဂေးလ်
လက်ထဲပါ။ လူကြီးမင်းတို့ အဖွဲ့ကို
တာဝန်ယူရှင်းပြပေးဖို့ ဆေးရုံအုပ်ကြီး
က တာဝန်ပေးထားပါတယ်”

လေ့လာရေးဆေးကျောင်းသား
အဖွဲ့အားလုံး နားမလည်နိုင်ဖြစ်သွား
သည်။ စောစောက သူတို့အား တာဝန်
ယူ ရှင်းပြပေးခဲ့သူကို အားလုံးလှည့်၍
ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ထိုသူက ပြုံး၍
ကြည့်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ပို၍ နား
မလည်နိုင်ဖြစ်သွားရသည်။ ထို့နောက်
ဆေးရုံအတွင်းမှ လူသုံးယောက်ထွက်
လာပြီး ပြုံး၍ကြည့်နေသူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား
ခေါ်ဆောင်သွားကြသည်။ ထိုအခါမှ
သူတို့အားလုံး နားလည် သဘောပေါက်
သွားကြသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မကြာ
ခင်ကမှ စိတ်ရောဂါသည် ဖြစ်သွားရရှာ
သည့် ထိုဆေးရုံကြီးမှ စိတ်ရောဂါ
အထူးကုဆရာဝန်တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း
သိလိုက်ကြရပေသည်။

စိတ်ပေါ့သွပ်သူ၊ ပုံမှန်စိတ်မရှိ
သူကို အဇူးဟု အများက သတ်မှတ်ကြ
သည်။ အပြင်းစား နူးသွပ်ခြင်းနှင့် ယဉ်
ယဉ်ရှူးကို သာမန်စိတ် (သို့) ပုံမှန်စိတ်
မဟုတ်၍ အဇူးဟု ဆိုကြသော်လည်း
ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်က တရားတော်၌ ပုထုဇဉ်
တို့၏ စိတ်သည် အဇူးစိတ်ဟု ဆိုထား
သည်။ အဇူးဟု ပုတ်ခတ်လျှင် ဆတ်
ဆတ်ထိမခံနိုင်ဖြစ်တတ်သည့် ပုထုဇဉ်
တို့ ကလေးနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရာမှ
အမေနှစ်ယောက် နပန်းလုံးနေကြသည်။
အပင်မှ မာလကာသီးပျောက်၍ အော်
ဟစ် ဆဲဆိုနေသည်။ ကုမ္မဏီပိုင်ရှင်

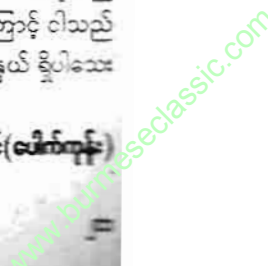
လူကြီးက ပစ္စည်းတွေ ရောင်းအား ှ
လာသဖြင့် ဝန်ထမ်းတို့ကို ဆူပူနေသည်။
အချို့ရည်ဘူး ထုတ်လုပ်ရောင်းချနေ
သော လုပ်ငန်းရှင်သစ် တစ်ယောက်
တစ်နေ့လျှင် ငွေ (၃၀၀၀)ကျပ်အနှုံးခံ၍
ရောင်းချနေသည်။ ဗေဒင်ဆရာက
ကြီးပွားချမ်းသာတော့မည်ဟု ဟော
လိုက်သဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
အားရကျေနပ်စွာ ပျော်ရွှင်နေသည်။
စသည့် လူတွေ၏ အပြုအမူတို့ကိုလည်း
မည်သို့ မှတ်ယူသင့်သနည်း။

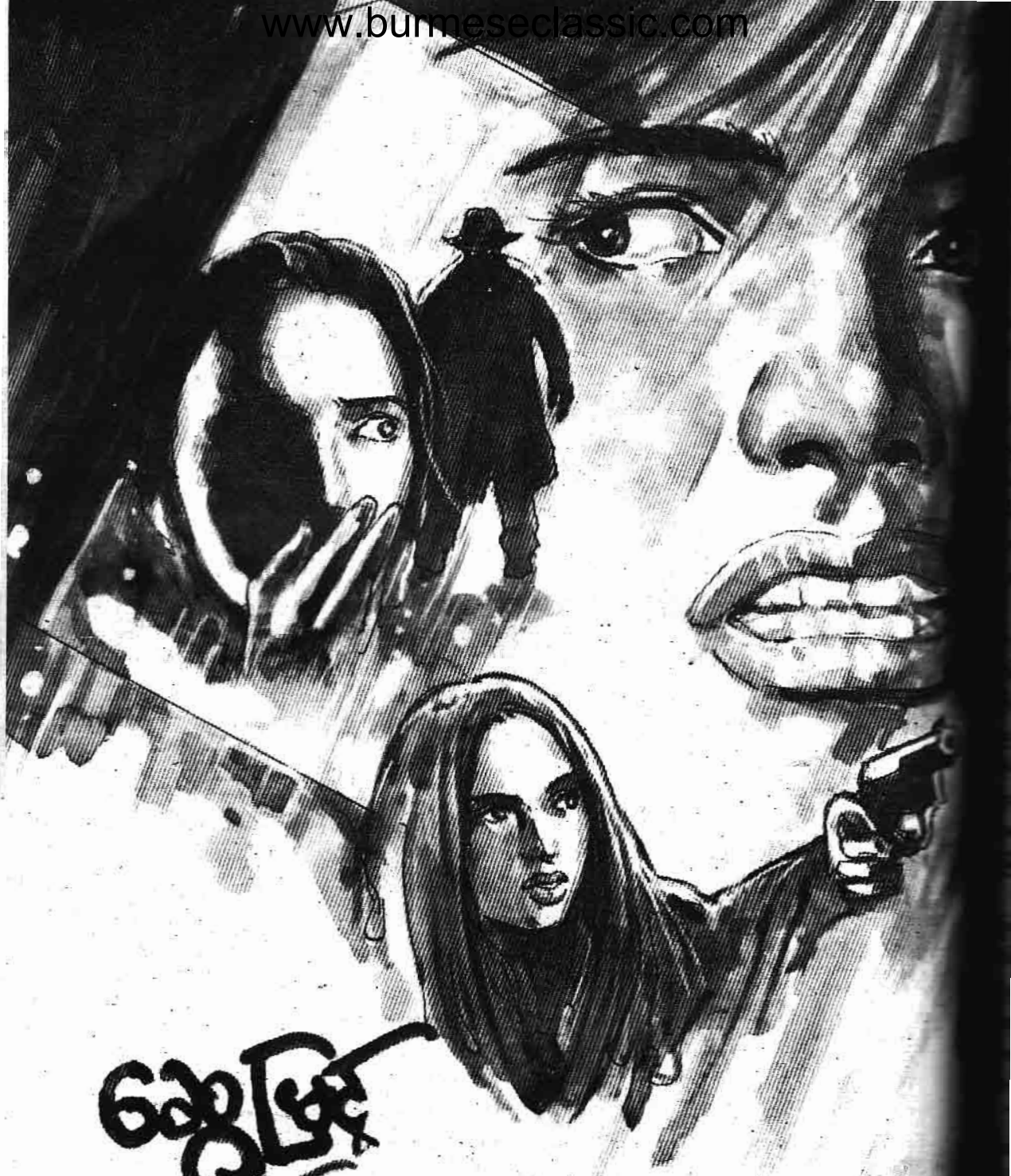
လူတိုင်း ကိုယ့်စိတ်ကူး ကိုယ့်
ဆန္ဒအတိုင်း ထင်ရာခိုင်းနေကြသည်။
အကောင်းအဆိုး၊ အမှားအမှန် ဆိုသည်
ကိုမခွဲခြားတော့။ ကိုယ့်ဘက်ကအသာရ
ဖို့အရေး နည်းလမ်းကိုသာ တွေးသည်။
ပြီးလျှင် ဟိရိဩတ္တပ္ပဟူသော အရှက်
အကြောက်တရားတို့ ကင်းမဲ့စွာ ပြုမူ
လုပ်ဆောင်ကြတော့သည်။ အကောင်း
အဆိုး နှစ်တန်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြားမှု
မပြုနိုင်သော စိတ်ကို နူးသည်ဟု ဆို
ထိုက်ပေသည်။

အာရုံကို သိရုံမျှ သိတတ်သော
စိတ်သည်မမြဲ။ အမှားအမှန်၊ အကောင်း
အဆိုးကို မခွဲခြားနိုင်သောစိတ်၊ ဖောက်
ပြန်တတ်သောစိတ်ကြောင့် ပုထုဇဉ်တို့
သံသရာမှောက်ကြရသည်။ သံသရာကို
ကြောက်တတ်သူတို့သည်ကား စိတ်ကို
လေ့ကျင့်ခြင်းဖြင့် စိတ်၏ ဖောက်ပြန်
တတ်သော သဘောကို ရှုမှတ်ဆင်ခြင်
ပွားများကာ သံသရာ၏ အဆုံးသို့
ရောက်ကြရလေသည်။

မိမိသည်လည်း ပုထုဇဉ် တစ်
ယောက်ပင်ဖြစ်သည်။ စိတ်အတွေးတို့
က မပြိမ်သက်။ မိမိ၏ ချို့ယွင်းမှုထက်
သူတစ်ပါး၏ အပြစ်ကိုသာ များများမြင်
မိသည်။ အောင်မြင်လိုသဖြင့် စာတွေကို
ရေးခဲ့သည်။ ကောင်း၊ မကောင်း ဆိုသည်
ကို မဆင်ခြင်ခဲ့ချေ။ ထို့ကြောင့် ငါသည်
လည်း အဇူးတစ်ယောက်နယ် ခြုံပါသေး
လားဟုပင်။

□ တင်မောင်မောင်(ပေါက်ကုန်)

မွေ့ဖြူ အချစ်အားဖြင့်

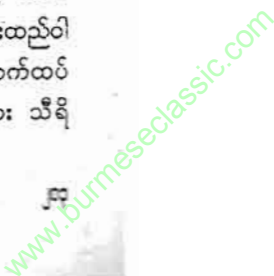
အချိန်အားဖြင့် ညဆယ်တစ်နာရီဝန်းကျင်။
စင်စစ်အားဖြင့် ငြိတိသျှနယ်ချဲ့ အစိုးရအုပ်ချုပ်စဉ်
ကာလ၌ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး ဖြစ်နေသူ
ဦးထွန်းမြတ်အံ့သည် လူသတ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်ုပ်၏
စစ်ဆေးမေးမြန်းချက်ကို လိမ်ညာထွက်ဆိုနေကြောင်း ကျွန်ုပ်
ကောင်းကောင်းကြီး သိနေသည်။

လပြည့်ဝမ်းမဂ္ဂဇင်း၊ ဇူလိုင်လ၊ ၁၉၆၅

သို့ရာတွင် ဦးထွန်းမြတ်အံ့သည်
 ရဲရဲထောက်ဌာနရှိ မျက်နှာဖြူ
 ကြီး အချို့နှင့် အကျွမ်းတဝင်
 နိုင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သော
 သူ့အား အချက်အလက်
 ဆက်အထားမခိုင်လုံဘဲနှင့် အရေး
 မဖြစ်ပါချေ။
 ရုန်းထွက်၍ မရအောင် ခိုင်ခိုင်
 ချုပ်ကိုင်နိုင်မှသာ အရေးယူနိုင်
 နေသည်။
 မြစ်ပွားခဲ့သောပြစ်မှုမှာ ဦးထွန်း
 နှစ် ညီဖြစ်သူဝင်းမြတ်အံ့အသတ်
 ဖြစ်သည်။ ညီအရင်းခေါက်ခေါက်
 သောက် အသတ်ခံရမှုအတွက်
 နှစ်ဆေးမေးမြန်းချက်ကို ယခု
 ညွှန်လှည့်ဖြား ထွက်ဆိုရန် မသင့်
 ဝင်းမြတ်အံ့၏ ဒီဝိန်ကြောနေ
 နှစ်ခန္ဓာသည် အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ
 များရှေ့ရှိ လူသွားစကြို(ကော်
 တွင် ကန့်လန့်ဖြတ် တည်ရှိ
 လောလောဆယ် ထိုသက်မဲ့
 ကြီးအား ကျွန်ုပ်၏ အဖွဲ့သား
 လိုအပ်သည်များကို တိုင်းတာ
 နှုတ်တမ်းဓာတ်ပုံ ရိုက်ခြင်း
 ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။
 ဝင်းမြတ်အံ့ သေဆုံးရခြင်း
 နှစ်များမှာ တစ်ချက်တည်းသော
 ကြောင့် ပွဲချင်းပြီးသေဆုံး
 အလွယ်တကူ ကောက်ချက်
 ထိုလူသေအလောင်းသည်
 တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ မျက်
 ခြုံနေဆဲပင်။
 နှစ်က ဒီလိုကွယ်၊ လူဆိုး တစ်
 သာ ပြတင်းမှန်တံခါးကို ရိုက်ခွဲ
 ထဲကိုဝင်လာတယ်။ အပေါ်
 သက်လာတဲ့အခါမှာ ကျွန်ုပ်
 နှစ်ပက်ပင်းတိုးလို့ လူဆိုးက
 ရယူပြီး ဓားနဲ့ ထိုးလိုက်တာ
 ဖယ်။ ဝင်းမြတ်အံ့ ဓားထိုး
 အော်လိုက်တဲ့အသံကြီးကို
 ချက်ရတာနဲ့ ပစ္စတိုသေနတ်

ဆွဲယူပြီး ကမန်းကတန်း အိပ်ခန်းထဲက
 ပြေးထွက်သွားတယ်။ လူဆိုးဟာ ဘာ
 ပစ္စည်းမှယူဖို့ အချိန်မရတော့လို့ ဝင်လာ
 တဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ကသော
 ကမျော ပြေးထွက်သွားဟန်တူရဲ့။
 ဦးထွန်းမြတ်အံ့က ဟန်အမူ
 အရာပါပါ ပြောပြခဲ့သည်။
 သူ့စကားကို ကျွန်ုပ် တစ်ခွန်း
 တစ်ပါဒ်မှ မယုံကြည်ပါချေ။
 “ဒါထက် ဦးရဲ့ ဇနီးကကော အဲဒီ
 အော်သံကို ကြားလိုက်သတဲ့လား။”
 “ဟင့်အင်း ကြားမယ်မထင်ဘူး။
 အိပ်ခန်းထဲက ကျုပ်ထွက်လာချိန်မှာ
 မွန် အိပ်မောကျနေခဲ့တယ်။ မောင်ရင်တို့
 ရဲဌာနကို ကျုပ် ဖုန်းဆက်အကြောင်း
 ကြားပြီးမှ သူ့ကို သွားနှိုးရတာ”
 “ဒါဖြင့် ကျွန်တော် ဦးဇနီးနဲ့
 ခဏတွေ့ပါရစေ”
 ကျွန်ုပ်က သူ၏ တစ်စုံတစ်ရာ
 ဖုံးကွယ်မှုကို လျစ်လျူရှု၍ ယဉ်ကျေးစွာ
 ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ သူ့အနေနှင့်
 ခွင့်ပြုချင်ပုံမရ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏
 နောက်ဘက်မှ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုနှင့် မွေး
 ဖျံ့သော ရနံ့သင်းကြောင့် လှည့်ကြည့်
 လိုက်မိသည်။
 ပြစ်မျိုးမှည့်မထင်သော အလှ
 နတ်မိမယ်ကို ဖက်ဖူးရောင်ညဝတ်အင်္ကျီ
 ဖြင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ မြင်မြင်သမျှ
 ဖိုသတ္တဝါအပေါင်းအား ညှို့ဝင်ဖမ်းစား
 အသက်ရှူဖွားလောက်ပေသည်။
 “မွန် သူက ဝင်းမြတ်အံ့ရဲ့
 ကျော်စဉ် လာရောက် စစ်ဆေးနေတဲ့
 ရဲရဲထောက်ပါ။ နာမည်က ကိုဇော်ဇော်
 မိုးတဲ့၊ ဟောဒါက ကျုပ်ဇနီး သက်မွန်
 သူဇာပါ”
 ဦးထွန်းမြတ်အံ့၏ မိတ်ဆက်ပေး
 သော စကားအရ ကျွန်ုပ်နှင့် သူဇာတို့
 လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်မိသည်။
 ပြည့်တင်းနူးညံ့ အိထွေးသော
 အထိအတွေ့ကြောင့် ဤအမျိုးသမီး
 သည် အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦး ဖြစ်လင့်
 ကစား အိမ်မှုကိစ္စအဝဝကို လုံးဝပြုလုပ်

ဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိကြောင်း သိသာနိုင်
 လေသည်။
 စင်စစ်အားဖြင့် ဦးထွန်းမြတ်အံ့
 သည် ပထမဇနီး ကွယ်လွန်ပြီးနောက်
 သမီးလေး သီရိထွန်းမြတ်အံ့ ကျန်ခဲ့
 သည်။ ယခုအခါတွင် သီရိ၏အသက်မှာ
 (၁၄)နှစ်မျှ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သိရ
 သည်။
 ဤ ဒုတိယဇနီး သက်မွန်သူဇာ
 ကို ဦးထွန်းမြတ်အံ့ စီးပွားရေးလောက
 တွင် အအောင်မြင်ဆုံး အချိန်အခါက
 စိန်ရွှေရတနာများဖြင့်မွန်း၍ လက်ထပ်
 ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။
 ကျွန်ုပ်၏ မျက်မှောက်တွင်
 သက်မွန်သူဇာနှင့် ယှဉ်လျက်သား ရပ်
 နေသော ဦးထွန်းမြတ်အံ့၏ အသွင်
 သဏ္ဍာန်သည် လုံးဝလိုက်ဖက်ခြင်းမရှိ၊
 ပကတိဆိုးနွယ်သူဇာနှင့် မကောင်းဆိုးဝါး
 တစ်ကောင်နွယ်တည်း။
 “ဒေါ်သူဇာအနေနဲ့ ကိုဝင်းမြတ်
 အံ့ အသတ်ခံရမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာ
 များ သိထားပါသလဲဗျာ”
 ကျွန်ုပ်က ချေချေငံ ဓေးခွန်း
 ထုတ်သည်။
 “မွန် ဘာမှမသိရပါဘူးရှင်ရယ်။
 တကယ့်ကို နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်ကြီး အိပ်
 မောကျနေခဲ့တယ်။ အစကိုကြီးက နှိုးပြီး
 ပြောတော့မှ အဲဒီအကြောင်းကို ကြား
 သိခဲ့ရတာပါ။ အလွန်အလွန်ကို စိတ်
 မကောင်းစရာပါဘဲ”
 သူမ၏ လန်းဆန်းနေသော
 အသွင်သဏ္ဍာန်များမှာ စိတ်မကောင်း
 သည့် ပုံမျိုးမဟုတ်။ အိပ်ရာမှထလာသူ
 ကဲ့သို့ အိပ်မှုနံ့စွဲများဖြစ်မနေပါချေ။ ထို့
 ကြောင့် သူမ၏ စကားသည်လည်း
 ယုံကြည်စရာဟူ၍ အလျှင်းမရှိကြောင်း
 ကျွန်ုပ် မှတ်ချက်ချလိုက်မိသည်။
 အစေခံတန်းလျားတွင် နေထိုင်
 သူ ထမင်းချက်၊ ဒရိုင်ဘာနှင့် မာလီ
 တို့ကိုချန်လှပ်ခဲ့သော် ဤခမ်းနားထည်ဝါ
 သော စံအိမ်ကြီးထဲတွင် နောက်ထပ်
 မေးခွန်းထုတ်စရာ သမီးလေး သီရိ

ထွန်းမြတ်အံ့ တစ်ယောက်သာလျှင် ကျန်တော့သည်။

“သမီးလေး သိရီကို မတွေ့ရ သေးပါလား ဦး”

“သမီးကို မောင်ရင် တွေ့စရာ မလိုပါဘူး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် မေးစမ်းကြည့် ပြီးပါပြီ ဝင်းမြတ်အံ့ အသတ်ခံရတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ သမီး ဘာမှမကြားဘူးတဲ့”

ထိုအချိန် အခိုက်အတန့်တွင် အလောင်းအနီး၌ထိုင်၍ လူသတ်လက် နက်ကို စစ်ဆေးနေသော ရဲစုံထောက် ထွန်းထွန်းက ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်၍ -

“ဓားလက်ကိုင်မှာ လက်ရာ မတွေ့ရဘူး ဆရာ၊ သတ်တဲ့လူက လက် ရာကို သေချာ ပွတ်ဖျက်ထားခဲ့တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“အဲဒီဓားကတော့ မြန်မာပြည် မှာတော့ ရှားရှားပါးပါး ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒီဓားကို ဦး တွေ့ဖူးသလား”

“အဲဒါ ကျုပ်ဓားပါ။ တစ်ချိန်က ကျုပ်ကို အင်ဒီးယားစီးပွားရေးသမား တစ်ယောက်က လက်ဆောင်ပေးခဲ့တာ၊ ကျုပ်က စာရွက်ဖြတ်ဖို့ စာကြည့်စားပွဲ ပေါ်မှာ အံ့မြတ်မီး တင်ထားတာပဲ”

ကျွန်ုပ်၏ အမေးကို ဦးထွန်းမြတ် အံ့က ပေါပေါဆဆ ဖြေလိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် အဲဒီဓားဟာ ဘယ်လို လုပ်ပြီး လူသတ်သမားရဲ့ လူသတ် လက်နက် ဖြစ်သွားရတာလဲ ဦး”

“ကျုပ်ခန့်မှန်းကြည့်ရသလောက် ဆိုရင် ကျုပ်ညီ ဝင်းမြတ်အံ့က ည စာကြည့်စားပွဲပေါ်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ယူသွားစဉ်မှာ အဲဒီဓားက စာအုပ်ကြား ထဲမှာ ညပ်ပါသွားပြီး တစ်နေရာရာမှာ ကျကျန်ခဲ့တာကို လူသတ်သမားက တွေ့လို့ ကောက်ယူ... ”

“တော်ပါတော့ ဦးထွန်းမြတ်အံ့ ရယ်၊ ခင်ဗျားပြောခဲ့တဲ့ လူဆိုးဟာ ဧည့် ခန်းပြတင်းက ဝင်လာတယ်ဆိုတာက စပြီး ဝင်းမြတ်အံ့ကို ဒီဓားနဲ့ထိုးသတ်တာ အထိ ဦးရဲ့ လုပ်ကြံထားတဲ့ အဖြေတွေ ချည်း ဖြစ်နေပါတယ်”

ကျွန်ုပ်၏ စကားကြောင့် ဦးထွန်း မြတ်အံ့နှင့် သူ့ဖနီးမယား နှစ်ယောက် စလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်သွားကြ သည်။ ကျွန်ုပ်က ဆက်လက်၍...

“တကယ်လို့ ဦးထွန်းမြတ်အံ့ ပြောသလို လူဆိုးဟာ ဧည့်ခန်းပြတင်း မှန်ကိုရိုက်ခဲ့ပြီး ပြတင်းတံခါးဖွင့် ဝင် လာတာဆိုရင် မှန်ကွဲစတွေဟာ ဧည့်ခန်း ထဲမှာ ရှိနေရပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် မှန်ကွဲစ တွေဟာ အိမ်အပြင်ဘက်မှာသာ တွေ့ ရပါတယ်။ နောက်တစ်ချက်က လူဆိုး ဟာ ဝင်းမြတ်အံ့ကို ဟောဒီဓားနဲ့ ထိုးပြီး ပြီးချင်း ထွက်ပြေးခဲ့တာဆိုရင် ဓားရဲ့ လက်ကိုင်ရိုးနဲ့ ပြတင်းဘောင်ပေါ်မှာ ကျန်ရှိနေရမယ့် လက်ရာတွေကို သေချာ ပွတ်ဖျက်ဖို့ အချိန်မရပါဘူး၊ ဒါကြောင့် အိမ်ထဲမှာရှိတဲ့ တစ်စုံတစ်ယောက်က လူဆိုးကို အကူအညီ ပေးခဲ့သလား၊ အဲဒါဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ ဦးထွန်းမြတ်အံ့ ကလွဲလို့ နောက်ထပ် ဘယ်သူကများ အဲဒီလူသတ်သမားကို တွေ့လိုက်သေး သလဲ”

“သမီး တွေ့လိုက်ပါသေးတယ်”

ဟူသော တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် အသံတစ်သံက အိမ်ခန်းထဲမှ ထွက်ပေါ် လာသည်။ ထိုအသံနှင့်အတူ ထွက်လာ သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုပါ မြင်လိုက်ရသည်။ မိန်းကလေးမှာ မွန်မွန် ရည်ရည် သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်ပြီး အသက်အားဖြင့် (၁၂)နှစ်ခန့်မျှ ရှိပေ လိမ့်မည်။

“သမီး... သိရီ”

ဟူ၍ ဦးထွန်းမြတ်အံ့ က ဟန့်တားလိုက်သော်လည်း မိန်းကလေး က ပမာမပြု ဂရုမထားဘဲ ဆက်လက် ပြောနေသည်။

“အဲဒီလူသတ်သမားက အရပ် ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါးနဲ့ အန်ကယ် ဝင်းကို ဓားနဲ့ ထိုးသတ်လိုက်တာ၊ သမီး ကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရတယ် ဒက်ဒီ”

“ဆက်ပြောပါစေ ဦးထွန်းမြတ် အံ့၊ မိန်းကလေးကို ဟန့်တားခြင်းအား

ဖြင့် လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူကို နှိမ် ရာ ရောက်ပါတယ်၊ ဒါ အပြစ်ရှိပါ... သမီး မြင်တာကို ဆက်ပြောပါ... သမီးလေးတွေ့လိုက်တဲ့ လူကြီးက တော်အရပ်ရှည်သလား”

ကျွန်ုပ်က ရှင်းပြ၍ ဆက်ပြော ခြင်းလိုက်သည်။

“အစပထမတော့ သိပ်မ... ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရှည် လာတာ၊ သူ ဆောင်းထားတဲ့ ဦး... အခန်း မျက်နှာကြက်နဲ့ ထိထဲ့ အောင်ပဲ”

သမီးလေး သိရီက ဆက်ပြော သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

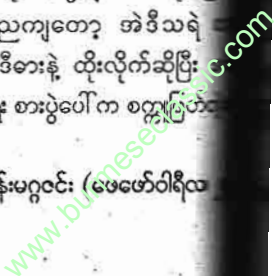
“ဪ... လူသတ်သ... ဦးထုပ်နဲ့ကိုး၊ ဘယ်လို ဦးထုပ်နဲ့ နောက်ပြီး ဘယ်လို ဝတ်ဆင်ထား သမီး မှတ်မိလားကွယ်”

“ဒက်ဒီဆောင်းတဲ့ သ... ဦးထုပ်ပျော့မျိုး၊ ကုတ်အင်္ကျီလဲ... တမ်းဝတ်တယ်၊ ကော်လာထောင့်... ဝတ်တာ၊ ယိုင်တီယိုင်တီနဲ့ လမ်း... လှေပိုပြီး အိမ်နံရံနားကို ကပ်ပြီး... တယ်၊ သူ့မျက်နှာကို သေချာမ... လက်တွေ့ကိုလဲ မမြင်ရဘူး၊ ဒါ... လက်တွေ့ရှိမှာပါ၊ အန်ကယ်... ဓားနဲ့ထိုးသတ်နိုင်တာ လက်ခွဲလို့...”

“သမီးလေး အဲဒီ အရပ်... လူကြီးကို ဒီအရင်က ဘယ်နှကြီး ဖူးခဲ့သလဲ”

ကျွန်ုပ်က ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ခဏ ခဏ တွေ့ဖူး... ဒက်ဒီက ဒေါ်လေးသူဇာကို မနှု... ဒေါ်လာခဲ့ပြီး တစ်လလောက်အ... စတွေ့ခဲ့တာ၊ အဲဒီအကြောင်း... က အန်ကယ်ဝင်းကို ပြောပြသ... အန်ကယ်ဝင်းကို ပြောပြတိုင်း... မယ့်ဘူး ရယ်နေတယ်၊ အဲဒီ သ... ကိုယ်တိုင် တွေ့ချင်တယ်လို့... ဒီနေ့ညကျတော့ အဲဒီသရဲ... ဟောဒီဓားနဲ့ ထိုးလိုက်ဆိုပြီး... စာရေး စားပွဲပေါ်က စကျွတ်...

တယ်။ သမီးလဲ စိတ်ပေါက်ပေါက်
အားကို ပစ်ချထားခဲ့တယ်။ နောက်
အဲဒီသရဲထပ်တွေ့ရင် အန်ကယ်
ပြောမပြောတော့ဘူးဆိုပြီး သမီး
ခန်းထဲဝင် တံခါးပိတ်ပြီး အိပ်ဖို့
ထားတယ်”

မိန်းကလေးက ခဏနားပြီး
စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် ဆက်ပြော
တယ်။

“ဒါပေမယ့် သမီး အိပ်မပျော်ဘူး၊
အိပ်မဝဘူးကို ပြောခဲ့မိတာ တောင်း
အိပ်ခန်းထဲက ပြန်ထွက်လာတာနဲ့
တွေ့လိုက်ရတာပဲ”

“ဘယ်သူ့ကို တွေ့တာလဲ၊ သမီး
အန်ကယ်ဝင်းလား။”

“အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး
အန်ကယ်ဝင်း နှစ်ယောက်
တွေ့လိုက်ရတာ။ သမီးလဲ
အောက်ကြောက်နဲ့ မျက်စိမှိတ်ပြီး
အောက်လက်ဝါးနဲ့ အုပ်ထားလိုက်မိ
အဲဒီအချိန်မှာ အန်ကယ်ဝင်းက
အသေတော့ အကြံပက်စက်တဲ့
အလက်ချက်ကိုးလို့ ပြောသံ ကြား
ရတယ်။ သမီးလဲ မျက်လုံးဖွင့်
လိုက်ချိန်မှာ အရပ်ရှည်ရှည်
တစ်ခုခု လုပ်လိုက်သလိုမျိုး
အိပ်ခန်းထဲမှာ ညည်းတွားသံကြီးနဲ့
သွားတယ်။

သရဲ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ သမီး
အန်ကယ်ဝင်းအနားမှာထိုင်လိုက်ပြီး
အိပ်မပျော်ဘူးတဲ့ဝေဒနာ သက်သာအောင်လို့
အနားစူးဝင်နေတဲ့ ဓားကို ဆွဲနုတ်
လိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဒက်ဒီ
အသံလာတော့တာပါပဲ။ သမီးကို
အန်ကယ်ဝင်း သေသွားတာ သိရလို့
အရမ်းစိတ်ထိခိုက်မိတယ်”

စကားအဆုံးတွင် သမီးလေး
ခြောက်ကြီးတင်င် ငိုကြွေးနေရှာ
ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးထွန်းမြတ်
သမီးလေးကို ကြင်နာယုယစွာ
ဆွဲမော့၍ ခေါ်သွားခဲ့သည်။

အလောင်းကို စစ်ဆေးနေသော
အဖွဲ့မှ ရဲစုံထောက် ထွန်းထွန်းက
အလောင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်အောက်တွင်
ပိနေသော ကုတ်အင်္ကျီချိတ် တစ်ခုကို
တွေ့ရသည်။ ပေါ့ပါးသော သတ္တုဖြင့်
ပြုလုပ်ထား သော အင်္ကျီချိတ်ဖြစ်သည်။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ရဲစုံထောက်
ထွန်းထွန်းသည် ဦးထွန်းမြတ်အံ့၏
ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်
သော အထောက်အထား သံလွန်စကို
ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဦးထွန်းမြတ်အံ့
သည် သမီးလေးသီရိက စိတ်ကယောင်
ချောက်ချားဖြင့် သူညီဖြစ်သူ ဝင်းမြတ်
အံ့အား ရုတ်တရက် စက္ကူဖြတ်သည့်
ဓားဖြင့် ထိုးလိုက်မိသည်ဟု ထင်မြင်
ယူဆခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် သမီးလေးအဖြစ်ကို
ဖုံးကွယ်သည့်အနေနှင့် လူဆိုးဝင်သည့်
သဘောမျိုး ပြတင်းမှန်ကို ရိုက်ခွဲ၍
ပြတင်းတံခါးဖွင့်ခြင်း၊ ဓားလက်ကိုင်
ပေါ်တွင် သမီးလေး၏ လက်ရာမရှိစေ
ရန် ပွတ်သုတ်ခဲ့ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့
ကြောင်း ဝန်ခံသည်။

“ဒါပေမယ့် ဦးထွန်းမြတ်အံ့
ယူဆသလို သမီးလေးဟာ အင်မတန်
သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ သူမရဲ့ ဦးလေးကို
သတ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ တခြားတစ်စုံ
တစ်ယောက်ကသာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့
တာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီယူဆချက် မှန်
ကန်အောင် သံလွန်စအထောက်အထား
အချက်အလက်တွေကို ကျွန်တော်တို့
ရှာဖွေ ရပါဦးမယ်”

ကျွန်ုပ်က ပြန်လည်ရှင်းပြလိုက်
လေသည်။

ကျွန်ုပ်က ဦးထွန်းမြတ်အံ့ သမီး
လေးသီရိနှင့် သက်မွန်သူဇာကိုကို သမီး
လေး သီရိ၏ အိပ်ခန်းတွင် နေရာချ
ထားစေသည်။ ရဲစုံထောက်ထွန်းထွန်း

ကို အခန်းတွင်းရှိ မီးခလုတ်အနီးတွင်
နေရာယူခိုင်းထားသည်။

အခန်းမီးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်
သောအခါ ငါးတိုင်အား မီးလုံးလေးသာ
လျှင် အလင်းရောင် ဝိုးတဝါးဖြစ်ပေါ်
နေသည်။

မကြာမီ အိပ်ခန်းနံရံတက်သို့
မျက်နှာမူလျက် သက္ကလတ်ဦးထုပ်
ဆောင်းထားသော ပိန်ပိန်ပါးပါး လူတစ်
ဦး၏ အသွင်သဏ္ဍာန်တစ်ခု ယိမ်းယိုင်
လှုပ်ရှားလာသည်။ တပြည်းပြည်းနှင့်
အရပ်ကြီးကမြင့်တက်လာသည်။ အခန်း
၏ မျက်နှာကြက်နှင့် ထိုသူ ဆောင်း
ထားသော သက္ကလတ်ဦးထုပ် ထိတစ်
သွားသည်အထိ မြင့်တက်သွားသည်။

ထိုအခါ စူးစူးဝါးဝါး အော်သံ
တစ်သံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ကဲ အားလုံးတွေကြပြီ မဟုတ်
လား။ အဲဒါ သမီးပြောတဲ့ အရပ်ရှည်
ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး လူကြီးလေ။ အဲဒီလူ
ကြီးပေါ့။ အန်ကယ်ဝင်းကို သတ်လိုက်
တာ။ သူ့ကို မဖမ်းကြတော့ဘူးလား။”

သမီးလေးသီရိက အသံလေး
ကတုန်ကယင်ဖြင့် တိုက်တွန်းလိုက်
သည်။ ထိုအခိုက်အတန့်တွင် အရပ်ရှည်
ရှည် သဏ္ဍာန်ကြီး ယိုင်လဲကျသွားစဉ်
ရဲစုံထောက် ထွန်းထွန်းက မီးခလုတ်
ဖွင့်လိုက်သည်။ မီးအလင်းရောင်ထဲတွင်
ထိုအခါ သက္ကလတ်ဦးထုပ်ပျော့တစ်လုံး၊
လောင်းကုတ်အင်္ကျီနှင့်အတူ ချိတ်ထား
သော အင်္ကျီချိတ်၊ ချယ်ရီသား လမ်း
လျှောက်တုတ်၏ထိပ်တွင် လက်ကိုင်
သည် လေးခွသဏ္ဍာန်ရှိသည်။ ထိုအရာ
များအားလုံးကို အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်
ပါးပါး အသွင်သဏ္ဍာန်ပြုလုပ်၍ ကိုင်
ထားသော ကျွန်ုပ်ကို ထင်ထင်ရှားရှား
မြင်လိုက်ကြရသည်။

“တွေ့ပြီ မဟုတ်လား သမီးလေး။
ဒါကို သမီးလေးက သရဲလို့ ထင်နေတာ
ကိုး”

ကျွန်ုပ်က သမီးလေး သီရိကို
လှမ်းပြောသည်။

“ဒါဖြင့် အဲဒါကြီးနဲ့ ခြောက်တာ ဘယ်သူလဲ”

သမီးလေး သီရိက မေးသည်။ ကျွန်ုပ်က ဦးထွန်းမြတ်အံ့ဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

“ဟောဒီ လက်ကိုင်ခွနဲ့ ချယ်ရီသား လမ်းလျှောက်တုတ်ရယ်၊ သတ္တလတ် ဦးထုပ်ပျော့နဲ့ လောင်းကုတ် အကျီရှည်ကြီးဟာ ဦးထွန်းမြတ်အံ့နဲ့ အတူ အိပ်ခန်းထဲမှာ ရွာခဲ့ကြလို့ တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံးဟာ ဦးထွန်းမြတ်အံ့ရဲ့ဇနီး သက်မွန်သူဇာ တစ်ဦးတည်းရဲ့အဝတ်အစားတွေသီးသန့် ထည့်တဲ့ ဝီရီရှည်ကြီးထဲမှာ တွေ့ခဲ့ရတာပါ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ဦး”

ကျွန်ုပ်၏ အမေးကို ဦးထွန်းမြတ် အံ့က နှေးကွေးစွာ ဦးခေါင်းညိတ်ပြုပြီး နောက် သူ့ဇနီးသက်မွန်သူဇာဘက်သို့ ဒေါသမျက်လုံး တစ်စုံဖြင့် ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်သည်။

“မင်း ရုပ်ကလေးလှသလောက် အကြံပက်စက်လှချေလား သူဇာ” ဟူ၍ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒီဖြစ်ရပ်မှာ ဦးထွန်းမြတ်အံ့ဟာ အဓိက အခန်းက ပါနေပါတယ်၊ သမီးလေးကို တအားချစ်တဲ့အတွက် သက်မွန်သူဇာဟာ မနာလိုဖြစ်ပြီး အဲဒီလိုမျိုး ခြောက်လှန့်ဖို့ စိတ်ကူးမိတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ သမီးလေးသီရိဟာ ကလေးပီပီ သရဲတစ္ဆေပုံပြင်တွေ ဇာတ်လမ်းတွေကိုကြည့်ပြီး တကယ်ရှိတယ်လို့ ယူဆနေတဲ့အတွက် အဲဒီအချက်ကို အကြောင်းပြုပြီး သက်မွန်သူဇာက သမီးလေးသီရိကို စိတ္တဇဝေဒနာရှင် ဖြစ်တဲ့အထိ တစ်စတစ်စနဲ့ ဖန်တီးနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ညမှာတော့ ဦးထွန်းမြတ်အံ့ရဲ့ ညီဖြစ်သူ ဝင်းမြတ်အံ့နဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံစည်းမိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လက်စသတ်တော့ အကြံပက်စက်တဲ့ မင်းရဲ့ လက်ချက်ကိုးလို့ ဝင်းမြတ်အံ့က တအံ့တဩ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့

သက်မွန်သူဇာဟာ ရုတ်တရက် လုပ်မိလုပ်ရာ တွေ့ရာစားနဲ့ အပြတ်ရှင်း လိုက်ပါလိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်က ထင်မြင်ယူဆချက်ကို တစ်ကန့်ချင်း ရှင်းပြနေသော အခိုက်အတန့်တွင် သက်မွန်သူဇာသည် မျက်နှာ အကြီးအကျယ်ပျက်နေရာမှ သူမ၏အိပ်ခန်းထဲသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးဝင်သွားသည်။ တစ်မိနစ်မျှ မပြည့်မီ မိန်းမကိုင် ပစ္စုတိုသေနတ်လေးဖြင့် ပြန်ထွက်လာသည်။ သူမ၏ ဆလင်းဘက်ကိုလည်း လွယ်ထားသည်။

ထိုဆလင်းဘက်ထဲတွင် အဖိုးတန် လက်ဝတ်ရတနာများ။

“သူဇာ လူသတ်မှုနဲ့ အဖမ်းမခံနိုင်ပါဘူးရှင်၊ ထောင်ထဲမှာလဲ အကြာကြီး သွားမနေနိုင်ဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဒါကြောင့် သူဇာ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် သွားပါရစေတော့၊ ကဲ... ရှင်တို့ ကျွန်မသွားမယ့်လမ်းမှာ ပိတ်ဆို့နေရင် ဟောဒီသေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်တွေနဲ့ လမ်းရှင်းရလိမ့်မယ်”

သက်မွန်သူဇာက ဦးထွန်းမြတ် အံ့အား ပြောနေရာမှ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်သို့ ပစ္စုတိုသေနတ်ပြောင်း ထိုးချိန်လျက် လမ်းဖယ်ခိုင်းသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်မှန်ရင် မင်းလွတ်လမ်းရွာတဲ့အခါ အဲဒီသေနတ်ကို အသုံးပြုလိမ့်မယ်ဆိုတာ သိနေတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းရဲ့ခေါင်းအုံးအောက်မှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ အဲဒီသေနတ်ထဲက ကျည်ကတ်ကို လိုရမယ်ရ ကျုပ်ကြိုတင်ထုတ်ယူထားပြီးပြီ၊ သေနတ်ဆိုတာ ကျည်ဆန်မပါရင် တုတ်တစ်ချောင်းလောက်တောင် အသုံးမဝင်ပါဘူးကွယ်”

ဟူ၍ ကျွန်ုပ်က တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက်လေတော့သည်။

□ ဆွေဖြင့်

တစ်နေ့သော နေ့ညနေ ငါးနာရီခန့်။

ကျော့သောင်မြို့၏ လူစည်ရာ ကမ်းနားလမ်း ဆိုင်ကယ်ဂိတ် ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ကယ်စင်းရေ အမှတ်ဂိတ်လည်း ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ကယ်ထဲ သမားများထဲတွင် အရပ်အမြင့်အတိုကောင်ဖြစ်သည်။ ခြောက်ပေကျော် မြင့်ပြီး အမြဲတမ်းပြုံး ပျော်ရွှင်နေသူသည်။ အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်၍ လေးစားချစ်ခင်ကြသည်။

ဓာတ်သိ ဖြစ်ဟန်တူသော သည်တစ်ဦး ရောက်လာသည်။

“ကိုရောင် အားလား”

“အားတယ် ဘယ်လိုက်နဲ့ ပြော”

ကိုရောင် ပြုံးပြုံးဖြူဖြူ ဖြစ်သည်။ သွားလိုသော နေရာတို့ ရန် ငုံ့လင့်နေသည်။

ခရီးသည်မှ အနည်းငယ် စားဟန်ဖြင့်...

“ဟို ဟိုလေ ခုနစ်မိုင်၊ နေ့သာလမ်းဆုံ သွားမလို့ အဲ အဲ” ထိုလူ စကားမဆုံးမီ ကိုရောင်ဖြတ်၍ ကမန်းကတန်း ပြန်ပြောသည်။

“မလိုက်ဘူး ကိုယ့်လူ ဆိုင်ကယ် ခေါ်သွား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ ကိုရောင် ဘာထောင့်ငါးရာ ပေးပါမယ်”

“သုံးထောင်ပေး ပေးတာ မလိုက်ဘူး”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား...”

ဂိတ်အဖွဲ့သားများ အားကျယ်လောင်သော အသံများဖြင့် ရယ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ရဲ့ ဆိုတာ ကိုရောင် သိသွားသည်။

www.burmeseclassic.com

နမများဖြင့် ဆဲနည်းငါးရာ စုတကာစေ
ဆဲဆိုပစ်လိုက်သည်။

“ခွေးမသားလေးတွေ၊ မင်းတို့
လက်ချက်ပဲကိုးကွ . . . ဟား ဟား
ဟီး ဟီး”

ဒါကြောင့်မို့ ဘယ်လောက်စေ
နောက်နောက် စိတ်မဆိုးတတ်သော
ကိုရောင်အား ဝိတ်ရှိ ဆိုင်ကယ်သမား
အားလုံးက ချစ်ကြသည်။

မှန်လည်း မှန်သည်။ ကိုရောင်
ခုနစ်မိုင် ရွှေပြည်သာလမ်းဆုံသို့ ဘယ်
လောက်ပေးပေး လိုက်မပို့နိုင်။

အကြောင်းရှိသည်။ ကိုရောင်ရဲ့
ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များကြောင့် အဲဒီ
နေရာဆို ဝေရာမကိပါ ဘုရားရှိခိုးထံ
ထည့်ရှိခိုးရမလို ဖြစ်သည်။

ဒီအကြောင်း ကိုရောင် ပြန်
မတွေးလို သတိရတွေးမိသည်ပင် ကြက်
သီးများ ထမိတော့မလောက်ဖြစ်သည်။
ကိုရောင် ကြောက်မယ်၊ လန့်မယ်ဆို
လည်း ကြောက်စရာ လန့်စရာပါပေ။

သူ့နာမည်က ကိုရောင်၊ မော်လ
မြိုင်သား၊ နာမည်ရင်းက မြင့်ဆွေ၊ လွန်
ခဲ့သော ဆယ်ရှစ်နှစ်က ကော့သောင်
ရောက်လာသည်။ အဲဒီတုန်းက သူ့

အသက် ဆယ်ခုနစ်နှစ်၊ ထိုစဉ်က မော်
လမြိုင်ရှိ လူငယ်များ ထုံစံအတိုင်း ကော့
သောင်မှာ အလုပ်လာလုပ်ခြင်း ဖြစ်
သည်။

ကော့သောင် ရောက်ရောက်
ချင်း ဟိုဘက်ကမ်းကူးပြီး အလုပ်သွား
လုပ်သည်။ ခုရေဆေးခြင်းလုပ်ငန်း ဖြစ်
သည်။ အဲဒီခူဂီဒေါင်တွင် သူ့အဖေတကာ
ထက် သူ့အရပ်က အမြင့်ဆုံး ခြောက်
ပေကျော်ကျော်ခန့်ရှိသည်။ ရှမ်း (ထိုင်း)
များက အရပ်မြင့်လွန်းသောကြောင့်
သူ့ကို အရောင်ဟုခေါ်ရာမှ ကိုရောင်
တွင်သွားသည်။ နာမည်ရင်း မြင့်ဆွေပင်
ပျောက်သွားခဲ့သည်။

ဟိုဘက်ကမ်းတွင် သူ့ကဲ့သို့ပင်
အလုပ်လာလုပ်သော မြစ်ဝကျွန်းပေါ်
ကျိုက်လတ်သူတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်
ကျသည်။

သူ့ဇနီးသည်၏ တိုက်တွန်း
ဆွဲဆောင်မှုကြောင့် ရှမ်းကမ်းမှ ကော့
သောင် ပြောင်းလာကြသည်။

ကော့သောင် ရောက်သော
အခါ ကိုရောင်က ဆိုင်ကယ်တက္ကစီ
ဆွဲသည်။ သူ့ဇနီးသည်က ကော့သောင်
ဈေးထဲတွင် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရောင်းချ
သည်။

ဇနီးသည် ဈေးရောင်းရာမှ
အမြတ်ငွေ တစ်ငွေငါးရာခန့်၊ ကိုရောင်

မြန်မာ့
မြန်မာ့
မြန်မာ့

ဆိုင်ကယ်ဆွဲရာမှ အံ့နာခ ပေးပြီး တစ်နေ့ တစ်ထောင်လောက်ရသည်။ ခြိုးခြံချွေတာတတ်သော သူတို့ ဇနီး မောင်နှံအဖို့ သုံးမကုန်နိုင် ပိုလှူ၍ပင် နေသည်။

လင်မယား နှစ်ယောက်တို့၏ ကျစ်လျစ်သိပ်သည်း စုဆောင်းမှုများ ကြောင့် ငါးနှစ်အတောအတွင်း ကော့ သောင် ခုနစ်မိုင်ကျေးရွာ၌ အိမ်ငယ် ကလေးတစ်ဆောင်ကိုပင် ဝယ်နိုင်ခဲ့ကြ သည်။

ကိုရောင်မှာ အသောက်အစား၊ ယောင်းကစား၊ ပျော်ပါးမှုများ အလျှင်း မလုပ်သောကြောင့်လည်း ရှာဖွေခဲ့သော ငွေများမှာ ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့သည်မရှိ။ တိုးပွားလာခဲ့သည်သာ ရှိခဲ့သည်။ ဇနီး သည်မှာလည်း စည်းစနစ်ကောင်းလှ သည်။

စီးတဲ့ရေ ဆည်တဲ့ကန်သင်းကဲ့သို့ ရရှိငွေများ မဆုံးရှုံး မပျောက်မယုတ်ရ လေအောင် စနစ်တကျသုံးစွဲ စုဆောင်း နိုင်ခဲ့သည်။

လင်ယောက်ျား၏ လုပ်စာ တစ်ခုတည်းအပေါ်မှာသာ အဓိသဟဲ မပြတ် မိမိကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ဦးတူပေါင်ဖက် တတ်နိုင်သမျှ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်စီးပွားရာခဲ့သည်။

ယခုအခါ အစစအရာရာ ဈေး ကြီးလာသည့်အလျောက် ဆိုင်ကယ်ခ များလည်း များစွာရလာသည်။ ကိုရောင် ဆိုင်ကယ်ဆွဲစတုန်းကလို တစ်နေ့ ကျပ် တစ်ထောင်၊ တစ်ထောင်ငါးရာ မဟုတ် တော့။ တစ်နေ့ ငါးထောင်၊ ခြောက် ထောင်ထိ ရရှိလာသည်။

မည်မျှပင် ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ ကြီး ကြီး ခြင်ခြင်၊ ခြိုးခြံချွေတာတတ်သော သူတို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ဒီရေအလား စီး ပွားတိုးတက်လာသည်။

ကလေးသုံးဦး ကိုယ်ပိုင် မော် တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီး၊ မူလဝယ်ယူ ထားသော အိမ်ကလေးကိုပင် ပြုပြင် ပြင်ဆင်ခဲ့ရာ ခုနစ်မိုင်ကျေးရွာကလေး

တွင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများ စာရင်း၌ သူတို့အိမ်ကလေးမှာ တစ်လုံး အပါ အဝင်ဖြစ်လာသည်။

ဒီနေ့ ကိုရောင် ဆိုင်ကယ် အလွန်ဆွဲကောင်းသည်။ ခါတိုင်းနေ့များ နှင့်မတူ နားရသည်ဟု မရှိခဲ့။ ထမင်း အိမ်ပြန်စားသည့် အချိန်ကလေးသာ ခေတ္တနားရသည်။ အခု နေ့လယ် ၂ နာရီပင်မကျော်သေး။ ငွေငါးထောင်ရခဲ့ ပြီ။ ညနေ ၆ နာရီလောက် နားချိန် ဆိုပါက အနည်းဆုံး ခုနစ်ထောင်ပင် ရလောက်သည်။

ကိုရောင် အူမြူးနေသည်။ မကြာလှ။ တော်ဝင်တံတားသို့ပြန်မည့် ဆိပ်ကမ်းအမှုထမ်း ခရီးသည်တစ်ဦး လာငှားသည်။ ရွှေလာသီရပ်ကွက်မှ တော်ဝင်တံတားအထိ ငွေငါးရာကျပ် ရသည်။

တော်ဝင်ဆိပ်ကမ်း အရောက် ခရီးသည် ဆင်းသွားသည်။ ယင်းဆိပ် ကမ်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကိုရောင် လက်ဖက်ရည်သောက် မုန့်စားပြီး ခေတ္တ အပန်းဖြေသည်။ အချိန်ကား ညနေ ၄ နာရီခန့်။ ကိုရောင် မပြန်သေး။ ယနေ့ ငွေကလေးကလည်း ခပ်မြတ်မြတ်လေး ရထားသည်မို့ စိတ်ကူး ဖဲရိုက်လျက် ရှိသည်။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက် အထုပ် တစ်ထုပ်နှင့် ကိုရောင်အနား ရောက်လာ သည်။ ကိုရောင်နှင့် အသိဖြစ်ဟန်တူ သည်။

“ဟေး ကိုရောင်၊ ဘာတွေ စိတ်ကူးယဉ်နေတာလဲ၊ အားတယ် မဟုတ်လား”

“ဪ ဟော်၊ ဘာမှ စိတ်ကူး ယဉ်တာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဟိုဟာလေး ဒီဟာလေး တွေးနေတာပါ၊ ကံသွားမယ် တက်၊ ဘယ်သွားမလဲ ပြော”

“ရွှေပြည်သာ သွားမယ်”
ခရီးသည်မှ စကားမဆုံးမီ ဆိုင်

ကယ်ပေါ် လူရောက်သည်နှင့် ကိုရောင် ဆိုင်ကယ်လေး ရွှေပြည်သာဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

ရွှေပြည်သာ ရပ်ကွက်ရောက် သောအခါ ညနေ ၅ နာရီပင် ကျော်ခဲ့ ပြီ။ ငွေငါးရာ ထပ်ရခဲ့ပြီမို့ စုစုပေါင်း ခြောက်ထောင် ရခဲ့ပြီ။ နောက် တစ် ထောင်သာရပါက နေ့လယ်က ခန့်မှန်း ထားသော ငွေခုနစ်ထောင် ပြည့်ရန် အသေအချာဖြစ်မည်။ ကိုရောင် နောက် ထပ် ငွေတစ်ထောင်ရအောင် ထပ်ရှာ ဦးမည်။ရွှေပြည်သာက ထွက်လာသော အခါ ညနေ ၅နာရီခွဲလောက်ရှိသည်။

အပြန်ရွှေပြည်သာ သင်္ချိုင်းရွှေ လမ်းဆုံကြီးနား ရောက်သည်။ ခုနစ်မိုင် ဘက်နှင့် ငွေစင်ရော် ရွှေစင်ရော် မြို့ထဲ သွားရာလမ်းဆုံကြီး ဖြစ်သည်။

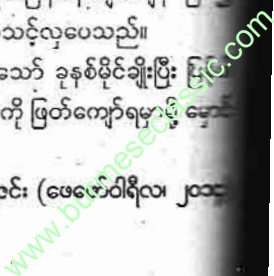
အချိန်ကား ညနေ ၆ နာရီခန့် ဆိုပေမယ့် ဆောင်းရာသီ ဖြစ်သော ကြောင့် နေ့တာတိုပြီး ဒီပြင်ရာသီတွေ ထက် အနည်းငယ်ပိုပြီး မှောင်နေ သယောင် ရှိသည်။

သင်္ချိုင်းနှင့် နီးပြီး လူခြေတိတ် ဆိတ်လွန်းသောကြောင့်လည်း စိတ် ချောက်ချားစရာ ကောင်းလှသည်။ လေအတိုက် သစ်ပင်များ၏ ဇရပ်ပုတ် ခေါင်မိုးများအပေါ် တဝုန်းဝုန်းတိုက် ခတ်သံများသည်ပင် မိုးချုန်းသံအလား ထင်မှတ်မှားရသည်။

ဆိုင်ကယ်ကို ခေတ္တရပ်နားပြီး ကိုရောင် စဉ်းစား၏။ ငွေစင်ရော်လမ်း ဘက် မြို့ထဲဝင်ပြီး လူရွာရမလား၊ ခုနစ် မိုင်လမ်းဘက်မှ အိမ်ပြန်ရမလား။ အချိုး မျိုး စဉ်းစား၏။

ငွေစင်ရော်လမ်း မြို့ထဲဝင်ပါက မိမိခန့်မှန်းထားသော ငွေခုနစ်ထောင် ကျိန်းသေပြည့်ရနိုင်ပေမည်။ ခုနစ်မိုင် ဘက်မှ လှည့်ပြန်ပါက လူမရတော့မ မည့် ခါတိုင်းပြန်နေကျအချိန် ဖြစ်၍ လမ်းကြောသင့်လှပေသည်။

သို့သော် ခုနစ်မိုင်ချိုးပြီး ပြန်လာ က သင်္ချိုင်းကို ဖြတ်ကျော်ရမှာမို့ မှောင်

နှင့်မည်းမည်း သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်နိုင်။
ဝိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းလှသည်။

နေ့လယ်က ခန့်မှန်းထားသော
ငွေအရေအတွက် ခုနစ်ထောင် မပြည့်
နိုင်။ ငွေစင်ရော်ဘက်မှ မြို့ထဲပြန်ပါက
ထပ်မံငွေရမည်မှာ မခုမလွဲ။ လင်းလင်း
ရှင်းရှင်း ထင်ထင်မြင်မြင် သွားရမည်။
မြို့ထဲမှသွားရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်
သည်။

ငွေစင်ရော်လမ်းဘက်သို့ ဆိုင်
ကယ်ကို ချီးကွေ့ထွက်ရန်ပြင်သည်။ မြေ
နင်းဖြင့် စက်ကို နှိုးလိုက်သည်။ စက်သံ
များနှင့် မရှေးမနှောင်း မသံမကွဲ အသံ
တစ်ခုကြားရသည်။

သေချာစေရန် ဆိုင်ကယ်
လီဘာကို လျှော့ပြီး စူးစိုက်နားထောင်
ကြည့်သည်။

“အစ်ကိုကြီး အစ်ကိုကြီး ခုနစ်
မိုင် လိုက်ချင်လို့”

မှောင်ရိပ်ထဲမှ အသံမှာ ပီသစွာ
ကြားရသည်။ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်
အသံမှန်း သိလိုက်သည်။

ခုနစ်မိုင်ဆိုသည်နှင့် ကိုရောင်
ဝမ်းအသာကြီးသာမိသည်။ ဤအချိန်
မျိုးသာ ဆိုပါက အနည်းဆုံးငွေ တစ်
ထောင်လောက်ရပေမည်။ မိမိနေ့လယ်
က ခန့်မှန်းထားသည့် ငွေပြည့်ပေမည်။
ပြီး မိမိအိမ်ပြန်ရန် လမ်းလည်း သင့်လှ
ပေသည်။

သို့သော်လည်း ကိုရောင် ကော့
သောင် ဆိုင်ကယ်သမားတွေ၏ အမူ
အကျင့်အတိုင်း မူဖြစ်အောင် မူလိုက်
သေးသည်။

“ကျွန်တော်က မြို့ထဲသွားပြီး
အိမ်ပြန်တော့မလို့ ခုနစ်မိုင်ကို သီးသန့်
သွားရမှာဆိုတော့ ဒီအချိန်ဆို ထောင့်
ငါးရာရမှ လိုက်နိုင်မယ် ညီမ”

မလင်းတလင်း မမှောင့်တမှောင့်
ထဲမှ မိန်းကလေးအား သေသေချာချာ
စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

မိန်းကလေးမှာ ရိုးသားဖြူစင်
သော အသွင်၊ အပြာရောင် အင်္ကျီ

လက်ရှည်ကလေးဝတ်ပြီး အပြာရင့်ရင့်
ပွင့်ရိုက်ထဘီကလေးနှင့် မခြယ်မသဘာ
ကျက်သရေရှိလှသည်။

“ရပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မ
က အရေးကြီးနေတော့ သွားရမှာပေါ့”

မိန်းကလေးမှ ကုန်ကြွေးရ တည်
ကြည်သော အပြုံးဖြင့် ကိုရောင်အား
ပြန်ပြောပြီး ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ တက်
ထိုင်သည်။

ကိုရောင် ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးပြီး
မောင်းထွက်သည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး
မည်သူ့ကိုမှ စကားမပြောဘဲ ခုနစ်မိုင်
တူရူသို့ မောင်းထွက်လာကြသည်။

သင်္ချိုင်းဝင်းမလွန်မီ ကိုရောင်မှ
တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

“ညီမက ခုနစ်မိုင်ရွာ ဘယ်သူ့ဆီ
သွားမလို့လဲ”

“ညီမလား ခုနစ်မိုင်ရွာအစွန်ဆုံး
က မြမြနွယ်အိမ် သွားမလို့”

မြမြနွယ်ဆိုသည်နှင့် ကိုရောင်
ရင်ထဲ လှုပ်ခါသွားရသည်။ အနည်းငယ်
ကြောက်လန့်ပြီး ချွေးများပြန်လာသည်။

မြမြနွယ်အိမ်သည် ကိုရောင်
အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိသည်။
တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးဖြစ်သည်။
လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်နှစ်ခန့်က ယင်းအိမ်
၌ ကြီးဆွဲချ သေခဲ့သည်။ ယနေ့တိုင်
မကျွတ်သေးဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ အရိပ်
အယောင်ပြုပြီး ခြောက်လှန့်တတ်
ကြောင်း သိရသည်။

မြမြနွယ်ကွယ်လွန်ပြီး ခြောက်
နှစ်အကြာ ယနေ့ထိ ထိုအိမ်တွင် မည်
သူမှ မနေရဲကြ။ ညဘက်ဆိုပါက တစ်
ယောက်တည်း ထိုအိမ်နား မည်သူမှ
မကပ်ရဲ။ အခု ယင်းအိမ်သို့ ဒီအချိန်ကြီး
သွားမည်ဆိုသော မိန်းကလေးအား
ကိုရောင် သံသယဝင်လာသည်။

ကြောက်လန့်လာသည်။

“ဒီလိုဆို ညီမက မြမြနွယ်နဲ့
ဘယ်လို ပတ်သက်ပါသလဲ ညီမ”

ကြောက်ပေမယ့် ကိုရောင် ထပ်
တွန့်ဖြစ်အောင် တွန့်လိုက်သေးသည်။

“ဪ ခက်ပါတီတော့ အစ်ကို
ရယ်၊ မြမြနွယ်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ
တဲ့၊ အခု အစ်ကိုနောက်မှာ စီးလာတာ
မြမြနွယ် ကိုယ်တိုင်ပဲ၊ ကဲ သိပြီလား ဟီ”

ကြောက်ရွံ့ တုန်လှုပ်စွာဖြင့်
ခေါင်းနားပန်းကြီးစွာ ကိုရောင် ဆိုင်
ကယ်နောက်ဘက်သို့ လျှစ်မြန်စွာ လှည့်
ကြည့်လိုက်ရာ ထိုမိန်းကလေးကို မတွေ့
ရတော့။

“ဟိုက်”

ဟိုက် တစ်လုံးမှလွဲ၍ ကိုရောင်
ဘာသံမျှ မထွက်နိုင်။ ဆိုင်ကယ် လီဘာ
ကို ဘယ်အထိ တင်လိုက်သည်ပင် မသိ
တော့။ ခုနစ်မိုင်ကော့ရွာသို့ ဆိုင်ကယ်
ကို အတင်းတရကြမ်း အပြင်းမောင်းလာ
ခဲ့သည်။ မိမိအိမ်ရှေ့တည့်တည့်မတ်မတ်
ရောက်လာသော်လည်း အသံများ ကင်း
ခဲ့ပြီ။ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများနှင့်
မိမိဇနီးသားသမီးများ တွဲဖိုချီမမှုဖြင့်သာ
အိမ်ခန်းတွင်း ရောက်လာသည်။

“ငါ့ဆိုင်ကယ်နောက်မှာ မြမြ
နွယ် ပါလာတယ်၊ မောင်းထုတ်လိုက်
ကြပါဦး”

ဆိုင်ကယ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး
ကိုရောင် ဒီစကားကိုသာ ထပ်ခါတလဲ
လဲ မရပ်မနား ပြောနေအော်နေသည်။
နေ့စဉ်ရက်ဆက် ဤကဲ့သို့ အမြဲ အော်
နေသည်။

အိမ်နီးချင်းများ၏ အကြံပေး
ချက်များအရ ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးနှင့်
တစ်ပတ်ခန့် ပြသကုသမှုသာ သက်သာ
လာသည်။ ကွာနေသော သတိများ
ပြန်လည်ကပ်လာသည်။ ပုံမှန် အနေ
အထားသို့ ရောက်လာသည်။

မူလပုံမှန် အနေအထားရောက်
လာသောအခါ ယခင်က အလုပ်ဖြစ်
သော ဆိုင်ကယ်ဆွဲခြင်းကိုပင် ပြန်လုပ်
သည်။ သို့သော် နေ့နေ ညည၊ ရွှေပြည်
သာ ခုနစ်မိုင် ငွေစင်ရော်လမ်းဆုံ ဆိုပါ
က ကိုရောင် မလိုက်ရေချ မလိုက်ရဲ
တော့ပါပေ။

□ စိုးဝင်းတင်(ကျေးသောင်)

မြစ်ပွားနာ(ခ)ကင်ဆာအတွက် ဆေးခွမ်းထက်သည့် ဆေးဆရာတစ်ဦးပေါ်ထွက်လာခြင်း

ကင်ဆာအထူးကုသမားတော်ကြီး
ဦးကိုတိုလတ်
သမားမှတ်ပုံတင်အမှတ် ၁/၆၂၀၁

ကင်ဆာအထူးကုသမားတော်ကြီး
ဒေါ်ချိုချိုထိန်
သမားမှတ်ပုံတင်အမှတ် ၁/၇၀၀၈

ကင်ဆာ၊ မြစ်ပွားနာ အထူးကုတိုင်းရင်းဆေးကုခန်း

သမားတော်အမှတ်စဉ်-၁/၆၂၀၁ကို ကိုင်ဆောင်ထားသော တိုင်းရင်းဆေးသမားတော်ကြီး ဆရာဦးကိုကို လတ်နှင့် သမားတော်အမှတ်စဉ်-၁/၇၀၀၈ ကို ကိုင်ဆောင်ထားသော တိုင်းရင်းဆေးသမားတော်ကြီး ဆရာမ ဒေါ်ချိုချိုထိန်သည် ကင်ဆာရောဂါများဖြစ်သော သားအိမ်တွင် အနာရှိခြင်း၊ အဖြူဆင်းခြင်း၊ သွေးပုပ်ဆင်းခြင်း၊ သားအိမ်ရောင်ခြင်း၊ ဆီးစပ်ကိုက်ခြင်း၊ ဆီးခုံရောင်ခြင်း၊ သားအိမ်တွင် သွေးလုံး၊ အသားလုံး၊ အကြိတ်လုံး၊ သွေးသပျက်ခိုင်း၊ သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာ၊ သွေးကင်ဆာ၊ ကျောက်ကပ်ကင်ဆာ၊ လည်ပင်းကင်ဆာ၊ ရင်သားကင်ဆာ၊ အသည်းကင်ဆာ၊ လျှာကင်ဆာ၊ အသားကင်ဆာ၊ အကြောကင်ဆာ၊ အဆုတ်ကင်ဆာ၊ အူမကြီးကင်ဆာ၊ ပါးစောင်ကင်ဆာ၊ အသည်းတွင် ရေအိတ်တည်ခြင်း ကင်ဆာနှင့် ပတ်သက်သော အတွင်းနာမှန်သမျှနှင့် လေးဘက်နာဘိပိုး၊ စိပိုးရောဂါများကို သက်သာပျောက်ကင်းအောင် အထူးကုသပေးနေပါသည်။ ကမ္ဘာတစ်လွှားတွင် မြစ်ပွားနေသော ရောဂါများအနက် ကင်ဆာရောဂါသည် အလွန်ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ရောဂါတစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ ထိုရောဂါဖြစ်ပွားပြီး တစ်နှစ်၊နှစ်နှစ်အတွင်း ဝေဒနာကို ပြင်းထန်စွာခံစားရပြီးမှ သေဆုံးကြရသည်က များလှပါသည်။ သားအိမ်ကင်ဆာနှင့် သားအိမ်ခေါင်းကင်ဆာတို့ကြောင့် ကမ္ဘာတစ်လွှားရှိ အမျိုးသမီးများသည် လေးမိနစ်လျှင် တစ်ယောက် သေဆုံးနေကြသည်ကို လူအများ တွေ့မြင်သိရှိကြရပါလိမ့်မည်။ ကင်ဆာရောဂါသည် လူနာလည်း ဝေဒနာ ခံစားရ၊ မိသားစုလည်း စိတ်ဆင်းရဲရသည်ကို မိမိကိုယ်တွေ့ ခံစားခဲ့ရပူးပါသည်။ ကျွန်ုပ် ဆေးဆရာမ မဖြစ်ခင်က သားအိမ်ခေါင်း ကင်ဆာရောဂါကို မြစ်ပွားခဲ့ပြီး ထိုရောဂါသက်သာပျောက်ကင်းနိုင်ရန်အတွက် ဆရာပေါင်းစုံနှင့် ကုသမှုခံယူခဲ့ပြီး သားအိမ်ထုတ်ခြင်း၊ ဓာတ်ကင်ခြင်း၊ ဆေးသွင်းခြင်းများအထိ ပြုလုပ်ခဲ့သော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ရောဂါမှာ မသက်သာလာဘဲ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုမိုဆိုးရွားလာပြီး ပုပ်စေ့နံ့သည်အထိ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ အကူအညီကြောင့် မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးဆရာတစ်ဦးဖြင့် ကုသခဲ့ရာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားခဲ့သည်မှာ ကိုယ်တွေ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ကုသပေးသော ဆရာ၏တိုက်တွန်းချက်နှင့် ကျွန်ုပ်ခံစားခဲ့ရသည့် ယခုဖြစ်ပေါ်နေသော ကင်ဆာရောဂါ ဝေဒနာရှင်များကို ကိုယ်ချင်းစားပြီး သက်သာပျောက်ကင်း စေချင်သောစိတ်ဖြင့် ထိုတိုင်းရင်းဆေးနည်းပညာကို သင်ယူခဲ့ပါသည်။ မိမိကိုယ်တိုင် ကိုယ်တွေ့ခံစားခဲ့ရသည့်အတွက် ဝေဒနာရှင်များကိုလည်း နွေးထွေးပျူငှာစွာ အမြန်တကူ အမြန်ဆုံး သက်သာပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနေပါသည်။ ဤတိုင်းရင်းဆေးအား အသုံးပြုပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်း ထူးခြားစွာ သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။ ကင်ဆာဆိုလျှင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့စရာ မလိုတော့ဘဲ ဆရာမထံသို့ လာရောက်ကုသနိုင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကင်ဆာရောဂါ ဝေဒနာရှင်များ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲမှုမှ ကင်းဝေးစေနိုင်စေရေးအတွက် ရောဂါများကို သက်သာပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်သည့် ဆရာကောင်းတစ်ဦး ပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်ကောင်းပါးအပ်ပါသည်။ ဆရာမထံ တွေ့လိုပါက ဖုန်းနှင့်ကြို၍ ဆက်သွယ်ပါ။

- ဆေးခန်းတည်နေရာ** - ကန်သာယာမှတ်တိုင်၊ အမှတ်- ၆၀/၁၆၂၊ ဥယျာဉ်သာယာလမ်း၊ ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
- လမ်းညွှန်** - ၄၈၊ ၂၀၂၊ ၁၂၄၊ (အထူး)ကွန်ပျူတာ၊ ၁၉၇၊ ၁၇၇၊ ၁၈၈ ရွှေပြည်သာကားများစီး၍ ကန်သာယာမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်း** - ၀၉-၇၃၀၆၁၆၇၃၊ ၀၉-၅၁၉၉၉၇၆၈၊ ၀၉-၇၃၂၄၄၈၆၀၊ ၀၉-၇၃၂၄၄၇၁၇၊ ၀၁-၇၀၀၆၄၄

www.burmeseclassic.com

မိမိတို့
အား
အား

တိမ်တမ့် (ရွှေပြည်သာ)

www.burmeseclassic.com

သက်ထားတစ်ယောက် ချောင်း
သာကို ဖေဖေ၊ မေမေတို့နဲ့အတူ ဒုတိယ
ခေါက် .ထပ်ရောက်ရပြန်ပါပြီ။ ရောက်
တဲ့ ညနေမှာပဲ ဖေဖေနဲ့ မေမေက
တည်းခိုရာ ဘန်ဂလို ဝရန်တာလေးမှာ
ထိုင်ရင်း ညနေခင်းအလှကို ကြည့်ပြီး
စကားပြောနေကြပါတယ်။ ဒီလိုပဲ ဖေဖေ
နဲ့ မေမေက ချောင်းသာကို လာသာလာ
တယ်။ ရေထဲ သိပ်မဆင်းကြ၊ သက်ထား
ကလည်း ရေထဲဆင်းရတာထက် သဲ
သောင်ပေါ်လမ်းလျှောက်ရတာကို ပိုပြီး
သဘောကျပါတယ်။

ယခု ညနေဆည်းဆာအောက် သဲသောင်မွေ့ပေါ် လမ်းလျှောက်ရင်း သူများတွေ ပင်လယ်ရေထဲ ပျော်မြူးနေတာကြည့်ပြီး လျှောက်လာလိုက်တာ လူရှင်းတဲ့ဘက် ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာပါတယ်။

သက်ထား ရွှေမှာတော့ သက်ထားနဲ့ ရွယ်တူလောက်ရှိမယ့် (၁၁)နှစ် ကောင်လေးတစ်ယောက် တုတ်ကောက်ဖြူလေးကပ်ချောင်းကို ဟိုယမ်းဒီယမ်းရင်း လျှောက်လာတာ အမှတ်မထင် တွေ့လိုက်ရပါတယ်။

အဲသည့် အချိန်လေး ငါးကွင်းထပ်ထားသော ဘောကွင်းများ နောက်ကွယ်မှ ကောင်လေး သုံးလေးယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွန်းထိုးကစားကြရင်း တုတ်ကောက်ကလေးနဲ့ ကောင်လေးကိုအတိုက် . . .

ကောင်လေး ရုတ်တရက်ရွေ့ကို ခူးထောက်လဲကျရုံမက လက်ထဲက တုတ်ကလေးပါ လွင့်သွားပါတယ်။

အနီ ကောင်လေးတွေကတော့ လှည့်လို့တောင် မကြည့်။ လဲကျသွားသောကောင်လေးနှင့် သက်ထားသာ။

“ဟင်”

သူတုတ်ကလေးကို သဲသောင်ပေါ် လိုက်စမ်းနေသော ကောင်လေးနား ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းမသိ၊ မျက်မမြင်တစ်ယောက်ပါလား။ တုတ်ကလေးကို ကောက်ပြီး လိုက်စမ်းနေသော သူလက်ကလေးထဲ ထည့်ပေးရင်း . . .

“ဒီမှာ နင့်ရဲ့တုတ်ကလေး၊ နင်တစ်ယောက်တည်း ဘာလို့လာတာလဲ၊ အိမ်ကလူတွေ မပါဘူးလား”

ခေါင်းကလေးယမ်းလျက် . . .

“တုတ်ကောက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပဲဟာ၊ ငါ့အဖေနဲ့ မိသွေးတွေ့ပါတယ်၊ ရေထဲမှာ ငါက ပျင်းလို့ လမ်းလျှောက်ရင်း လေညင်းခံနေတာ၊ နင်ကော တစ်ယောက်တည်းလား”

“ငါက ဖေဖေရော၊ မေမေရော ပါတယ်၊ ဘန်ဂလိုမှာ ကျန်ခဲ့တာ၊ ငါလဲ

လမ်းလျှောက်တာပဲ၊ ငါက ရေကြောက်တယ်”

ကောင်လေးငြိမ်ပြီး နားထောင်နေတယ်။ ပြီးမှ . . .

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ”

“ဟင် ဘာကိုလဲ”

“ငါနဲ့ စကားပြောနေလို့ပါ”

“ဘယ်လို”

“ငါ့မှာ စကားပြောဖို့ သူငယ်ချင်း မရှိဘူး၊ ကြာရင် အသွားမလား ကောင် မသိဘူး၊ ဟင်း၊ ဟင်း ဟင်း”

သက်ထားမှာ ကြောင်ငေးစွာ။ အသက် မပါသော ကောင်လေး၏ ရယ်သံတွင် နာကြည်းသံလော့၊ ကြေကွဲသံလော့၊ သက်ထား နားမလည်ပါ။

သက်ထားက . . .

“ဒါဆို ငါ့ကို သူငယ်ချင်း လုပ်လေ”

“တ . . . တကယ်လားဟင်”

“တကယ်ပေါ့ဟ”

“ဝ . . . ဝမ်းသာလိုက်တာဟာ၊

ငါ ငါက နင်မကြိုက်တာတွေ မပြောဘူး မလုပ်ဘူးနော်”

“အေးပါတယ်၊ နင့်နာမည်ပြောဦးလေ၊ ငါက သက်ထားမေတဲ့၊ သက်ထားလို့ပဲ ခေါ်ပေါ့”

“ငါက ကောင်းမြတ်ထွတ်တဲ့၊

ဒါပေမယ့် ကိုထွတ်လို့ပဲ ခေါ်ပါ”

“နင့်အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်၊ ငါက (၁၁)နှစ် ၆တန်း”

“ငါလဲ ၆ တန်းပဲ၊ ရွယ်တူပေါ့”

စကားတပြောပြောနဲ့ လျှောက်လာလိုက်တာ သက်ထားတို့ ဘန်ဂလိုရှေ့ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ဖေဖေနဲ့ မေမေ တအံ့တဩ . . .

“ကိုထွတ် ငါတို့ ဘန်ဂလိုရှေ့ရောက်ပြီ၊ ဖေဖေတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ လိုက်ခဲ့နော်”

“အင်း”

ဘန်ဂလိုပေါ်အတက် အုတ်လှေကားအရောက် ကိုထွတ် လက်မောင်းမှ အကျီစလေးကို ဆွဲရင်း . . .

“လှေကားနော် ကိုထွတ်”
“ငါ့ကို ဂရုမစိုက်ပါနဲ့ သက်ထားရယ်၊ ငါ့တုတ်ကောက်ကလေးက ဘာနား ဘာရှိတယ်ဆိုတာပြောပါလိမ့်မယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေကတော့ သူ့ဆီကို ဦးတည်လာနေတဲ့ သက်ထားကို ထွတ်ကို နူးညံ့စွာ ဆီးကြိုပါလား၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေက သည်လိုပဲ သက်ထားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မည်သူ့ထံမှ ဤကဲ့သို့သာ။

“မေမေ ဒါ ကိုထွတ်တဲ့၊ သက်ထားနဲ့ လမ်းလျှောက်ရင်း သူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လာတာ”

“အေးကွယ် ထိုင်ပါ၊ သားက ရန်ကုန်ကလား၊ ဒီရောက်တာ ဘယ်နှရက် ရှိပြီလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီရောက်တာ သုံးရက်ရှိပါပြီ ခင်ဗျ၊ ရန်ကုန်ကပါပဲ အနီးပါး”

“မိသားစုကော”
မေမေ အမေးကြောင့် ခုထုတ်ရက် ရီဝေသွားရင်း ပင်လယ်ပြင်ဘက် မမြင်သော်လည်း မြင်သကဲ့သို့ အပြုံးနွမ်းနွမ်းဖြင့် . . .

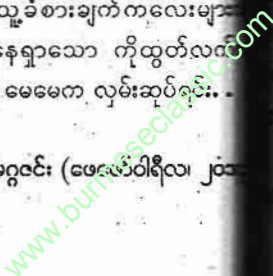
“သားရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မိသွေးပါတယ် အန်တီ”

“ဩ”
မေမေ ဩဝါန် ဆိုသော အသံသည် နှလုံးသားကြားမှ ယိုစီးလာသော စိတ်မကောင်းခြင်းများနှင့်အတူ ပင်ပင် မဆက်နိုင်တော့။

ဖေဖေက ဆက်၍ . . .
“သား ဖေဖေက ဘာအသံလုပ်လဲကွ”

“ဖေဖေက မြင်းမိုရ် Constable မှာ အကြီးဆုံးပါ အန်ကယ်၊ ဆေးဆုံးတာလဲ နှစ်လပဲ ရှိပါသေးတာ၊ ဖေဖေက သူ့ Secretary နဲ့ ချက်ချင်း လိုက်တာပဲ”

ကလေးပီပီ စကားပြောဆေးတုန်း သူ့ခံစားချက်ကလေးများ ရင်ဖွင့်နေရှာသော ကိုထွတ်လက်လေးကို မေမေက လှမ်းဆုပ်ရင်း . . .

“ဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်၊ အန်တီ
လာလည်နော်၊ ဒီမှာ သမီးသက်
လေးကလဲ တစ်ယောက်တည်း
နေတာကွယ်၊ ညနေစာ ဒီမှာစား
နော် သား”

“တကယ်လား အန်တီ၊ သားက
စလိုမှာ တစ်ယောက်တည်းစားရ
သိပ်ပျင်းတာပဲဗျာ”

ဖေဖေကတော့ ကိုထွတ် အဆူ
ထွတ်လို မေမေကို လှမ်းဟန်ပါတယ်။

“သိရိရယ် သူ့မိဘတွေ စိတ်ပူ
မယ်ကွယ်”

“ရပါတယ် အန်ကယ်၊ သားမှာ
ပါ ပါတယ်၊ ဖေဖေဆက်ရင်
ဆက်ပါမယ်”

“ဪ . . . အေး အေး”

မေမေက စားသောက်ဖို့ ပြင်နေ
ဒီမှာက မိမိတို့ စားချင်တာကို
ညည်းလေးတွေအား ပိုက်ဆံပေး
ခိုင်းလို့ရသည်။ စေတနာလည်း

သည်။ ထိုညက သက်ထားတို့
ခိုင်းကလေးသည် ဂဏန်းဟင်း၊

ပစ္စန်းကင်၊ ကန်စွန်းရွက်ကြော်

ဆီထောင်းတို့က မိမိတို့၏ ရန်ကုန်
ခံတွင်းအား မြိန်စေလှသည်။

တကယ်တော့ မိမိတို့ ဘန်ဂလို
ထွတ်တို့ ဘန်ဂလိုသည် တစ်ခု

ဖြစ်သည်။ ဖေဖေနှင့် ကိုထွတ်
ကေားကောင်းနေစဉ် ကိုထွတ်က

ဆင်လေး တစ်လုံး ကိုင်လျက်
လာသည်။

“လာ သက်ထား၊ ငါ နင့်ကို
ဆင်တီးပြီး သီချင်းဆိုပြမယ်၊

အခုပရိသတ်လုပ်ပေါ့”

“ဟာ ကိုထွတ်ကလဲ ခေတ်လူ
ဖြစ်ပြီး ဂီတာတော့ မတီးဘူး၊

ဆင်ကြီး . . .”

“အေးဟာ၊ နင်ပြောလဲ ပြော
ငါက ငါ့အဘိုးသေလို့ ဝင်စား

မေမေ ပြောဖူးတယ်ဟ၊ ငါ
မယ်ဒလင်တီး သိပ်တော်

ငါကလဲ ဂီတာထက် မယ်ဒလင်

ကို ပိုကြိုက်သလို သီချင်းဆိုရင်လဲ ရှေး
သီချင်းတွေပဲ ကြိုက်တယ်”

ကိုထွတ်က ပြောပြောဆိုဆို
မယ်ဒလင်လေးကို ကြိုးညှိနေပါတော့
သည်။ ကိုထွတ်၏ ဘယ်လက် လက်

ခလယ်မှ နီလာလက်စွပ်ကလေး။

“ဟဲ့ နင်က ယောက်ျားလေးဖြစ်
ပြီး မိန်းမလက်စွပ်ကြီး ဝတ်ထားတယ်”

“ဒါက ငါ့မေမေရဲ့ တစ်ခုတည်း
သော လက်ကျန် အမွေမစ္စည်း ဆိုပါ

တော့ဟာ၊ ကျန်တာတော့ မိထွေးသိန်း
တဲ့ထဲ ပါသွားပြီ”

ဘယ်လက်ကလေးကို ထောင်
ကြည့်ရင်း ကြေကွဲစွာ နာကျည်းစွာ။

“ကဲ ကဲ ဘာသီချင်း နားထောင်
မလဲ”

“အင်း . . . အေသင်ချိုဆွေရဲ့
တင်းတယ် တင်းတယ် တင်းတယ် တင်း

တယ် ဟေ့၊ အဲဒါ ဆို”

“ဟာ ပေါက်ကရ ငါက ခေတ်
သီချင်းတွေ ကြိုက်လဲ မကြိုက်ဘူး၊ ဆိုလဲ

မဆိုတတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလဲ နင်ကြိုက်တာသာဆို
တော့”

ဦးလေးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ပိုက်
ပြီး နှုတ်ခမ်းစုသွားတဲ့ သက်ထားကို

ကိုထွတ်ကတော့ မြင်မှာမဟုတ်။

“ဒါဆိုရင် ငယ်ချစ်ဟောင်းနဲ့
ဆောင်းအိုရှင် ဆိုပြမယ်”

“ဆို . . . ဆို”

ကိုထွတ်ရဲ့ အရွယ်နှင့်မလိုက်စွာ
ငြိမ်ညောင်းသာယာသော တီးသံနှင့်

အတူ ဆွတ်ပျံ့ဖွယ်ရာ သီချင်းသံအဆုံး
မှာတော့ သက်ထားကပင် လက်ခုပ်

တီးပြီး အားရပါးရ အားပေးလိုက်ပါ
သည်။

“ကောင်းလိုက်တာ ကိုထွတ်
ရယ်၊ တကယ် တကယ် ကိုထွတ်က

အရမ်းတော်တာပဲ၊ တကယ်ပြောတာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သက်
ထားရယ်၊ ငါ့ရဲ့ ပထမဆုံး ပရိသတ်က

နင်ဖြစ်သလို နင့်ရဲ့ အားပေးတဲ့ လက်

ခုပ်တီးသံကို ကြားရတာလဲ ဒါ ပထမ
ဆုံးပါပဲဟာ၊ တကယ်၊ ဪ ဒါနဲ့ ငါတို့
မနက်အစောကြီး ရန်ကုန်ပြန်တော့မယ်”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်လေ ငါတို့ရောက်
နေတာလဲ ကြာပြီ၊ ဖေဖေက ကုမ္ပဏီ

ကို ပစ်ထားခဲ့ရတာ၊ သူ့မိန်းမ ပူဆာလို့
သာ လိုက်ပို့ရတာ ဖေဖေက မအားဘူး

ဟ”

“ငါတို့က ညနေပြန်မှာ”

“ဪ ငါတို့ ပြန်တဲ့အချိန်
နင်က အိပ်ရာတောင် နိုးမှာ မဟုတ်

သေးဘူး၊ တစ်ခါတည်း ခုတတည်းက
နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်နော်”

ကိုထွတ်က လူကြီးလေးတစ်
ယောက်လို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် နှုတ်

ဆက်နိုင်ငြား သက်ထားကတော့ မျက်
ရည်လေး ကလယ်ကလယ်။

အပြန်လမ်းတစ်လျှောက် ဖေဖေ
လက်ဆွဲရင်း ဖေဖေက ကိုထွတ်တို့

မိသားစု အကြောင်း ပြောလာသော်
လည်း မနက်မိုးလင်းလျှင် ကိုထွတ်ကို

မတွေ့ရတော့ဘူးဆိုသော အသိသည်
သာ။

*

၁၅ နှစ်ခန့် ကြာသော် . . .

“MD ခင်ဗျား၊ နက်ဖြန် ကြည့်
မြင်တိုင် မျက်မမြင်ကျောင်းမှာ ကုမ္ပဏီ

ကနေ အလှူသွားလုပ်ဖို့ စီစဉ်ထားပါ
တယ်၊ MD ကိုယ်တိုင် လိုက်ပြီး အား

ပေးဖို့”

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်မ လိုက်
မှာပါ၊ အားလုံး စီစဉ်ထားလိုက်ပါနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”

မျက်မမြင်ဆိုမှ တစ်ချိန်တုန်းက
၁၁ နှစ်ရွယ် မျက်မမြင်လေး ကိုထွတ်ကို

သတိရလိုက်မိသည်။ ယခု မိမိပင်လျှင်
ဖေဖေကုမ္ပဏီမှာ MD ရာထူးနှင့် ဖြစ်

နေပြီ။

ဒီအတောအတွင်း ကျောင်းစာ
တစ်ဖက်၊လုပ်ငန်းတစ်ဖက်နှင့်မို့ ကိုထွတ်

ကို သတိမရမိ။

မျက်မမြင်ကျောင်းတွင် သူငယ် တန်းမှ တက္ကသိုလ်ထိ ပညာသင်ကြား နေသော ကလေးများ၊ လက်မှုပညာ အဖြစ် ကြိမ်ထိုး၊ လက်သမား၊ စက်ချုပ် စသည်သင်ကြားနေသော ကလေးများ၊ အနုပညာရှင်ကလေးများ စသည်ဖြင့် ဘဝကို ဒူးမထောက် လက်မမြှောက် လောကဓံကို ရဲရဲရင်ဆိုင်နေကြသည်။ ထိုထဲတွင် မိဘမဲ့ကလေးများပင်ပါသေး သည်။ အခမ်းအနားတွင် မျက်မမြင် ကျောင်းမှ အနုပညာရှင်ကလေးများကိုယ် တိုင် ရေးသားသီဆိုသော သီချင်းသံ သည် ကြားရသူအပေါင်း မည်သူမျှ မျက်ရည်မစဲ ကရုဏာမသက်ဘဲ မနေ နိုင်။

သူတို့အား ယခုကဲ့သို့ အရေး တယူလာရောက် လှူဒါန်းသည်ကို ဝမ်း သာကျေးဇူးတင်ကြောင်း၊ အလှူရှင်များ ချမ်းသာ ကျန်းမာစေရန် စသည်ဖြင့် မေတ္တာဖြင့် ထုံမွမ်းသော သီချင်းသံ သည် သက်ထားအဖို့ မျက်ရည်ပင် စို့မိ ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် Announcer ထံမှ-
“ယခု သီဆိုဖျော်ဖြေမယ့်သူက တော့ ကိုတောင်းမြတ်ထွတ်ဖြစ်ပါတယ် ရှင်၊ သူဟာ ဆို၊ က၊ ရေး တီးမှာ တိုင်း အဆင့်ထိ တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပါ တယ်ရှင်”

အစီအစဉ်ကြေညာသူ၏ စကား အဆုံး စင်မြင့်ပေါ်သို့ အဖြူရောင် တုတ်ကောက်ကလေးသည်ဦးစွာ။ ထို့ နောက် မယ်ဒလင်လေး။ ထို့နောက် သက်ထားတစ်ယောက် ငယ်နုစဉ်က ကိုထွတ်ကိုသာ ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်မိ သည်။

အတိတ်သို့ ခဏတာ လွမ်း ဆွတ်မိနေသော သက်ထား၊ ရှေ့ဆုံးမှာ ထိုင်နေသူမို့ စင်မြင့်တွင် ကြိုးညှိနေ သော သူ့ကို သေချာမြင်ရပါသည်။

ထိုသူ၏ ဘယ်ဘက်လက်သန်း လေးအရောက်မှာ အို နီလာလက်စွပ် ကလေး။

သက်ထား တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွား ပါသည်။

ရင်ထဲသို့လည်း လှိုက်ခနဲ ခေါင်း ထဲသို့လည်း မိုက်ခနဲ။

သူ့ . . . သူ့ . . . သူ့ . . . သူ့။

သက်ထား မှင်တက်မိနေဆဲ။

“ကျွန်တော် ကောင်းမြတ်ထွတ် ပါခင်ဗျာ၊ ဒီသီချင်းလေးကို ကျွန်တော် ဘဝမှာ ဒါနဲ့မှ နှစ်ကြိမ်တည်းသာ ဆိုရ ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ တခြားသီချင်းတွေ ဘယ်လောက်ဆိုဆို ဒီသီချင်းလောက် အမှတ်ရစရာ မရှိခဲ့လို့ပါ၊ ဒီနေ့တော့ ဆိုပါရစေတော့ခင်ဗျာ၊ သီချင်းလေးက ငယ်ချစ်ဟောင်းနဲ့ စောင်းအိုရှင် တဲ့၊ နားသောတဆင်ကြပါခင်ဗျာ၊ အမှား ပါရင်လဲ ခွင့်လွှတ်ပေးပါလို့”

သေချာပါပြီ။

သေချာပါပြီ၊ ကိုထွတ်ရယ်။

ဒီအတောအတွင်း ဘယ်တွေ ရောက်လို့ ဘယ်မှာများ ပုန်းနေရတ် တာလဲကွယ်။

ရင်ထဲမှ စကားလုံးများသည် အပြင်သို့ ထွက်မလာဝံ့ပါ။ သီချင်းကို တီးခတ် သီဆိုနေသော ကိုထွတ်သည် မမြင်ရသော်လည်း အခြားတစ်နေရာသို့ ရိဝေစွာဖြင့် တစ်စုံတစ်ဦးအား ဖွေရှာနေ လေရော့သလား၊ တမ်းတစွာငေးလို့ နေသည်။

လာသည့် ဧည့်သည်များကိုရော ကျောင်းသား ကျောင်းသူနှင့် ဆရာ ဆရာမများအားလုံးကို ဒန်ပေါက်နှင့် အအေးဖြင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံပါသည်။ သက်ထားမှာ စားပွဲအားလုံး၌ ကိုထွတ် ကိုသာ ရှာနေမိသည်။

ဟော . . .

“ကို ကိုထွတ် မဟုတ်လားဟင်”

ထမင်းစားနေသည့် ကိုထွတ်။ ဟားလက်စ ခက်ရင်း လွတ်ကျသွားပြီး ဆတ်ခနဲ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ မမြင်ရပါဘူးဆိုသော မျက်ဝန်းတစ်စုံ သည် ဝမ်းသာအားရ ကျေနပ်မှုများစွာ နှင့်။

“ကိုထွတ် သက်ထားပါ။ ထွတ်ရယ် ဟိုးငယ်ငယ်လေးက ဆေး သာမှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခဲ့တဲ့ သက် ထားပါရှင်”

သက်ထားက ဝမ်းသာအား ပြောလဲပြော၊ ကိုထွတ်လက်ကိုထည့် မလွတ်တမ်း ဆုပ်ထားပါသည်။ မိမိ၏ အကဲခတ်နေသော မိမိဝန်ထမ်းများ မရှက်အားပါ။

“သက် သက်ထား တကယ် သက်ထားပါနော်၊ ကျွန်တော့်ကို နေ့တယ်နော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာ ငယ်ချင်းရယ်”

“မှတ်မိတာပေါ့ ကိုထွတ်၊ ဒီသီချင်းလေးကို ကိုထွတ်ဆိုပြီ မကြိုက်သွားမိတာပါ၊ ပြီးတော့ ထိုမှ မေမေရဲ့ လက်စွပ်ကလေးလေး ကြောင့်လဲ မှတ်မိသွားတာပေါ့”

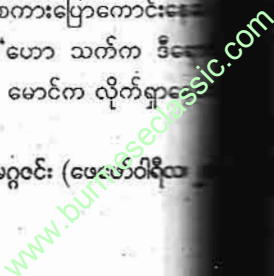
“ဝမ်းသာလိုက်တာ သက် ထားရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဘဝက တော့ သက်ထားကို သတိရပေးတာ မှာမှ မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒီတိုင်း သက် ထား ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“အခု လာလှူတဲ့ ကုမ္ပဏီ သက်ထားက MD လေ၊ ကဲ ထိုကဲ့သို့ ထမင်းလဲ ဆက်စား၊ စားရင်းနဲ့ ပြောကြတာပေါ့၊ ကိုထွတ်ကထောင့် ဘာလုပ်တာလဲ”

“အင်း သက်ထားတို့နဲ့ တစ်နှစ်လောက်မှာ ဖေဖေက ဦးဆောင် သွေးကြောပြတ်ပြီး ရုတ်တရက် သေ တယ်လေ၊ မိထွေးကတော့ အပြင် ကုမ္ပဏီအားလုံးကို လက်ထုပ် အုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဒီပို့လိုက်တာ အခုဆို ကျွန်တော် ဘွဲ့လဲ ခဲ့၊ ဒီကျောင်းက ကျွန်တော်နဲ့ တကလေးတွေကို စာပြန်ပြရင်း ကျွန်တော့်ဘဝကို မြှုပ်နှံထားလို့ တယ်ဗျာ”

စကားပြောကောင်းနေ

“ဟော သက်က ဒီတော့ တာကိုး၊ မောင်က လိုက်ရှာနေ

ပြောပြောဆိုဆို သက်ထား
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ အနားရောက်လာပါ
သည်။

“မောင် သက် ပြော ပြောနေတဲ့
ကိုထွတ်လေး ဒီမှာ တွေ့ပြီ မောင်ရဲ့”

“ဟုတ်လား တွေ့ရတာ သက်
မပြောနဲ့ ကျွန်တော်တောင် ဝမ်းသာပါ
တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ကနောင်
ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်က
ကောင်းမြတ်ထွတ်ပါ ခင်ဗျာ၊ သက်ထား
ခေါ်သလို ကိုထွတ်လို့ပဲ ခေါ်ပါ ကို
ကနောင်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကိုထွတ်
အကြောင်းကိုတော့ သက်က မပြော
တဲ့အခါရယ်လို့ မရှိသလောက်ပါပဲ ခင်
ဗျာ၊ ကိုထွတ်ကို အခုမှ မြင်ဖူးပေမယ့်
ရင်းနှီးနေတာတော့ ကြာပြီဆိုပါတော့
ဟား ဟား ဟား”

ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာများနှင့် မောင်
ရော ကိုထွတ်ပါ စကားတွေ ဖောင်နေ
ကြသည်။

တော်တော် နေမြင့်မှ . . .

“သက် နေခဲ့ဦးမလား၊ ပြန်လိုက်
မလား၊ မောင်က အချိန်မရဘူး၊ ရုံးပြန်
သွားရမယ်”

“ပြန်လိုက်မယ် မောင်၊ သက်ကို
ကုမ္ပဏီရှေ့ချပေးခဲ့၊ ကိုထွတ်ရေ သက်
ထားတို့ ပြန်မယ်နော်၊ ကိုထွတ် ဒီမှာ
ရှိမှန်းသိနေပြီပဲ၊ သက်ထား ခဏခဏ
လာမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီ သက်ထားရယ်၊
အားမှလာပါ၊ ကိုကနောင်ကိုလဲ ဖိတ်
ခေါ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို သတ်
တရ ရှိတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ကိုထွတ်က သက်ထားနဲ့ မောင့်
လက်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက်ကိုင်ပြီး နှုတ်
ဆက်ရှာပါသည်။ ကိုထွတ် လက်ဖဝါး
နွေးနွေးအောက်မှာ မောင့်လက်နှင့်
သက်ထားလက်ကိုလည်း ပူးကပ်ထား
ပါသည်။ နှုတ်ဆက်နေသော ကိုထွတ်
အသံတို့သည် ဝမ်းသာ တုန်ခတ်နေ
သည်။ သက်ထားကတော့ မျက်ရည်
ဝဲနေပြီ။

“ကိုကနောင်ရယ် သက်ထားက
ကျွန်တော့်ရဲ့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက

တစ်ဦးတည်းသော သူငယ်ချင်းလဲ သူ
ငယ်ချင်း၊ ပရိသတ်လဲ ပရိသတ်ဆိုပါ
တော့၊ သူ့ဘဝလေး သာယာလှပအောင်
ကိုကနောင်က ဖန်တီးပေးနိုင်လိမ့်မယ်
ဆိုတာ အကြွင်းမဲ့ ယုံပါတယ်ဗျာ၊ က
က သွားကြပေးဦးတော့နော်”

ကားပေါ် အရောက်မှာတော့
ခုနကတည်းက ငိုချင်ချင်ဖြစ်နေသော
သက်ထား ငိုမိပါပြီ။ မောင်က စာနာ
နားလည်စွာ တစ်ရှူးလေး လှမ်းပေး
သည်။

မိမိသူငယ်ချင်း၏ ဘဝသည်
အကျည်းတန် အထီးကျန်စွာ။

ကိုထွတ်၏ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိသော
မျက်ဝန်းတို့သည်လည်း ငိုတတ်ပါသည်။
သို့သော် တစ်ရှူးပေးမယ့်သူတော့မရှိ။

မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ သက်
ထားရော ကိုထွတ်ပါ ကျခဲ့ရသော
မျက်နှာတို့သည် သမုဒယမဝင် မေတ္တာ
မင်သော အဖြူရောင်သက်သက်သာ
ဖြစ်သည်ကိုမူ . . .

□ တိမ်တမန် (ရွှေပြည်သာ)

ဆုတောင်းပြည်
ဆရာကြီး အောင်ဘုန်းမြင့်
နက္ခတ္တပေဒ ဗလိတပညာရှင် - မဟာဂန္ဓရီပေဒင် လက္ခဏာသုတေသီ
စာရေးဆရာ - အောင်ဘုန်းမြင့် (ကချင်စံမြ)
ကလောင်ခွဲ - ကာလီခါချီ (မြန်မာပြည်)

- ယတြာဝါတ်ရိုက်ဝါတ်ဆင် အထူးဆောင်ရွက်ပေးသည်။
- ဘဝရှေ့ဆောင်လမ်းညွှန်အတိုင်ပင်ခံသည်။
- နေ့စဉ် နံနက်(၆)နာရီ မှ (၉)နာရီအတွင်း အာပဲ ဖုန်းဖြင့် ဟောကြားပေးသည်။

အမှတ်(၄၂)၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်။
ဗေဒင် ☎ : ၀၁-၅၄၀၇၂၀ ၊ စုံစမ်းရေး ☎ : ၀၉-၃၁၀၂၂၈၁၆

ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်ဆီနဲး မာတ်တော်တွေကိုစောင့်ထိန်းပုံ

ဒေါ်နုပုဏ္ဏားသည် မင်းတို့၏ သတိမေ့လျော့သော အဖြစ်ကိုသိ၍ လက်ယာစွယ်တော်ကို ယူပြီးလျှင် ဦးရစ်ကြား၌ ထား၏။ ထို့နောက်မှ ရှစ်စုအဖွဲ့ပြု၍ ဝေဖန်၏။

အလုံးစုံသော ဓာတ်တော်တို့သည် ကားပြကတေသော ကွမ်းစားဖြင့် တစ်ဆယ့်ခြောက်ကွမ်းစားရှိကုန်၏။

တစ်မြို့ တစ်မြို့၌ နေကုန်သော မင်းတို့သည် နှစ်ကွမ်း နှစ်ကွမ်းစားစီ ရကုန်၏။ ဒေါ်နုပုဏ္ဏား ဓာတ်တော်တို့ကို ဝေဖန်စဉ်ပင်လျှင် သိကြားမင်းသည် နတ်နှင့်တကွသော လူတို့၏ ယုံမှားသင်္ကာကို ဖျောက်တတ်သော သစ္စာလေးပါးတရားတို့၏ အကြောင်းဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား၏ လက်ယာစွယ်တော်ကို အဘယ်သူ ယူလေသနည်းဟု ကြည့်ရှုလတ်သော် ဒေါ်နုပုဏ္ဏားယူသည်ကို မြင်၏။

“ဒေါ်နုပုဏ္ဏားသည် စွယ်တော်မြတ်ကို လျောက်ပတ်ကြည်ညို အရိအသေ ကိုးကွယ်နိုင်ပါအံ့လော”

သိကြားမင်းသည် မြတ်စွယ်တော်၏ ရှေ့ရေကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်လတ်သော် မစွမ်းနိုင်လတ္တံ့သည်ကို သိ၍ ဦးရစ်ကြားမှ စွယ်တော်ကိုယူ၍ ခွေပန်းတောင်း၌ ထည့်ပြီးလျှင် နတ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူသွားကာ “စူဠာမုနိစေတီ”၌ ဌာပနာစေ၏။

ဒေါ်နုပုဏ္ဏားလည်း ဓာတ်တော်တို့ ဝေဖန်ပြီးနောက် ခိုးယူထားသော စွယ်တော်မြတ်ကိုစူးစမ်း၏။ မမြင်ရကား မိမိခိုးယူလေသောကြောင့် “အဘယ်သူ ယူသနည်း” ဟု မေးအံ့သောငှာလည်း မတတ်ကောင်း။ မိမိပင် ဝေဖန်ရသည်တို့ နောက်မှ “ငါ့ကိုလဲ ပေးဦး” ဟု ဆို

ပြန်ရမည်လည်း မသင့်မြတ်၍ အခက်ကြုံတော့သည်။

“ဤဓာတ်တော်ထည့်သော ရွှေအိုးသည် ဓာတ်တော်နှင့်အလားတူ ဖြစ်တော့သည်။ ငါ့မှာ ဓာတ်တော်ထည့်သော ရွှေအိုးကို စေတီတည်အံ့” ဟု အကြံရသဖြင့် အော်ဟစ်ပြောဆို၏။

“အို မင်းများတို့၊ ငါ့အား ဓာတ်တော်ထည့်သော ရွှေအိုးကို ပေးလော့”

မင်းတို့လည်း ဓာတ်တော်ခြင်သော အိုးကို ပေးကုန်၏။ ပိပ္ပလိဝန၌ နေကုန်သော မောရိယမင်းတို့သည် အဇာတသတ် အစရှိသော မင်းကဲ့သို့ တမန်စေလိုက်ကုန်၍ စစ်ထိုးအံ့သော အစီအရင်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ကုန်၏။ သို့ရာတွင် ကုသိနာရုံပြည် မလ္လာမင်းတို့က...

“အို မင်းတို့၊ ဓာတ်တော်ကား ဝေဖန်၍ ကုန်ချေပြီ၊ အလောင်းတော် သင်္ဂြိုဟ်သော မီးသွေးမျှသာ ကျန်တော့သည်ကို ယူဆောင်ကြပါကုန်” ဟု ပြန်ကြား၏။

ထိုမောရိယမင်းတို့သည်လည်း မီးသွေးတို့ကို ဆောင်ယူကုန်၍ စေတီပုထိုး တည်ကုန်လျက် အမြတ်တန်း ကိုးကွယ်ကြကုန်၏။ ထိုအထဲမှ မဝရောင်တိုင်းကို အစိုးရသော အဇာတသတ်မင်းသည် ကုသိနာရုံပြည်မှ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တိုင်အောင် နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသော ခရီးအကြား၌ ရှစ်ဥသဘာအန်ရှိသည့် ညီညွတ်သော မြေအပြင်ကိုပြုစေ၏။

မလ္လာမင်းတို့၏ တန်ဆာဆင်သောဇရပ်မှ ဓာတ်တော်ထားရာ ဇရပ်တိုင်အောင် ပူဇော်သကဲ့သို့ ထိုနှင့်တူစွာ နှစ်ဆယ့်ငါးယူဇနာရှိသော လမ်းခရီး၌ လည်း ပူဇော်ချီးမြှင့်ခြင်းကို ပြုစေ၍ ခပ်သိမ်းသောသူတို့ကို မငြီးငွေ့စေခြင်းငှာ လမ်းခရီး၌ အိမ်ဈေးသဘင်တို့ကို ကျင်းပစေ၏။

ရွှေတလား၌ထည့်သော ဓာတ်တော်တို့ကို လုံချိုင်ဖြင့် ရံစေ၍ မိမိနိုင်ငံ၌ ယူဇနာအဝှမ်း ငါးရာရှိသော လူတို့ကို စည်းဝေးစေ၏။ ထိုလူတို့သည် ဓာတ်

တော်တို့ကို ဆောင်ယူခဲ့ကုန်၍ ကုသိနာရုံပြည်မှ သူတော်ကောင်းတို့၏ ကစားခြင်းကို ကစားကုန်လျက် ထွက်ကုန်သော် အကြင်အကြင်သောအရပ်၌ ရွှေအဆင်းနှင့်တူသော အဆင်းရှိသည့် ပန်းတို့ကို မြင်ကုန်၏။

ထိုသို့မြင်သောအရပ်၌ ဓာတ်တော်တို့ကို လုံချိုင်အကြား၌ ထားကုန်၏။ ပူဇော်ခြင်းကိုပြုကာ ထိုပန်းပွင့်တို့ကုန်မှ သွားကြကုန်၏။

ရထားဦးတည်ရာ အရပ်သို့ ရထားနောက်စွန်း ရောက်သောအခါ ခုနစ်ရပ်ပတ်လုံး သာဓုကိဋ္ဌန ဟူသော ကစားခြင်းကို ကစားကြကုန်၏။

ထိုဓာတ်တော်တို့ကို ယူ၍လာကြကုန်သောသူတို့အား ခုနစ်ရက်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ခုနစ်လတို့ကိုလည်းကောင်း လွန်စေကုန်၏။

“ရဟန်းဂေါတမ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော ကာလမှစ၍ သာဓုကိဋ္ဌန ဟူသော ကစားခြင်းဖြင့် အနိုင်အထက် ငါတို့ကို ညှဉ်းဆဲအပ်ကုန်ပြီ၊ ဖျက်ဆီးကုန်”

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိတို့သည် ကဲ့ရဲ့ကုန်လျက် နှလုံးပြစ်မှား၍ ရှစ်သောင်းခြောက်ထောင် အတိုင်းအရှည်ရှိကုန်သောသူတို့သည် အပါယ်ဘုံ၌ ဖြစ်ကုန်၏။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆင်ခြင်ကုန်လတ်သော် ဤသို့ တွေ့မြင်တော်မူကြ၏။

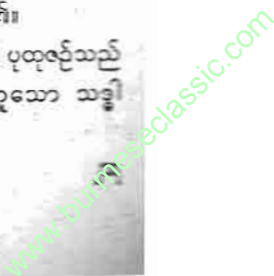
“လူများသည် နှလုံးပြစ်မှား၍ အပါယ်လားကြကုန်သည်။ သိကြားမင်းကိုဓာတ်တော်ဆောင်အံ့သောအကြောင်းကို ပြုကုန်အံ့”

သိဖြစ်၍ သိကြားမင်းထံသွားကာ ထိုအကြောင်းကို ကြားကြ၏။

“သိကြားမင်း ဓာတ်တော်ကို ဆောင်အံ့သောအကြောင်းကို ပြုလော့”

ထိုအခါ သိကြားမင်းက ဤသို့ ပြန်လည်လျှောက်ကြား၏။

“အရှင်ဘုရားတို့၊ ပုထုဇင်သည် အဇာတသတ်မင်းနှင့်တူသော သဒ္ဓါ

တရားရှိသောသူမရှိ၊ ထိုအဇာတသတ် မင်းလဲ တပည့်တော်၏စကားကို မလိုက် နာ လတ္တံ့၊ စင်စစ်သော်ကား မာရ် ချောက်ချားသည်နှင့်တူသော ကြောက် မက်ဖွယ်ကို ပြပေအံ့၊ သည်းစွာသော အသံကို ကြားပေအံ့၊ နတ်ဖမ်းသော အနာ၊ ချေဆတ်သောအနာ၊ ထမင်း မစားသော အနာတို့ကို ပြပေအံ့”

ထိုသို့ပြောပြီးမှ သိကြားမင်းက အရှင်တို့ကို သညာပေး၏။

“ထိုအခါ အရှင်ဘုရားတို့က ‘မင်းကြီး နတ်ဘီလူးတို့ အမျက်ထွက် ကုန်သည်၊ ဓာတ်တော်တို့ကို ဆောင် စေလော့’ ဟု ဆိုတော်မူလော့၊ ဤသို့ ဆိုသည်ရှိသော် အဇာတသတ်မင်းသည် ဆောင်လတ္တံ့”

ထိုနောင်မှ သိကြားမင်းသည် ထိုအလုံးစုံကို ပြုပေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အရှင်မဟာကဿပလည်း ကြွလာတော် မူ၏။

“မင်းကြီး နတ်ဘီလူးတို့သည် အမျက်ထွက်လေကုန်၏၊ ဓာတ်တော် တို့ကို ဆောင်ယူလော့”

“အရှင်ဘုရား တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်မှာ အားမရသေးပါ၊ သို့ဖြစ်စေကာမူ ဆောင်တော်မူကြပါ ဘုရား”

သို့ဖြစ်၍ အရှင်မြတ်တို့သည် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဓာတ်တော် တို့ကို ဆောင်ခဲ့ကာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ စေတီကိုလည်းကောင်း၊ ပူဇော်ရာကို လည်းကောင်း တည်ထားပြုစုကြ၏။ အဇာတသတ်မင်းမှ တစ်ပါးသော ခုနစ် ပြည်ထောင်မင်းတို့သည်လည်း မိမိတို့ အစွမ်းအားလျော်စွာ ဆောင်ယူပြီးမှ မိမိ တို့မြို့ရွာ၌ စေတီတည်၍ ပူဇော်မြတ်နိုး ခြင်းကို ပြုကြကုန်၏။

ရှေ့ကပုဏ္ဏားလည်း ဓာတ်တော် မြင်သော ရွှေအိုးကို စေတီတည်လေ၏။ မောရိယမင်းတို့သည်လည်း မီးသွေးတို့ ကို စေတီတည်ကုန်၏။ ဤသို့ ဘုရား ဓာတ်တော်စေတီ ရှစ်ဆူ၊ ရွှေအိုးစေတီ တစ်ဆူ၊ မီးသွေးစေတီ တစ်ဆူ ပေါင်း

သော် စေတီဆယ်ဆူ ဖြစ်သတည်း။ ထို စေတီတို့ကို တည်ကုန်ပြီးသည်ရှိသော် အရှင်မဟာကဿပသည် ဓာတ်တော် တို့၏အန္တရာယ်ကိုမြင်၍ အဇာတသတ် မင်းထံသို့ ကြွလာကာ မိန့်တော်မူ၏။

“မင်းကြီး ဓာတ်တော်သို့မိုးရန် ပြုလုပ်သော် ကောင်း၏”

“အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ၊ ဓာတ်တော်တို့ကို အဘယ်သို့ ဆောင် ရပါအံ့နည်း”

“မင်းကြီး ဓာတ်တော်ကိုဆောင် ခြင်းသည် သင်မင်းကြီးတို့၏ ဝန်မဟုတ်၊ ငါတို့ဝန် ဖြစ်သည်”

“အရှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ဓာတ်တော်ကိုဆောင် ပါကုန်၊ တပည့်တော်သည် ဓာတ်တော် ကို သို့မိုးရန်အရပ်ကို ပြုလုပ်ပါအံ့”

အရှင်မဟာကဿပသည် ထိုထို သော မင်းတို့၏လက်၌ သွားရာဆောင် ၍ ကိုးကွယ်၍ ပူဇော်ရိုခိုး၍မျှသော ဓာတ်တော်တို့ကိုသာချန်ထားခဲ့၍ ကြွင်း သော ဓာတ်တော်တို့ကို ဆောင်ယူတော် မူလေ၏။

ရာမရွာ၌ ဓာတ်တော်တစ်ခုကို မူကား နဂါးတို့ စောင့်ရှောက်သော ကြောင့် အန္တရာယ်မရှိဘဲ ခြွင်းချန်ခဲ့လေ ၏။

“ဒီဓာတ်တော်တွေဟာ နောင် အခါ၌ သီဟိုဠ်ကျွန်း မဟာဝိဟာရ ကျောင်း မဟာစေတီမှာ တည်ထားကုန် လတ္တံ့”

ကျန်သော ခြောက်ပြည်ထောင် မင်းတို့၏ ဓာတ်တော်ခြောက်စုတို့ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆောင်ယူခဲ့ရာ ရာဇ ဂြိုဟ်ပြည်၏ အရှေ့တောင်အရပ်၌ ရပ် တော်မူလျက် အဓိဋ္ဌာန်ပြုတော်မူ၏။

“ဤအရပ်၌ ရေမထွက်ဘဲ ကျောက်တို့ ပျောက်ကွယ်စေသတည်း၊ မြေမှုန့်တို့ချည်း ဖြစ်စေသတည်း”

အဇာတသတ်မင်းသည် ထို အရပ်ကို တူးစေ၍ ထိုတူးရာမှ ထွက် သော မြေမှုန့်ကို အုတ်လုပ်စေ၏။

ထို့နောက် ရှစ်ကျိပ်သော ဗဟာ သာဝကတို့၏ စေတီကို ပြုစေ၏။

“မင်းကြီးသည် ဤအရပ်၌ အဘယ်အမှုကို ပြုသနည်း” ဟု မေးလာ သူတို့ကို . . .

“ငါတို့မင်းကြီးသည် မဟာသာ ဝကတို့၏ စေတီကိုပြုသတည်း” ဟူ၍ ဖြေကြားရန် သညာပေးထားပြီးနောက် သူတစ်ဖမ်းတို့ မသိစေဘဲ ဓာတ်တော်များ ကို သို့မိုး၏။

အဇာတသတ်မင်းသည် ထို အရပ်၌ အတောင်ရှစ်ဆယ်နက်ပြီးသည့် အောက်ဝယ် သံပြားကိုခင်းစေ၍ ထို သံပြားပေါ်၌ “သီဟိုဠ်ကျွန်း ထူပါဇံ စေတီ” ပမာဏရှိသော ကြေးနီဖြင့်ပြီး သည့် ကျောင်းကို ပြုစေ၏။ ပြီးလျှင် စန္ဒကူးရွှေ အစရှိသည်ဖြင့် ပြီးကုန်သော ကြွတ်ရှစ်လုံးကို စေတီပြုစေ၏။

မင်းကြီးသည် ထို့နောင်မှ မြတ် စွာဘုရား ဓာတ်တော်တို့ကို စန္ဒကူးရွှေ ဖြင့်ပြီးသော ကြွတ်၌သွင်း၏။

တစ်ဖန် ထိုကြွတ်ကိုလည်း တစ် ပါးသောစန္ဒကူးရွှေကြွတ်၌သွင်း၍ ဤသို့ စန္ဒကူးရွှေကြွတ်တို့ကို တစ်ပေါင်းတည်း ပြု၍ အောက်ပါအတိုင်း ပြုလုပ်စေ သည်။

- (၁) ဤသို့သော နည်းဖြင့်သာလျှင် ထိုစန္ဒကူးကြွတ် ရှစ်လုံးတို့ကို စန္ဒကူးရွှေဖြင့်ပြီးသော စေတီ ရှစ်ဆူတို့ကို သွင်း၍
- (၂) ဤနည်းအတူ စန္ဒကူးနီကြွတ် ရှစ်လုံး၊ စေတီရှစ်ဆူ
- (၃) ဆင်စွယ်ကြွတ် ရှစ်လုံး၊ စေတီ ရှစ်ဆူ
- (၄) အလုံးစုံသော ရတနာဖြင့်ပြီး သောကြွတ်ရှစ်လုံး၊ စေတီရှစ်ဆူ
- (၅) ရွှေကြွတ် ရှစ်လုံး၊ ရွှေစေတီ ရှစ်ဆူ
- (၆) ငွေကြွတ် ရှစ်လုံး၊ ငွေစေတီ ရှစ် ဆူ
- (၇) ပတ္တမြားကြွတ် ရှစ်လုံး၊ ပတ္တမြား စေတီ ရှစ်ဆူ

- (၈) ပတ္တမြားနီကြွတ် ရှစ်လုံး၊ ပတ္တမြားနီစေတီ ရှစ်ဆူ
- (၉) ပတ္တမြားပြောက်ကြွတ် ရှစ်လုံး၊ ပတ္တမြားပြောက်စေတီ ရှစ်ဆူ
- (၉) ဖန်ကြွတ် ရှစ်လုံး၊ ဖန်စေတီ ရှစ်ဆူ

ဤသို့ အဆင့်ဆင့်သွင်း၏။
 စန္ဒကူးရွှေ၊ စန္ဒကူးနီ၊ ဆင်စွယ် အလုံးစုံသော ရတနာ၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပတ္တမြား၊ ပတ္တမြားနီ၊ ပတ္တမြားပြောက်၊ ဖလ် ဤဆယ်ပါးသော အမျိုးတို့ကို တစ်ရာခြောက်ဆယ်ရှိသော အထပ်တို့ဖြင့် အဆင့်ဆင့် ပြီးစေ၍ အလုံးစုံသော စေတီတို့၏အပေါ်၌ ဖန်စေတီသည် သီဟိုဠ်ကျွန်းရှိ ထူပါရုံစေတီ ပမာဏရှိ၏။

ထိုဖန်စေတီ၏အပေါ်၌ အလုံးစုံသော ရတနာတို့ဖြင့်ပြီးသောကျောင်း၊ ထိုကျောင်း၏အထက်၌ ရွှေဖြင့်ပြီးသော ကျောင်း၊ ထိုကျောင်း၏အထက်၌ ငွေဖြင့်ပြီးသောကျောင်း၊ ထိုကျောင်း၏အထက်၌ ကြေးနီဖြင့်ပြီးသောကျောင်းကို ပြုစုစေ၏။

ထိုကြေးနီဖြင့်ပြီးသောကျောင်းသည် ထူပါရုံစေတီ ပမာဏရှိပြန်၏။ ထိုစေတီတော် ဌာပနာတိုက်၌ ဤသို့ခင်းတူး ပူဇော်ထားပေ၏။

ပထမ . . . အလုံးစုံသော ရတနာဖြင့်ပြီးသော သဲကိုကြ၍ ရေပန်း၊ ဩည်းပန်း အထောင်တို့ကို ဤမှ ထိုမှ ဖြန့်၍ ငါးရာငါးဆယ်သော ဇာတ်အရပ်၊ ရုပ်ကိုင်သော မဟာသာဝကတို့၏ အရုပ်ဆင်းတု၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ အရုပ်၊ သီရိမဟာမာယာ မိဖုရား၏ အရုပ် ဖွားဖက်တော် ခုနစ်ပါးတို့၏အရုပ် သဏ္ဍာန်၊ ဤအလုံးစုံသော အရုပ်တို့ကို နေအတိချည်းလုပ်စေ၍ ရွှေအိုးငါးရာ၊ နေအိုးငါးရာတို့ကို ထားစေ၏။

ဒုတိယ . . . ရွှေတံခွန်ငါးရာ၊ ဆူတံခွန်ငါးရာ တို့ကို ဆောက်စေ၏။
 တတိယ . . . ရွှေဆီမီးတိုင်ငါးရာ၊ ငွေဆီမီးတိုင်ငါးရာတို့ကို ပြုစုစေ၏။

စတုတ္ထ . . . လွန်စွာမွှေးကြိုင်သော နံ့သာဆီမီးဖြင့် ပြုစေ၍ ထိုဆီမီးတို့၌ ဘွဲ့ဖြူပုဆိုးဖြင့်ကျစ်သော ဆီမီးတို့ကို ထားပေ၏။

ထို့နောက်မှ အရှင်မဟာကဿပသည် ဓမ္မာသောကမင်းကြီး ဓာတ်တော်များကို ပင့်ဆောင်သော ကာလတိုင်အောင် ပန်းမညှိုးသည်ဖြစ်စေ၊ နံ့သာအနံ့ မပြတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ဆီမီးငြှိမ်းသည်ဖြစ်စေဟု ခိဉ္ဇာန်တော်မူရာ ရွှေပေ၌ အက္ခရာတို့ကို ရေးစေ၏။

“အနာဂတေ ပီယဒါသောနာမ ကုမာရောဆတ္တံ ဥဿာပေတွာ အသောကော ဓမ္မရာဇာဘဝဿတိ၊ သော ဣမာ ဓာတုယော ဝိဇ္ဇာရိကာ ကရိဿတိ”

- အနာဂတေ = နောင်သောအခါ၌
- ပီယဒါသောနာမ = ပီယဒါသ အမည်ရှိသော
- ကုမာရော = မင်းသားသည်
- ဆတ္တံ = ထီးကို
- ဥဿာပေတွာ = ဆောက်၍
- အသောကာ = အသောကအမည်ရှိသော
- ဓမ္မရာဇာ = တရားမင်းသည်
- ဘဝိဿတိ = ဖြစ်လတ္တံ့။
- သော = ထိုအသောကမင်းသည်
- ဣမာဓာတုယော = ဤဓာတ်တော်တို့ကို
- ဝိတ္တာဇိတာ = ဇေယျဒိပ်ကျွန်းအပြင်၌ပြန်စေသည်တို့ကို
- ကရိဿတိ = ပြုလတ္တံ့။

ဤသို့ အက္ခရာတို့ကို ရေးစေ၏။

ထို့နောင်မှ အဇာတသတ်မင်းကြီးသည် အလုံးစုံသော တန်ဆာတို့ဖြင့် ပူဇော်၍ အစမှစ၍ တံခါးကိုပိတ်လျက် ထွက်ခဲ့၏။ ထို့နောက် အဇာတသတ်မင်းသည် ကြေးနီဖြင့်ပြီးသော တံခါးကို ပိတ်၍ ငင်သောကြိုး သံကောက်မင်း တုပ်တို့ကိုဖွဲ့လျက် ထိုအရပ်၌ပင်လျှင်

ကြီးမားသော ပတ္တမြားတုံးကို ထား၍ အောက်ပါအက္ခရာတို့ကို ရေးစေ၏။

“အနာဂတေ ဒလိဒ္ဓရာဇာ၊ ဣမံမဏိံ ဂဟေတွာ၊ ဓာတုနံ သဏ္ဍာရံ ကရောတု”

- အနာဂတေ = နောင်သောအခါ၌
- ဒလိဒ္ဓရာဇာ = ဆင်းရဲသောမင်းသည်
- ဣမံမဏိံ = ဤပတ္တမြားကို
- ဂဟေတွာ = ယူ၍
- ဓာတုနံ = ဓာတ်တော်တို့ကို
- သဏ္ဍာရံ = ပူဇော်သဏ္ဍာကို
- ကရောတု = ပြုလေလော့။

ဤသို့သော အက္ခရာကို ရေးစေ၏။

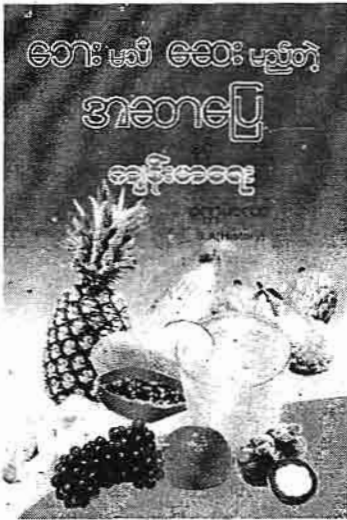
သိကြားမင်းသည် ဝိသင်္ကြနတ်သားကိုခေါ်၍ “အဇာတသတ်မင်းသည် ဓာတ်တော်တို့ကို ဌာပနာ၏။ ထိုအရပ်၌ အစောင့်အရှောက်ကို ထားစေလော့” ဟု စေလိုက်၏။

ထိုအခါ ဝိသင်္ကြနတ်သားလည်း ဓာတ်တော်များ ဌာပနာထားရာအရပ်သို့ လာ၍ ကြောက်မက်ဖွယ်အမြင်ရှိသော သားရဲရုပ်တပ်သည် စက်ယန္တရားကို ထားပေ၏။ သစ်သားပန်းပုရုပ်တို့ကိုလည်း ဖန်အဆင်းရှိသော သန်လျက်တို့ကို ကိုင်စွဲစေ၍ လေ၏လျင်ခြင်းကဲ့သို့ တသွင်သွင်လည်သော ယန္တရားကို တပ်လျက် မယ်နတစ်ခုဖြင့်ဖွဲ့ပြီး ထက်ဝန်းကျင်အုတ်ကျောင်း အခြင်းအရာဖြင့် ကျောက်အရံကိုပြုကာ အထက်၌ စေတီတစ်ဆူ တည်ထားခဲ့လေ၏။

□ ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း

ကျမ်းကိုး
 ဒုတိယ မဲထီးဆရာတော်၏ မာလာလင်္ကာရ ဝတ္ထုတော်ကြီးမှ

ဝတ္ထုမာလာ B.A (History)

ဘေးမသိ ဆေးမည်တဲ့အဆာပြေနှင့် ကျန်းမာရေး

နေ့စဉ် စားနေကြတဲ့ အစာတွေထဲမှာ ထမင်းဟင်းက အဓိက ကျပါတယ်။ မုန့်ပဲသရေစာကတော့ အဆာပြေ အစားအစာ ဖြစ်ပါတယ်။ သရေစာတွေကို မဖြစ်မနေ စားကြတာမျိုးအတူးတူ အဆာလည်းပြေစေပြီး ဆေးကုသခြင်း တစ်မျိုးလည်း ဖြစ်စေလိုလို့ပါလို့ စာရေးသူက ဆိုထားပါတယ်။ အဆိုနှင့် ကိုက်မကိုက် ဖတ်ကြည့်ဖို့ လိုပါတယ်။ တန်ဖိုးမှာ ၁၅၀၀ ကျပ်။

စိတ်ကူးသစ်စာပေမှ စာရေးဆရာ ကိုမောင်ခံသိန်း(ဗိုလ်ချုပ်ရွာ) ၏ **ရှေ့နေဟောင်ပေတေဂါ အားပါးပါး အပါအဝင်၊**

ဥပဒေ သုတရသ ဝတ္ထုတိုများ

အမည်ရှိ ဝတ္ထုတစ်အုပ် ထွက်လာသည်။ စာရေးသူက ဥပဒေနှင့် မကင်းသူများ၊ ဥပဒေပညာလိုက်စားသူများအတွက် ဥပဒေ၏ သုတရသကို ခံစားတင်ပြထားပါသည်ဟု ဆိုသည်။ အမှန်တကယ်လည်း ဆရာ ကိုမောင်ခံသိန်း (ဗိုလ်ချုပ်ရွာ)သည် ဥပဒေနှင့် ပတ်သက်သော ပညာပေး ဆောင်းပါးဝတ္ထုများကို လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း၌ ရေးသားနေသော ပင်တိုင်စာရေးဆရာဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဥပဒေဘောင်အတွင်း၌ နေထိုင်ကြသော ပြည်သူအများ ဖတ်သင့်သော စာအုပ်ကောင်းတစ်အုပ်ဖြစ်သည်။ တန်ဖိုးမှာ - ၅၀၀၀ ကျပ်။

ဝင်းမောင်ကျော် အဝတ်ဆက် ဆိုင်မက်ဖြစ်ပါပေ

စိုးစာပေမှ စာရေးဆရာ ဝင်းမောင်ကျော် ၏ **ဘဝအဆက်ဆက် အိပ်မက်ဖြစ်ပါစေ**

အမည်ရှိ ဝတ္ထုတစ်အုပ် ထွက်လာသည်။ နာဂစ်မုန်တိုင်းကို အခြေခံထားသော မေတ္တာဘွဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သဖြင့် ရင်နင့်ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလှသည်။ မိမိ၏ဇနီး မုန်တိုင်းထဲ ပါသွားသဖြင့် စိတ္တဇဖြစ်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နာဂစ်မုန်တိုင်းကို ကိုယ်တွေ့မကြုံဖူးသူများ ဗဟုသုတရဖွယ် ဖတ်သင့်သော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်သည်။ တန်ဖိုးမှာ - ၁၅၀၀ ကျပ်။

**ကျွန်တော်တို့အတွက်
မင်းနော်ရထာ**

မောင်မောင်ဖိုးဘောင်

နံ့ထမ်းဘဝဖြင့် ရန်ကုန်မြို့တွင်သာ အခြေချနေထိုင်ခဲ့သည်မှာ နှစ်အတန်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ မိမိမွေးဖွားဖက် မော်လမြိုင်မြို့သို့ မရောက်ဖြစ်သည်မှာ လည်း ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ဌာနမှ ခွင့်ယူပြီး မော်လမြိုင်သို့ အလည်တစ်ခေါက် သွားခဲ့သည်။ ကျွန်တော် မော်လမြိုင်ရောက်သွားသောအချိန်သည် တပေါင်းလကုန်ခါနီးအချိန် ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်မိဘ နှစ်ပါးစလုံး လူ့လောကတွင် မရှိကြတော့ပါ။ မော်လမြိုင်မြို့ ဒိုင်းဝန်ကွင်း ရပ်ကွက်တွင် ကျွန်တော်ညီမနှစ်ယောက်နေထိုင်လျက် ရှိသည်။

ကျွန်တော်မိဘများ လက်ထက်ကတည်းက ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သော နေအိမ်တွင် ကျွန်တော်ညီမများ နေထိုင်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ငယ်စဉ် ကျောင်း သားဘဝကတည်းက ကျွန်တော့်ကို တူသားရင်းအုပ်ပမာ ချစ်ခင်ရင်းနှီးခဲ့ရ သော ဒေါ်အုန်းကြည်ဆိုသူမှာ ကျွန် တော်တို့ အိမ်ရှေ့တည့်တည့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်တော့် မိဘများနှင့်လည်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးသူ ဖြစ်သည်။ ဒေါ်အုန်း ကြည်မှာ အသက်ရှစ်ဆယ်နီးပါးအရွယ် ဖြစ်သော်လည်း ကျန်းမာရေးကောင်း နေဆဲ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်အုန်းကြည်မှာ မော်လမြိုင် ဇာတိမဟုတ်ပေ။ ကရင်ပြည်နယ်အတွင်း ရှိ ဖားသိမ်ရွာဇာတိ ဖြစ်သည်။ သား သမီးများ ပညာရေးအတွက် ဖားသိမ်ရွာ မှ ဆွေမျိုးများရှိရာ မော်လမြိုင်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာသူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော် ဒိုင်းဝန်ကွင်း ရောက် သည့်နေ့မှာပင် သတိတရဖြင့် ဒေါ်အုန်း ကြည်တို့ အိမ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ သည်။

ဒေါ်အုန်းကြည်ကိုမူ မတွေ့ရ ပေ။ ကျွန်တော့်ညီမကို မေးလိုက်သည်။

“အိမ်ရှေ့က ဒေါ်အုန်းကြည် တစ်ယောက် မတွေ့ပါလား၊ နေကောင်း ရဲ့လား”

“နင်တို့အစ်ကို မလာတာကြာ ပြီနော်လို့တောင် ပြောနေသေးတယ်၊ သူ့ဆွေမျိုးတွေရှိတဲ့ ဖားသိမ်ရွာကို အလည်သွားနေတာ၊ မနေ့ကမှ ပြန် ရောက်လာတယ်၊ ဒီနေ့ ဥပုသ်နေ့ဆို တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်း သွားနေတာ ဖြစ်မယ်၊ တော်ကြာပြန်လာတော့မှာပါ”

ကျွန်တော့်ညီမနှင့် စကားပြော နေစဉ်မှာပင် ဒေါ်အုန်းကြည်ပြန်ရောက် လာသည်။

“ဟယ်... မောင်သန်းအောင်၊ ဘယ်ဘိုးက ရောက်တာလဲ၊ ခွင့်ယူပြီး လာတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ခွင့်တင်ပြီး လာခဲ့တာ ပါ၊ ဒေါ်ဒေါ် နေကောင်းတယ်နော်၊ ကျွန်တော်ဒီနေ့ပဲ ရောက်တာ၊ ရောက်

ရောက်ချင်း ဒေါ်ဒေါ်ကို မေးပါသေး တယ်”

“နေကောင်းပါတယ်ကွယ်၊ မင်း မရောက်တာ တော်တော်ကြာပြီ၊ မင်းကို သတိရလို့ မင်းညီမတွေ့ကိုတောင် မေး မိသေးတယ်၊ လာ ရေနှေးကြမ်းသောက် ပြီး”

“ဒေါ်ဒေါ် ဖားသိမ်ရွာက ဆွေ မျိုးတွေဆီ အလည်သွားနေတယ်ဆို”

“အေး၊ ဟုတ်တယ်၊ ဖားသိမ်ရွာ သွားတာလဲ ဟုတ်တယ်၊ ဒေါ်ဒင်ဒင်အင်း ဖွင့်ပွဲသွားတာဆိုလဲ ဟုတ်တယ်၊ ဖားသိမ် ရွာသွားရင်း ဒေါ်ဒင်ဒင်အင်းဖွင့်ပွဲသွားခဲ့ တာကွယ်၊ မင်း အဲဒီ ဒေါ်ဒင်ဒင်အင်းဘက် မရောက်ဖူးသေးဘူး မဟုတ်လား”

“မရောက်ဖူးပါဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ် ပြောတဲ့ အဲဒီ ဒေါ်ဒင်ဒင်အင်းဖွင့်ပွဲက တော်တော်စည်ရဲ့လား”

“ကိုယ့်ဒေသမို့ ပြောတာမဟုတ် ဘူး၊ တပေါင်းလပြည့်အင်းဖွင့်ပွဲက သိပ် စည်တာ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့ငယ်ငယ် အပျို ဘဝတုန်းတဆိုရင် နှစ်စဉ်မပျက်သွားခဲ့ တာ၊ ဘယ်ဒေသကိုပဲရောက်နေ ရောက် နေ အင်းဖွင့်ပွဲဆို အရောက်ပြန်လာ တော့တာပဲ၊ ခုလဲ ဖားသိမ်က ဆွေမျိုး တွေဆီ အလည်သွားရင်း အင်းဖွင့်ပွဲ သွားခဲ့သေးတယ်၊ ဒီဒေါ်ဒင်ဒင်အင်းက သိပ်ထူးဆန်းတာကွယ်”

“ကျွန်တော် ငယ်ငယ်ကတည်း ကကြားဖူးခဲ့တာ၊ ဒီမော်လမြိုင်ကနေ ဘယ်လိုသွားရတာလဲ”

“လွယ်ပါတယ်၊ မော်လမြိုင် ကျိုက္ခနဲ့ သင်္ဘောဆိပ်ကနေ ချောင်းနှစ် ခွကို သင်္ဘောစီးသွား၊ ချောင်းနှစ်ခွ ရောက်ပြီးရင် ဒေါ်ဒင်ဒင်အင်းကို ဆက် သွားရဲ့ပဲ၊ လမ်းလျှောက်သွားလို့လဲရ တယ်၊ ခုဆို ကားလမ်းပေါက်နေပြီ”

“အဲဒီဒေါ်ဒင်အင်းက ဒေါ်ဒေါ် ဇာတိ ဖားသိမ်ရွာနဲ့ နီးသလား”

“ဖားသိမ်ရွာနဲ့တော့ နည်းနည်း လှမ်းတယ်၊ ထရုံတောင် မြောက်ဘက် ကွက်စိမ်ရွာနဲ့ သရက်ကုန်းရွာနားမှာ

ရှိတာ၊ တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ အင်းကြီး ပေါ့ကွယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာနဲ့တင် ကျွန် တော် စိတ်ဝင်စားလာပြီ၊ အဲဒီ ဒေါ်ဒင် ဒင်အင်းရဲ့ ထူးဆန်းတာတွေ ပြောပြပါ လား”

“ထူးဆန်းသလားတော့ မသိဘူးနဲ့၊ ရှေ့မိ နောက်မိ လူကြီးတွေ ပြောပြ တာကတော့ ရဟန္တာတစ်ပါးကို ပြင်ဆင် မိလို့ ပြစ်ဒဏ်သင့်နေတဲ့ ဒေါ်ဒင်ဒင်အင်း တဲ့၊ ခု ဒေါ်ဒင်ဒင်အင်းကြီးရှိတဲ့ မြေက ဟာ ဟိုနှစ်ပေါင်းများစွာက စည်ကား လှတဲ့ ဘုရင့်မင်းနေပြည်တော် ဖြစ် တယ်၊ ရဟန္တာကို ရဟန္တာမှန်း မသိဘဲ ပြစ်မှားမိခဲ့လို့ မြေငလျင်ဒဏ် ခံခဲ့ရ ပြည်ပျက်ခဲ့ရတာတဲ့၊ ဒေါ်ဒင်ဒင်အင်းကြီး ရဲ့ ရာဇဝင်က ဒီလိုကွယ်”

ဤအရပ် ဤဒေသတွင် သူတို့က မတွေ့ဖူးသောရဟန်းတစ်ပါး သူတို့ ကြွလာသည်ကို တွေ့နေရသည်။ နေ့ရက်ဆက် နံနက်တိုင်း ဆွမ်းခံကြွနေ နေသည်။

ဘုရင့်နန်းတော်အနီး အထိပင် ရောက်ရှိ ဆွမ်းခံနေ သော ထိုရဟန်းကို နန်းတော် လေသာ မှ ကြည့်နေသော ဘုရင်မင်းမြတ် တို့ တိုင် တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ယခင်က မမြင်ဖူးသော ရဟန်းဖြစ်သည်။ နန်းတော်အနီးအနားအထိ သွားလာခြင်း ဖြစ်သည်။

နေ့စဉ်လိုလို မြင်တွေ့နေ သော ဘုရင်မင်းမြတ်က ထိုရဟန်းကို စိတ်ဝင်စား ရှိလာသည်။ ထူးခြားသော ဖြင့် ဆွမ်းခံနေသော ထိုရဟန်းတို့ မင်းမြတ် စိတ်ထဲတွင် ကိုးကွယ် ကပ်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထို ရဟန်းတော် သည် အရပ်က ဆွမ်းခံကြွလာပါ သော်လည်း မည်သည့် နေရာဒေသတွင် နေထိုင်ပါသနည်း စသည်တို့ကို မသိပါ။

အကယ်၍ ထိုရဟန်းသာ ခွင့်ပြု
သည်ဆိုလျှင် နေရာထိုင်ခင်းအပြင်
ကျောင်းဆောက်လုပ် လှူဒါန်းဒါနပြုလို
သည်။

ထိုအတွေးများဖြင့် ဘုရင်မင်း
မြတ်မှာ ထိုရဟန်းအကြောင်း ပို၍သိချင်
လာသည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့်
ထိုကြည်စိတ်ချသော အမတ်တစ်ဦးအား
အနီးသို့ ခေါ်ယူကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ်
မာကြားသည်။

“မနက်တိုင်း နန်းတော်အနီးထိ
ဆွမ်းခံကြွလာတဲ့ ရဟန်းတော်တစ်ပါးကို
သတိထားမိတယ်။ အဲဒီရဟန်း ဘယ်
အရပ်ကကြွလာသလဲ၊ ဘယ်မှာသီတင်း
သုံးသလဲ၊ အဲဒါကို အမတ်မင်း စုံစမ်းပြီး
အပြန်ပြန်လည်လျှောက်တင်ပါ”

“အရှင်မင်းမြတ် အမိန့်တော်
အတိုင်းဆောင်ရွက်ပါမယ်”

“ဒါပေမယ့် တိတ်တဆိတ်သာ
စမ်းပါ။ ရဟန်းမသိစေနဲ့ အမတ်မင်း”
ဘုရင်မင်းမြတ် တာဝန်ပေးချက်
အရ အမတ်မင်းက နံနက်ပိုင်း ဆွမ်းခံ
ကြွလာသော ရဟန်းနောက်သို့ တိတ်
တဆိတ် လိုက်လံကြည့်ရှုခဲ့သည်။

ထိုသို့ လိုက်လံ ကြည့်ရှုရာတွင်
အမတ်မင်းရဲသား အရပ်သား အသွင်
အဆင်၍ ထိုရဟန်းနောက်သို့ နောက်
ဆောင်ခံ လိုက်ကြည့်ခဲ့သည်။

ထိုရဟန်းသည် အချိန်အတော်
ကြာလှည့်လည်ဆွမ်းခံကြွသည်။ သပိတ်
ကြည့်ရာမှ ဆွမ်းများရသည်နှင့် မြို့ပြင်သို့
ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် တာဝန်ပေးထား
သော အမတ်မင်းက ထိုရဟန်းနောက်
ဆွမ်းခံကမ်းမှ လိုက်ပါကြည့်ရှုခဲ့သည်။

ထိုရဟန်းသည် မြို့ပင်တောအုပ်
အတွင်း ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။
အမတ်မင်းလည်းနောက်မှတိတ်တဆိတ်
လိုက်သွားခဲ့သည်။

တောအုပ်အတွင်း အတန်ငယ်
ကြည့်ရှုပြီး တဲတစ်လုံးကို လှမ်းတွေ့
သည်။

အမတ်မင်းက တစ်နေရာမှ ပုန်း
အောင်းကြည့်ရှုနေခဲ့သည်။ ရဟန်းသည်
ထိုတဲအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့သည်။
ထိုရဟန်းရောက်လာပြီး အသံပြုလိုက်
သည်နှင့် တဲအတွင်းမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦး
နှင့် ကလေးငယ်တစ်ဦးတို့ ထွက်လာ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အမျိုးသမီးက သပိတ်ကို လှမ်း
ယူလိုက်သည်။ ထိုခဏမှာပင် ရဟန်း
က ဝတ်ရုံထားသောသင်္ကန်းကိုချွတ်ကာ
လူသာမန်တို့ ဝတ်ဆင်သော ပုဆိုး၊
အင်္ကျီတို့နှင့် လဲလှယ် ဝတ်ဆင်လိုက်
သည်။

ထို့နောက် သပိတ်တွင်းမှ ဆွမ်းခံ
ရလာသော ထမင်းဟင်းများကို မိသားစု
သုံးဦး ဝေမျှစားသောက်ကြတော့သည်။
ထိုအဖြစ်အပျက်ကို မလှမ်း
မကမ်းမှ တိတ်တဆိတ်ချောင်းမြောင်း
ကြည့်ရှုနေသော အမတ်မင်းက အလုံးစုံ
အဖြစ်အပျက်ကို သိရှိသွားတော့သည်။
အဖြစ်အပျက်ကို တွေ့ရှိသော အမတ်
မင်းက ဤသို့တွေးလိုက်သည်။

ထိုသူသည် ရဟန်းအစစ်မဟုတ်
ချေ။ ရဟန်းတု ရဟန်းယောင်သာ
ဖြစ်ရမည်။ ရဟန်းအယောင်ဆောင်ကာ
ဆွမ်းခံ၍ မိသားစုကို ကျွေးမွေးနေခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွားတော့သည်။

အဖြစ်မှန်ကို သိရှိပြီးသည်နှင့်
အမတ်မင်းက တိတ်တဆိတ် တောအုပ်
အတွင်းမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ပြီးနောက် နန်းတော်သို့ ပြန်လာ
သည်။ နန်းတော်သို့ ပြန်လာစဉ် အမတ်
မင်းက တစ်လမ်းလုံး တွေးတောလာခဲ့
သည်။

ထိုသူသည် ရဟန်းအယောင်
ဆောင်ထားသူသာ ဖြစ်သည်။ ရဟန်း
အယောင်ဆောင်ပြီး မိသားစုကို ရှာဖွေ
ကျွေးမွေးနေသူသာ ဖြစ်သည်။

ဘုရင် မင်းမြတ်ထံ အဖြစ်မှန်
သာ လျှောက်တင်လိုက်ပါက ထိုသူတို့၏
မိသားစု မင်းပြစ်ဒဏ်သင့်ကာ အသတ်
ခံကြရပေတော့မည်။

အမတ်မင်းက စိတ်ကောင်းသို့
ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး အသက်ကိုလည်း
မသေစေလိုပါ။

မည်သို့ ပြန်လည် လျှောက်တင်
ရမည်ကို တွေးလာရင်းဖြင့် နန်းတော်သို့
ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အမတ်မင်း၊ အဲဒီ
ရဟန်း ဘယ်မှာ သီတင်းသုံးနေသလဲ”

“မှန်လှပါ အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်
တော်မျိုး ထိုရဟန်းနောက်က လိုက်
လံကြည့်ရှုခဲ့ရာ မြို့စွန်တောအုပ်အတွင်း
သို့ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် တော
အုပ်အတွင်းသို့ လိုက်ဝင်သွားခဲ့ရာ လုံးဝ
ရှာမတွေ့ဘဲ ထိုရဟန်း ပျောက်ကွယ်
သွားခဲ့ကြောင်းပါ”

ထိုသူ၏ မိသားစု အသတ်ခံရ
မည်စိုး၍ အမတ်မင်းက အဖြစ်မှန်ကို
လွှဲပြောင်းလျှောက်တင်လိုက်သည်။

တောအုပ်အတွင်း ထိုရဟန်း
ပျောက်ကွယ်သွားကြောင်းလျှောက်တင်
လိုက်သဖြင့် ဘုရင်မင်းမြတ် ထိုရဟန်း
ကို ပိုမို စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့သည်။

ထိုရဟန်း အကြောင်းကို ပို၍
သိချင်လာခဲ့သည်။

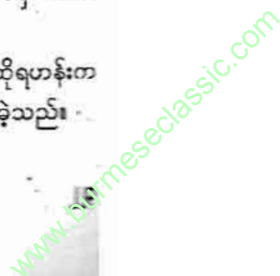
ထိုရဟန်းမှာလည်း နေ့စဉ် ဆွမ်း
ခံကြွလာနေမြဲ ဖြစ်သည်။ ဘုရင်မင်း
မြတ်ကလည်း မြင်တွေ့နေမြဲပင် ဖြစ်
သည်။ တောအုပ်ထဲ ဝင်ရောက် ပျောက်
ကွယ်သွားသည်ကို ပို၍ စိတ်ဝင်စား
ဖြစ်လာသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ် မကျေနပ်ဘဲ
ဖြစ်နေသည်။

ထို့ကြောင့် ဘုရင်မင်းမြတ်က
ပို၍ ယုံကြည်စိတ်ချရသည့် အတွင်းလူ
နောက်ထပ် အမတ်တစ်ဦးကို ထိုရဟန်း
အကြောင်း စုံစမ်းကြည့်စေပြန်သည်။

နောက်ထပ် တာဝန်ပေးသည့်
အမတ်လည်း ထိုရဟန်းလည်း ဆွမ်းခံ
ကြွပြီး အပြန်တွင် နောက်မှ တိတ်
တဆိတ်လိုက်သွားခဲ့သည်။

ယခင်အတိုင်းပင် ထိုရဟန်းက
တောအုပ်အတွင်း ဝင်သွားခဲ့သည်။

ထို့နောက် မိသားစုနှင့် ဆွမ်းခံ
၍ ရလာသည့် ထမင်းဟင်းများ ပိုင်းစွဲ
စားသောက်ကြသည်။ ထိုအဖြစ်ကို
အမတ်က မြင်တွေ့သွားသည်။ အဖြစ်
မှန်ကို သိရှိသည့် ထိုအမတ်က တိတ်
တဆိတ် နန်းတော်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ ညီလာခံတွင်
ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ မိမိတွေ့မြင်သိရှိခဲ့
သည့်အတိုင်းအဖြစ်မှန်ကို လျှောက်တင်
လိုက်တော့သည်။ အဖြစ်မှန်ကို သိရှိ
သွားသည့် ဘုရင်မင်းမြတ်က...

“သင်္ကန်းကို ခုတုံးလုပ်တဲ့ ရဟန်း
တုတော့ သတ်ရင်သေတော့မှာပဲ။ သာ
သနာကို ညှိုးနွမ်းအောင်လုပ်နေတာ။
သတ်ရင်တော့ အပြစ်မဲ့တဲ့ ကလေးနဲ့
မိန်းမလဲ သေကြရမယ်။ ဒီတော့ အသေ
မသတ်ဘဲ ဒီရဟန်းတုကို ပညာပေးရ
တော့မယ်။ ကဲ၊ အမတ်ကြီး။”

“မှန်ပါဘုရား၊ မိန့်တော်မူပါ။
အမိန့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်။”

“ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန် မနက်
ဆွမ်းခံချိန်ကစပြီး အမိန့်အတိုင်း ဆောင်
ရွက်ကြပေတော့၊ ဆွမ်းခံကြွလာတဲ့
ရဟန်းတစ်ပါးကို ဘယ်သူမှ ဆွမ်း
မလောင်းစေနဲ့။ သပိတ်အတွင်းကို တံ
တွေး အညစ်အကြေးများ ထွေးထည့်
ကြစေ၊ အညစ်အကြေးများ သပိတ်
အတွင်း ရောက်ရှိသွားအောင် ဆောင်
ရွက်ကြစေ၊ ဒါမှ ဒီရဟန်းတု နောင်တ
ရမှာ။”

“မှန်ပါဘုရား၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး
အမိန့်တော်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပါမယ်။”

“နန်းတော်အနီးအနားသာမက
ရပ်ကွက် ကျေးရွာများအထိ ဆွမ်း
လောင်းသူတွေသိအောင် လှည့်လည်ပြီး
အမိန့်တော်ကို သိအောင်ဆောင်ရွက်
ကြစေ မောင်မင်းတို့။”

မှူးကြီး မတ်ကြီးများက ဘုရင်
မင်းမြတ်အမိန့်တော်အတိုင်း ပြည်သူ
များသိရှိအောင် ကြေညာမှု ပြုကြရ
သည်။ အနီးပတ်ဝန်းကျင် ရပ်ကွက်
မကျန် မြို့စွန်အထိ တိုင်အောင် အမိန့်

တော်ကို လှည့်လည်ကြေညာကြသည်။
တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် ထူး
ဆန်းသော ထိုသတင်းက မြို့စွန် ကျေး
ရွာများအထိ ညတွင်းချင်း ပျံ့နှံ့သွား
တော့သည်။ နောက်ဆုံး ထိုသတင်းကို
ဆွမ်းခံကြွနေကျ ရဟန်းအတုအယောင်
ပင် သိရှိသွားတော့သည်။

မိမိရဟန်းတုဖြစ်ကြောင်း ဘုရင်
မင်းမြတ်ပင် သိရှိသွားခဲ့သဖြင့် မင်းမြတ်
ဒဏ်သင့်မည်ကို ကြီးစွာတုန်လှုပ်မှုဖြစ်ခဲ့
သည်။ မိသားစုတစ်ခုလုံး အသတ်ခံရ
မည်ကို စိုးရိမ်လာသည်။ အသက်မသေ
ချင်၍ ကြံရာမရဖြစ်ကာ လက်ရှိနေထိုင်
ရာ တောအုပ်မှ အခြားဒေသတစ်ခုသို့
မိသားစုနှင့်အတူ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်
သွားတော့သည်။

ထိုသူ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်
သွားပြီး နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ခန့်တွင် တိုက်
ဆိုင်စွာပင် ရဟန်းတော်တစ်ပါးဆွမ်းခံ
ကြွရောက်ရှိလာပြန်သည်။ ကြည်ညို
ဖွယ်ရာအဆင်း ဣန္ဒြေဖြင့် ဖူးတွေ့ရ
သည်။

ဆွမ်းများ လောင်းလျှလိုသော်
လည်း မင်းမြတ်ဒဏ်သင့်မည်စိုး၍ အမိန့်
ထုတ်ပြန်ထားသည့်အတိုင်း မည်သူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဆွမ်းမလောင်း
ကြပေ။

ဆွမ်းဟင်းထမင်းများ မလောင်း
လျှရုံသာမက ဘုရင်အမိန့်တော်အတိုင်း
ထိုရဟန်းသပိတ်အတွင်းသို့ တံတွေး၊
အညစ်အကြေးများကို ထွေးထည့်ကြ
သည်။

သို့သော် ထိုရဟန်းက မည်သို့မျှ
တုန်လှုပ်မှုမရှိ။ အံ့ဩခြင်းမရှိဘဲ ဆက်
လက် ဆွမ်းခံကြွသည်။

ဆွမ်းရပ်သည့်အိမ်တိုင်း ဆွမ်း
မလောင်းဘဲ သပိတ်အတွင်းသို့ တံတွေး
များ ထွေးထွေးထည့်ကြသည်။ မသင့်
တော်မှန်း သိကြသော်လည်း ဘုရင်မင်း
မြတ်အမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့ကြပါ။

ရဟန်းတော်လည်း ခရီးစဉ်
အတိုင်း ဆက်လက် ဆွမ်းခံကြွသွား

သည်။ ဆွမ်းဟင်း ဆွမ်းထမင်းများ
သည့်အပြင် သပိတ်အတွင်းသို့ တံတွေး
များသာ ထွေးထည့်ကြသည်ကို ရဟန်း
တော် တွေ့နေရသည်။

ရဟန်းတော်လည်း နားမလည်
အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နေအတန်ဖြင့်
သည်အထိ ဆွမ်းမရခဲ့ပါ။ လောင်းသူ
မည်သူလည်း မရှိခဲ့ပါ။ ဆွမ်းခံရင်
တဖြည်းဖြည်း မြို့အပြင်ဘက်သို့ရောက်
လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး မြို့စွန်ရှိ ကြီးမား
သော ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုသို့ ရောက်
သည်။ ဆွမ်းရလိုငြား ရဟန်းတော်
ဥယျာဉ်ရှေ့တွင် ဆွမ်းရပ်သည်။

ထိုဥယျာဉ်မှာ ဘုရင်မင်းမြတ်
ပိုင်သည့် ပန်းဥယျာဉ်ကြီး ဖြစ်သည်။
ဘုရင်နန်းတော်သို့ နေ့စဉ် ပန်းများ
ဆက်သနေရသော ဥယျာဉ်ဖြစ်သည်။

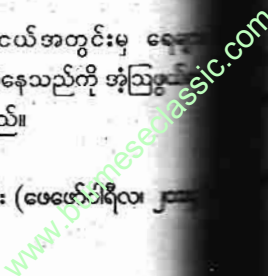
ထိုဥယျာဉ်ကို ဥယျာဉ်မှူး ဇနီး
မောင်နှံနှစ်ယောက်က ပန်းများကို ပြု
ပျိုးထောင် စိုက်ပျိုးကြသည်။ မကြာ
ဆွမ်းခံကြွလာသော ရဟန်းတော်
ဥယျာဉ်မှူးလင်မယားက တွေ့ရှိသွား
ခဲ့သည်။

ဥယျာဉ်မှူး ဇနီးမောင်နှံတို့
ဆွမ်းလောင်းလျှလိုသဖြင့် ဥယျာဉ်
အတွင်းသို့ ကြွရောက်ပါရန် ပင့်ခေါ်
သည်။

ထို့နောက် သပိတ်ကို လှည့်
လိုက်သည်။ ဆွမ်းများ လောင်းလျှ
သပိတ်ကို ဖွင့်လိုက်စဉ် သပိတ်အတွင်း
မမျှော်လင့်သောတံတွေးအညစ်အကြေး
များကို အံ့ဩဖွယ်ရာတွေ့လိုက်ရသည်။

ဥယျာဉ်မှူးက သပိတ်ကို ရှောင်
ဆေးကြောပြီး မြေပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်
သည်။ သပိတ်အတွင်းမှ ရေများ
ပေါ်သို့ သွန်ချလိုက်စဉ် ရေများ ဆူ
လာပြီး တွင်းငယ်တစ်တွင်း ဖြစ်ပေါ်
သည်။

တွင်းငယ်အတွင်းမှ ရေများ
လည်း ဆူပွက်နေသည်ကို အံ့ဩ
တွေ့လိုက်သည်။

ထူးဆန်းသော အဖြစ်ကြောင့် ဥယျာဉ်များက ရဟန်းတော်ကို ငေး၍ ငြည့်နေမိသည်။

သတိဝင်လာသော ဇနီးဖြစ်သူက လင်ယောက်ျား၏ လက်တွင်းမှ သပိတ်ကို လှမ်းယူကာ ထပ်မံဆေးကြောသည်။ အညစ်အကြေးများ သန့်စင်သလောက် ရှိသွားတော့မှ သပိတ်ထွင်းမှ ရေများ မြေပေါ်သို့ သွန်ချနိုင်သည်။ ထိုစဉ်မှာလည်း ရေများ ဆွတ်လာပြီး တွင်းငယ်တစ်တွင်း ထပ်မံခြစ်ပေါ်လာပြန်သည်ကို မယုံကြည်နိုင်ဖွယ်ရာ တွေ့ရပြန်သည်။ ဆူပွက်နေသော တွင်းငယ်နှစ်တွင်းမှ ရေများကို ကြည့်ရင်း မှင်တက်မိနေခဲ့သည်။ ရဟန်းတော်က သတိမေးလိုက်တော့မှ အသိများ ဝင်လာကြသည်။

သူတို့အနီးတွင် တွင်းငယ်နှစ်တွင်း ဖြစ်ပေါ်နေပြီး တွင်းအတွင်းမှ ရေများ ဆွတ်နေသည်ကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့သော မျက်နှာများဖြင့် ငေးငြည့်နေကြသည်။

“ဒကာကြီးတို့ စေတနာကြောင့် ကောင်းကျိုးခံစားရမှာပါ။ လာမယ့် သပိတ်အတွင်း ဒီဒေသဟာ မြေငလျင် အန္တရာယ်ကြုံတွေ့ရလိမ့်မယ်။ တော်လှန်သည့်ခဲပြီး အကြီးအကျယ်ပျက်စီးတာ ကြုံတွေ့လိမ့်မယ်။ ဘေးလွတ်ရာကို ရောက်ရှားကြပေတော့”

ရဟန်းက ထိုကဲ့သို့ မိန့်ကြားပြီး ကောင်းကင်ခရီးမှ ဈာန်ဖြင့် ကြွသွားသည်ကို ဥယျာဉ်မှူးလင်မယား တွေ့မြင်ကြရသည်။

ဥယျာဉ်မှူးလင်မယားက လက်ခံခိုင်း ရှိခိုးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ရှင်မရေ တို့ကုသိုလ်ထူးတာပဲ။ ရဟန္တာအရှင်အစစ်ကို လောင်းလျှာလိုက်တာပဲ။ ဘာကြောင့် သပိတ်အတွင်းကို ညစ်ညမ်းအကြေးတွေ ထည့်ကြတာလဲ။ အပြစ်ကြောင့် ငလျင်တော်လည်း ခံကြရမယ် ထင်ပါရဲ့။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်က ဘေးကိုကြိုတင်သိမြင်လို့

မိန့်ကြားတာဖြစ်မယ်။ လိုအပ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းပြီး ဘေးလွတ်ရာကို သွားကြစို့”

ဥယျာဉ်မှူးက အရှင်မင်းမြတ်အတွက် စာတစ်စောင်ရေးသားထားခဲ့သည်။

စာပါ အကြောင်းအရာများမှာ ရဟန္တာအရှင်သူမြတ်ကို ပြစ်မှားစော်ကားမိသည့်အတွက် တော်လည်းငလျင်ဒဏ်ခံရမည့် အကြောင်းဖြစ်သည်။ ထိုစာကို မြင်သာသည့်နေရာတွင်ထားခဲ့ပြီး အထုပ်အပိုးများဖြင့် ဘေးလွတ်ရာသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားပါတော့သည်။

ဥယျာဉ်မှူးဇနီးမောင်နှံ မရှိတော့သဖြင့် နန်းတော်သို့ ပန်းပွဲမည့်သူလည်း မရှိတော့ပေ။ နန်းတော်သို့ ပန်းများ မရောက်သည်မှာ ရက်အတန်ကြာခဲ့ပြီ။ အဖြစ်မှန်ကို သိလို၍ ဘုရင်မင်းမြတ်က ပန်းဥယျာဉ်သို့ လူလွတ်စုံစမ်းမှု ပြုစေခဲ့သည်။

ပန်းဥယျာဉ်သို့ ရောက်ရှိသော ဥယျာဉ်မှူးဇနီးမောင်နှံကို မတွေ့ရတော့ဘဲ လူသူကင်းမဲ့နေသည်။

ထိုစဉ် မင်းကြီးအတွက် ဥယျာဉ်မှူး ရေးသားထားရစ်ခဲ့သည့် စာကို တွေ့ရှိသွားကြသည်။ စာကိုဖတ်ရတော့မှ အကြောင်းစုံ သိရတော့သည်။

ရဟန္တာကို ရဟန္တာမှန်း မသိဘဲ ပြစ်မှားစော်ကားမိလေခြင်းဟု နောင်တကြီးစွာ ရခဲ့ကြသည်။ ချက်ချင်းပင် ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ သတင်းပို့ လျှောက်ထားကြသည်။

ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း ကြီးစွာ ပူပန်မှု ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ခဲ့ရသည်။ ရဟန္တာကို ပြစ်မှားမိလေခြင်းဟု နောင်တရခဲ့သည်။ ဥယျာဉ်မှူး၏ စာထဲတွင် တစ်ပတ်အတွင်း ငလျင်တော်လည်းဒဏ်ခံရမည်ဟု ရေးသားထားသည်။

ဘုရင်ကြီးလည်း ယုံကြည်သက်ဝင်ကာ ဤဒေသမှ ထွက်ခွာရန် စီစဉ်ရတော့သည်။

ကျောက်မျက်ရတနာ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာ၊ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထားများ စီစဉ်ပြီး နန်းတော်မှ ဝေးရာအရပ်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

နောက်လိုက်နောက်ပါ အခြံအရံများဖြင့် နန်းတော်မှ ထွက်ခွာစမှာပင် ငလျင်တော်လည်း မြည်ဟည်းသံများ ထိတ်လန့်ဖွယ်ကြားရသည်။

ငလျင်တော်လည်း မြည်ဟည်းသံများ တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသည်။ မကြာမီ ငလျင်တော်လည်း မြည်ဟည်းသံကြီးနှင့်အတူ မြေပြင်မှာ သွက်သွက်ခါ လှုပ်ခတ်လာသည်။

ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ ဗိုလ်ခြေများ အလဲလဲအပြိုပြို ဖြစ်ကုန်သည်။ ရုတ်တရက် မြေပြင်ကြီးကွဲအက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ဘုရင်မင်းမြတ်နှင့်တကွ ဆင်၊ မြင်း၊ ရထား၊ လူများအားလုံး မြေပြင်အောက်သို့ ကျရောက် နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်နှင့် တစ်ပြိုင်တည်းမှာပင် ဘုရင် နန်းတော်တည်ရှိရာ မြို့တော်ကြီးမှာလည်း မြေအောက်သို့ နစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားပါတော့သည်။

ဒေါင်ဒင်အင်းကြီး၏ ရာဇဝင်ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ် ရှည်လျားစွာ ပြောပြခဲ့သည်။

ဒေါ်အုန်းကြည်က စကားပြောသည်ကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီး ရေနှေးကြမ်းသောက်လိုက်သည်။

“ဒေါ်ဒေါ် ပြောပြတဲ့ ဒေါင်ဒင်အင်းရာဇဝင်က ပုံပြင်လိုလို ဒဏ္ဍာရီလိုဖြစ်နေပေမယ့် ထူးဆန်းပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ရဟန္တာအရှင် သူမြတ်မှန်းမသိဘဲ ပြစ်မှားစော်ကားခဲ့မိလို့ မြို့နဲ့ နန်းတော်ကြီးအားလုံး မြေအောက် နစ်မြုပ်သွားတာပေါ့”

“သိပ်မှန်တာပေါ့။ မြေငလျင်ခပြီး မြို့နဲ့ နန်းတော်ကြီး တစ်ခုလုံး မြေအောက်နစ်မြုပ်သွားတာဟာ ရဟန္တာ

အစစ်ကို စော်ကားပြစ်မှားမိလို့ပဲကွယ်၊ ခု ဒေါင်ဒင်အင်းကြီးဟာ ဘုရင့်နန်း တော်နေရာလို့ ပြောကြတယ်။ ဒေါင်ဒင် အင်းဟာ ထူးဆန်းတာတွေ ရှိသေးတယ် ကွယ်”

“ဘာတွေလဲ ပြောပြပါဦး”

“ဒဏ္ဍာရီလို ပုံပြင်လို ဖြစ်ပေမယ့် ရဟန္တာရဲ့ သပိတ်ထဲက အညစ်အကြေး တွေကို သန့်စင်ပြီး သွန်ပစ်ခဲ့လို့ ရေပူ တွင်းတွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီ ရေပူတွင်းနှစ်တွင်းဟာ ခုချိန်ထိ ရှိနေဆဲ ပဲ။ တပေါင်းလပြည့်နေ့ အင်းဖွင့်ပွဲအချိန် ဆိုရင် ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည်တွေတောင် ရောက်လာတတ်တယ်။ ရေပူကန်ငယ်ထဲ က ရေတွေခုပ်ယူ အအေးခံပြီး အဲဒီရေ ကို ချိုးကြတယ်။ အဲဒီရေကို ချိုးရင် ရောဂါမျိုးစုံပျောက်တယ်လို့ ယုံကြည် ကြတယ်။

တချို့ဆိုရင် အဲဒီ ရေပူတွေနဲ့ ကော်ဖီတောင် ဖျော်သောက်ကြတာ ကွယ်။ ဆင်မြင်းပုထိုးတွေ မြေအောက် နှစ်မြှုပ်သွားတာ လမုအိ လမုအိုက် ဘုရားအနီးမှာလို့ ပြောကြတယ်”

“အဲဒီဘုရားတွေ ခုထက်ထိရှိနေ သေးလား၊ ဘယ်နားမှာလဲ”

“ခုထက်ထိ အထင်အရှား ရှိနေ တယ်။ ကြာအင်းဆိပ်ကြီး အထက်နား က ကျိုက်ခုံရွာအနီးမှာ လမုအိ၊ လမု အိုက် ဘုရားရှိနေတယ်”

“ဥယျာဉ်မှူး လင်မယားနှစ် ယောက် ထွက်ပြေးသွားပြီး ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်သေးလဲ သိရင် ပြောပြပါဦး”

“အဲဒီ ဥယျာဉ်မှူးလင်မယားဟာ ကိုယ့်ဇာတိကို ဘယ်စွန့်ခွာချင်ပါ့မလဲ။ အသက်ဘေးကြောင့်သာ ထွက်ပြေးခဲ့ ကြရတာ။ နောက်ဆုံး ခု မွန်ပြည်နယ် ထဲက မုဒုံမြို့ကိုရောက်သွားကြတယ်တဲ့။ မုဒုံကန်တော်ကြီးအနီးမှာ ရင်ကွဲနာကျ ပြီး သေကြတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ တချို့ကလဲ အဲဒီလင်မယား သေပြီး မုဒုံကန်တော်ကြီးမှာ အစောင့်ဖြစ်နေ တယ်လို့လဲ ပြောကြတယ်ကွယ်”

“ဒေါင်ဒင်အင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ထူးဆန်းတာတွေရှိသေးလား ဒေါ်ဒေါ်”

“သိပ်ရှိတာပေါ့။ ထူးဆန်းတာ တွေပြောမကုန်နိုင်အောင်ပါပဲ။ ဒေါင်ဒင် အင်းကနေ မျှော်ကြည့်လိုက်ရင် ဟိုဝေး ဝေးမှာ တောင်ကုန်းတစ်ခုတွေ့ရမယ်။ အဲဒီတောင်ကုန်းကို အဝေးက လှမ်း ကြည့်ရင် စပါးပုံတွေလိုလို ကျောက်သံ ပတ္တမြားပုံတွေလိုလို ပေါ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဘုရင့်ပုဆိုးရက်လုပ်တဲ့ ရက် ကန်းစင်ပုံတွေ ပေါ်နေတယ်။ အဝေးက မြင်ရ ထင်ရတာနော်။ အနား ရောက် သွားတော့ တောင်ကုန်းသာ ဖြစ်နေ တယ်။ မထူးဆန်းဘူးလား၊ ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်မှ ပိုသိရမယ်”

“တပေါင်းလပြည့်နေ့မှာ အင်း ဖွင့်ပွဲနော်၊ ငါတွေကော တော်တော်ရရဲ့ လား”

“အေး မင်းမေးလို့ဆက်ပြောရဦး မယ်။ ဖားသိမ်ရွာဟာ ကရင်တိုင်းရင်း သားတွေ အများဆုံးနေထိုင်တဲ့ရွာကြီး ပေါ့။ အင်းလေလံဖွင့်ပွဲမှာ ကရင် ဗမာ နှစ်ဘာသာနဲ့ကြေညာပေးရတာ။ လေလံ ရတဲ့ လှေအစီးတစ်ရာကျော်လောက်က ကွန်ပစ်ပြီး ငါးဖမ်းကြတာ။ ပိုက်ကွန်ပစ် သူ့အချင်းချင်း စကားများရန်ဖြစ်ဆဲနေ ထိုင်းထွာမိလို့ကတော့ အဲဒီနေ့ ဘာငါး တစ်ကောင်မှ မရတော့ဘူးကွယ်။ သစ် ရွက်တွေသာ ပိုက်ထဲ ပါလာတတ်တယ်။ ဒါကြောင့် လေလံရတဲ့လှေတွေ အချင်း ချင်း ဘယ်တော့မှ စကားမများကြဘူး။ ကရင် ဗမာအားလုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ ငါးဖမ်းကြတာကွယ်”

“တော်တော်ထူးဆန်းတဲ့ ဒေါင် ဒင်အင်းကြီးပဲ။ ဆက်ပြောပါဦး ဒေါ် ဒေါ်”

“ဒေါင်ဒင်အင်းကြီးအကြောင်း ပြောရရင်တော့ ထူးဆန်းတာတွေ အများကြီးပဲကွယ်။ အင်းဖွင့်လို့ ငါးဖမ်း ကြပြီဆိုလဲ ငါးဖမ်းသူတိုင်း တစ်နေ့လုံး ငါးအမျိုးအစား တစ်မျိုးတည်းပဲ ဖမ်းမိ ကြတာ။

ဘယ်သူမှ တခြား ငါးအမျိုး အစားမမိဘူး။ ငါးခုဆို ဖမ်းသူတိုင်း ငါး ခုချည်းပဲ ဖမ်းမိတာ။ ငါးဖမ်းမဆိုလဲ ငါးဖမ်းမချည်းပဲ ဖမ်းတာ။ ငါးရဲ့ဆိုလဲ တစ်နေ့လုံး ငါးရဲ့ချည်းပဲ ဖမ်းဆီးရမိတာ က ဘယ်လောက်အံ့သြဖို့ကောင်းသလဲ တစ်နေ့ကို ငါးတစ်မျိုးတည်းပဲ ရေပေါ် ပေါ်တာကွယ်။ ပထမရက်တွေ ဖမ်းမိတဲ့ ငါးတွေက အကောင်ကြီးကြီးတွေသာ ဖမ်းမိတာ။ အင်းပိတ်ခါနီး ငါးအကောင် ကြီးကြီးတွေ ကုန်သလောက်ရှိတော့မှ ငါးအကောင်သေးသေးလေးတွေ ပေါ် လာတတ်တာ။ ဖမ်းမိတဲ့ ငါးအကောင် ကြီးတွေရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ မီးသွေး တစ်ခဲစီ တွေ့ရတယ်တဲ့”

“ဒေါင်ဒင်အင်းကြီးရဲ့ အဖြစ်ထူး ထူးဆန်း အံ့သြဖွယ်ရာချည်းတွေပဲ လား”

“ပထမပိုင်းရက်တွေမှာ ဖမ်းမိ ရမိတဲ့ ငါးအကောင်ကြီးကြီးတွေသာ ရဟန္တာရဲ့ သပိတ်ထဲ တံတွေးထွေးထည့် ဖို့ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့တဲ့ ဘုရင်မင်းမြတ် သူမိသားစုတွေ ဖြစ်တယ်လို့ ပြောကြ တယ်။ ရဟန္တာကို ပြစ်မှားလို့ ငါးမြတ်စွာ ငရဲကျခံနေရတာတဲ့။ ရေခန်းခါနီး လာတဲ့ ငါးသေးသေးလေးတွေက ဘုရင်မင်းမြတ်အမိန့်နဲ့ ရဟန်းထော် သပိတ်ထဲ တံတွေးထွေးထည့်ကြ မြို့သူမြို့သား တွေလို့ပြောကြတယ်။ ရဟန္တာကို ရဟန္တာမှန်းမသိဘဲ ငြင်း မိတဲ့ အပြစ်က ဘယ်လောက်ကြောက် ကောင်းသလဲ။ ဒီဒေါင်ဒင်အင်းကြီး ထူး ဆန်းပြားတာ ဘယ်မှာရှိတော့မလဲ”

“တော်တော်ကို ဂုဏ်ရဆန်းဆန်း ဒေါင်ဒင်အင်းကြီးပါပဲလား။ တစ်ခါ စကားကြားရုံနဲ့တင် ကိုယ်တိုင်သွား စိတ်ပေါက်လာပြီ။ နောင်နှစ် အင်း လံဖွင့်ပွဲသွားဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်”

“အေးကွယ် မင်းကိုယ်တိုင် တော့မှ ဒေါ်ဒေါ် ပြောပြခဲ့တာပဲ။ ဆိုတာ သိရ တွေ့ရမယ်။ နေ့ပို ပြောပြခဲ့တဲ့ ကျောက်သံ ပတ္တမြား

ဆန်စပါးပုံ၊ ရက်ကန်းစင်ပုံတွေလို အဝေးက ကြည့်ရင်ထင်ရပေမယ့်အနား အနီးရောက်သွားတော့မှ တောင်ကုန်း ကြီးသာ တွေ့ရတဲ့ဟာတွေ၊ သပိတ် ဆေးပြီး သွန်ပစ်လို့ ရေပူတွင်းနှစ်တွင်း ဖြစ်ပေါ်လာပြီး တွင်းထဲက ရေတွေ ဆူ ပွက်နေတာဟာ ခုထက်ထိ အထင် အရှားရှိနေဆဲပါ။

ပြီးတော့ နေ့အလိုက် ငါးတစ် မျိုးတည်းသာ ရေပေါ်ပေါ်တာ တွေဟာ ထူးခြားဆန်းပြားလှတဲ့ ဒေါင်ဒင်အင်း ကြီးထဲမှာသာ ဖြစ်နေတာကွယ်၊ မင်း သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ကိုယ်တွေ့ သိချင်ရင်တော့ ကိုယ်တိုင် သွားကြည့်ပေါ့ကွယ်၊ ဝ. ခေါက်ရောက် ပူးပြီးရင်တော့ နှစ်တိုင်း ဘူးချင်စိတ် ဖြစ်လာမှာ သေချာတယ်။”

“ထူးဆန်းလွန်းပြီ၊ တော်တော် ဝတ္တီရဆန်တဲ့ ဒေါင်ဒင်အင်းကြီးပါပဲ၊ အင်းကြီးရဲ့ ရာဇဝင်ကိုက အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဘယ်လိုမှ ယုံနိုင် စရာမရှိဘူး၊ ရဟန္တာကို ပြစ်မှားမိလို့

ငရဲလားရတဲ့ သင်ခန်းစာပေးနေတဲ့ အင်း ကြီးပေါ့ကွယ်”

“ဒေါ်ဒေါ်နဲ့ တွေ့ရ စကားပြော ရတာ ငတုသုတတော်တော်ရပါတယ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ မောင်သန်းအောင်က စာရေးဆရာဖြစ်နေတယ်ဆို၊ မင်းညီမ တွေပြောပြလို့သိရတာကွယ်၊ ဒီလောက် ထူးဆန်းပြီး အံ့ဩဖို့ကောင်းလှတဲ့ ဒေါင် ဒင်အင်းကြီးအကြောင်း အများပြည်သူ သိအောင် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးလိုက်ပါ လား။”

“ဟုတ်ကဲ့စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဒေါင်ဒင်အင်း ကြီးအကြောင်းရေးပါမယ်”

ထိုသို့ပြောပြီး ဒေါ်အုန်းကြည်ကို ဦးသုံးကြိမ်ချ ကျွန်တော်ကန်တော့လိုက် ပါသည်။ ကျွန်တော် ကန်တော့နေစဉ် ဒေါ်အုန်းကြည်က ဆုတွေပေးပါသည်။

“သာဓုပါကွယ်၊ သာဓု သာဓု၊ ဘေးရန်ကင်းရှင်းပြီး ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာခွင်လန်းပါစေကွယ်၊ စာရေးချင်

ရင်တော့ နောင်နှစ် အင်းဖွင့်ပွဲသွားဖြစ် အောင် ကြိုးစားပေါ့ကွယ်၊ မင်းက ဝန်ထမ်းဆိုတော့ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ် ပါဖို့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲ”

“စိတ်ချပါ ဒေါင်ဒင်အင်းကြီး ဖွင့်ပွဲ သွားဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ်၊ ကျွန်တော်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဒေါ်အုန်းကြည်ကို နှုတ်ဆက် ကန်တော့ပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန် ရောက်သည့်တိုင် ဒေါင်ဒင်အင်းကြီး၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်၊ ဝတ္တီရဆန်လွန်းကာ အဖြစ်များက ကျွန်တော့်အတွေးထဲ စိုးမိုးနေပါသည်။

လာမည့်နှစ် တပေါင်းလပြည့် နေ့ ဒေါင်ဒင်အင်း လေလံဖွင့်ပွဲသို့ ကိုယ် တိုင် သွားရောက်လေ့လာရန် ဆုံးဖြတ် ချက် ချလိုက်မိပါတော့သည်။

(ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ် ကောင်း သော ဒေါင်ဒင်အင်းကြီးအကြောင်း ပြောပြခဲ့သော ဖာဒသိမ်ရွာသူ ဒေါ်အုန်း ကြည်သို့ အမှတ်တရ)

☐ မောင်မောင်မိုးအောင်

ဥါ အရဟံ မေတ္တာ လာဘံ နတ်မျက်စိ ဆရာဦးအောင်စိုး (B.Sc) မော်လမြိုင်

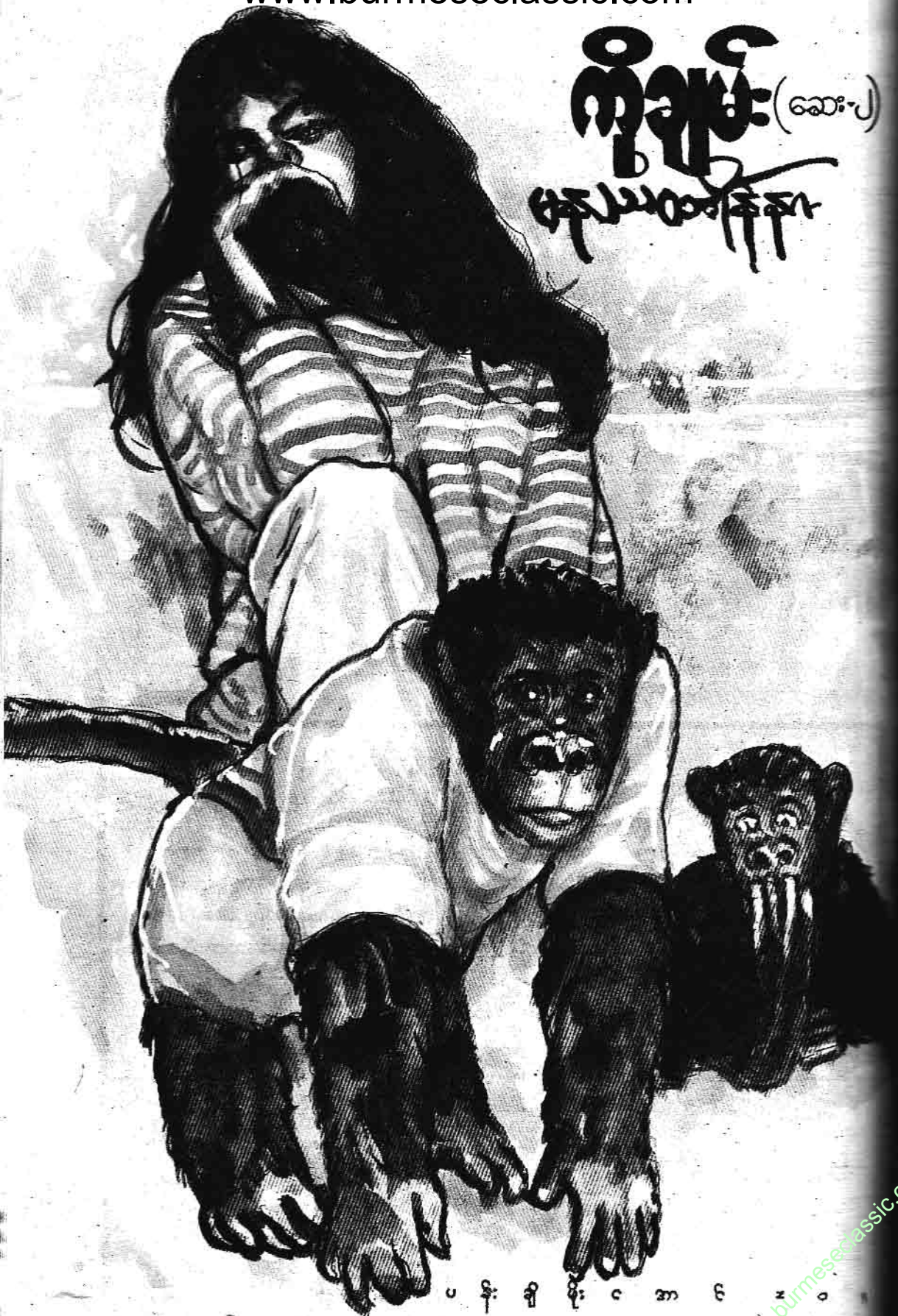
ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက် ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး ကိစ္စရပ်များ၊ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသော ပြဿနာများကို ဗိုက်ထဲမှာ ပုဏ္ဏားလေး ဝင်စားနေသကဲ့သို့ မှန်ကန် သောဟောချက်များ၊ ထိရောက်သော ယတြာများဖြင့် (၅၅)နှစ် တိုင်တိုင် ကူညီ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိသည်။

အောင်မြင်သူတို့ ဆိုကြရာ

- ဟောခန်းတည်နေရာ လမ်းညွှန် ➡ အမှတ်-၁၃၀၊ အောင်တံခွန် သ/မ ပရိဝုဏ်၊ ၁၀-မိုင်၊ ပြည်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဟောပြောချိန် ➡ အစိပမိ (အပြာ)၊ တိုက်ကြီး-ဆူးလေ၊ (၅၁)၊ (၂၃၁)၊ (၅၃)၊ (၇၉)၊ (၂၀၂)၊ တားဦး၍ ဆယ်မိုင်ကုန်းဈေးမှတ်တိုင်တွင် ဆင်းပါ။
- ဆက်သွယ်ရန် ဖုန်း ➡ နံနက် (၉) နာရီမှ ည (၉) နာရီ အထိ ။
- မှတ်ချက် ➡ ဟောခန်း - ၀၉-၇၃၁၀၉၅၅၆၊ အိမ် - ၀၉-၇၃၂၄၄၈၉၇ ။
- ➡ ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်တိုက်ယူပါ။ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ကျွန်း (ဆေး-၂) မာယာဝိဒ္ဓါ

သူတို့အလုပ်ခွင်ကတော့ စက်ဝိုင်းခြင်းပုံ ဖွဲ့ကြည့်စင်ကြီး၏ရှေ့ အောက်ခြေမှာ တည်ဆောက်ထားသည့် စင်မြင့်ထက်မှာ ဖြစ်သည်။ စင်မြင့်ပတ်လည်မှာတော့ အနောက်တိုင်းက လက်ဝဲဘက်မြို့လို ပြင်ထား၏။ ကပွဲရုံတွေ၊ စင်တင်တေးဂီတရုံတွေ၊ ကာစီနိုရုံ ပုံသဏ္ဍာန်တွေနှင့် ဖြစ်သည်။

စင်မြင့်အလယ်မှာတော့ လက်ဝှေ့ကြိုးဝိုင်းတစ်ခု ပြင်ဆင်ထားသေးသည်။ သည်ကြိုးဝိုင်းမှာ သူသင်ထားသည့် မျောက်တွေက ပရိသတ် တဝါးဝါးပွဲကျအောင် အစွမ်းပြကြသည်ပေါ့။

စင်မြင့်ရှေ့ ညာဘက်ထောင့်မှာတော့ ဒရမ် တူရိယာ တစ်စုံ၊ ဘင်ခရာတစ်ခုနှင့် ဝိတာတစ်လုံးထောင်ထားပြီး စင်မြင့် ဘယ်ဘက်နောက်နားမှာ ဆေးရောင်စုံ ခြယ်ထားသည့် ဂျစ်ကားတစ်စီး ရပ်ထား၏။

ပွဲစသည်နှင့် သူတပည့်ကျော် မျောက်တွေက ဒီပစ္စည်း ကိရိယာတွေကို အမျိုးစုံ တီးခတ်၊ မောင်းနှင်ပြကြမည်ပေါ့။ သူတို့လုပ်ပြသမှုကိုလည်း ပရိသတ်တွေက လက်ခတ်ဩဘာ ပေးကြမည်လေ။

လူတွေ တသောသော ရယ်မောနေကြသော်လည်း သူ့ပြကွက်များကား သိပ်တော့လည်း အထူးအဆန်းတွေ မဟုတ်လှ။ လူသာမန်တို့ နေ့စဉ်ပြုလုပ်နေကျ အမူအကျင့်များပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအမူအကျင့်များကို မျောက်များက ပြုလုပ်ပြလိုက်သောအခါမှာတော့ ကြီးစွာသော ရယ်မော ပျော်ရွှင်ဖွယ် ပြကွက်များ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ဒါသည်ပင် ရယ်စရာလည်း ကောင်းသေးတော့။ လူတို့မှ လုပ်နိုင်သည် ဆိုသည်များကို မျောက်တွေက လုပ်ပြနေသည်ကိုး။

သူ သင်ကြားပြသပေးထားသော မျောက်တွေက လူတို့၏ အမူအကျင့်များကို ပြန်လည်ပြုလုပ်ပြသောအခါ ကိုယ်လုပ်နေကျ အမူအရာများကိုပင် ပြန်ကြည့်ရင်း လူတွေ ဘာကြောင့်ရယ်နေကြတာလဲဟု တစ်ခါတစ်ခါ သူစဉ်းစားရင်း ရယ်မိပြန်သေးသည်။

လူတွေလုပ်သလို လိုက်လုပ်သော မိမိ၏ မျောက်များကိုကြည့်ကာ လူတွေ ရယ်နေကြတာကို တိုင် အကွယ်မှ ပြန်ကြည့်ရင်း သူကိုယ်တိုင် ရယ်ပြီးမိရသေးသည်။

လူတွေဟာ ကိုယ်လုပ်နေကျအလုပ်တွေကို သူတစ်ပါး လုပ်တာ မြင်ရင် ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ကြတာပါလိမ့်။ ကိုယ်လုပ်နေတုန်းကတော့ သူတစ်ပါးတွေက ကိုယ့်ကိုမြင်ရင် ရယ်စရာ ဖြစ်နေမလားဟု စဉ်းစားမိကြရဲ့လား မသိ။ အဲသည်လို တွေးကြည့်နေမိတုန်း ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ပြန်သတိရကာ သူ့ဘာသာ သူ ပြန်ပြီးလိုက်မိသေးသည်။

(၁)

ကလေးများ၏ ရယ်သံများမှာ ချစ်စဖွယ် ကောင်းလှ၏။ သာယောင့်သာယာလည်း ရှိသည်။ ဒါ့ကြောင့်လည်း အိမ်ဆည်းလည်းလေးများဟုခေါ်သည်ထင်။ ခုလည်း ကလေးများ၏ သာယာနာပျော် ချစ်စဖွယ်သော ရယ်သံများ ပွဲခင်းအလယ်မှ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာနေပြီ။

သည်လို ရယ်သံများသည် ကလေးများထံမှသာ မဟုတ်၊ လူကြီးများထံမှလည်း ကြွနေမည်နိုင်ဘဲ ထွက်လာအောင် သူ ဖန်တီးနိုင်ခဲ့သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်၏။ ကလေး၊ လူကြီးများမှသာ မဟုတ်၊ ရယ်ရမှာရှက်လှသည့် အပျိုမလေးများထံမှလည်း ရယ်သံတွေ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ထွက်လာအောင် သူလုပ်နိုင်စွမ်းသည်။

ထိုမျှသာမက ရာဇက္ခန္ဓာကြီးစွာ ဆောင်ထားရသော ဇင်းပရိသတ်များကိုပင် သူက ရယ်မော ပျော်ရွှင်နိုင်စေသေးသည်။ နိုင်ငံတကာမှ အကြီးအကဲများကိုပင် သူ့အတတ်ညှော်ဖြင့် ညှိယူဖမ်းစားကာ တာဝန်ဝတ္တရားများ ပီနေသည့် နန်းကျပ်ဖွယ် အချိန်ကာလများမှ သူ ဆွဲထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့ဖူးသည်။

လူများကို ရယ်စေနိုင်သည့် ဓာတ်ငွေ့တစ်မျိုးရှိသည်ဟု သူ ကြားဖူးသော်လည်း -လူတွေကို ရယ်အောင်လုပ်နိုင်ဖို့ အတွက်လောက်တော့ ထိုဓာတ်ငွေ့ပင် သူ့အတွက်မလိုအပ်ဟု သူ ခဲရဲကြီးဆိုလေ့ရှိသည်။ သည်လို ရယ်စေ၊ ပြုံးစေနိုင်ဖို့ကို သူကိုယ်တိုင်ပင် လုပ်စရာမလို၊ သူတပည့် လူသားများက ဆောင် မလုပ်။ လူ့ထက် အဆင့်နိမ့်သည့် သူတပည့်များ ဆောင်နှင့်ပင် ထိုကိစ္စပြီးသည်။ ထိုသို့ အပြောကြီးကြီးကို သိရဲရဲ သူ ဆိုနိုင်လောက်အောင်လည်း သူ သင်ကြားပြသထားသော လူနှင့်အနီးကပ်ဆုံးတူသည့် မျောက်သတ္တဝါများက သူတို့ ကူညီကြ၏။ သူကား မျောက်များကို လိုဗ္ဗာရေးခြားမိအောင်၊ လူတို့နီးပါးမျှ သွားလာလှုပ်ရှား ပြုမူနေထိုင်နိုင်အောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးသော ထရီနီနာပင် ဖြစ်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

အင်း... သူ့ကိုလည်း သူများအမြင်မှာ သည်သို့သာ ရှိလိမ့်မည်ထင်ရဲ့။ သူ အလုပ်ကပြန်ရင် မိကွန်လေးအတွက် မုန့်ဝယ်သွားတာ၊ သူ့အတွက် ဘောက်ဆူးရသမျှကို မိကွန်လေးကို ပေးတာ၊ မိကွန်လေး အိမ်ဝမှာ ကြိုနေတာမတွေ့ရင် ကျီးကန်းတောင်းမှောက် သူ ရှာနေတတ်တာ၊ သူ့ထက် အသက်(၂၀)လောက်ငယ်သည့် မိကွန်လေးနှင့် လိုက်ဖက်အောင် သူဝတ်စားဆင်ယင်ရတာတွေဟာလည်း သည့်ပြင် လူတွေအတွက်တော့ ရယ်ပွဲပွဲစရာပဲ ဖြစ်မည်ထင်ရဲ့။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။

သူက မိကွန်လေးကို ချစ်နေမိသည်ကိုး။

သူ စဉ်းစားလိုကောင်းတုန်း ဂျင်းဘောင်းဘီအိတ်ဝကို နောက်ကနေ လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့် အတွေးစပြတ်ကာ သူ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ဒိုင်ယာနာ၊ မျောက်အိုမကြီး၊ သွားအဖြာသား နှင့် သူ့ကို မော့ကြည့်နေပေ။ သူ့လို လမ်းမတ်မတ် မလျှောက် နိုင်သည့် သတ္တဝါမို့သာ ကုန်းကွေ့နေလို့ သူ့ငုံ့ကြည့်ရပေမယ့် ဒိုင်ယာနာကလည်း မျောက်တွေထဲမတော့ ခပ်ထွားထွားပါ။ သူလည်း သူ့အချိန်အခါတုန်းကတော့ မျောက်မင်းသမီးပါပဲ။

“ဘာလဲဟ ဒိုင်ဒိုင်”

သူက သူ့အကောင်၊ သူ့ကောင်မတွေကို လူလိုပဲ ဆက်ဆံနေကျမို့ လူစကားနှင့်ပဲ မေးလိုက်၏။ ဒိုင်ဒိုင်က ကွင်းထဲကို မေးငြေ့ပြုသည်။ ဟုတ်ပါ။ ပရိသတ်တွေ အတော် စုံနေပြီပဲ။

အင်းလေ... ဆောင်းဘောက်မှာတောင် သီချင်းတွေ ဖွင့်နေပေ။ သည်နှစ်တွေအတွင်းမှာ တရုတ်နိုင်ငံဘက်မှ အတော်အလာများလို့ တရုတ်သီချင်း ဖွင့်ထား၏။

ဒိုင်ဒိုင်က သူ့ခေတ်မဟုတ်တော့လို့ အခန်းကောင်းတွေမှာ ပါဝင်ဖျော်ဖြေခြင်း မပြုလုပ်ရပေမယ့် မိန်းမသားပေမို့ ပွဲချိန်နီးကြောင်း သူ့ကို လာသတိပေးခြင်းပါ။ သည်နေ့က ထိုင်းနိုင်ငံမှာ နူးပိတ်ရက်၊ ကျောင်းပိတ်ရက်လည်းမို့ ဧည့်သည်တွေ များလှသည်။ ကလေးတွေကိုလည်း ကျောင်းအလိုက် ပညာရေး အစီအစဉ် တစ်ရပ်အနေဖြင့် ပို့ပေးကြသည်လေ။

ဟော... တီးလုံးသံစဉ်ပြောင်းကာ အိန္ဒိယတေးသွား တစ်ပုဒ်ကို ဖွင့်ပေးနေပြန်ပြီ။ ပရိသတ်ထဲမှ အိန္ဒိယနွယ်ဖွားတွေ ရောက်ရာခုံတန်းမှ ထကနေကြ၏။ စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံ စင်များ၏ အနိမ့်အမြင့် နေရာများစွာမှ ကနေကြပေ။ ရှေ့တန်းရှိ လူငယ်တစ်ဦးကတော့ လူရှေ့ကိုပင် ထွက်ကာ ခေါင်းခါခါ လက်တယမ်းယမ်းဖြင့် ကနေရဲ့။ အိန္ဒိယသား မဟုတ်သူများကပါ လက်ခုပ်တွေ တီးပေးနေရာ ပွဲဆုလှသည်။

ပွဲထွက်ရတော့မည်မို့ လက်အိတ်စွတ်ကာ လက်ဝှေ့ဘောင်းဘီ ဝတ်ပေးထားသည့် သူ့တပည့်ကျော် ဂျက်ကီပင်တန်းကိုကိုင်ပြီး ရပ်ကာ ဖင်တလှုပ်လှုပ် လိုက်ကနေ၏။

မကြာခင်မှာပဲ ကိုရီးယားတီးလုံး ပြောင်းသွားပြန်သည်။ သည်နှစ်အတွင်း ခေတ်စားလှသည့် အိုပါဂမ်းနန်းစတိုင် သီချင်း၊ ကိုရီးယားခရီးသည်တွေကတော့ ထမက်ကြသို့သော် သူတို့နိုင်ငံမှ ကမ္ဘာတစ်ဝန်း ပေါက်သွားသော သီချင်းမို့ ဂုဏ်ယူစွာ လက်ခုပ်တွေ လိုက်တီးပေးနေကြ၏။

အကအရှိန် မသေသေးသော အိန္ဒိယသားများက ကိုရီးယားသီချင်းနှင့်ပင် ဆက်ကနေကြသေးသည်။ မြင်းနဲနဲ နေဟန် လက်ကောက်ဝတ်ကလေးတွေ တစ်ကလုတ် တစ်လုတ် တလှုပ်လှုပ်နှင့်ပေ။

နေ့ကာလများရောက်ပြီး သင်္ကြန်ရက်များ နီးလာလျှင်တော့ သူတို့နှင့်ကပ်လျက် မြန်မာနိုင်ငံက ဧည့်သည်တွေလည်း အများအပြား လာတတ်ကြရာ မြန်မာသင်္ကြန်သီချင်းတွေလည်း ဖွင့်ပေးတတ်သေးသည်။

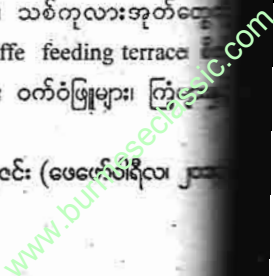
ဒီမှာက မြန်မာအလုပ်သမားတွေလည်း များရာ ဧည့်လိုက်သည်မှ သောက်သောက်လဲ။ သင်္ကြန်ပန်းကုံးတွေစွပ်ဆေး ကြသည့် မြန်မာများကိုလည်း အံ့ဩဘာနန်း တွေကြရ၏။ သူတို့နှင့် ယဉ်ကျေးမှုချင်းလည်း တူလှသမို့ ထိုစဉ်အခါမှာ ဆိုလျှင် ပရိသတ်များသာမက သူတို့လို ဖြေဖျော်တင်ဆက်သူများပင် ပျော်ကြရသည်။

အင်း... မြန်မာဆိုမှ သူ့အချစ်လေး မိကွန်ကား မြန်မာမလေးများနှင့် အတော်ပင်တူလှသည်။ သူနှင့်တွေ့လမ်းပျောက်ပြီး မျက်ရည်ဝိုင်းနေသော မိကွန်ကို မြန်မာပြည်ဘက်မှဟုပင် သူ ထင်မိသေး၏။

မိကွန်လေး မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိပြန်တော့ သူ့ထံတွေ နီးကြွလာပြန်သည်။ နောက်တစ်ပွဲ စရတော့မည့်ထိုင်သူ အပျင်းကြောမဆွဲချင်တော့။ စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွက်လည်စွာဖြင့် သူ့ကောင်တွေကို အသင့်ပြင်ပေးနေမိသည်။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပွဲစဉ် လေးပွဲ တင်ဆက်ရသည့်အခါ သူ့အလုပ်ကို သူပျော်ပါသည်။ သည်အလုပ်ကြောင့်ပင် အိုးနှင့်အိမ်နှင့် နေရပြီး မိန်းမချောချောလေးကိုလည်း တောင်တင့်တယ် ထားနိုင်ခဲ့၏။ အင်း... သည်မိန်းကလေးအကြောင်းကလည်း တွေးပြီးရင်းတွေးချင်နေမိသည့် ဖြစ်ရမှုများပါပဲ။

သူတို့ ဆာဖာရီဝေါလ် (Safari World)ကား မြေပုံနှင့် ပြထားရလောက်အောင်ပင် ကျယ်ဝန်းလှ၏။ ဥယျာဉ်ပန်းမန်နှင့် လမ်းကလေးများ၊ ထိုင်ခုံများကို အထူးလှလှစီစဉ်ပေးထားသည်။ ကြည့်ချင်စရာများကလည်း စုံလင်ထူးချွန်စရာ ငှက်ရောင်စုံကလေးများ လက်ပေါ်ကင်ကာ ဓာတ်ရိုက်နိုင်သည့် Bird show၊ တတ်သိလိမ္မာလှသော လူငယ်များ၏ Orang-Gutan Show၊ သစ်တုလားအုတ်တောင် အစာလှမ်းကျွေးနိုင်သော Giraffe feeding terrace စသည့် ချမ်းမြေ့ဖွယ် မြောက်ဝင်ရိုးစွန်း ဝက်ဝံဖြူများ၊ ကြွေ

များဖြူများ၏ White world၊ မြင်းပုလေးများဆွဲသည့်ယာဉ် Pony express၊ ဆင်ပြပွဲ Elephant Show၊ အနောက်တိုင်း ဘောင်းဘီရှင်ကားများကဲ့သို့ မြင်းစီးကာ စွန့်စားပြသည့် Stunt show၊ ဂျိမ်းစဘွန်းဇာတ်ကောင်များ အသေအကျေ တိုက် ခြိတ် ပစ်ခတ်ပြသည့် စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်စရာ Spy War show စသဖြင့် စိတ်ဝင်စားမှု များစွာရှိသည်။

သူတို့ဝင်းထဲမှာ ရေနေသတ္တဝါ အစုံအလင်နှင့် Marine Park လည်း ဖန်တီးထားရှိသည်။ ကြောက်စရာ ဘောင်းလှသည့် မိကျောင်းကန်များ (Crocodile viewing garden)၊ ပင်လယ်ပြင်တွင် ဒုက္ခရောက်နေသော လူများ၏ အသက်ကိုပင် ကယ်နိုင်သည်အထိ လူတွေနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် သာသော လင်းပိုင်များပြပွဲ (Dolphin Show)၊ ယင်းတို့အနက် ချစ်စဖွယ် ဖျံလေးများ အစွမ်းပြသည့် Sea Lion Show ကား သူကြိုက်အများဆုံးပင်။

ပွဲစဉ်အစုံ လှည့်လည် ကြည့်ရှုအပြီးမှာ သင့်တော် သော ဖျော်ဖြေမှုဖြင့် ထိုက်ထိုက်စာန်တန် စားသောက်နိုင်သည့် Mangle cruise restaurant လည်း ရှိသေးသည်။

ဆာဖာရီဝေါလ်ကြီး ရှိနေသရွေ့ သူတို့ ထမင်းမငတ်ဟု မှတ်စရာ အမြဲပြောကြရသည်။ သည်ထက်ပိုပြီး ကျေးဇူး ခင်စရာ ကောင်းသည်ကတော့ မိကွန်လေးကို သည်ဥယျာဉ် ထဲမှာပဲ သူတွေဆုံခဲ့၏။

သည်တုန်းက မိကွန်လေးက သူတို့ ထိုင်းနိုင်ငံ၊ ချင်းမိုင် ဘက်မှ လာလည်ရင်း၊ မျက်စိလည် လမ်းမှားကာ အဖော် များနှင့်ကွဲပြီး ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေခိုက် မျက်လုံးညိုညို မှေးမှေးတွေ ဝိုင်းစက်ကာ မျက်ရည်စို့နေသူလေးကို စုံစမ်းရေး ဝန်ထမ်း သို့ ခေါ်သွားပြီး အကူအညီပေးခဲ့၏။

သည်တုန်းကတော့ မိကွန်ကို ဝန်ထမ်းတစ်ဦးအနေ ဖြင့် ဖေးမလေးခဲ့ခြင်းသက်သက်သာ။ သို့ပေမယ့် သူတင်ဆက် ပြုသောအပြီး ပရိသတ်ကို နှုတ်ဆက် လက်ဝှေ့ရမ်းနေစဉ် မိကွန်က စင်နားအထိ တိုးလာကာ သူ့ကို 'ဦးလေးကြီး' ဟု ခေါ်ကျယ်ကြီးအော်ခဲ့သည်။

သည်တုန်းကလည်း ကိုယ့်ကူညီမှုကို သူ ကျေးဇူးတင် မှုတ်သောဟုပဲ ထင်လိုက်၏။ ကိုယ့်တူမလောက် အရွယ်လေးမို့ မိကွန်ရင်ခုန်စရာလို့ပင် မတွေးမိ။ သို့သော် နောက်တစ်ပတ် မိကွန်က မိကွန်မြို့ထဲသို့ သူ့မျောက်တွေ တင်ဆက်မှုမှာ ဝတ်ဆင် မှားကွဲမှုများကို ထွက်ဝယ်ရင်း မိကွန်နှင့် ဆုံကြပြန်သည်။ သည်တစ်ခါတော့ ပါရာဂွန်မှာ မိကွန်နှင့်အတူ နေလယ်စာ စားခဲ့၏။

မိကွန်က ဗန်ကောက်မှာ အလုပ်လိုချင်သည်ဟု ပြောတော့ မိကွန်က အတန်းပညာလည်း သိပ်မရှိလို့ သူ့နှင့် အတူတူဆင်နွှဲ ဆာဖာရီဝေါလ်မှာ အလုပ်ရှာပေးမည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့် သူ့အလုပ်လုပ်သည့် မျောက်ပွဲမှာ မိကွန် အလုပ်ဝင်ခဲ့၏။ သွက်လက်ချက်ချာသော မိကွန်အဖို့ မျောက် ပွဲအပြီးမှာ မျောက်တွေနှင့်ဆိုင်သည့် အမှတ်တရပစ္စည်း ရောင်းရသည့်အလုပ်၊ မျောက်တွေနှင့် အမှတ်တရဓာတ်ပုံ ရိုက်ဖို့ လူခေါ်ပေးသည့် အလုပ်တွေမှာ အဆင်ပြေလှသည်။

သူတို့ ခွဲပွဲဝန်ထမ်း တူညီဝတ်စုံလေးနှင့် ပွဲခင်းထဲမှာ ပြေးလွှားသွားလာနေသည့် မိကွန်မှာ ချစ်ဖို့ကောင်းနေ၏။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အနေနိုးရင်း၊ မိကွန်ကလည်း သူ့ကို အားတိုး သူ့ကလည်း မိကွန်ကို ပံ့ပိုးဖြင့် သူတို့ချင်း ရင်းနှီးမှု တွေ ပိုလာသည်။

မိကွန်၏ နေရေး ထိုင်ရေးအတွက် အဆောင်ရှာ ရတော့ မိကွန်ရသည့် လစာနှင့်က မလောက်ငလျင်။ မိဘတွေ ဆီလည်း မိကွန်က ငွေပို့ချင်။ နောက်ဆုံးတော့ သူ့နှင့်လိုက်နေ ဖို့ဖြစ်လာကာ မစွမ်းရင်းကလည်းရှိသည့် သူတို့ချင်း ငြိတွယ် သွားကြလေသည်။

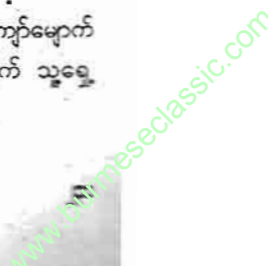
ဆယ်စုနှစ် လေးခုကျော် လူ့ဘဝတွင် နေထိုင်လာပြီး သော သူနှင့် လက်ထပ်ခွင့် အသက်ပြည့်ပြီးရုံသာ ရှိသေးသော မိကွန်တို့ အိမ်ထောင်တစ်ခု ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။ ရိုးသား သော နယ်သူ၊ နယ်သားများဖြစ်သည့် မိကွန်တို့ဘက်ကလည်း မည်သို့မျှ မကန့်ကွက်ပေ။

အိမ်ထောင်ကျပြီး တစ်နှစ်မပြည့်မီ မိကွန် ကိုယ်လေး လက်ဝန်ရှိလာသည်ကို အကြောင်းပြုလျက် အလုပ်မှ ထွက် လိုက်ရသည်။ သန္ဓေမမြတ် ပျက်ကျသွား သည့်နောက် မှာလည်း မိကွန်ကို အလုပ် ပြန်မလုပ်စေခဲ့တော့။

မိကွန် သားလျှောသည်ကိုစွဲကို အကြောင်းပြုလျက် ချင်းမိုင်မှ သူ့အဘွား လိုက်လာသည်။ နောက်တော့ သူ့မိန်းမ နေကောင်းသွားသည့်တိုင် ယောက္ခမ အဘွားကို သူ ပြန် မလွှတ်တော့။ မိန်းမလည်း အဖော်ချ အပြန်အလှန် စောင့် ရှောက်ပြုစုပေးရာလည်း ရောက်အောင် သူကပင် အဘွားကို ဆွဲထားလိုက်၏။

အဘွားက ခုနစ်ဆယ်နီးပေမည့် သွက်လက်လူကာ အချက်အပြုတ်လည်း ကောင်းသည်။ မိကွန်လေးက ငယ်သူမို့ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နှင့် သူတို့ထမင်းဝိုင်း မစိုမပြည် ဖြစ် နေတာလည်း အဘွားကြောင့် ပြန်လည် စည်ကားလာတော့ ၏။ မယားအငယ်အလှလေးနှင့် တို့ရင်း ဆိတ်ရင်း အစပ် အဟပ် မတည့်လှသော လက်ရာများကို စားနေရသည်တို့ ပြီးငွေစပြုလာသောကြောင့်လည်း ဖြစ်မည်ထင်ရဲ့။

“ဂျမ်း... ဂျမ်း... ဂျမ်း”
ဘင်သံ ဆူဆူညံညံ ပေါ်လာပြီ။ ပွဲစပြုပေါ့။ သူ့လက်ထောက်ကောင်လေးက တပည့်ကျော်မျောက် အာနီးကြီးနှင့်အတူ စင်မြင့်ဆီသို့ ထွက်သွားခိုက် သူ့ဇေ့ ရောက်တော့ လက်အုပ်ချီပြသွားသေးသည်။

မကြာမီ ရယ်သံတွေ ကြားရသည်။

အာနီးက ခေါင်းမှဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး အလေးပြုဟန်၊ ထိုစဉ် ဘောင်းဘီကျွတ် လျှောကျသွားဟန်၊ ရှက်ပြီး မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်အုပ်လိုက်မှ ဘောင်းဘီ လုံးဝကျွတ်သွားဟန်၊ ပရိသတ်ကိုကျောပေးပြီး ဘောင်းဘီ ကုန်းအကောက်မှာ ဖင်ပေါ်သွားဟန်တွေ လုပ်ပြနေတာ ဖြစ်မှာပေါ့။

ဒါက သူ့သင်ပေးရသည့် မျောက်ပညာများမှာတော့ အသေးအမွှားတွေပဲ ဖြစ်၏။

သို့သော် အာနီးက အသက်လည်းကြီးပြီပို့ ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးလေးများကိုသာ ပြန်လုပ်စေရင်း လက်ထောက်ကောင် လေးနှင့် သူ လွတ်ထားလိုက်ခြင်းပါ။

သည်ရယ်သံတွေအဆုံးမှာ သူနှင့် သူ့မျောက်လူပျို လေး ဆူဘင်တို့ ထွက်ရမည်။ အခြား သူ့လိုဝါရင့် မျောက် ဆရာနှင့် မျောက်တစ်ကောင်လည်း အတူထွက်ရမည်မို့ စင်မြင့်နောက်ကျော ဟိုဘက်အပေါက်ဝမှာ သူ့ကို လှမ်း အချက်ပြနေပြီ။

သူ့ဆူဘင်ကို အပြာရောင် လက်ဝှေ့ဘောင်း ဘီနှင့် လက်အိတ် ဆင်ထားပေး၏။ ဟိုဘက်ကကောင်ကတော့ အနီ ရောင်ဝတ်စုံနှင့်။ သူတို့၏ဟာသဆန်ဆန် လက်ဝှေ့ထိုး သတ်ပုံများကို လူတွေ အလွန်ကြိုက်ကြသည်။

သူက ကြိုးဝိုင်းခိုင်လူကြီးအဖြစ် ကြီးကြပ်ရမည်။ ခိုင်လူကြီးက ကြိုးဝိုင်းစည်းမျဉ်းများကို ပြောဟန်လုပ်အပြီး ပန်းပေါ်မှာ တင်ထားသည့် မျက်နှာသုတ်ပဝါငယ်ဖြင့် ချွေး သုတ်မည်။ သုတ်အပြီး ပန်းပေါ်ပြန်တင်တာ စကားဆက်ပြော နေစဉ် နောက်မှမျောက်က သူ့ပဝါကိုယူကာ ချိုင်းကြားမှာ သုတ်ပြီး အသာပြန်တင်ထားမည်။ သူက မသိဘဲ ယူသုတ် မိပြန်တော့ ပရိသတ်တွေ ရယ်ကြမည်။

နောက်တစ်ခါ သူက ဘောင်းဘီအိတ်မှာ ပဝါငယ် ကို နေရာပြောင်းပြီး ထိုးထည့်လိုက်မိပြန်တော့လည်း နောက် မျောက်တစ်ကောင်က ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ ဖင်ကြားသုတ်ပြီး ပြန်ထားမည်။

သူကလည်း မသိဘဲ ယူသုတ်မိမည်။ သည်လို မပင် မပန်း ဟာသလေးများဖြင့်ပင် ကလေး လူကြီးမကျန် ပြီးပျော် ကြမြဲ ဖြစ်၏။

မျောက်လက်ဝှေ့ပွဲ ခေတ္တရပ်နားချိန်တွင် စင်မြင့်ဘေး ဘီမှ ဒရစ်ဆက်၊ ဝီတာများတွင်လည်း မျောက်မျိုးစုံက တစ်အုံ တစ်မကြီးထွက်ကာ အစွမ်းတွေပြကြသေးသည်။ လက်ရှိ ကျော်ကြားနေသော သီချင်းများကို အမြဲသင်ပေးထားသဖြင့် သူတို့ မျောက်တီးခိုင်းကိုလည်း လူကြိုက်များကြသည်။

တိတ်ရှိုးလာ မျောက်မလေး ရှက်လာကတော့ ဖက်ဖူးစိမ်းရောင်နှင့် လိမ္မော်ရောင်တောက်တောက်များ ရော စပ်ထားသည့် ဘီကနီနှင့် မျက်မှန်မည်းအစိုင်းကြီးတပ်ကာ

လျစ်ကားမောင်းပြီး ထွက်လာကတည်းက လက်ခုပ်သံ တပြောင်းပြောင်း။ သူကလည်း ဖင်လှုပ် တင်လှုပ်၊ ဖလိုင်းကပ် ပေးဖြင့် အတော်လေးပွဲဆူအောင် ကပြသရုပ်ဆောင်နိုင်၏။

နောက်တစ်ချိန် ပြန်စသော လက်ဝှေ့ပွဲတွင်တော့ ပိုပြီး အကြိတ်အနယ် ထိုးသတ်ကြသည်။ စင်မြင့်ဘေးပတ်လည်ရှိ ဆက်တင်များမှလည်း မျောက်မျိုးစုံက တက်ပြီးအားပေးကြ သည်။ သဘောကျပြီး လက်ခေါက်မှုတ်ဟန်၊ လက်ခတ်တီး ဟန်၊ ကျွမ်းထိုးဟန်၊ ရေသန့်ဘူးများဖြင့် ပစ်ပေါက်ဟန် အချင်းချင်း ထသတ်ကြဟန် စသဖြင့် လူတွေလုပ်လေ့ရှိသော ဓလေ့စရိုက်မျိုးစုံကို လုပ်ပြကြသည်။

ပြင်းထန်သော ထိုးသတ်မှုကြောင့် နောက်တော်က ကျသွားသော မျောက်ကို မျောက်ဆရာဝန်က နားကျပ်ဖြင့် စမ်းသပ်ကာ ခေါင်းခါလိုက်ပုံ၊ သူ့နာပြုမျောက်များက ထမ်းစင် ဖြင့် သယ်သွားပုံများမှာ လူ့လောကဖြစ်စဉ်တွင် ဘာမှ မထူး ဆန်းလှပေမယ့် မျောက်တွေလုပ်ပြတော့လည်း တဝါးတဲ တဟားဟားပါပဲ။

နောက်ဆုံး အနိုင်ရသူကို မျောက်မလေး ရှက်လာက ဂျစ်ကားမောင်းကာ သွားကြိုဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းချင်းစုပ် နမ်းကြ စဉ်မှာတော့ ဓာတ်ပုံဆရာ ကင်မရာမင်းမျောက်က ကြောင် အိုးဖောက်သလို မီးတွေ့ထလင်းသည့် ရှေးဟောင်းကင်မရာ ကြီးဖြင့် ဓာတ်ပုံရိုက်လိုက်ပြန်ရာ ဧည့်သည်များ လန့်သွား သည့်ကြားမှ လက်ခုပ်သံများ အဆူသံဆုံးဖြစ်ကာ ပွဲလည်း သိမ်းတော့သည်။

ဧည့်သည်တွေ ရင်သပ်ရှူမောဖြင့် စင်မြင့်ကို ကြည့် နေစဉ်မှာပင် သူ့တပည့်ကျော် မျောက်များကား တင်ဆက်မှု ပြုလုပ်ပြီးသည့်တိုင် သူတို့၏ လိမ္မာရေးခြားရှိလှသော ခုန် စဖွယ်၊ ထို့ပြင် အံ့ဩလေးစားဖွယ် အပြုအမူများကို စင်ဆီ တွင် လုပ်နေကြဆဲ။

သူတို့သရုပ်ဆောင်ရင်း ပစ်ပေါက်၊ ဖွကျခဲ့သော အမှိုက်များ၊ ရေသန့်ဘူးများကို ပြောင်စင်အောင် ကောင်း သိမ်းနေကြခြင်းပင်။ မျောက်ကလေးတွေက စည်းကမ်း ရှိလိုက်တာဟု လူတွေ ချီးကျူးရအောင် ဒီအကွက်ကို သင်ပေးထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေရင်း ဘောင်းဘီကျွတ်ကျသော မျောက်ကို ဘေးနားကမျောက်က ဖင်နှိုက်လိုက်ပုံ၊ ရေသန့် ဘူးဖြင့် တစ်ကောင်ခေါင်းကို နောက်တစ်ကောင်က စရင် နောက်ရင်း ရိုက်ပြီး၊ သူလှည့်ကြည့်တော့ မသိယောင်ဆောင် နေပုံများကိုပါ သူ သင်ထားလို့ ပြကွက်မဟုတ်သည့်တိုင် စီစဉ်ထားသော ဇာတ်ကွက်တစ်ခုလို လူတွေက ဆက်ရယ်နေ ကြဆဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီဆာဖာရီကမ္ဘာဝင်းထဲက တိဇ္ဇာန် ထရီနီနာတွေထဲမှာတော့ အသင်အပြ အကောင်းဆုံး တာဝန်ရှိသူတွေကပင် သူ့ကို ချီးကျူးကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ဟိုတုန်းကတော့ ဒီလိုပွဲအသိမ်းမှာ ရယ်မောလက်စ အကြွင်းအကျန်များနှင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ထပြန်နေသော ပရိသတ်များအကြားသို့ မျောက်ပွဲ အမှတ်တရပစ္စည်းများကို ပွေပိုက်ရင်း ရောင်းချရန် မိကွန်တို့ ပြေးထွက်သွားကြရပြီ။ မိကွန်ဆောင်းလေ့ရှိသော မျောက်ကလေး ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်နေသည့် ဦးထုပ်လေးကိုပင် သူ မြင်ယောင်နေမိသေး သည်။

တီထွင်ဉာဏ်လေးလည်းရှိသည့် မိကွန်က သူ့လှိုင်း ဘောင်းဘီမှာ မျောက်လိုအမြီးလေးပါ တပ်ပေးခိုင်းသဖြင့် သူ လုပ်ပေးခဲ့ရ၏။ အမြီးလေးတလှုပ်လှုပ် ဖင်လေးတယမ်းယမ်း မြင့် မိကွန်က ချစ်ဖို့ကောင်းလှသည်။

ကြည်နူးစရာတွေ ပွေပိုက်ရင်း မကြာခင် သူ အလုပ် သိမ်းကာ အိမ်ပြန်ရတော့မည်။ သည်ပွဲက နောက်ဆုံးပွဲစဉ်မို့ သူတပည့်မျောက်တွေ၊ အင်း... သူကတော့ သူ့လုပ်ဖော် ကိုင်ဖက်တွေ၊ သူ့သားသမီးတွေဟုသာ အမြဲသဘောထားခဲ့ သော မျောက်တွေကို လှောင်အိမ်အသီးသီးသို့ သေချာစွာ စစ်ဆေးပြီး ပြန်ထည့်ခဲ့ရသည်။

ရွက်လွှာက သူ့ကိုခေါ်ထားသည့် ဘီကီနီကိုချွတ်သိမ်း တော့ သူ့လက်ကို ပုတ်ချသေးသည်။ ဪ... သူ့လည်းလေ မျောက်မသမီးပေမို့ လှချင်ပေချင်၊ ဝတ်ချင်စားချင်မှာပဲဟု သူ စာနာတွေးမိသေးသည်။ မိကွန်လည်း အဝတ်အစား သိပ်မက် ကာ သူ သိနေပြီလေ။

မျောက်အိုမကြီး ဒိုင်ဒိုင်ကတော့ သူ့ကို သွားပေးဦး တော့ ဆရာဟူသော မျက်နှာပေးမျိုးဖြင့်-ငေးကြည့်ရင်း ကျန် ခဲ့၏။ မိကျောင်းတွေ၊ ကျားတွေလို ငါးတွေ အသားတစ်တွေ ဖန်ကျွေးခဲ့လို့ မရလေတော့ သူက သူတပည့်တွေကို လက်သာ ဆွဲယမ်းပြီးပြရင်း နှုတ်ဆက်ခဲ့ရသည်။

သည်ကအပြန်မှာ မိကွန်ကြိုက်တတ်သော သဘော သီးထောင်းနှင့် အသားကင်ကို မှတ်မှတ်ရရ ဝယ်သွားဖို့ သူ သတိရလိုက်သည်။ သူ့အတွေးကိုသာ ဒီကောင်တွေ သိလျှင် ဆော့ သူတို့ဆရာက မျက်နှာလိုက်တယ်ဟုများ (ပြောတတ် သွင်) ပြောလေမည်လား မသိ။

တပည့်ကျော်မျောက်တွေကို ကျွေးဖို့ နောက်နေ့ဖြင့် နှစ်ခုခု သတိတရ ဝယ်ခဲ့ဦးမှပါပဲဟု သူ တွေးလိုက်မိသည်။ နှစ်ဆက်တည်းမှာပင် ဒီအတွေးမျိုး သူ့တွေးမိတာ အိမ်ပြန် မြို့ အတော်များများမှာဖြစ်ပြီး အလုပ်လာချိန်ကျ လက်ပလာ ဆည်းသာ လာခဲ့မိတာလည်း အခါခါမှန်းသိလိုက်ကာ အား မြီးလေး သူ ပြုံးရပြန်၏။

(၃)

ဘယ်လောက် မောပန်းနေနေ၊ လေးလံသောခြေလှမ်း မှုကို ဘယ်လိုသယ်ခဲ့သယ်ခဲ့ အိမ်နားရောက်လာလျှင်တော့

သူ့လမ်းလျှောက်ဟန်သည် အလိုလိုမြဲ လက်လာစမြဲ။

ပြီးတော့ လက်ထဲက အထုပ်တွေကို လုပ်လာမိပြီ။ သည်အထုပ်တွေကို လှမ်းယူ လက်တစ်စုံကလည်း ရှိနေသည်လေ။

မိကွန်ရှိနေခြင်းသည် သူ့ဘဝ၏ အဓိပ္ပာယ် တစ်ရာကိုတော့ ဖော်ကျူးနေပါသည်။ မဟုတ်လျှင် ပြန်လမ်းသည် ဘာမှ မရေရာလှ။ ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ပြုလို ပြန်လာသည်ပဲရှိပြီး လမ်းမှာပင် ဦးတည်ချက်ကလည်း ပြောင်း သွားတတ်သေးသည်။

လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနှင့် တွေ့လျှင် ဘားတစ်ခုခု၊ စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်သို့လည်း ခြေဦး ပြောင်းသွားနိုင် သေးသည်။

ခုတော့ ငယ်ငယ်တုန်းက သူ့ကျောင်းခဲ့ရသည့် နွား တွေလို ကိုယ့်ချည်တိုင်ကိုသာ အချိန်တန်တော့ ပြန်လာရမည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တိရစ္ဆာန်နှင့်နှိုင်းမိရင်း သူ့ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဘာတွေစိတ်ကူးယဉ်လာတာလဲဗျာ လမ်းလျှောက်ရင်း တောင် တပြုံးပြုံးနဲ့”

ဘေးနှစ်အိမ်ကော်က လူပျိုကြီးပါလား။ သူ နှုတ်ဆက် ရင်း မေးလိုက်သည့်မေးခွန်းမှာပင် အဖြေက ပါနေပြီသားဟု သူသိလိုက်သည်။ မယားအလှလေးဆီ ပြန်လာ သည့် သူ့ကို လူပျိုကြီး အားကျနေမှာပဲဟုလည်း သူ့ကျေနပ်စွာ တွေးလိုက် မိသေး၏။

လက်ထဲက အထုပ်တွေကို မြှောက်ပြရင်း အိမ်ဘက် မေးထိုးပြလိုက်တော့ လူပျိုကြီးလည်း သူ့အဓိပ္ပာယ် သူ ပေါက်ကာ ...

“ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ သွားသွား မြန်မြန်သွား” ဟု ပြုံးဖြဖြကြီး ဆိုပြန်သည်။

ဘယ်လိုကဘယ်လို အိမ်ထဲရောက်သွားသည်ပင်မသိ။ တံခါးအကွယ်မှ ဘွားခနဲ ထွက်လာကာ လက်ထဲမှအထုပ်ကို မိကွန်က အရင် လမ်းဆွဲလိုက်မှ သူ့လန့်သွား၏။ တစ်ပြိုင် တည်းမှာပင် ကိုယ့်မိန်းမက ကိုယ့်ကို အသင့်စောင့်နေသားဟု ပီတိလွှမ်းသွားပေ။

“အမေကြီးကော”

အသက်အရွယ်ရမှ အရွယ်မမျှသူနှင့် ကျရသည့် အိမ် ထောင်မို့ တွတ်တီးတွတ်တာလည်း မပြောတတ်ရာ ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာ ကောက်မေးလိုက်သည်။

“ခေါင်းနောက်တောက်တောက်ဖြစ်လို့တဲ့ အိပ်ရာထဲ လှဲနေတယ်”

ပြန်ဖြေရင်းကပင် သူ့ဗိုက်ပူကြီးကို မိကွန်က အားနေ သည့်လက်ဖြင့် လက်သီးဆုပ်လေးလုပ်ကာ မထိတထိထိုး လိုက်၏။

သို့နောက် ခုန်ပြုတက်ကြွစွာ အိမ်နောက်သို့ ဝင်သွား
တော့သည်။ သူတို့၏ လုပ်ဖဲဆင်း (Love scene) က ခါပါပဲ။

နံရံတွင်ကပ်ထားသည့် ပလတ်စတစ်ကုလားထိုင်တွင်
ပူလိပ်ရင်း ဖိနပ်နှင့်ခြေအိတ်ကို ချွတ်သည်။ ဖိနပ်စင်ပေါ်မှ
ပြောင်းတံပြောင်းပြန် ဖိနပ်များ တုံးလုံးလဲကာ ဒေါက်ချွန်က
အပေါ်ထောင်နေသည့် ဒေါက်ဖိနပ်များကို အသာတွန်းဖယ်
ကာ သူ့ဖိနပ်ကို ထောင်မှာကပ်လိုက်၏။

ဦးထုပ်ကို စားပွဲ ပေါ်တင်ဖို့ လက်အလှမ်းမှာ မိကွန်
ဆော့ကစားရင်း ချသွားသော ဂိမ်းစက်ကလေးကို တဖျပ်ဖျပ်
ခြည်လျက် တွေ့ရသည်။ သူ့ဘေးမှာတော့ ပန်ကာလေဖြင့်
တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေသော ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်က ပွင့်လျက်။
မဂ္ဂဇင်းကြားတွင် ပန်းပွင့် ရောင်စုံတွေပါသော ခေါင်းစည်းကြီး
ကို ညှပ်ထားသေးသည်။

ခုနေ့များ အိမ်နောက်ဘက်က မီးဖိုခန်းကို ဝင်သွား
လျှင် ဆံပင်ဖွာလန်ကျနှင့် သင်္ဘောသီးသုပ် ထိုင်စားနေသော
မိကွန်ကို တွေ့လိုမိမည်ထင်ရဲ့။ သူ့နှင့်လိုက်ဖက်အောင် ဆံပင်
တို မညှပ်ပါနှင့်တော့ဟု သူတောင်းဆိုသဖြင့် မိကွန်က ပခုံး
ထောက်လှလှလောက်တော့ ဆံပင်ရှည်ထားကာ ကြိုးမျိုးစုံ
ဝယ်ပြီး စည်းနှောင်လေ၏။ ကလစ်တွေ၊ ဆံညှပ်တွေ၊ ဘီးကုပ်
တွေလည်း ဝယ်လို့မဆုံးနိုင်တော့။

ပြီးကော့ ဟိုတစ်ခု ဒီတစ်ခု ပစ်ထားသည်မှာ အိမ်ခန်း
အနှံ့ပင်။ ဒီမိမှာနေလျှင်တော့ မစည်းထားဘဲ လွတ်လွတ်
လင်လင် ဆံပင်ချထားတတ်ရာ သူ့အဘွားနှင့်လည်း တကျက်
ကျက်ဖြစ်သည်။ အဘွားကတော့ ရှေးဆန်ကာ ဆံပင်ကို
ခေါင်းထက်တွင် သျှောင်လိုထုံးထားတတ်သည်။ မိကွန်ကို
လည်း တစ်လောင်ကျပြီဖြစ်သဖြင့် နောက်တွဲထုံးလောက်
တော့ ထုံးထားစေချင်၏။

အခု အဘွား သိပ်နေမကောင်းကြောင်း မိကွန် မပြော
လည်း သူ သိနေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ အန်းဂရီးဘတ်
ငှက်ခေါင်းဖက်လုံးကို သူ့ကောက်ပြီး ဆိုဖာပေါ်တင်လိုက်၏။
ဆိုဖာဘေး စားပွဲပုလေးပေါ်ရှိ ပန်းအိုးငယ်မှ ညှိုးရော်ရော်
နှင်းဆီပွင့်များကို သူ ဆွဲနုတ်ကာ အခန်းထောင့်တွင် လဲနေ
သော ပလတ်စတစ်အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်လိုက်ပြန်သည်။

ပုံးထဲမှ အန်ထွက်ကျနေသော မုန့်ထည့်သည့်အိတ်
များကိုပါ သိမ်းကုံး ကောက်ယူကာ စုထည့်လိုက်ရပေ။

ဆိုဖာနောက်မှီပေါ် ပစ်တင်ထားသဖြင့် တွဲလဲကျနေ
သော မျက်နှာသုတ်ပဝါကိုမြင်တော့ စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ
ဖြူ ချိတ်သည်။

“မျက်နှာသုတ်တယ် ဆိုတာမျိုးကို တွေ့ကရာမှာ
မထားရဘူး၊ တန်းပေါ်မှာတင်ထား၊ နေရောင်ရရင် နေထုတ်
လှန်း” ဟု ဘယ်နှခါသင်ပေးပေးလည်း မိကွန်က မှတ်သည်
မရှိ။

ကောက်ယူကာ ပခုံးပေါ်တင်ရင်း ရေချိုးဦးမှဟု အိမ်
နောက်သို့ သူဝင်ခဲ့သည်။ မျက်နှာသုတ်ပဝါမှ စိုထိုင်းထိုင်း
အထိအတွေ့ကို သူ့ကုပ်တွေက ရနေ၏။ ရေချိုးပြီး ဒီပဝါနှင့်
ရေသုတ်လိုက်ပြီးမှ လျှော်ဖို့ ခြင်းထဲထည့် ညှပ်ဟု သူ့တွေး
လိုက်သည်။ မိကွန်ဘေးမှ ဖြတ်အလာတွင် . . .

“ကိုကြီး . . . အင့်” ဟုဆိုကာ လက်ထဲက ခက်ရင်းတွင်
ငရုတ်ဆီ တို့လျက် ပါလာသော အသားကင်ထစ်ဖတ် သူ
ဘက်သို့ ထိုးကျွေးသည်။

“စား စား၊ မိကွန် ဝအောင်စား” ဟု သူပြန်ပြောရင်း
ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်လိုက်၏။ သူပြုံးလိုက်မိသည် မထင်။

သိပ် ခပ်တည်တည်ကြီး ပြောမိတာဆိုရင် မိကွန်စိတ်
ကောက်ဦးမည်။ အို . . . ကောက်လည်း ရေချိုးပြီးမှ ချောထော့
မယ်။

“အိုး . . . ဘုရားရေ”
ရေချိုးခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဆပ်ပြာတုံးကို နင်းမိပြီး သူ
ချော်လဲမလို ဖြစ်သွားသေးသည်။ ကံကောင်းလို့၊ ဒီကောင်း
လေး ဆပ်ပြာတုံးကိုတောင် ခွက်ထဲကို ပြန်မထည့်ဘူးဟု စိတ်
ထဲက ရေရွတ်လိုက်၏။

ထည့်ရက်သားနဲ့ မျက်နှာမှာ ဆပ်ပြာ မြှုပ်တွေနဲ့
လက်က မရောက်တလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာဟု ဖြေတွေးလိုက်
ပြန်သည်။

ရေချိုးခန်းထဲ ပုံထားသည့် မိန်းမ၏အတွင်းခံအောင်
ရေစိုလက်စတွေကိုတော့ ခြေနှင့်အသာထိုးရွှေ့ကာ ယင်း
အပေါ်မှာပဲ ရေလောင်းချိုးလိုက်၏။

သူ ရေချိုး၊ အဝတ်လဲလှယ် ဝတ်ပြီးချိန်မှာ
အဘွားကြီး အိမ်ခန်းထဲမှ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ထွက်လာ၏။

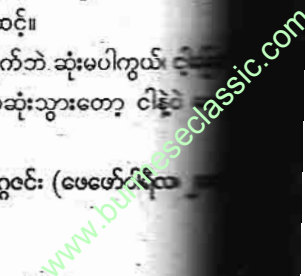
“ခေါင်း သိပ်မကြည်လို့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာမချက်ဘူး
ကွယ်၊ ဘဲခွံ ဝက်အူချောင်း ကြော်ပေးမယ်” ဟု သူတို့
ရင်း မီးဖိုထဲဝင်သွား၏။

ပြောင်စပ်စပ်နှင့် နောက်ကလိုက်လာသော သူ့
ကိုလည်း “ထမင်းရှာကျွေးတဲ့ ယောက်ျားကို ဂရုစိုက်
မှတ်ထား၊ ညည်းကို ဘယ်လောက်ပြောပြော၊ ဘယ်လောက်
သင် အမှတ်သည်းခြေကိုမရှိဘူး၊ ငါ ခဏလေး ဝင်ထည့်
တာနဲ့ အိမ်မှာ ပစ်စလက်ခတ်ကို ဖြစ်လို့”

“ရတယ် အမေကြီး၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ လုပ်လိုက်
အမေကြီးကော ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ကွေ့ကာအုပ်လေးပဲ ဖျော်သောက်တယ်၊ ရင်
အဘွားကြီးကို ကူလုပ်ပေးရင်း တစ်ညစာ ငြိမ်း
အသာလစ်ထွက်သွားသည့် သူ့မိန်းမ မိကွန်ကတော့
ထဲမှာ တီဝိုကြည့်နေလိမ့်မည်ထင်။

“မင်းက သိပ်အလိုမလိုက်ဘဲ ဆုံးမပါကွယ်၊ ငါ
ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့အမေဆုံးသွားတော့ ငါနဲ့

တာ၊ အဖေကလည်း နောက်အိမ်ထောင်ထူသွားတော့ သိပ် မဆုံးမနိုင်ခဲ့ဘူး။ မြေးလေးက ကလေးစိတ်ပဲ ရှိသေးတော့ မင်း ကြပ်မတ်ပြီး သင်ပေးရင် ရမှာပါ”

ယောက္ခမအဘွားကို သူ သင့်သလိုပြောပြီး အိပ်ခန်းထဲ သို့ဝင်ခဲ့သည်။ မနက်အိပ်ရာထပြီး သူ့အလုပ်သွားကတည်းက ပွနေသည့် အခန်းက ဒီအတိုင်းပဲရှိသေးသည်။ စောင်ခေါက်ပုံ ခြင်ထောင်ခေါက်ပုံတွေကို စခန်းသွင်းလေ့ကျင့်သလို မနက် တိုင်း သူ့ကိုယ်တိုင် လုပ်ပြခဲ့သည်ကလည်း အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်တော့။

ခေါင်းကို မသိမသာခါလိုက်ရင်း စောင်တွေခေါက်၊ ခြင်ထောင်တွေခါပြီး အိပ်ခန်းမီးတွေဖွင့်ကာ မွေရာပေါ် သူ အသာလှဲလိုက်၏။ အင်း... သူလည်း ငယ်တော့သည် အရွယ် မဟုတ်။ တစ်နေ့ကုန် မျောက်တွေနှင့်ပွဲပေါင်းများစွာ တင်ဆက်ရင်း ခါးကြောတွေ တင်းတောင့်နေပေ။

မျောက်တွေဆိုမှ မနက်ဖြန် အသစ်သင်ပေးရမည့် ပြကွက်ကို သူ သတိမပြန်သည်။ ပရိသတ်နောက်ဘက် ထိုင်ခုံစက်ဝိုင်းများ၏ ဒီ ဘက်မှ သံမဏိကြိုးဖြင့် ဆိုင်းကာ ပရိသတ်ခေါင်းပေါ်မှဖြတ်ပြီး အောက်ခြေစင်မြင့်သို့ ဆင်းရ မည့် ပြကွက်အတွက် လေ့ကျင့်ထားသည့် မျောက်လိမ္မာ သူတပည့်ကျော် ချင်ချင်ကို ပင့်ကူလူသား အဲ... ပင့်ကူ မျောက်သားအင်္ကျီ ဆင်ပေးရမည်။ အင်္ကျီက ကိုယ်ကျပ်မို့

ဒီနေ့ အစမ်းဝတ်ကြည့်တော့ ချင်ချင်က မနေ့တတ် မထိုင် တတ် ဖြစ်နေသေး၏။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုသင်ပေးထားသည့် အတွက်များတော့ တစ်ချက်မှမမှား။

တိုက်အိမ်ပုံ ဆက်တင်များ တစ်ခုပေါ်မှ နောက်တစ်ခု သို့ ခုန်ခုန်သွားလိုက်တာ မျောက်ခုန်နေသည်နှင့် မတူဘဲ တကယ့်စပိုက်ဒါမင်း ခုန်နေသလိုပါ။

ဪ၊ သူတို့နေထိုင်သည့်ခေလ၊ သွားပုံလာပုံတွေနှင့် မတူပေမယ့် ကြိုးစားလုပ်ဆောင်တတ်သား။ ဆာဖာရီပေါလ် အုပ်ချုပ်သူတွေပင်လာကြည့်ပြီး သူ့ကိုခိုးကျူးသွားသေးသည်။

“ဒီကောင်တွေကို သင်တဲ့နေရာမှာ ခင်ဗျားကတော့ ဆရာကြီးပဲ။ ခင်ဗျားတပည့်ကျော်တွေကလည်း သင်ထားတဲ့ အတိုင်းကို လိုက်လုပ်နိုင်သဗျာ”

အလုပ်အတွက် စိတ်ချကာ ကြည်နူးမိရင်း မောမော နှင့် သူ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်မလို ဖြစ်သွားသေး၏။ သို့သော် အမေကြီး၏ ခပ်အုပ်အုပ်ပြောလိုက်သော အသံကို ကြားဖြစ် အောင်ကြားကာ သူ နိုးသွားသည်။

“ဟဲ့ မိကွန်၊ လင်က အိပ်ရာထင်လို့နေပြီ၊ ညည်းက တီဗွီကြည့်ကောင်းတုန်းလား၊ သွား... ကို ခြင်ထောင်တွေ ဘာတွေ ချပေး၊ စောင်ခြုံပေး၊ ဘာ... လိုသင်... အမှတ် သညာ့ကို မရှိဘူး”

□ ကိုဖုမ်း(ဆေး-၂)

အကြောပြင်ဆရာကြီး ဦးအေဆွန်း

ခါးနာ၊ ဒူးနာ၊ ကျီးပေါင်းနှင့်လက်ကိုက်၊ လက်ကပ်ဝေဒနာများကို မနာကျင်စေ။
(၁၅)မိနစ်အတွင်း သက်သာစေရမည်။

လေဖြတ်ခံရပြီး ခြေလက် ပုံမှန် မလှုပ်ရှားနိုင်သူ ဘေးအန္တရာယ်
ပုံမှန်လှုပ်ရှားနိုင်အောင် အမြန်ဆုံးပြုပြင်ပေး ပြန်ပါ။

- တွေ့ချိန် ➔ နံနက် (၉)နာရီမှ ညနေ (၅)နာရီအတွင်း
- လိပ်စာ ➔ အမှတ် (၅၇)၊ (၄) လမ်း၊ မာလာမြိုင်၊ အုတ်ကျင်း၊ (၁၆)ရပ်ကွက်၊ လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ဖုန်း ➔ ၀၉-၇၃၂၄၂၄၄၂၊ ၀၉-၂၅၀၁၅၄၇၈

အိမ်ထောင်ရေး
 နှစ်ပေါင်းများစွာ
 အောင်မြင်

“စဉ်းစားပါဦး မောင်ရယ်၊ သားလေးက အခုမှ သုံးနှစ်ပဲရှိသေးတယ်”
 လှိုင်က အံ့ဩသော်လည်း သွေးအေးအေးနှင့် တောင်းပန်မိသည်။
 ကိုတင်အောင်ကမူ ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ဟန်နှင့် မထူးသလိုရှိသည်။
 တကယ်တော့ ခင်မိလှိုင်နှင့်ကိုတင်အောင်တို့၏ အိမ်ထောင်သက်မှာ ငါးနှစ်
 သာရှိသေးသည်။ သုံးနှစ်အရွယ် သားတစ်ဦး ထွန်းကားခဲ့သည်။ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး၊
 ရန်မရှိချေ။ အသက်အရွယ်ကလည်း ခင်မိလှိုင်က နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ကိုတင်အောင်က
 သုံးဆယ့်နှစ်မို့ အရွယ်ကောင်းများ ဖြစ်ကြသည်။ ကိုတင်အောင်က ပေမီထောက်မီ
 ခဲ့သည်။ ရုပ်ရည်ကလည်း ယောက်ျားပီသသည်။ ယောက်ျားပီသစွာ ချောသူ
 ဖြစ်သည်။

ခင်မိလှိုင်က သားတစ်ယောက် အမေထက် အပျိုပေါက်လေးနှင့် ပိုတူသည်။ အရွယ်ကောင်းမို့ စွဲစက်စရာ ဖြစ်နေသည်။ နှစ်ဦးသာတော့ ချစ်မြတ်နိုး၍လက်ထပ်ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လှိုင်က “ငါ့နှစ်အတွင်း ဘယ်လို ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်”ဟု တွေးကြည့်သည်။ “ငါကော ဘာတွေမှားသလဲ”ဟု သုံးသပ်မိသည်။ လက်လှမ်းတစ် ခု ရရာ စာတိုပေစာပုံတိုပတ်စများကိုလေ့လာပြီး မယားဝတ္ထုရား ကျေပွန်အောင် လုပ်ဆောင်သည်။ ပိုမည်ဟုပင်ထင်သည်။

ယခုတော့ မမျှော်လင့်သော ကောင်းကို ကြားရသည်။ ကိုတင်အောင်က...

“သူ့ကိုတာရှင်းပေးရန်” တောင်းဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ အစက နောက်သည် ဟုထင်သည်။ နောက်မှ အတည်ပြော မှန်းသိရ၍ အံ့ဩမိသည်။ ကိုတင်အောင်က နောက်မတွန့်ချေ။

“ကိုယ်သိပါတယ်၊ နွယ်ကို ချစ်သူနဲ့လို့ပါ၊ ပြတ်ပြတ်သားသားဖြစ်မှ ဆက်ခံမယ်ဆိုလို့ တောင်းဆိုရတာပါ။ နွယ်ကို နားလည်ပေးပါ”

“လှိုင်ကို လက်ထပ်တဲ့နားက ဆောင် ချစ်တယ်လို့ ပြောခဲ့လား”

“ပြောခဲ့တယ်၊ သိပ်ချစ်ပါတယ် ဆိုရယ်၊ ဒါပေမယ့် နွယ်ကိုလဲ ချစ်တယ်”

“လှိုင်မှာ ဘာများ အပြစ်ရှိလဲ ဆောင်”

“ဘာအပြစ်မှ မရှိပါဘူး၊ လှိုင်က သားလေးနဲ့ လှိုင်အတွက် ကိုယ်ဆာဝန်ယူပါတယ်၊ မပူပင်စေရပါဘူး၊ နေထိုင်ကတိ... ”

လှိုင်က ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ကိုတင်အောင်နှုတ်ခမ်းကိုပိတ်လိုက်သည်။

“ရပါပြီ၊ ကတိတွေဘာတွေ မလိုဘူး၊ လှိုင်က ဘာမှမလိုဘူး မောင်၊ ဘာမှမက မောင်ရဲ့အဆုံးအဖြတ်လား” “ဟုတ်ပါတယ် လှိုင်”

လှိုင်က မည်သည့်စကားမျှမဆို ချေ။ ကိုတင်အောင်၏ရှေ့မှ အသင့်ယူလာသော ကွာရှင်းစာချုပ်ကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ စာချုပ်ပါ ကတိကဝတ်၊ ပစ္စည်းခွဲဝေမှု၊ ပိုင်ဆိုင်မှု၊ ငွေကြေးရှင်းတမ်းများကို မျဉ်းသားပြီး ဖျက်လိုက်သည်။

“တအံ့နွေးနွေး မခံစားစေလိုတဲ့ မောင်ရဲ့စေတနာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ လှိုင်တို့သားအမိက ဘာမှမလိုပါဘူးမောင်၊ အိမ်ထောင်ဦးစီးရဲ့အရိပ်ပဲ လိုတာပါ၊ အရိပ်မရှိတော့လဲ ကိုယ့်အရိပ်နဲ့ကိုယ် လုံအောင် ကာပါမယ်၊ မောင် စိတ်ချမ်းသာ ပျော်ရွှင်ပါစေလို ဆုတောင်းပါတယ်”

အပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် မျက်နှာတစ်ချက် မပျက်သော လှိုင်ကို လေးစားမိသည်။ လှိုင်၏ရင်ထဲ မည်သို့ခံစားရမည်ကို မစဉ်းစားပေ။ ကိုတင်အောင်သည် သူလိုသော ဆန္ဒအတိုင်း ပြည့်ဝသဖြင့် ကျေနပ်မိလေသည်။

လမသာရက်မို့ ကြယ်ရောင်က ကြီးစိုးနေသည်။ တိမ်ကွယ်သော ညမို့ အမှောင်ရိပ်က လွှမ်းမိုးလေသည်။

လှိုင်တို့ သားအမိမှာ ကိုတင်အောင်ကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရသည်။

ကျောင်းပြီး အိမ်ထောင်ပြုသော ကျောင်းသူဘဝမှ လာသူမို့ ဘာမျှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်ချေ။ အမှောင်ထဲမှာ စမ်းတဝါးဝါးရှိလေသည်။

“ဒီလိုနှင့် မိုးကြိုးချုပ်လေ၏” မဖြစ်စေရန် ကြိုးပမ်းရသည်။ မိဘအဆက်အသွယ်၊ သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေများ၏အကြံဉာဏ်၊ မိမိ၏ ကြိုးပမ်းအားထုတ်မှုတို့ဖြင့် ဘဝကို တည်ဆောက်ရသည်။

ရှိသမျှ ငွေကြေးနှင့် လက်ဝတ်လက်စားအချို့ကို ထုခွဲရင်းနှီးရသည်။ ပွဲရုံလုပ်ငန်း၏ ပထမဆုံးနှစ်သည် အလူးအလဲ ပြူးတူးပြုတ် ကြိုးစားရသည်။

လုပ်ငန်းသက်တမ်း ငါးနှစ်ကြာသောအခါ အထိုင်ကျသလိုလို တည်ငြိမ်

လာသည်။ ပုံမှန်လည်ဝတ်လာသည်။ အကျိုးပေးသည်လား၊ ကျွမ်းကျင်လာ၍လား မသိချေ။ လုပ်ငန်းသက် ဆယ်နှစ်တာ ကာလအတွင်း စွေးကွတ်အပြောင်းအလဲ နှစ်ကြိမ် ကြုံရသည်။ လှိုင်၏ ပွဲရုံလုပ်ငန်းသည်လည်း ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်သွားသည်။

ယခုအခါ လှိုင်၏ ပွဲရုံလုပ်ငန်းသည် နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေး၊ ပြည်တွင်းရောင်းဝယ်ရေးတို့ကို လုပ်သားဆယ်ဦးခန့်အပ် လည်ပတ်နေရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကိုယ်တိုင် ခရီးထွက်ရသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကိုယ်စားလှယ်စေလွှတ်ပြီး ညွှန်ကြားခရီးသွားစေသည်။ လှိုင်၏ ငယ်ရွယ်သွက်လက်ထက်မြက်မှုကို မိတ်ဖက်များက မကျော်နိုင် မလွှားနိုင်သည်အထိ အောင်မြင်လေသည်။ သမ္မာကြီး ဆရာကြီးများက လက်တို့ရသည်အထိ ဖြစ်လာသည်မှာ လှိုင်၏ ကြိုးပမ်းစွမ်း ဖြစ်သည်။

သားလေး မောင်အောင်လှိုင်ကလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိသည်။ အမေတစ်ခု သားတစ်ခုမို့ အမေ့ကို စာနာသနား ကြိုးစားလေသည်။ ဤအသိစိတ်ဓာတ်သည် ပဉ္စမတန်းလောက်ကတည်းကအစပြုလေသည်။

အတန်းတိုင်းတွင် နှစ်စဉ်ဆုရပြီး ပညာရည် ထူးချွန်လေသည်။ လှိုင်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အောင်မြင်သောအခါ သားက စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဖြစ်နေလေသည်။ မောင်အောင်လှိုင်သည် အသက်တစ်ဆယ်ခြောက်နှစ်အရွယ် လူပျိုပေါက် ဖြစ်သော်လည်း သန်မာထွားကျင်းယောက်ျားပီသသည်။ ဘဗျိုးတိုးတူ ဖြစ်လေမလားဟု လှိုင်က တစေတစောင်း လေ့လာကြည့်သည်။

မောင်အောင်လှိုင်သည် မိန်းကလေးမိတ်ဆွေရှိသော်လည်း မိတ်ဆွေထက်ပိုသော ဆက်ဆံမှု မတွေ့ရချေ။ တရင်းတနှီးရှိသည်က သူ၏မေမေလှိုင်တစ်ဦးတည်းကိုသာ ဖြစ်လေသည်။ လူပျိုပေါက်ဖြစ်သည်တိုင် ကျောင်းသား

ကျောင်းပြန် မေမေ့နဖူးပြင်ကို နှမ်းသွား
သည်က အစဉ်အလာ ဖြစ်နေသည်။

“ကိုတင်အောင် အကြောင်းတွေ
ကြားပြီးပြီလား လှိုင်”

မသီရိက အိမ်လည်လာရင်း
လှိုင်ကို မေးသည်။

မသီရိမှာ လှိုင်နှင့်ကိုတင်အောင်
တို့ လက်ထပ်စဉ်က အပျိုရဲလုပ်ခဲ့သူ
ဖြစ်သည်။ လှိုင်တို့ဇနီးမောင်နှံနှင့် ရင်းနှီး
သူ ဖြစ်သည်။ လှိုင်၏ငယ်သူငယ်ချင်းခွဲ
လှိုင်ကို ပို၍ရင်းနှီးလေသည်။

မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေ
သော လှိုင်မှာ မသီရိ၏ မေးသံကြားမှ
သတိရသည်။ ကိုတင်အောင် ဘာများ
ဖြစ်ပါလိမ့်ဟု တွေးပူမိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ သီရိရဲ့”

“သူ့မိန်းမနဲ့ တရားရင်ဆိုင်နေရ
တယ်လေ၊ ပစ္စည်းခွဲဝေမှုနဲ့ ပတ်သက်
တယ်လို့ ပြောတာပဲ”

“မနွယ်က ဒီလောက်ဆိုးနေလို့
လား၊ သူ့လဲ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ပဲလေ”

“ဘယ်က မနွယ်လဲ၊ အခုဟာက
ခင်မမတဲ့၊ ရှေ့နေမလို့ ပြောသံကြား
တယ်”

“ဟင်”

လှိုင်က တအံ့တဩဖြစ်သွား
သည်။ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကျော် မေ့
ပျောက် ကွယ်လွင့်နေခဲ့သော်လည်း
ကြားရသည့် သတင်းကို မယုံနိုင်ချေ။
ကိုတင်အောင်နှင့်လည်း ကျွမ်းဝင်သူမို့
သတင်းစုံသည်။

“လှိုင်က မသီရိနွယ်ကိုပဲ သိတာ
ကိုး၊ သူ့ပြီးတော့ သိတာခိုင်း၊ အဆိုတော်
တစ်ဦးပဲ၊ ပြီးတော့ ကလျာနဲ့ နှောင်း၊
သူ့ကမော်ဒယ်တစ်ဦးလေ၊ ပြီးမှသွားမို့မို့
အကဆရာမ၊ အခုနေကတိဆုံးက ခင်မမ
ရွေးနေ၊ ငါသိတာက သူတို့ပဲ၊ ကျန်တဲ့
လူတွေက သူ့အကြောင်းနဲ့သူ့ အလွယ်
တက ကျွမ်းဝင်နေပေမယ့် ခင်မမနဲ့တွေ့
တော့ ပုံစံတမမ ဖြစ်နေရပြီ လှိုင်ရေ”

“အလို . . . ဘုရား . . . ဘုရား”ဟု
ရင်တွင်းက မြည်တမ်းမိသည်။

သီရိ၏ ပြောပုံအရ သီရိသိတာ
တွေ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ မသီတာ
ဘယ်လောက်ရှိပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားကြည့်
သည်။

“ငါကော ပထမဆုံး အိမ်ထောင်
ဟုတ်ရဲ့လား”ဟု တွေးပူမိပြန်သည်။

မဟုတ်ရင်တော့ “ဘုရားရေ”ဟု
ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်မိသည်။

“ဘာလို့ ဘုရားကနေတာလဲ
လှိုင်ရဲ့”

“အို . . . မဟုတ်ပါဘူး၊ ကုန်ပို့ဖို့
အခုမှသတိရလို့ပါ၊ ဆောရီးပဲ သီရိရေ”
လှိုင်က သတိလက်လွတ် မြည်
တမ်းမိသည်ကို အရှက်ပြေ လှီးလွှဲ
အကြောင်းပြလိုက်ရသည်။

“သိပါဘူး လှိုင်ရယ် . . . ကိုတင်
အောင်ကိုများ ပူပန်နေသလားလို့ပါ”

“မတွေ့တာရော မသက်ဆိုင်
တာပါ ဆယ်စုနှစ်တစ်ခုကျော်ပြီလေ၊
ကိုယ့်မှာက ဘဝအတွက် လုပ်ငန်းမှာပဲ
စိတ်ရိုတယ် သီရိရေ”

သီရိက ခပ်တွေ့တွေ့လေး ဖြစ်
သွားသည်။ ပြီးမှ စဉ်းစားဟန်ဖြင့်
ပြောသည်။

“အေးလေ ဟုတ်မှာပေါ့၊ ကိုတင်
အောင်က ပညာတတ် ကြေးရတတ်၊
အပေါင်းအသင်းကများ၊ စီးပွားရေး
သမားဆိုတော့ မပွန်းမပဲ့အောင် လုပ်
တတ်မှာပါ”

“ဒါပေါ့ သီရိရယ်”

လှိုင်ကပြုံး၍ပြောပြီး တစ်နေရာ
သို့ တယ်လီဖုန်း ဆက်လိုက်သည်။
မနက်ဖြန် ကုန်ပို့မည့်အစီအစဉ်ကို ပြော
နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သည်နေ့ သားလေး မောင်
အောင်လှိုင် ဘွဲ့ယူမည့်နေ့ ဖြစ်သည်။
သားအမိနှစ်ဦးသား ပျော်ရွှင်ကြည့်နူး
နေကြသည်။ လှိုင်က သားလေး ဂုဏ်
ရှိစေရန် လှလှပပ ပြင်သွားလိုသည်။
သားက မေမေ့ကို ရိုးရိုးသားသား နေ
စေလိုသည်။ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် မြင်ရသည်
မှာ မေမေ၏မျက်နှာက ပိုမိုတင့်တယ်

သည်။ ကျက်သရေ ရှိသည်ဟု
သည်။

ရိုစေတော့၊ သားတော်အောင်
အကြိုက် အိမ်တွင်ရှိသမျှ အလှပြု
ပစ္စည်းဖြင့် မွမ်းထုံခြယ်သသည်။
အင်္ကျီနှင့် ချိတ်ထဘီကို ဝတ်ဆင်သည့်
ဆံထုံးမြင့်မြင့် ထုံးသည်။ ပဝါနှစ်
လိုက်သောအခါ နဂိုက စွဲမက်ဖွယ်
သူမို့ တင့်တယ်လှပေသည်။

“မေမေက လှပါတယ် . . .
လောက်ပါပြီ”

“ဟေ့ . . . လှချင်ရင်လှ မလှ
ရင်လဲနေ၊ မေမေ အစွမ်းကုန် အိုက်
ထုတ်တာ အကုန်ပဲသားရေ သွား
မယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်မှာ အထူး
အဖောက်ညီညီ ရယ်မောနေစဉ် ဆို
ထမ်းတစ်ဦးက သတင်းပို့သည်။

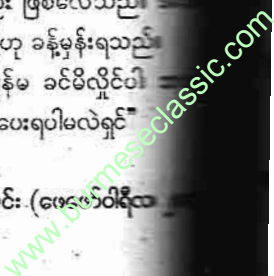
“မမ ဧည့်သည်ရောက်နေသ
”

“ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်ပါလို့
တစ်ခုခု ဧည့်ခံထားလိုက်ပါ၊ လာခဲ့
ပြောသာပြောရသည်။စိတ်ထဲ
သိပ်ပြီး ဘဝင်မကျလှချေ။ ယခု
အချိန်အခါမျိုးကျမှ ဘယ်ဧည့်သည်
လာပါသနည်းဟု စိတ်တိုမိသည်။

သို့သော် အရေးကြီးကုန်မည့်
ကိစ္စဖြစ်က ခက်ချိမ့်မည်ဟု
သည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မြန် ကိစ္စ
ခင်ဥပုာနှင့်လွှဲရန် စဉ်းစားရင်းဧည့်
ထွက်လာခဲ့သည်။

လှိုင်တို့အခန်းကို ကျော
နေသော လူတစ်ဦးကို တွေ့
လှိုင်၏ အသိအကျွမ်း မဟုတ်
ဖောက်သည်လည်း မဟုတ်ချေ
အမိနှစ်ယောက်မှာ မျက်စိပစ်ပြီး
နှာချင်းဆိုင် ဆိုဖာတစ်ဖက်တွင်
သည်။ နေကာမျက်မှန်တပ်ထား
နဖူးပြောင်ပြောင်နှင့် ခုံထည်
ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။
ငါးဆယ်ခန့်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

“ကျွန်မ ခင်မိလှိုင်ပါ
ဆောင်ရွက်ပေးရပါမလဲရှင်”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပြုံးပြသည်ကလွဲပြီး
ဘာမျှ ပြန်မပြောချေ။

လှိုင်သည် ဤအပြုံးကို မှတ်မိ
သလို ခံစားမိသည်။

ထိုလူက မျက်မှန် ချွတ်လိုက်
သည်။ တောက်ပြောင် ဝင်းလက်ဆဲ
ဖြစ်သော မျက်လုံးအစုံကို ရင်ဆိုင်လိုက်
ရသည်။

လှိုင်၏ပါးစပ်မှ “ဘုရားရေ” ဟု
ငြည်တမ်းလူနီးပါး ဖြစ်သွားသည်။

“မောင်ပါ... လှိုင်”

လှိုင်၏သန်ပြန်သော ဝတ်စုံတွင်
ခွေးပြန်ချင်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ကြား
ခဲ့ရသည့် သတင်းများကြောင့်လည်း
အနံ့လှုပ်မိသည်။ ထို့ကြောင့် ကယောင်
ကတမ်း မိတ်ဆက်မိသည်။

“ဒါက လှိုင်ရဲ့သားပါ”

“သိပါတယ် လှိုင်ရယ်၊ ငါက
သူ့အဖေပါ”

မောင်အောင်လှိုင်က မတုန်
လှုပ်နေသည်။ ပုံမှန်ထက် မည်သည့်
အနေအထားမျှ မပြောင်းလဲချေ။

ဝမ်းသာခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းမရှိ။
သက်ခဲ့ရုပ်ဝတ္ထုအလား ထင်မှတ်မှားရ
သည်။

လှိုင်က သားအဖြစ်ကို သိသည်။
သားအနေကျပ်သည်က လှိုင်၏နှလုံး
သားများ တင်းကျပ်လာသကဲ့သို့ ခံစား
ရသည်။ လှိုင်က အဆင်ပြေစေရန်
ပြောမိသည်။

“အပြင်မှာ သား သွားပြီး စောင့်
နေလေ၊ မေမေ လာခဲ့မယ်”

“အချိန်နီးနေပြီ မေမေ”

မောင်အောင်လှိုင်က အဓိပ္ပာယ်
မကွာပါသော အသံဖြင့် လောဆော်
သည်။ လှိုင်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

မောင်အောင်လှိုင်က အသံ
အမှတ်ပြု နားလည်ဟန်ဖြင့် ထရပ်
သည်။

ပြီးမှ ကိုတင်အောင်ဘက်သို့
ညွှန်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျ”

“သားရယ် ဖေဖေလို့ တစ်ခွန်း
လောက် ခေါ်ပါလား”

မကြုံစဖူး ကြားရခဲ့သော တုန်
ယင်အက်ကွဲသံဖြင့် ကိုတင်အောင်၏
တောင်း ဆိုသံကို ကြားရသည်။

မောင်အောင်လှိုင်က မတုန်လှုပ်
သော်လည်း လှိုင်၏ရင်က တုန်ခါသွား
သည်။

မောင်အောင်လှိုင် ပြန်မဖြေချေ။
အမေတူသော အေးဆေးတည်ငြိမ်
သည့် မျက်လုံးများဖြင့် ကိုတင်အောင်ကို
ကြည့်သည်။

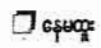
အတန်ကြာတွင် အဓိပ္ပာယ်များ
စွာရှိသော အပြုံးတစ်ခုပေါ်လာသည်။
ထိုအပြုံး၏ မေးခွန်းများကို ကိုတင်
အောင် ခံစားလိုက်ရသလို ရှိသည်။

“ဖေဖေလို့ ခေါ်စေချင်တာလား”
“ဖေဖေ တာဝန်ကျေခဲ့လို့လား”
“မေမေရဲ့ စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံမှု
တွေကို ခြေမွှပစ်ရမှာလား”
“လင်မရှိတဲ့မိန်းမ၊ အဖေမရှိတဲ့
သားရဲ့ဘဝ ဘယ်လိုဆိုတာ သိလို့လား”
“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ဖေဖေလို့
အခေါ်ခံချင်တာလဲဗျာ၊ ပြောပါ၊ ဖြေစမ်း
ပါ...”

မောင်အောင်လှိုင်၏ မျက်နှာမှာ
တဖြည်းဖြည်းမာကျောလာသည်။
ကိုတင်အောင်ထံမှ မျက်နှာလွဲ
လိုက်သည်။ သူ၏ မေမေဘက်သို့
လှည့်ပြီး နဖူးပြင်ကို ညင်သာစွာ နမ်း
လိုက်သည်။

“သွားကြမယ်” ဟု တိုးတိတ်စွာ
ပြောသည်။
ပြီးမှ ကိုတင်အောင်ဘက်သို့
မျက်နှာမူပြီး ပြောသည်။
“ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျာ”
မောင်အောင်လှိုင်က ဧည့်ခန်း
ပြင်ပသို့ အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ထွက်
သွားသည်။
လှိုင်က မအံ့သြချေ။
ကိုတင်အောင်၏ မျက်လုံးအိမ်
တွင် မျက်ရည်တို့က စို့လှာသည်။

ကိုတင်အောင်က နေကာမုတ်
မှန်ကို ပြန်တုပ်လိုက်သည်။
“ဒါတွေကို မစဉ်းစားမိဘူးတယ်
တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ် မှားပါတယ်
လှိုင်ရယ်”
“နောက်ဘဝတွေရှိတာပဲ၊ ပြင်
ချင် ပြင်လို့ရပါတယ်”
လှိုင်က အသံမှန်ဖြင့်ပြောသည်။
ငေါ့သလိုလို ရှိသော်လည်း ငေါ့
လိုသည် ဆန္ဒက အလှည့်မရှိပါလေ။
ကိုတင်အောင်က လှိုင်ကို ကြည့်ပြီး
ပြောသည်။
“လှိုင်သာ လက်ခံမယ်ဆိုရင်
မိသားစုနဲ့အတူနေချင်ပါတယ်၊ နောင်
ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး၊ မောင် ကတိ...”
ကတိ ဆိုသော စကားလုံး
ရောက်သည်နှင့် လှိုင်၏နှုတ်ခမ်းလွှာက
သူ့သားအတိုင်း ပြုံးဖြစ်သည်။
ရယ်မောခြင်း မပြုသော်လည်း
စကားလုံးများက ရယ်မောပြောဆို
နေသကဲ့သို့ ခံစားနေရလေသည်။
“ကျွန်မတို့သားအမိ နေသားကျ
နေပါပြီ၊ ကျန်တဲ့မိသားစုတွေနဲ့ ဆွေး
နွေးကြည့်ပါဦး၊ အချိန်နီးနေလို့ခွင့်ပြုပါ”
ခင်မိလှိုင်က ထရပ်ပြီး ဧည့်ခန်း
ပြင်ပသို့ လျှောက်သွားသည်။ အိမ်ရှေ့
တွင်မူ မောင်အောင်လှိုင်က ကားပေါ်
တွင် အသင့်ကြိုနေလေသည်။
ကိုတင်အောင်သည် ခင်မိလှိုင် ထ
ရပ်သဖြင့် ယောင်ယမ်းပြီး ထရပ်လိုက်
သည်။ ခင်မိလှိုင် လျှောက်သွားသကဲ့သို့
နောက်မှ လျှောက်သွားမိသည်။
သို့သော် ကိုတင်အောင်ကိုတော့
မည်သူကမျှ မကြိုဆိုပါချေ။
ကိုတင်အောင်က လှိုင်တို့ကား
ထွက်သွားသည်ကို တစ်ဦးတည်း ငေး
ကြည့်နေမိပါသတည်း။

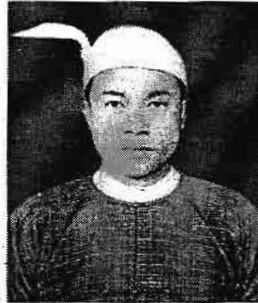
www.burmeseclassic.com

ဗုဒ္ဓ

ဓမ္မ

သံဃံ

(မြိတ်) တိုင်းရင်းဆေးဆရာကြီး ဦးကျော်စိုး
 သမားမှတ်ပုံတင်အမှတ် ၈/၆၀၃၂
 ကင်ဆာ မြစ်ပွားနာအထူးကု (ပါရဂူဘွဲ့ရ)
 (အပွားမေတ္တာ)တိုင်းရင်းဆေးကုခန်း

ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်မှ ဆင်းသက်လာသော ဆေးပညာအမွေကို ဆက်ခံပြီး ရောဂါဝေးနာခံစား
 နေရသည့် ခုနစ်ရက်သားသမီးများအား စေတနာမေတ္တာအရင်းခံပြီး ကယ်တင်ကုသပေးလျှက်ရှိပါသည်။
 ကိမိုသွင်းသည့်လူနာနှင့် ဓါတ်ရောင်ခြည်ပေးထားသည့်လူနာများလည်း ကုသနိုင်ပါသည်။ လူနာရှင်များ
 အနေဖြင့် ဆေးကုသရာတွင် ဆရာနှင့်ပွင့်လင်းစွာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနိုင်ပါသည်။

သက်သာပျောက်ကင်းနိုင်သော ရောဂါများ

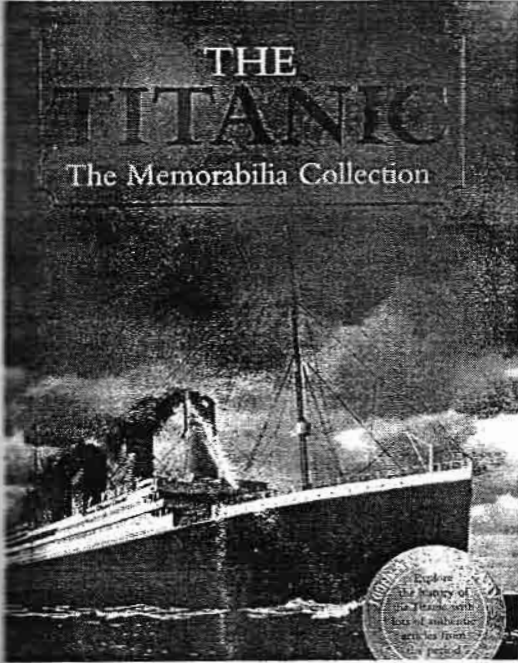
သားအိမ်ကင်ဆာ၊ အဆုတ်ကင်ဆာ၊ အသည်းကင်ဆာ၊ လျှာကင်ဆာ၊ ပါးစောင်ကင်ဆာ
 ကျောက်ကပ်နှလုံး၊ အူမကြီးကင်ဆာ၊ ဆီးကျောက်တည်၊ လည်ပင်းကင်ဆာ၊ ရင်သားကင်ဆာ
 သွေးကင်ဆာ၊ စိပိုး၊ ဘီပိုး၊ လေးဘက်နာ၊ သားအိမ်နှင့်ပါတ်သက်၍ အဖြူဆင်းခြင်း၊ သွေးပုပ်ကျခြင်း
 သားအိမ်ခေါင်းတွင်ဖြစ်တတ်သော ဂေါ်ဘီပန်းပွင့်ကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်း၊ ကြွက်နို့ကဲ့သို့ဖြစ်ခြင်းများကို သက်သာ
 ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနေပါသည်။

- ဆေးခန်းပွင့်ချိန် - နေ့စဉ်နံနက်(၇း၀၀)နာရီမှ ညနေ(၄း၀၀)နာရီထိ (ပိတ်ရက်မရှိ)
- ဆေးခန်းလိပ်စာ - အမှတ်(၈) ၉/၄ ၊ ညောင်ပင်သာလမ်း၊ ဆုံရှည်ကုန်းကျေးရွာ ၊
ရွှေပြည်သာမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။
- လမ်းညွှန် - ၁၂၄၊ ၂၀ ၊ ၄၈(အထူး)၊ ၁၀၁၊ ၈၅၊ ၇၉၊ ၈၆ လှော်ကား ကားများစီး၍
သံဖြူဆိုင်မှတ်တိုင် ဆင်းပါ။
- ဆက်သွယ်ရန်ဖုန်း - ၀၉-၄၉၃၁၉၃၆၈ ၊ ၀၉-၇၃၂၄၅၉၇၂၊ ၀၉-၃၁၀၈၂၆၀၇

www.burmeseclassic.com

ရာပြည့်ရပ်ကြွင်းကပြောသော အဖြစ်ဆန်း

လှမိုး (ပညာရေး)

“ကျွန်တော် မြင်ရသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော် နှာ ကြက်သေ သေသွားပါသည်။ ကျွန်တော်မျက်လုံးများကို ခင် မယုံကြည်ပါ။ အိပ်မက်ကမ္ဘာသို့ ရောက်နေသလားဟု ဆင်မိသည်။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါမလား။ စိတ်အာရုံ လွဲမှားခြင်း သော။

မြောက်အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာ ကြမ်းပြင်သို့ ဆင်းလာ သော အတ္တလန္တိတ်ပေဒ စူးစမ်းလေ့လာရေး သင်္ဘောငယ်ကလေး နှစ် မှန်ပြတင်းမှ အလွန်ကြီးမားသော သင်္ဘောပျက်ကြီး တစ် နင်းကို မျက်ဝါးထင်ထင် ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ အတ္တလန္တိတ်ပေဒ စူးစမ်းလေ့လာရေး သင်္ဘော ရောက်ရှိနေသော နေရာမှာ ရေခဲတမူအေးသော မြောက်အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာအောက် နှစ်ပိုင်ခွဲမျှ နက်ရှိုင်း သည့်နေရာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ရသော သင်္ဘော ပျက်ကြီးမှာ လွန်ခဲ့သော (၇၃)နှစ်ကျော်ခန့်က အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကြမ်းပြင်အောက်သို့ နစ်မြုပ်သွားခဲ့သော မဟာ သင်္ဘောတန်းနစ် သင်္ဘောကြီးဖြစ်သည်က သေချာသည်ဟုလည်း သက်ချက်ချိပါသည်။

ထိုမဟာသင်္ဘောကြီးအား ရေခဲတမူ အေးလိမ့်သော အတ္တလန္တိတ်ပေဒ နှစ်ပေါင်း (၇၃)နှစ်ကျော် ကြာမြင့်အောင် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့သည်မှာ သဘာဝတရား၏ ထူးခြားသော အံ့ဖွယ်သရဲဖြစ်သည်။

မည်းနေသော သင်္ဘောကိုယ်ထည်ကြီးအား အတ္တလန္တိတ် လောကကို စိုးမိုးကြသည့် ရေသတ္တဝါများ၊ ရေမှော်ပင်များ၊ ရေညိုများ ဖုံးလွှမ်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း တိုက်တန်းနစ်ဟု ရေး ထိုးထားသော နာမည်ကိုမူ ကျွန်တော်တို့ စူးစမ်းလေ့လာရေး ယာဉ်ကလေး၏ မီးရောင်ကြောင့် သာမန်မျက်လုံးများကပင် ကောင်းစွာ မြင်နိုင်ပါသည်။”

အထက်ဖော်ပြပါ စာပိုဒ်သည် ၁၉၈၅ ခုနှစ်က ကမ္ဘာ ကျော် အတ္တလန္တိတ်ပေဒပညာရှင်နှင့် အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်သူ ရောဘတ်ဒီဘောလက် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သော "How we found TITANIC" တိုက်တန်းနစ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့စဉ်က ဟူသော ဆောင်းပါးမှ စာပိုဒ်ကို မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုထား ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၉၁၂ ခုနှစ် ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့ညတွင် မြောက် အတ္တလန္တိတ်သမုဒ္ဒရာ ပင်လယ်ပြင်တွင် နာမည်ကျော် မဟာ သင်္ဘောကြီး တိုက်တန်းနစ်သည် နစ်မြုပ်သွားခဲ့ပါသည်။ ယင်း သင်္ဘောကြီး နစ်မြုပ်သွားသည်ကို အခြေခံ၍ သင်္ဘောကြီး နစ်မြုပ်ပြီး လပိုင်းအတွင်း ဖလ်ဆွန်ယွန် ဆိုသူ စာရေးဆရာ တစ်ဦးက တိုက်တန်းနစ် "The TITANIC" ဟူသော အမည် ဖြင့်ပင် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ရာ ဝင်ငွေစိစိပိုပို ရခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်းများအရ သိရသည်။

သို့သော် စာပေအကဲဖြတ်သူများက မူရင်းစာအုပ် သည် အချက်အလက် ပြည့်စုံခြင်းမရှိဟု ဆိုကြ၏။ ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် စာရေးဆရာ ဝေါလတာလော့ဒ်က မမေ့နိုင်သော ည "A night to remember" အမည်ဖြင့် စနစ်တကျ သုတေ သနပြုပြီး ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ရာ အရောင်းရစ်ချိန်တင်ခဲ့သော စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ပြီး အထောက်အထား၊ အချက်အလက် အခိုင်မာဆုံး စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်ဟု စာပေအကဲဖြတ် သူများနှင့် တိုင်တန်းနစ်အား တသသ စွဲလမ်းခဲ့သူများတို့က တညီတညွတ်တည်း ဆိုခဲ့ကြသည်။

ယင်းစာအုပ်ကိုပင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှ ဂျေအာသာရိုင်စ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီကြီးက ယင်းအမည်ဖြင့်ပင် သရုပ်ဆောင် ကင် နက်မိုး ပါဝင်ရိုက်ကူးခဲ့ရာ ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၈ ခုနှစ်ခန့်က ယင်းရုပ်ရှင်ကားအား ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ နိုင်ငံတွင် ပြသခဲ့ရာ သောက်သောက်လဲဝင်ငွေရသည့် ရုပ်ရှင် ကားတစ်ကား ဖြစ်ခဲ့သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ စာအုပ်မှာလည်း ၁၉၇၅ ခုနှစ်ထိ အကြိမ်ပေါင်း ၁၂၀ ကျော် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။ ယင်း စာအုပ်ကို စာရေးဆရာ တက္ကသိုလ်အောင်မှူးက “ကမ္ဘာပျက်

သောည" အမည်ဖြင့် မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေပြီးဖြစ်
ပါသည်။]

အမှန်အားဖြင့် တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီး နစ်မြုပ်မှု
ကို ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ အမျိုးမျိုးက မူဟန်အသွယ်သွယ်ဖြင့် ရုပ်ရှင်
ရိုက်ကူး ပြသခဲ့သည်ဟုလည်း သိရ၏။ စာရေးဆရာကြီးများ
ကလည်း တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီးအား ပြန်လည်ဆယ်ယူ
ရေးကို နောက်ခံထား၍ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ လက်ဆစ်ခိုး
ရေတွက်မရအောင် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးရန်မလို
သော စာရေးဆရာကြီး ကလိုက်ကပ်စကာ (သူ့ဝတ္ထုအများစု
ကို စာရေးဆရာကြီး အထောက်အကူအောင်က မြန်မာ
ဘာသာ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်ပါသည်။)က "Raise The
Tit..." တိုက်တန်းနစ်ကို ဆယ်ယူကြလော့ ဟူသော ဝတ္ထု
တစ်ပုဒ် ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့ရာ အောင်မြင်ပေါက်ရောက်
သော ဝတ္ထုဖြစ်ခဲ့သည်။ (ထိုဝတ္ထုကို ကွယ်လွန်သူ တက္ကသိုလ်
နန္ဒမိတ်က မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေပြီး ဖြစ်ပါသည်။)

ဤဝတ္ထုကိုလည်း နာမည်ကျော်ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာကြီး
ဂျိမ်းကင်မရွန်က ၁၉၈၀ ပြည့်နှစ်ခန့်က ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူး
ပြသခဲ့ရာ အလော်အသင့် အောင်မြင်ပေါက်ရောက်သော
ရုပ်ရှင်ကားကြီး တစ်ကားဖြစ်ခဲ့သည်။

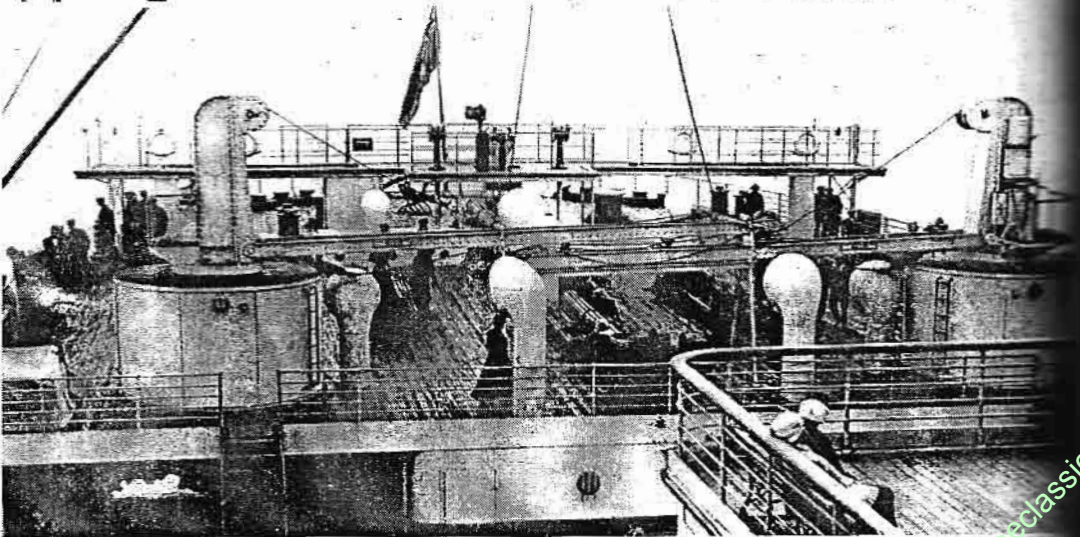
၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင်မူ ဒါရိုက်တာကြီး ဂျိမ်းကင်မရွန်က
ပင် တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီး နစ်မြုပ်မှုကို အခြေခံ၍
ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ရိုက်ကူးပြသခဲ့ရာ အကယ်ဒမီ (၁၁)ဆု
ရရှိခဲ့သည့် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကားအပြင် ဝင်ငွေ သောက်
သောက်လဲ ရရှိသည့် ထူးထူးခြားခြား အောင်မြင်ပေါက်
ရောက်သော ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤရုပ်ရှင်
ကားကြီးမှာလည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အကြိမ်ကြိမ်
ပြသခဲ့ပြီးဖြစ်၍ အကျယ်တဝင့် ရေးသားဖော်ပြရန် မလိုတော့
ဟု ယူဆမိပါသည်။

မှန်ပါသည်။ တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီးမှာ မြောက်
အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာအတွင်း မြောက် ၄၁ ဒီဂရီ ၄၆ မိနစ်
နှင့် အနောက် ၅၀ ဒီဂရီ ၁၄ မိနစ်အတွင်း နစ်မြုပ်ခဲ့သည်ဟု
ဆိုသည်။ ထိုသင်္ဘောကြီး တည်ဆောက်ပြီးသည့် အချိန်ကပင်
သင်္ဘောကြီးမှာ Unsinkable ရေမမြုပ်နိုင်သော မဟာသင်္ဘော
ကြီးဟု သတင်းမီဒီယာများက အမွမ်းတင်ခဲ့ကြသည်။ ထူးခြား
အံ့ဖွယ်ကောင်းသည်ဟုလည်း ဆိုကြ၏။

ထိုသင်္ဘောကြီးကို ၁၉၁၂ ခုနှစ်က ဒေါ်လာ သိန်း
တစ်ရာ အကုန်အကျခံ၍ တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ အလျား
၈၃၃ ပေ ရှည်လျား၍ အမြင့်ပေ ၁၇၇ ရှိသည်ဟုဆိုသည်။
သင်္ဘောကြီးမှာ ခေါင်းတိုင်ကြီး လေးလုံး၊ ရေကူးကန်၊ ပန်းခြံ
အားကစားလေ့ကျင့်သည့် ခန်းမ၊ တင်းနစ်ကွင်း၊ စာဖတ်ခန်း၊
ဆေးလိပ်သောက်ခန်း၊ အရက်သောက်ခန်း၊ ဆေးရုံ၊ ခွဲစိတ်
ခန်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ ကော်ဖီဆိုင် စသော ခေတ်မီ
အဆောင်အယောင်များနှင့်အတူ ထူးခြားအံ့ဖွယ် ပြည့်စုံသော
မဟာသင်္ဘောကြီးဟု ဆိုကြ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ မနစ်မြုပ်နိုင်ဟု နာမည်
ကျော်ကြား လူသိများခဲ့သော မဟာတိုက်တန်းနစ် သင်္ဘော
ကြီးမှာ အလွန်ကြီးမားသော ရေခဲတုံးကြီးနှင့် တိုက်မိရာ
နစ်မြုပ်ခဲ့ရသည်။ ထိုသင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် လိုက်ပါလာသော
ဘဏ်သူဌေးကြီးများ၊ ကုန်တိုက်ကြီးများ ပိုင်ရှင်များ၊ နာမည်
ကြီး မင်းစိုးရာဇာများနှင့် မိသားစုများ ဒေါ်လာသန်းသောင်း
များစွာတန်သော ရတနာများ၊ ဥစ္စာပစ္စည်းများနှင့်အတူ
လူပေါင်း ၁၅၀၂ ယောက် အဏ္ဏဝါအောက်သို့ သင်္ဘောကြီး
နှင့်အတူ နစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်။

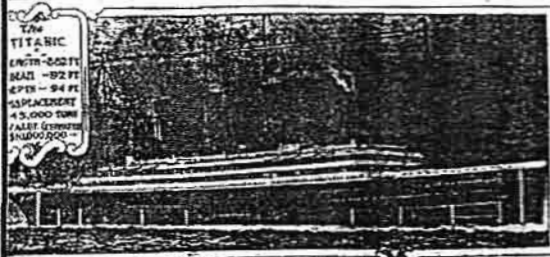
သင်္ဘောရေယာဉ်များကြီးအဖြစ် ၄၃ နှစ်တိုင်တိုင်
ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ကပ္ပတိန်အက်ဒီဝပ်ဂျေစမစ် ကြီးကြပ်မှု
ရေကြောင်းသွားလာရေး အဖွဲ့မှ အရေးပါ အရာရာတော်
နှင့် သင်္ဘောပုံစံများ ထုတ်ခဲ့ရသည်။

www.burmeseclassic.com

THE GREAT TITANIC SINKS; MORE THAN 1,500 LOST; 66 WOMEN AND CHILDREN KNOWN TO BE SAVED; SCORES OF NOTABLES NOT ACCOUNTED FOR.

THE LOST LINER, HER POSITION AND THAT OF OTHER SHIPS WHEN SHE MET ICEBERG

LIST OF THE KNOWN SAVED

Table listing names of survivors, including Miss G. S. Peckham, Miss M. G. Peckham, Miss E. M. Peckham, etc.

White Star Official Admits the Greatest Disaster in Marine History - J. J. Astor Remained Lost, but Bride Saved - Text of Olympic's Fatal Message - Partial List Is Received.

HOW THAT MANY WERE RECOVERED BY THE LIFEBOATS

THE WHITE STAR LINE'S OFFICIAL STATEMENT

Main body of the article text, starting with 'The great loss of this morning...' and detailing the disaster.

အင်ဂျင်နီယာကြီး အင်ဒရူးသောမတ်စ်တို့မှာလည်း သင်္ဘောကြီးနှင့်အတူ နစ်မြုပ်လိုက်ပါ၍ တဝက် အဆုံးသတ်... မဟာသင်္ဘောကြီး တိုက်တန်းနစ်သည် နာရီပိုင်းအတွင်း နစ်မြုပ်သွားခဲ့ရ၏။ သို့သော် ထိုနစ်မြုပ်ရမှုကြီးကို နိုင်ငံတကာမှ မမေ့နိုင်ကြ။ ၁၉၁၂ ခုနှစ်မှစ၍ ကမ္ဘာကြီးမှာ... ပြည်တွင်းစစ်များကြောင့်လည်း လူတွေ သောက်လဲ သေဆုံးခဲ့ရ၏။

မင်းစားနိုင်စွမ်းရှိဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုသင်္ဘောကြီးသည် ယနေ့ထိ ကျန်တော်တို့နှင့်အတူရှိခဲ့သည်။ မဟာ တိုက်တန်းနစ် သင်္ဘောကြီး နစ်မြုပ်သွားခဲ့သည်နှင့် လူအများသည် ၎င်း သင်္ဘောကြီးကို ဆယ်တင်ရန် အိပ်မက် မက်ခဲ့ကြသည်။ ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် အိုင်ယာလန်နိုင်ငံ ဒေလင်မြို့မှ ဝိသုကာပညာရှင် ချားလ်စစ် ဆိုသူက လျှပ်စစ်သံလိုက်များကိုအသုံးပြု၍ နစ်မြုပ်နေသော သင်္ဘောကြီးကို ရှာဖွေ၍ ဆယ် တင်ရန် စီမံကိန်းတစ်ခု ရေးဆွဲခဲ့သည်။ ယင်းစီမံကိန်းအရ အထူးတီထွင်ထားသော ရေငုပ်သင်္ဘောဖြင့် လျှပ်စစ်သံလိုက်များတင်ကာ တိုက်တန်းနစ် သင်္ဘောကြီး နစ်မြုပ်သည့် မြောက် ၄၁၊ ၄၆ ဒီဂရီနှင့် အနောက် ၅၀၊ ၁၄ ဒီဂရီ အတွင်းရှိ အဏ္ဏဝါပြင်တွင် ရေငုပ်ပေး၍ တိုက်တန်းနစ် သံကိုယ်ထည်များကို သံလိုက်ဖြင့်ဆွဲ၍ ဆယ်တင်မည်ဖြစ်သည်။ ဝိသုကာ ချားလ်စစ်၏ စီမံချက်မှာ တိကျသည်။ ဤသို့ဆယ်တင်ရာတွင် အလုပ်သမား ၁၆၂ ဦး လိုအပ်ပြီး

ကုန်ကျမည့်ငွေများ ဒေါ်လာ တစ်သန်းခွဲမျှ လိုအပ်မည်ဟု လှိုက်ချက်ခဲ့သည်။ လူအများကလည်းကောင်း၊ ငွေလုံး ငွေရင်း စိုက်ထုတ်ပေးမည့် သူဌေးကြီးများကလည်း စိတ်ဝင်စားကြ သည်။ သို့သော် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် ကမ္ဘာ့စီးပွားပျက် ကပ်ဆိုက်ရောက်လာသဖြင့် အထက်ဖော်ပြပါ စီမံချက်များမှာ အဆုံးသတ်ခဲ့ရတော့၏။

ဤအတောအတွင်း နစ်မြုပ်သွားသော တိုက်တန်းနစ် သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရတနာပစ္စည်း များ၊ စိန်များ၊ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ၊ ရွှေချောင်းများ၊ ရွှေ ဒင်္ဂါးများ ပါဝင်သွားသည် ဟူသော သူပြော ကိုယ်ပြော ပါးစပ် ပြောသမိုင်းများ၊ ဒဏ္ဍာရီများ အတောမသတ်နိုင်အောင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ရာ ရတနာသိုက် ရှာဖွေရေးသမားများသည် အပြုံးအဆိုင် ရှာဖွေခဲ့ကြသော်လည်း နစ်မြုပ်သွားသော သင်္ဘောကြီး၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမှ မတွေ့ကြရ။ ဤသို့ဖြင့် ရာစုနှစ် ထက်ဝက်ကုန်ဆုံးခဲ့ရပြီးသော်လည်း တိုက်တန်းနစ် သင်္ဘောကြီး ရှာဖွေရေးမှာ ရေစုန်မျောခဲ့ရသည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ရောက်လာသောအခါ သိပ္ပံပညာ သည် အံ့မခန်းတိုးတက်လာသည်။ လူသားတို့သည် လကမ္ဘာ ပေါ်သို့ ခြေချနိုင်ကြပြီး ကမ္ဘာတိုက်ကြီးများ အားလုံးကိုလည်း ရှာဖွေတွေ့ရှိကြ၏။ အဏ္ဏဝါဗေဒပညာ သုတေသန လုပ်ငန်း များမှာလည်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တိုးတက် လာခဲ့ပြီး အလွန်တိုင်းနှင့် ပစိဖိတ်သမုဒ္ဒရာ ကြမ်းပြင်ကိုလည်း အထိုက်အလျောက် စူးစမ်းလေ့လာနိုင်ခဲ့တော့ရာ နိုင်ငံတကာ မှ သိပ္ပံပညာရှင်များနှင့် အဏ္ဏဝါ သုတေသီအများသည် မဟာန် အသွယ်သွယ်ဖြင့် ကြိုးစားရှာဖွေကြသော်လည်း အချည်းနှီး သာ ဖြစ်ခဲ့ကြရ၏။

၁၉၈၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လတွင် ပြင်သစ် အဏ္ဏဝါ သုတေသီများ လိုက်ပါလာသော Le-surait ဆရွက်သည် အရေးကြီးသော ဗုံတင်သံတစ်သံကို တိုက်တန်းနစ် နစ်မြုပ် သည်ဟု ယူဆရသော အဏ္ဏဝါကြမ်းပြင်မှ ဖမ်းယူရရှိခဲ့၏။

ဤတွင် အဏ္ဏဝါဗေဒ စူးစမ်းလေ့လာရေး ကနော Knorr သင်္ဘောကို စေလွှတ်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ထိုသင်္ဘောနှင့် လိုက်ပါလာသော ပညာရှင်များသည် အလွန်သေးငယ်သော Argon ခေါ် ရေငုပ်သင်္ဘောကလေးကို တိုက်တန်းနစ်ရှိမည်ဟု ယူဆရသော အဏ္ဏဝါကြမ်းပြင်သို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ထို လေ့လာရေးအဖွဲ့တွင် ပြင်သစ် အဏ္ဏဝါသုတေသီများနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ အဏ္ဏဝါဗေဒပညာရှင်များ ပါဝင် ခဲ့သည်။

ထိုအဖွဲ့၏ခေါင်းဆောင်မှာ ဤဆောင်းပါးအစတွင် ဖော်ပြခဲ့သော အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ အဏ္ဏဝါဗေဒ ပညာရှင်နှင့် အင်ဂျင်နီယာ ရောဘတ်ဒီဘောလက် ဖြစ်သည်။ သူသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်

နယ် ဝုဒ်ဟိုလ် Wood Hole ဒေသရှိ အဏ္ဏဝါဗေဒ လေ့လာ ရေး မဟာဌာနမှ အင်ဂျင်နီယာ တစ်ဦးလည်းဖြစ်၏။

သူတို့အဖွဲ့သည် မြောက်အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာရေ ပြင်တွင် စတုရန်းမိုင် ၁၅၀ ခန့် စူးစမ်းရှာဖွေခဲ့ကြရာ ယခု အခေါက်တွင်မူ အနှစ်နှစ် အလလ မျှော်လင့်ခဲ့ရသော မဟာ တိုက်တန်းနစ် သင်္ဘောပျက်ကြီးကို လေးရက်တိတိ ရုပ်သေ ရုပ်ရှင်များ ရိုက်ခဲ့ကြသည်။

သင်္ဘောပျက်ကြီးအတွင်းမှ ကွဲနေသော တိုက်တန်းနစ် တံဆိပ်ပါ အိုးခွက်ပန်းကန်များ၊ ပိုင်အရက်ပုလင်းများ၊ မီးအိမ် များ၊ အိမ်အသုံးအဆောင်များ၊ ခရီးသည်များ၏ လက်ဝတ် ရတနာများ၊ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများ အပါအဝင် ပစ္စည်းမျိုး ၅၅၀၀ တွေ့ခဲ့ရ၏။ ၁၉၈၇ ခုနှစ်မှ ၂၀၀၄ ခုနှစ်အတွင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု နယူးယောက်မြို့တွင် ယင်းပစ္စည်း များကို လေလံတင်ရောင်းချခဲ့ရာ ဒေါ်လာ ၁၈၉ သန်း ရရှိခဲ့ သည်ဟု သတင်းများက ဖော်ပြခဲ့သည်။ ထိုပစ္စည်းများ ဆယ် ယူခွင့်ကို R.M.S တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကုမ္ပဏီက တရားဝင် ဆယ်ယူခွင့်၊ လေလံတင်ရောင်းချခွင့် ရရှိသည်ဟူ၍လည်း သတင်းများက ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဤသို့ လေလံတင် မရောင်းချမီ အမေရိကန်ပြည် ထောင်စု မင်နီဆိုတာပြည်နယ် စိန့်ပေါလ်မြို့ရှိ သိပ္ပံပြတိုက် ကြီးတွင် 'တိုက်တန်းနစ်မှ အနုပညာလက်ရာများ' အမည်ဖြင့် ပြပွဲကျင်းပခဲ့ရာ လူထု သိန်းချီတက်ရောက်ခဲ့သည်။ ၂၀၀၄ ခုနှစ် ဧပြီလတွင် တိုက်တန်းနစ် ရာပြည့်ပွဲတော်ကို အင်္ဂလန် နိုင်ငံ၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံတို့တွင် တစ် နားတနား ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောနှင့် ပတ် သက်သော စာတမ်းဖတ်ပွဲများလည်း တိုက်တန်းနစ်ချင်သူ များက ကျင်းပကြသည်။

တိုက်တန်းနစ် ရုပ်ကြွင်းက ပြောသော လူမသိ သူ မသိ အချက်အလက်များကို ထုတ်ဖော်ခဲ့ကြ၏။ သာဓကအား ဖြင့် အများကမူ တိုက်တန်းနစ်သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် ကျိန်စာ သင့်နေသော အီဂျစ်မံမီခေါင်းတလားပါသည်ဟု ဆိုသည်။

အမှန်စင်စစ် ယင်းခေါင်းတလားကြီးမှာ တိုက်တန်းနစ် သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါဝင်သွားသည်ဟု ဆိုသည်မှာ ကောလာ ဟလ ယုံတမ်းစကားဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ယနေ့အထိ ယင်း ခေါင်းတလားကြီးမှာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ဒန်မြို့ရှိ ပြတိုက် ကြီး၏ အီဂျစ်အနုပညာပြခန်းတွင် ပြသထားဆဲ ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။ အချို့ကလည်း ပြင်သစ်နိုင်ငံ ၁၆ ကြိမ်မြောက် လူ့စံ ဘုရင်၏ ကျိန်စာသင့်နေသော စိန်ပြာကြီးသည်လည်း ထိုစံ တန်းနစ်သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါဝင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါဟု ဆိုကြသိ ကြောင်း။

□ ရာမိုး(ဝတ္ထုရေး)

Ref: The Titanic, The Memorable Collection.

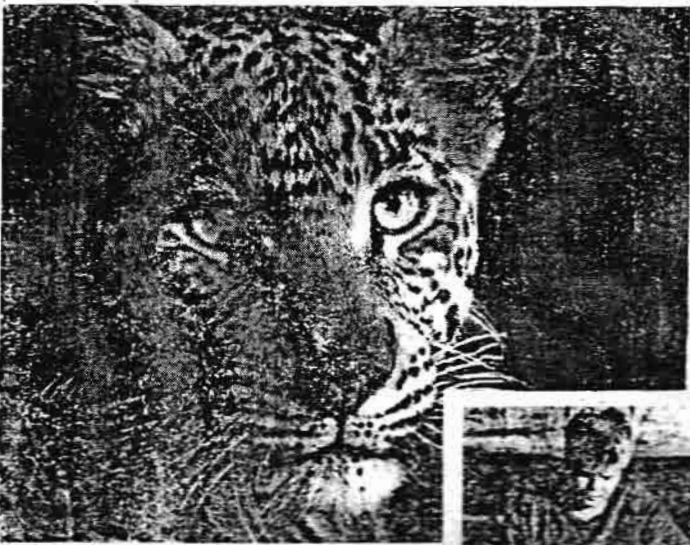
သံယောဇဉ်

စိန် ဝင်း မော်

နယ်ကျွံသွားသော ကျွဲ၊ နွား တိရစ္ဆာန်များကို လိုက်လံရှာဖွေရန် သွားကြသော ကျွန်မတို့၏အလုပ်သမားများက ကျွန်မ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား သူတို့တွေ့ရှိသော ထူးဆန်းသည့် ကြောင် ခိုးနွယ်ဝင်များကို လာရောက် ကြည့်ရှုရန် ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

အရှေ့မြောက် “နမ်းဘီးယား” ရှိ ကျွန်မတို့ပိုင် လယ်ယာမြေ၏ တစ်ခုအည်းသော ကုန်းကမူပေါ်တွင် ကျားသစ်ငယ်လေးသုံးကောင်က အချင်းချင်း ဖူးတပ်စွာကွေးနေကြသည်။ မိခင်ကျားသစ်မကြီးကိုကား မတွေ့ရ။ သို့သော် ခင်ပွန်းသည် ရော့ဖ်က အမေကြီးအစာရွာထွက်နေသည်ဟု သံသယရှိသည်။

သူက ကျားသစ်ပေါက်စလေး သစ်ကောင်ကို မချီလိုက်စဉ် ၎င်းက အနီးနီးဖြင့် ရန်လုပ်သည်။ သေးငယ်လှသော တလေးငယ်များ၏ပြာလှဲလှဲမျက်လုံးများနှင့်၊ ခုတိယ အငယ်ကောင်က ပို၍ နှိုးနှိုးသည်။ စစ်ဆေးကြည့်ရာ နောက်ခြေထောက်၏ ခြေသည်းမှာ ရောင်မိ၍ ပုပ်စပြုနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ အနီးများပင် မြင်နေရပြီး ခြေသည်းမှာ အညွှတ်ရတော့။ တောရိုင်းသဘာဝတွင် အသန်နိုင်ဖွယ် မရှိကြောင်း သိရသော

ကလေးအရွယ်ကပင် အဖ်ထုပြင်ထောက်ရှိလာသော ဂျက်ကီက ပိုင်းဟတ်နှင့် သစ်ပင်သွားခဲ့သည်။

အသစ်ကို လိုက်လံရှာဖွေမှုပြုနေသော ဂျက်ကီ

ကျွန်မ၏ ခင်ပွန်းက ကြားဝင်စွက်ဖက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကျွန်နှစ်ကောင်ကို သူတို့၏ သိုက်မြိုတွင်ထားခဲ့သည်။ သုံးရက်ကြာသောအခါ ၎င်းတို့မိခင်၏ ခြေရာများကို တွေ့ရသည်။ ပြန်လာကာ ပိုမိုလုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာသို့ ပြောင်းသွားဖွယ်ရှိသည်။

တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန်က ဂျက်ကီကို အကောင်းဆုံး ပြုစုစောင့်ရှောက်သည်။ အနာကို ဆေးကြောသန့်စင်ပေးကာ လိုအပ်သော ဆေးများ ထိုးပေးသည်။ ကျွန်မတို့ကိုလည်း အနာပြုစုနည်း၊ ကျွေးမွေးနည်း(နွားနို့ မလိုင်၊ ကြက်ဥအနှစ်နှင့် အားဖြည့်အစာများ ရောနှောခြင်း)တို့ကို သင်ပေးသည်။

ကျွန်မတို့က ဂျက်ကီကို အိမ်သို့ခေါ်လာခဲ့သည်။ သူက ကျွန်မတို့၏

သား ခုတင်အောက်တွင် ကတ်ထူကာ တွန်းပုံးငယ်အတွင်းတွင် နေသည်။

ပထမတော့ သူက ကျွန်မတို့ကို မှာန်စီ ရန်ထောင်သည်။ ရက်အနည်းငယ် ကြာလာသောအခါ ကတ်ထူသွားခွဲအတွင်းမှ ခေါင်းပြုထွက်လာသည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အတွက် အစားအစာများ အခန်းတွင်းသို့ ယူဆောင်လာချိန်တွင် ဖြစ်၏။

ကျွန်မ၏သား အသက်(၁၃)နှစ်အရွယ် ရိုင်းဟတ်က ဘော်ဒါနေသော ကျောင်းမှ ရက်သတ္တပတ်ကုန် ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ အောင်ပွဲရခဲ့ပါသည်။

သားက ဂျက်ကီကိုယူကာ သူ့အိမ်ရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကား မြင်လျှင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားကြသည်။

www.burmeseclassic.com

ဂျက်ကီက သား၏ လည်းပင်း ပေါ်တွင် ခွေလျက် လည်းကောင်း၊ စောင်အောက်သို့ တွားဝင်ကာ သား၏ ဗိုက်ပေါ်တွင် နာရီများစွာလှဲနေတတ် သည်။ သားက သူ့ကိုအစာကျွေးသည်။ ပြီးလျှင် ဘူးထဲထည့်ကာ သူ့အိမ်ရာသို့ ပြန်ပို့သည်။ သားဖြစ်သူ ကျောင်းသို့ ပြန် သွားရချိန်တွင် သူက ဘူးထဲတွင် ထိုင် ကာ အော်တော့သည်။

တဖြည်းဖြည်း ဂျက်ကီက သူ ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှုရှိလာကာ အိမ်တွင်း သို့ လိုက်လံစူးစမ်းသည်။ ထို့နောက် သား၏ ချည်ဆွယ်တာထူထူအင်္ကျီများ ရှိရာသို့ လုံခြုံမှုအတွက်ပြေးတတ်သည်။ ကျွန်မတို့က သား၏အိမ်ခန်း ပြတင်းပေါက်များကို ဖွင့်ပေးကာ ပန်းခြံ တွင်းသို့ ကြည့်ရှုစူးစမ်းစေသည်။ သူက ယုံကြည်မှုမရှိသေးမီ ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ ပြင်ပကမ္ဘာကို နာရီပေါင်းများစွာ ကြည့်သည်။

ဂျက်ကီက ကျွန်မတို့ဓမ္မေးထား သော တယ်လီယာခွေး ရော်မယ်ကို ချက်ချင်းခင်မင်သွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန် တွင် ရော်မယ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာက ဂျက် ကီထက် နှစ်ဆမျှထွား၏။ သူတို့ နာရီ ပေါင်းများစွာ ဆော့တစ်စားကြသည်။

သားဖြစ်သူ ရိုင်းဟတ်နှင့်လည်း ဆော့တစ်စားရန် သူက ကြိုက်နှစ်သက် သည်။ ရိုင်းဟတ်က သူ့ကို မော်တော် ဆိုင်ကယ်ပေါ်တွင် တင်လျက် ခြံဝင်း အတွင်းပတ်၍ စီးသည်။

ဂျက်ကီက ရိုင်းဟတ်၏ ကျောင်း အချိန်ဇယားကို ယဉ်ပါးလာခဲ့သည်။

ရိုင်းဟတ်က သောကြာနေ့များ တွင် ရောက်ရှိလာကာ သူ့နာမည်ကို ဝင်းတံခါးဝမှ အော်ခေါ်သည်။ သူက အိမ်ရှေ့မှထိုင်စောင့်ကာ ရိုင်းဟတ်၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ခုန်တက်သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက်များတွင် ရိုင်းဟတ်က နှုတ်ဆက်တော့မည်ကို သူက သိသည်။ သူ့အနားမှ မခွာတော့။ သား အိမ်မှထွက်သွားသောအခါ သူက

ပျောက်သွားတော့ကာ စိတ်ကောက်နေ သည်။ အစာစားရန် ဆာလောင်သော အခါတွင်မှ ထွက်လာသည်။

ဂျက်ကီအား သူ့သွားလိုရာကို လွတ်လပ်စွာ သွားစေသည်။ သူက ပိုမို လွတ်လပ်လာကာ စတင်၍ အမဲလိုက် သည်။ ကျွန်မ သူနှင့် နားလည်မှုတစ်ခု ရယူသည်။ ကျွန်မ၏ဘဲများကို ကြိုက် သလောက် ကိုက်သတ်နိုင်သည်။ ကြက် များကိုတော့ မထိရ။ အလုပ်ဖြစ်ပါ သည်။

ညအချိန်တွင် သူက အိမ်မှ စတင်ထွက်ခွာတတ်လာပါပြီ။ သို့သော် နောက်နေ့တွင် အမြဲ ပြန်လာသည်။ သူ့ခြေရာ (ခြေသည်းတစ်ချောင်းပြတ်) ကို လိုက်လံကြည့်ရှုရာ ခွေးအ တစ် ကောင်၊ ပူးတစ်ကောင်နှင့် မြေခွေး တစ်ကောင်ကိုပင် သတ်ဖြတ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ညနေစောင်း အချိန်များတွင် အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ သူက မီးဖို ချောင်သို့ တန်းသွားတတ်ပြီး သူ့အတွက် ချန်ထားသော အမဲသားကို မျက်ကွယ် ပြုလျက် မိုက်ခရိုဝေ့မီးဖိုဆီသို့ ခုန်တက် ကာ သူ့အတွက် နွားနို့ကို အငမ်းမရ သောက်တတ်သည်။

သူက ကြော့ရှင်းလှပ၍ ချစ် စဖွယ်ကောင်းသော “ကြောင်ကြီး” တစ် ကောင်အဖြစ် ကြီးထွားလာခဲ့သည်။

သို့သော် သူက သူ့စိမ်းများ အတွက် အန္တရာယ်ရှိလာသည်။ သူ့ အတွက် နေရာဌာနတစ်ခု ရှာရတော့ မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်မတို့သိလာခဲ့ကြ ပါသည်။ စည်းကမ်းဥပဒေများအရ သူ ကို အသားကျနေသော နေထိုင်မှုဘဝ အတိုင်း ထားရှိနိုင်မည့်သူကို ရှာဖွေရန် မှာ မဖြစ်နိုင်သလောက်ပင်။

ထိုအခိုက် တစ်နေ့တွင် သူ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်မတို့နှင့် အတူ နေရမည့်အချိန် ကုန်ဆုံးပြီကို သူက သိသည့်နယ်။ ကျွန်မတို့က စိုးရိမ်စွာ ကွင်းပြင်များတွင် လိုက်လံရှာသည်။

သို့သော် သည်းထန်သောမိုးက ခြေရာ များကို ပျောက်ပျက်စေခဲ့သည်။

ထို့နောက် ကျွန်မတို့၏ ကလေး များ ထိုအပတ် ကျောင်းမှပြန်လာကြ သောအခါ ဂျက်ကီလည်း ပေါ်လာခဲ့ သည်။ ပြင်းထန်သောဒဏ်ရာများနှင့် စစ်ဆေးကြည့်ရာတွင် သူ့ထံ သေနတ်ဖြင့် အပစ်ခံထားရပြီး ခြေသုံး ချောင်းဖြင့် အိမ်သို့အရောက်ပြန်လာခဲ့ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အရည်ဓာတ်ခန်း ခြောက်လျက် လုံးဝခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေသည်။ သူက ရိုင်းဟတ်ထံတန်း၍ သွားသည်။

တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန် နှစ်ဦးက ဂျက်ကီကို ချက်ချင်းခွဲစိတ်ကုသပေး ကြသည်။ သို့သော် ခွဲစိတ်နေဆဲမှာပင် သူ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

ကျွန်မတို့ အားလုံးအတွက် စိတ် ချောက်ချား တုန်လှုပ်ဖွယ် ဖြစ်ရင်တိုင် သံယောဇဉ်ကြီးလှသော အဆွေခင်နှစ် တစ်ယောက် ရုတ်တရက်သွားရှာလေ၏။ သူ့ကို ကျွန်မတို့က ယနေ့တိုင် ထွန်း ဆွတ် သတိရနေဆဲပါ။

သည်မျှ လှပသော တိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်ကို ကြီးပြင်းအောင်ကျွေးမွေး ပြုစု စောင့်ရှောက်ရသည့် အထူးအမှု အရေးတစ်ရပ်ကို မည်သည့်အခါတွင်မှ မေ့နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

ဤကြောင်ကြီးများ၏ ဝမ်း ခရိုက်ကို လေ့လာခွင့်နှင့် လွတ်လပ်စွာ ပေးသောအခါ ကျက်သရေရှိစွာ သူ့ လာ လှုပ်ရှားပုံတို့ကို မြင်ယောင်နေ ခဲ့ပါပင်။

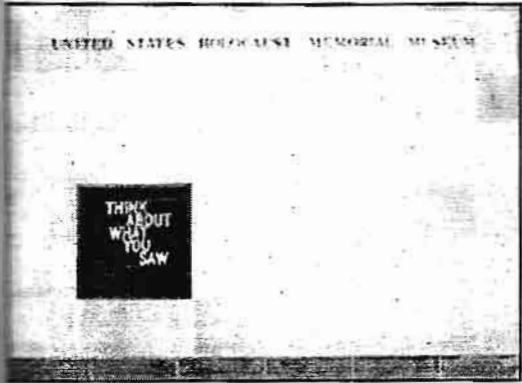

Ref : ဇူလိုင် / ၂၀၁၂ ထုတ် Reader's Digest မဂ္ဂဇင်းပါ Marion Ritter ရေး Our Pet Leopard ကို ပြန်ဆိုသည်။

www.burmeseclassic.com

ဤမျှဆိုးသူတို့အတွက် အောက်ပေ့ဖွယ်ပြတိုက်

အနောက်တံခါးမှူးမောင်မှူး

သင် ပြင်တွေ့ခဲ့ရသူများကို သင်ခြင်စဉ်းစားဖမ်းပါဆိုသော စာတန်း၏ လေးနက်မှုကို သုံးသပ်စေချင်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ၂၀၀၁ ခုနှစ် မေလ ၁၁ ရက်တွင် အမေရိကန်ပြည်သို့ သားများထံ ရောက်ရှိစဉ်က ပြတိုက်များကို သုလာရာ၌ . . .

ဖရန်ကိုနီးယား အမည်ရှိသော မြေအောက်မီထရီ သားတူတာရုံသည် မောင်မှူးတို့သွားနေကျ စမစ်ဆီနီယံ ပြတိုက်နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရှိသည်။ မောင်မှူးတို့ သားများ ဆိုလိုသော အလက်ဇန်ဒရီးယားမှ ဝါရှင်တန်ဒီစီသို့သွားသော် ရှစ်မိုင်မျှ ကွာဝေးသည်။ အိမ်မှ ကားဖြင့် ပင်တာကွန်စ်နွဲရင်ပြင်အထိ သွားသည်။ ပင်တာကွန်စ်နွဲရင်ပြင်တွင် ကားများ ထားခဲ့၍ မီထရီခေါ် မြေအောက်ရထားဖြင့် ဝါရှင်တန်နီမြို့သို့ ခရီးဆက်သူများလည်း များလှသည်။ ဝါရှင်တန်နီသွားပြီး အလုပ်လုပ်စဉ် ကားများကို ပင်တာကွန်နီ ရပ်ထားကြသည်မှာ လူတိုင်းလိုလို ဖြစ်သည်။

မောင်မှူးတို့ အမေရိကားသို့ ရောက်သည်မှာ ၂၀၀၁ ခုနှစ် မေလ၌ ဖြစ်သည်။ မေလ၊ ဇွန်လတို့သည် မောင်မှူးတို့ ဆိုင်ရာမြို့နယ်တွင် မြန်မာပြည်နေ့ကဲ့သို့ ပူသည်။ သို့သော် ညတာမှာ ရှည်လေသည်။ ညနေ ၉ နာရီဟု ခေါ်ရလောက်အောင် ဝါရှင်တန်တစ်ဝိုက်တွင် ဆည်းဆာချိန်မျှသာ ရှိသေးသည်။

ယနေ့တွင်မူ ရုံးအားရက် ဖြစ်သည်။ သားကြီးက နေ့တော့ ပြတိုက်တစ်ခု လိုက်ပို့မည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးကမူ စမစ်ဆီနီယံပြတိုက်ကြီးသာ သွားချင်ကြသည်။ ပြတိုက်၌ လေ့လာစရာ အများကြီးရှိသည်။ ကျေးရွာငယ်စုအဖွဲ့ အုပ်ချုပ်ခွင့်ရသောရွာကို “ကျေးရွာအုပ်စုရွာ” ထိုမှ

တစ်ဆင့် ရပ်ကွက်များရှိသောနေရာကို အမည်သညာ မြို့၊ ကျေးရွာတို့ကို စုစည်းထားသောမြို့ကို မြို့နယ် စသဖြင့် သန်းခေါင်စာရင်း အလိုအားဖြင့် သတ်မှတ်ခဲ့လျှင် စမစ်ဆီနီယံပြတိုက်ကို ပြတိုက်မြို့တော်ဟု ခေါ်ရပါမည်။

စမစ်ဆီနီယံပြတိုက်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏ အမှတ်အသား ပြတိုက်မြို့တော် ဖြစ်ပါသည်။ ပြတိုက်ကြီးတွင် စာကြည့်တိုက်လည်း ပါဝင်သည်။ မင်းတုန်းမင်း လက်ထက်တော်က ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကို ဖတ်ချင်ပါသလား၊ ကျမ်းကိုးအဖြစ် ပြလို၍ ကူးချင်ပါသလား စမစ်ဆီနီယံ စာကြည့်တိုက်တွင် ဖတ်နိုင်ပါသည်။ မူရင်းသတင်းစာမှာ တန်ဖိုးရှိသဖြင့် ထိုသတင်းစာကို မိုက်ခရိုဖလင်ဖြင့်ရိုက်၍ မိုက်ခရိုဖလင်ဖတ်စက်ဖြင့် ဖတ်ရသည်။ ကွန်ပျူတာတွေ ပေါ့ပါလျက်သားနှင့် ဘာကြောင့် မိုက်ခရိုဖလင်နှင့် မှတ်တမ်းများပြုရပါသလဲဟု မေးလျှင် မိုက်ခရိုဖလင်က ခိုင်မာ၍ဟု ပြန်ဖြေရပါမည်။ တစ်ဆက်တည်း စာရေးသူသိသမျှ မိုက်ခရိုဖလင်အကြောင်း ပြောပါဦးမည်။

မိုက်ခရိုဖလင်ဆိုသည်မှာ စာရွက်စာတမ်းများကို ဖလင်ပြားပေါ်တွင် မှတ်တမ်းတင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မူလဖလင်မှ ရုံးသုံးဖလင် ပွားသည်။ မူလဖလင်ကို အထူးလိုခြုံသောနေရာ၌ သိမ်းထားသည်။ ရုံးသုံးမိတ္တူကို လေးခုမျှပွား၍ သီးခြားလေးနေရာတို့တွင် သိမ်းရသည်။ ရန်သူမျိုးငါးပါးကြောင့် ပျက်စီးသော် နေရာတစ်ခုခုတွင် မှတ်တမ်းများ ပကတိရှိနေစေရန် ရည်သန်ကာ မူပွား၍ သိမ်းထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အသုံးပြုပါများက ပျက်စီးနိုင်ပါသည်။ ထိုအသုံးပြုရန် ဖလင်ကို (Work copy) ဟု ခေါ်သည်။ မူရင်းမှ မူရင်းမိတ္တူ ထိုမှ ရုံးသုံးမိတ္တူပွားဟု ထပ်ဆင့်ပွားကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် မှတ်တမ်းများကို မတရားခိုးယူ ပြင်ဆင်ခြင်း ပြောင်းလဲခြင်းများကို ကာကွယ်ရာရောက်သည်။

စမစ်ဆီနီယံပြတိုက်ကြီး၏စာကြည့်တိုက်မှာ သုတေသီတို့ ဖတ်လိုရာဖတ်နိုင်သည်။ များပြားလှသော မှတ်တမ်း၊ မိုက်ခရိုဖလင်များထဲတွင် ကြိုက်ရာဘာသာရပ်ကို လေ့လာနိုင်သည်။ စာကူးလိုကလည်း မိတ္တူကူးစက်ကအသင့်၊ တစ်မျက်နှာ ဆယ်ဆင့်ဆိုတော့ မဆိုးလှပါ။

ဝါရှင်တန်တွင် ပြတိုက်ကြီးများကို အခကြေးငွေမယူ ဝင်ရောက်လေ့လာနိုင်သည်။ အာကာသသိပ္ပံနှင့် ပျံသန်းမှုဘာသာရပ်၊ သဘာဝနှင့် တွင်းထွက်ပစ္စည်း ကျောက်သံပတ္တမြား ဘာသာရပ်၊ ရှေးဦးခေတ်ကစ၍ ပြောင်းလဲမှုများ

United States Holocaust Memorial Museum, 100 Wallenberg Place, Washington DC. 20024.

စီးကရက်ဘူး ရောင်းပါသည်။ သားကြီးက အရပ်ပုသည် မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး မြေ ရောင်းသူက အသက်မပြည့် ဟုထင်ကာမှတ်ပုံတင်တောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အမေရိကန် မရောက်မီ သမ္မတဘုရား သမီး အရပ်ပုလင်းဝယ် အသက်မပြည့်သဖြင့် အမေ ယူခံရသည်။ နမူနာ ယူသောအရာ ဖြစ်၏။

မဒမ်ကြီးက ဝက်သေခြောက်များမြင်၍ ဝယ်လိုက် အမေရိကန်သူ အရေးစာရေးမကို ဘေကွန်ဟု ဆို၏။

ပြဿနာ ပြတိုက် စသဖြင့် ဘာသာရပ်တစ်ခုလျှင် ဧရာမတိုက်ကြီးတစ်ခုနှင့် တိုက်ဒါလင်ကျော်မျှ ပြထားရာ စလင်းမြို့ ကုသိနာရုံဘုရားထဲမှ ဥပကရလန်းလူထွက်နှင့် မဆာဝါ ဈေးရောင်းပုံ ပန်းပုရုပ်ကို အားတိုင်းသွားကြည့်တတ်သူ ကျွန်ုပ်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ ပြတိုက်သို့သွားကြည့်ရသည်ကို မောသည်၊ ပန်းသည်၊ ဆာသည် မရှိပြီ။

ယနေ့မှ သားကြီးက ပြတိုက်အသစ်တစ်ခု ပြမည်ဟု ဆိုသည်။ သားငယ်က သူ့အစ်ကိုအား “ကိုကြီး ဒီပြတိုက်တော့ မပို့သင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်” ဟုဆိုသည်။

ကျွန်ုပ်ကမူ “ကြည့်ရ လေ့လာရတာဟူသရွေ့ ငါတို့တကြိုက်သကဲ့” ဟုဆို၏။ သားငယ်ကမူ “လူကြီးတွေမို့ ပြောတာပါ” ဟု မယုတ်မလွန်ပြောသည်။

သို့နှင့် ဝါရှင်တန်မြို့တော်ရှိ (United States Holocaust Memorial Museum) ကြံ့မာဆိုးကျသူတို့အတွက် အောက်မေ့ဖွယ်ပြတိုက်သို့ သွားရောက်ကြည့်ရှု လေ့လာရပါသည်။ ထိုပြတိုက်မှာ ဝါရှင်တန်မြို့တော် အနောက်တောင်ပိုင်း အမှတ်-၁၀၀၊ ဝါလင်ဘတ်လမ်းတွင် တည်ရှိပါသည်။ ဒါတိုင်းသွားသလို ပင်တာကွန်စစ်ရုံး ယာဉ်ရပ်လွှင်ပြင်တွင် ကားမထားခဲ့ဘဲ ကားနှင့် ပြတိုက်သို့သွားသည်။ လမ်းတွင် မဒမ်ကြီးက စီးကရက်သောက်လိုသည်။ သားကြီးကဆင်း၍ ၇၁၁ စတိုးတွင် စီးကရက်ဝယ်သည်။ ဝါရှင်တန်တွင် ၇၁၁ စတိုး အမည်ဖြင့် ဆိုင်များ အများအပြားရှိသည်။

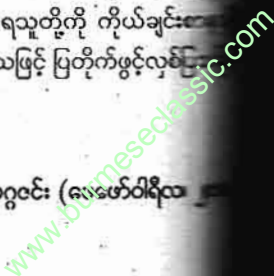
သားကြီးက စီးကရက်ဝယ်ရာ ရောင်းသူက သားကြီးတို့ကြည့်၍ မှတ်ပုံတင် တောင်းသည်။ မှတ်ပုံတင်ကြည့်ပြီးမှ

စာရေးမက မည်သို့ကြားသည်မသိ၊ (Big Government) အမည်ရှိ ထိလက်မှတ် ထုတ်ပေးလေရာ ရိကန်မှာ ထိထိုးဖူးလေတော့သည်။ ဝက်ပေါင်ခြောက်လေးရအောင် ဝယ်ခဲ့ပါသည်။

အမေရိကန်၌ လူငယ်ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားကို အထူးကြပ်မတ်ပါသည်။ ကျောင်းသူတစ်ဦးတည်း အခြားသူတစ်ဦးနှင့် တွေ့လျှင် မေးသည်။ စစ်ဆေးသူ အသက်မပြည့်လျှင် ဆေးလိပ်မဝယ်ရ၊ အရက်မဝယ်ရ တာမလုပ်ရဟု သိရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သားအမိသုံးဦးနှင့် ဦးကျော်ဝင်းကားဖြင့် ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ကြရာ ပြတိုက်ရောက်သည့် သားက ဆိုသည်။

ပြတိုက်မှာ ပြတိုက်နှင့်မတူ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဆီမှ ဘူးဝကြီးနှင့် တူနေသည်။ ပြတိုက်ရှေ့ မျက်နှာစာကဝင် အဝင်ဝတံခါးကြီးများက ပိတ်ထားသည်။ တံခါးကြီးက အရုပ်ဆိုးလှသည်။ ဖွဟဲ့၊ မီးသင်္ဂြိုဟ်စက်က တံခါးကြီးတူလိုက်တာဟု ထင်ရသည်။ နောက်တော့ ယင်းတံခါးကြီးများမှာ အော့ဖက်စခန်းက တံခါးကြီးတွေကို ယူလာသည့် သူငယ်ချင်းဦးကျော်ဝင်းက ပြောသည်။ သူပြောမှ နားမထောင်ဘဲ က ဂျူးတွေကို နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်မှုတွေ ပြခဲ့တာကို အောက်မေ့ကြစေရန်၊ တစ်ပါတီ အာဏာရှင်စနစ်ကို ရစေရန်၊ ကြံ့မာဆိုးဝင်၍ ခံခဲ့ရသူတို့ကို ကိုယ်ချင်းဆူတောင်းမေတ္တာ ပို့သစေလိုသဖြင့် ပြတိုက်ဖွင့်လှစ်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သိရသည်။

အမှတ်သည် မရှိတတ်သော ကျွန်ုပ်ပင်လျှင် ဒီတံခါးကြီးနဲ့ ထောင်သွားဆန်ဆန် ဆောက်ထားသော အဆောက်အအုံထဲ ဝင်မိသည်ဆိုလျှင် ကျောထဲက အအေးဓာတ်သည် စိမ့်ခနဲနေပါသည်။ တကယ် သေတွင်းဝင်ရမည်ဖြစ်သော ဂျူးတို့ခံရ ဘယ်ရွေ့ ဘယ်မျှ ကြောက်နေပါမည်နည်း။

ဓာတ်လှေကားက လူ ၂၀၀ လောက် ဆုံပါသည်။ ဓာတ်လှေကားထဲ ရောက်တာနှင့်တစ်ချိန်တည်း သံတံခါးကြီးက ပိတ်သွားသည်။ ပြတိုက်ထဲတွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ခွင့်မပြုပါ။ ပြတိုက်အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ဓာတ်လှေကားနှင့် ပို့ပါသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ် ရောက်သောအခါ ပြတိုက်မှ လက်ကမ်းစာစောင်များ ရပါသည်။ နာဇီတို့က လူမျိုးလိုက် အစတုံးရန် စီရင်သော ဂျူးများအကြောင်း၊ ပိုလန်လူမျိုးများ၊ လိင်တူဆက်ဆံသူများအကြောင်းတို့ကို ဖော်ပြထားပါသည်။

ထိုအကြောင်းကို ကြည့်လိုက် ပြတိုက်တွင် မည်သည့်နေရာတွင် ကြည့်နိုင်သည်။ သူတို့အကြောင်းကို ပြတိုက်ရှိ စာကြည့်တိုက်တွင် မည်သည့်မိုင်တွင် မည်သည့်အပိုဒ်၌ ပါရှိသည်ဟု ဖော်ပြထားပါသည်။

စတုတ္ထထပ်မှစ၍ ကြည့်ရပါသည်။ ပြတိုက်ကြီးကို အမေရိကန်သမ္မတ ဂျင်နီကာ သလက်ထက် ၁၉၇၈ ခုနှစ်တွင် ကြမ္မာဆိုးဝင်သူတို့အပြောင်းကို စိစစ်ရန် ကော်မရှင်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းခဲ့ရာမှ ၁၉၉၅ ခု ဧပြီလ ၂၅ တွင် ပြတိုက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ပြတိုက်ပြုလုပ်ချခြင်း အကြောင်းမှာ လူမျိုးပြုန်း သတ်ဖြတ်မှုများကို ဆင်ခြင်တွေးတော ရှောင်ရှားနိုင်ရန်၊ လူ၏သိက္ခာ၊ အာဏာရှင်စနစ်၏ ဆိုးကျိုးကိုမြင်ပြီး ဒီမိုကရေစီဝါဒ ပြန့်ပွားတည်စေရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြသခြင်းဖြစ်၏။

ရှေးဦးစွာ လိင်တူချင်းဆက်ဆံသူတို့အပေါ်တွင် နာဇီတို့သဘောထားအရ ခွင့်ပြုသင့်သူများမဟုတ်သဖြင့် အရေးယူမှု၊ လိင်တူချင်းဆက်ဆံသူတို့နှင့် သက်ဆိုင်သောစာအုပ်စာတမ်းများကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးခြင်းနှင့် ဝတ်သက်၍ စတုတ္ထထပ်တွင် ကြည့်နိုင်သည်။ သူတို့ထားရာ အကျဉ်းစခန်းများ အကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ တတိယအထပ်တွင် တွေ့နိုင်သည်။ အကျဉ်းကျသူများ ဓာတ်ပုံ၊ လိင်တူချင်းဆက်ဆံသူတို့ အမှတ်အသား နန်းရောင်ကြိတ်ပုံနှိပ်ခုံပါ တို့ကို ပြသထားသည်။

ပိုလန်လူမျိုးတို့အပေါ် ခက်စက်မှုအား ဒုတိယကမ္ဘာ

စစ်ဖြစ်ချိန် နာဇီတို့ ပိုလန်ကို ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်ချိန်မှ မှတ်တမ်းတင်ရုံပင်ကားများကို စတုတ္ထထပ်တွင် ကြည့်နိုင်သည်။ စတုတ္ထထပ်တွင် ဓာတ်ပုံများ၊ ပိုလန်ကျေးရွာတစ်ခုအနီး လူများကိုသတ်ကာ စုပုံမြုပ်နှံထားသော နေရာအမှတ်အသား ပြုသည့် သစ်ငုတ်တို့၊ တတိယထပ်တွင် ပိုလန်အကျဉ်းသားတို့ ဓာတ်ပုံများ၊ ချွေးတပ်သားအဖြစ် ခိုင်းခံရသော အကျဉ်းသားများကို အဝါရောင်ကြိတ်ပေါ်တွင် ပီအေမှတ်အသား ဝတ်ဆင်စေ၍ အလုပ်ကြမ်းခိုင်းစေပုံတို့ကို ပြသထား၏။

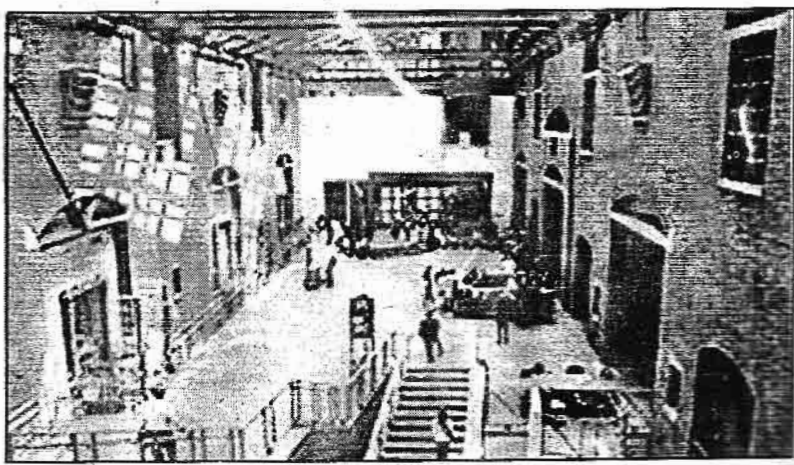
ဒုတိယထပ်တွင် နာဇီတို့ကို ဆန့်ကျင်သူများကို ကွပ်မျက်သည့်အကြောင်း ကြေညာသည့်ပို့စတာများကို ဖော်ပြထား၏။ ထိုအထပ်တွင်ပင် နာဇီတို့ကို တော်လှန်သည့် အကြောင်းများကို ဖော်ပြထား၏။

ဒုတိယထပ် (Wexner Learning Centre) တွင်ပင် ပိုလန်ပြည်သူတို့ အဖိနှိပ်ခံရမှုနှင့် သတ်ဖြတ်ခံရမှုများ (The fate of the Poles ; Repression and Murder in Pccupied Poland) စာတန်းကို ကြည့်နိုင်သည်။

မောင်မှူးဘဝတွင် ဂျူးတို့အကြောင်းကို စလင်းမြို့ အထက်တန်းကျောင်းတွင် စတုတ္ထတန်း၌ ပညာသင်ရစဉ်က ဆရာဦးသန်းဇင်က ရှိတ်စပီးယား ရေးသားသော ငါးနစ်မြို့သား ကုန်သည်ပြုဇာတ်အကြောင်းကို အလျဉ်းသင့်၍ ပြောပြစဉ်က ရှိုင်းလောက်ဆိုသော ငွေချေးစားဂျူး အကြောင်းကို ပြောရာ၌ ဆရာက ဟန်ပါပါဖြင့် . . .

“သူ့အသား တစ်ပေါင်တီတီကို ချေးငွေ အချိန်မီမဆပ်က ပြန်ယူရမည်” ဟု ရှိုင်းလောက်က တရားခွင်တွင် ပြောကြားပုံမှာ ဆရာ၏အပြောအဟောကြောင့် စိတ်ဝင်စား စွဲမြဲခဲ့သည်။

ထိုမှတစ်ဆက်တည်း ဤရောပတွင် ဂျူးများ ငွေတိုးချေးစားကြပုံ၊ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ချစ်တီးများကို မုန်းတီးသကဲ့

ပြတိုက်ကြီးအပေါ်ဆုံးထပ်၊ တံခါးပေါက်ကြီးတွေကို ကြည့်ပါ။ အာဏာရှင်စနစ်၏ အဆိုးဆုံးကို ပေါ်လွင်နေပြသခြင်း ဖြစ်၏။

www.burmeseclassic.com

ဂျူးများကို သယ်လာသည့် ရထားတွဲယာ

သို့ ဥရောပတွင် ဂျူးများကို မုန်းကြသည့်အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့၏။

တစ်ခါက မြန်မာတို့လည်း ချစ်တီးနှင့်ပတ်သက်၍ “ရွှေကိုယူသည်၊ ငွေကိုယူသည်၊ နောက်တော့ လူကိုယူသည်” ဟု သီချင်းပင် ပေါ်ခဲ့၏။ ချစ်တီးကုလားများက မြန်မာတို့အလုပ်အကိုင်ဟူသမျှကို လုပ်ကိုင်လာသောအခါ ဆရာစံလယ်သမားအရေးအခင်း၊ ကုလား မြန်မာ အဓိကရုဏ်းတို့ ပေါ်လာသည်။ မြန်မာတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များဖြစ်၍ အမုန်းတရားကို မေ့ဖျောက်ပစ်နိုင်ကြလေသည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ပွားသောအခါ ကိုင်ဇာဘုရင်သည် စစ်စရိတ်ငြေးငွေတို့ကို လိုလာသည်။ စစ်စရိတ်ကုန်ကျငွေဆိုသည်မှာ စစ်တိုက်ရန်အတွက် လက်နက်လုပ်ရန်၊ စစ်သုံးပစ္စည်း၊ ရိက္ခာအိတ်အတွက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဂျာမနီပြည်တွင်း မှီတင်းနေထိုင်ကြကုန်သော ဂျူးသူငွေများက မကူညီကြ။ စစ်စရိတ်ငွေဖုန်းနည်း မချေးလို။ သို့ဖြင့် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် ဂျာမနီတို့ ရုံးရသည်။ စစ်လျော်ကြေးများ၊ နယ်ခံမြဲများ ဆုံးရသည်။ မဟာအေရိယန်တို့ စစ်ရုံးရခြင်းမှာ ဂျူးသူငွေကြီးများက လိုအပ်သော ငွေကြေးများ မချေးကြသောကြောင့် ဟူ၍ ပထမကမ္ဘာစစ်ပွဲ၌ တပ်ကြပ်ရာထူးဖြင့် အမှုထမ်းခဲ့သူ နာဇီခေါင်းဆောင် ဟစ်တလာက ယူဆလေသည်။ မဟာအေရိယန်နွယ် တစ်ယူသန် မျိုးချစ်ဟစ်တလာမှာ အသည်းနာရသည်။

ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် နာဇီတို့ အာဏာရသောအခါ ဂျာမနီနိုင်ငံ အလွန်ဆင်းရဲ ခွဲတေမှုသည် ငွေတိုးချေးစား ဂျူးများအပေါ်တွင် အမုန်းများလာသည်။ အေရိယန်မျိုးနွယ်စုသည် ကမ္ဘာတွင် အတော်ဆုံးဖြစ်ရမည်ဟူသော အယူဝါဒသည် နာဇီတို့စိတ်ဝယ် အစွန်းရောက် ပြင်းထန်လာသည်။

အစွန်းရောက်သည်ဆိုလျှင် မည်သည့်ဝါဒ၊ အယူအဆ၊ ဘာသာရေး၊ လူမှုရေးတို့တွင် ကောင်းကျိုးမပြုပြီ။ ထို့ကြောင့် အမွှားကောက် အယူအဆတို့ကို ရှောင်ကြဉ်ရမည်။

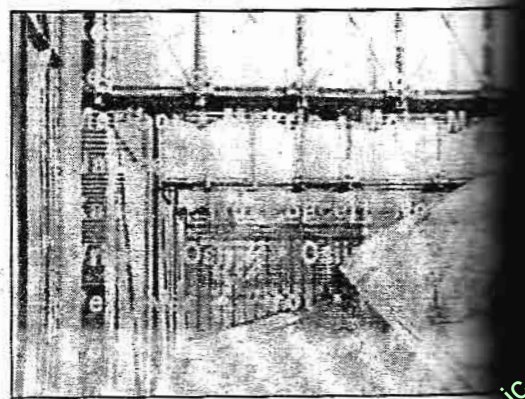
ဖြစ်လေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာတွင် အလင်းပြတော်မူသော ဗုဒ္ဓရှင်တော် ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားသည် အစွန်းရောက်မှုကို မလိုလား။ အလယ်သမားသမတ်ကျသောလမ်းဖြင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန်သာ ကြားတော်မူခဲ့လေသည်။

ဂျူးများ၊ ဂျစ်ပစ်များ၊ လိင်တူဆက်ဆံမှုများ မိမိတို့နယ်မြေကို ဝင်ရောက်နေသည်ဟု ယူဆခြင်းခံရသည့် ပိုလန်လူမျိုးများ၊ နာဇီစနစ်ကို ဆန့်ကျင်သူများတို့သည် ကြမ္မာဆီနှင့် တွေ့ရတော့သည်။ စနစ်တကျ လူမျိုးပြုတ်သည်အထိ ပြုလုပ်တော့သည်။ ပြုတိုက် ပြခန်းတို့မှာ စိတ်ချောက်ချားဖွယ်တွေ့မြင်ရသည်။ ဂျူးများကို အော့စပ်ဝပ်သို့သယ်လာသော မီးရထားတွဲကိုလည်း ပြသထား၏။ အမှောင်လွှမ်းသော အထိပိတ်ရထားတွဲတွင်းဝယ် အလင်းရောင် အနည်းငယ်မျှဖြူးစီးနင်းရသည့်ခံစားချက် ပေါ်လွင်အောင် ပြသထား၏။

ကံဆိုးသူတို့ကို သယ်ဆောင်လာသော မီးရထားတွဲထိုရထားပြေးဆွဲခဲ့သော သံလမ်းအစိတ်အပိုင်းတို့ကို ပြသထားသည်။ အော့စပ်ဝပ် အကျဉ်းစခန်းရှိ ဓာတ်ငွေ့ပေးသင်္ဘောအခန်း၊ ဓာတ်ငွေ့ပေးရာ ခံစားရပုံ၊ သေကြရပုံ၊ မီးနှိုးတို့ကို ပြသထား၏။

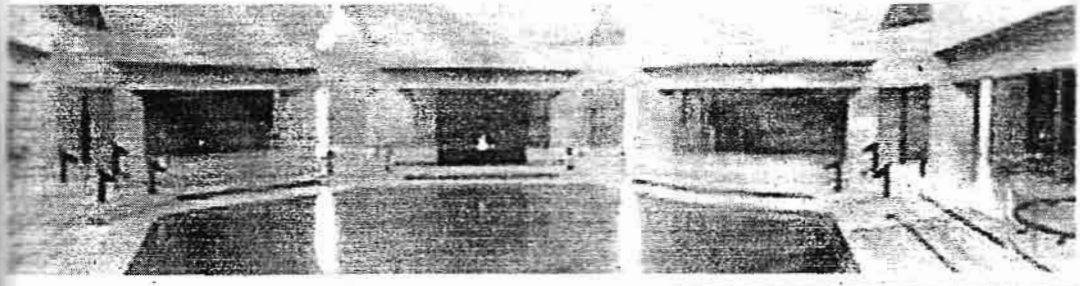
နာမည်ကျော် အင်ဖရင့်မှတ်တမ်းရေးသူ၏ ပုံလည်ပါ၏။ သူ၏မှတ်တမ်းမှာ ကမ္ဘာကျော်၏။ တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် ဆင်းကြည့်ရသည်။ ဥရောပတွင် ရိုက်စမ်းသားခေတ် ပြုလုပ်ထဲ၌ ဖော်ပြခဲ့သော မုန်းတီးလှသည့် ငွေတိုးချေးစား ဂျူးအား နာဇီတို့ လက်တုံ့ပြန်မှုကား လွန်ပါသည်။ သူတို့ကလည်း မည်ရွှေ့ မည်မျှ ငွေကြေးအနေဖြင့် မောက်မာခဲ့သနည်း။

တချို့ကမူ ပထမကမ္ဘာစစ် ရုံးရခြင်း အကြောင်း တစ်ရပ်မှာ ဂျာမနီရှိ ဂျူးသူငွေများက ငွေကြေးမချေးသဖြင့် စစ်ရုံးရသည် ဆို၏။ နာဇီခေါင်းဆောင်သည် ပထမကမ္ဘာစစ်တွင် စစ်ရုံးရခြင်းကို အသည်းနာစွာဖြင့် ဂျူးတို့အပေါ် ခံစားသည်။ သူက အေရိယန်လူမျိုးကြီးဝါဒလည်း နှစ်သက်သည့် ဂျာမနီအကျိုးစီးပွား ဖြစ်ထွန်းစေချင်သည်။

ပေါင်းကူးတံတားပေါ်မှာ အသတ်ခံရသူများအမည်ကို ကမ္ဘာ့ပြည်

www.burmeseclassic.com

အညံ့တောက်လောင်နေသော မိနိုဂျာ အတွင်းပိုင်း

သို့သော် အယူအဆ လမ်းမှားသဖြင့် အကုန် ဒုက္ခ
ရောက်တော့သည်။ ကံဆိုးသူများကတော့ ခံပေတော့။

နန်းမတော်မယ်နုကို သူ၏ဆရာတော်က “နင် ဝင်
ကြွေးတွေ ဆပ်ပေးတော့” ဆိုသော စကားကို ကြားယောင်
သည်။ ဘယ်ကဲ့သို့သော ဝင်ကြွေးကြောင့် လူမမည်ကလေး
များပါ ခံရပါလိမ့်ဟု တွေးမိသည်။

ပြခန်းတစ်ခုက မှန်ပြာများတပ်ထားသော တံတားပုံ
ဖြစ်သည်။ ကံဆိုးသူတို့ အမည်ကို ဖော်ပြထားပါသည်။ တစ်
နေရာတွင် အမိုးထိမျှသော ဧရာမ ဖိနပ်ပုံကြီး ပြထားသည်။
ကံဆိုးသူတို့ အသတ်မခံနိုင် ဆံပင်ရိတ်ယူသည်။ ဖိနပ်ကို ချွတ်
ဆွဲပြီး သိမ်းထားသည်။ (ဒီဖိနပ်များထဲမှ အချို့ကိုယူ၍ ပြသ
ထားခြင်း ဖြစ်၏။

တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်ဆင်းလာရာ အထွက်ဝင်ရောက်မီ
မျှော်မြင်အငှက် အခန်းတွင်းဝယ် ကံဆိုးသူများကို ရည်မှန်း၍
ထွန်းထားသော မီးခွက်ရှိရာ ရောက်တော့ လာရောက်ကြည့်
သူများက ဖယောင်းတိုင်ထွန်းကြရသည်။ ဒီဘဝ ဒီမျှနှင့်သာ
ခံကြွေးတွေ ကျေပါစေတော့ဟု ဆုတောင်းပေးရပါသည်။

“သင် မြင်တွေ့ခဲ့ရသမျှကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားစမ်းပါ” ဟု
အင်အန်ဂေါ့မှ စာသည် ကျွန်ုပ်တို့အား အစွန်းရောက်စေ
အထိသော ဝါဒများကို သတိပြုရန် လမ်းညွှန်၏။ လူမျိုးရေး
အတိတ်မှုကိုလည်း သတိပေး၏။

အိမ်တွင်းမှာ လာနေပြီး အေးအတူ ပူအမျှ မျှဝေ
ထားသောသူတို့လည်း သတိပြုသင့်၏။ အိမ်ရှင်ကို မကူ
ညီတွင်းမှာ လက်ခမောင်းခတ်တတ်၍ အိမ်တွင်းမှာ အိမ်ငယ်
သောက်လိုသူတို့လည်း အိမ်ရှင်က သည်းမခံပါက ဤအဖြစ်
နှင့် တွေ့ရပါမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ပြည်၌ လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်မှုကို မြန်မာ
နိုင်ငံများလက်ထက်ကပင် ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်။ ပေါ်တူဂီ
နိုင်ငံများကိုလည်း နေရာချပေးသည်။ သူတို့ယုံကြည်သက်
သော ဘုရင်ရှိဘာသာကို ကိုးကွယ်ခွင့်ပြုပါသည်။ ယခု
ဘုရင်ရှိရွာများ ရှိပါသည်။ ကူးလား (ကုလား)များလည်း
ပြည်တွဲ ထားပါသည်။ ဘုရင်ရှိတို့ကို သူတို့ဆန္ဒအရ အမှု
နှင့် ပေးပါသည်။

စစ်ကိုင်းဘက်က ဘုရားနံရံ ဆေးပန်းချီတွင် မုတ်ဆိတ်
ဖားဖားနှင့် အမြောက်ကြီးဆွဲသည့် ဘုရင်ရှိတပ်သားကို တွေ့
ရပါမည်။ သံပန်းကုလားများလည်း ကိုယ်ရံတော်ထားပါသည်။
သာတူညီမျှ အခွင့်အရေး ပေးပါသည်။ မန္တလေးတွင် ကိုယ်ရံ
တော်ဗလီဟု ရှိပါသည်။ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုများလည်း
လာရောက်၍ သာသနာပြုသည်ကို လက်ခံပါသည်။

မင်းတုန်းဘုရင်သည် မက္ကာ၌ ခရစ်ဆောက်လုပ်ပေး
ခဲ့သည်။ သည်းခံခြင်းနှင့် လောဘမရှိရန်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
တိုင်း ကျင့်သုံးသောအရာများ ဖြစ်သည်။ အမုန်းတရားကို
ပယ်၍ အမှန်လမ်းရှာခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်သက်ပါသည်။
မြန်မာတို့သည် လူမျိုးကြီးဝါဒလည်း မရှိကြပါ။ ပြတိုက်ပါ
အဖြစ်မျိုး ကျွန်ုပ်တို့ပြည်တွင် မရှိနိုင်ဟု ယူဆပါသည်။

သို့သော် သည်းခံခြင်းသည် အတိုင်းအတာ တစ်ခု
တော့ရှိပါမည်။ မည်သည့်အိမ်ရှင်မှ လာရောက်မိခိုသူက အိမ်
အတွင်း အိမ်ငယ်ဆောက်ရန် ကြံစည်သည်ကို သည်းခံနိုင်
မည် မဟုတ်သည့်အတွက် မြန်မာပြည်တွင်း မှီခိုနေကြသော
တိုင်းတစ်ပါးနွယ်တို့သည် အထူးသတိပြု၍ မြန်မာပြည်၌နေ
လျှင် မြန်မာမှုကို လေးစားစွာ နေထိုင်သင့်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်
သည် ပြတိုက်ကြီးမှ စာတန်းတိုကြည့်လျက် အနောက်ငယ်
နေ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ဆွေမျိုးများနှင့် သူတို့ခြံထဲနေသူတို့
၏ တိုင်းတစ်ပါးနွယ် လယ်လုပ်သားများအကြောင်းကို ဆက်
စပ်တွေးမိပါကြောင်း။

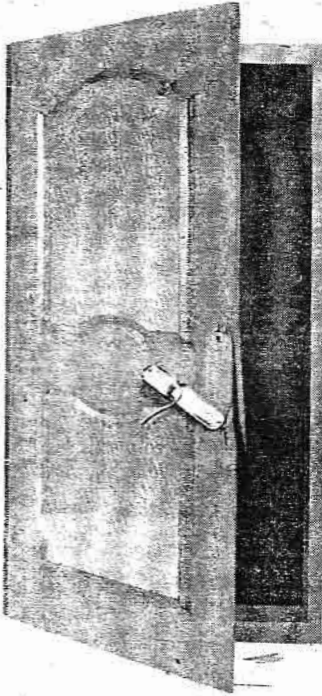
ဧည့်သည်လည်း ဧည့်သည်ဝတ္တရားနှင့် ညီပါ။ အိမ်ရှင်
ကလည်း ဧည့်ဝတ်ကျေပါ။ အိမ်ရှင်သားသမီးတို့ကို ဧည့်သည်
က မစော်ကားရာ။ အိမ်ဦးမှာလည်း အညစ်အကြေးကို မစွန့်
ရာ။ အိမ်ထဲမှာ အိမ်ငယ်လည်း မဆောက်ရာ။

□ အနောက်တစ်ခါးမြူး ဖောင်မြူး

Ref :
(1) The United States Holocaust Memorial Museum (USHMM)
(2) Introduction to the Holocaust
(3) ပြတိုက်မှ လက်ကမ်းစာစောင်များ

သုတစုံဖြာ

ကြော်ငြာဆန်း

ပွင့်ဟနေတဲ့ ဗီရိတ်ခါးရွက်ရဲ့ သော့အိမ်ပျက်စီး ပြုတ်ကျနေပြီး အတွင်းမှာ ဘာပစ္စည်းမှမရှိတော့ဘဲ ဟာ လာဟင်းလင်းဖြစ်နေတဲ့ ပုံနှိပ်အတူ ပူးတွဲဖော်ပြထားတဲ့ စာတစ်ကြောင်းက . . . "သင် အိမ်ကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ထည့်ထားတဲ့ ဗီရိတ်ခါး ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့တာကို သိလိုက်ရရင် သင် တန်ဖိုးထားတာတွေ ပြန်လည်ရရှိဖို့ မလွယ်တော့ဘဲ အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ ပစ္စည်း တွေ ဆုံးရှုံးသွားလို့ အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ပူဆွေးသောကရောက်သွားမှာ သေချာပါတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး မခံစားရအောင် ယူနှိုက်တက်အင်ဒီးယား အာမခံကုမ္ပဏီ လီမိတက်နဲ့ ကြိုတင်ဆက်သွယ်ထားလိုက်ပါ။ ဒါဆိုရင် အဲဒီပစ္စည်းတွေရဲ့တန်ဖိုး မဆုံးရှုံးဘဲ ထိုက်သင့်တဲ့ အာမခံ ငွေကို အလွယ်တကူ ပြန်လည်ထုတ်ယူနိုင်တဲ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာမှု ရယူပါ" တဲ့။

အတုပြုလုပ်သူတွေအတွက်တဲ့

လွန်ခဲ့တဲ့ ရက်သတ္တပတ်အတွင်းက အမေရိကန် နိုင်ငံမှာ ဒေါ်လာတစ်ရာတန် ငွေစက္ကူအသစ်ကို (အင်္ဂလိပ်စာဖြင့်) ထုတ်ဝေခဲ့ပါသတဲ့။ အဲဒီငွေစက္ကူမှာ အရောင် အသွေး စုံလင်စွာ တီထွင်ပြုလုပ်ထားတဲ့အတွက် ယူအက်ဒ် ဒေါ်လာအတု ပြုလုပ်သူတွေအတွက် အခက်တွေ့စေ သေချာပါတယ်လို့ သက်ဆိုင်ရာက ကြေညာပါတယ်။ ဒေါ်လာတစ်ရာတန် ငွေစက္ကူကို လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၉၆၉ ခုနှစ်က စတင်ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် နှစ်ပေါင်း ၄၄ အကြာမှာ ဒေါ်လာတစ်ရာတန် ငွေစက္ကူအတု ပြုလုပ် တွေ့ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခု ၂၀၁၃ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ ပထမပတ်မှာ ထုတ်ဝေတဲ့ ဒေါ်လာ တစ်ရာတန် ငွေစက္ကူဟာ အတုပြုလုပ်သူတွေကို စိန်ခံ နိုင်ပါသတဲ့။ အမေရိကန် တော်လှန်ရေးခေါင်းဆောင် ဘင်ဂျမင်ဖရင်ကလင်ရဲ့ ပုံတူကို မျက်နှာစာမှာ ပုံနှိပ် နောက်ကျောဘက်ကတော့ ဖိလာဒယ်ဖီးယား လွတ်ငြိမ်းရေး ခန်းမပုံ ရိုက်နှိပ်ထားပါတယ်။ ငွေစက္ကူရဲ့ အလယ် အပြာရောင် လုံခြုံရေးမျဉ်းကြောင်း ခေါင်လိုက်တဲ့ လွတ်လပ်ရေးခေါင်းလောင်းငယ် (အပြာရင့်ရောင်) တွေလည်း ပါရှိကြောင်း ဖော်ပြထားပါတယ်။

ကောလာဟလထဲမှ

ပုံထဲမှာဖော်ပြထားတဲ့ မိန်းမချောလေးဟာ တောင်ကိုရီးယားမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြား အထူးလူကြိုက်များနေတဲ့ တေးသံရှင် အိုင်ယူ(IU) ဖြစ်ပါတယ်။ အနုပညာလောကမှာ နာမည်ကြီးလာပြီဆိုရင် သူတို့အကြောင်းအဆိုး၊ အကောင်းမှန်သမျှဟာ စာနယ်လင်း စာမျက်နှာတွေပေါ်ကို ရောက်လာလေ့ ရှိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် အင်တာနက်တို့ ဗွေဘုတ်စ်တို့ပေါ်မှာ နေရာယူလာကြပါတယ်။ ကောင်းသတင်းထက် အတင်းအဖျင်း သားပုပ်လေလွင့် သတင်းဆိုးတွေဟာ အမှန်အတိုင်းရော လုပ်ကြံဖန်တီးထားတာတွေရောဖော်ပြတတ်ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် တောင်ကိုရီးယား မင်းသား၊ မင်းသမီးလေးတွေဟာ မိမိကိုယ်မိမိ အဆုံးစီရင်သွားကြတဲ့ သတင်းတွေ မကြာခဏ ဖတ်ကြရပါတယ်။ တေးသံရှင်အိုင်ယူ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတဲ့ ကောလာဟလ ထုတ်လွှင့်ပြန်ချိသူကို လအနည်းငယ်အတွင်း သက်ဆိုင်ရာက ဖော်ထုတ်ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့လို့ အိုင်ယူ စိတ်ချမ်းသာသွားပါသတဲ့။

ရေနှစ်လို့ပါ

နိုင်ငံတကာ စူပါမော်ဒယ်လ် အသိုင်းအဝန်းမှာ စူပိုစူပါအဆင့်ရောက်နေတဲ့ မီဂါမော်ဒယ်လ် ကိတ်မော့စ်ဟာ ကြေးအမြင့်ဆုံး မော်ဒယ်လ်အဖြစ်နဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြား ထင်ရှားခဲ့သူဖြစ်ပါတယ်။ အခုအချိန်မှာတော့ အသက်အရွယ် ရင့်ရော်စပြုနေပါပြီ။ သူမရဲ့ နေရာကို နေ့စဉ်နဲ့အမျှ တိုးဝင်လာတဲ့ မျိုးဆက်သစ်မော်ဒယ်လ်လေးတွေကြောင့် 'ဘုံပျောက်တော့မယ်ကိန်း' ဆိုက်ရောက်နေပါပြီ။ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ လွန်ခဲ့တဲ့ စက်တင်ဘာလ နောက်ဆုံးအပတ်က လန်ဒန်မြို့တွင် ရေကြီးခဲ့တဲ့အတွက် မော်ဒယ်လ်ကိတ်မော့စ်ရဲ့ ပေါင်ဆယ်သန်းကျော်တဲ့ မဟာစံအိမ်တော်ကြီး တစ်ခုလုံး ရေနှစ်မြုပ်ပြီး အပျက်အစီး များပြားခဲ့ပါတယ်။ ပြန်လည်ပြင်ဆင်ရမယ့် ငွေကြေးတွေ၊ အချိန်တွေ အများအပြား အကုန်အကျခံပြီး ပြုပြင်ရတော့မှာမို့ စိတ်ဓာတ်ကျနေကြောင်း ဝိတလောက မီဒီယာတွေက အားရပါးရ ဖော်ပြနေကြပါသတဲ့။

အရှက်မရှိသူ

နိုင်ငံတကာ ဝီတလောကမှာ အဆို၊ အက ထူးချွန်ပြောင်မြောက်လို့ ထိပ်ဆုံး(၁၀)ယောက် Top Ten စာရင်းဝင် ဖြစ်သွားကြတာဟာ သဘာဝကျပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လေဒီဂါဂါဆိုတဲ့ အဆိုတော် အမျိုးသမီးကတော့ တခြားဘယ်သူနဲ့မှ မတူအောင် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရူးရူးနှမ်းနှမ်း ကိုးရိုးကားရား ဖိုးရိုးဖားရား ဝတ်ဆင်ပြီး မျက်စိနောက်စရာ လုပ်ပြရာက Top Ten စာရင်းဝင်နေရာကို ရောက်နေသူဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ရူးပြတာကို အရူးမရှိသတ်က ဩဘာပေးကြပေမယ့် လေဒီဂါဂါရဲ့ စင်တင်ဖျော်ဖြေမှုကို မျက်စိရှက် နားရှက်လို့ ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြနေကြတဲ့ နိုင်ငံတွေထဲမှာ တောင်ကိုရီးယား နိုင်ငံက ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်ပါတယ်။ အဲဒီ တောင်ကိုရီးယားနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ (ရှေးရိုး)အသိုင်းအဝန်းက “လေဒီဂါဂါရဲ့ စင်တင်ဖျော်ဖြေပွဲဟာ လိင်တူဆက်ဆံမှု အားပေးခြင်း၊ ရာဂစိတ်နိုးကြားစေတဲ့ ပြဿနာများ ပါဝင်ခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကိုယ် သတ်သေတိုးပွားစေခြင်းများ ဖြစ်စေပါတယ်”တဲ့။

ရုပ်သေးမဟုတ်ပါ

သူမဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလည်း မဟုတ်၊ တေးဆိုလည်း မဟုတ်၊ မော်ဒယ်လ်လည်း မဟုတ်ပေမယ့် နိုင်ငံတကာ မီဒီယာလောကရဲ့ စိတ်ဝင်စားဖွယ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါတယ်။ သူမဟာ ပါကစ္စတန်နိုင်ငံသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိန်းကလေးများ စာပေပညာ သင်ကြားခွင့်ရရေး ဆောင်ရွက်လှုပ်ရှားခဲ့လို့ တာလီဘန်တွေက သေနတ်နဲ့ ချောင်းမြောင်းပစ်ခတ်တာနဲ့ ခံလိုက်ရတဲ့အတွက် ဦးခေါင်းကို ကျည်ထိုးပြီး ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန် ရရှိခဲ့ပါတယ်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံကို ပို့ပြီး ဆေးကုသမှုခံခဲ့ရသူ ပြန်လည်ကောင်းမွန်လာတဲ့အတွက် ဗြိတိန်နိုင်ငံမှာပဲ ဆက်လက်ပညာသင်ယူနေပါတယ်။ အခုဆိုရင် သူမဟာ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ ကျောင်းသူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မကြာသေးမီက အီးယူ(EU) ရဲ့ ဆာခါရောင်ဆိုတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးဆု ချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရပါတယ်။ သူမရဲ့ အမည်က မာလာလာ ဖြစ်ပါတယ်။ အနောက်နိုင်ငံများဟာ မိန်းမပျိုလေး မာလာလာရဲ့ ဖြစ်ရပ်လေးကို အကျယ်ချဲ့ပြီး ပါကစ္စတန်နိုင်ငံရဲ့ အားနည်းချက်အချို့ကို ထောက်ပြခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့် မာလာလာဟာ အနောက်နိုင်ငံရဲ့ ရုပ်သေးရုပ်ဖြစ်လာပြီလို့ ပါကစ္စတန် စာနယ်လင်းတွေထဲ ဝေဖန်ကြတဲ့အတွက် မာလာလာက . . . “ကျွန်မ ပါကစ္စတန် သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်။ အနောက်နိုင်ငံတွေရဲ့ ရုပ်သေးရုပ် မဟုတ်ပါဘူး” လို့ ပြန်လည်ချေပခဲ့ပါသတဲ့။

သူတော်ကောင်းကြီး

၁၉၂၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့မှာ မွေးဖွားခဲ့တဲ့ ဆရာကြီး ဝိုအင်ကာဟာ ၂၀၁၃ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂၉ ရက်နေ့မှာ ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီး အနေနဲ့ ဝိပဿနာ တရားပြရာမှာ စွမ်းစွမ်းတမံ ကြိုးပမ်း အားထုတ်မှုများကြောင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံသာမက ကမ္ဘာတစ်ဝန်း သို့ (ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားရှင် မဟာကရုဏာတော်ဖြင့် သင်ကြားပြသခဲ့သော ဝိပဿနာကျင့်ပည့်များ) ယုံနှံ့ရောက်ရှိခဲ့ပါတယ်။ အမေရိကန်မှ အင်္ဂလန်၊ အင်္ဂလန်မှ ဟော်လန်၊ ဟော်လန်မှ ပေါင်း (၉၅)နိုင်ငံတွင် ဘာသာတေး (၅၉)ခုဖြင့် ဝိပဿနာ ရိပ်သာပေါင်း (၁၇၀)ကျော် ဖွင့်လှစ်၍ အခမဲ့သင်ကြားပြသ တရားအလှူပေးခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကြီး ဝိုအင်ကာဟာ အသက်(၉၀)အရွယ်မှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ မွန်ဘင်းမြို့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ အရိုးပြာကို အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ မြန်မာ

နိုင်ငံသို့ အောက်တိုဘာ ၇ ရက်နေ့တွင် သယ်ဆောင်ခဲ့ပြီး ရေတံခွန်တောင် ဓမ္မဏ္ဍာလရေတံခွန်တောင် ရိပ်သာမှ သယ်ဆောင်ကာ အောက်တိုဘာ ၁၀ ရက်နေ့ မွန်းလွဲ ၃ နာရီအချိန် ဂေါဝိန်ဆိပ်ကမ်းမှဟစ်ဆင့် မန္တလေး၊ စင်ကိုင်း၊ ဧရာဝတီမြစ်ပြင်အတွင်း ရေယာဉ်များဖြင့် လာညီလာညီမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ညနေ ၆ နာရီ ၁၀ မိနစ်အချိန်မှာ မန္တလေး ဆိပ်ကမ်း ရေပေါ်ဟိုတယ်အနီးရှိ မြစ်ခေတ္တိန္ဒီ အရိုးပြာရေမျှောခြင်းနှင့် မီးမျှောခြင်းများကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက် ခဲ့ပါတယ်။

တစ်ခုတော့လိုလိမ့်မည်

ပုံထဲတွင် တွေ့မြင်ရသော မိန်းကလေး၏အမည်မှာ ဆူရီခရစ်ဖြစ်သည်။ သူမ၏အသက်သည် ခြောက်နှစ်ပြည့်လေပြီ။ မျက်နှာဖြင့် ချစ်ခင်ပါစေ (ချစ်ခင်နှစ်လိုဖွယ်) ဆုတောင်းပြည့်နေသောကြောင့် လူချစ်လူခင် ပေါများနေသည်။ စင်စစ်အားဖြင့် သူမ၏မိခင်သည် ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်သုတ်လုပ်သူ မင်းသား သန်းကြွယ်သူဌေး ကွမ်ခရစ် ဖြစ်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူမှာလည်း မင်းသမီးချော ကေတီဟမ်း ဖြစ်သည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ၍ အောင်မြင်ထင်ရှား ကျော်ကြားသော ဒဟာလီဂျွန်ရုပ်ရှင်မင်းသားနှင့် မင်းသမီးတို့၏ သမီးဖြစ်နေသောကြောင့် လိတရ ရှေ့မင်းသမီးလေးဘဝ တံ နေခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဆူရီခရစ်သည် အခြားရွယ်တူ တစ်ယောက်ထက် မိန်းကလေးများကဲ့သို့ မိဘနှစ်ပါး၏ ရင်ခွင်ထဲတွင် အစဉ်သဖြင့် ယုယနှေးတေးစွာဖြင့် နေထိုင်နိုင်ခြင်း မရှိပါချေ။ အဘပင်ကြောင့်ဆိုသော် ဟောလိဝုဒ်ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီ၏ အစဉ်အလာအတိုင်း မိဘနှစ်ပါးနှင့် မင်းသမီး ကေတီဟမ်း၏ မိသားစုအဖွဲ့အစည်းအတွင်း

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ

ဟောလီဝုဒ်ရုပ်ရှင်လောကမှာ မထင်မရှားနဲ့ ကျင့်လည်ကျက်စားနေရာက ကြီးစားသရုပ်ဆောင်မှုကြောင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးချောလေး ကီယာနိုက်တလေဟာ ပင်လယ်စားပြဇာတ်ကားမှာ အောင်မြင်ကျော်ကြားသူ တစ်ယောက် ဘဝကို နေ့ချင်းညချင်း ရောက်ရှိလာခဲ့ပါတယ်။ မကြာမီ ကီယာနိုက်တလေ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်မယ့် ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းဟာ သမားရိုးကျ မဟုတ်ဘဲ အနည်းငယ်ဆန်းပြားနေပါသတဲ့။ အဲဒီဇာတ်လမ်းထဲမှာ သူမကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းနေတဲ့ ချစ်သူကို စွန့်ခွာ ထွက်ပြေးပြီး အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းမချင်း ချစ်ကြိုက်ပေါင်းသင်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီဇာတ်ဆောင်စရိုက်နဲ့ သရုပ်ဆောင်ဖို့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး အယ်နိုဟက်သာဝေးတို့ ပထမဆုံး ကမ်းလှမ်းခဲ့ပေမယ့် မင်းသမီးက လက်မခံဘဲ ငြင်းပယ်ခဲ့ပါသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ကီယာနိုက်တလေကတော့ အဲဒီဇာတ်လမ်းမျိုး တစ်ကြိမ်မျှ သရုပ်ဆောင်ခဲ့ဖူးတဲ့အတွက် စိတ်ဝင်စားပြီး သရုပ်ဆောင်ဖို့ လက်ခံခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

မနာလိုတာလား

ဟောလီဝုဒ် ရုပ်ရှင်လောကမှာ ရွှေမင်းသမီး တစ်ယောက်အဖြစ် နေရာတစ်ခု ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားသူ ဂျနီဖာလိုပက်စ်ဟာ နိုင်ငံတကာ ဂီတလောကမှာလည်း ထူးချွန်ဂရမ်မီဆုတွေ ရရှိပြီး အရောင်းစွဲ တေးအယ်လ်ဘမ် တွေကြောင့် သန်းကြွယ်အမျိုးသမီးစာရင်းဝင် ဖြစ်နေပါပြီ။ မကြာသေးမီက သူမ ပါဝင်သရုပ်ဆောင်နေတဲ့ THE 33 ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဟာ ချီလီနိုင်ငံ သတ္တုတွင်း အသက် သမားတွေ မြေအောက်မှာ ပိတ်မိနေတဲ့ (ဖြစ်ရင်မိ) ဇာတ်လမ်းတစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား ရိုက်နေစဉ်အတောအတွင်း ထုတ်လုပ်သူနဲ့ စကားများ ဆက်လက်သရုပ်ဆောင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ရုတ်တရက် နုတ်ထွက်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီလိုနုတ်ထွက်ရတဲ့အကြောင်း ရင်းက သူမထက်ပိုပြီး ဆွဲဆောင်မှု ညှို့ချက်ပြင်း မိန်းမချောလေးတွေကို ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရံတွေအဖြစ် သုံးထားတာကို ဂျနီဖာက ကန့်ကွက်ခဲ့ပါသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ထုတ်လုပ်သူက လက်မခံလို့ ထွက်လိုက်တာပါ။

စီးပွားပြိုင်ဘက်ချင်း

AIRBUS လေကြောင်းကုမ္ပဏီသည် လာမည့်ငါးနှစ် အတွင်း (ပြိုင်ဘက်ဖြစ်နေသော) အမေရိကန် ဘိုးရင်း လေယာဉ်ကုမ္ပဏီကို ကျော်ဖြတ်တက်ကာ ကမ္ဘာ့အကြီးကျယ်ဆုံး လေယာဉ်ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီဖြစ်လာတော့မည်ဟူ၍ ကုမ္ပဏီအကြီးအကဲဖြစ်သူ ဖားဘရစ်ဘရိုဂီယာက (သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲတွင်) ပြောပြခဲ့ကြောင်း ဂျာမန် Sunday သတင်းစာတွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။

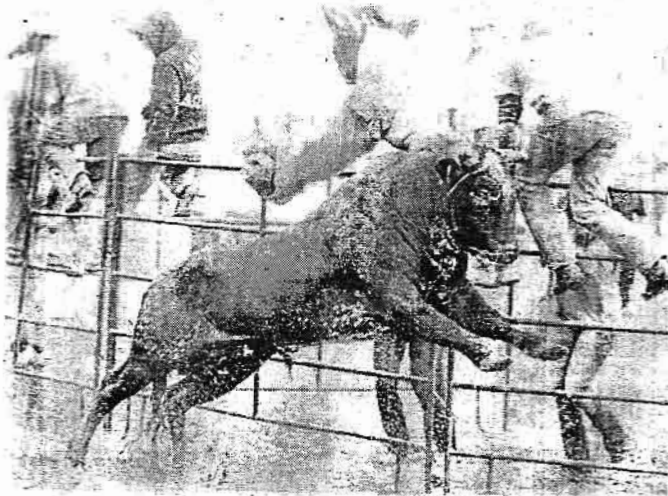
အဲဘတ်စ်ကုမ္ပဏီသည် ယခုနှစ်အတွင်း A 320 NE40 အမျိုးအစားနှင့် A 350 လေယာဉ်အမျိုးအစားများကို တိုးမြှင့်ထုတ်လုပ်သွားမည်ဖြစ်ပြီး လေယာဉ်အစီး ၆၀၀ ကျော် တင်ပို့ရောင်းချသွားမည်ဟု ပြောကြားခဲ့သည်။ ဘိုးရင်းကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သော DREAM LINER လေယာဉ်များသည် ဂျပန်လေကြောင်းတွင် ပြဿနာဖြစ်နေစဉ် အဲဘတ်စ်ကုမ္ပဏီ ဂျပန်လေကြောင်းလိုင်းများနှင့် ယူအက်စ်ဒေါ်သာ ၉ သေမ ၅ ဘီလီယံတန်ဖိုးရှိ သဘောတူညီမှုတစ်ရပ် ရရှိထားကြောင်း သတင်းအတတ်ပညာနှင့်တကွ လွန်ခဲ့သော ရက် သတ္တတစ်ပတ်အတွင်း ကြေညာခဲ့လေသည်။

ဆရာဝန်မထောင်းစာ လူနာမခံချို

၂၀၁၃ ခုနှစ် အောက်တိုဘာ ၁၀ ရက်နေ့ ထုတ်လွှင့်တဲ့ အေပီသတင်းတစ်ရပ်တွင် ထူးခြားဆန်းပြားသော သတင်းတစ်ရပ် ပါရှိသည်။ ထိုသတင်းမှာ ဘရာဇီးနိုင်ငံ၏ ရီယိုဒီဂျနို နာရိုဒီဂျိုအန်နက်စ်တို့ တက္ကသိုလ်ဆေးရုံတွင် ဆီးချိုရောဂါကြောင့် ကျောက်ကပ်ပျက်စီးနေသော လူနာတစ်ယောက် တက်ရောက်ကုသနေသည်။ ထိုလူနာကို ဆရာဝန်များက လက်ယာဘက်ခြေထောက် ဖြတ်ရန်ဖြစ်သော်လည်း လက်ဝဲဘက်ခြေထောက်အား မှားယွင်း ဖြတ်တောက်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ထိုအမှားကို ပြင်ဆင်သည့်အနေနှင့် လက်ယာဘက်ခြေထောက်ကိုပါ ဖြတ်တောက်လိုက်ကြသည်။ ယခုအခါ ထိုလူနာသည် ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး မရှိတော့ပါချေ။ ထိုဖြစ်ရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ လူနာ၏ သမီးဖြစ်သူက တာဝန်ရှိသော ဆရာဝန်များအား တရားစွဲဆိုရန် စီစဉ်နေကြောင်း ဒေသခံသတင်းစာအချို့အား ပြောပြခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းစာထဲတွင် အဆိုပါဖြစ်ရပ်ကို တည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သဖြင့် သက်ဆိုင်ရာမှ စုံစမ်းစစ်ဆေးနေလေသည်။

☐ ဒိုးဂျူဆမ်း

သက်စွန့်ဆံပျား နွားရိုင်းပွဲတော်

ကနေဒါနိုင်ငံ စတန်မိုးမြို့တွင် နှစ်စဉ် ကျင်းပနေကျ ၁၁ ကြိမ်မြောက် နွားရိုင်းလွတ်ပွဲတော်တွင် အားကောင်းမောင်းသန် နွားရိုင်းကြီးကို လမ်းမပေါ်တွင် တွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ လူအများ ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်စေသည့် သက်စွန့်ဆံပျားပွဲတော် ဖြစ်ပေသည်။

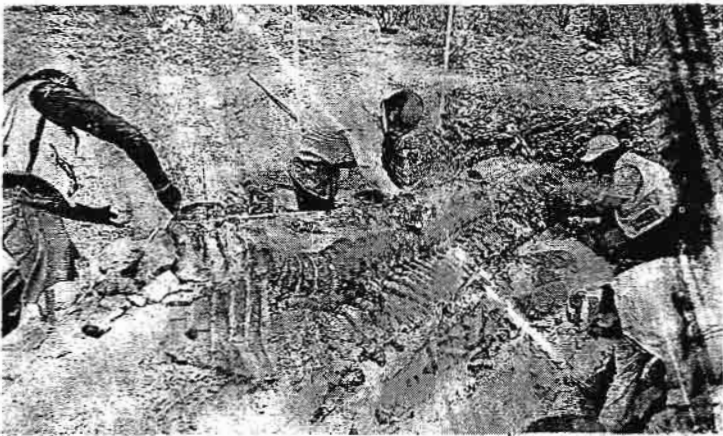
သည်းထိတ်ရင်ဖို နွားရိုင်းသတ်ပွဲတော်

စပိန်နိုင်ငံတွင် နှစ်စဉ်ကျင်းပသည့် ဆန်ဖာမင်ပွဲတော်တွင် လူနှင့်နွားရိုင်းသတ်ပွဲ ပါဝင်ဆင်နွှဲကြရာ သည်းထိတ်ရင်ဖိုရှိရသည်။ ယခုနှစ် ပန်ပလိုနာလမ်းမတွင် ကျင်းပရာ ကြည့်ရှုသူများပြားပြီး နှစ်ဦးမှာ ဒဏ်ရာရသဖြင့် ဆေးခံတင်လိုက်ရသည်။ အဆိုပါမြို့ကလေး၏ ထင်ရှားမှုမှာ ၁၉၂၆ ခုနှစ်က စာပေနိဘယ်လ်ဆု ရခဲ့သော အားနက်ဟဲမင်းဝေးတို့ သားအဖနှစ်ဦး လူနှစ်သိန်းနှင့်အတူ ပါဝင်ကြည့်ရှုခဲ့ဖူးခြင်း ဖြစ်သည်။ ရိုးရာပွဲတော်ဖြစ်ပြီး နှစ်စဉ် သေကျေဒဏ်ရာရမှုများ ရှိသော်လည်း အစဉ်အလာမပျက် ဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်သည်။

ဟံမင်းဝေးပွဲတော်နှင့် ပုံတူလူသားများ

ကမ္ဘာကျော် ၁၃မေရီကား၌ စာရေးဆရာကြီး အားနက်ဟံမင်းဝေး ကွယ်လွန်ခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ သို့သော် သူ၏လက်ရာ သူ၏အနုပညာကို မြတ်နိုးသူများက နှစ်စဉ်ပွဲတော်ကျင်းပရာ ဟံမင်းဝေးနှင့် ရုပ်တူသူများ ပါဝင် သွင်ပြိုင် လေ့ရှိကြသည်။ ယခုနှစ်တွင် ပြိုင်ပွဲဝင် ၁၂၅ ဦး ရှိသည်ဟု သိရသည်။

မက္ကစီကိုနိုင်ငံက ဒိုင်နိုဆော ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း

မက္ကစီကိုနိုင်ငံ၏ ရှေးဟောင်းသုတေသနနှင့် ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း ပညာရှင်များက နိုင်ငံ၏ မြောက်ပိုင်း ဟိုအိုင်းယားပြည်နယ်တွင် ဒိုင်နိုဆောကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း ကျောရိုးအဆစ် ၅၀ ကို တူးဖော်တွေ့ရှိရသည်။ အဆိုပါ ဒိုင်နိုဆောသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၇၂ သန်းခန့်လောက်က တည်ရှိခဲ့သည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

☐ ဓာတ်တောင်းထွက်

ဆီမှတ်ပွယ်ရာ ဆေးပညာ

လက်တွေ့အသုံးကျ ဖြန့်ဖူးဆေးနည်းများ

သုတေသီ သာဓကပြန်

ပျောက်ကြေးကျသက်သာ၍ မည်သို့မျှ အပန်းမကြီးဘဲ လက်တွေ့အသုံးကျပါက အလုံးကျစေနိုင်သော ဖြန့်ဖူးရိုးရာ ဆေးနည်းအချို့ကို သုတေသနပြု လေ့လာလျက် ရှေ့ဆောင်အကျိုးငှာ ရေးသားတင်ပြလိုက်ပါ၏။ အကျိုးတရားကို ပွားများစေကြပါကုန်။

ပေါင်ခြံမှာ ပွေးပေါက်လျှင်

ပွေးသည် အရေပြားပေါ်တွင်ပေါက်သော ယားနာ တစ်မျိုးဖြစ်၏။ ပေါင်ခြံ၌ ပွေးပေါက်သဖြင့် ကုတ်ရ ဖို့ရ ဖြစ်ကာ အရပ်အနားနေပါက ပျောက်ကင်းအောင် မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်း။

အုန်းသီးခပ်ကြီးကြီး အရွယ်ရင့်တစ်လုံးကို ရအောင် ရှာပါ။ ရလျှင် အပေါ်ခွံကို နှာလိုက်ပါ။ 'နတ်ပေါက်' ဟု ခေါ်သော ထိပ်၌ တစ်လက်မခန့်ဖောက်ပြီး အုန်းရည်များ ထုတ်လိုက်ပါ။

ထို့နောက် စက်သားသုံးထပ်သား (အစိမ်းသက် သက်) ကို နှပ်နှပ်ပါအောင်စဉ်းပြီး အုန်းသီးအတွင်းသို့ ဝင်သလောက်ထည့်ပါ။ ထို့နောက် အလုံးလိုက်ကို ရေခဲနွေး ဖြင့် တစ်နာရီခန့်ပြုတ်ပါ။

ပြုတ်ပြီး အုန်းသီးကို ခွဲစိတ်ပြီး အုန်းဆံကိုလည်း ခားဖြင့် နှပ်နှပ်ပါအောင်စဉ်းပါ။ ထို့နောက် အားလုံးကို ရောမွှေချက် ဆီ၊ ဆား၊ ငရုတ်၊ ကြက်သွန်၊ ချင်းတို့ဖြင့် အဆင်ပြေသလို ချက်စားပါ။ စားပြီးသကာလ ဆေးအစွမ်း ပြ၍ ပေါင်ခြံပွေးကွက်များ ပါးလျှ ပျောက်ကွယ်သွားပါ လိမ့်မည်။

ကလေးငယ်များ သန်ထလျှင်

အစားအယူလောက်ပဲစားစား အသားဖြစ်မလာဘဲ ခိုက်ပုန်ကားဖြစ်ကာ ခိုက်ခဏခဏအောင်ခြင်းသည် ကလေး များအတွက် သန်ထိုး သန်ထခြင်း လက္ခဏာ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ပါက သက်သာပျောက်ကင်းအောင် မည်သို့ ပြု ရမည်နည်း။

ဦးစွာ ကျောက်ပျဉ်ပေါ်သို့ နံ့သာဖြူကို သွေး ထို့နောက် လေးညှင်းပွင့်ကိုပါ ထပ်ထည့်၍ သွေးပါ။ သွေး ရလာသော ဆေးရည်အား လက်ဖက်ရည်ခွက်၊ တစ်ခွက် သန်ထနေသောကလေးကို တိုက်ပါ။

သွေးပြီးသား ဆေးရည်ကို ရေနှင့် ခပ်ကျဲကျဲ ဆက်ဖျော်ပြီး တလေးခါ ကျောကုန်းနှင့် လည်ပင်း၊ ချက်အောက် ပိုင်းတို့ကို လူးပေးပါ။ နှာခေါင်းဝနှင့် နားဝတို့ကို ထည့် ဆွတ်ပေးပါ။

နောက်ရက်ရောက်ပါက အိမ်သာတက်လျှင် သ ကောင်သေများ ပြတ်၍ ဝမ်းအညစ်အကြေးနှင့်အတူ ပြု ကျလာပါလိမ့်မည်။

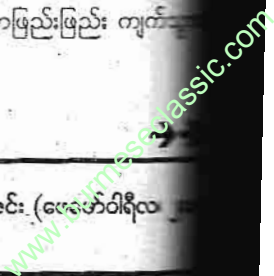
အနာအို၊ အနာဆွေးများ ဖြစ်နေလျှင်

အနာအို၊ အနာဆွေးဆိုသည်မှာ ပျောက်ချိန်အထိ လျက် မပျောက်ဘဲ တာရှည်လျက်ရှိသော အနာကို ဆိုလို သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပါက သက်သာပျောက်ကင်းအောင် မည် သို့ပြုလုပ်မည်နည်း။

မခက်ပါ။ ရခိုင်ငှက်ပျောသီး တစ်လုံးကို ရအောင် ရှာပါ။ ရလျှင် အခွံခွာ၍ တစ်ပိုင်းကိုချိုးကာ ကျောက် ငယ်လေးများအား အမှုန်ကြိတ်၍ ချိုးပြီးသော ငှက် ပျောသီးနှင့် စေးပိုင်အောင်နယ်ပါ။

အနာကို ဖန်ရည်ဆေးပြီးလျှင် ခြောက်သွေ့စေ ထိုအနာပေါ်သို့အံ့ကာ အဝတ်ပါးပါးဖြင့် စည်းပေးပါ။

ငှက်ပျောသီးခြောက်မှ ပတ်တီးကို ဖြေပါ။ ဝတ် စည်းစဉ် အနားယားပါလိမ့်မည်။ တာမှ မလုပ်ပါနှင့်။ အ သည် ဆေးအာနိသင်ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ကျက်သာ လိမ့်မည်။

ဆီမှတ်ပွယ်ရာ ဆေးပညာ

မီးလောင်နာ ခံစားရလျှင်

မီးအပူဟပ်၍သော်လည်းကောင်း၊ မီးလောင်ခံရ၍ သော်လည်းကောင်း မီးလောင်နာဖြစ်ပေါ်နေလျှင် ၎င်းအနာ သက်သာပျောက်ကင်းအောင် မည်သို့ ပြုလုပ်ရပါမည် နည်း။

ကြိတ်မှန်ရွက်နှင့် ပင်စိမ်းရွက်တို့ကို ဆတူရောလျက် သတ္တုရည်ရအောင် ခြေ၊ ကြိတ်၊ ညှစ်ပါ။ ရလာလျှင် ထို သတ္တုရည်အား မီးလောင်နာပေါ်သို့ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ် ခန့် သုတ်လိမ်းပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းပြီး ပကတိ အသားအရေအတိုင်း ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

ဝမ်းချုပ်ပြီး စမြင်းခဲနေလျှင်

ဝမ်းအလွန်ချုပ်ပြီး စမြင်းခဲနေပါက လွန်စွာမှ နေရ ထိုင်ရ ခက်လှပြီး ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်နိုင်ပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ပါက မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်း။

ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးအချိန်၌ နှမ်းဆီစစ်စစ်ကို ရေခဲနွေး ကြမ်း ပန်းကန်ထဲ တစ်ဝက်ခန့်ထည့်ပြီး သောက်၍ အိပ်ပါ။ နိနက်မိုးလင်းသည်ရှိသော် စမြင်းခဲနေခြင်းများ ကြေပျက်၍ ဝမ်းအလွယ်တကူသွားကာ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလာပါလိမ့်မည်။ ပြီးနောက် ရေကို တပကြီး ချိုးလိုက်ပါလေ။

အပူဝမ်းတွေ ခဏခဏသွားနေလျှင်

အပူဝမ်းတွေ မကြာခဏသွားနေပါက အားအင်ကုန် ခန်းပြီး ခုကွရောက်ရတတ်ပါသည်။ ထိုသို့ဖြစ်က မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်နည်း။

ရေခဲနွေးပူပူတွင်းသို့ သံပရာသီးကို အရည်ညှစ်ထည့် ပါ။ ထို့နောက် သကြားအနည်းငယ်ထည့်၍ ပျော်ဝင်အောင် ခေါက်ပါ။ ပြီးသော် ထိုရေခဲနွေးပူပူကိုမူတ်ပြီး သောက်ပေးပါက အပူဝမ်း ခဏခဏသွားခြင်းမှ ရပ်တန့်သွားပြီး ခံစားနေရ သော ဝေဒနာများ ပျောက်ကင်းလျက် လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။

☐ သုတေသီဆရာငြိမ်း

သွားအတွေ့ရင် အပူပူဖက်နဲ့

မိုးစက်အလ္လဝါ(ရောဝတီ)

သွားကိုက်၊ သွားနာ ဝေဒနာသည် မည်မျှဆိုးရွား ကြောင်း သွားဝေဒနာ ခံစားဖူးသူတိုင်း သိပေလိမ့်မည်။

သွားဝေဒနာကြောင့် အပူပူဖက်ရအောင် ရှေးဦးစွာ ကျောက်ချဉ်နှင့် တမာရွက်ရင့်ရင့်များကို လိုသလောက် ရှာ ထားပါ။

ပထမဦးစွာ တမာရွက်ကို အရိပ်မှာအခြောက်လှန်း၍ အမှုန့်ပြုလုပ်ပါ။ အရေးတကြီး အသုံးလိုလျှင် မီးအပူပေး ထားသော သွပ်ပြားပိုင်းပေါ်တင်၍ ခြောက်အောင်ပြုလုပ်ပြီး အမှုန့်ပြုလုပ်လျှင်လည်း ရပါသည်။

ကျောက်ချဉ်ကိုလည်း အပူပေးကာ ပွလာလျှင် အမှုန့် ပြုလုပ်၍ တမာရွက်မှုန့်နှင့်အတူ ရောဝပ်ပါ။ ၎င်း ဆေးမှုန့်ကို ဖန်ပုလင်း၊ ကော်ဘူး ရရာတွင်ထည့်၍ လေ လုံအောင်ထားပြီး အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

ဆေးအသုံးပြုပုံမှာ ရေချိုးခါနီးနှင့် သင်တော်ရာ အချိန်တစ်ခုခုတွင် သွားဖူးအခြေတို့၌ သိပ်ပေးပြီး သုံးမိနစ်မျှ ငုံ့ထားကာ ပလုတ်ကျင်းနိုင်ပါသည်။ ဆားနှင့် သွားတိုက် သကဲ့ သို့လည်း အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ သွားနှင့်ပတ်သက် သော သွားကိုက်၊ သွားနာ၊ သွားနဲ့ ဝေဒနာများအတွက် အထူးကောင်းမွန်ကြောင်း စာဖတ်ပရိသတ်များအတွက် ဖြန့် ဝေလိုက်ရပါသည်။

(ဤဆောင်းပါးဖြင့် ကိုယ်တိုင်အသုံးပြုပြီး ဆေးနည်း ပြောပြပေးသော ဧရာဝတီတိုင်းဒေသကြီး ဘိုကလေးမြို့နယ်၊ ပြူးစခန်းကျေးရွာမှ ဦးမြင့်အား အထူးကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်)

☐ မိုးစက်အလ္လဝါ (ရောဝတီ)

ဆီမှတ်ပွယ်ရာ ဆေးပညာ

ဆီးရောဂါ

ဆန်းဝင်း(အောင်မြေ)

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်အိမ်ရှိရာ “ရွှေရင်အေး မြကန် တော်မင်္ဂလာ” အနီး ကြုံစုရွာ ရွှေလင်ပန်းအုပ်စု လှိုင်သာယာ မြို့နယ်သို့ မကြာခဏ ရောက်လာလေ့ရှိသော စာရေးဆရာ (ဘက်ထရီမောင်သောင်း၊ ဟင်္သာတ)သည် လွယ်နေကျ လွယ်အိတ်ကြီးအားလွယ်လျက် လက်တွင် ထီးရှည်တစ်လက် အား ကိုင်ပြီး . . .

“ဟာ . . . ဆရာဆန်း ဘာတွေလုပ်နေတုံးဗျာ”

“မင်း အဲဒါ အပိုအမေးစကားပဲကွ၊ စာရေးဆရာ စာရေးတဲ့အလုပ်နဲ့ ပေဒင်ဆရာ ပေဒင်ဟောတဲ့အလုပ် ဒါပဲရှိတာ မေးနေရသေးလား”

“အာ . . . စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ နှုတ်ဆက်စကားပါဗျာ၊ သိပြီးသားပါ”

“အေး ဒါဆို ထိုင်၊ ရေနွေးသောက်၊ လာရင်းကိစ္စ ပြော”

“အဟဲ အရင်တစ်ပတ်က ကြက်သွန်နီအကြောင်း သိရပြီးပြီ၊ မဂ္ဂဇင်းထဲမှာလဲ ဖတ်ရပါသဗျာ၊ ဒီလ ကျွန်တော် သိချင်တာလေးတွေ မေးပါရစေဗျာ”

“ကဲ . . . မေးကွာ၊ စာအုပ်လဲ ပြင်ထားကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီတစ်ခါ လူတွေမှာ အဖြစ်လဲများတဲ့ ဆီး ရောဂါနဲ့ပတ်သက်တာ မေးပါရစေ၊ ဆီးအကြောင်း သိရသမျှ လေး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ပထမဆုံး ဆီးကျန်တဲ့ရောဂါတွေ ဖြစ်ခဲ့ သည် ရှိသော်ပေါ့၊ ငရုတ်ကောင်း တစ်ကျပ်သား၊ မြင်းခွာ ရွက်ခြောက် နှစ်ကျပ်လေးပဲသားလောက် အမှုန့်ဖြစ်အောင် လုပ်ပြီးတော့ ပျားရည်နဲ့ တေရမယ်၊ ဆီးကင်းလောက်လုံး အခြောက်ခံပြီး ပုလင်းနဲ့ထား၊ နံနက်တစ်ကြိမ် ညတစ်ကြိမ် စားမယ်ဆိုရင် ဆီးကျန်တာ ပျောက်ပြီသာ မှတ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ မှတ်ခဲ့ပါပြီဗျာ”

“နောက် ဆီးချုပ်တာတစ်မျိုး၊ ဆေးနည်းမှတ်မယ်ဆို ရင် ကွမ်းရွက် တစ်ကျပ်သား၊ ဆား နှစ်ဇွန်း၊ ပုန်းရည်ထည့် ဖျော်သောက်ရမယ်၊ ဆီးချုပ်တာပျောက်မယ် ရှင်းရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှင်းပါတယ်၊ ဆက်ပါဦး ဆရာ”

“ပြီးရင် ဆီးညောင်းကျဆိုတာ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် နွား ၁၂ ကျပ်ခွဲသား၊ ရေ ၃၇ ကျပ်ခွဲသား၊ ယမ်းစိမ်း တစ်ပဲသား ရောပြီး နံနက်စောစော ၅ နာရီလောက် ၃ ရက်သောက် ပျောက်တဲ့ရက်မှာ ဦးခေါင်းကစပြီး ရေလောင်းချိုးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“နောက်တစ်ခုက ဆီးနည်း ဆီးနာ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် တော့ လင်းနေ၊ စမုန်နက်၊ ကြောင်ပန်းရွက်ရော အမှုယူ ကျီရမယ်ပြီး ရေနွေးပန်းကန် နံနက်၊ ည၊ နေ့လယ် ဆီးဖုတ်ခတ်ပြီး သောက်ရမယ်၊ တစ်ခါလောက် သောက်တာ ပျောက်နိုင်တယ်”

“ကောင်းဗျာ”

“နောက်တစ်ခုက ဆီးပူနာဖြစ်ပြီ ဆိုရင်တော့ ကျောက်ဖရုံသီးအရည် ၂၅ ကျပ်သား၊ သကြားနဲ့ ကြက် သွန်နီ ၁၂ ကျပ်ခွဲသားစီ၊ ပြီး ကောက်ညှင်းပေါင်းက တစ်ကျပ် သား ဆားသင့်ရုံနဲ့ သောက်ရမယ်၊ ပျောက်ကင်းသက်သ မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းဗျာ”

“နောက် ဆီးဖြူ ဆီးနီ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် မုရားကြီးကြီး ချိုးသီး၊ စမြိတ် အညီအမျှ ရယူပြီး အမှုန့်ကြိတ်ရမယ်၊ သံပေ ရည်နဲ့ဖြစ်စေ၊ ရှောက်ရည်နဲ့ဖြစ်စေ ရရာနှင့် ဖျော်သောက် ပေတော့၊ ပျောက်မယ်”

“ဟုတ်ပါဗျာ ဆရာ”

“ဆီးဝမ်းချုပ် ဖြစ်တယ်ဆိုရင်တော့ ဆီးဖြူသီးဖြူ ရည်နဲ့ ပျားရည်နဲ့ ရောသောက်၊ ဆီးဖြူသီးပြုတ်ရည် ရော

www.burmeseclassic.com

သိမှတ်ဖွယ်ရာ ဆေးပညာ

ကြမ်း တစ်ပန်းကန်ကို ပျားရည် လက်ဖက်စားခွန်း နှစ်ခွန်း ဆည့်သောက်၊ ဒါလဲ ပျောက်တာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းဗျာ”

“ဆီးအောင်တယ်ဆိုရင်တော့ ထန်းလျက် တစ်ကျပ် သားမှာ ရှိန်းခို၊ ကြက်သွန်နီ ရှစ်ပဲသားစီရောပြီး နံနက်၊ နေ့ သယ်၊ ည စားမယ်ဆိုရင် ဒါလဲ ပျောက်တာပဲကွ”

“မှတ်ထားပါတယ် ဆရာ”

“ဆီးလွန်ရောဂါ ဖြစ်လာပြီဆိုရင် ငှက်ပျောသီးမှည့် (ကြမ်း)၊ ဆီးဖြူသီးအရည်၊ ပျားရည်၊ သကြား တစ်ဆယ် သားစီ စုပြီးရင် နွားနို့နဲ့ ထပ်ရောပြီးတိုက်၊ အဲဒါ ဆီးလွန်တာ ဆောက်တယ်”

“အာ... ကောင်းတယ်ဗျာ”

“ဆီးချိုရောဂါ၊ ဒါတော့ လူတွေအဖြစ်များတယ်နော်၊ သေချာမှတ်၊ မင်းကိုကာဥ၊ လေးညှင်း တစ်ကျပ်သားလေးပဲစီ၊ ဆားပုတ် ၁၄ ပဲသား၊ နှပ်ချိုမြစ် ၁၀ ပဲသား၊ အားလုံး အမှုန့် ခြုံ ရောထား၊ မန်ကျည်းမှည့်နဲ့ ပျားရည် ၁၀ ကျပ်သားစီ၊ ဆား နှစ်ကျပ်သားထည့် တေရမယ်၊ ညည်းပိုင်း ပုံမှန်စားပေး နေမယ်၊ ဒါဆို သေချာပျောက်မယ်”

“ဪ... ဆီးချို ဆေးနည်းကောင်း တစ်ခုပဲဗျာ”

“ဆီးအိမ် ကျောက်တည်ပြီလို့ သိရရင်တော့ ကြက် နို့နီနီကို ထက်ခြမ်းလှီး ထုထောင်းပြီး ဆီးစပ်မှာ အုံပေး မယ်၊ ပြီး အဝတ်ပါးနဲ့ ပတ်စည်းထား၊ နောက် သံပရာစိမ် ပြီးသား ကြက်သွန်နီစိတ်တွေ သုံးစိတ်လောက် အိပ် မှော့ စားရမယ်၊ ပြီးမှ အိပ်ရမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ကဲ မှတ်မိ သား မောင်သောင်းရ”

“အားလုံး မှတ်ပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်အရင် နှင်းတိုက် ပို့တော့မယ်ဗျာ”

“ဟား မရဘူး၊ ငါက ရေးလဲပြီးပြီ၊ အခု ခဏကြာရင် ပြန်သွားတော့မှာဗျာ”

“ဟာဗျာ သွားပါပြီ”

☐ ဆန်းဝင်း (အောင်မြေ)

ဆေးနည်းပဒေသာ မှတ်တမ်း၊ ဦးမြအေး (B.A.)

လျှပ်တစ်ပြက် မြွေဆိပ်တားနည်း မိုးစက်အဏ္ဏဝါ(ဧရာဝတီ)

ကျေးလက်တောရွာများနှင့် သစ်ပင်ချုံနွယ် ပေါ များ ထူထပ်လှသော အရပ်ဒေသများတွင် မြွေဆိုးများ၏ အန္တရာယ်သည် လွန်စွာမှ ကြောက်စရာကောင်းလှ၏။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်မှု ခက်ခဲသော ဒေသများနှင့် ဆေးရုံ ဆေးခန်းနှင့် ဝေးကွာသော ဒေသများတွင် မြွေကိုက်ခံရမည် ဆိုပါက အသက်အန္တရာယ် မိုးခိုခံရပါသည်။

ယခု စာရေးသူ ဖော်ပြလိုသည်မှာ လျှပ်တစ်ပြက် မြွေဆိပ်တားနည်း ဖြစ်ပါသည်။ မိုးရှင်းလွယ်ကျပြီး အနေကြ လျှင် အသုံးပြုနိုင်ရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။

၎င်းနည်းလမ်းမှာ မြွေကိုက်ခံရသူအား ချက်ချင်း ဆိုသလို ဒဏ်ရာ၏အထက် ခြောက်လက်မခန့်တွင် နွားချေး ကို ပတ်(ရစ်)ပြီး ကွင်းထားရန် ဖြစ်ပါသည်။

ဥပမာ ဒဏ်ရာသည် ခြေထောက်အောက်ပိုင်း ခြေ ဖမိုးပေါ်တွင် ဆိုပါစို့။ ဒဏ်ရာ၏အထက် ခြေသလုံးပေါ် တွင် ပတ်(ရစ်)ပြီး ကွင်းထားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ပြုလုပ်ပါက မြွေဆိပ်သည် နွားချေးကွင်းထား သော အထက်သို့ မတက်နိုင်ဘဲ အောက်ဘက်၌သာ တဖျဉ်း ဖျဉ်းနှင့် တက်နေပါလိမ့်မည်။

ထိုသို့ မြွေဆိပ်ကို တားထားပြီးလျှင် ဆေးကုသမှုကို ဆက်လက်ခံယူရန် အမြန်ဆုံး ဆောင်ရွက်ပါ။

နွားချေးများကို ဒဏ်ရာနှင့် မထိ၊ မဝင်စေရန် အထူး သတိပြုရန်တော့ လိုအပ်ပါသည်။

မြွေအန္တရာယ်ဘေး အစဉ်ကင်းဝေးနိုင်ကြပါစေ။

☐ မိုးစက်အဏ္ဏဝါ (ဧရာဝတီ)

စံပယ်ဖြူပန်းနှင့် ဆေးအခွမ်း

သပ္ပာယ်

မြန်မာနိုင်ငံ
ဒေသအနှံ့၌ တွေ့မြင်
ရသော ပန်းမျိုးစုံတွင်
ပါဝင်သော စံပယ်ပန်း
မှာ အလွန်မွှေးယုံ့သည်
သင်းရနံ့ ရှိသောကြောင့်
လူမျိုးမရွေး ကြိုက်နှစ်သက်
ကြပါသည်။ မြေမရွေး ရာသီ
မရွေး ပွင့်လှေ့ရှိသောကြောင့်
အချို့သော ပန်းစိုက်ခြံများတွင်
စီးပွားဖြစ် စိုက်ပျိုးမှုအဖြစ် ကျယ်ပြန့်စွာ
စိုက်ပျိုးလေ့ရှိပါသည်။

ချုံ့နွယ်ပင်အမျိုးအစား ပင်ပုမျိုး
ဖြစ်သော စံပယ်ပန်းကလေးများသည်
အပွင့်ပွင့်ရာ၌ တစ်ပွင့်ချင်းပွင့်သော ပန်း
မျိုး၊ အဆုပ်လိုက်ပွင့်သော ပန်းမျိုးအဖြစ်
တွေ့ရပါသည်။ အရောင်မှာအဖြူရောင်
တစ်မျိုးသာဖြစ်ပြီး အေး၍ စိုစွတ်သော
မြေမျိုးကို နှစ်သက်ပါသည်။

စံပယ်ပန်း၏ နက်နဲသော
အဓိပ္ပာယ်နှင့် စွင့်ဆိုချက်ကို လေ့လာ
လိုက်သောအခါ တွေ့ရသည်မှာ . . .

ရသ . . . စံပယ်ပန်းသည် ချို
အေး . . . ခန္ဓာသော ရသရှိ၏။

ဂုဏ် . . . သိမ်မွေ့သော သီတ
ဂုဏ်နှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏။

ဝိပါက . . . ချိုခြင်း၊ အေးခြင်း၊
မွှေးခြင်း ဟူသော ဝိပါကနှင့်ပြည့်စုံ၏။
ဟု တွေ့ရပါသည်။

အပင် တစ်ပင်လုံးတွင်လည်း
အစွမ်းနှင့် စွမ်းရည်များရှိကြောင်း တွေ့
ရသည်မှာ . . .

စံပယ်ပွင့်၏ ပန်းရနံ့သည် စိတ်
ကို ကြည်လင်လန်းဆန်းစေပြီး ထိတ်
လန့်ခြင်းကို ပျောက်စေ၏။ ရေငတ်ခြင်း၊
အိပ်မပျော်ခြင်း၊ အာမစားခြင်းကို နှိပ်
၏။ သည်းခြေပျက်ခြင်းလျှင် နိုင်၏။ ဟော
စံပယ်ပွင့်သည် ပိုးနာ၊ အဆိပ်နာကို နှိပ်

၏။ အနာဟောင်းကို နှိပ်၏ဟု ဆို
ပါသည်။

စံပယ်ပွင့်၏ ဆေးဖက်ဝင်
ယှဉ်၍ဖော်ပြထားသော ဆေးကု
၏အဆိုကို မှတ်သားရသည်မှာ
ဤသို့ဖြစ်ပါသည်။

နိဗ္ဗာန်ရတနာတရကျမ်း
အလိုအရ

စံပယ်ပွင့်သည် ပူ၏၊ ခြေ
၏၊ သူတို့ကို ဖြစ်စေ၏။ မီး၏၊
လေနာ၊ သည်းခြေနာ၊ ပျက်စီး

ခံတွင်းနာ၊ အဆိပ်နာ၊ ရေငတ်
အနာ၊ ကိုယ်ပူပြင်းသောအနာ၊
အားနည်းသောအနာ၊ ဝမ်းသွား
သော ရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်း
စေဟု ဆိုထားပါသည်။

**အယုဗ္ဗေဒကျမ်း
အလိုအရ**

စံပယ်ပွင့်သည် ချို၊ အေး၊ ဖန်၊
အရသာရှိ၏။ စိတ်ကိုကြည်လင်စေ
ပျက်သောသည်းခြေကို ငြိမ်းချမ်း
နိုင်၏။ လေနာ၊ သည်းခြေနာတို့ကို
ဆိုထားပါသည်။

**တိုင်းရင်းဆေးဆရာများ၏
အရပ်အခေါ်**

(မြန်မာ့ဆေးကျမ်း)တွင်

စံပယ်ပွင့်သည် ဝင်ပန်းသော
ရေငတ်သောနာ၊ ဒိပ်မပျော်
သောအနာ၊ အစာမစားသောအနာ၊
အေးတုံ့ရှိသောအနာ၊ အဖျားအနာ၊
အဖောက်ပြန်သောအနာ၊ ထိတ်လန့်
သောကြောင့် ရူးသောအနာ စသည်
တို့ကို နိုင်၏ဟု ဆိုပါသည်။

ဆရာဖြစ်ဆေးကျမ်းများ

အလိုအရ

တောစံပယ်ပွင့်သည် ပိုးနာ၊
အဆိပ်နာ၊ အသားအရေပေါက်ပြဲသော
အနာ၊ ချွေးထွက်သောအနာ၊ အနာ
ဘောင်းများကို နိုင်၏ဟု ဆိုထား၏။

ဝန္ဓောသျှစ်ကျန္ဓောဒယ ကျမ်း

အလိုအရ

တောစံပယ်ပွင့်သည် ချို၊ ခါး၊ ဖန်
ဖြစ်၍ သည်းခြေဖောက်ပြန်ခြင်း၊ ကိုယ်
ပူပူနံ့ခြင်း၊ ရေငတ်ခြင်း၊ နှလုံးရောဂါ၊
အချိန်ရောဂါတို့ကို နိုင်၏။

ဤသို့ဖြင့် ဆေးကျမ်းများတွင်
အော်ပြထားသော ဆေးဖက်ဝင် စံပယ်
ပွင့်အား ဆေးဆရာများစွာမှ ရောဂါများ
အလိုက် အသုံးပြုနေသော နည်းများကို
ထည်း တွေ့ရှိမှတ်သားရသည်မှာ...
* အသားအရေ ကွဲအက်သော
အနာနှင့် ခြေဖဝါးကွဲအက်သောအနာ
များ ဖြစ်ခဲ့လျှင် စံပယ်ရွက်နှင့် အပွင့်

တို့ကို ကြိတ်၍ အုံပေးပါက လျင်စွာ
ပျောက်၏။

* စံပယ်အပွင့်နှင့် အရွက်တို့ကို
ညှစ်၍ရသော အရည်ကို ရေအနည်း
ငယ်ရော၍ ရှူပေးပါက နှာခေါင်းသွေး
လျှံနာ၊ နှာခေါင်းပိတ်ရောဂါ၊ ထိပ်ကပ်
နာရောဂါတို့ကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

* သွေးထွက်လွန်သောအနာကို
စံပယ်ရွက်နှင့် အပွင့်ရော၍ ကြိတ်သော
အဖတ်နှင့် သိပ်ပေးပါက လျင်မြန်စွာ
ပျောက်ကင်းစေပြီး အနာလည်း အကင်း
သေစွာ ပျောက်ရပေမည်။

* စံပယ်ဖြူပွင့် အခြောက်မှုန့်ကို
ရှူပေးလျှင် အမူးရောဂါဝေဒနာများ
ပျောက်ကင်းနိုင်၏။

* စံပယ်ပွင့်အခြောက်ကို သုံးခွက်
တစ်ခွက်တင် ပြုတ်၍ သောက်ပါက
အမျိုးသမီးများ ရာသီမမှန်သောရောဂါ
ပျောက်ကင်း၏။

* စံပယ်ပွင့်အစို ပြုတ်ရည် သုံးစွန်း
တွင် ပျားရည်တစ်စွန်း ဖျော်ထည့်ပြီး
သောက်လျှင် ခံတွင်းပျက်ရောဂါ၊ လည်
ချောင်းပူရောဂါ၊ ရေငတ်ရောဂါ၊ အသံ
ပျက်ရောဂါ၊ သည်းခြေပျက်ရောဂါ၊
သလိပ်နာရောဂါ၊ ချောင်းဆိုးသလိပ်
ကပ်ရောဂါ၊ ပျို့အန်ဝမ်းသက်ရောဂါ
(အထက်လန်အောက်လျှော့) ဝမ်းဗိုက်
တင်းရောင်ခြင်းရောဂါများ ပျောက်ကင်း
စေ၏။

* အဆိပ်ရှိသတ္တဝါများ ကိုက်လျှင်
စံပယ်ရွက် သတ္တုညှစ်ရည် သုံးစွန်းတွင်
ပျားရည်ထည့်၍ သောက်ခြင်း၊ ကိုက်ခဲ
သောနေရာ၌ ကြိတ်ရည်ကို လိမ်းပြီး
ကြိတ်ဖတ်များအုံပေးခြင်းဖြင့် ပျောက်
ကင်းစေ၏။

* စံပယ်ပွင့်အစိုကို ကျို၍ သကြား
သင့်ရုံထည့်ပြီး အကြမ်းပန်းကန်လုံးဖြင့်
နံနက် ည တစ်ကြိမ်စီသောက်ပေးလျှင်
အမျိုးသမီးများ မီးယပ်ဖြူဆင်းခြင်း
ဝေဒနာ ပျောက်ကင်းစေ၏။

မီးယပ်ဖြူနီကြောင်များ ဆင်း၍
အသားအရေပြာကာ အစားအသောက်

အားအင်ချည့်နဲ့သောရောဂါကို ပျောက်
ကင်းစေ၏။

* ဆီးပူရောဂါ၊ စိတ်မငြိမ်ရောဂါ၊
ဆီးပုတ်ဆန်သောရောဂါ၊ ချောင်းဆိုး
ရေငတ်ရောဂါများ ပျောက်ကင်းရန်
စံပယ်ပွင့်စိုပြုတ်ရည်နှင့် သကြားအနည်း
ငယ်ရော၍ နေ့စဉ်နံနက် ည သောက်
သော် ပျောက်၏။

* စံပယ်ဖြူပွင့်နှင့် ကြာဖြူဝတ်ဆံ
ရော၍ ကျိုသောက်ပါက သွေးသား
မညီညွတ်ခြင်းရောဂါ၊ အသားအရေ
ကြုံလိုသောရောဂါ၊ ချွေးခြောက်သော
ရောဂါများကို ပျောက်ကင်းစေ၏။

* စံပယ်ဖြူပွင့်နှင့် ကြာနီဝတ်ဆံ
ရော၍ ကျိုသောက်ပါက အပူလွန်ရော
ဂါ၊ အိပ်မပျော်သောရောဂါကို ပျောက်
စေ၏။

* စံပယ်ဖြူပွင့်နှင့် ကြာညိုဝတ်ဆံ
ရော၍ ကျိုသောက်ပါက သွေးလွန်
ရောဂါ၊ အားအင်ကုန်ခန်းသောရောဂါ
ကို ပျောက်စေ၏။

* စံပယ်ပွင့် တစ်ကျပ်သား၊ ကြာ
မျိုးငါးပါးဝတ်ဆံ တစ်ပါးလျှင် တစ်မတ်
သားစီပေါင်း၍ အမှုန့်ပြုကာကျိုသောက်
သော် အမူးဝေဒနာ၊ လေဖြတ်ရောဂါ
များကို ပျောက်စေပါသည်။

* ပန်းကြိုက်သော အမျိုးသမီး
များအဖို့ စံပယ်ပန်းသည် လှပတင့်တယ်
ရှုချင်စဖွယ် မွေးရန်ကြွယ်ရုံမျှမက ဖော်
ပြထားသော ဆေးဖက်ဝင်မှုများနှင့်ပါ
ပြည့်စုံသောအကျိုးအာနိသင်ပါရှိကြောင်း
လေ့လာမှတ်သားမိပါသည်။

□ ထမုဒယ

မှီငြမ်း

တိုင်းရင်းဆေး အဘိဓာန်ကျမ်း
နှင့် အာသရာကြီးဦးမှတ်(ကျမ်းဝေး) ၏
ဆေးမှတ်တမ်း မှတ်သားမှုများ။

စိုးယဉ်ထွန်း

ငရုတ်ကောင်းဆေးအခွမ်း

ငရုတ်ကောင်းသည် ဟင်းခတ် အမွှေးအကြိုင်တွင် အများအားဖြင့် သုံးစွဲကြပါသည်။ ငရုတ်ကောင်း၏ မျိုးရင်းအမည်မှာ Black poppes ဟုခေါ်ဆိုပြီး ရုက္ခဗေဒအမည်မှာ Pipernigrum Linn ဖြစ်ပြီး စိုက်ပျိုးပင်ဖြစ်သည်။

ရှေးခေတ်ကာလကပင် လူတို့နှစ်သက်စွာ တန်ဖိုးထားပြီး စားသုံးကြသလို ဆေးဖက်တွင်ပါ အသုံးပြုလာကြသည်။

အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းပြီး ကုန်စည်ကူးသန်းမှုကြောင့် ပျံ့နှံ့သုံးစွဲမှုများပြားလာခြင်း ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှတစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံအပြင် ဂျားဗားကျွန်း၊ ဆူမတြာကျွန်း၊ ဘော်နီယိုကျွန်း၊ ဖိလစ်ပိုင်ကျွန်း၊ မာလာယုကျွန်းဆွယ်နှင့် ယိုးဒယားနိုင်ငံများအထိ ရောက်ရှိပြီး ကမ္ဘာနိုင်ငံအသီးသီးဒေသအတော်များများတွင်ပါ စိုက်ပျိုးလာကြသည်။ ပိကုန်အဖြစ်လည်း တင်ပို့ရောင်းချနေရပြီ ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံ ကမ်းရိုးတန်းများ၊ ကရင်ပြည်နယ်၊ ရခိုင်၊ တနင်္သာရီကမ်းရိုးတန်းများတွင်ပါ စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းသည်။ အပူချိန် ၅၀ ဒီဂရီမှ ၁၀၀ ဒီဂရီ ဖာရင်ဟိုက်နှင့် မိုးရေချိန် ၆၀ လက်မအထက် မိုးရွာသွန်းသော အရပ်ဒေသများတွင် စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းသည်။

ငရုတ်ကောင်းပင်သည် နွယ်တက်အမှိုပင်ဖြစ်ပြီး အပင်မျိုးအနေနှင့် သုံးမျိုးရှိသည်။ အဖိုပင်၊ အမပင်၊ အဖိုအမပင်တို့ဖြစ်သည်။ သက်တမ်းနှစ်ရှည်ပင်လည်း ဖြစ်သည်။ ပင်စည်အနှယ်မှ အဆစ်ခံများပါရှိပြီး မြစ်ပွားထွက်သည်။ အရွက်ကြမ်း၍ ထိပ်ဖျားချွန် ရွက်ကြောပေါ်ပြီး ကွမ်းရွက်နှင့် ဆင်တူသည်။ သီးတံမှာ ရှည်သွယ်၍ ကွေးညွတ်ပြီး အညှာမပါဘဲ အပွင့်ပွင့်ပြီး အဖိုပွင့်၊ အမပွင့်ဟုခွဲ၍ အသီးသီးရာတွင် အစိမ်းရင့်ဖြစ်ပြီး သီးခွံပျော့သည်။ သီးဆန်ထူ၍ ရင့်မှည့်လျှင် လိမ္မော်ရောင်မှ အနီရောင်သို့ ပြောင်းလွဲခြင်းကြောင့် သုံးရောင်

ခြယ်သီးဟုပင် ခေါ်ဆိုနိုင်သည်။ အသီးတံတစ်ခုတွင် သီးလုံး (၂၀)မှ (၇၀)ကျော် အထိပါရှိပြီး အခွံခြောက်လျှင် အနက်ရောင်ဖြစ်သွား၍ ရနံ့မှာ စူးစူးရှရှ ထွတ်ပေါ်လာသည်။

အပင်ကို စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းရာမှာ သဲနုနုမြေ၊ နုနုတင်မြေ၊ ဂဝံမြေနီ၊ သဲဆန်မြေ၊ တောင်စောင်း၊ တောင်ကုန်းမြေများနှင့် ရေမဝဝဘဲ အစိုဓာတ်ရသော မြေများတွင် ပိုဖြစ်ထွန်း၍ အပင်ကြီးများကို မှီတွယ်စိုက်ပျိုးနိုင်သလို သီးခြားစိုက်ပျိုးလျှင် အပင်ကုတ်တွယ်နိုင်ရန် တိုင်ကို ငါးပေကျော် စိုက်ထူရမည်။ အောက်ခြေတွင် ပေါင်းမြက်ရှင်းရမည်။

အပင်သက် ငါးနှစ်ကျော်လျှင် သီးအားပိုကောင်းပြီး သုံးနှစ်တွင်လည်း အသီးစ၍ သီးသည်။ တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် အသီးကို ခူးဆွတ်နိုင်သည်။ အသီးဆွတ်ရန်မှာ အနီရောင်ဖြစ်သည့် အချိန်တွင် ခူးဆွတ်နိုင်သည်။ ခူးဆွတ်ရသည့်

www.burmeseclassic.com

အသီးများကို နေပူတွင် အခြောက်လှန်းပြီး အညှတ်များ၊ အပွိုက်များ သန့်စင်လိုက်လျှင် အနက်ရောင်အစေ့များ ဖြစ်သည်။

အစေ့ခြောက်များကို ကြိတ်ခြေတွင် ငရုတ်ကောင်းမှုန့် ဖြစ်သည်။ ဖီးပွား၊ ဆေးသမားများက အခွံခြောက်များကိုပါ အညှစ် အမှုန့်ကြိတ်ကြသည်။ အခွံခြောက်များလျှင် ငရုတ်ကောင်းအမှုန့်က ဖြစ်ပြသည်။ ထိုငရုတ်ကောင်းကို တချို့က ပိတ်ချင်းဟုခေါ်သည် အသီးခြောက် မှုန့် ရောကြိတ်တတ်သည်။

ပိတ်ချင်းကို (Dried catkins) ဟု ခေါ်သည်။ နိုင်ငံအနှံ့အရင်းအမည်ဖြင့် ခေါ်သည်။ နိုင်ငံအနှံ့က ပိတ်ချင်းကို ငရုတ်ကောင်းအမည်ဖြင့် ခေါ်ကြသည်။ ပိတ်ချင်းသည် အစေ့အစပ်အစေ့စေ့ စိုက်ပျိုးဖြစ်ထွန်းသည်။ ငရုတ်ကောင်းနှင့် ကွာခြားမှုမှာ အသီးဆန်ရှည်သည်။ အရောင်မပြောင်းဘဲ ရင့်မှည့်သည်။ အပင်နွယ်အရွက်ကို ငရုတ်ကောင်းနှင့် ဆင်တူပါသည်။ ပိတ်ချင်းကို မြန်မာပရဆေးများတွင် အသုံးများသည်။

ငရုတ်ကောင်းသည် ကျန်းမာရေးအတွက်၊ ရောဂါဝေဒနာအမျိုးမျိုးအတွက် ဆေးဖက်ဝင် အသုံးပြုမှုမှာ အသုံးအရသာရှိ၍ သလိပ်ကိုနိုင်သည်။ ငရုတ်ကောင်းရနံ့ကြောင့် အပုပ်ကိုကျေစေသည်။ ကိုယ်ငွေ့ကို နွေးစေပြီး ဝမ်းမှန်စေသည်။ အစာကြေစေပြီး လေထုထွက်စေ၏။ ခံတွင်းကို ရှင်းစေသည်။ သွေးအားလည်း ကောင်းစေပါသည်။ နှလုံးလက်လေးလံခြင်းကို ပျောက်စေပြီး ခွေးထွက်ကောင်း၏။

အမျိုးသမီးများအတွက် မီးယပ်သွေးကို မှန်စေသည်။ သေးဆုတ်၊ သွေးစုတ်၊ အတွင်းပူသော အနာကိုပျောက်စေပေးပြီး ဝမ်းကိုက်ရောဂါဝေဒနာကို ပျောက်စေနိုင်သည်။ နို့ရည်ရွှင်၍ နို့ထွက်စေသည်။ နို့ရည်သန့်ရှင်းမှုကို ဖြစ်စေသည်။ အထူးသတိထားရန်မှာ သွေးတိုးသွေးတက်ရောဂါရှိသူများနှင့် မသင့်ပါ။

ငရုတ်ကောင်းကို နိုင်ငံခြားဆေးဝါးများတွင် အနံ့အသက်ပျောက်ဆေး၊ လေပူ လေထ လေချဉ်တက်ပျောက်ဆေးများတွင်ပါ ထည့်သွင်းအသုံးပြုကြသည်ဟု မှတ်သားရပါသည်။

မြန်မာတိုင်းရင်းဆေးများတွင် ရိဖြူညောင်းကျ၊ ကာလသားရောဂါများတွင်ပါ အသုံးပြုပြီး တက်ဖျား ကျဖျားအတွက်ပါ ဆေးစွမ်းကောင်းဖြစ်သည်။ အရေပြားပေါ်တွင်ဖြစ်သော ပွေးဝဲနှင့် ခူအနာများအတွက် လိမ်းဆေးပြုလုပ်ဖော်စပ်ရာတွင် ထည့်သွင်းအသုံးပြုကြသည်။

အထူးသိမှတ်ရန်မှာ လိပ်ခေါင်းရောဂါ ဝေဒနာအတွက် နွယ်ချိုနှင့် ငရုတ်ကောင်းကို ဆတူအမှုန့်ကြိတ်၍ လျက်ဆားကဲ့သို့ လျက်ပေးခြင်းဖြင့် လိပ်ခေါင်းရောဂါ ဝေဒနာကို မခွဲမစိတ် မဖြတ်မတောက်ရဘဲနှင့် ပျောက်ကင်းပါသည်။

မြန်မာဆေးကုထုံးများ၌ ငရုတ်ကောင်းကို ရေလဲထား၍ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖော်စပ်အသုံးပြုသည်။

ကလေး၊ လူကြီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ အရွယ်မရွေး ဖြစ်ပေါ်ခံစားနေရသော ဆိုးရွားလှသည့် ရင်ကျပ်ပန်းနာရောဂါကို ငရုတ်ကောင်း အမှုန့်ပြု၍ ဆားရည်နှင့်ရောပြီး လျက်ပေးပါက ဆေးကောင်းတစ်လက် ဖြစ်ပါသည်။ ချောင်းဆိုးရောဂါကို နေ့ချင်း ညချင်း ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

ဝမ်းပျက်ရောဂါအတွက် ငရုတ်ကောင်း၊ ဘိန်း၊ ရှိန်းခိုတို့ကို အမှုန့်ပြုပြီး စားသုံးလျှင် ပျောက်ကင်းပါသည်။ ငရုတ်ကောင်းစေ့ကို ဒိန်ချဉ်ရေကြည်နှင့် သွေး၍ မျက်စဉ်းခတ်ပေးလျှင် ကြက်မျက်သင့်နာ၊ မျက်စိနာများ ပျောက်ကင်းပါသည်။ ငရုတ်ကောင်းကို နွယ်ချိုနှင့်ဆတူ အမှုန့်ပြု၍ လျက်ပေးပါက လည်း နှလုံးတုန်ခြင်း၊ ရင်ခွန်ခြင်း၊ နှလုံးငြိမ်ခြင်း ဝေဒနာများ ပျောက်ကင်းပါသည်။

ငရုတ်ကောင်းသည် အဆိပ်ကို လည်း နိုင်သည်။ ခွေးမွေးကိုက်ခြင်း၊ ခွေးကောင်းကိုက်ခြင်းတို့ကို ခွေးရူးပြန်ရောဂါ ဝေဒနာ မခံစားရအောင် ငရုတ်ကောင်းနှင့် အညှာခရာစေ့ခြောက်ကို ဆတူကြိတ်၍ ကျွေးလျှင် ခွေးကိုက်၍ အဆိပ်ပြေပါသည်။ ငရုတ်ကောင်းအစေ့အမှုန့်တို့ကို ပုံမှန်စားပေးခြင်း၊ ပျားရည်နှင့်ရော၍ စားခြင်း၊ နွယ်ချိုနှင့်ရော၍ စားပေးခြင်းဖြင့် အကျိုးတရားကောင်းများ ရရှိပြီး ရောဂါဝေဒနာများကို ထိရောက်စွာ ကာကွယ်တားဆီးနိုင်ပြီး ငရုတ်ကောင်းကို ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်အဖြစ် သုံးစွဲကြသည်။ မီးဖွားသူများအတွက် အထူးပင်အထောက်အကူပြုသည်။ မြန်မာနှင့် ငရုတ်ကောင်းသည် ပူးတွဲမိတ်ဖက်ဖြစ်ပြီး အကျိုးပြုသီးနှံဖြစ်သည်။

ငရုတ်ကောင်းသည် ဓာတုဗေဒဓာတ်ပြုသဘောအရ (Black pepper, Common pepper, Decorticated pepper) တွင် ရာခိုင်နှုန်း ပါဝင်မှုများမှာ ရေငွေ့ ၁၂၊ ၉၂ ပရိုတိန်း ၁၁၊ ၅၊ အဆီ ၆၊ ၈၊ သတ္တု ၄၊ ၄၊ ဖိုင်ဘာ ၁၄၊ ၉၊ ကာဗိုဟိုက်ဒရိတ် ၄၉၊ ၅၊ ထုံး ၀၊ ၄၆၊ မီးစုန်း ၀၊ ၂ သံဂရမ် ၁၀၀ လျှင် ၁၆၊ ၈ (မီလီဂရမ်) ကယ်လိုရီမီးချိန်ဂရမ် ၁၀၀ လျှင် ၃၀၅၊ တစ်အောင်စလျှင် ၈၇ တို့ပါဝင်သည်ဟု လေ့လာမှတ်သားမိပါသည်။

ငရုတ်ကောင်းသည် ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင် တစ်မျိုးတည်းအဖြစ် မဟုတ်ပါဘဲ ကျန်းမာရေးအတွက်ပါ အကျိုးပြု၍ လေ့လာမှတ်သားမိသမျှကို မှုလေလိုက်ရပါသည်။

□ စိုးထက်ထွန်း

မှော်ဘီဆရာသိန်း၏ တပည့်မှော်ဘီဆရာရွှေမင်း ၁၉၅၈ ခုနှစ် ပြုစုသော မြန်မာ့ဆေးဖက်ဝင်သီးနှံဆေးကျမ်း။

အောင်ဘုန်းမြင့်(ကချင်မြေ)

လတ်တော့အရပ်၌ သွေးလွန်တုပ်ကွေး

သွေးလွန်တုပ်ကွေး

ကလေးသူငယ်များတွင် အဖြစ်များတတ်ပြီး နှစ်စဉ်မိုးရာသီကာလသို့ ရောက်တိုင်း ဒုက္ခပေးတတ်သော ရောဂါတစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မိုးရာသီ၌ ကလေးသူငယ်များ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်လျှင် သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဟုတ်၊ မဟုတ် အထူးသတိထား စစ်ဆေးကုသပေးရပါမည်။

သွေးလွန်တုပ်ကွေး ရောဂါသည် နှာစေး ချောင်းဆိုးခြင်းမရှိဘဲ ကိုယ်ပူ၍ အပြင်းဖျားခြင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း၊ အနီစက်ကလေးများပေါ်ခြင်း၊ အစရှိသော လက္ခဏာများဖြင့် အချက်ပေး အချက်ပြတတ်၏။

ရောဂါပိုးလေးများကြောင့် ဖြစ်တတ်သော ရောဂါမျိုးဖြစ်သဖြင့် တစ်ကြိမ် တစ်ခါ ဖျားပြီးလျှင်လည်း နောက်တစ်ကျော့ သံသရာလည်ပြီး ပြန်ဖျားတတ်သည်ဟူ၍ ဆေးပညာရှင်များက ဆိုထားကြသည်။

ခြင်္သေ့ကိုက်ခြင်းမှ ဖြစ်ပွားတတ်သော ရောဂါမျိုးဖြစ်သည်မို့ ခြင်ကင်းရှင်းအောင် အလျှောက်ရိုက် ရှင်းလင်းကြ

ရပါလိမ့်မည်။ နေ့ကိုက် ခြင်ကျားများ အကိုက်မခံရအောင် နေ့လယ်နေ့ခင်း ကလေးသိပ်သည်အခါ ခြင်ဆေးစိမ်ထားသော ခြင်ထောင် (သို့) လုံခြုံသော ခြင်ထောင်များဖြင့် စနစ်တကျ သိပ်ရမည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် ခြင်အမျိုးပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော်ရှိသည့်အနက် သွေးလွန်တုပ်ကွေးရောဂါသည် နေ့ဘက်ကိုက်တတ်သော ခြင်ကျားတစ်မျိုးမှ ကူးစက်ပြန့်ပွားတတ်သော ရောဂါဖြစ်သည်။ ခြင်ထီးများသည် လူကို ကိုက်ခဲသွေးစုပ်ခြင်း မပြုတတ်ဘဲ ခြင်မများကသာ သွေးကို စုပ်ယူစားသောက်ပြီး ရေရှိသောနေရာနှင့် ရေဝပ်တတ်သောနေရာများတွင် ဥချ၍ မျိုးပွားတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ရေမတင် ရေမဝပ်အောင် ရှင်းလင်းထားလျှင် ခြင်အန္တရာယ် ကင်းရှင်းနိုင်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ မက္ကစီကိုနိုင်ငံမှ စတင်ဖြစ်ပွား ပျံ့နှံ့လျက်ရှိသော SWINE FLU HINI ခေါ် ဝက်တုပ်ကွေးသည် ခြင်မှတစ်ဆင့် ကူးစက်တတ်သော တုပ်ကွေး မဟုတ်ဘဲ လူလူချင်းကူးစက်လွယ်

သော ရောဂါဆန်းတစ်မျိုးဖြစ်သည်ဆိုသည်။

ဝက်တုပ်ကွေးမှ ကာကွယ်ပေးနိုင်သော နည်းလမ်းများတွင် လူစိမ်းများနှင့် ရောဂါရှိနေသူများဟု ထင်ရသူများကို ရှောင်ကြဉ်ပြီး သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေထိုင်ခြင်းသည် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်ဟူ၏။

ကူးစက်ပျံ့ပွားလွယ်သော တုပ်ကွေးရောဂါများအဖြစ် ၁၉၁၈ ခုနှစ်က စပိန်ကစသည့် စပိန်တုပ်ကွေး၊ ၁၉၅၄ ခုနှစ်က အာရှတုပ်ကွေး၊ ၁၉၆၈ ခုနှစ်က ဟောင်ကောင်ကစသည့် ဟောင်ကောင်တုပ်ကွေး၊ ယခု မက္ကစီကိုနိုင်ငံကစသည့် ဝက်တုပ်ကွေးများသည် သမိုင်းက မြေသော တုပ်ကွေးရောဂါများဖြစ်ပါသည်။

ရောဂါဖြစ်ရခြင်း

သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဖြစ်ရခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းရင်းသည် သွေးလွန်တုပ်ကွေးဖြစ်စေတတ်သော ဗိုင်းရပ်စ် ရောဂါပိုးများကို သယ်ဆောင်ထားသည့် ခြင်ကျား ခေါ် ခြင်ပုန်းများကြောင့် ဖြစ်

အဲဒါ။ ခြင်ကျားအမများမှတစ်ဆင့်
ကုသပေးနေမည်ဆိုလျှင် မမျှော်လင့်ဘဲ
အခြေအနေ ဆိုးရွားသွားနိုင်ပါသည်။
အဖျားကြောင့် ကိုယ်အပူရှိန်မြင့်မား
သော ကလေးများကိုမူ ရေဖတ်တိုက်
ပေးနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

ခြင်များသည် ရေကိုအခြေခံ၍
အနားတတ်သောကြောင့် ရေတိုင်းကို
အနားမရှိသော အထပ်မြင့်တိုက်အိမ်များ
နေထိုင်ကြသူများတွင် နှစ်စဉ်ရောဂါ
အနားနှုန်း တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် တိုး
လာလျက်ရှိသည်။ သွေးလွန်တုပ်ကွေး
သည် အထူးသဖြင့် သုံးနှစ်အရွယ်
ကလေးများမှ ၁၃ နှစ်အရွယ် ကလေး
များတွင် အဖြစ်များတတ်သည်ဟုဆို
သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွေ့ရှိချက်များ
အရ အခြားအရွယ်များ၌လည်း ဖြစ်လေ
့ပြီဟု ခန့်မှန်းတတ်သည်ဟု သိရပါသည်။

သွေးလွန်တုပ်ကွေး ခံစားနေရ
သော ကလေးများသည် စတင် ဖျား
သည်နေမှစ၍ တတိယနေ့နှင့် ပဉ္စမနေ့
အတွင်း ရောဂါအခြေအနေ ဆိုးရွားလာ
တတ်သဖြင့် အထူးဂရုစိုက်စောင့်ရှောက်
ပေးပေးရပါမည်။ ထို့ပြင် ငါးရက်ထက်
ကျော်လွန်ပြီး ဆက်ဖျားနေမည်ဆိုပါက
အခြားအဖျားရောဂါတစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်နိုင်
ကြ သည်ဟု ဆိုသည်။

ဤရောဂါသည် သွေးလွန်တုပ်
ကွေး ရောဂါပိုးရှိသော ကလေးများထံ
သွေးစုပ်ယူထားသည့် ခြင်ကျားအမ
များသည် အခြားကလေးများ၏ သွေး
ကို ဝေယျာကြသောအခါ ခြင်မကိုယ်တွင်း
ရောဂါပိုးများသည် အတိုက်ခံရသော
ကလေးများ၏ ကိုယ်တွင်းထဲသို့ စီးဝင်
သွားစေသောကြောင့် သွေးလွန်တုပ်ကွေး
ရောဂါကို မနားတမ်း ပြန့်ပွားစေခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသို့ကလေးငယ်များ သွေးလွန်
တုပ်ကွေး ကူးစက်ခံရလျှင် ဘာစပရို၊
အဘီစီ၊ အနယ်လျက်ဆင် အစရှိသော
အတိုက်အခံပျောက်ဆေးများကိုမတိုက်
ဘဲ နီးစပ်ရာ ဆေးရုံ ဆေးခန်းများ
သို့ အမြန်ဆုံး သွားရောက်ကုသပေးခြင်း
သည်သာလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်သည်။

အကယ်၍ ဆေးခြံတိုများနှင့် အချိန်ဆွဲ
ကုသပေးနေမည်ဆိုလျှင် မမျှော်လင့်ဘဲ
အခြေအနေ ဆိုးရွားသွားနိုင်ပါသည်။
အဖျားကြောင့် ကိုယ်အပူရှိန်မြင့်မား
သော ကလေးများကိုမူ ရေဖတ်တိုက်
ပေးနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

ရောဂါလက္ခဏာ

သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဖြစ်စေတတ်
သော ခြင်ကျားများသည် နေ့အခါ၌
သာ ကိုက်တတ်ပြီး ဝေးဝေးလံလံ ပျံသန်း
သွားလာနိုင်ခြင်း မရှိဘဲ ကိုက် ၁၀၀
အတွင်း၌သာ ကျက်စားနိုင်သည်ဟုဆို
သည်။ ကူးစက်လွယ်သော နေရာများမှာ
ကလေးငယ်များ စုဝေးနေထိုင်တတ်
သော နေ့ကလေးထိန်းကျောင်းနှင့် မူကြို
ကျောင်းများ ဖြစ်နိုင်သည်။

ဤရောဂါသည် သုံးရက်မှ ငါး
ရက် အတွင်း၌သာ ဖျားတတ်သော
ရောဂါဖြစ်ပြီး ရောဂါဖြစ်သော ကလေး
များသည် ရောဂါခံစားနေစဉ် မျက်နှာ
မရွှင်မလန်းဖြစ်ပြီး ညှိုးနွမ်းနေတတ်ခြင်း၊
ကိုယ်ပူခြင်းမားကာ ခေါင်းနှင့်ကိုယ်လက်
ကိုက်ခဲပြီး မှိန်းနေတတ်ခြင်း၊ အစား
အသောက်ပျက်၍ ပျို့အန်တတ်ခြင်း
အစရှိသောလက္ခဏာများပြတတ်သည်။
သုံးရက်မှ ငါးရက်အတွင်း အဖျားကြီး
ရာမှ ရုတ်တရက် အဖျားကျသွားပြီး
SHOCKခေါ်သွေးလန်ခြင်းဖြစ်တတ်၏။
ထိုအခါ လက်ဖျားများ အေးစက်လာ
ခြင်း၊ မကြာမကြာအန်ခြင်း၊ သွေးအတက်
အကျ မမှန်ခြင်းများဖြစ်ကာ သွေးခုန်
နှုန်း မတည်မငြိမ်ဖြစ်လာတတ်ပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ခံတွင်းပျက်
ခြင်း၊ ပျို့အန်ပါက ကော်ဖီရောင်အညို
စက်များ ပါလာခြင်း၊ ကတ္တရာစေးမည်း
ရောင် ဝမ်းသွားခြင်း ဖြစ်တတ်၏။ သို့
ဖြစ်၍ လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ မတိုက်
သင့်ပါ။ သွေးလွန်တုပ်ကွေးအန်ဖတ်နှင့်
မှားယွင်းတတ်ပါသည်။ ထို့အပြင်
ကယောင်ကတမ်းဖြစ်ခြင်း၊ မှိန်းနေတတ်
ခြင်း (သို့) ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ခြင်း၊ နှာခေါင်း

သွေးလွန်ခြင်း၊ အန်ဖတ်ပွင့်ခြင်းများ ဖြစ်
တတ်သည်။

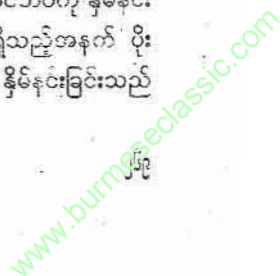
ခြင်နှိမ်နင်းခြင်း

သွေးလွန်တုပ်ကွေး ကာကွယ်
နိုင်ရန် ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနမှ အခါ
အားလျော်စွာ ထုတ်ပြန်သော ခြင်နှိမ်
နင်းရေး စီမံချက်များနှင့် လက်ကမ်းစာ
စောင်များအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်
ကြရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဆောင်ရွက်
ကြသည့်အခါ ကျန်းမာရေးဌာနမှ ထုတ်
ပြန်ထားသော ဖုံး၊ သွန်း၊ ခပ်၊ စစ်၊
လောင်း၊ ထောင်၊ လဲ၊ ဖွင့်၊ မြှုပ်၊ ရှင်း၊
မှုတ် ဟူသော အချက်များနှင့်အညီ
ဆောင်ရွက်သွားရပါမည်။

ဖုံး = ရေဖိုးရေကန်များကို ဖုံး
အုပ်ထားရန်၊ သွန်း = အသုံးမလိုသော
ရေများကို သွန်ပစ်ထားရန်၊ ခပ် = ပိုး
လောက်လန်းများကို ခပ်ထုတ်ပစ်ရန်၊
စစ် = ပိုးလောက်လန်းကင်းရှင်းအောင်
ရေကိုစစ်၍ သုံးရန်၊ လောင်း = ကြောင်
အိမ်အောက်ခံခွက်များတွင်ပိုးမခိုအောင်
နိုင်ရန် စက်ဆီ၊ ရေနံဆီများကို လောင်း
ထားပေးရန်၊

ထောင် = ကလေးသိပ်သည့်
အခါ ခြင်ထောင် ထောင်ထားပေးရန်၊
လဲ = ပိုးလောက်လန်းမရှိစေရန် ရေသန့်
လဲလှယ်ပေးရန်၊ ဖွင့် = အလင်းရောင်
ရှိစေရန် နေပိုင်းတွင် တံခါးများကို ဖွင့်
ထားရန်၊ မြှုပ် = ရေဝပ် ရေတင်နိုင်
သောခွက်၊ ဘူးခွံ၊ ဘူးအလွတ်၊ အိုး
ခြမ်းပဲ့၊ အုန်းမှုတ်ခွက်များကို မြေမြှုပ်ပစ်
ရန်၊ ရှင်း = အိမ်တွင်း အိမ်ပြင် သန့်ရှင်း
စွာ ထားရှိရန်၊ မှုတ် = ခြင်ဆေးဖျန်းပေး
မှုတ်ပေးရန်နှင့် ဆေးဖျန်း ဆေးမှုတ်အဖွဲ့
များကို ကူညီဆောင်ရွက်ပေးရန်တို့ ဖြစ်
ပါသည်။

ခြင်ပုန်း ခြင်ကျားများကို နှိမ်နင်း
ရာ၌လည်း ပိုးလောက်လန်းဘဝကို နှိမ်
နင်းရေးနှင့် ခြင်ကောင်ဘဝကို နှိမ်နင်း
ရေး ဟူ၍ နှစ်ပိုင်းရှိသည့်အနက် ပိုး
လောက်လန်းဘဝကို နှိမ်နင်းခြင်းသည်

B.Tech တန်း တက်ရောက်ခွင့်ရပြီ

☸ ၆. ၈. ၂၀၁၃ ရက်မှာ ဆရာကြီးနဲ့တွေ့ဆုံပြီး အနောက်ပိုင်း နည်းပညာတက္ကသိုလ် မှာ ၉. ၉. ၂၀၁၃ မှ ၁၈. ၉. ၂၀၁၃ အထိ GTC ဒုတိယနှစ် EC အတန်းတင် စာမေးပွဲကို ဖြေဆိုရမယ့် ကျွန်မသား လွယ်ကူစွာ ဖြေဆိုအောင်မြင်ပြီး အမှတ်ကောင်းကောင်းရရှိကာ B.Tech တန်းကို ဆက်တက်ခွင့်ရဖို့ အထူးယတြာအစီအရင် တောင်းခံပြီး သားကိုယ်စား မိခင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်မက ကိုယ်စားလုပ်ပေးပါတယ်။ ၉. ၁၁. ၂၀၁၃ ရက်က စာမေးပွဲအောင်စာရင်း ငွှက်တော့ ကျွန်မသား အမှတ်များများ ရရှိအောင်မြင်ပြီး B.Tech တန်း တက်ခွင့်ရပါတယ်။

ကျွန်မဆရာတတော့ ...

ဒေါ်ပြည့် (စမ်းချောင်းမြို့နယ်)

ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင် (ဥပဒေဘွဲ့) လက္ခဏာဗေဒင်ပညာသူတေသီ

အမှတ်-၈၄၂၊ ဦးဝိစာရလမ်း၊ ၃၄-ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကင်း

☎ ၀၁-၅၀၆၈၀၄၊ ၀၉-၅၀၆၂၈၄၂၊ ၀၉-၅၁၇၇၆၂၂၊ ၀၉-၇၃၀၅၉၂၄

ပိုမိုထိရောက် လွယ်ကူအောင်မြင်နိုင်ပါ သည်။

ပိုးလောက်လန်းဘဝမှသည် ခြင် ကောင်ဘဝသို့ ရောက်ရှိသည်အထိ ဆယ်ရက်ခန့် အချိန်ယူရသည်ဖြစ်၍ ရေတင် ရေကျန်များရှိနိုင်သော ပစ္စည်း ပစ္စယများနှင့် ရေပုပ်နိုင်သော နေရာ မှန်သမျှကို နေ့စဉ်ရှင်းလင်းပစ်ရမည်ဖြစ် သည်။

ရေမြောင်း ရေကန်များတွင် လည်း ပိုးလောက်လန်းကောင်များကို စားပစ်နိုင်သော ငါးမျိုးကို မွေးမြူထား နိုင်သည်။ ခြင်ကောင်ဘဝကို နှိမ်နင်းရာ ဌ်မှု ခြင်ဆေးဖျန်းခြင်း၊ ထွန်းခြင်း၊ ချုံ နွယ်ပိတ်ပေါင်းများကို ရှင်းလင်းခြင်း၊ လျှပ်စစ်ခြင်ရိုက်တံများကို အသုံးပြုခြင်း နှင့် အခြားခြင်သေစေနိုင်သည့် နည်း လမ်းများကို အသုံးပြုခြင်းဖြင့် နှိမ် နင်းနိုင်ပါသည်။

သို့မှသာ ခြင်ကောင်များ ကင်း နင်းစေရန် ဆိုးဆိုးရွားရွားကျရောက်

ဒုက္ခပေးတတ်သော သွေးလွန်တုပ်ကွေး ရောဂါမှ ကင်းဝေးကြ၍ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာ ချမ်းသာနိုင်ကြရမည် ဖြစ်ပါ သည်။

စုပေါင်းကာကွယ်ခြင်း

ခြင်နှိမ်နင်းခြင်းကို တစ်ဦး ကောင်း တစ်ယောက်ကောင်းနှင့်ဆောင် ရွက်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ လမ်း၊ ရပ်ကွက်၊ မြို့နယ်အလိုက် ကျန်းမာရေးစိတ်ဓာတ် ဖြင့် စုပေါင်းကာကွယ်ဆောင်ရွက်မှသာ အောင်မြင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး၏ ခိုင်မာသော စုပေါင်းစွမ်းအားဖြင့် ကျန်း မာရေးဌာနမှ လမ်းညွှန်သော ဆောင် ပုဒ်များနှင့်အညီ ခြင်အန္တရာယ်ကောင် များကို ဝိုင်းဝန်းတိုက်ထုတ် ချေမှုန်းသုတ် သင်ပစ်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ စုပေါင်းသုတ်သင်ပစ်မှ သာ ခြင်အမြစ်ပြတ်၍ သွေးလွန်တုပ် ကွေးရောဂါအန္တရာယ်ကပ်ဘေးအပေါင်း

တို့မှ ကင်းဝေးလွတ်မြောက်နိုင်ပြီး ကျန်း မာရေးအဆင့် မြင့်မားကာ စိတ်အေး လက်အေး နေထိုင်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ပင် ဆိုစေကာမူ ခြင် အန္တရာယ် မရှင်းသေးသမျှ ...

(၁) ကလေးသိပ်သည် အခါ ခြင် ဆေးရည်စိမ်ထားသော ခြင်ထောင် (သို့) လုံခြုံသော ခြင်ထောင် ထောင်ပေးရ မည်။

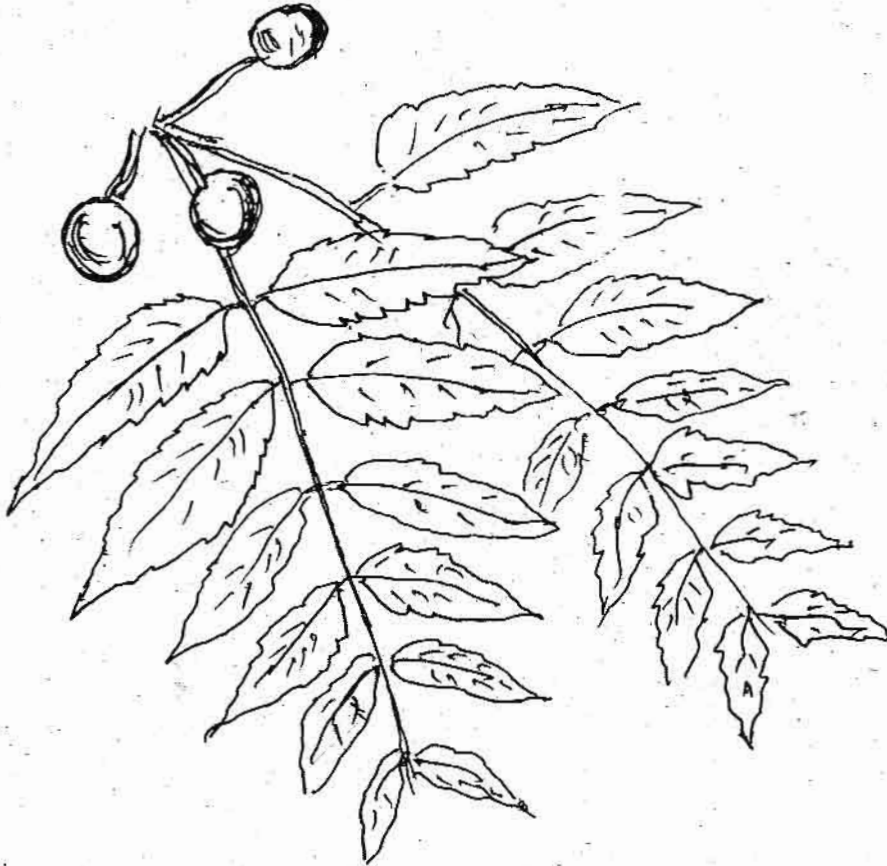
(၂) သွေးလွန်တုပ်ကွေး ဖြစ်သည်ဟု ထင်ရလျှင် (သို့) သင်္ကာမကင်းဖြစ်လျှင် ဆေးမြီးတိုနှင့် ကျိတ်ကု၍ အချိန်ဖြုန်း မနေဘဲ နီးစပ်ရာ ဆေးရုံဆေးခန်းသို့ အမြန်ပို့ဆောင်ပေးရမည်။

(၃) ခြင်ဆေး ထွန်းခြင်း၊ ဖျန်းခြင်း မပြတ်လုပ်ပေးရမည်။

(၄) ငွေကြေးတတ်နိုင်ပါက ခြင်လုံ ဆန်ခါများကို တပ်ဆင်အသုံးပြုရမည် ဟူ၍ အကြံပြုတင်ပြအပ်ပါသည်။

☐ ဆေးဝါးနှင့်မြစ် (အကျပ်စေခြင်း)

ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက် အစွမ်းထက် တော်မြင့် (ဝုဏ်ဖျား)

စာရေးသူတို့ မြန်မာပြည်တွင်
လွန်စွာ ပေါများသော ဆေးဖက်ဝင်
အပင် များစွာရှိပါသည်။ လူ့သဘာဝ
သည် ရှားပါးမှု တန်ဖိုးရှိသည်ဟုထင်ကြ
ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပေါများသလောက်
ဆေးဖက်ဝင်လှသော ဆင်တုံးမနွယ်၊
နီယာနှင့် ဘုမ္မရာဇာ စသောအပင်များ
စွာ ရှိပါသည်။ ယခု ဆောင်းပါးတွင်
ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်၏ ဆေးဖက်ဝင်ပုံများ
ကို တင်ပြပါမည်။

ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်တွင် ရောဂါ
အမျိုးမျိုးကို ကာကွယ်ကုသနိုင်သော

ဝုဏ်သတ္တိများကို သုတေသနပြုချက်
များကအထောက်အထားပြုနေပါသည်။
ပျဉ်းတော်သိမ်အပင်သည် ရုက္ခဗေဒ
မိသားစု (FAMILY RUTACEAE)
တွင် ပါဝင်ပါသည်။ ကမ္ဘာသုံး သိပ္ပံ
အမည်မှာ (MURRAYA KOENIG-
GH) ဖြစ်ပါသည်။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ
အားဖြင့် (CURRYLEAVES) ဟု ခေါ်
ဆို၍ ဟင်းလျာရွက်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပါ
သည်။

ပျဉ်းတော်သိမ်ပင်မှာ အာရှ
တိုက်၏ အပူပိုင်းဒေသများဖြစ်သော

အိန္ဒိယပြည်တောင်ပိုင်း၊ အာသံပြည်နယ်၊
စစ်တကောင်းနှင့် မြန်မာနိုင်ငံအနှံ့အပြား
တွင် ပေါက်ရောက်ပါသည်။ ပျဉ်းတော်
သိမ်ရွက်ကို အိန္ဒိယ၊ သီရိလင်္ကာ၊ မလေး
ရှား၊ စင်ကာပူနှင့် မြန်မာနိုင်ငံရှိ အိန္ဒိယ
လူမျိုးများက ဟင်းလျာချက်ပြုတ်ရာ
တွင် သုံးစွဲကြပါသည်။

ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်တွင် ပါဝင်
သော ဗီတာမင်များမှာ အေ၊ စီ၊ ဘီဝမ်း
နှင့် ဘီထူး တို့ပါဝင်ပါသည်။ ဗီတာမင်
အေ (Vitamin A) သည် မျက်စိအား
ကောင်းစေသည်။

ကိုယ်ခံအားစနစ်ကိုလည်း မြင့် တင်ပြီးကလေးများဖွံ့ဖြိုးမှုကိုအထောက် အကူပြုပါသည်။ အရေပြားတွင်လည်း ကြာဆူးများ ကင်းစင်စေသဖြင့် ချောမွေ့ စေပါသည်။

ဗီတာမင်ဘီ (Vitamin B1) သည် အာရုံကြောနှင့် ကြွက်သားကို အားကောင်းစေပါသည်။ ဗီတာမင်ဘီ တူး (Vitamin B2) သည် လျှာနှင့် နှုတ် ခမ်းအနာများ သက်သာစေပါသည်။ ဗီတာမင်စီ (Vitamin C) မှာ အမြီးများ သွားများတွင် ကယ်လ်စီယမ်စုစည်းမှု၌ အကူအညီပေးပါသည်။ အသားအရေ ကို ကောင်းစေပြီး ရောဂါပိုးများကို ခုခံ နိုင်သော သတ္တိရှိပါသည်။

ထို့ပြင် ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်တွင် ဂလူးကိုဆိုင်စ် (GLUCOSIDE)၊ အိုလီယို ရီစင် (OLEORESIN)၊ အာစပါရာဂျင်း (ASPARAGINE)၊ စီရင်း (SERINE)၊ အာစပတ်တစ်အက်စစ် (ASPARTIC ACID)၊ အလာနိုင်း (ALANINE)၊ ပရို လိုင်း (PROLINE) စသော အမိုင်နို အက်စစ်(AMINO ACID)များပါဝင်ပါ သည်။ အမိုင်နိုအက်စစ်များမှာ သက်ဦး ဩဇာဓာတ်များ ဖြစ်ပါသည်။ ကမ္ဘာ မြေပေါ်တွင်ဓာတ်ပြောင်းလဲမှုများကြောင့် အမိုင်နိုအက်စစ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှ စ၍ သက်ရှိများ စတင်ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အမိုင်နိုအက်စစ်များ ကြောင့် အစားအသောက်များအား မွေး ကြိုင်သောရနံ့ ဖြစ်စေပြီး ရောဂါအမျိုး မျိုးကို ကာကွယ်ပေးပါသည်။

အထက်ပါစွမ်းရည်များအပြင် ထုံး ဓာတ် (CALCIUM)၊ ပိုတက်စီယမ် (POTASSIUM)၊ သံဓာတ် (IRON)၊ ကစီဓာတ် (CARBOHYDRATE)၊ အမျှင်ဓာတ် (FIBRE) နှင့်အသားဓာတ် (PROTEIN) များ ပါဝင်စေပါသည်။

ထုံးဓာတ်သည် အရိုးကို သန်မာ စေသည်။ အသက်ကြီးလျှင် ဖြစ်ပွား တတ်သော အရိုးပွရောဂါ (OSTEO-SPOROSIS) ကို ကာကွယ်ပေးပါသည်။

သံဓာတ်သည် သွေးနီဥတည်ဆောက်မှု တွင်အဓိကကျပါသည်။ သွေးအားနည်း တတ်သော အမျိုးသမီးများသည် သံ ဓာတ်ပါဝင်သော အားဆေးများသုံးစွဲ ရပါသည်။ ကစီဓာတ်မှာ ထမင်းကဲ့သို့ နေ့စဉ် အာဟာရတွင်ပါဝင်သော ဓာတ် တစ်မျိုး ဖြစ်ပါသည်။ အသားဓာတ်မှာ အထူးပြောစရာ မလိုပါ။ ကျန်းမာသန် စွမ်းရန် အရေးကြီးပါသည်။

ပျဉ်းတော်သိမ်အသီးမှာ ပြောင် လက်ပြီး အနက်ရောင် ရှိပါသည်။ အရသာမှာ ချိုမြိန်သဖြင့် ကလေး လူ ကြီး အားလုံးနှစ်သက်ကြပါသည်။ ပျဉ်း တော်သိမ်အသီးသည်လည်း ဗီတာမင် ဓာတ်များ ကြွယ်ဝပါသည်။

ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်သည် ဟင်း လျာများကို ရနံ့မွှေးကြိုင်စေတတ်သည် သာမက ရောဂါများကို တိုက်ဖျက်သည့် သဘာဝသတ္တိများလည်းရှိပါသေးသည်။

ထို့ပြင် ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်သည် (CANCER) ကင်ဆာရောဂါကို ကာ ကွယ်နိုင်ကြောင်းကို ဩစတေးလျနိုင်ငံ ရှိ အစားအသောက် သုတေသနပညာ ရှင်များက တွေ့ရှိထားပါသည်။ ထိုနိုင်ငံ ရှိ သုတေသနဌာနမှာ အာဟာရဗေဒ သုတေသနတွင် ထင်ရှားပါသည်။

ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်တွင် ဓာတ် တိုး တားဆီးမှု သတ္တိ (ANTIOXI-DANT) ဖြင့် ကင်ဆာရောဂါနှင့် နှလုံး ရောဂါကို တားဆီးနိုင်သည့်အပြင် မှတ် ဉာဏ်ကိုပါ ကောင်းမွန်စေကြောင်း အဆိုပါ သုတေသန ပညာရှင်များ၏ ခေါင်းဆောင် ဒေါက်တာ လိုင်းကိုဘီ ယာခဲ (DR. LYNNE CO-BIAC) က ပြောကြားပါသည်။

ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်မှ အဆီ ထုတ်ပြီး ထိုအဆီကို ဦးခေါင်း၌လိမ်းခြင်း ဖြင့် အဆုတ်၊ နှလုံးနှင့် မျက်စိအမြင် ချို့ယွင်းချက်များကိုကာကွယ်နိုင်ကြောင်း အိုင်ယာလန်နိုင်ငံရှိ ဆေးဝါးဘက် ဆိုင်ရာ စိုက်ပျိုးရေးသုတေသနဌာန (MEDICAL AGRICULTURE

RESEARCH INSTITUTE OF NORTHERN IRELAND) မှ တွေ့ရှိ ထားကြပါသည်။

ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်ကို ကြိတ်၍ ရသောအနှစ် (PASTE) ကို စားသုံးခြင်း ဖြင့် အဆုတ်၊ နှလုံး၊ သွေးနှင့်ပတ်သက် သော ရောဂါများကို ထိန်းချုပ်နိုင် ကြောင်း သုတေသနဌာနမှ တွေ့ရှိထား ပါသည်။

ထို့အပြင် ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက် သည် ရောဂါဖြစ်ပွားလာပါက ကုသနိုင် သော အစွမ်းသတ္တိများ ရှိပေသည်။

ဆီးချိုရောဂါ (DIABETES)

ဆီးချို သွေးချို ရှိပါက နေ့စဉ် နံနက် အိပ်ရာထအပြီး အစာမစားမီ လတ်ဆတ်သော ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက် ၁၀ ရွက်ကို ဝါးစားပြီး အရည်ပါမျှချုပ်၊ ဆိုအတူ ညနေတွင်လည်း ၁၀ ရွက်စား ပါ။ သုံးလတ်တိစားလျှင် ရောဂါ၏ ထိန်းချုပ်နိုင်ပြီး နေ့စဉ်မှီဝဲနေရသည့် ဆေးပမာဏကိုလည်း ထက်ဝက်ကျော် လျော့ချနိုင်ပါသည်။ ဆီးချိုရောဂါ ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ခန္ဓာကိုယ် ဝါဖိုးခြင်းကိုလည်း လျော့ချနိုင်ပါသည်။ ဆက်လက်သုံးစွဲပါက ဆီးတွင် သကြား ဓာတ် ထွက်ရှိခြင်းကို လုံးဝ ရပ်ဆိုင်း အောင် ထိန်းချုပ်နိုင်ပါသည်။

ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်သည် ဆီးချို ရောဂါကြောင့် ကိုယ်ခန္ဓာဝါဖိုးသူများ၏ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ပိုလျှံနေသော အဆီများ ကို ပယ်ထုတ်ပေးနိုင်ပါသည်။ သွေးထဲ တွင်လွန်ကဲစွာရှိနေတတ်သော ကိုလက် စထရော (CHOLESTEROL) ပမာဏ ကိုလည်း လျော့ချပေးနိုင်ပါသည်။ ထို့ လက်စထရောများလျှင် သွေးကြော ကျဉ်းလာပြီး သွေးတိုးရောဂါ၊ နှလုံး ရောဂါနှင့် အသည်းအဆီဖုံးရောဂါများ ဖြစ်ပွားလာတတ်ပါသည်။

သွေးချို၊ ဆီးချိုရောဂါကြောင့် ဝါဖိုးလာသူများသည် တင်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်ကို စားသုံး

အပြင် ပုံမှန်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ရန်
လည်း လိုပါသည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် ညီ
ညွတ်သော အစားအစာကို စားသုံးရန်
လည်းအရေးကြီးပါသည်။ သို့မှသာ ခန္ဓာ
ထိန်းအလေးချိန် (BODY WEIGHT)
ကို လျှော့ချနိုင်ပေမည်။

အစာမကြေခြင်း

အစာစားချင်စိတ် မရှိခြင်း၊
အစာမကြေခြင်း၊ ဝမ်းချုပ်ခြင်း၊ ဝမ်းသွား
ခြင်း၊ အော့အန်ခြင်းနှင့် ယိုအန်ခြင်း
သည် ရောဂါများကိုလည်း ကုသနိုင်ပါ
သည်။ အစာမစားဘဲ ဆော့ကစားသည့်
အလေးများတွင် ဆာလောင်မှုမရှိလျှင်
ခံတွင်းကောင်းအောင် လှုံ့ဆော်သည့်
အစာ(APPETIZER)အဖြစ် ပျဉ်းတော်
သိမ်ရွက်ကို အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။

အထက်ပါ ရောဂါရှင်များက
ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်ကိုထောင်း၍ အရည်
ညစ်ယူပြီးနောက် ထိုအရည် ထမင်းစား
ပြီး နှစ်ငွန်းခန့်တွင် သံပရာရည် သို့
မာတုတ် ပျားရည် အနည်းငယ်ရောပြီး
သောက်ပါက ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။
အစာမကြေခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ
သည့် ရင်ပူခြင်း (HEART BURN)
သည် ပျောက်ကင်းစေနိုင်ပါသည်။

ဆိတ်ဖြူခြင်း

အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့်
ဆိတ်ဖြူပေါက်ရခြင်း၏ အဓိကတရားခံ
အလတ်ဆတ်သောအစားအသောက်
(JUNK FOOD)ကို စားသုံးခြင်းနှင့်
အသီးသီးဟင်းရွက် အပါအဝင် အသီး
အနှံများ လုံလောက်စွာ မစားသုံးခြင်း
ကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်ကို ကြိတ်၍
ရေဖျော်ရုံလှသောအရည်ကို အုန်းဆီဖြင့်
ဖျော်၍ မီးပျဉ်းပျဉ်းတွင် ရေဓာတ်ကုန်
သည်အထိ ကျိုချက်ပါ။ ထို့နောက်
အေးခံထားပါ။ ထိုဆီကို နေ့စဉ်လိမ်း
ခြင်းဖြင့် ဆံပင်ဖြူခြင်းကို ကာကွယ်
နိုင်ပါသည်။

မျက်စိရောဂါ

ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်တွင် ဝိတာ
မင်အေ ကြွယ်ဝစွာပါဝင်သောကြောင့်
မျက်စိအမြင် ကြည်လင်စေပါသည်။
ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်ကို ကြိတ်၍လည်း
ကောင်း၊ အစိမ်းလိုက် တို့စရာအဖြစ်
လည်းကောင်း ထမင်းဖြင့် စားသုံးနိုင်ပါ
သည်။ ဝိတာမင်အေ ချို့တဲ့ပါက ည
အမှောင်တွင် မမြင်ရသော ကြက်မျက်
သင့်ရောဂါ (NIGHT BLINDNESS)
ဖြစ်တတ်ပါသည်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင် ယိုအန်ခြင်း

ကိုယ်ဝန်ရှိခါစ အဖျိုးသမီးများ
တွင် ယိုအန်ခြင်း၊ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်း၊
မူးဝေခြင်း၊ အစားအသောက် အနံ့မခံ
နိုင်ခြင်း၊ ဆာလောင်မှု မရှိခြင်းနှင့် ဆာ
လောင်သော်လည်း အစာစား၍မရခြင်း
တို့ ဖြစ်တတ်ပါသည်။ ထိုရောဂါကို
နံနက်ခင်းရောဂါ (MORNING SICK-
NESS) ဟု ခေါ်ပါသည်။

ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်ကို ထောင်း
၍ ထိုအရည်တစ်ငွန်း၊ သံပရာရည်
နှစ်ငွန်းနှင့် သကြားတစ်ငွန်း ရော၍
နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း သောက်သုံးပါက
အထက်ပါရောဂါများ သက်သာပျောက်
ကင်းနိုင်ပါသည်။

ခွဲစိတ်လူနာများ

ခွဲစိတ်ကုသမှု (SURGERY
OPERATION) ခံယူရာတွင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရ
သည့် သွေးအားကို ပြန်လည်ဖြည့်တင်း
နိုင်ရန် သံဓာတ်ကြွယ်ဝသည့် ပျဉ်းတော်
သိမ်ရွက်ကို ကြိတ်၍ ငါးဟင်း သို့မဟုတ်
သီးစုံဟင်းနှင့် ရောနှောချက်ပြုတ်စား
ပါက အမြန်ကျန်းမာလာနိုင်ပါသည်။

ဝမ်းချုပ်ခြင်း

ဝမ်းချုပ်လျှင် ဆူပွက်နေသော
ရေနွေးတစ်ခွက်တွင် ပျဉ်းတော်သိမ်ရွက်
အနည်းငယ်ကို လက်ဖက်ခြောက်ကဲ့သို့

နှပ်ထားပြီး ပျားရည်တစ်ငွန်းနှင့် ရော၍
သောက်ပါက ပြဿနာကို ဖြေရှင်းနိုင်
ပါသည်။

ခံတွင်းပျက်ခြင်း

အစာမကြေခြင်းနှင့် ပဋိဇီဝဆေး
(ANTIBIOTIC) များကို ကာလကြာ
ရှည် သုံးစွဲခြင်းကြောင့် အရသာကို
သိစေသော လျှာပေါ်ရှိ အရသာခံအဖူ
(TASTEBUD) များ ကောင်းစွာအလုပ်
မလုပ်ခြင်းကြောင့် ခံတွင်းပျက်ရပါ
သည်။

ထိုသို့ဖြစ်လျှင် ပျဉ်းတော်သိမ်
ရွက် အနည်းငယ်တွင် ချင်း ကြက်သွန်
ဖြူ မန်ကျည်းမုည့်၊ ငရုတ်သီးနှင့် ဆား
အနည်းငယ်စီ ရောကြိတ်၍ ရရှိလာ
သော အနှစ်ကို ထမင်းဖြူနှင့် စားသုံး
ပါက ခံတွင်းပြန်လည် ကောင်းမွန်လာ
ပေမည်။

စိတ်ပျံ့လွင့်ခြင်း

စိတ်လေးပါး မညီမျှမှုကြောင့်
စိတ်ပျံ့လွင့်သူများအား ပျဉ်းတော်သိမ်
ရွက်ကိုကြိတ်၍ ရရှိလာသောအနှစ်တွင်
သံပရာရည်ဆမ်းပြီး ထမင်းဖြူနှင့် နေ့
ရောညပါ စားသုံးပါက သက်သာ
ပျောက်ကင်း၍ ကျန်းမာလာနိုင်ပါ
သည်။

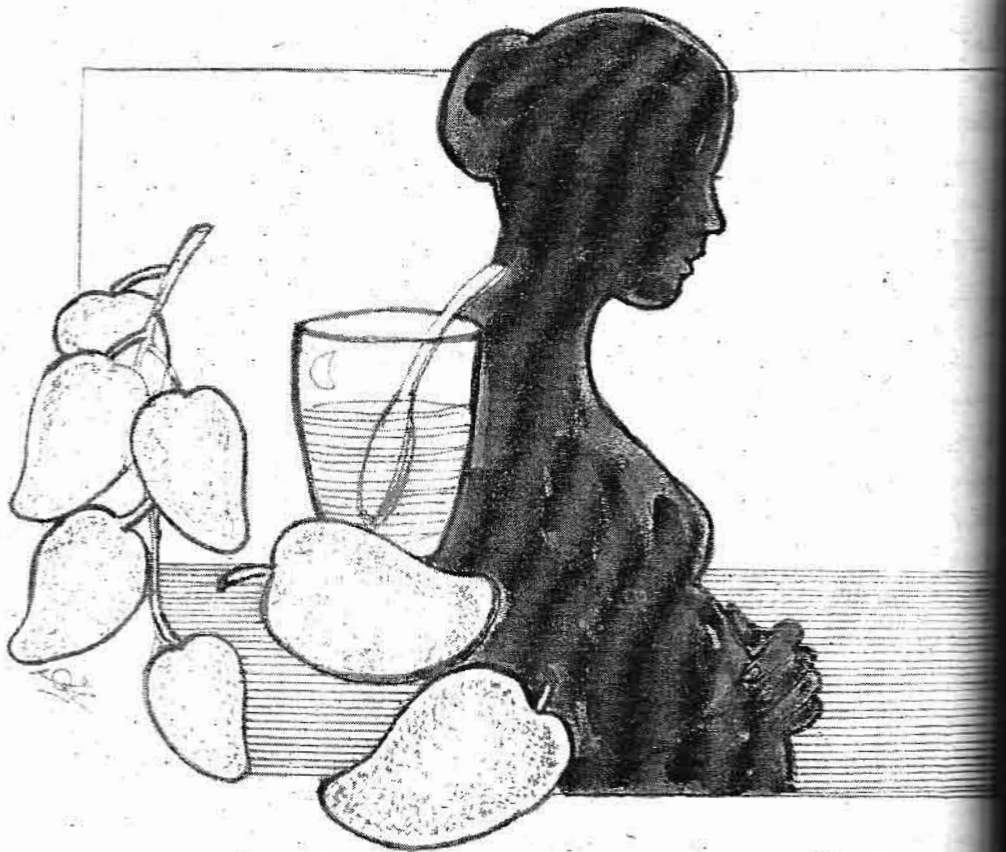
ဒူးလာသွေးဝမ်း

ဒူးလာသွေးဝမ်းနှင့် လိပ်ခေါင်း
ရောဂါမှ သွေးကျခြင်းများဖြစ်လျှင် ပျဉ်း
တော်သိမ်ရွက်ကို စားခြင်းဖြင့် သက်သာ
ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

☐ ထော်မြင့် (ငှက်ဖျား)

Ref : Internet

ဆေးဖက်ဝင် သရက်သီးမှည့်နှင့် သရက်သီးစိမ်း

.....နေဂျူလိုင်ဝမ်း

အသားမှာ ဝက်၊ အသီးမှာ သရက် ဆိုသည့်အတိုင်း သရက်သီးမှည့် နှင့် အသီးစိမ်းမှာ လူတို့ကို ဆေးဖက် ဝင်စေပါသည်။ သရက်သီးမှည့်တွင် ပါ ဝင်သော မဂ္ဂနီဇီယံ၊ ဆီလီနီယမ်ဓာတ် ပေါင်း၊ အွန်ယွန်ဓာတ်ပေါင်း၊ ဆိုဒီယမ် ဖော့ပရစ်စ် ဓာတ်ပေါင်းဓာတ်များကား သင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို အကျိုးပြု၍ ဝမ်းတွင်း ရှိ အစာများကို အလွယ်တကူချေဖျက် စေနိုင်သည်။

ထိုဓာတ်ပေါင်းများကား ကိုယ် ထဲတွင် လွယ်ကူစွာ ခြေဖျက်ပြီးသွားပြီး သင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို စွမ်းအင်များ တိုးပွား စေသည်။ သရက်သီးမှည့်တွင် အမျှင် ဓာတ် ၄၀ ရာခိုင်နှုန်းပါဝင်၍ ဝမ်းချုပ်

သူများအတွက် သင့်တော်ပါသည်။ အမျှင်ဓာတ်သည် အစာကိုလည်း ကြေ စေပါသည်။

သရက်သီးကဲတွင် လူ၏ကိုယ် ထဲက မကောင်းသော ဓာတ်တိုးမှုကို ဆန့်ကျင်သောပစ္စည်းများ ပါဝင်သည့် အပြင် လူကိုအကျိုးပြုသော Enzymes ဓာတ်ပေါင်းစုများ အလုံအလောက်ပါရှိ သောကြောင့် အူမကင်ဆာ၊ ရင်သား ကင်ဆာ၊ ဆီးကျိတ်ကင်ဆာဖြစ်အောင် ကာကွယ်ပေးပါသည်။

သရက်သီးမှည့်ထဲတွင် ပါဝင် သော ပျော်ဝင်လွယ်သော အမျှင်ဓာတ် ပက်တင်ဓာတ်နှင့် ဗီတာမင်စီ များစွာ ပါလို့ လူ၏သွေးအတွင်း မကောင်းသော

ကိုလက်စထရောအဆင့်ကို စေပါသည်။

သရက်သီးမှည့်ကို စား အထက်ပါ အကျိုးကျေးဇူးများ ပျောက်ကင်းသည့်အပြင် လူ၏ ကိုလည်း အကျိုးပြုပါသေးသည်။ မျက်စိအာရုံ ကောင်းစွာ အမြင်အာရုံကောင်းစေခြင်း ကြောင့် သင့်ရောဂါ ပျောက်ကင်းခြင်း၊ ယားယံခြင်းကို ပျောက်စေခြင်း၊ ခြောက်သွေ့ခြင်းကို ပျောက်စေ မျက်စိရောင်ကင်းခြင်းကို သက် ရောက်စေခြင်း၊ မျက်ကြည်လွှာရောဂါ အ ကာကွယ်ပေးပြီး သင်၏မျက်စိ ကြည်လင်ပြီး ပို၍မြင်နိုင်စွမ်း

www.burmeseclassic.com

မျက်စိ အားကောင်းစေပါသည်။ သရက်သီးမှည့်ထဲတွင် လူ၏ ခြေထောက်မှ ပရိုတင်းဓာတ်များကို လျှင် လျှင်စွာ ခြေဖျက်စေနိုင်သည့် အင်ဇိုင်း ဓာတ်များပါဝင်ပြီး ခြေဖျက်လွယ်သော အပူချိန်ဓာတ်များပါဝင်လို့ အစာကြေပြီး မြေညီမျှစေပါသည်။ အစာအိမ်နှင့် အူကြီးကို သန့်စင်စေပြီး လူ၏အသည်းကို ကောင်းစွာ အကျိုးပြုပါသည်။

နေရာသီတွင် သဘာဝ သရက် မှည့်ပင်မှည့် သရက်သီးမှည့်ဖျော် ညှစ်မှ လူကို လွန်စွာအကျိုးပြု၍ အပူ ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးပြီး ခန္ဓာကိုယ် အေးခြလန်းဆန်းစေပါသည်။ အား ကစားသမားများ အားကစားလုပ်ပြီး မှည့်ပင်ပန်းအားလျော့သွားလျှင် သရက်သီးမှည့်ဖျော်ရည်နှင့် (ရေခဲ မပါ) နွားနို့စစ်စစ် ရောသောက်ပေးလျှင် အင် အား ချက်ချင်းပြည့်ဝ ကျန်းမာ အား စေပါသည်။

သရက်သီးမှည့် ဖျော်ရည်မှာ မြေညီမျှစေသည်။ ဆီးကျောက်တည်ခြင်း ကာကွယ်ပေးသည်။ ကျောက်ကပ် သန့်စင်စေပါသည်။

ထူးခြား၍ အကျိုးပြုသည်မှာ ဆတ်ဆတ်သော သဘာဝ သရက်သီး မှည့်ဖျော်ရည်သောက်ပေးလျှင် ဆီးဆိပ် ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးပါသည်။

သရက်သီးမှည့်တွင် ဗီတာမင်စီ ဂရမ် ရာခိုင်နှုန်းပါဝင်ပြီး အိုမင်း ခြင်း၊ ဓာတ်တိုးခြင်းကို ဆန့်ကျင် ညှည့်ပစ္စည်းများ ပါဝင်ပြီး အခြားအသီး တွင် ပါဝင်ခဲ့သော ရှားပါးသည့် ခန္ဓာတိုးနှိုက်ဓာတ်ပေါင်း ၂၅ ရာခိုင် ရာအထိ ထူးထူးခြားခြားပါရှိလို့ ကိုယ်ခံ ကို အားကောင်းစေပါသည်။

နေမကောင်း၍ ကိုယ်ခံအား ချဲ့လျှင် အမျိုးအစားကောင်းသော သဘာဝရင့်မှည့် စိန်တစ်လုံး၊ မချစ်စု၊ သရက်သီးနှင့် နာမည်ကျော်မန္တလေး ခဲငွယ်၊ တစ်စုံစီသရက်သီး အမှည့် ကို နွားနို့နှင့် ဖျော်သောက်ပေးလျှင်

အားအင်ပြည့်ပြီး ကိုယ်ခံအားကောင်းပြီး ကျန်းမာလာပါမည်။

ပိန်သွား၍ ကိုယ်အလေးချိန် တက်လိုလျှင် သဘာဝအတိုင်းရင့်မှည့် သော သရက်သီးမှည့်ကို နွားနို့နှင့်တွဲဖက် ပြီး တစ်နေ့ သုံးကြိမ် စားသောက်ပေး လျှင် ကိုယ်အလေးချိန်တက် ခွန်အားတိုး လန်းဆန်းစေပါသည်။

သရက်သီး အစိမ်းသည် နေ မကောင်း၍ ခံတွင်းပျက်နေခြင်းကို ထမင်းနှင့်တွဲစားပေးလျှင် ခံတွင်းဝင်ပြီး စားလို့ကောင်းပါသည်။ သရက်သီးစိမ်း သုပ် ခပ်စပ်စပ်လေးကို ထမင်းနှင့် တွဲဖက်စားပေးလျှင် ချွေးများထွက်လာ ပြီး စားဝင်ကာ နေထိုင်၍ ကောင်းသွား နိုင်ပါသည်။

ထို့အပြင် ထောပတ်ထမင်း၊ ကြက်သား၊ ဆိတ်သားဟင်းများတွင် အဆီအစိမ့်များပါ၍ အီနေ့ခဲလျှင် သရက်သီးစိမ်းကို တွဲဖက်၍ စားပေး လျှင် အအီပျောက်ကာ ပို၍ ခံတွင်း လိုက် စားဝင်ပြီး ဗီတာမင်စီဓာတ်ကို ရရှိပါသည်။

သရက်သီးမှည့်တွင် ဗီတာမင် အေ အများအပြားပါဝင်နေ၍ အမြဲ လိုလို စားပေးခဲ့လျှင် အသားအရေကို နူးညံ့စေပါသည်။

သရက်သီးစိမ်းနှင့် အမှည့်သည် လူ၏ အရေပြားဆဲလ်များမှ ချေးညော် များ ပိတ်ဆို့နေခြင်းကို ဖယ်ရှားပေးပါ သည်။ သွေးအားနည်းနေလျှင် ညှစ်စား ပြီးတိုင်း သရက်သီးမှည့်ကို စားပေး ပါ။ သရက်သီးမှည့်တွင် သံဓာတ်များ ပါဝင်နေ၍ သွေးနီဥပမာဏကို တိုးပွား စေပါသည်။

အမျိုးသမီးများ ရာသီလာစဉ် သရက်သီးစိမ်းနှင့် အမှည့်ကို စားပေးပြီး လမ်းလျှောက်ပေးပါက ကိုက်ခဲ နာကျင် မှုကို သက်သာစေပါသည်။

ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိခင်လောင်း များ သရက်သီးစိမ်းနှင့် အမှည့်တွင် ကယ်လစီယမ်နှင့် မဂ္ဂနီဆီယမ်ပါဝင်နေ

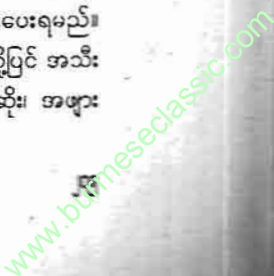
၍ စားပေးလျှင် သားပျက်သားလျှော ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးပါသည်။ သို့သော် မွေးဖွားခါနီး နှစ်ပတ် သုံးပတ်အလိုတွင် အသီးစိမ်းနှင့် အမှည့်ကို အလွန်အကျွံ မစားသင့်ပါ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်များ မှာ သရက်သီးမှည့်ဖျော်ရည်ကို နေ့စဉ် ငါးကြင်းခွက်ကြီးဖြင့် တစ်နေ့တစ်ခွက် သောက်ပေးသင့်ပါသည်။

သံဓာတ် ကြွယ်ဝစွာပါရှိလို့ ခန္ဓာ ကိုယ်တွင်း အောက်စီဂျင်ဓာတ်မှာ ကောင်းစွာ လည်ပတ်နိုင်ခြင်းကြောင့် သရက်သီးမှည့်ဖျော်ရည်ကို တစ်ပတ် လျှင် ခြောက်ရက်ခန့် သောက်ပေးသင့် ပါသည်။ သံဓာတ်ပါလို့ သွေးနီဥ တိုး ပွား၍ သွေးဆုံးပြီးစ အချိုးသမီးများနှင့် အထူးသင့်လျော်ပါသည်။

အမှည့် အစိမ်းနှင့် ဟင်းနုနှယ် ခွက်ကို တွဲဖက်စားပေးလျှင် သံဓာတ် ပိုမိုရ၍ အကျိုးထူးပါသည်။ သရက်သီး မှည့် သရက်သီးစိမ်းတွင် ပိုတက်စီယမ် နှင့် မဂ္ဂနီဆီယမ်ဓာတ် လုံလောက်စွာ ပါရှိလို့ သွေးပေါင်တက်သူများ စားပေး လျှင် သွေးဖိအားကို ပုံမှန် ဖြစ်စေပါ သည်။ Clycemis ဓာတ်ပါဝင်မှုနည်းလို့ သွေးထဲရှိ သကြားဓာတ်ကို ထိန်းညှိ ပေးကာ သဘာဝအတိုင်း အဆီပမာဏ ကို မျှတစေပါသည်။

သရက်သီးစိမ်းနှင့် အမှည့်သည် သွေးတိုးရောဂါသည်များကို အထူး ကောင်းမွန်စေပါသည်။ လမ်းလျှောက် ပြီး အစိမ်း၊ အမှည့်ဖျော်ရည်ကို သောက် ပေးသင့်ပါသည်။ သရက်သီးတွင် ဖီနို လစ်ကွန်ပေါင်းပါလို့ သရက်သီးစိမ်းမှည့် ကို အမြဲမှီဝဲခဲ့လျှင် အရွယ်တင်နုပျိုစေ ပါသည်။

သရက်သီးတွင် ဓာတ်တိုးဆန့် ကျင်ပစ္စည်းများ ပေါများစွာ ပါနေ၍ သွားဖုံးသွေးယိုရောဂါဖြစ်လျှင် အစိမ်း ကို များများစားပေးရမည်။ သံပရာသီး နှင့် တွဲဖက်၍လည်း စားပေးရမည်။ အလွန်အကျွံ မစားရပါ။ ထို့ပြင် အသီး မှည့်နှင့်အစိမ်းမှာ ချောင်းဆိုး၊ အဖျား

တက်ခြင်း၊ မအိမသာ ပျို့အန်ခြင်းကို သက်သာစေပါသည်။

ရေကြောင်းခရီးစဉ်တွင် ပင်လယ်လှိုင်း မူးခြင်း၊ ကြွက်တက်ခြင်းများကို သရက်သီးက ပျောက်ကင်းစေနိုင်သည်။ ရောဂါများပျောက်ကင်းစေနိုင်သည့် သရက်သီးစိမ်း၊ မှည့်ကို မိမိခြံထွက် သဘာဝအတိုင်း ထိုးဆေး၊ အုပ်ဆေးမပါသော သဘာဝရင့်မှည့်ကိုသာ စားပေးခဲ့လျှင် ခန္ဓာကိုယ်အတွက်ရောဂါကင်း နုပျိုကျန်းမာပြီး အာဟာရဖြစ်စေပါသည်။

ထို့ကြောင့် မိမိ အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း၌ သရက်ပင်များ စိုက်ပျိုး၍ သရက်သီးစိမ်း မှည့်ကို စားပေးရန်လိုအပ်ပါသည်။ ဈေးကွက်တွင် ရောင်းသော မှည့်အောင် ဆေးထိုးထားသော သရက်သီးများကို မစားကြဘဲ မြို့ထဲနေ လူအများမှာ ဖြဲထွက်သရက်သီးမှည့်များကိုသာ ဝယ်ယူစားကြရန် လိုပါသည်။

သရက်သီးက အသာ၊ အခွံ၊ အစေ့ပါ ဆေးဖက်ဝင်ပါသည်။ အစေ့ကို ထောင်း၍ အုန်းဆီဖြင့်လိမ်းလျှင် ဆံပင်နက်ပြီး ပြန်ပေါက်ပါသည်။

ရင့်စပြုနေသော သရက်ရွက် (၁၀) ရွက်နှင့် ရင့်နေသော သရက်ရွက် (၅) ရွက်ခန့်ကို ရေနွေးဖြင့်ပြုတ်ပြီး အအေးခံ၍ ခွက်ထဲထည့်ထားပြီး မနက်စောစောသောက်ပေးလျှင် ဆီးချိုရောဂါကို သက်သာစေပါသည်။

သရက်ရွက်ကို အိန္ဒိယတိုင်းသားများက အိမ်ရှေ့တံခါးဝ ဘောင်ထိပ်တွင် အန္တရာယ်ကင်းစေရန် ကြိုးတန်းတွင် အရိုးဖြင့်ထိုး၍ ချိတ်ဆွဲထားလေ့ ရှိပါသည်။

သစ်သီးဖျော်ရည်များကို ဖျော်လျှင် သရက်သီး၊ ပန်းသီး၊ စပျစ်သီး၊ ငှက်ပျောသီး၊ ထောပတ်သီး၊ လိမ္မော်သီး၊ ရှောက်သီးများကို ဖျော်စက်၊ ကြိတ်စက်ဖြင့်ဖျော်လျှင် ဗီတာမင်စီဓာတ် မဖျက်စီးစေရန် အိမ်သုံးဆား အနည်းငယ် ထည့်ပြီး ဖျော်ကြိတ်ပါက ဗီတာမင်စီ

ဓာတ်လျော့နည်းခြင်းကို ကာကွယ်ပေးပါသည်။

သရက်သီးသည် အရှေ့တောင်အာရှတိုက် နိုင်ငံများတွင်သာ ရှိပြီး အထွက်များသော သီးနှံထဲတွင် ပါဝင်ပြီး ကမ္ဘာ့အပူပိုင်းဒေသသီးနှံ ဖြစ်ပါသည်။ သရက်ပင်ကို ဥရောပတိုက်နှင့် အအေးပိုင်းရန် ဒေသများတွင် မတွေ့ရပါ။ သရက်သီး၏ မူရင်းဇာတိမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံဖြစ်သည်။ ရှေးယခင်က ထိုအသီး မရှိခဲ့ပါ။ သရက်သီးအများစု၏ ပင်ရင်းဇာတိမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံသာ ဖြစ်ပါသည်။

သရက်ပင်မှာ (၁၂)ရာသီကာလ ပတ်လုံး စိမ်းလန်းစိုပြည်နေတတ်သည်။ ထူးခြားချက်မှာ ရွက်ဟောင်းကြေ၍ ရွက်သစ်ဝေချိန်တွင် တစ်ပင်လုံး အရွက်များ တစ်ပြိုင်နက် မခွဲထဲ တစ်ရွက်စ နှစ်ရွက်စ ဆိုသလို တဖြည်းဖြည်းချင်း အဝါရောင်ဖြစ်လာမှ တစ်ရွက်ချင်းကြေကျလေ့ရှိပါသည်။

အပင်စိုက်ပြီး မြေဩဇာကောင်းလျှင် (၄)နှစ်ကြာလျှင် စသီးတတ်သည်။ အပင်ရင်းတွင် သံမှုန့်များ ထည့်ပေးရသည်။ သံလိုက်တုံးချည်၊ နွားချေး၊ အမှိုက်ဆွေးထည့်ပေးထားရသည်။ ဖွံ့ဖြိုးသွားငါးများ စိမ်ထားသော အပုပ်ရည်များ လောင်းပေးရသည်။

သရက်သီး အမျိုးအမည်များမှာ သရက်ညိုသီး၊ အိုးထုတ်သီး၊ စိုင်ပေါင်သီး၊ စိုင်သီး၊ သုံးချောင်း တစ်ထွာသီး၊ ဆင်နင်းသီး၊ ဆင်ဆွယ်သရက်သီး၊ တလက်ဗက်သီး၊ တလုပ်ထော်သီး၊ တောင်စွန်းရင်ကွဲသီး၊ နဂါးကြေးခွံကောက်သီး၊ ထိပ်ပေါက်သီး၊ နက်တဲ့သီး၊ ပါးနီသီး၊ သရက်ဖြူသီး၊ မင်းကြီးလက်ရုံးသီး၊ မနော်နွယ်သီး၊ မယ်တော်လက်သည်းသီး၊ ရွှေလောက်စာသီး၊ ဝက်ခေါက်သီး၊ ဝါဆိုသီး၊ တောစာသီး၊ ရေဝင်သီး၊ ရွှေပေါ်သီး တို့ဖြစ်သည်။

လူကြိုက်များပြီး နာမည်ကြီးသည့် သရက်သီးများမှာ စိန်တစ်လုံးသီး၊ မြကျောက်စိမ်းသီး၊ လူသိများသည့်

မချစ်စုသီး၊ မန္တလေးရင်ကွဲ၊ ပန်းသီး၊ ဘင်္ဂလားသီး၊ မန္တလေးဆင်စွယ်သီး၊ မန္တလေးအောင်ဒင်သီး၊ နက်တဲ့သီး၊ မိတ်သီး၊ မန္တလေးလက်ရုံးသီး၊ မန္တလေးနက်တဲ့သီး၊ ဘင်္ဂလားရင်ခွဲသီး၊ နာမည်ကျော် ဗန္ဓာရ သရက်သီး၊ တပင်သီး၊ သရက်သီးမှာ မွန်ပြည်နယ်နှင့် မလမြိုင်ခရိုင်၌သာ အထွက်များပြီး လည်းချို မွှေးလည်းမွှေးပြီး အရသာထူးလှပါသည်။

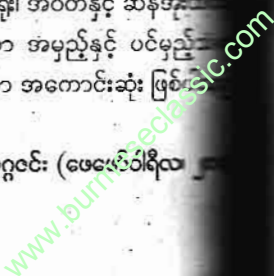
လူသိများ နာမည်ကြီး မန္တလေးရင်ခွဲသီးမှာ တွဲတေးမြို့နယ်အတွင်း တေးဝ၊ သဲကုန်းရွာ၊ တော်ကြီးရွာ၊ ကျွန်းမဲ၊ ကရင်ချောင်း၊ သောင်ရွာ၊ လှိုင်ချောင်းတို့တွင် ထွက်ပါသည်။ လှိုင်ချောင်းအရပ်သည် မန္တလေးအများဆုံးထွက်သည်။

မချစ်စုက ပဲခူးတိုင်း ဒီပဲလိခတွင် ထောင်ငူမြို့နယ်များတွင် အများထွက်သည်။

သရက်သီးစိမ်းများကို မွန်များဖြင့် ဖူးအုပ်၍ ဝါးစင်များပေါ်၌ သရက်သီးများကို ညီညာစွာ စီစဉ် ထပ်ဆင့်ကာတင်ပြီး အပေါ်မှ မွန်ရိုးများအုပ်ပြီး စင်အောက်မှ အနည်းငယ်နှင့် ကောက်ရိုးမီးဖြင့် တိုက်၍ မှည့်အောင် လုပ်ယူ အသုံးပြုသည်။

သရက်သီးကို ရေမဆေးဘဲ အစေ့ကို အဝတ်ဖြင့် သုတ်ယူရင်း ထိုနည်းဖြင့် မှည့်သော သရက်သီးကို သမ္မုန့်သီး ဟုခေါ်သည်။

ထိုနည်းကား တော်သောတို့ဆေးဖြင့် မှည့်သော သရက်သီး မကောင်းပါ။ မစားသင့်ပါ။ အန္တရာယ်ကို ဖြစ်စေပြီး ရောဂါများ ဖြစ်စေသည်။ အပင်ပေါ်တွင် သဘာဝအတိုင်း မှည့်ရောင်သန်းနေသော သရက်သီးများကို ခူးပြီး သဘာဝအတိုင်း ပိတောက်ထဲ ထားသော အမှည့်နှင့် ပင်မှည့်သီးကသာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်။

ယနေ့ဈေးကွက်တွင် သရက်သီး
မှည့်ဖျော်ရည် လုပ်ရောင်းနေသည့် လှိုင်
တက် စည်သွတ်စက်ရုံမှ ဆန်းဂိုးလ်
(SunGo)အမည်ဖြင့် ထုတ်လုပ်ရောင်းချ
လျက်ရှိသော သရက်သီးဖျော်ရည်များ
သည် အနံ့မွှေးပြီး အလွန်အရသာရှိ
ပါသည်။

သရက်သီးစိမ်းနှင့် အမှည့်သည်
ဗီတာမင်အေ ကြွယ်ဝသော အသီးဖြစ်
သည်။ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကဲ့သို့ အမျှင်
များပါသဖြင့် အမှည့်ကို စားသုံးသူသည်
အားအင်ပြည့်ဖြိုး စွမ်းအားတက်၊ အမြင်
အာရုံကောင်းခြင်း၊ ကိုယ်တွင်းရောဂါ
များ ကာကွယ်ပေးပြီး ဝမ်းမှန်၍ ကျန်း
မာစေပါသည်။

သရက်သီးတွင် ပါဝင်နေသော
ဓာတ်များမှာ ကယ်လိုရီ ၄၀ ရာခိုင်နှုန်း၊
ပရိုတင်းဓာတ် ၀. ၄ ရာခိုင်နှုန်း၊ အဆီ
ဓာတ် ၀. ၁ ဂရမ်၊ လူ့အကျိုးပြု ထုံး
ဓာတ် ၇. ၀၀ မီလီဂရမ်၊ သံဓာတ် ၂၀
မီလီဂရမ်၊ မီးစုန်းဓာတ် ၀. ၂ မီလီဂရမ်၊
အေအိုင်ယူ ၁၀၈၀၊ ဗီတာမင်ဘီ(၁)
၀. ၀၃ မီလီဂရမ်၊ ဗီတာ မင်ဘီ(၂)
၀. ၀၄ မီလီဂရမ်၊ နိုင်ယာစင် ၀. ၀၄
မီလီဂရမ်၊ ဗီတာမင်စီ ၃၀ မီလီဂရမ် တို့
ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ စိုက်ပျိုးရေး နည်း
ပညာများတိုးတက်လာ၍ ကိုင်းကူးပင်
များနှင့် အမျိုးအစားအလွန်ကောင်းပြီး
အာဟာရဓာတ်များစွာပါသော အသား
ထူ၊ ချိုလွန်း မွှေးလွန်းသော သရက်သီး
မျိုးကောင်းများ ပေါ်ထွက်လာပြီ ဖြစ်
သည်။ သရက်သီးတွင် ကယ်ရိုတင်း
(Carotene) ဓာတ် များစွာပါသော သီးနှံ
ဖြစ်သည်။

သရက်သီးသည် လူ၏ ကိုယ်
တွင်း၌ ဗီတာမင်အေအဖြစ် ပြောင်းလဲ
အသုံးချနိုင်ပြီး အာဟာရဖြစ် ကျန်းမာ
ရောဂါကင်းပါသည်။

သရက်သီးကို တစ်ကျပ်သားခန့်
စားလျှင်ပင် ရရှိသော ဗီတာမင်အေ
ဓာတ်တို့မှာ ဘန်ကောက် သရက်သီး

ရင်ကွဲတွင် ၁၇၅၀ ယူနစ်၊ ပါဆိုသရက်
သီးတွင် ၁၇၅၀ ယူနစ်၊ နက်တဲသရက်
သီး ၁၅၆၃ ယူနစ်၊ မချစ်စုသရက် ၁၄၇၆
ယူနစ်၊ ဆင်စွယ်သရက်သီးတွင် ၁၂၂၀
ယူနစ်၊ မန္တလေးအောင်ဒင်မှာ ၈၀၀
ယူနစ်၊ နိုင်သီးတွင် ၇၄၅ ယူနစ်၊ မန္တလေး
နက်တဲသီးမှာ ၆၄၈ ယူနစ်၊ တလပ်
ဖက်သီးတွင် ၃၂၉ယူနစ်၊ ဘင်္ဂလားရင်ခွံ၌
၂၉၀ယူနစ်၊ မန္တလေး လက်ရုံးတွင် ၃၆၉
ယူနစ်ဖြင့် ပါဝင်ပြီး ၎င်းသရက်သီးများကို
စားခဲ့လျှင် ကိုယ်ခန္ဓာအတွက် အားအင်
တိုး ရောဂါကင်းပြီး တစ်လုံးစီ၌ ပါဝင်
သော အာဟာရဓာတ်ပမာဏကို သိနိုင်
ပါသည်။

နိုင်ငံတော်အစိုးရလည်း မြန်မာ
သရက်သီးကို ကမ္ဘာ့တစ်ခွင် မျက်နှာပန်း
လှစေလို၍ သရက်သီးပြိုင်ပွဲ ပြပွဲများကို
နှစ်စဉ် မြေပဒေသာကျွန်း၊ ကန်တော်
ကြီးတို့တွင် နှစ်စဉ် နေ့ရာသီပြိုင်ပွဲများ
ကျင်းပလေ့ရှိသည်။

မြန်မာ့သရက်သီးသည် ကမ္ဘာ
ဈေးကွက်တွင် အမျိုးကောင်း အရွယ်လှ၊
အရသာထူးကဲသော မြန်မာ့သရက်သီး
များကို ပြည်ပသို့ တင်ပို့ရောင်းချနိုင်ပြီ
ဖြစ်သည်။

ဈေးများတွင် ရောင်းချနေသော
သရက်သီးမှည့်များသည် စားသုံးရန်
သင့်လျော်သော သဘာဝမှည့်များမှာ
နည်းပါးစွာရှိကြပြီး ဝိသမစီးပွားရေး
သမားများက ဓာတုဆေးများတို့ပြီး လုပ်
မှည့်များ၊ အုပ်ဆေးများသုံးပြီး မှည့်ခိုင်း
ထားသော သရက်သီးမှည့်တူများကို
ဝယ်၍ မစားသင့်ပါ။

သရက်သီးမှည့်ကို မိမိခြံထွက်
သဘာဝမှည့်များနှင့် အစိမ်းရင့်များကို
သာ ဝယ်ယူပြီး ကိုယ်တိုင်အုပ်ပြီး
သဘာဝအတိုင်းမှည့်သော သရက်သီး
မှည့်များကိုသာ စားသင့်ပါသည်။

မိမိအိမ်ခြံစိုက် သဘာဝသရက်
သီးမှည့်သည်သာ ဘေးအန္တရာယ်ကင်း
ပြီး အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

သရက်သီးမှည့်ထဲတွင်
ပါဝင်သော ပျော်ဝင်လွယ်သော
အပျိုဓာတ် ပက်တင်ဓာတ်နှင့်
ဗီတာမင်စီ များစွာပါလို့
လူ၏သွေးအတွင်း
မကောင်းသော
ကိုလက်စထရောအဆင့်ကို
လျော့ကျစေပါသည်။

အမှည့်လွန်နေသော ပျော့ပြနေ
သော ယင်ကောင် နားထားသော
သရက်သီးမှည့်များကို ဝယ်ယူစားခြင်းကို
ရှောင်ရှားသင့်ပါသည်။

တန်ခူး၊ ကဆုန်လ ရာသီသည်
အမှည့်လွန်သော သရက်သီးများတွင်
ရောဂါဖိုးသယ်ယူသော ယင်ကောင်များ
နားထားသောကြောင့် ဝမ်းရောဂါ၊ ဝမ်း
ကိုက်ရောဂါဖြစ်တတ်၍ ရှောင်ရှားသင့်
ပါသည်။ သဘာဝမှည့် လတ်ဆတ်
ကောင်းမွန်သော သရက်သီးကိုသာ စား
ပါ။ ရန်ကုန်မြို့ သံဈေးနှင့် Supermar-
ket များတွင် ရောင်းချနေသော နာမည်
ကြီး သရက်သီးမျိုးကောင်းများကို ဝယ်
ယူစားသုံးလျှင်လည်း လက်ဆောင်ပေး
ရန် ရောင်းချသော အကောင်းစား
သရက်သီးမှည့်ပါကင်ခြင်း ဝယ်ယူရာ
တွင် စစ်မှန်သော သဘာဝမှည့် ဟုတ်၊
မဟုတ် လေ့လာဆန်းစစ်ပြီးမှ ဝယ်ယူ
စားသုံးရန် အရေးကြီးပါသည်။

☐ နေရာလိုင်ဝမ်း

Ref: ကျန်းမာရေးတုနယ် (မောင်ခိုင်
ဇော်) ၂၀၀၈၊ မေ၊ အာဟာရဓာတ်
ပေါကြွယ်သော မြန်မာ့အသီးအနှံနှင့်
အစားအစာများ

**မိုးရေ
ဝမ်းလျှော့ဝမ်းပျက် ဝမ်းကိုက်
ရောဂါ ခြံတင်ကကွယ်**

ဝသန်ရာသီ၏ မိုးရေစက်များနှင့်အတူ ဖြစ်ပွားတတ်သော ရောဂါများထဲတွင် ဝမ်းလျှော့ဝမ်းပျက်ရောဂါနှင့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါများ အဓိကပါဝင်နေပါသည်။ မိုးဥတုသည် စွတ်စိုသော သဘာဝရှိပြီး မိုးရေထဲတွင် ကြာမြင့်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာခြင်းကြောင့် အအေးပတ်ကာ ခြေအေးဝမ်းရောင် ဆိုသကဲ့သို့ ဝမ်းဖော ဝမ်းရောင်ခြင်း၊ ဝမ်းပျက်ခြင်းများ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

မိုးရာသီတွင် အသီးအနှံများစွာ ဈေးကွက်ထဲ ဝင်ရောက်လာပါသည်။ ဈေးကွက်ထဲတွင် လတ်ဆတ်သည့်အသီးအနှံများ ရှိသလို အမှည့်လွန်အသီးများလည်း ပါရှိပါသည်။ အမှည့်လွန် အသီးများကြောင့်လည်း ဝမ်းပျက်ဝမ်းလျှော့ရောဂါ ဖြစ်ပွားစေပါသည်။

၎င်းအပြင် မသန့်ရှင်းသော လက်လှုပ်ချဉ်များ၊ လက်သုပ်စုံများနှင့် ရောဂါပိုး သယ်ဆောင်လာသည့် ယင်ကောင်များနားသော အစားအစာများကို စားသုံးမိခြင်းကြောင့် ထိုရောဂါ ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ ၎င်းပြင် မသန့်ရှင်းသောရေကို သောက်သုံးမိခြင်းကြောင့်လည်း ဝမ်းလျှော့ဝမ်းပျက် ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ရစေပါသည်။

ထိုရောဂါသည် အသက်အရွယ်မရွေး၊ ကျားမ မရွေးလူတိုင်းလိုလို ဖြစ်ပွားစေနိုင်သည့် ရောဂါဖြစ်သဖြင့် အချို့မှာ ဝရပြုစရာမဟုတ်ဟု ယူဆကြပါသည်။ ၎င်းရောဂါကို သာမန်ရောဂါဟု ထင်ကြသော်လည်း မရူမပြုပါက နောက်ဆက်တွဲရောဂါများ ဝင်ရောက်ကာ အန္တရာယ်ရှိနိုင်သဖြင့် သတိထားရမည့် ရောဂါဖြစ်ပါသည်။

www.burmeseclassic.com

ယေဘုယျအားဖြင့် ဝမ်းလျှောခြင်း လက္ခဏာမှာ တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ်ထက်ပိုကာ ဝမ်းအရည်များသွားခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သုံးကြိမ်မှ ငါးကြိမ်ကျော်သည် အထိ သွားတတ်ပြီး အားပြတ်သွားတတ်ပါသည်။

ဝမ်းလျှောရောဂါ ဖြစ်ခြင်းမှာ ရောဂါပိုး ဝင်ရောက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သဖြင့် ဓာတ်ခွဲခန်း၌ ဝမ်းစစ်ဆေးခြင်းပြုရာ တွင် အီးကိုလိုင်းပိုး၊ ဝိုင်ဗရီယိုကော့ရောဂါပိုး၊ ဆဲလ်မိုနိုလာပိုး၊ ရှိုဂဲလားပိုး၊ စတက်အော်ဒီယမ်ပိုး၊ ဗက်ဆဲလက်ပိုး စသည် တို့ကို တွေ့ရှိရပါသည်။

ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ဖြစ်စေသောပိုးမှာ အင့်အမီဘာဟစ် တိုလိုက်တစ်ကားပိုးနှင့် ဘက်တီးရီးယားပိုး အမျိုးမျိုးတွင် ပါဝင်သော ဆဲလ်မိုနိုလာပိုးနှင့် ရှိုဂဲလားပိုးတို့ ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းလျှော ဝမ်းပျက်ရောဂါနှင့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ခြားနားချက်

ဝမ်းလျှော ဝမ်းပျက်ရောဂါရော ဝမ်းကိုက်ရောဂါပါ ဝမ်းရောဂါအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သော်လည်း ဝမ်းသွားပုံချင်း မတူကြပါ။ ဝမ်းလျှောဝမ်းပျက်ရောဂါ ဖြစ်ပွားပါက ဝမ်းအရည် များ မကြာခဏ သွားတတ်ပါသည်။ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ဖြစ်ပါက ဝမ်းမသွားခင် ဗိုက်ရစ်နာပြီး ဝမ်းသွားရာတွင် အချွဲအကျိ များနှင့် သွေးစများ ပါရှိပါသည်။

ဝမ်းကိုက်ရောဂါမှာ အူလမ်းကြောင်းအတွင်း ဝမ်း ကိုက်ပိုးဝင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပြီး ဝမ်းကိုက်ရောဂါ နှစ်မျိုးရှိပါ သည်။ အမီးဘားပိုးကြောင့် ဖြစ်ပွားသော ဝမ်းကိုက်ခြင်းနှင့် ဘက်တီးရီးယားပိုးကြောင့် ဝမ်းကိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမီးဘားပိုးကြောင့် ဝမ်းကိုက်ခြင်းကို အမီးဘစ် ဝမ်း ကိုက်ရောဂါဟု ခေါ်ပြီး ဝမ်းတွင်းသွေးသည် ချွဲထက်ပိုပါပြီး ဗိုက်နာခြင်းမှာ ပိုဆိုးပါသည်။ ဘက်တီးရီးယားပိုး (ဆဲလ်မိုနို လားနှင့် ရှိုဂဲလား) ကြောင့် ဝမ်းကိုက်လျှင် ချွဲများများပါပြီး သွေးပါမှု နည်းပါသည်။ အမီးဘားကြောင့် ဖြစ်ပွားသည့် ဝမ်း ကိုက်ရောဂါမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်ချင်းသာ ဖြစ်ပွားတတ်ပြီး ဘက်တီးရီးယားပိုးကြောင့် ဖြစ်ပွားသည့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါသည် တစ်မြို့ တစ်ရွာရှိ လူအများတွင် ပျံ့နှံ့ဖြစ်တတ်ပြီး လူအသေ အပျောက် များပါသည်။ ၎င်းကို ဘက်စီဘရီ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ဟု ခေါ်ပါသည်။

ဝမ်းကိုက်ရောဂါသည် ကူးစက်ရောဂါဖြစ်ပြီး ရောဂါ ဖြစ်ပွားသူ၏ မစင်မှတစ်ဆင့် လူတို့စားသောက်သည့် အစာ နှင့်ရေထဲသို့ သွားပြီး ကူးစက်နိုင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် ယင် လုံအိမ်သာမရှိသော ရပ်ကွက်ကျေးရွာနေ လူထုမှ စွန့်ပစ် သော မစင်မှတစ်ဆင့် ယင်ကောင်ကြောင့် ရောဂါကူးစက် နိုင်သကဲ့သို့ ရောဂါရှိသူ၏ မသန့်ရှင်းသော လက်ဖြင့် အစား အသောက် ပြင်ဆင်ခြင်းကြောင့်လည်း ကူးစက်နိုင်ပါသည်။

ထို့အပြင် ကြွက်များက ဝမ်းကိုက်ပိုင်းများကို သယ် ဆောင်ပြီး အစားအစာနှင့် ရေသို့ ပျံ့နှံ့စေနိုင်ပါသည်။ အချို့ သော စိုက်ပျိုးသူများသည် အသီးအရွက်များကို စိုက်ပျိုးရာ တွင် မစင်ကို မြေဩဇာအဖြစ် သုံးရာမှလည်း ကူးစက်စေနိုင် ပါသည်။

ဝမ်းကိုက်ပိုးဥသည် လူ၏လက်သည်းထဲတွင် နေနိုင် သဖြင့် မိမိလက်ကို သန့်ရှင်းအောင် မဆေးကြောပါကလည်း ရောဂါဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ ထို့အပြင် ယောက်ျားများ လိင်ငှ ဆက်ဆံခြင်းဖြင့်လည်း ရောဂါပိုး ကူးစက်စေနိုင်ပါသည်။ ဝမ်း လျှော ဝမ်းပျက်ရောဂါထက် ဝမ်းကိုက်ရောဂါက ပိုဆိုးပါ သည်။

ဝမ်းလျှော ဝမ်းပျက်ဖြစ်ပွားရခြင်း အကြောင်းရင်း

ဝမ်းလျှောခြင်းမှာလည်း သာမန်ဝမ်းလျှောခြင်းနှင့် နာတာရှည်ဝမ်းလျှောခြင်း ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိပါသည်။ ဝမ်းလျှော ခြင်း ဖြစ်ရခြင်း အကြောင်းရင်းမှာ မသန့်ရှင်းသောအစား အစာ၊ ရေတို့နှင့် အတူပါလာသည့် ဘက်တီးရီးယားပိုးသည် ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး အဆိပ်ဓာတ်တစ်မျိုး ကို ထုတ်လွှတ်သည်။

ထိုဓာတ်သည် အူသိမ်နံရံကို လှုံ့ဆော်မှု ပြုသည့် အတွက် ခန္ဓာကိုယ်ပြောင်းလဲမှုကြောင့် အူအတွင်း၌ အရည် ပမာဏ များပြားလာပြီး အူမကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ အူမကြီးအတွင်းရှိ အရည်များကို အူမကြီးက ကောင်းစွာမစုပ် ယူနိုင်သည့်အတွက် ဝမ်းအဖြစ် ဒလဟောသွားခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

ဝမ်းလျှောခြင်းကြောင့် ရေနှင့်ဓာတ်ဆားများ လျော့ နည်းလာပြီး ခန္ဓာကိုယ်ညီညွတ်မှုတခြင်းကို ထိန်းချုပ်ထား သည့်ဓာတ်များ ချို့ယွင်းကာ ရေဓာတ်နှင့် ဓာတ်ဆားများ နည်းပါးသွားပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ် ညီညွတ်မှုတမှုကို ထိန်း ချုပ်နိုင်သည့်အတွက် ရေဝင်ခြင်း၊ မောပန်းခြင်း၊ နှလုံးခုန် အသံတိမ်ဝင်သွားခြင်း တို့ဖြစ်လာပါသည်။ ထို့ထက် ပို၍ လွန်သွားပါက အခန့်မသင့်လျှင် သွေးလန့်ခြင်း (Shock) သတ်လစ်ပြီး အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

နာတာရှည် ဝမ်းလျှောခြင်းမှာ အူလမ်းကြောင်းတို့ ချိတ် ကင်ဆာအလုံးရှိသူများ တီဘီပိုးကြောင့် အူလမ်းကြောင်း ရောင်ရမ်းသူများ၊ အူသိမ်ကျဉ်းခြင်း၊ အူလမ်းကြောင်း ပိတ် ဆို့ခြင်း၊ အီးဟစ်စတိုလိုက်တီကာပိုး ရှိသူများ၊ သိုင်းချိုက် ဟော် မုန်းများခြင်း၊ ဆီးချိုရောဂါရှိခြင်း၊ ကျောက်ကပ်ရောဂါ ရှိခြင်း တို့ဖြစ်လျှင် နာတာရှည်ဝမ်းလျှောခြင်း ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။

ဝမ်းလျှောသူများအတွက် အဓိကလိုအပ်ချက်

ဝမ်းလျှောသူများအတွက် အဓိကလိုအပ်ချက်မှာ ရေ

နှင့်ဓာတ်ဆား ဖြစ်ပါသည်။ ဝမ်းများများ သွားခြင်းကြောင့် ရေဝတ်ခြင်း၊ မျက်လုံးဟောက်ပက်ဖြစ်ခြင်း၊ သွေးဖိအားကျ ဆင်းခြင်းတို့ ဖြစ်လျှင် ဓာတ်ဆားဖျော်ရည်ကို တိုက်ကျွေးပေး ရမည်။

လူနာသည် ထို့ထက် အခြေအနေဆိုးကာ ပျော့ခွေ ခြင်း၊ ခြေလက်မသယ်နိုင်အောင် ဖြစ်ခြင်း၊ ကြွက်တက်ပြီး သွေးဖိအားကျဆင်းကာ သတိလစ်လုလု အခြေအနေတွင် ရှိပါက နီးစပ်ရာ ဆေးရုံ ဆေးခန်းသို့ အမြန်ဆုံး ပို့ပေးရမည်။ ထိုလူနာမျိုးကို Ringere Lactate သို့မဟုတ် Normal Saline drip ဆေးရည်များကို သွေးပြန်ကြောမှ သွင်းရမည်။

ဝမ်းလျှောရောဂါအတွက် ရှေးဦးအသက်ကယ်ဆေး သည် ဓာတ်ဆားဖျော်ရည်နှင့် ဓာတ်ဆားဆေးရည်ပင် ဖြစ် သည်။ Drip ပုလင်းချိတ်ကာ ဆေးသွင်းခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ နို့စို့အရွယ်ကလေးများ ဝမ်းလျှောရောဂါ ဖြစ်ပါက နို့မဖြတ် ပါနှင့်။ နို့ဆက်တိုက်ပါ။ ထမင်းရည်၊ ဓာတ်ဆားရည် တိုက်ပါ။

ဝမ်းကိုက်ရောဂါ လက္ခဏာများ

ဝမ်းကိုက်ရောဂါပိုးရှိသော ရောဂါရှင်များတွင် တချို့ မှာ ရောဂါလက္ခဏာမပြဘဲ ငြိမ်နေတတ်သည်။ ထိုသူများမှာ ရောဂါပိုး လက်ခံကောင်များဖြစ်ပြီး ၎င်းမှတစ်ဆင့် အခြား သူများသို့ ရောဂါကူးစက်နိုင်ပါသည်။ ပုံမှန်အားဖြင့် ဝမ်းကိုက် ရောဂါပိုး ကူးစက်ပြီးနောက် (၇-၁၅)ရက်အကြာတွင် ရောဂါ လက္ခဏာများ စတင်ပြတတ်ပါသည်။

* ဝမ်းကိုက်ပိုးသည် အူနံရံကို ဖောက်ဝင်ပြီး အူနံရံကို အနာဖြစ်စေသဖြင့် သွေးထွက်တာ ဝမ်းအတွင်း သွေးပါခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သွေးထွက်ခြင်းကြောင့် သွေးအားနည်းရောဂါ ဖြစ်စေနိုင်သကဲ့သို့ အနာဖြစ်ခြင်းကြောင့် အခြားရောဂါပိုး များ ဝင်ရောက်နိုင်ပါသည်။

* ဝမ်းကိုက်ပိုးမှ အဆိပ်တစ်မျိုးကို ထုတ်သဖြင့် အစား အသောက်ပျက်ခြင်း၊ ဝမ်းဗိုက်နှင့် အသည်းနေရာတို့တွင် နာကျင်မှု ဖြစ်စေပါသည်။

* အဖျားဝင်ခြင်း၊ အင်အားချညစ်ခြင်း၊ နုံးခွေခြင်းအပြင် ပျို့အန်ခြင်း ဖြစ်စေပါသည်။

* ဝမ်းသွားလျှင် အကျိအချွဲများနှင့် သွေးများ ပါလာ ပါသည်။

* မကြာခဏ ဝမ်းသွားချင်သကဲ့သို့ဖြစ်ပြီး ဝမ်းမထွက်ဘဲ အကျိအချွဲနှင့် သွေးများသာ ထွက်ပါသည်။ ဝမ်းသွားရန် ဗိုက် နာခြင်း ဝေဒနာနှင့်အတူ ညှစ်သော်လည်း ဝမ်းမထွက်တာ များပါသည်။

* ဝမ်းသွားပြီးနောက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး မလှုပ်ချင် အောင် ပင်ပန်းပါသည်။

ဝမ်းကိုက်ရောဂါအတွက် တုသချက်

* ဝမ်းကိုက်ရောဂါ အစဖြစ်လျှင် ဓာတ်ဆားရည်တိုက် ခြင်းဖြင့် တုသပေးရပါသည်။

* သို့သော် ပြင်းထန်သော ဘက်သီလရီ ဝမ်းကိုက် ရောဂါဖြစ်ပါက ပဋိဇီဝဆေး တိုက်ကျွေးရပါမည်။ ပဋိဇီဝဆေး များအနက် Cotrimazole နှင့် Ciprofloxacin ဆေးကို အသုံး ပြုပါသည်။ ထိုဝမ်းကိုက်ရောဂါသည် လူကို သေစေနိုင်သည် အထိ အန္တရာယ်ကြီးပါသည်။

* အမီးဘားပိုးကြောင့်ဖြစ်သော အမီးဘစ်ဝမ်းကိုက် ရောဂါ ဖြစ်ပါက Metromidazole နှင့် အခြားဝမ်းကိုက် ပျောက်ဆေးနှင့်တွဲ၍ သောက်သုံးရမည်ဖြစ်၍ ဆရာဝန်ညွှန် ကြားချက်အတိုင်း သောက်သုံးသင့်ပါသည်။

* အမီးဘစ် ဝမ်းကိုက်ပိုးကြောင့် အသည်းပြည်တည်နာ နှင့် အူတွင် အလုံးအကျိတ် ဖြစ်စေနိုင်သဖြင့် အထူးသတိထား ကုသရမည့် ရောဂါဖြစ်ပါသည်။

နောက်ဆက်တွဲ ရောဂါများ

* အမီးဘား ဝမ်းကိုက်ပိုးသည် အူနံရံကိုဖောက်၍ အူနံရံ ကို အနာဖြစ်စေသဖြင့် သွေးထွက်မှုကြောင့် သွေးအားနည်း တတ်ပါသည်။

* ခန္ဓာကိုယ် အလေးချိန်ကျဆင်းပြီး အာဟာရ ပြတ် သွားတတ်ပါသည်။

* အသည်းတွင် ပြည်တည်နာ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

* ပြည်တည်နာပေါက်ပြီး ရင်ခေါင်းတွင် ပြည်တည်နာ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

* အူနံရံအတွင်း အလုံးအကျိတ်များ ဖြစ်တတ်ပါသည်။

* ထိုပိုးများကြောင့် သွေးအဆိပ်ဖြစ်ခြင်း၊ ပိုးမှထွက်သော အဆိပ်ကြောင့် ယားယံခြင်း၊ အဖုအပိမ့်ထွက်ခြင်းတို့ ဖြစ်တတ် ပါသည်။

ဝမ်းလျှော၊ ဝမ်းပျက်၊ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ မဖြစ်အောင် ကြိုတင်ကာကွယ်ခြင်း

* ထိုရောဂါ ကူးစက်ရာတွင် သောက်သုံးရေကြောင့် ဖြစ်စေနိုင်သဖြင့် ရေရှားပါးသောအရပ်နှင့် သန့်ရှင်းမှုမပြည့် သော အရပ်တွင် ရေကို ကျီချက်သောက်ပါ။

* ဖုန်ဝင် ယင်နားသော အစားအစာကို ရှောင်ကြဉ်ပါ သည်။

* အစားအစာကို ချက်ပြုတ်ပြီးပါက ပူပူနွေးနွေး စား သင့်ပါသည်။

* ချက်ပြုတ်ပြီးသော အစားအစာများကို သေတ္တာ ဖုံးအုပ်ထားရမည်။

* အစားအသောက် ချက်ပြုတ်ကိုင်တွယ်သူသည် အိမ်သာသွားပြီးတိုင်း မိမိရဲ့လက်ကို ဆပ်ပြာနှင့် စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောပါ။

* ဟင်းသီးဟင်းရွက်များကို မချက်မီ ရေဖြင့်စင်ကြယ်စွာ ဆေးကြောပါ။

* အထူးသဖြင့် အရွက်စိမ်းစားသုံးခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ။ ရေနွေးဖျော့၍ဖြစ်စေ၊ ပြုတ်၍ဖြစ်စေ ပြုလုပ်ပြီးမှ စားသောက်ပါ။

* နို့အစိမ်းသောက်ခြင်း၊ အသားစိမ်း၊ ငါးစိမ်း စားခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်ပါ။

* ဝမ်းသွားနေသော ကလေးကို ပြုစုပြီးပါက လက်ကို ဆပ်ပြာဖြင့် ဆေးကြောပါ။

* အစားအစာကို ချက်ပြုတ်ခြင်းမပြုမီ လက်ကို ဆပ်ပြာဖြင့် စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောပါ။

* ကြက်၊ ခြင်၊ ယင်၊ ပိုးဟပ် စသည့် ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်များ ထိုချက်ပြုတ်သည့် နေရာသို့ မဝင်နိုင်အောင် တားဆီးရမည်။ ထို့အပြင် အစားအသောက်ပေါ်သို့ ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်များ မနားအောင် ဖုံးအုပ်ထားရမည်။

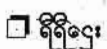
* အမှည့်လွန်သော အသီးအရွက်ကို စားသုံးခြင်း မပြုသင့်ပါ။

* ဓာတုပေဒ ဆိုးဆေးနှင့် တာရှည်ခံရန် ပြုလုပ်ထားသည့် အစားအစာများကို မစားသုံးသင့်ပါ။

အချုပ်အားဖြင့်ဆိုသော် ဝမ်းရောဂါများသည် အခြားရာသီဥတုထက် မိုးရာသီတွင် အဖြစ်များပါသည်။ ရာသီဥတု၏ စိုစွတ်ခြင်းကြောင့် အအေးပတ်ချိန်တွင် အမှည့်လွန်၊ ယင်နားသည့် သီးနှံများကို စားသုံးခြင်းဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်း ရောဂါဝင်ရောက်ကာ အလွယ်တကူ ဝမ်းပျော့၊ ဝမ်းပျက်၊ ဝမ်းကိုက်ရောဂါ ဖြစ်ပွားစေပါသည်။

ထိုရောဂါကို ဂရုမပြု လျစ်လျူရှုထားပါက ပထမဦးစွာ ခန္ဓာကိုယ်၌ ရေဓာတ်နှင့် ဓာတ်ဆားလျော့နည်းမှုကြောင့် ဇီဝကမ္မဖြစ်စဉ်များ ချို့ယွင်းကာ အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်စေနိုင်ပါသည်။ ထို့အပြင် နောက်ဆက်တွဲရောဂါများဖြစ်သော အသည်းပြည်သည်ရောဂါ၊ အူနံရံ အလုံးအကျိတ်ရောဂါ၊ သွေးအားနည်းရောဂါနှင့် သွေးအဆိပ်ရောဂါများ ဖြစ်စေနိုင်သဖြင့် ဝမ်းကိုက်ပိုး မဝင်ရောက်နိုင်အောင် သတိထား၍ စားသောက်သင့်ပါသည်။

အထူးသဖြင့် မိုးရာသီတွင် ဝမ်းရောဂါများ ဖြစ်ပွားတတ်သည့်အတွက် ရောဂါမဖြစ်မီ ကျန်းမာရေး အသိပညာဖြင့် ကြိုတင်ရှောင်ရှားနိုင်ပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

From Internet : What is Diarrhoea & Dysentery.

ဈေးရောင်းကောင်းစေတဲ့

နေ့စဉ်ဗဟု

နတ်မောက်မင်းသန့်နိုင်

နေ့စဉ် ဈေးဆိုင်ခန်းများ၊ စွင့်လှစ်ရောင်းချနေသည့် ဈေးသည်များအတွက် ရောင်းပန်းသာ၍ ဝယ်ပန်းလှစေသည့် ဈေးရောင်းကောင်းစေသော ယတြာတစ်ခု လက်ဆောင်ပေးတင်ပြအပ်ပါသည်။

ပြုလုပ်ရမည့် ယတြာမှာ ငွေကုန်ကြေးကျမရှိ အပန်းလည်း မကြီးသော ယတြာ ဖြစ်ပါသည်။ ဤယတြာကို ယုံကြည်စွာ ပြုလုပ်ကြည့်ပါ။ တစ်လအတွင်း သိသာစွာ ဈေးရောင်းကောင်းပြီး လာဘ်ပွင့်လာသည်ကို လက်တွေ့သိရှိရပါမည်။

ယတြာပြုလုပ်ပုံမှာ . . . မနက် ဈေးဆိုင်ခန်းသို့ သွားရောက်တော့မည့်အခါတွင် နေကိုကြည့်ပြီး အောက်ပါ ဂါထာကို (၉)ခေါက် စိတ်ထဲမှ လေးလေးနက်နက် ရွတ်ဆိုပါ။

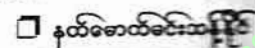
- ရွတ်ဆိုရမည့်ဂါထာမှာ . . .
- ဥုံ နေမင်းက အဖ
- လမင်းက အမိ
- သွားလေရာ ငါ့မျက်နှာ
- နေနဲ့လ။
- (၉ ခေါက်ရွတ်ပါ)
- ဥုံ လမင်းက အမိ
- နေမင်းက အဖ
- သွားလေရာ ငါ့မျက်နှာ
- လနဲ့နေ။
- (၉ ခေါက်ရွတ်ပါ)

အထက်ပါဂါထာနှစ်ပုဒ်ကို နံနက် တစ်ကြိမ်၊ ညနေ တစ်ကြိမ် နေကိုကြည့်၍ ရွတ်ပွားပါ။ တစ်နေ့တာ၊ တစ်လတာ အတွင်း သိသိသာသာ ဈေးရောင်းကောင်းနေပါလိမ့်မည်။

အကယ်တန္တူ၊ ကြီးမားသော အရောင်းအဝယ်တို့ စွန့်လျှင် (၉) ရက် အဓိဋ္ဌာန်ပြု ရွတ်ပွားပါ။ မုချအောင်မြင်ပေါက်မြောက် ခရီးရောက်စေပါသည်။

လွယ်ကူရိုးရှင်းပြီး ငွေကုန်ကြေးကျမရှိ ခက်ခဲပင်ပန်း မရှိသော နေ့စဉ် ယတြာလေးကို အများသိ အကျိုးရှိစေရန် စာစီပြုရေးခြယ် တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

ကြီးပွားတိုးတက်ကြပါစေ။

နတ်မောက်မင်းသန့်နိုင်

ဆရာသော်တာဆွေ၏ အသက်ရှည်စွာ ယမကာသောက်နည်း

သုဝဏ္ဏကျော်စိန်

ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်ကြီး ဆရာ မြတ်ဆွေက သံတော်ဆင့်မှာ စာရေး ဆရာတွေနဲ့ယမကာအကြောင်းရေးရင်း ဆရာသော်တာဆွေအကြောင်း ပါလာ တော့ ဆရာမြတ်ဆွေကို အသိပေးစရာ တစ်ခုနဲ့ ယမကာနဲ့ မကင်းနိုင်သူတွေ အတွက် ဆရာသော်တာဆွေရဲ့အသက်

ရှည်စွာ ယမကာသောက်နည်း တစ်ခု တို့ကို အခုလို ရေးဖြစ်လိုက်ပါတယ်။
ဆရာမြတ်ဆွေကို အသိပေး စရာတစ်ခု ဆိုတာက ဆရာသော်တာ ဆွေ ကွယ်လွန်ခဲ့တာ ဆရာမြတ်ဆွေ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သလို အသက် (၇၈) နှစ်အရွယ်မှာ မဟုတ်ပါ။ အသက် (၇၆)

နှစ်အရွယ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါထက် ထိ တိကျကျ ရေးရရင် ဆရာသော်တာဆွေ ဟာ (၄.၃.၁၉၉၅)နှစ်နေ့မှာ ကွယ် လွန်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာသော်တာဆွေ ကွယ်လွန် ခဲ့တာကို တွက်စစ်ရင် (၁၈)နှစ်ကျော် ကျော်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သမိုင်းဝင် စာ ရေးဆရာကြီးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်ခဲ့ တာ ဆယ်စုနှစ် နှစ်ခုမပြည့်သေးခင်မှာ နှစ်မျိုးကွဲနေရင် နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာတဲ့အခါ သုတေသီတွေကြားအငြင်း ပွားစရာဖြစ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရှိတာ ကြောင့် အသိပေးခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

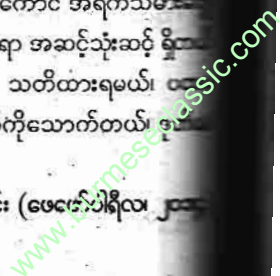
ဆရာသော်တာဆွေရဲ့ ယမကာ သောက်နည်းက ညနေ ၅ နာရီထိုးမှ ဆိုတာ အမှန်တကယ်ဖြစ်သလို ယမကာနဲ့ မကင်းသူများလည်း မလွဲ မသွေ အတုယူသင့်တဲ့ အကျင့်ကောင် တစ်ခုဆိုတာ အမှန်ပါပဲ။ ဆရာသော် တာဆွေရဲ့ အဟိ ခြံပေါက်တွေဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိုတော့ ဆရာသော်တာ ဆွေက ညနေ ၅ နာရီထိုးမှ သောက်ပြ လို့ မပြောပါဘူး။ တစ်မျိုး ပြောပါတယ်။
“ဟေ့ကောင်တွေ . . . မှောင်မှ သောက် မှောင်မှသောက်” တဲ့။

ဆရာသော်တာဆွေမှ အသက် ရှည်စွာနဲ့ ယမကာ သောက်နည်း အကြောင်းကို တပည့်တွေကို ပြောပြ ဖူးသလို သူ့စာတွေထဲမှာလည်း ပြော ခဏ ထည့်ထည့်ရေးဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဆရာသော်တာ ဆွေရဲ့ အဟိခြံပေါက် တပည့်ရင်း သိ ယောက် ဖြစ်သလို ဆရာသော်တာဆွေ ကို ဘီအီးဒီစီအရက် တန်းစိတိုးထောင် ဆရာအရက်ကို ခိုးသောက်ကာ ရေး ကျေနေခဲ့တဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာ သော်တာဆွေက ပြောတယ်။

“ဟေ့ကောင် အရက်သမားတွေ မှာ သတိပြုစရာ အဆင့်သုံးဆင့် ရှိတာ ကွ။ အဲဒါကို သတိထားရမယ်။ တပည့် လူက အရက်ကိုသောက်တယ်။ အသက်

အရက်က အရက်ကိုသောက်တယ် ဆို တာကိုတော့ ရှင်းပြဖို့လိုတယ်။

လူဟာ အရက် မသောက်ရ မနေနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒါအင်အားနဲ့ လေချဉ် တွေတက်ပြီး ခြေတွေ လက်တွေ တုန် လာတယ်။ အဲဒါ တစ်ခွက်လောက် သောက်လိုက်ရင် ခြေတွေ လက်တွေ ငြိမ်သွားရော၊ နောက်မကြာဘူး၊ တစ် ခွက် ထပ်သောက်ရပြန်ရော။

ပြောရရင်ကွာ ဗိုက်ထဲမှာ အယ် လ်ကိုဟော ပြတ်သွားလို့ မရဘူး။ အယ် လ်ကိုဟော အမြဲရှိနေမှ လူလဲ နေသာ ထိုင်သာရှိရတယ်။ လူ့စိတ်က မသောက် ချင်ပေမယ့် ဗိုက်ထဲက အယ်လ်ကိုဟော လက်ကျန်က တောင်းဆိုလို့ လူက အယ်လ်ကိုဟောကို ထပ်သောက်ရ တယ်။ အဲဒါ အရက်က အရက်ကို သောက်တာလို့ ခေါ်တယ်။

ပြောရရင်ကွာ အဲဒီအခြေအနေ ကို ရောက်လာပြီဆိုရင် အရက်ကို ဖြတ် ရင်ဖြတ်၊ မဖြတ်ရင် တတိယအဆင့်ဖြစ်

တဲ့ အရက်က လူကိုသောက်သွားပြီး အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ မာလက်ီးယားကြမှာ ပဲ။ ဒုတိယအဆင့်က သိသာပါတယ်။ အင်မတန် သိသာတဲ့ အဆင့်ပါ။ အဲဒီ အဆင့်ကို အရောက်မခံဖို့ အရက် သောက်သူတိုင်း သတိပြုဆင်ခြင်ကြဖို့ လိုတယ်။

ဒုတိယအဆင့်ကို မရောက်ဖို့ ဆင်ခြင်စရာ တစ်ခုရှိတယ်။ ညဘက် အဖူးလွန်လို့ဆိုပြီး နောက်တစ်နေ့နောက် မှာ 'ပစ်ကမီအပ်' လို့ အင်္ဂလိပ်လိုခေါ်တဲ့ ထပ်သောက်တဲ့ အလေ့အကျင့်ကိုမလုပ် ရဘူး။ တကယ်လို့ မနက်ဘက် ထပ် သောက်လိုက်ရင် အရက်ရဲ့သဘောက အဲဒီပစ်ကမီအပ်ဆိုတဲ့ တစ်ခွက်တည်းနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပြီးဘူး။ သူ့အရှိန်ကုန် သွားရင် နောက်တစ်ခွက် ထပ်သောက် ရင်းနဲ့ လည်သွားရော၊ အဲဒါ အရက်နဲ့ အသက်တိုခြင်း အစ (ဒါမှမဟုတ်) ဒုတိယအဆင့်ကို ကူးတော့မယ့်လမ်းစ လို့ ခေါ်တယ်။

ငါ့ရဲ့ စာရေးဆရာဘဝမှာ ငါနဲ့ အများဆုံးတွဲခဲ့တဲ့ မိုးဝေ၊ မင်းရှင်၊ တင့် တယ်တို့ဟာ ငါ့ထက်စောပြီး ကွယ်လွန် ခဲ့ကြတာ ငါ့အရက်သောက်နည်းကို မသိကြလို့ပဲ။ ငါ အခု မင်းကို ငါ့အရက် သောက်နည်း ပေးလိုက်ပြီ။ အရက် ကြိုက်လို့ အသက်ရှည်ရှည် အရက် သောက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါ သော်တာဆွေ အရက်သောက်နည်းပဲ ဟေ့”

မှတ်ချက်
ကျွန်တော်သည် ဆရာစကား ကို မြေဝယ်မကျ နားထောင်သော တပည့်ကောင်းတစ်ယောက်ဟု ဆို လောက်ပါသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆို သော် ကျွန်တော်သည် ဆယ်ကျော် သက်တတည်းက အရက်နှင့်မကင်းခဲ့ရာ ယနေ့ အသက် (၇၀)ကျော်အထိ ဖြစ် ပါသည်။

□ သုဝဏ္ဏကျော်စိန်

ဆရာဦးပိုင်ဇအောင် (ဝိဇ္ဇာဘွဲ့) လက္ခဏာပေဒင်တောခန်း

● လစာကောင်းကောင်း နိုင်ငံခြားသင်္ဘော အမြန်ဆုံး စတက်ရစေဖို့ ● လျှောက်ထားသော ကုမ္ပဏီမှ နိုင်ငံခြားသင်္ဘော အမြန်ပြန်တက်ရဖို့ ● နိုင်ငံခြားသင်္ဘောပေါ်မှာ အစစ အဆင်ပြေပြီး စာချုပ်သက်တမ်း ပြည့်ပြီးသည်အထိ ကြာရှည်ခိုင်မြဲစွာ လုပ်ကိုင်ရစေဖို့ ● နိုင်ငံခြားသင်္ဘော ခရီးစဉ်တွင် ခိုက်ရန်ပြဿနာ မဖြစ်ဘဲ အသက်အန္တရာယ် ကင်းရှင်းပြီး ထိခိုက်ဒဏ်ရာကင်း၊ ရောဂါကင်း ကျန်မာပျော်ရွှင်ရစေဖို့ ● နိုင်ငံခြား သင်္ဘောဆိုင်ရာ အဆင့် ရာထူး တိုးတက်ရေးအတွက် ရေးဖြေ၊ နှုတ်ဖြေ စာမေးပွဲများကို လွယ်ကူအဆင်ပြေစွာ အောင်မြင်ဖို့ ● နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသားအတွက် အာမခံငွေ၊ လျော်ကြေးငွေများ အဆင်ပြေ လွယ်ကူစွာဖြင့် အမြန်ဆုံးရရှိစေဖို့ ● ပြည်ပ နိုင်ငံခြားမှာ ဖြေဆိုရမည့် စာမေးပွဲအမျိုးမျိုး အမှတ်များဖြင့် ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်စေဖို့ ● နိုင်ငံခြားမှာ ဝင်ငွေကောင်းမည့် အလုပ်အကိုင်ကောင်း အမြန်ဆုံးရရှိစေဖို့ ● နိုင်ငံခြားမှာ လုပ်ကိုင်နေထိုင်သူ ကျန်းမာဘေးကင်းပြီး အမှုအခင်း၊ အဖမ်းအဆီး၊ အချုပ်အနှောင်ကိစ္စများ ကင်းရှင်းနေစေဖို့ ● နိုင်ငံခြားမှာ Work ပါမစ် အဆင်ပြေစွာ အမြန်ဆုံးရရှိဖို့ ● နိုင်ငံခြားမှာ အမြဲနေထိုင်ခွင့်ဗီဇာ လွယ်ကူစွာ အမြန်ဆုံးရရှိစေဖို့။

● ဝိဇ္ဇာရည်လမ်းစာတော်များဖြင့် ပံ့ပိုးတူညီ ဆောင်ရွက်ပေးပါတယ်။ ယုံကြည်အားတိုးမှသာ လာခဲ့ပါ။ ● အခန်း (B-1)၊ မြေညီထပ်၊ တိုက် (၄၀)၊ မဟာမြိုင်အိမ်ရာထိပ် (မဟာရန်ကုန်ဆိုင်အနီး)၊ ဦးပီစာရလမ်း (၄၁) ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြို့သစ်မြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်။ ☎ ၀၉-၇၃၁၄၇၀၂၊ ၀၉-၅၀၉၃၇၃၁

ပြောစရာတွေ့တော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ

ကိုရွှေတေးသား

ဒလ-တွံတေး ဆိုတဲ့ ကားလမ်း တစ်လျှောက်မှာ ဆက်နေတဲ့ရွာတွေ၊ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်းဖြစ်နေတဲ့ရွာ တွေကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာလုပ်ရင်း မြင် ဖူးကြာလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

အဲဒီမှာ မိတ်ဆွေဟာ မြို့ပြ ရန်ကုန်ကနေ တွံတေးကို သွားချင်တယ် ဆိုပါတော့။ ဒီအခါပန်းဆိုးတန်းသင်္ဘော ဆင်ပဲကနေ ဒလသင်္ဘောဆိပ်ရုံရာကို ကူးတို့ ကူးလိုက်ပါ။

၁၀ မိနစ်လောက်မှာပဲ ဒလ သင်္ဘောဆိပ်ကို ရောက်ပါလိမ့်မယ်။ ရောက်ရောက်ချင်း ဒလသင်္ဘောကူးတို့ လက်မှတ်ရုံနဲ့ကပ်လို့...

“ပျော်ဘွယ်လေး၊ ပိတ်စွယ်၊ ရန်ကုန်ပေါက်၊ တွံတေး”

“တွံတေး... တွံတေး”

စသဖြင့် ကူးတို့သင်္ဘောဆိပ် ပြီး ခရီးသည်တွေ တံတားပေါ် ခြေချ လိုက်တာနဲ့ ကားစပယ်ယာတွေ၊ ဖတ်စ် ဖိုက်တွေ၊ ဂန်ဘားတွေရဲ့ အသံတွေကို နားမချမ်းသာအောင်ကြားရပါလိမ့်မယ်။ ကားတစ်စီးပြည့်မှ တစ်စီးထွက်တာ မဟုတ်ဘဲ သူကားခေါ်တင်၊ ကိုယ့်ကား

ခေါ်တင် လုပ်နေတာကြောင့် တစ် တစ်ခါ သင်္ဘောခေါက် နှစ်ခေါက် သ ခေါက် မကအောင် ခရီးသည်တို့ ချ တတ်ပါတယ်။ အဲ... အမြန်နင်း တော့ ကကသော်လည်းကောင်း သ ကယ်ကယ်ရီသော်လည်းကောင်း လေး။

ကိုင်း... ဘယ်လို အနေနဲ့ပဲ အဆင်ပြေပြေ တွံတေး... ယွန်းလာပြီဆိုရင် ဒလ၊ ဒလက... ကြီး၊ ဆိပ်ကြီးကနေ ပျော်ဘွယ်... ပျော်ဘွယ်လေးကနေ ပိတ်စွယ်... စွယ်ကနေ အဲ... မကော်...

www.burmeseclassic.com

ပိတ်စွယ်ဆိုတဲ့ ကျေးရွာကလေးကို ကား
လမ်းနံဘေးမှာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။

အဲဒီရွာဟာ ကုလားဆင်မလေး
မိလှိုင်ရဲ့ရွာပေါ့။ သူ့အဖေက ပိုးထိလို့
တိုးတမြန်နှစ်က ကွယ်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ဦး
ဆာမိတဲ့။ မအေက ဒေါ်မိသေး။ အဲ . .
သူတို့နှစ်ယောက်က မွေးထုတ်လိုက်လို့
မိလှိုင်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတာ။ ဖအေ
ထူတယ် ပြောရမလားမသိ။ နှာခေါင်း
တ ချွန်ချွန်၊ အသားက မည်းမည်း၊
အရပ်က ကလန်ကလား။ ရင်ပြားပြား
တင်ချပ်ချပ်။

ဒီအတွက်ကြောင့် သူတို့ရွာ
ကာလသားတွေက စိတ်မဝင်စားတာ
လား။ ဒါမှမဟုတ် ရွာနားကမြက် ရွာနွား
မစား ဆိုတဲ့ထုံးကို နှလုံးမူတာလားတော့
မပြောတတ်ဘူး။ ကုလားဆင်မကလေး
မိလှိုင်ကို ဘယ်ငတ်မှ ချစ်ရေးဆိုတာတို့
စကားလိုက်ပြောတာတို့ ဆိုတာ ကြား
တောင် မကြားဖူးပါဘူး။

ကုလားဆင်မကလေး မိလှိုင်က
ဖခင်မရှိတော့တဲ့နောက် မီးယပ်ရောဂါ
နဲ့ အိပ်ရာထဲ ခဏခဏလဲနေတဲ့ မိခင်
ဖုဆိုးမကြီးကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုစုပါ
တယ်။ မိုးဦးကျဆိုရင် ကောက်စိုက်
အငှားလိုက်တယ်။ ကွမ်းခြံတွေမှာ ကွမ်း
ညွန့်ချည်တယ်။ ကွမ်းရွက်နူးတယ်။ ကွမ်း
ရွက် စီတယ်။ စပါးတွေ ရင်မှည့်ချိန်
ရောက်ရင် ကောက်ရိတ်တယ်။ အဲဒီလို
အလုပ်တွေ မပေါ်တဲ့ အခါမှာတော့
တွံတေးဈေးကိုသွား ပရဆေးဆိုင်ကနေ
သူလိုတဲ့ အမွှေးအကြိုင်တွေဝယ်ပြီး သူ
အချိုးအစားနဲ့သူ ရောနှောထုထောင်းပြီး
ဆလားဖော်ရောင်းတယ်။ သူ့မဆလား
နဲ့ သရက်သီးသနပ်၊ မရန်းသီးသနပ်၊
သံပရာသီးသနပ်တွေ ထိုးပြီး ရွာရိုးကိုး
ပေါက် လိုက်ရောင်းတယ်။ ဒီလိုမျိုး
အလုပ်မှန်သမျှကို ဇံမရွေးတမ်း လုပ်
တော့ ပါးစပ်ပေါက်နှစ်ပေါက်တည်းသာ
နို့တဲ့ သူတို့အိမ်ထောင်စုအဖို့ မချမ်းသာ
ရင်သာ နေရမယ်။ ဆင်းတော့ မဆင်းရဲ
ပါဘူး။

တစ်ခုတော့ ရှုတယ်။ ဒါကလည်း
လူတစ်ကိုယ် ဝါသနာတစ်မျိုးလို့ ဆိုရ
မှာပေါ့။ ဘာလဲဆိုတော့ ကုလားဆင်မ
လေး မိလှိုင်ဟာ စတီရီယိုအဆိုတော်
ရတနာမိုင်ကို သိပ်ခရေစီဖြစ်တာ။ ရွာ
ထဲက ကိုဇော်ကြီး အရက်ဖိုးမရှိလို့ဆိုပြီး
လာပေါင်ရင်းက အတိုးလည်းမသတ်နိုင်၊
အရင်းလည်း မဆပ်နိုင်နဲ့ နောက်ဆုံး
အပေါင်ဆုံးသွားရှာတဲ့ တရုတ်ကတ်
ဆက်ကလေးနဲ့ အိမ်မှာရှိနေရင် အပန်း
ဖြေတာ။

ကက်ဆက်နဲ့ ဘာသီချင်းဖွင့်လဲ
ဆိုတော့ ရတနာမိုင်တဲ့ ခင်ဗျာ။ ကက်
ဆက်က ရတနာမိုင်ရဲ့အသံထွက်ပြီဆို
ရင် အမြဲလိုက်လိုက်ဆိုနေတော့ ရတနာ
မိုင်ရဲ့ သီချင်းဆိုရင် အကုန်လုံးနီးပါးကို
ရနေတာ။ (အသံသာ ထပ်တူမကျရင်
နေရမယ်)

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ် သီတင်းကျွတ်မီးထွန်း
ပွဲတော်တုန်းက ရွာက ကာလသားတွေ
က ဆိုကြမယ် ယျော်ကြမယ် ကာရာအို
ကေ အစီအစဉ်လုပ်တော့ ကုလားဆင်
မကလေးက သူ့ကိုယ်သူ ရတနာလှိုင်
ဆိုပြီး ရတနာမိုင်ရဲ့ သီချင်းတွေ တက်
ဆိုမယ် လုပ်သဗျား။ အဲဒီမှာ အစီအစဉ်
ကြေညာတဲ့ ရွာဆော်ကိုအောင်ကြီးက
နာမည်ခလုတ်တိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ယခုတစ်ဖန်
အလှည့်ကျလာပြီး ရတနာမိုင်ရဲ့ သီချင်း
နဲ့ ပြိုင်ပွဲဝင်မယ့်သူကတော့ မဆလား
လှိုင် ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား”

လို့ ကြေညာလိုက်တော့ ဘာ
ပြောကောင်းမလဲ ပရိသတ်တွေဆိုတာ
အုန်းခနဲ ပွဲကျသွားတော့တာကလား။

ဂျာနယ်တွေမှာ ရတနာမိုင်ရဲ့
ပုံကလေးတွေပါရင် ဖြတ်ဖြတ်ပြီး ထရံ
မှာကပ်ကပ်ထားတာထရံချပ်ကြီးတောင်
ပြည့်လုနီးပါးဖြစ်ပြီ။

ရတနာမိုင်ကို သူ့ပရိသတ်တွေ
က ချစ်စနိုးနဲ့ မိုင်လေးလို့ ခေါ်ကြသတဲ့။

ရတနာမိုင်ကလည်း ရေဒီယို အက်ဖ်အမ်
တစ်ခုမှာ စကားပြောတဲ့အခါ သူ့ကိုယ်
သူ ‘မိုင်လေးကလေး . . မိုင်လေးကလေး’
နဲ့။ ဒီတော့ လှိုင်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် ‘လှိုင်လေးကလေး . . လှိုင်လေး
ကလေး’ နဲ့ လုပ်လိုက်တာပေါ့။ အမေက
တော့ သိပ်ကြည့်ပုံ မရဘူး။

ဒါပေမယ့် လှိုင်လေးမှာ အပြစ်
ပြောစရာရယ်လို့ ဒီလိုဈေးသွပ်မှုကလေး
ကလွဲလို့ ဘာဆိုဘာမျှ ပုံကြီးချဲ့စရာမရှိ
တာကြောင့်ဘာမှတော့မပြောရှာပါဘူး။

ဝါဆိုလကျော်လို့ ဝါခေါင်လနား
ရောက်ပြီဆိုမှဖြင့် ကောက်စိုက်အလုပ်
တွေ ပေါ်ပြန်ပြီ။

ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အလုပ်ကို ဇံ
မရွေးတတ်တဲ့ လှိုင်လေးအဖို့တော့
ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ကွမ်းနူးလိုက်မလား
ဆိုရင် လိုက်တာပေါ့ဆိုပြီး လိုက်သွား
တာပဲ။ ဒီလိုပါပဲ။

ကွမ်းချည်စရာရှိတယ်။ ပေါင်း
နုတ်ဖို့ရာ ရှိတယ်ဆိုရင်လည်း မငြင်းပါ
ဘူး။ ကွမ်းကလေးခူးလိုက်၊ ကွမ်းညွန့်
ကလေးတွေ ချည်လိုက်၊ ပေါင်းမြက်
ကလေးတွေ နုတ်လိုက်လုပ်ရင်း မိုင်လေး
ရဲ့ သီချင်းတွေကို တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်
ဟစ်ရတာ နည်းတဲ့အရသာမှ မဟုတ်ပါ
ဘဲကလား။

အဲ . . . အဲဒီလိုမျိုး ဘောက်
အလုပ်တွေ မရှိလို့တော့ လှိုင်လေး
တို့က အလံထားမနေပေါင်။ ကိုယ်တိုင်
ဖော်စပ်ထားတဲ့ မဆလားသင်းသင်းမွှေး
မွှေးလေးနဲ့ မရန်းသီးကိုသော်လည်း
ကောင်း၊ သရက်သီးကိုသော်လည်း
ကောင်း၊ သံပရာသီးကိုသော်လည်း
ကောင်း သနပ်ထိုးပြီး ပလတ်စတစ်အိတ်
ကလေးတွေထဲ တစ်ရာဖိုးစီ ခန့်မှန်း
ထည့်၊ သားရေကွင်းအပြတ်နဲ့ချည်၊
အထုပ်ကလေးတွေ ဇလုံကြီးထဲထည့်လို့
ပိတ်စွယ်ရွာလမ်းအတွင်းသာမက ပေ
တစ်ရာလမ်းပါ မကျန် အရှေ့ပိုင်း၊
အနောက်ပိုင်း လျှောက်ရောင်းရတော့
တာကလား။

ရွာကအိမ်တွေကလည်း လှိုင်လေးရဲ့လက်ရာကို အားပေးကြပါတယ်။ အိမ်က အထုပ်ငါးဆယ်လောက်ထုပ်ပြီး အရှေ့ပိုင်း၊ အနောက်ပိုင်း လျှောက်အော်ရောင်းလိုက်ရင် မသကာ အထုပ်လေးဆယ်ကျော်လောက် ပြိုက်ခနဲကုန်သွားတာပါပဲ။

ဒီကနေ့လည်း ရွာမှာ ဘောက်အလှုပ်တွေမရှိတာကြောင့်ရသလောက်တော့ ဝင်ငွေလေးရွာလိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး သရက်သီးသနပ်လေ့ကို ရွက်လို့ ဈေးရောင်းထွက်ခဲ့တယ်။

ရွာအတွင်းလမ်း လျှောက်ပြီးပြီ။ ပေတစ်ရာလည်း လျှောက်ပြီးပြီ။ အရှေ့ပိုင်း၊ အနောက်ပိုင်းလည်း လျှောက်ခဲ့ပြီးပြီ။

ဒီကနေ့ကျမှ လာဘ်က သိပ်မရွှင်ဘူး။ ခုနစ်ထုပ်ပဲ ရောင်းရသေးတယ်။ ဒီကြားထဲ နှစ်ထုပ်က အကြွေးပေးခဲ့ရသေးတယ်။ ခေါက်ခွံမှမရောင်းရသေးရင် အရင်းတော့ထိပြီး ဒီတော့ဘာလုပ်ရမလဲ။

“ဟဲ့ လှိုင်လေး၊ နင့်သရက်သီးသနပ်တွေက မကုန်သေးပါလား။”

ရွာထိပ်ချိပ်သာမှာ ခဏထိုင်ရင်း ကိုယ့်နည်းတူ ရန်ကုန်ပေါက်ရွာက ပဲကတ္တီပါပြုတ် အရောင်းထွက်လာတဲ့ အရှာဘီက စကားစလောတယ်။

“အေးဟယ်၊ ဒီကနေ့တော့ အရင်းထိပြီ”

“ဟဲ့ ဒါဆို ကွင်းထဲက တဲစုတွေ သွားရောင်းပါလား။ ငါတော့ ရွာထဲလှည့်ပြီး ရောင်းမကုန်ရင် ကွင်းထဲကတဲစုတွေ ဆီ သွားတာပဲ။ သူတို့က ရွာထဲ ထက် မလာနိုင်တော့ လာသမျှဈေးသည်တွေကို မလွတ်တမ်းဝယ်ကြတာဟဲ့။ စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ သွားသာရောင်း သွားသာရောင်း၊ ညည်းဟာ မကုန်ဘူးဆိုရင် ငါ့ကိုပြောချင်သလိုပြော”

အရှာဘီရဲ့စကားကြောင့် ကိုယ့်ပစ္စည်းလေးတွေ ရောင်းကုန်ဖို့ရာ စိတ်ဝင်စားသွားတာ အမှန်ပဲ။

“အေးဟယ်၊ သွားတော့ သွားချင်ပါရဲ့။ အဲဒီတဲစုက ကျွဲပေါက်ဆိုတဲ့ သေခြင်းဆိုးကို ကြည့်မရဘူးအော့”

ကျွဲပေါက်ချည်း သက်သက်ပြောလိုက်ရင် တိရစ္ဆာန်ကျွဲလို့ ထင်ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီမှာ သေခြင်းဆိုးလို့ ပါနေတာကြောင့် တိရစ္ဆာန်မဟုတ်တာ သေချာသွားပြီ။

အဲဒီသေခြင်းဆိုးဟာ လှိုင်လေးထက် သုံးလေးနှစ်တော့ ကြီးလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ လူပုံက တကယ့်ကို မဲမဲသဲသဲ။ အံ့မယ်... သူက သူ့ကိုယ်သူ နာမည်ပေးထားတာ ‘ကျားပေါက်’ တဲ့။ ဘာကြောင့်ဆို သူ့အဖေက ‘ကျားကြီး’ ဆိုလား။ ဒါကြောင့် ဖအော့ နာမည်ယူသလိုလိုနဲ့ စတီရီယိုအဆိုတော် ရင်ဂိုရဲ့သား ကျားပေါက်ဆိုတာကို အားကျအတုယူပြီး သူ့ကိုယ်သူ ကျားပေါက်လို့ ခပ်တည်တည် နာမည်ယူထားတာ မသိဘဲ နေပါမလား။ သူက အဆိုတော် ကျားပေါက်ရူး ရူးနေတဲ့သူ။

ပြီးတော့ လှိုင်လေးနဲ့ မတွေ့လိုက်နဲ့၊ တွေ့လိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးထွက်လာပြီး ငမ်းကြောထတော့တာပဲ။ ဒါကို လှိုင်လေး မသိဘဲ နေပါမလား။

ပြီးတော့ သူတို့တဲစုဟာ အိမ်ခြေအတန်အသင့် (အိမ်ဆိုတာထက် တဲကြီးတွေလို့ဆိုရင် ပိုလို့သင့်တော်မယ် မလားဘဲ) ရှိပါရက်နဲ့ လှိုင်လေးတို့ရွာလို ဘာနာမည်မှ မရှိသေးဘူး။ ဒါကြောင့် တဲစု တဲစုရယ်လို့ ဖြစ်နေတာ။

“ဟဲ့... ငါပြောနေတာ ကြားရဲ့လား”

“အင်”

“ဟဲ့... ငါပြောနေတာ ကြားရဲ့လားလို့”

“အယ်... ကြား ကြားပါတယ် အရှာဘီရယ်”

“ကြားရင်လဲ သွားရောင်းလေဟယ်”

“အင်း... အင်း... အင်းပါ”

ဟိုတွေ၊ ဒီတွေနဲ့ အတွေးပေါင်းကုနေ ကမ္ဘာဖြစ်ရင်းက အရှာဘီရဲ့ ဆဲဆတ်ဆတ်အမေးကြောင့် အတွေးတွေ ပြတ်တောက်သွားရင်း သရက်သီးသနပ်လေ့ကို ခေါင်းပေါ်တင်လိုက်တယ်။

မိုးတွင်းသမယမို့ တဲစုဘက်က သွားရတာ နွေလို သိပ်အဆင်မခေတာဘူး။ တဲစုဆိုတာက ပိတ်စွယ်ချောင်း ဖြတ်ပြီးမှ သွားရတာ။ ချောင်းဖြတ်တံတားက ခနော်နီခနော်နီ။ ဝါးက အခင်းပေါ်လေး စောင်းလျှောက်၊ လုံးလက်တန်းကို အသာကိုင်ပြီး ခြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်းနဲ့ လျှောက်ရတာ မတော်လို့ လျှောက်ကျလို့ကတော့ ခေါ်နေတဲ့ ချောင်းထဲ ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေမှာ။

“တဲစုတွေရှိတဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်ပြန်တော့ အဆင်ချောလိမ့်မယ် မထင်နဲ့ဦး။ လယ်ကန်သင်းဘောင်က မိုးရွာလို့ ချောနေတာ။ မတော်ရွာရောဆိုပြီး ခြေနှစ်ချောင်းထောင့်လဲလိုက်မပြုင့် တဘီက ခိုင်ရင်တော်သိပ် ပိတ်သားမခိုင်လို့ကတော့ ဝှမ်းခနဲတုတ် ‘ထိန်းမတ်မခိုင် အရှိန်လွှဲ၊ ထာပိုက်ကန်သင်းဘောင်’ လို့ စာများခွိုးရသေးမသိဘူး။ ဒီတော့ သတိထားလျှောက်ရင်း ကိုယ့်ပစ္စည်းကိုယ် ကြော်ငြာရတယ်။

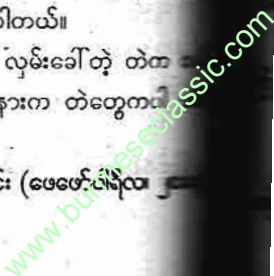
“ဟောဒီက သရက်သီးသနပ်ဟောဒီက သရက်သီးသနပ်”

အဲဒီလို လေးငါးခြောက်ထပ်လောက် လှမ်းလိုက် အော်ဟစ်သံ လုပ်ရင်းက တဲတစ်တဲကနေ ...

“သရက်သီးသနပ် လာဝင်”

လို့ လှမ်းခေါ်သံ ကြားရတယ်။ ဒီအသံကဈေးသည်တစ်ယောက် အတွက်တော့ နားဝင်အချို့ဆုံးအသံမှာ သေချာပါတယ်။

အဲဒီ လှမ်းခေါ်တဲ့ တဲကတော့ ဘေးနားက တဲတွေကပါ။

ဆဲဆီ ကူးလာပြီး သူတစ်ထုပ် ငါတစ်ထုပ်နဲ့ ဝယ်လိုက်ကြတာ ခြောက်ထုပ်လောက် ထွက်သွားတာမို့ စိတ်ထဲမှာ ကျေးဇူးပါပဲ အရှာဘီရယ်' လို့ အသံတိတ် ရေရွတ်မိလိုက်ပါရဲ့။

အဲဒီနောက် ကွင်းထဲမှာ ဟိုတစ်စု ဒီတစ်စု ရှိနေကြတဲ့ တဲတွေဆီ သွည်ရပြန်ပါတယ်။ ဈေးသည်များ အရောင်းသွက်ပြီဆိုမှဖြင့် စိတ်ထဲမှာ ငြု့ကိုနေတာ။

“ဟောဒီက သရက်သီးသနပ်”

“ဟေ့... လာဦး”

ကြားလိုက်ရပြန်ပေါ့ အသံတစ်သံ။ ဈေးသည်အတွက်တော့ ဈေးဝယ်မယ့်သူက ခေါ်လိုက်တဲ့ အသံဟာ ဘကယ့်ကို မင်္ဂလာအပေါင်း ခညောင်းတဲ့အသံ မဟုတ်ဘူးလား။

ဒီတော့ လှမ်းခေါ်တဲ့ဆီကို ခပ်သွက်သွက်ကလေး လှမ်းရပေသပေါ့။ လှမ်းတဲ့နေရာမှာလည်း သတိတော့ အထားရသား။

ဘာကြောင့်ဆို လယ်ကန်သင်းတွေဟာ မာနေတာ။ မာတဲ့အပေါ်မှာ နီက စွတ်စွတ်စိုအောင် ရွာထားတော့ချောနေတာ။ ဖိနပ် စီးမထားပေလို့၊ နီထားလို့များကတော့ ကျွမ်းပြန်ပြီသာ နတ်ပေရော့။

“ဟေ့... ဘာရောင်းတာလဲ”

အသံရှင်ကို တွေ့လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲ ထောင်းခဲနဲ့ဖြစ်သွားရတယ်။

မဖြစ်ခဲနိုင်ပါရိုးလား။

ကျွဲပေါက်မှ ကျွဲပေါက်။

သေခြင်းဆိုး ကာလနာ ကျွဲဆက်။

တောက်... ရုပ်ကိုတဲ စပ်ဖြူဖြူ

မိုက်ခြံပုန်းတွေ ဖြတ်နေတဲ့ ပါးပြောင်ခြင်ကြီး ကွဲအောင် ချလိုက်ချင်စရာ။

“သရက်သီးသနပ်လေ သရက်သီးသနပ်”

“အာ... ငါက ဝက်အမြီးပြတ်ကြားလိုက်လို့”

“သေနာကြီး ထွံ”

သင်း တမင်သက်သက် ကလိနေတာ။ လှိုင်လေးတို့ ဝက်မစားတာ။ ဝက်ဆိုတာနဲ့ အကြောတွန့်တာကိုသိလို့ သက်သက်ရိနေတာ။

“ဟုတ်တယ် မဆလာလှိုင်ရဲ့ ငါက ဝက်အမြီးဆို သိပ်ကြိုက်တာ။ စွပ်ပြုတ် ပြုတ်သောက်မလို့၊ နားကြားလွဲတာ ခွင့်လွှတ်နေနော်”

“သေခြင်းဆိုး ကျွဲပေါက်၊ နင့်အကြောင်း ငါမသိဘူးမှတ်နေလား။ ငါ့ကိုများ မဆလာလှိုင်လေး ဘာလေးနဲ့၊ မဆလာလှိုင်မဟုတ်ဘူး၊ ရတနာလှိုင်ဟဲ့ ရတနာလှိုင်”

“ဒါဆို ငါ့ကိုလဲ ကျွဲပေါက်လို့ မခေါ်နဲ့လေဟာ၊ ငါ့နာမည် ကျားပေါက်ဟာ ကျားပေါက်”

“သွားသေလိုက်ပါလား၊ ကျွဲလို မဲမဲသဲသဲကများ ဟွန်း”

“အလကား စတာပါ လှိုင်လေးရယ်၊ ငါလေ မမျှော်လင့်ဘဲ နင်နဲ့ အခုလို နှစ်ယောက်တည်း တွေ့လိုက်ရတော့ ပြောမပြတ်တဲအောင် ဝမ်းသာမိတယ်၊ သိရဲ့လား”

“ငါ့ဘာသာငါ ဈေးရောင်းနေတာ၊ နင့်ကို လာတွေ့တာမဟုတ်ဘူး၊ စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောနေနော် ကျွဲပေါက်၊ ရွာပြန်ရောက်လို့ ကျေးရွာလူကြီးကို တိုင်လိုက်ရင် နင် ဘာဖြစ်သွားမလဲ”

“အဲ အဲ... အဲဒီလိုတော့ မရက်စက်လိုက်ပါနဲ့ လှိုင်လေးရယ်၊ ငါလေ ငါ... ငါ နင့်ကို စမြင် စတွေ့ကတည်းက ဘယ်လိုမျိုး ရှေးရေစက်ကြောင့်လဲ မသိဘူးဟာ၊ သိပ်ကို ချစ်သွားမိတယ် ဒါ တကယ်ပြောနေတာပါ လှိုင်လေးရယ်”

“အို... ”

ကျွဲပေါက်ရဲ့ နှုတ်ဖျားက မထင်မှတ်တဲ့ စကားတွေကြားရတော့ လှိုင်လေးရဲ့ရင်ထဲ သိမ့်ခဲနဲ့ဖြစ်သွားတယ်။

တကယ်ပါ။ လှိုင်လေးရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာမှာ အသက်(၁၈)နှစ်ကျော်လို့ (၁၉)နှစ်တောင် ရောက်နေတဲ့

ကာလမှာ ဒီလိုမျိုး ရည်းစားသနာစကား အပြောမခံရဖူးလေတော့ ရင်ထဲမှာ ဖူးသိုးဖတ်သတ်ဖြစ်သွားခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် လှိုင်လေးက မိန်းကလေးလေ။

“ကိုင်း... မဝယ်ဘူးဆိုရင်လဲ ငါသွားတော့မယ် ကျွဲပေါက်”

“နေပါဦး မဆလာလှိုင် အဲ... ရတနာလှိုင်ရယ်၊ ငါ့အပေါ် နင် ဘယ်လိုများ သဘောထားတယ်ဆိုတာ အဖြူအမည်း သဲသဲကွဲကွဲတော့ ပြောဦးမှပေါ့”

“အို... မသိဘူး၊ မသိဘူး၊ သွားမယ်၊ သွားတော့မယ်”

“အယ်... လဲ လဲ... လဲပြီ”

“အမေ့...”

“ဗွမ်း”

လယ်ကန်သင်း ကုန်းပြောင်ပြောင်က မိုးရေကြောင့် ချောနေ၊ လှိုင်လေးကလည်း ကမုန်းကတန်းအလှည့်ဟန်ချက်က ပျက်အသွား၊ ကန်သင်းတစ်ဖက်မှာရှိတဲ့ ရွှံ့ဗွတ်အိုင်ထဲကို ယိုင်အလဲ၊ ကျွဲပေါက်ကလည်း လှမ်းအဆွဲ၊ နှစ်ယောက်သား ဟန်ချက်မညီတော့ဘဲ ပုန်းခနဲ ပြုတ်ကျသွားတော့တယ်။

“အား... ဝူး ဝူး”

“ဖလူး... ဖလူး”

လှိုင်လေးက ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ ကျွဲပေါက်က အန္တတ္တသညာနဲ့အညီ တုတ်တုတ်ခဲခဲ။

ဖြစ်နေပုံက နှစ်ယောက်သား ရွှံ့ဗွတ်အိုင်ထဲ ကျတာဆိုတော့ အလူးလူးအလဲလဲ။ လှိုင်လေးက အောက်က၊ ကျွဲပေါက်က အပေါ်က။

ရေက သိပ်များတယ်လို့ မဆိုသာပါဘူး။ မသကာရိုလှလည်း တစ်ပေလောက်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်နေ့ကျမှ ကန်သင်းဖို့ဖို့ရာ မြေပေါက်ထားတာဆိုတော့ နန်းနှစ် ရွှံ့နှစ်တွေက မနည်းဘူးလို့ ဆိုရမယ်။

အပေါ်မှာ ပိနေတဲ့ ကျွဲပေါက်ကို လှိုင်လေးက တွန်းထည့်လိုက်တယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက မနည်းမနောဆိုတော့ သိပ်မလွယ်လှဘူး။

ကျွဲပေါက်ကလည်း လှိုင်လေးကို ဆွဲထူပေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လှိုင်လေးခမမှာ ခေါင်းကလေး ထောင်လာလိုက်၊ ခူးထောက်ထားတဲ့ ကျွဲပေါက်က ခူးချော်ပြီး ပြန်ပိကျလိုက်နဲ့ နှစ်ယောက် သား ရွံ့တွေ လူးနေကြတော့တယ်။

အဲဒီ အချိန်မှာပဲ ကကတစ် အောက်ဖို့ ငါးများတံကိုယ်စီနဲ့ လာနေကြတဲ့ သိန်းတန်ကြီးတို့အုပ်စု ရောက်လာကြတယ်။

“ဟာ...ဟ ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ၊ ကျွဲတွေ လူးနေကြသလားမသိဘူး”

“ဟာ... အစစ်ပေါ့ ကျွဲပေါက်ကျွဲပေါက်၊ ဟင်... မဆလာလှိုင်လဲပါသဟ”

“ကြုံကြုံဖန်ဖန်ကွာ၊ သမီးရည်းစားဖြစ်တာ ဒီအိုင်ထဲလာပြီး လူးကြရတယ်လို့ ဟား ဟား ဟား...”

သိန်းတန်ကြီးတို့အုပ်စုက ကျွဲပေါက်နဲ့ လှိုင်လေးရဲ့အဖြစ်ကို လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးလို့ တဝင်းဝါး တဟားဟားနဲ့ နောက်ပြောင်နေကြတယ်။ ပြီးတော့မှ သူတို့တစ်တွေ ဝိုင်းဝန်းဆွဲထူပေးကြပါတယ်။

“ရှက်လိုက်တာ ရှက်လိုက်တာ နော်၊ ကျွဲပေါက် သေခြင်းဆိုး ကာလာနာ အဲဒါ နင့်ကြောင့် နင့်ကြောင့်”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် လှိုင်လေးရယ်၊ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း မသိလို့ပါ”

“ဘာ ဒီလိုဖြစ်မယ်မှန်း မသိရမှာလဲ၊ သိန်းတန်ကြီးတို့အုပ်စုဆိုတာ အင်မတန် ဖွတ် သေနာတွေ၊ တစ်ရွာလုံး တော့ ပျံ့တော့မှာပဲ”

“အဲ... အဲဒီအတွက် ငါတာဝန် ယူပါတယ် လှိုင်လေးရယ်”

လှိုင်လေးလည်း ကန်သင်းဘောင်ပေါ် ထိုင်ချလိုက်ရင်း ငိုချလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ မိုးက သဲကြိုးမဲကြိုးရွာချလို့၊ ကျွဲပေါက်ကတော့ ဘေးနားမှာ စကားတွေ တတွတ်တွတ်ဆိုလို့။

ဝါလကင်းလွတ် သီတင်းကျွတ် ရောက်ပြီဆိုတာနဲ့ ပိတ်စွယ်ရွာမှာ လော်စပီကာသံ ညံ့တော့တာပဲ။

စဉ်းဆုံး လော်စပီကာဖွင့်တဲ့အိမ်ကတော့ လှိုင်လေးရဲ့အိမ်ကပေါ့။

ဘာအတွက် ဖွင့်တာတဲ့တုံး။ ဘာအတွက် ဖွင့်ရမှာလဲ။ လှိုင်လေးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ဖွင့်တာလေ။ ဒါဆို လှိုင်လေးနဲ့ ဘယ်သူနဲ့လဲ။

ဘယ်သူရှိရမှာတဲ့။ ကျွဲပေါက်နဲ့ပဲပေါ့။ အစကနဦးက မုန်းလှပါတယ်ဆိုတဲ့ လှိုင်လေးဟာ မိုးတွင်းကာလ ကျွဲပေါက်နဲ့ ရွံ့အိုင်ထဲ လူးပြီးတဲ့နေ့ကစလို့ ကျွဲပေါက်အပေါ် အမြင်တွေပြောင်းလာပြီး နောက်ဆုံး ဒီအခြေရောက်ခဲ့ရတာပေါ့။

ရွာသူ ရွာသားတွေ အားလုံးဟာ လှိုင်လေးနဲ့ ကျွဲပေါက်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို အားတက်သရော လာရောက်ချီးမြှင့်ခဲ့ကြပါတယ်။ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်ပါတယ် ဆိုရမလား မသိဘူး။ ထူးထူးခြားခြားဆိုသလို အဲဒီမင်္ဂလာပွဲမှာကြွရောက်ချီးမြှင့်ကြသူတွေကို မဆလာမွေးမွေးလေးနဲ့ ကျွဲသားဟင်းကို ဧည့်ခံကျွေးမွေးပါသတဲ့။

ပြီးတော့ ကျွဲပေါက်တို့ တဲလေးတွေ စုနေကြတဲ့ နေရာကို ရွာကလေးအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး အမည်တစ်ခုပေးကြပါသတဲ့။

ဘာအမည်တဲ့တုံး။

“ကျွဲလူးအိုင်ကျေးရွာ” ပါတဲ့ခင်ဗျာ။

မြို့မေတ္တာခံယူမယ့်... ကိုရွှေတောထား

စာပေများ မေတ္တာခံယူပါ

စာပေ ဝါသနာရှင်များ မိမိ၏စာပေကို မိတ္တူကော်ပီထား၍ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း တိုက်သို့ ဆက်သွယ်ပေးပို့နိုင်ပါသည်။ မရွေးချယ်သော စာပေများကို ပြန်လည်ပေးပို့မည်မဟုတ်ပါ။

အထူးသတိပြုချက်

တခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ တစ်ပြိုင်တည်း ပေးပို့ခြင်းမျိုး တစ်နှစ်အတွင်း တခြားမဂ္ဂဇင်းတိုက်များတွင် အသုံးပြုပြီးသော စာပေများကို ထပ်မံပေးပို့ခြင်းများ မပြုလုပ်ကြပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

စာပေများ ပေးပို့ကြရာတွင်လည်း လက်ရေးလှရမည်ဟု မဆိုလိုပါ။ သို့သော် အယ်ဒီတာများ၊ စာစီသမားများ ဖတ်ရှုနိုင်မည့်အရေးအသားမျိုး ဖြစ်ရပါမည်။

လက်ရေးညံ့သော စာမူဖြစ်ပါက မည်မျှပင် မိုးပျံ့အောင်ကောင်းစေကာမူ မည်သည့်နည်းနည်းမျှ ရွေးချယ်လိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ကြိုတင်အသိပေးအပ်ပါသည်။

အဖြူအမည်း တစ်မျက်နှာ ကျပ်တစ်သောင်းငါးထောင်တိတိ ဖြစ်ပါသည်။
အဖြူအမည်း မျက်နှာဝက် ကျပ်ခုနစ်ထောင်ငါးရာတိတိ ဖြစ်ပါသည်။

အစ် ညွှန် ရန်

အယ်ဒီတာအဖွဲ့
လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း
တိုက်အမှတ် (၇၂၄)
အခန်း (၁၈) ပထမ၊ မဟာဗန္ဓုလလမ်း (၁၇×၁၈)လမ်းကြား၊
လသာမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
ဖုန်း - ၂၅၀၆၆၈

ကိုဘန့်နှင့် ကားပေါ်ကလက်ထိတ်

ကိုဘန့်ဆိုတဲ့လူ သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံလို့ ခေါ်နိုင်တဲ့ ဝတ်စုံအင်္ကျီအင်္ကျီတို ဝတ်ဆင်နေပေမယ့် ဒီကနေ့ခေတ် မိန်းကလေးတွေ အနောက်တိုင်း အင်္ကျီအင်္ကျီကို အတုယူပြီး အရှက်ကြောက်မရွံ့ မလွဲတလဲ့ ဝတ်စားထား တဲ့ရင် မြင်ပြင်းကတ် ဒေါသတွေ အကုသိုလ်တွေ များလေ့ရှိပါတယ်။

သူ့စိတ်ထဲမှာလည်း . . .
“မိန်းကလေးတွေများ မြန်မာ လေးတွေ ဖြစ်ကြပြီး အရှက်ကို လုံးဝ ကြောက်မရွံ့ ဘယ်နှယ် ယိုသူမရှက် မြင် နှစ်မောင်နဲ့နမ အဖေနဲ့သမီး ကြည့် အမြင်မတော်၊ မပေါ်သင့်တာ မပေါ်နဲ့ ဝတ်စားထားလိုက်ကြပုံ အဝတ်အစားမဝတ်တဲ့ အမြီးပါတဲ့ အင်္ကျီတွေနီးပါး ဖြစ်နေပြီ။

ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုကို ကိုယ်ဖျက် ကြတာ၊ ဟိုတုန်းကဆို မိန်းက လေးတွေရဲ့ ဒူးအထက်ဆိုတာ မြင်ရခဲပါ တဲ့။ ငါတို့ဆရာတွေဆို ထဘီ ပေါင် နှစ်လုံးဖော်ဝတ်တာတောင် အတန်း မြင့်မိုက်တာကလား၊ ခုတော့လဲ သူ့မလူမထင် လူတကာ အမြင်ခံ ကာတာပဲ။

ဝိုင်းဝန်းပြီး မဆုံးမ မတားမြစ် ခဲ့ပုံအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေ တဲ့တော့ လာမယ့် ငါးနှစ် ဆယ်နှစ် အထက်ဆို မိန်းကလေးတွေ လံကွတ်တီ တွေနဲ့များ လမ်းထွက်လာကြ တာပဲ။

မိဘတွေကလဲ အမြင်မတော် အင်္ကျီများ မဆုံးမကြဘူးလားဘဲ၊ ခြင်္သေ့ခြင်္သေ့ သုံးတောင်ဝတ်တွေကနေ ဝတ်ဝတ်တွေ ဖြစ်လာတော့မယ်၊ လူ အဝတ်ဆိုတဲ့ စကားပုံလဲ ပျောက်ရ

တော့မယ်ထင်တယ်။ ငါ့သားသမီးများ အဲဒီလိုတွေ ဝတ်လို့ကတော့ တွေ့တဲ့ နေရာမှာ အသေပဲ၊ ဟင်း. . .”

စသဖြင့် စိတ်က လျှောက်တွေး ပြီး ခေါ်မနသုတွေပွား အကုသိုလ်တွေ များတော့တာပါပဲ။

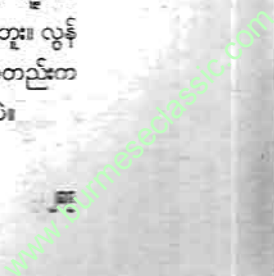
အမှန်တော့လည်း မြန်မာမ လေးတွေကို မြန်မာလို လှစေချင်တာ တန်ဖိုးရှိစေချင်တာပါ။ ရိုးရာယဉ်ကျေး မှုကို ဂုဏ်ယူမြတ်နိုးကြစေချင်တယ်။ ဘယ်သူမဆို မြင်လိုက်တာနဲ့ မြန်မာမ လေးမှန်း တန်းခနဲသိပြီး “မင်္ဂလာပါ” ရယ်လို့ တလေးတစား နှုတ်ဆက်တာကို ခံယူကြရစေချင်တဲ့ စေတနာဒေါသတွေ ပါ။

တောင်းမှာအကွပ် လူမှာအဝတ် ဆိုတဲ့စကားဟာ အတော်မှန်ပါတယ်။

အဝတ်အစားကြောင့် အရိုအသေတန်မှု အထင်ကြီးလေးစားမှု ဆိုတာတွေက နိစ္စဓူဝရှိနေ ကြုံတွေ့နေကြရတာဓမ္မတာ ပါပဲ။

ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုနဲ့ လုံးဝဖီလာ ဆန့်ကျင်ဖြစ်နေတဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု ကို တားညီ၊ ကိုယ်နဲ့မလိုက်ဖက်တဲ့ ကိုယ့် အသက်အရွယ်နဲ့ အဆင်မပြေ မကိုက် ညီတော့တဲ့ အဝတ်အစား ဝတ်ဆင်မိ ရင်တောင် ပြဿနာတက်တတ်တာ လား။

ကိုဘန့် ကြုံရပုံလေးတွေပဲ ကြည့်ပါဦး။ ကိုဘန့် အသက်ငါးဆယ် ကျော်အရွယ် ဖြစ်လာပေမယ့် သူ့ဝတ် စားပုံက ပြောင်းလဲမသွားသေးဘူး။ လွန် ခဲ့တဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ကတည်းက ဝတ်စားလေ့ရှိတဲ့ ပုံစံအတိုင်းပဲ။

အမြဲတမ်း ဘောင်းဘီရှည်၊ တီရှပ်၊ ဂျော်ကီဦးထုပ်နဲ့ဆိုတော့ နောက်ကကြည့်ရင် လူငယ်တစ်ယောက်လိုပဲ။ အသားအရေကလည်း သိသာလောက်အောင် မရွတ်ထွေးသေးဘူး။ ဦးထုပ်ကလည်းဆောင်းထားသေးတော့ သူ့ခေါင်းပေါ်က ကြာဆံတွေကိုလည်း ဘယ်မြင်ကြရပါမလဲ။

အဲဒီပုံစံ စတိုင်နဲ့ တစ်နေ့မှာ သူမောင်ဗမာစက်ဘီးအိုလေးစီးပြီး ဘားလမ်း ထွက်လာပါတယ်။

လူကြီးဆိုတော့ ကားလမ်းမကြီးမှာ လမ်းဘေးကပဲ မရဲတရဲ နှေးတုံနှေးတုံနဲ့ လမ်းအခြေအနေကြည့်ပြီး ဟိုဘက်ကပ်မလို ဒီဘက်ကပ်မလို စက်ဘီးကို နင်းနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ နောက်ကကပ်ပါနေတဲ့ စက်ဘီးပေါ်က လူငယ်လေးနှစ်ယောက်က ကျော်တက်ချင်လို့ ထင်ပါရဲ့။ ကိုဘနဲ့ ကိုစိတ်မရှည်ဘူးဖြစ်လာတယ်။ ဒီတော့ သူတို့ရှေ့ စက်ဘီးပေါ်က ကိုဘနဲ့ ကိုလှမ်းဟောက်တယ်။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်လို နင်းနေတာလဲကွ” တဲ့။

နောက်ကအသံကြားတော့ ကိုဘနဲ့ ပြုံးပြီး စက်ဘီးကိုဘေးချ လမ်းပေးလိုက်တယ်။ ကိုဘနဲ့ ပြုံးမှာပေါ့။ သူ့ကို ‘ဟေ့ကောင်’ ခေါ်လိုက်တဲ့သူက သူ့သားလောက်အရွယ်ပဲရှိတာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ အသံကြားတာနဲ့ သိနေတာကိုး။ ချာတိတ်တွေတော့ မှားရှာပြီလို့ တွေးမိပြီး ပြုံးတာ။

သူတို့ အဖေအရွယ်လောက်ရှိတဲ့ သူ့ကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် သူတို့နဲ့အသက်တူလောက်ထင်လို့ သဘောပဲကျရတော့မလိုလို၊ ရိုင်းရိုင်းခိုင်းခိုင်း ဟေ့ကောင်အခေါ်ခံရလို့ တင်းပဲတင်းသွားရတော့မလိုလို အဖြစ်။

စက်ဘီးဘေးချ လမ်းပေးလိုက်တော့ နောက်စက်ဘီးက ကိုဘနဲ့ ကိုကျော်တက်လို့ ပေစောင်းစောင်းနဲ့ လှည့်ကြည့်ကြတော့ သူတို့အဖေလောက်အရွယ်ရှိနေတဲ့ ကိုဘနဲ့ ကို

တယ်။ ဒီတော့မှ အားတုံအားနာတွေ ဖြစ်သွားကြပြီး . . .

“ကန်တော့ နော် အန်ကယ်၊ ကန်တော့ ကန်တော့” နဲ့ တောင်းပန်လို့ သုတ်ခြေတင်ကြတော့တာပဲ။

အဝတ်အစားကြောင့် ကိုဘနဲ့ မှားဖူးပုံလေးတစ်ခုကလည်း ရယ်စရာပါပဲ။ တစ်နေ့မှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ကားကြိုနဲ့ မြောက်ဒဂုံ လိုက်သွားပြီး အပြန်မှာ ဘတ်စ်ကားနဲ့ ပြန်ရမှာပါ။ အပြန်စီးရမယ့်ကား မသိတော့ ကားမှတ်တိုင်မှာ သူ့ရှေ့ရပ်နေတဲ့ အရပ်တော်တော်လေးပုထိုး လူတစ်ယောက်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းပါတယ်။ အဲဒီလူပုလေးရဲ့ ဝတ်စားပုံကလည်း ကိုဘနဲ့စတိုင်နဲ့ပဲပါ။ ဘောင်းဘီရှည်၊ တီရှပ်၊ ဂျော်ကီဦးထုပ်တွေနဲ့။

ကိုဘနဲ့ မေးမြန်းပုံကို ကြည့်ကြပါ။ နောက်ကနေပြီး ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ခေါင်းကို အသာလေးပုတ်လိုက်ပါတယ်။

“ညီလေး၊ လှိုင်ကိုသွားရင် ဘယ်ကားစီးရမလဲကွ” လို့ မေးတော့ ထိုလူက မကြားတာလား၊ တမင်လားတော့ မသိဘူး။ လှည့်မဖြေပါဘူး။

ဒါနဲ့ နောက်ထပ်တစ်ခါ ခေါင်းကိုပုတ်ပြီး . . .

“ညီလေး၊ လှိုင်ကို ဘယ်ကားစီးရမလဲကွ” လို့ အသံလေးနည်းနည်းမြင့်မြင့် မေးတော့မှ ဟိုလူ သူ့ဘက် မျက်နှာလှည့်လာတယ်။

ကိုဘနဲ့ မှားသွားရှာပါပြီ။ သူလူငယ်လေးလို့ ထင်ခဲ့မိတဲ့ လှည့်ကြည့်လာတဲ့သူက သူ့ထက် အသက်ကြီးပုံရတဲ့ သက်ကြီးလူပုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလေရော။

ဒီတော့မှ ကိုဘနဲ့ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရတော့တယ်။ ဝတ်စားပုံကြောင့် အမြင်မှားပြီး တော်တော်လေး မျက်နှာပူ အားနာခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုရယ်ပါ။ ဘယ်လောက် နမော့်နမဲ့ နိုင်တဲ့ ကိုဘနဲ့ ဆိုတာ။

ဘာမှ မစူးစမ်း၊ လူကြီးမှန်း ထိပ်ပုတ် ခေါင်းပုတ် လုပ်ရတယ်လို့

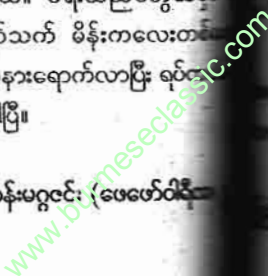
အဝတ်အစားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်ခဲ့ ကြုံခဲ့ဖူးတဲ့ ကိုဘဟာလည်း သူဝတ်စားတာ သရုပ်ဖော်မဟုတ်ပေမယ့် မြန်မာမဆန်တာမဟုတ်အမှန်ပါပဲ။ တိုက်ပုံ-ပုဆိုး ဝတ်တတ်တာ တစ်ခါတစ်ရံပါ။

လူကသာ ဒီလို ဝတ်စားလေ့စိတ်ကတော့ မြန်မာစိတ် ရှိပါတယ်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုကို ချစ်တယ်၊ ဝတ်တတ်တယ်။ အမြင်မတော်အောင် မပေါ်ကြ၊ ယဉ်ကျေးမှု ပျက်ယွင်းတာတွေကို ဘယ်လိုဆင်ခြေတွေးပေး လိုဘနဲ့ လက်မခံပါဘူး။ မကျနိုင်ပါဘူး။

ဘဝင် မကျနိုင်ပေမယ့် ပုဒ်မ ၃၇၆ တွေ များလာစေတဲ့ ဝတ် မြူဆွယ်လို့ ဖော်ကြ ပေါ်ကြနေကြတဲ့ ဒီသရုပ်ပျက်ပုံစံ မိန်းမတွေကတော့ အပြင်ထွက်တိုင်း မလွတ်ပါဘူး။

တစ်နေ့မှာတော့ ကိုဘနဲ့ အောင်ဆန်းမှာရှိတဲ့ သူ့အစ်ကိုနဲ့ အလှူကို သွားစားသောက်၊ တစ်ပြုံး လှိုင်ကို ၄၅ ဘတ်စ်ကားစီးလာပါတယ်။ ထိုင်ခုံမရတော့ မထိုင်ပါပဲ။ မလိမ့်တပတ်နဲ့ ဘာကြောင့် မဖော်ပြပေမယ့် အရက်ကြောင့် သိနိုင်တဲ့ ရုပ်ပုံပါ လက်ကိုင်ကွက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး စီးလာပါတယ်။ ကိုင်ကွင်းလေးတွေက လေးဆူကျဖြစ်ပြီး လက်ပေါက်က သိပ်တယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီကြားထဲ ထာဖို့ အချိုင်လေးတွေက ပါပါသေး

ဖော့ကန်ဈေးမှတ်တိုင် တဲ့အခါမှာ ခရီးသည်တွေ တက်ပါတယ်။ ခရီးသည်တွေထဲမှာ ကျော်သက် မိန်းကလေးတစ်ယောက် သူ့အနားရောက်လာပြီး ရပ်ကြပါပြီ။

မိန်းကလေး ဝတ်စားထားပုံက ကိုဘန္တေ့ဟာ ညက ဘောလုံးပွဲ ကြည့်လို့ အိပ်ရေးပျက်ထား။ အလှူမှာ စားလာတဲ့ အုန်းခွံခေါက်ဆွဲကလည်း အရှိန်တက်စ ပြုလာတော့ မျက်လုံးတွေ မှေးစင်းပြီး ငိုက်မျဉ်းစပြုလာပါတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ လက်နှစ်ဖက်က လက်ကိုင်ကွင်း နှစ်ခုကို သေသေချာချာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်စိနှစ်လုံးကို မှိတ်လို့ မတ်တတ်မှိန်းပြီး စီးလာခဲ့တယ်။

ကိုခိုးယားသူအတုလေး မစွယို သူမရွက်လေးကလည်း ကိုဘန္တေ့ဘေးမှာ ရပ်လျက် လိုက်ပါလျက်ပါ။ ကားကြီးက လည်း ဆင်းသူဆင်း တက်သူတက်နဲ့ မှတ်တိုင်စဉ်အတိုင်း ခရီးဆက်လျက်ပါ။ ကြို့ကုန်းမှတ်တိုင်ကို ကျော်လာ တဲ့အခါမှာတော့ ကိုဘန္တေ့ဟာ မျက်စိ မှိတ် ငိုက်မျဉ်းနေရာက မှေးခနဲ အိပ် ပျော်သွားပါတယ်။

အိပ်လည်းပျော်၊ လက်တန်းက လက်ကိုင်ကွင်းကို ကိုင်ထားတဲ့ လက် နှစ်ဖက်ပြုတ်ကျ။ ဒူးတွေပါ ကွေးညွတ် ကျပြီး သူ့ညာဘက်တံတောင်က သူ ဘေးနားမှာ ရပ်စီးလာတဲ့ ကလေးမ လေးရဲ့ ခေါင်းတည့်တည့်ကို ထောင်းချ လိုက်မိတော့တာပါပဲ။

ဒူးပါညွတ်ကျပြီး တံတောင်နဲ့ ထောင်းလိုက်မိတဲ့ အရှိန်က မနည်းလှ ပါဘူး။

ထောင်းချလိုက်မိတဲ့ အချိန်မှာ ကိုဘန္တေ့နှုတ်ကလည်း ယောင်ယမ်းပြီး “ဝတ်ဦး မှတ်ထား” ဆိုတဲ့ စကားသံပါ ဗလုံးဗထွေး ထွက်သွားသေးတာ။

တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ “အား... သေပါပြီ” ဆိုတဲ့ အသံကိုပါ ကြားလိုက် ရပြီး ကိုဘန္တေ့ သတိဝင်လာပါတယ်။ သူ မြင်လိုက်ရတာက ခေါင်း လေးကို ပွတ်ပြီး ရှုံ့မဲ့နေတဲ့ သူ့ဘေးက ကလေးမလေး။

ဖြစ်ရပုံက စိတ်ဟာ လက်ဖျစ် တစ်တွတ်ကလေးမှာ ကုဋေတစ်သိန်း ဖြစ်ပျက်တယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုဘန္တေ့ အိပ်ငိုက်ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတဲ့

ဘတ်စ်ကားကြီးကလည်း သူ့ အပြစ်အတိုင်း ဆက်လက်ထွက်ခွာလာ တယ်။

အချိန်လေးအတွင်းမှာ အိပ်မက် ခတ် လိုက်တာပါ။ သူ မက်လိုက်တဲ့ အိပ်မက်က ကားပေါ်မှာ သူ့သမီးလေးကို ဟိုမိန်း ကလေး ဝတ်စားထားတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ သူ မလှမ်းမကမ်းမှာ တွေ့လိုက်ရလို့ ဒေါသ ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဒီတော့ သမီးဖြစ်သူကို ဆုံးမရ အောင် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး သမီးဆီ အရောက်သွားပါတယ်။ သမီးဖြစ်သူ အနားကိုရောက်တော့ လက်ဝါးဖြန့်ပြီး “ဝတ်ဦး မှတ်ထား” လို့ ပြောလည်းပြော ပါးလည်း လှမ်းရိုက် လိုက်တာမှာ ပါးရိုက်တဲ့အသံဟာ ဖြန်း ခနဲ မမြည်ဘဲ ဒုတ်ခနဲမြည်ပြီး အိပ်မက် ထဲက သူ့သမီးရဲ့ “အား သေပါပြီ” ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းနဲ့အတူ လျှပ် တစ်ပြက် အိပ်မက်က ဖျက်ခနဲ လန့်နိုး လာခဲ့တာပါ။

အိပ်မက်ထဲမှာ သမီးကို ဆုံးမဖို့ ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားတဲ့ လက်သီး ကိုဖြန့် “ဝတ်ဦး မှတ်ထား” ဆိုပြီး လှမ်း ရိုက်လိုက်တဲ့အချိန်ဟာ သူ မှေးခနဲအိပ် ပျော်သွားပြီး လက်ကိုင်ကွင်းကို ကိုင် ထားတဲ့လက်တွေ ပြုတ်ကျတဲ့အချိန်ပါ။

ကိုဘန္တေ့ တံတောင်နဲ့ ကံဆိုးလှ စွာ ကွက်တိကျနေတဲ့ သူ့အနားက ကလေးမလေးရဲ့ ခေါင်းကို ဒုတ်ခနဲ ထောင်းချမိပြီး “အား သေပါပြီ” ဆိုတဲ့ အသံပါ တစ်ချိန်တည်းကြားလိုက်ရတာ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ဖျစ်တစ်တွတ် အချိန်လေးမှာ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့ရတဲ့ ကို ဘန္တေ့ရဲ့ ပြဿနာ။

အဖြစ်အပျက် အမှန်ကို နား လည်သဘောပေါက်သွားတဲ့ ကိုဘန္တေ့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က လွန်သွား မှားသွားတဲ့ ကိုယ်တိလက်ရောက်ကိစ္စ မတော်တဆ ဆိုပေမယ့်လည်း အတော်အားနာစရာ ကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်မို့ ကိုဘန္တေ့ ဘောင် ပန်ရတော့မှာပါ။ ကလေးမလေးခရာ လည်း တော်တော်နာသွားပုံရပါတယ်။

အိပ်မက်ထဲမှာ သမီးကို ဆုံးမဖို့ ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားတဲ့ လက်သီး ကိုဖြန့် “ဝတ်ဦး မှတ်ထား” ဆိုပြီး လှမ်း ရိုက်လိုက်တဲ့အချိန်ဟာ သူ မှေးခနဲအိပ် ပျော်သွားပြီး လက်ကိုင်ကွင်းကို ကိုင် ထားတဲ့လက်တွေ ပြုတ်ကျတဲ့အချိန်ပါ။

ကိုဘန္တေ့ တံတောင်နဲ့ ကံဆိုးလှ စွာ ကွက်တိကျနေတဲ့ သူ့အနားက ကလေးမလေးရဲ့ ခေါင်းကို ဒုတ်ခနဲ ထောင်းချမိပြီး “အား သေပါပြီ” ဆိုတဲ့ အသံပါ တစ်ချိန်တည်းကြားလိုက်ရတာ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ဖျစ်တစ်တွတ် အချိန်လေးမှာ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့ရတဲ့ ကို ဘန္တေ့ရဲ့ ပြဿနာ။

အဖြစ်အပျက် အမှန်ကို နား လည်သဘောပေါက်သွားတဲ့ ကိုဘန္တေ့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က လွန်သွား မှားသွားတဲ့ ကိုယ်တိလက်ရောက်ကိစ္စ မတော်တဆ ဆိုပေမယ့်လည်း အတော်အားနာစရာ ကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်မို့ ကိုဘန္တေ့ ဘောင် ပန်ရတော့မှာပါ။ ကလေးမလေးခရာ လည်း တော်တော်နာသွားပုံရပါတယ်။

ဖြစ်ရပုံက စိတ်ဟာ လက်ဖျစ် တစ်တွတ်ကလေးမှာ ကုဋေတစ်သိန်း ဖြစ်ပျက်တယ်ဆိုတဲ့အတိုင်း ကိုဘန္တေ့ အိပ်ငိုက်ရင်း မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတဲ့

ဘတ်စ်ကားကြီးကလည်း သူ့ အပြစ်အတိုင်း ဆက်လက်ထွက်ခွာလာ တယ်။

အချိန်လေးအတွင်းမှာ အိပ်မက် ခတ် လိုက်တာပါ။

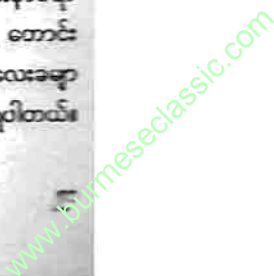
သူ မက်လိုက်တဲ့ အိပ်မက်က ကားပေါ်မှာ သူ့သမီးလေးကို ဟိုမိန်း ကလေး ဝတ်စားထားတဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ သူ မလှမ်းမကမ်းမှာ တွေ့လိုက်ရလို့ ဒေါသ ဖြစ်သွားပါတယ်။

ဒီတော့ သမီးဖြစ်သူကို ဆုံးမရ အောင် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး သမီးဆီ အရောက်သွားပါတယ်။ သမီးဖြစ်သူ အနားကိုရောက်တော့ လက်ဝါးဖြန့်ပြီး “ဝတ်ဦး မှတ်ထား” လို့ ပြောလည်းပြော ပါးလည်း လှမ်းရိုက် လိုက်တာမှာ ပါးရိုက်တဲ့အသံဟာ ဖြန်း ခနဲ မမြည်ဘဲ ဒုတ်ခနဲမြည်ပြီး အိပ်မက် ထဲက သူ့သမီးရဲ့ “အား သေပါပြီ” ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းနဲ့အတူ လျှပ် တစ်ပြက် အိပ်မက်က ဖျက်ခနဲ လန့်နိုး လာခဲ့တာပါ။

အိပ်မက်ထဲမှာ သမီးကို ဆုံးမဖို့ ကျစ်နေအောင် ဆုပ်ထားတဲ့ လက်သီး ကိုဖြန့် “ဝတ်ဦး မှတ်ထား” ဆိုပြီး လှမ်း ရိုက်လိုက်တဲ့အချိန်ဟာ သူ မှေးခနဲအိပ် ပျော်သွားပြီး လက်ကိုင်ကွင်းကို ကိုင် ထားတဲ့လက်တွေ ပြုတ်ကျတဲ့အချိန်ပါ။

ကိုဘန္တေ့ တံတောင်နဲ့ ကံဆိုးလှ စွာ ကွက်တိကျနေတဲ့ သူ့အနားက ကလေးမလေးရဲ့ ခေါင်းကို ဒုတ်ခနဲ ထောင်းချမိပြီး “အား သေပါပြီ” ဆိုတဲ့ အသံပါ တစ်ချိန်တည်းကြားလိုက်ရတာ ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ လက်ဖျစ်တစ်တွတ် အချိန်လေးမှာ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့ရတဲ့ ကို ဘန္တေ့ရဲ့ ပြဿနာ။

အဖြစ်အပျက် အမှန်ကို နား လည်သဘောပေါက်သွားတဲ့ ကိုဘန္တေ့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က လွန်သွား မှားသွားတဲ့ ကိုယ်တိလက်ရောက်ကိစ္စ မတော်တဆ ဆိုပေမယ့်လည်း အတော်အားနာစရာ ကောင်းတဲ့ ဖြစ်ရပ်မို့ ကိုဘန္တေ့ ဘောင် ပန်ရတော့မှာပါ။ ကလေးမလေးခရာ လည်း တော်တော်နာသွားပုံရပါတယ်။

ခေါင်းလေးကို ပွတ်မပြီးဘူး။ ဒေါသ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကိုဘနဲ့ ကိုကြည့်ပြီး...

“ဦးလေး ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာ လဲ၊ မီးပွင့်သွားသလား အောက်မေ့ရ တယ်၊ နာလိုက်တာ၊ ခေါင်းကို မူးသွား တာပဲ”

“ဆောရီးပဲ သမီးရယ်၊ ဦးလေး တောင်းပန်ပါတယ်၊ အမှတ်မထင် မတော်တဆ ဖြစ်သွားရတာပါ၊ အနူး အညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဟုတ်လို့လား၊ မတော်တဆလို့ လို့နဲ့ တမင်လုပ်တာ မဟုတ်လား၊ ‘ဝတ် ဦး မှတ်ထား’ ဆိုတဲ့စကားတောင် ကြား လိုက်ရသေးတယ်”

“မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်၊ အဲဒါက အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်ယမ်းပြောထွက် သွားတာပါ၊ တကယ်ပါ၊ မလိမ်ပါဘူး”

ကလေးမလေးက ကိုဘနဲ့ ရဲ့ အဖြေစကားကို သိပ်မကျေနပ်လှ။ မျက် စောင်းထိုးပြီး...

“ကားပေါ်မှာ မတ်တတ်ကြီး အိပ်ပျော်၊ အိပ်မက်မက်ပြီး ယောင်တယ် တဲ့၊ ကြားမှ မကြားဖူးဘူး”

“တကယ်အိပ်ပျော်ပြီး ဖြစ်သွား ရတာပါကွယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ့် သမီးအရွယ်လေး တမင်ဘယ်လုပ်ပါ မလဲ”

ကလေးမလေးက မကျေမနပ်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးပြီး ခေါင်းလေးပွတ်လို့ ကိုဘနဲ့ အနားကနေရာရွှေ့သွားပါတယ်။ မလှမ်းမကမ်းက လွတ်တဲ့နေရာမှာ သွား ရပ်စီးပါတယ်။

သူတို့ အဖြစ်အပျက်တွေကို မြင် တွေ့နေရတဲ့ အနားက ခရီးသည်တွေ ကလည်း ကိုဘနဲ့ ကိုကြည့်ပြီး ပြုံးစိစိ ဖြစ် နေကြပါတယ်။

ကိုဘနဲ့ ခမာမှာတော့ ထူပူပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ပါပဲ။ ကလေးမလေး ကိုလည်း သနားသွားပါတယ်။

ဒါပေမယ့်လည်း တက်လာတာ မြင်ကတည်းက ကြည့်လို့မရ ဆုံးမချင် နေတာ၊ ခုတော့ အမှတ်မထင် ဆုံးမ

လိုက်ရသလိုပဲလို့ တွေးပြီး ပြုံးမိပြန်ပါ သေးတယ်။

လက်တွေ့ သင်ခန်းစာရလိုက် တဲ့ ကိုဘနဲ့ တစ်ယောက် “ငါ အိပ်ငိုက် လို့တော့ မဖြစ်တော့ဘူး၊ သတိထားပြီး စီးတော့မှ၊ မတော်တဆ ငိုက်ကျသွား ရင်လဲ ခုနလို လက်ပြတ်ကျပြီး အရှက် မကွဲရအောင်” ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့ သူ့ကိုယ် သူ စိတ်ချလက်ချဖြစ်ရအောင် ပြင်ဆင် ပါတယ်။

ပြင်ဆင်ပုံက သူ့လက်နှစ်ဖက် စလုံးကို လက်တန်းက အားနေတဲ့ လက် ကိုင်ကွင်းနှစ်ခုထဲ ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် မရ ရအောင် လျှိုသွင်းထည့်လိုက်ပြီး လက် ကောက်ဝတ်နဲ့ ချိတ်ထားလိုက်တာပါပဲ။ လက်ပြတ်ကျ ဒူးညွတ်ကျမှာ မပူရတော့ ပါဘူး။

ဒီလိုပုံစံနဲ့ စိတ်ချလက်ချ လိုက် ပါလို့ရပြီဆိုပြီး လက်ကိုင်ကွင်းကို တွဲ လောင်းခိုလို့ လိုက်ပါစီးနင်းလာပါတယ်။ လူကတော့ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်နေတုန်း ပါပဲ။ စားကောင်းကောင်းနဲ့ တဝတပြဲ စားလာမိတဲ့ အလှူက အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ အရှိန်လည်း ပါမယ်ထင်ပါရဲ့။ သတိ ထားနေတဲ့ ကြားကပဲ မှေးခနဲ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်လု အိပ်ပျော်လု ဖြစ်သွားပါ သေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အကြံပိုင်တဲ့ ကိုဘနဲ့ဆိုတော့ ခုနလိုပြဿနာဖြစ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။

သို့ပါသော်လည်း ကံမကောင်း အကြောင်းမလှ ဖြစ်ချင်လာတော့...

“သူခမှတ်တိုင် ဆင်းကြမယ့် ခရီး သည်များ သူခမှတ်တိုင်ရောက်ပါပြီ၊ ဆင်းဖို့ ပြင်ကြပါ”

ဆိုတဲ့ ကားစပယ်ယာလေးအသံ ကို ကိုဘနဲ့ ကြားလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကားက သူခမှတ်တိုင်ဆီ စဝင်နေပါပြီ။ အဲဒီတော့မှ ငိုက်မျဉ်းလာတဲ့ ကိုဘနဲ့ ပြူးတူးပြတ်နဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းဖို့ လက် ကိုင်ကွင်းထဲ လျှိုထည့်ထားတဲ့ သူ့လက် နှစ်ဖက်ကို ထုတ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာတင် ကိုဘနဲ့ ပြဿနာတက်ပါတော့တယ်။

လက်နှစ်ဖက်စလုံး လက်ကိုင် ကွင်းထဲက ဆွဲထုတ်မရဘဲ ကျပ်ပြီးတော့ ခံနေကြတယ်။ သွင်းတုန်းကလည်း မက ကျပ်ကျပ်သပ်သပ် လုပ်ခဲ့တာ... ခု ဆင်းမယ်လုပ်မှ ပြန်ထုတ်လို့... ဘူး ဖြစ်ပါပြီ။ ခရီးသည်တွေ ဆင်း တွေ့ဆင်၊ တက်သူတွေ တက်ပြီး... တောင် သူ့လက်တွေက လက်ကိုင် ကွင်းထဲက ဆွဲထုတ်လို့ မရနိုင်သေး... ကားကလည်းခရီးဆက်ထွက်ခွာနဲ့... သံပေးနေပါပြီ။ ကိုဘနဲ့ ဒုက္ခရောက်... တုန်းပါပဲ။ ကားထွက်တော့မယ်ဆို... ကိုဘနဲ့ ယောင်ယောင်ပေါင်... ကားမထွက်အောင် လှမ်းအော်... တယ်။ သူမှ မဆင်းရသေးဘဲ။

“ဟိုးထား ဟိုးထား ဆင်း... ကွ”

“ဟာ ဘာလုပ်နေတာ... အားလုံး ဆင်းတက်ပြီးတာထောင်... ဖြစ်လို့ မဆင်းတာလဲ၊ စိတ်ကူး... သွားပြီနဲ့ တူတယ်၊ ဆင်းဗျာ... ဒီမှာ ကားက ဖိုက်ရဦးမှာ”

ကားစပယ်ယာလေးက မနပ်နဲ့ စိတ်မရှည်သလို ပြော... အခါ ကိုဘနဲ့က သူ့အဖြစ်... အာရုံပြုမိအောင် ကြေညာ... လွတ်ခနဲ ဒီလိုပြောလိုက်ပါတယ်။

“ဆင်းမလို့ဘဲကွ ဒီမှာ... ထုတ်မရလို့”

ကိုဘနဲ့ အဖြေစကား... စပယ်ယာရော ကားပေါ်... တွေ့ပါ ကိုဘနဲ့ဆီအကြည့်... လက်ကိုင်ကွင်းထဲက လက်... ထုတ်လို့မရလို့ ဒုက္ခလှလှ... ကိုဘနဲ့ကို မြင်တွေ့သွား... တယ်။ တချို့လည်း ပြုံးကြ... ရယ်ကြပါ။

ကိုဘနဲ့ ရဲ့ တံထောက်... အထောင်းခံထားရတဲ့ က... ကလည်း မြင်တွေ့သွားပါတယ်... နဲ့ ခမာမှာတော့ ချွေးသီး... တွေ့ကျပြီး ဒီလက်နှစ်ဖက်

ကွင်းထဲက ကျွတ်ထွက်လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမုန်းမသိ ဖြစ်နေပါတယ်။

ကားစပယ်ယာလေးက . . .

“ဦးလေးကလဲ ကတ်သီးကတ် သတ်ဗျာ၊ အံ့ဖွယ်သုတပါ။ ကဲ လုပ် လုပ်၊ ဆရာသမားရေ ခဏလေးစောင့် ပေးပါ။ ဒီမှာ လူတစ်ယောက် လက်ထိတ် ဖြုတ်နေတုန်းမို့လို့ပါ”

ကိုဘနွဲ့တစ်ယောက် ထူပူရှိန်း မိန်းမနေရာက အကြံရသွားပြီး အတန် ငယ် လှမ်းကွာနေတဲ့ လက်ကိုင်ကွင်း နှစ်ကွင်းနဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆွဲကပ်စု လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ ညာဘက်လက်နဲ့ ဘယ်ဘက်လက်ကို လက်ကိုင်ကွင်းထဲ က အားစိုက်ဆွဲထုတ်ပါတယ်။ တစ်ခါ ထွက်လာတဲ့ ဘယ်လက်နဲ့ ညာလက်ကို လက်ကိုင်ကွင်းထဲက ဆွဲထုတ်ပါတယ်။

ဒီတော့မှ လက်ကိုင်ကွင်းရဲ့ အချုပ်အနှောင်တနေ လက်နှစ်ဖက် စလုံး ကျွတ်လွတ်သွားပါတော့တယ်။ လက်တွေကျွတ်လွတ်သွားတာနဲ့ ချွေး သီးချွေးပေါက်တွေကျ နီရဲနေတဲ့ မျက် နှာကြီး အောက်ငုံ့ပြီး လူတွေကြားက အတင်းတိုးဝေ့လို့ ကားပေါ်က ဆင်း သွားပါတော့တယ်။

ကိုဘနွဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းတော့ အတက်အဆင်းတံခါးပေါက်ဝအရောက် မှာ သူ စောစောက တံတောင်နဲ့ထောင်း မိတာ ခံခဲ့ရတဲ့ ကလေးမလေး ဝမ်းသာ အားရ ပြောလိုက်တဲ့စကားတစ်ခွန်းကို တော့ ကိုဘနွဲ့တစ်ယောက် ကြားမသွား လိုက်ပါဘူး။

“ကောင်းတယ်၊ သူများသား သမီးကို တံတောင်နဲ့ထောင်းလို့ ဘုရား သခင်က ချက်ချင်းလက်ထိတ်ခတ်ပြီး အပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်တာ၊ မှတ်ထား”

ဘဝအမော သောကများကို ရယ်မောပျော်ရွှင်ခြင်းများဖြင့် ဖြတ်သန်း လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေ။

□ တိုးခ

နေ့သားအလိုက်

ကံကောင်းလေပို့

မန်းသိုက်ဝင်

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကံကောင်း လိုကြသည်။

အလုပ်အကိုင်၊ အကြံအစည် များ ထမြောက် အောင်မြင်လိုကြသည်။ စီးပွားလာဘ်လာဘများ ပွင့်လန်းလိုကြ သည်။ သည့်အတွက် နေ့သားအလိုက် ကံကောင်းစေမည့် ယတြာများကို တင် ပြလိုက်ပါသည်။

တစ်ကြိမ်တည်း လုပ်ကိုင်၍ အဆင်မပြေပါက လက်မလျှော့ပါနှင့်။ နေ့စဉ်ရက်ဆက် လုပ်ပေးပါက ထူးကဲ သော အကျိုးအာနိသင်များကို ခံစား ရပါလိမ့်မည်။

၁။ တနင်္ဂနွေသားသမီးများ ပိန်းပန်းကို ကြံရည်ဖျန်းပါ။

မြောက်အရပ်ရှိ ဘုရား၌ဖြစ်စေ၊ ဘုရား တစ်ဆူဆူ၏ မြောက်အရပ် ထောင့်တွင်ဖြစ်စေ စောင်းလျားခက်ကို နင်းပြီး လျှာဒါန်းပေးပါ။

၂။ တနင်္လာသားသမီးများ သီဟိုဠ်ညွန့်ကို ဆန်ဆေးရည် ဖျန်းပါ။

အနောက်တောင်ထောင့်အရပ် ရှိ ဘုရား၌ဖြစ်စေ၊ ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ အနောက်တောင်အရပ်ထောင့်တွင်ဖြစ် စေ လက်ပံခက်ကို နင်းပြီး လျှာဒါန်းပေး ပါ။

၃။ အင်္ဂါသားသမီး ဒန်းညွန့်(သို့မဟုတ်) ထန်းလက် ကို ရရာရေဖျန်းပြီး အရှေ့မြောက် ထောင့်အရပ်ရှိ ဘုရား၌ဖြစ်စေ၊ ဘုရား

တစ်ဆူဆူ၏ တနင်္ဂနွေထောင့်၌ဖြစ်စေ ဘူးသီးကို နင်းပြီး လျှာဒါန်းပေးပါ။

၄။ ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ အုန်းညွန့်ကို ပဲစိမ်ထားသည့် ရေဖျန်းပြီး အရှေ့အရပ်ရှိ ဘုရား၌ ဖြစ်စေ၊ ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ တနင်္လာ ထောင့်၌ ဖြစ်စေ သနပ်ခက်ကို နင်းပြီး လျှာဒါန်းပေးပါ။

၅။ ကြာသပတေးသားသမီးများ ကုံကော်ညွန့်ကို သီးသီးရည်ဖျန်း ပြီး အရှေ့တောင်ထောင့်အရပ်ရှိ ဘုရား ၌ ဖြစ်စေ၊ ဘုရားတစ်ဆူဆူ၏ အင်္ဂါ ထောင့်၌ဖြစ်စေ ထအောင်းခက်ကို နင်း ပြီး လျှာဒါန်းပေးပါ။

၆။ သောကြာသားသမီးများ ဆီးညွန့်ကို နင်းရည်ဖျန်းပြီး တောင်အရပ်ရှိ ဘုရား၌ဖြစ်စေ၊ ဘုရား တစ်ဆူဆူ၏ ဗုဒ္ဓဟူးထောင့်၌ ဖြစ်စေ အင်ကြင်းခက်ကို နင်းပြီး လျှာဒါန်းပေးပါ။

၇။ စနေသားသမီးများ ဝါးခက်ကို အုန်းရည်ဖျန်းပြီး အနောက်အရပ်ရှိ ဘုရား၌ ဖြစ်စေ၊ ဘုရား တစ်ဆူဆူ၏ ကြာသပတေး ထောင့်၌ဖြစ်စေ ကန်စွန်းခက်ကို နင်းပြီး လျှာဒါန်းပေးပါ။

ယုံကြည်သဒ္ဓါ လွန်ကဲစွာဖြင့် ယတြာပြုလုပ်ပါက ထူးကဲသော အကျိုး အာနိသင်ခံစားရလိမ့်မည်ဖြစ်ပါကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါ၏။

□ မန်းသိုက်ဝင်

အားထုတ် အားမြှင့် အားမြှင့်ပေး (အားထုတ်)

အဖေ့ကို လမ်းမတော်အထက် သင်္ဘောဆိပ်က ထော်ပိုင်သင်္ဘောပေါ် သို့ ပို့ပြီး ကိုသီတာ ကုန်းပေါ်ကိုတက် လာခဲ့သည်။ ကားဂိတ်တွင် ခဏရပ်ကာ စဉ်းစားသည်။

သန်လျင်ကို ပြန်မှာဆိုတော့ သခင်မြပန်းခြံကနေ သန်လျင်အထိ ဟွန်ခိုင်းကားကြီးတွေ ဆွဲနေတာကို ကိုသီတာ စဉ်းစားမိသည်။ ဝိတ်ကစီး လျှင် နေရာရမည်။ ထို့ကြောင့်မို့ ၃၉ ကားစီးကာ သခင်မြပန်းခြံကို လာခဲ့ သည်။

သခင်မြပန်းခြံဂိတ်တွင် ကား တစ်စီးမျှ မတွေ့။ ဂိတ်တွင် စောင့်နေ ကြသောလူများနှင့်ရောကာ စောင့်နေ မိသည်။ ခဏကြာသောအခါ တစ်စီး ရောက်လာသည်။

လူများ စုပြုံတိုးကာ တက်ကြ သည်။ အားနာတတ်သော ကိုသီတာ နေရာမရ။ ထို့ကြောင့် ပြန်ဆင်းကာ စောင့်ပြန်သည်။ လူပြည့်သော ကားက ထွက်သွားပြီးနောက် နောက်တစ်စီး ရောက်လာပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ နေရာရပြီ။

တိုးဝေတက်လာရင်း ကိုသီတာ ရလို့က်သောနေရာက ဟီးခိုးကား၏ နောက်ကြောမှန်နှင့် တပ်လျက်နေရာ ခုံတန်းရှည်ကြီးထဲမှာ တစ်နေရာ။ ကား ထွက်လာမှ ကိုသီတာထိုင်သောနေရာ ကို သတိထားမိသည်။

ခုံတန်းတွင် ကိုသီတာ အဝါ အဝင် လူခြောက်ယောက် ရှိသည်။ ခြောက်ယောက်တည်းနှင့် ကိုသီတာ ထိုင်နေရတာ ကျပ်နေသည်။ ကိုယ်တို့ ကျွဲကျွဲကလေး ထိုင်နေရသည်။ ပါလာ သော သားရေအိတ်ကို ပေါင်ပေါ်တင် ထားရသည်။

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆုံး ခုံတန်းရည်များမှာ ခုနစ်ယောက်လောက် သက်သောင့် သက်သာ ထိုင်နိုင်သောနေရာကို ကိုသီတာ အပါအဝင် ခြောက်ယောက်တည်း နှင့် ဘာကြောင့်ကျပ်နေရသည်ကို လေ့လာလိုက်တော့ တွေ့ပါပြီ။ ကိုသီတာ၏ ဝဲဘက်တွင် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကလေးမလေး သုံးယောက်ထိုင်နေကြသည်။

ပုံစံတွေက ခုခေတ်အခေါ် အရ ဟော့ရှော့ပုံစံမျိုး။ ကိုသီတာလို ဦးလေး အရွယ်၊ အဖေအရွယ် လူကြီးက သူတို့ကို တိုးမှာစိုးလို့ထင်ပါရဲ့။ လေးယောက် စာလောက်နေရာကို သုံးယောက်တည်း နဲ့ပြည့်နေသည်။

ယာဘက်တွင် အသက်(၂၀) ခန့် လူငယ်တစ်ဦးနှင့် ဘေးတွင် ရွယ်တူ မိန်းကလေး တစ်ဦး၊ သူတို့ နှစ်ယောက် ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း နေရာယူထားသည်။

ကိုသီတာမှာ ပေါင်နှစ်ချောင်း ပူးကာ ကျုံ့ကျုံ့ကလေး ထိုင်နေရသည်။ ကားက လမ်းမတော်လောက် ရောက်သောအခါ ယာဘက်က နည်းနည်း ချောင်သွားသလိုရှိသောကြောင့် ကိုသီတာက သက်သောင့်သက်သာနေလိုက်သည်။ အခုမှပဲ ပေါင်နှစ်ချောင်း နည်းနည်း ချထားခွင့်ရသည်။

ဘာကြောင့် နည်းနည်းချောင်သွားသည်ကို လေ့လာလိုက်တော့ ယာဘက်က လူငယ်လေးနှင့် မိန်းကလေးတို့က သမီးရည်းစား ဖြစ်ဟန်တူသည်။ လူငယ်ကလေးက မိန်းကလေးပခုံးကို ကျောမှသိုင်းဖက်ထားကာ ခေါင်းနှစ်လုံး ကလည်း ပူးနေသည်။ ကောင်လေးက ကောင်မလေးဘက်ကို အတင်းတိုင်းထားသောကြောင့် ကိုသီတာအတွက်တော့ အသက်ရှူနည်းနည်းချောင်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝဲဘက်က မိန်းကလေးများက တော့ လေးယောက်စာကို သုံးယောက်တည်း နေရာယူထားဆဲ။

ထို့ကြောင့် ကိုသီတာတွေးကြည့်မိသည်။ ဝဲဘက်တွင် ကျပ်နေ၏။ ယာဘက်တွင် ချောင်နေ၏။ ကိုသီတာ ရောက်နေသော နေရာက ကားတစ်စီး ပေါ်မှာပင်။ ဝဲဘက်က ကျပ်သည်။ ယာဘက်က ချောင်နေသည်။

မြို့လယ် ဆူးလေနား နီးလာလေလေ လူကပိုကျပ်လာလေဖြစ်သည်။ ကိုသီတာ ထိုင်ရသောနေရာသည် မတ်တတ်ရပ်နေသော လူများ၏ ဖင်နှင့် ကိုသီတာ့မျက်နှာ မထိရုံတစ်မယ် ကျန်တော့သည်။ ချွေးနံ့၊ အရက်နံ့၊ မိတ်ကပ်နံ့၊ ပေါင်ဒါနံ့၊ ရေမွှေးနံ့ အနံ့ပေါင်းစုံ လှိုင်နေသည်။

ကိုသီတာနှင့် မျက်စောင်းထိုးနေရာလောက်တွင် ရုံးသမား ဖြစ်ဟန် တူသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ထမင်းချိုင့်များ၊ တိုလီမိုလီများထည့်ထားသော ကြိမ်ခြင်းကို ကိုင်ထားသည့် လက်က တစ်ဖက်၊ မိုးစိုသောထီးကိုကိုင်ကာ ခုံတန်းကိုပါ ကိုင်ထားသောလက်က တစ်ဖက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့သောကြောင့် ကိုသီတာက လူကို အကဲခတ်ကာ . . .

“ခြင်းကလေးကို ကျွန်တော်ကိုင်ပေးထားရမလား”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ”

ကားပေါ်တွင် မတ်တတ်ရပ်၍ ကိုင်စရာ တွယ်စရာများသောလူများကို ကိုသီတာ မည်သူမဆို ပစ္စည်းများကို ပေးနေကျ ဖြစ်သည်။ လူတိုင်းတော့ မပြောရဲ့။ အသက်ခပ်ငယ်ငယ် မိန်းကလေးများဆိုလျှင် ပိုသတိထားရသည်။ ကိုယ်က ဓေတနာနှင့် ကိုင်ပေးချင်ပေမယ့် သူတို့မျက်နှာအကြည့်များက စိတ်ထဲက သိပ်မတွေ့။

ထို့ကြောင့်လည်း ယခု ကိုသီတာရှေ့မှ အမျိုးသမီးကို အကဲခတ်လိုက်တော့ အသက်(၃၀)ခန့် အိမ်ထောင်ရှိပုံရသော အမျိုးသမီးဟု မှန်းဆမိသည်။ ထို့ကြောင့် ကူညီလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

နောက်တစ်ခါ ဘောတနူးလတံတားကြီးပေါ်တွင် ရောက်နေသောကြောင့် သန့်လျှင်သွားညှော်သူများ ဖြစ်မည်ဟု မှန်းဆမိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကားက မှတ်တိုင်ပေါင်းစုံတွင် ရပ်ကာ တစ်မှတ်တိုင်ပြီး တစ်မှတ်တိုင် လူတင်ချလုပ်ပြီးနောက် ကိုသီတာ ကားအပြင်ဘက်ကို သတိထားမိလိုက်သော အခါ အလင်းရောင်မရှိတော့ဘဲ မှောင်ရိပ်ပင် ပျိုးနေပြီ။

တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းလာသော ကိုသီတာတစ်ယောက် ကားပေါ်တွင် အိပ်ငိုက်ပါတော့သည်။ ဖျတ်ခနဲ သတိရ၍ ကြည့်လိုက်သောအခါ ရန်ကုန်-သန်လျင် တံတားကြီးပေါ်ကို ကားက ဖြတ်နေပြီ။ ထို့နောက် ဆွဲခြင်းကို ရင်ဘတ်တွင်ပိုက်ကာ ကိုသီတာ အိပ်ငိုက်သွားပြန်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က မိမိပိုက်ထားသော ဆွဲခြင်းကို ဆွဲလိုက်သလို သတိပြုမိ၍ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆွဲခြင်းပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးက သူ ကားပေါ်မှဆင်းတော့မည်ဖြစ်၍ သူ ဆွဲခြင်းကို ပြန်ယူနေတာမို့ တိုသီတာပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပဲနော်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့”

ကားက ဈေးအနောက်ဘက်တွင်ရပ်ရန် နီးလာသောအခါ ဆွဲခြင်းပိုင်ရှင် အမျိုးသမီးလည်း ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဆွဲခြင်းကို ကြည့်ကာ . . .

“ဟောတော့ ပိုက်ဆံအိတ်ခေါ်တော့ဘူး”

သူ့အသံကြောင့် ဘေးကလူများ အာရုံစိုက်လာကြကာ သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“ရှာကြည့်ပါဦး”

“သေချာရဲ့လား”

“ခါးပိုက်နှိုက်ခံချင်ပြန် တူတယ်”

“ခါးပိုက်နှိုက်ဆီ ချတာ”

“နို့ကဲပြီးလို့ ဆင်းသွားရောပေါ့”

“နည်းတောင်နည်းသေး”

“ဂရုစိုက်မှပေါ့”

“ရဲစခန်းကို မောင်းဟေ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေသံနှင့်အတူ ကားကရပ်လိုက်သည်။ စပယ်ယာက ကားပေါ်မှလူများ တစ်ယောက်မှ မဆင်းရန်ပြောကာ ကားတံခါးကို ပိတ်ထားလိုက်သည်။

“ကဲကဲ အစ်မကြီး ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်တာ သေချာတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ။ သေချာပါတယ်။ ခြင်းထဲမှာ ရှာကြည့်ပြီးပြီ၊ မတွေ့ဘူး”

“ဒါဆိုရင် ရဲစခန်းကိုမောင်းဟေ့”

ရဲစခန်းနှင့်နီးသောကြောင့် သိပ်မကြာခင် ရဲစခန်းရှေ့ကို ရောက်လာသည်။

စပယ်ယာက ဆင်းပြီး ရဲစခန်းထဲကို ဝင်သွားတာ ပြန်ထွက်လာသည်နှင့် ရဲအမှုထမ်း သုံးဦးက ကားဆီကိုရောက်လာသည်။ တစ်ယောက်က . . .

“ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်တဲ့ အစ်မကြီး အရင်ဆုံး ဆင်းခဲ့ပါ”

အောက်ရောက်သောအခါ . .

“အစ်မကြီး ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်တာ သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်၊ ကျွန်မအကုန်ရှာပြီးပြီ”

“အိတ်ထဲမှာ ငွေဘယ်လောက်ပါသလဲ”

“သိပ်မများပါဘူး၊ သုံးသောင်းလောက်ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ဘယ်လိုအိတ်မျိုးလဲ”

“သားရေအိတ် အညိုလေးပါ။ တစ်ထွာလောက် ရှိလိမ့်မယ်”

“ပျောက်တာ ဘယ်တော့မှ သိတာလဲ”

“ဈေးအနောက်မှာ ကားရပ်တော့ ကားပေါ်ကဆင်းခါနီးမှာ သတိပြုမိလာ”

“ဆွဲခြင်းထဲမှာ ထည့်ထားတယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“နို့ကဲတာ သတိထားမိလိုက်လား”

“မသိလိုက်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ . . .”

“ဘာဖြစ်သလဲ ပြောပါ”

“ဆွဲခြင်းက ကျွန်မ ကိုင်မထားဘူး၊ ကားပေါ်က လူတစ်ယောက်ကို ကိုင်ခိုင်းထားတာ”

ဗုဒ္ဓေါ အခုမှ သူတို့ပြောနေသော စကားများကို ထိုင်နားထောင်နေသည့် ကိုသီတာ ခေါင်းကြီးသွားသည်။

“အဲဒီလူ ဘယ်သူလဲ၊ သွားခေါ်လိုက်ပါ”

ထိုအမျိုးသမီး မခေါ်ခင် ကိုသီတာ ကားပေါ်က ဆင်းလာခဲ့သည်။

“ဆွဲခြင်းကိုင်ပေးထားတာ ကျွန်တော်ပါပဲ”

“ဒီဆွဲခြင်းထဲက ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်တာ ခင်ဗျားသိလား”

“မသိပါဘူး”

ထိုအချိန်တွင် အိတ်ပိုင်ရှင်အမျိုးသမီးနှင့် ရဲအမှုထမ်းတစ်ယောက်တို့ တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် တစ်နေရာတွင် ပြောနေကြရင်း ကိုသီတာကိုလည်း ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နှင့် အကဲခတ်နေကြသည်။

“ကဲ ကဲ . . . ကားပေါ်ကလူတွေကို မရှာခင် အစ်မကြီးကို တစ်ခုမေးမယ်၊ အစ်မကြီး ပိုက်ဆံအိတ် ပျောက်တာ ခါးပိုက်နှိုက်ခံရတယ်လို့ ယူဆသလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဆိုရင် ဒီကားပေါ်မှာ အစ်မကြီး မသင်္ကာဘာ ဘယ်သူရှိသလဲ၊ ပြောပါ”

“သူ့ကိုပါ”

“ဗျာ”

ကိုသီတာ အံ့ဩသွားသည်။ ထိုအမျိုးသမီးက ကိုသီတာကို လက်ညှိုးထိုးပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကိုသီတာ ထူပူသွားသည်။ ရှက်လည်းရှက်၊ အံ့ဩလည်း အံ့ဩသွားသည်။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ရှာမယ်”

ရဲနှစ်ယောက်က ကိုသီတာ၏ ပါလာသောပစ္စည်းများကို ကြည့်သည်။ ရှာကြရင်း တစ်ယောက်ကမေးသည်။

“အစ်မကြီးက သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့ မသင်္ကာရတာလဲ”

“အရင်လဲ အဲဒီလိုဖြစ်ဖူးတယ်၊ ပစ္စည်းကိုင်ပေးထားမယ်ဆိုပြီး ပြန်လဲယူရော ပိုက်ဆံအိတ် ပါမလာတော့ဘူး၊ အဲဒီလို ဖြစ်ဖူးတော့ ကိုင်ပေးမယ်ဆိုရင် ကြောက်နေတာ၊ အခုလဲ အဲဒီလူက ကားပေါ်မှာအိပ်ပိုက်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ယူထားတယ် ထင်လို့”

ကိုသီတာထံမှ ဘာမှ မတွေ့သောကြောင့် ရဲစခန်းရှေ့ မီးရောင်အောက်တွင် ကားပေါ်က လူများကို တစ်ယောက်ချင်းဆင်းစေ၍ ကားတစ်စီးလုံး ရှာကြသည်။ ရဲမှ မသင်္ကာစရာလူလည်း မတွေ့။ ခါးပိုက်နှိုက်ဟု ထင်ရသည့် လူလည်း မပါ။

တစ်ယောက်က ကိုသီတာ၏ အိတ်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများ၊ မှတ်ပုံတင်များကို ကြည့်ရင်း ကတ်ပြားတစ်ခုကို တွေ့သောအခါ . . .

“နောင်ကြီးက စာရေးဆရာလား”

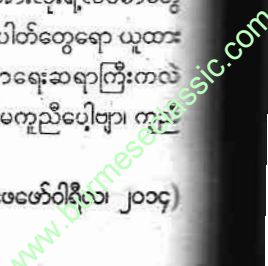
“ဟုတ်ကဲ့”

ထိုအခါ ပိုက်ဆံအိတ်ရှင် အမျိုးသမီးက ကိုသီတာအား အံ့ဩဟန်ဖြင့် ကြည့်သည်။

ရဲအဖွဲ့ဝင်များက ကိုသီတာအား ၎င်းတို့တတ်ကျွမ်းသည့် မေးခွန်းများ မေးပြီးသည့်နောက်တွင် ကိုသီတာအား ပိုက်ဆံအိတ်နှိုက်မည့်သူ မဟုတ်မှန်း သဘောပေါက်သွားကြသည်။

သို့သော်လည်း ခရီးသည်များ၏ အကြည့် အာရုံကတော့ ကိုသီတာအပေါ်တွင် ကြည်လင်ပုံမရသေး။

“ကဲ ကဲ အားလုံးရဲ့လိပ်စာတွေရော၊ မှတ်ပုံတင်နံပါတ်တွေရော ယူထားပြီးပါပြီ၊ ဒီက စာရေးဆရာကြီးကလဲ နောက်ကို အရမ်းမကူညီပေါ့ဗျာ၊ ကုန်း

ပြီး ခုလိုဖြစ်သွားတော့ မကောင်းဘူးပေါ့၊ နောက်လဲ ခရီးသွားရင်း အိပ်ငိုက်တာ သတိထားပေါ့၊ စာရေးဆရာကြီးရဲ့၊ ဆရာကြီးရဲ့ အိတ်က ပိုက်ဆံတွေ ပါ မသွားတာဘဲ တော်သေးတယ်၊ နှိုက်တဲ့ သူက နှိုက်ပြီး မှတ်တိုင်တစ်ခုခုမှာ ဆင်း သွားရောပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အစ်မကြီးလဲ စိတ် မပူပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အဆက်အသွယ် တွေနဲ့ မိအောင်ဖမ်းပေးပါမယ်၊ အားလုံး ပဲ သွားနိုင်ပါပြီ”

ခရီးသွားများ၏ အမြင်ကတော့ ကြည်လင်သလား၊ မကြည်လင်သလား တော့ မသိ။ ကိုသီတာကတော့ တော် တော်ရှက်နေသည်။ တွေးမိပြီး ညဘက် တောင် အိပ်မရ။

*

ထိုအဖြစ်အပျက်မျိုးကြုံပြီး တစ် လလောက်အကြာတွင် ဖြစ်သည်။

ကိုသီတာသည် ပန်းဆိုးတန်း စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှ ဆင်းလာပြီး ရန်ကုန်-သန်လျင် ကားဂိတ်သို့သွားရန် ပန်းဆိုးတန်းနှင့် မဟာဗန္ဓုလလမ်း မီးပွိုင့် မှဖြတ်အကူး လမ်းအလယ်တွင် အမျိုး သမီးတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့သည်။

ကိုသီတာ မှတ်မိသည်။
သူကလည်း မှတ်မိသည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက်က ပိုက်ဆံအိတ် ခါးပိုက်နှိုက်ခံရ၍ ကိုသီ တာအား စွပ်စွဲသော အမျိုးသမီး၊ ဘယ် မေနိုင်ပါ့မလဲ။

သူက ...

“ဟာ ... ဆရာ အတော်ပဲ၊ ဆရာကို တွေ့ချင်နေတာ၊ ဆရာကိုလဲ တောင်းပန်မလို့ပါ၊ ခဏလောက်ရပါ တယ်နော်၊ ပလက်ဖောင်းပေါ်ရောက်မှ ကျွန်မ ရှင်းပြပါမယ်”

ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့ ရောက် သောအခါ ...

“လာ ဆရာ၊ ဟိုရွှေမှာ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိတယ်၊ ကျွန်မ တိုက်ပါ

မယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာ့ကိုလဲ ရှင်းပြချင် လို့ပါ”

“ဒီတစ်ခါလဲ ရဲလက်အပ်ဦးမလို့ လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာ၊ အဲဒီ အကြောင်း ကျွန်မ ရှင်းပြမလို့ပါ”

နီးရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ကြပြီး လက်ဖက်နှင့်မုန့်များ မှာ ပြီးသောအခါ ...

“ဒီလိုပါ ဆရာ၊ ဟိုတစ်လောက ကားပေါ်မှာဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ ကျွန်မ တောင်း ပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မကလဲ အဲဒါမျိုး တစ်ခါခံရဖူးတော့ ကားပေါ်က ဆင်း ခါနီး ပိုက်ဆံအိတ် ကြည့်လိုက်တော့ မတွေ့တာနဲ့ ပူထူသွားပြီး ခါးပိုက်နှိုက် ခံရတယ် ထင်လိုက်တာ၊ ပိုဆိုးတာက ကျွန်မကို ကူညီတဲ့ဆရာကို စွပ်စွဲတာ ပဲ၊ ဆရာကို စာရေးဆရာမှန်းလဲ မသိ လို့ပါ၊ နောက်မှ သူများပြောမှ ဆရာ ကလောင်နာမည် သိရတော့ ဆရာစာ တွေ ကျွန်မ အများကြီးဖတ်ဖူးတာပဲ၊

အဲဒီနေ့က ကျွန်မ ပိုက်ဆံအိတ် မပျောက်ပါဘူး၊ ရုံးက သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်ရဲ့ခြင်းထဲမှာ ပါသွားတာ၊ ကား ပေါ် အတူတက်လာတုန်းက ကားခကို သူပေးတော့ စပယ်ယာက မအမ်းနိုင်လို့ ကျွန်မခြင်းထဲက အိတ်ထဲမှာအနပ်လေး တွေရှိတော့ ကျွန်မက လက်မအားလို့ သူကယူပေးပြီး သူခြင်းထဲကို မေ့ပြီး ထည့်လိုက်တာ၊

နောက်နေ့ ရုံးတက်မှ သူက ပိုက်ဆံအိတ် ပြန်ပေးတော့ ကျွန်မလဲ အဖြစ်မှန်ကို သိသွားတာ၊ အဲဒီကတည်း က ဆရာ့ကို အားနာလိုက်တာ၊ တွေ့ရင် တောင်းပန်မလို့ပါ၊ ဆရာ ကျေနပ်ပါ နော် ဆရာ၊ ကျွန်မ ရှိခိုးပြီးတော့ တောင်းပန်ရမလား”

သူက တကယ်ခွဲခွဲရန် နေရာက ထလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကိုသီတာက ...

“ဟာ နေပါစေ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ လူ မြင်လို့ မကောင်းပါဘူး၊ ကျွန်တော်

ကျေနပ်ပါတယ်၊ အခုလို တောင်းပန် တာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

“ကျွန်မ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်၊ အဲဒီနေ့က ဆရာတော်တော်ရှက်မှား ဆရာနေရာမှာ ကျွန်မဆိုရင် မျက်နှာ ဘယ်လိုထားရမှန်းတောင် မတွေးတတ် တော့ဘူး၊ ကဲ... မုန့်လဲစားပါ၊ လက် ဖက်ရည်လဲ သောက်ပါ ဆရာ”

သူက ရန်ကုန်ထဲက ဌာနတစ်ခု မှ ဝန်ထမ်းဖြစ်ကာ အောင်ချမ်းသာရပ် ကွက်မှာ နေသည်။ ကိုသီတာက သန် လျင်မြို့ထဲမှာ။ သူ သန်လျင်ကိုရောက် တာလည်း မကြာသေး။ မန္တလေးကနေ ပြောင်းလာကြသည်ဟု သိရသည်။ ယောက်ျားအလုပ်ပြောင်းရာသို့ မိန်းမ က လိုက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ဖက် ရည်ဆိုင်မှာ တွေ့ရာလေးပါး ပြောကြပြီး ကိုသီတာတို့ လမ်းခွဲလိုက်ကြသည်။

ကားပေါ်တွင် အမြင်မတော် လျှင် ကူညီနေကျဖြစ်သော ကိုသီတာ တစ်ယောက် ဒီတစ်ခါတော့ သင်ခန်းစာ ရသွားပြီ။

မည်သို့ဆိုစေ ကိုသီတာအတွက် အရှုံးထဲက အမြတ်ဖြစ်သော ငွေစရာ ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်လည်း ရသွားပြန်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

(လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ကျော်က ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ခံစား ရေးဖွဲ့ပါသည်။)

□ ဇော်မြင့်စား၊ (ဗြိတိသေ့)

www.burmeseclassic.com

“ဟင်း.. မွေးရကျိုး မနပ်လိုက် တဲ့ သမီး၊ မိဘကို ဘာများမှတ်နေသလဲ မသိဘူး၊ ပြန်ခံပြောလိုက်တာများ သူမှ အသိ သူမှ အတတ်၊ မိဘက မွေးကျွေး ပြုစုထားလို့ ဒီအခြေအနေ ဖြစ်လာတာ၊ ကျေးဇူးတင်ရကောင်းမှန်း မသိတဲ့အပြင် ကျေးဇူးတန်းလိုက်သေး ကြည့်နေလိုက် စမ်းပါ၊ မကြာခင် သင်း ဝင့်မလည်ဘူးဆို ငါ့ ပြောချင်သလိုပြော”

“အလကားဟာတွေ ဒီလိုဟာ တွေနဲ့ ဆက်နေ ငါ့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ၊ မေတ္တာ စေတနာထားနေလဲ အပိုပဲ၊ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ပြတ် ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်မှ၊ အားလုံးကို သံယောဇဉ်ဖြတ်ပြီး ငါ့နောက်ပါတဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်တော့မယ်၊ ငါ့ဘဝနဲ့ ငါ အေးအေးချမ်းချမ်းပဲ နေတော့မယ်”

ဒေါ်အေးဟန် တစ်ယောက် တကွတ်တကွတ်နှင့် ရေရွတ်ပြောဆိုရင်း မြို့ဦးဘုန်းကြီးကျောင်းရှိရာသို့ ဦးတည် ကာ လျှောက်သွား၏။ အဝတ်အစား သုံးလေးစုံခန့် ထည့်ထားသော အိတ် တစ်လုံးကိုလည်း လက်တစ်ဖက်မှ ဆွဲ ထားလိုက်သေးသည်။

မြို့ဦးကျောင်း ဆရာတော်ကြီး ဦးဥတ္တမ ဆိုသူက တခြားမဟုတ်။

ဒေါ်အေးဟန်၏ မောင်အငယ် ဆုံးလေး ဖြစ်၏။

မိဘနှစ်ပါး ကွယ်လွန်တော့ ဒေါ် အေးဟန် အသက်က သုံးဆယ်ကျော်ရှိ သာရှိသေးသည်။ မောင်နှစ်ယောက်နှင့် ညီမငယ်လေးအား အစ်မကြီးတော့ အမိအရာဆိုသည်စကားနှင့်အညီအထူး ဝရစိုက်ကာ ပြုစုစောင့်ရှောက်၏။

သို့သော်လည်း လောကတွင် ရှိရှိသမျှ သတ္တဝါအားလုံး နေရဖို့က ရှိနေသေးသရွေ့သာ အသက်ရှင်သန် လှုပ်ရှားခွင့် ရှိသည်။ ကံကုန်သည့် တစ်နေ့မှာတော့ လာလမ်းကိုမလွဲမသွေ ပြန်ကြရသည်သာ။

ဒေါ်အေးဟန် ဝရစိုက် ပြုစု စောင့်ရှောက်သည့်ကြားကပင် မောင်

တစ်ယောက်နှင့် ညီမတို့ ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်ကာ သေမင်းခေါ် ရာနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ရလေ တော့သည်။

တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန် တော့သည့် မောင်အငယ်ဆုံးလေး မောင်မြင့်ဦးကို ကြည့်ပြီး ဒေါ်အေးဟန် အတော်ပူပန်သောက ဖြစ်နေ၏။

ကွယ်လွန်သွားကြသည့် မောင် နှင့် ညီမလို ရောဂါဆိုးတွေဖြစ်ကာ သေမင်းခေါ် ရာ ပါသွားမည့်အရေးအား တွေးပြီး သောကရောက်နေ၏။

နောက်ဆုံးတော့ လူ့ဘောင် လူ လောကတွင် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ သောက ဒုက္ခတွေ တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ကာ နေရ ခြင်းထက် သာသနာ့ဘောင်တွင် ငြိမ်း အေးစွာ ရှိနေခြင်းက ပို၍ကောင်းသည်

ဟု နှလုံးပိုက်ကာ မောင်ဖြစ်သူအား သာသနာ့ဘောင် သွတ်သွင်းပေးလိုက် ၏။

မိဘများ၏ အမွေအနှစ် ဖြစ် သော ခြံင်းကျယ်ကြီးနှင့် နှစ်ထပ်အိမ် ကြီးကို ရောင်းချကာ သူတစ်ယောက် နေသာရုံ အိမ်လေးတစ်လုံး ဝယ်လိုက် ၏။ ပိုငွေများကိုတော့ မောင်မြင့်သူ ဘုန်းတော်ကြီး သီတင်းသုံးရန်အတွက် ကျောင်းတစ်ဆောင်ဆောက်ကာ သူ လိုက်လေသည်။

မောင်ဖြစ်သူကလည်း ပါရမီ ဖြစ် ၏။ သာသနာ့ဘောင်တွင် မွေ့လျော်

www.burmeseclassic.com

ဆောင်ကြား သစ္စာဦး (လေယျာမြေ)

ပြီး ယခုဆိုလျှင် သက်တော် (၅၅) ဝါတော် (၃၅) ဝါရှိပြီဖြစ်သော ကျောင်း ထိုင်ဆရာတော်ကြီး ဦးဥက္ကမဖြစ်၍ နေ လေပြီ။

ဒေါ်အေးဟန် ကိုယ်တိုင်သည် ပင် မြေး သုံးယောက်တို့၏ အဘွား အသက် (၆၀)ကျော်၊ (၇၀)နီးပါး အရွယ် အဘွားအိုဘဝရောက် နေပြီ ဖြစ်၏။

ခင်ပွန်းသည် ဆုံး ပြီးကတည်းက သား သမီး လေးယောက် ရှိသည့်အနက် အငယ် ဆုံးသမီး၊ သမက်နှင့်(၃) နှစ်အရွယ်မြေးငယ်လေး ဖိုးကစ် တို့ကို ဒေါ်အေး ဟန် အိမ်တွင် လာနေစေ၏။

မောင်ဖြစ်သူက ကျင့်ဝတ် သိက္ခာနှင့်ပြည့်စုံပြီး အများကြည် ညိုလေးစားခံ ကျောင်းထိုင် ဆရာ တော်ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်၍နေသော်လည်း အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်အေးဟန်ကတော့ ယခုအချိန်ထိ ဘုရားရိပ် ဗာရားရိပ် ခိုလှုံဖို့ စိတ်ကူးမရှိသေး။ သားသမီး မြေးတစ်စုနှင့် ပျော်လိုက်ပါးလိုက်၊ စိတ် တိုင်းမကျလျှင် အော်လိုက် ဟစ်လိုက် နှင့်ပင် သူ့လက်ရှိဘဝကို အလွန်အလွန် ခင်တွယ် ပျော်မွေ့၍နေ၏။

ဒီသား ဒီသမီး ဒီမြေးတို့နှင့် ခွဲခွာနေဖို့များ ယောင်လို့တောင်စဉ်းစား မိလိမ့်မည် မထင်။

ဟော... နေ့ခင်းကတော့ ဒေါ် အေးဟန် သမီးဖြစ်သူ မြင့်မြင့်ရီနှင့် ခွန်း ကြီး ခွန်းငယ် စကားများ၏။

စကားများရသည့် အကြောင်းကတော့ မြေးငယ်လေး ဖိုးကစ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ရခြင်းပင်။ ထမင်း စားသောက်ပြီး၍ ဒေါ်အေးဟန် တစ်ယောက် အိမ်ရှေ့ခူတင်ပေါ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး လဲလျောင်းကာ အနားယူနေ၏။ မြေးလေး ဖိုးကစ်ကတော့ ခူတင်ပတ်ချာလည် ပြေးလွှားခုန်ပေါက်ကစားလိုက်၊ ခူတင်ပေါ်ရှိ ဘွားအေကြီးအပေါ် ဖက်တွယ်တက်လိုက်နှင့်ချာလပတ် ယမ်းအောင် ဆော့ကစားနေလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့လမ်းမဆီမှ တကြော်ကြော်ဟစ်အော် ရောင်းနေသော ဆီးသီးသည် ကောင်မလေးကို ဖိုးကစ် တွေ့မြင်သွားပြီး ဘွားအေ ဖြစ်သူကို ပူဆာ၏။

“ဘွားဘွားကြီး ဂျီးတီးစားမယ် ဂျီးတီး”

“ဟေ ဘာလဲမြေး ဘာစားချင်လို့လဲ”

“ဂျီးတီးလေ ဟိုမှာ အဲဒီဂျီးတီး စားမယ် ဝယ်ပေး”

“ဪ ဆီးသီးစားချင်လို့လား မြေးက၊ ဟေ့ ဆီးသီးသည် လာဦး”

မြေးငယ် ပူဆာသမျှ ဘယ်သောအခါမှ ငြင်းဆန်လေ့ မရှိသည့် ဒေါ်အေးဟန်က ယခုလည်း မြေးငယ် ဆန္ဒအတိုင်း ဆီးသီးသည်လေးကို လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

ဆီးသီးသည်မလေး ဒေါ်အေးဟန်ခေါ်သံကြောင့် ခြံဝင်းထဲ လှမ်းဝင်လာလေသည်။ ခေါင်းပေါ်မှ ဗန်းထဲတွင်တော့ ကြက်ဥနီးနီးလောက်ရှိသော စားချင့်စဖွယ် ဆီးသီးလုံးကြီးများကို တွေ့ရ၏။ ဒေါ်အေးဟန် တစ်လုံး ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဘယ်လို ရောင်းသလဲဟဲ့ . . . ဒီဆီးသီးက”

“ဆယ်လုံး ငါးရာနဲ့ယူ အဒေါ်”

“ဘာလုပ်မှာလဲအေ ဆယ်လုံးကြီးများတောင်၊ ကလေးစားမယ်ဆိုလို့ ဝယ်တာ၊ ငါးလုံး နှစ်ရာထားလိုက်”

“နှစ်ရာတော့ မရပါဘူး၊ အဒေါ်ရယ်၊ ဆီးသီးတွေကိုလည်း ကြည့်ပါဦး၊ ကျွန်မမို့ ဒီဈေးရောင်းတာ တခြား ဈေးသည်တွေ ဘယ်ရောင်းမလဲ ဒီဈေးနဲ့”

“ကဲ ဒါဆိုလဲ တစ်လုံးတော့ အပိုပေးအေး၊ ရော့ ဒီမှာ နှစ်ရာငါးဆယ်”

ဈေးဆစ်မရသည့်အဆုံး ဆီးသီးတစ်လုံး မရ အရ အပိုတောင်းကာ ဒေါ်အေးဟန် ဆီးသီးနှစ်ရာငါးဆယ်ဖိုး ဝယ်လိုက်၏။ နှစ်ရာတန် တစ်ရွက်၊ တစ်ရာတန် တစ်ရွက် ပေးလိုက်သည့် အတွက် ဆီးသီးသည်လေးက ငါးဆယ်တန် ခပ်နွမ်းနွမ်းတစ်ရွက် ပြန်အမ်းလေသည်။

“ပေး ပေး တားတားကိုပေး၊ ပိုက်ကျ တားတားယူမယ်”

ဈေးသည် ပြန်အမ်းသည့် ငါးဆယ်တန်လေးက ဒေါ်အေးဟန် လက်ထဲတောင် မရောက်လိုက်ရ။ ဖိုးကစ်လေးက ဆတ်ခနဲဆွဲယူလိုက်၏။

ဆီးသီးလုံးကြီးများကို အားပါးတရ ကိုက်စားလိုက်၊ ငါးဆယ်တန် ငွေစက္ကလေးကိုလိပ်ပြီး ဝီစီမူတ်သလို မူတ်ကာဆော့ ကစားလိုက်နှင့် ဖိုးကစ် တစ်ယောက် အပျော်ကြီး ပျော်နေလေသည်။

ဘယ်လောက်မှတောင် မကြာလိုက်။ စားသောက်ထားသော ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြောသူတ်သင်ပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှ ထွက်လာသော မြင့်မြင့်ရီတစ်ယောက် ငွေစက္ကနွမ်းနွမ်းကြီးလိပ်ကာ ပါးစပ်ဖြင့် မူတ်၍ ဆော့ကစားနေသော သားဖြစ်သူကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် အမြန်ပြေးလာ၏။ နောက် ဖိုးကစ်ပါးစပ်ဖြင့် မူတ်နေသော ငွေစက္ကလိပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ရင်း မိခင်ဖြစ်သူကို လှမ်းပြောလေသည်။

“အမေ ဒီမှာ အမေ့မြေးပိုက်ဆံအစုတ်ကြီး လိပ်ပြီး ပါးစပ်နဲ့မူတ်နေတာ မမြင်ဘူးလားဟင်”

“မြင့်သားပဲ အဲဒါ ဘာဖြစ်တုံး၊ သူ့ဘာသာ ဆော့နေတာပဲ ဥစ္စာ”

“အမေကလဲ သူ့ဆော့တိုင်း ကြည့်နေရသလား၊ ပိုက်ဆံအသစ်ဆိုတော်သေး၊ အခုတော့ စုတ်ပြတ်လို့ ပြီးတော့ ကူးစက်ရောဂါသည်တွေ ကိုင်မထားပါဘူးလို့ အမေ ပြောနိုင်လို့လား”

“အောင်မယ်လေး ကြီးကျယ်လိုက်ပါ မြင့်မြင့်ရီရယ်၊ ဒီလိုသာကူးစက်တတ်မှဖြင့် တစ်လောကလုံး ရောဂါသည်တွေချည်း ဖြစ်ကုန်တော့မပေါ့ဟဲ့ ဒါလေးများ ရေးကြီးခွင့်ကျယ်လုပ်လို့အေး၊ နင်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကများ ဒီထက်တောင် ပိုဆိုးသေး”

“အဲဒါပဲလေ အမေတို့က ဘာဗဟုသုတမှမရှိဘဲကိုး၊ သမီးတို့ ဘယ်လိုဆော့ဆော့ လက်ပိုက်ကြည့်နေတာမို့၊ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ရောဂါတွေက တစ်ဇိုးပြီး တစ်ဇိုးဖြစ်နေတာ အမေရဲ့၊ ဒီလိုစုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ပိုက်ဆံမှာ ရောဂါပိုးတွေ ဘယ်လောက်ပါလိမ့်မလဲဆိုတာ အမေသိလား၊

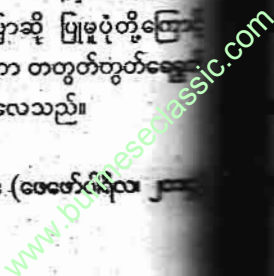
ပြီးတော့ ကြည့်ပါဦး၊ ကလေးထိုဆီးသီးတွေ ကျွေးနေတယ်၊ အမေ့မြေးညတုန်းက ချောင်းတယွပ်ယွပ် ဆိုးနေလို့ ဆေးတိုက် ထားရတယ်လေ၊ ဒါဆို သိရက်သားနဲ့ ဘာလို့ ကျွေးရတာလဲ အမေရဲ့”

“ဟဲ့ ဒါ အဖိုးနည်း အိုးကွဲ ဆီးသီး မဟုတ်ဘူးအေး၊ တစ်လုံး ငါးဆယ်တောင်ပေးထားရတာ၊ ဆီးသီးအကောင်စား ချောင်းမဆိုးဘူး”

“မဆိုးဘဲ နေမလား အမေရဲ့ ဆီးသီးပါဆိုနေမှ ဘယ်ဆီးသီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် အနည်းနဲ့အများတော့ ချောင်းဆိုးမှာပဲ ရော အမေ့ဆီးသီးအကောင်းစား အပဲစား၊ ကလေးတော့ မကျွေးပါနဲ့”

မြင့်မြင့်ရီက ပြောပြောဆိုဆို သူ့သားငယ်ကို ရေစည်ပိုင်းရှိရာ ဆွဲသွားကာ ပါးစပ်ဆေးပေးနေ၏။

ဒေါ်အေးဟန်မှာတော့ သမီးဖြစ်သူ၏ ပြောဆို ပြုမူပုံတို့ကြောင့် ဒေါ်သူပုန်ထကာ တတွတ်တွတ်နေကာ ပြောဆို၍နေလေသည်။

နောက်ဆုံး သူ့အဝတ်အစား တချို့ အိတ်ထဲထည့်ပြီး အိမ်မှ ထွက် ယာလိုက်၏။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး လည်း သမီးအပေါ် မကျေနပ်သမျှ တစ်ကိုယ်ကြားသာရုံ မရပ်မနား ပြော ဆိုနေလိုက်သေး၏။

“ဒီတစ်ခါတော့ ပြီးပြီ ငါ့ဆုံးဖြတ် ချက်ကို ခိုင်ခိုင်ချလိုက်ပြီ။ ဒီကောင်မ ဘယ်လောက်တောင်းပန် တောင်းပန် ခရတော့ဘူး၊ အပြတ်ပဲ။ သင်းကတောင် အမေကို ကက်ကက်လန်အောင် ပြော နိုင်သေးတာ။ ငါက သမီးတစ်ယောက် ရယ်လို့ ဘာ သတ်မှတ်နေဖို့လိုတုန်း ဟင်း”

တတွတ်တွတ် ပြောဆိုရင်းက လျှောက်လာရာ မြို့ဦးကျောင်းပေါက်ဝ သို့ ရောက်လာသည့်အခိုက် ဖိနပ် တလေးအသာချွတ်ကာ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်သီတင်းသုံးသော ကျောင်း ဆီ တက်သွားလိုက်၏။

အဆင်သင့်ပါပင်။ ဝရန်တာ ညွှတ်ပြီး စကြိုလျှောက်ရင်း တရားရှုမှတ် နေသည့် ဆရာတော်ကို ဖူးတွေ့လိုက် နသောကြောင့် အဝတ်အိတ်ကြီးအသာ ခုကာ ထိုင်ကန်တော့လေသည်။

ထင်မှတ် မထားဘဲ အစ်မဖြစ် သူ ကျောင်းဒကာမကြီးကို မြင်တွေ့ ချိန်ရသည့်အတွက် ဆရာတော်မှာ အံ့ဩတကြီးဖြစ်၍ နေတော်မူသည်။

ဆရာတော် အံ့ဩမည်ဆိုလည်း အံ့ဩလောက်စရာပင်။ သူ့ကျောင်း ဒကာမကြီး ကျောင်းသို့ ရောက်မလာ သည်မှာ တစ်လလောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ အခုစဉ်မပျက် ဆွမ်းပို့နေသည်ဆိုသော် ဆည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အရောက် ဘာ၍ ပို့ခြင်းမဟုတ်။ ကျောင်းလာဖို့ အရေး အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြတာ နှုတ်တိမ်းပြီး ဆွမ်းချိုင့်ကိုတော့ ဆရာ တော်ကျောင်းမှ ကျောင်းသားလေး တောင်သံချောင်းအား လာယူစေ၏။

ယခုတော့ အခေါ်လွှတ်စရာ ဆောင်မလို။ ရှေ့မှောက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်

မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသည့်အတွက် ဆရာတော် အကြီးအကျယ် အံ့ဩသွား တော်မူခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဦးပဉ္စင်း ဘုရား”

ဒေါ်အေးဟန်က ဦးသုံးကြိမ်ချ ပြီးသည်နှင့် တစ်စုံတစ်ရာ လျှောက်ရန် အစပျိုးလိုက်၏။ ဆရာတော်ကြီးဖြစ် နေသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ဒေါ် အေးဟန်ကတော့ ယခုအချိန်အထိ ပြင် လို့မရသေး။ နှစ်ကာလ ကြာရှည်စွာ ခေါ်လာခဲ့သည့်အတိုင်း “ဦးပဉ္စင်း” ဟုသာ နှုတ်ကျိုးနေ၏။

ဆရာတော်က ဘာတစ်ခွန်းမှ မိန့်ဆိုခြင်းမရှိသေးဘဲ သူ ဒကာမကြီး လျှောက်လိုရာ လျှောက်စေဟူသော အဓိပ္ပာယ်ရှိသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့် နေတော်မူလေသည်။

“ဦးပဉ္စင်းဘုရား၊ တပည့်တော် လေ အခုတော့ဖြင့် အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုး ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး သိပြီ ဘုရား၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ကစပြီး ဦးပဉ္စင်းပြောတဲ့အတိုင်း ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ကြည့်ပြီး ကိုယ့်နောက်ပါတဲ့အလုပ် ကိုပဲ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်တော့မယ် ဘုရား”

“ဒကာမကြီး”

ထင်မှတ်မထားသည့် စကား များကို ရုတ်တရက်ကြီး ကြားလိုက်ရ သည့်အတွက် ဆရာတော်က အံ့ဩဝမ်း သာဖြစ်သွားကာ နှုတ်မှ အသံထွက်၍ ပင် ခေါ်လိုက်လေသည်။

နောက်မှ “ဟုတ်ရော ဟုတ်ပါ မလား”ဟု မယုံမချင့်ဖြင့် သူ၏ဒကာမကြီး အား ကြည့်နေတော်မူ၏။ ယုံလောက် စရာလည်း အကြောင်းမရှိ။ အစ်မဖြစ် သူ့အကြောင်း ဆရာတော်က ကောင်း ကောင်းကြီး သိထားတော်မူလေသည်။

ရဟန်းအမ ကျောင်းအမ ဖြစ် သည့် အစ်မဖြစ်သူအား အကောင်းဆုံး ကျေးဇူးဆပ်သောအနေဖြင့် သံယောဇဉ် အားလုံးကို ဖြတ်ကာ ကိုယ့်နောက်ပါ မည့် အလုပ်မျိုးလုပ်ရန် လွန်ခဲ့သည့်

ဆယ်နှစ်လောက်ကတည်းက မကြာ မကြာ အမိန့်ရှိခဲ့၏။ နေ့ရော ညပါ စိတ် ဆန္ဒရှိသည့်အချိန် အနှောင့်အယှက် ကင်းမဲ့စွာ တရားကျင့်ကြံ အားထုတ် နိုင်ရန်အတွက်လည်း ကျောင်းဝင်း၏ ထောင့်တစ်နေရာတွင် တစ်ယောက် နေသာရုံ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေး ဆောက်ပေးထားပြီးဖြစ်၏။

သို့သော်လည်း ဒေါ်အေးဟန် ကတော့ဖြင့် နေ့ညမပြတ် ကျင့်ကြံအား ထုတ်ဖို့ မဆိုထားနှင့် အခါကြီး ရက်ကြီး ဖြစ်၍ ကျောင်းသို့ ဥပုသ်သီတင်း တည် ဆောက်ရန် ရောက်လာလျှင်တောင် ဘယ်သောအခါမှ ညနေစောင်းသည် အထိမနေ။

သီလယူပြီးသည်နှင့် အကြောင်း အမျိုးမျိုးပြကာ အိမ်ပြန်သွားတတ်၏။ အိမ်ပြန်သွားပြီး ခံယူထားသည့် သီလ မကျိုးမပျက်ရလေအောင် စောင့်ထိန်း သလားဆိုတော့လည်း သားရေး၊ သမီး ရေး၊ စီးပွားရေး စသော အကြောင်း အရာများစွာတို့ကြောင့် ပျက်ရသည်က ခပ်များများပင်။

တစ်ခါတစ်ရံ ဆရာတော်ကြီးက အစ်မ ကျောင်းဒကာမကြီး၏ အခြေ အနေကိုကြည့်ပြီး အားမလို အားမရဖြစ် လာတော်မူသည့်အတွက် ကျောင်းသို့ မရ အရခေါ်ကာ တရားအားထုတ်စေ ၏။ မတတ်သာသည့် အဆုံး ဆရာ တော် နည်းပေးလမ်းညွှန်ပြပေးသော ဝိပဿနာတရားကို ကြိုးစားကာ ရှုမှတ် ပွားများနေရလေတော့သည်။

သို့သော်လည်း တခြားယောဂီ များကဲ့သို့ အာရုံတစ်ပါး စိတ်မသွားဘဲ တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ရှုမှတ်ပွားများ နိုင်ခြင်းတော့ မရှိ။

အတွေးပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်ပြီး နောက်ဆုံး ဆရာတော် အလစ်ကို ချောင်းကာ အိမ် ပြန်ပြေးတတ်သည်သာ ဖြစ်လေသည်။

တစ်မြို့လုံးရှိ ဒကာ၊ ဒကာမတို့ အပေါ်ဩဇာညောင်းပြီး ဒကာ၊ ဒကာမ

အပေါင်းတို့၏ ကြည်ညိုလေးစားခြင်းကို ခံရသော ဆရာတော်မှာ အစ်မအရင်း ခေါက်ခေါက်ကိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနှင့် မှ မခံနိုင်ရှာ။

နောက်ဆုံး ဥပေက္ခာပြု၍ နေလိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးခါမှ သူ့စိတ်နှင့်သူ ကျောင်းသို့ ဆိုက်ဆိုက် မြိုက်မြိုက်ရောက်လာရုံသာမက အမြင်မှန်ရပြီး ဘာသာရေးအလုပ်ကို ကြိုးစားအားထုတ်ပါတော့မည်ဟု လျှောက်လိုက်သည်ဆိုတော့ ဆရာတော်ကြီးမှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရလွန်းစွာဖြင့် ဒကာမကြီးဟု တစ်ခွန်းသာခေါ်ပြီး ဘာစကားကိုမှ ဆက်၍ မပြောနိုင်တော့လောက်အောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။

“ဦးပဉ္စင်းပြောခဲ့တာတွေများ မှန်လိုက်လေဘုရား၊ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေ စောင့်ရှောက်နေရတာ ကြည့်ရှုနေရတာ ဘာအကျိုးမှကို မရှိပါဘူး။ သစ်ခြောက်ပင် ရေလောင်းနေရသလို ပါပဲ ဘုရား။

တပည့်တော်ဖြင့် လေကုန်သွားတဲ့ အချိန်တွေ နှမြောလွန်းလို့ ဦးပဉ္စင်း စပြောကတည်းကသာ ဒီသား ဒီသမီး ဒီမြေးတွေ သံယောဇဉ်ဖြတ်ပြီး ကိုယ်လုပ်သင့်တဲ့ အလုပ် ကြိုးစားလုပ်ခဲ့မယ် ဆိုရင် အခုချိန် အတော်ခရီးရောက်နေလောက်ပြီနော် ဘုရား”

“အခုလဲ နောက်ကျပြီ မဆိုနိုင်ပါဘူး ဒကာမကြီးရယ်၊ ဘုရားအလုပ် တရားအလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ ဘယ်အချိန် ဘယ်ကာလပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်တဲ့ အချိန်တိုင်းဟာ အကောင်းဆုံး အမွန်မြတ်ဆုံးပါပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒကာမကြီး တကယ် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးသွားပြီလား”

“အို ပြီးပြီဘုရား၊ စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးပြီ၊ အပြတ်ကို ဖြတ်ပြီးပြီ”

“အင်း လွယ်တော့ မလွယ်လှဘူး ဒကာမကြီးရဲ့၊ ကြိုးတကာကြိုးတွေထဲမှာ သံယောဇဉ်နှောင်ကြီးဆိုတာ ဖြတ်နိုင်ဖို့ အခက်ဆုံးပဲလေ၊ တစ်ခါတည်း အပြတ်ဖြတ်လို့လဲ မလိုသေးပါဘူးလေ။

ဘာသာရေးအလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်ရင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့မှ . . .”

“ဦးပဉ္စင်းက တပည့်တော်ကို မယုံတာလား၊ တပည့်တော်ရဲ့ စိတ်ကို တပည့်တော်အသိဆုံးပါဘုရား၊ သံယောဇဉ် မဖြတ်နိုင်တဲ့ အချိန်တွေတုန်းက ဦးပဉ္စင်း မောအောင်ပြောတာ တောင် ရခဲ့လို့လား ဘုရား၊ အခုတော့ တပည့်တော် သိပြီ၊ သားတွေ သမီးတွေ မြေးတွေဆိုတာ တကယ်တော့ မီးတွေပဲကိုး ဘုရား။

ဒီမီးတွေ လောင်မြိုက်ပြီး ပူလောင်တဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာတွေ မခံစားချင်တော့ဘူး ဘုရား၊ လူ့လောင် လူ့လောကကြီးကိုတောင် တပည့်တော်ဖြင့် ပြီးငွေ့လှပါပြီ ဘုရား၊ လူဝတ်ကြောင်ဘဝကို စွန့်ပြီး တစ်ခါတည်း သီလရှင်ဝတ်ဖို့တောင် စဉ်းစားထားတယ် ဘုရား”

“ဒကာမကြီးက တကယ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီကိုး၊ သာဓု သာဓု သာဓု၊ ဒါပေမယ့် မလောပါနဲ့ဦးလေ၊ လူဝတ်ကြောင်နဲ့ပဲ တရားအားထုတ်ပါဦး၊ သီလရှင်ဝတ်ဖို့ ဆိုတာတော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း စဉ်းစားကြတာပေါ့၊ ဒကာမကြီး စိတ်ချမ်းသာအောင် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်”

“ဦးပဉ္စင်းက တပည့်တော်ကို အထင်သေးသလားဘုရား၊ တပည့်တော်က လုပ်ပြီဆိုရင် ပြတ်ပြတ်သားသားမှ ကြိုက်တာ”

“အထင်သေးလို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဒကာမကြီးရယ်၊ တစ်ဆင့်ပြီးမှ တစ်ဆင့်တက်တာကောင်းပါတယ်၊ အခုလို အချိန်မီ အသိတရားရလိုက်တာကိုပဲ ဦးပဉ္စင်းက ဝမ်းသာလှပါပြီ၊ ကဲကဲ သံချောင်းရေ”

“ဘုရား”

“ဒကာမကြီးနေဖို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေး လှည်းကျင်းပြီး လိုအပ်တာ မှန်သမျှ လုပ်ပေးလိုက်ပါကွယ်၊ ကဲကဲ . . . လိုက်သွားပေတော့ ဒကာမကြီး၊ ကျန်းမာပါစေ ချမ်းသာပါစေ”

အိတ်ကြီးဆွဲပြီး ရှေ့မှ ထွက်သွားနှင့်သော မောင်သံချောင်း နောက်သို့ ဒေါ်အေးဟန် ခပ်သွက်သွက်လိုက်သွားရ၏။ ရဟန်း သံယာတချို့၏ စာအံသံ ကျောင်းဝင်းအတွင်းတစ်နေရာ၌ တောင်းပြည့်စေတီတော်လေးမှ ဆည်းလည်းသံတို့ကလွဲပြီး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

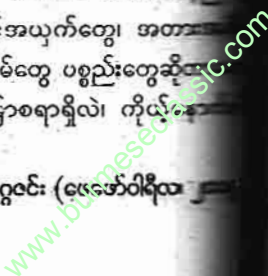
လက်သွက် ခြေသွက်ရှိလှသော မောင်သံချောင်း၏ စွမ်းဆောင်မှုကြောင့် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေးက ခဏခဏအတွင်း နေချင့်စဖွယ်လေး ဖြစ်သွားခဲ့သည်။
“အဘွား”
“ဘာလဲဟဲ့ သံချောင်းရဲ့”
“အဘွားက သီလရှင်ဝတ်တာ မယ် ဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲဟဲ့”
“ဘယ်နှရက်တောင် ဝတ်တာဟင် သီလရှင်က”

“ဟဲ့ ဝတ်ပြီဆိုမှတော့ တင်သွားလို့ပေါ့ သံချောင်းရဲ့”
“ဗျာ တစ်သက်လုံး မလုပ်တာလား အဘွားရား၊ နောက်ပြီးတော့”

“ဘာတုန်းဟဲ့ သံချောင်းရဲ့၊ စကားကို ပြီးအောင် ပြောပါတော့မလို့နင့်ဟာ”
“ဟိုလေ အဘွားရဲ့ ဆွေမျိုးမလွမ်းဘူးလား၊ ပြီးတော့ အဘွားအိမ်ကြီးနဲ့ ပစ္စည်းတွေ အဲဒါတွေ နှစ်ခုစရာဗျာ”

“ဟဲ့ သံချောင်းရဲ့၊ တကယ်တမ်း စဉ်းစားကြည့်တော့ ပျော်စရာဆိုတာ ဘာရှိလို့တုံးဟဲ့၊ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ မိတ်ချမ်းသာမှုရလဲ ဒဏ်ပါဟယ် သာအနှစ်သာရမရှိဘူး၊ အတုအယော်တွေကိုယ်တကယ်တမ်းလုပ်သင့်တဲ့ အလုပ်ကို စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် မလုပ်အောင် တားဆီး ပိတ်ပင်နေကြတာပဲ၊ အနှောင့်အယှက်တွေ၊ အတားအဆီးတွေ၊ အိမ်တွေ ပစ္စည်းတွေဆိုတာ ဘာနုမြောစရာရှိလဲ၊ ကိုယ့်နေထိုင်ရာမှာ

မယ်ဟာ တစ်ခုတောင် မပါပါဘူး။
တကယ်တမ်း လုပ်သင့်တဲ့အလုပ် ကိုယ့်
နောက်ပါမယ်အလုပ်က ဘာသာရေး
အလုပ်၊ အခုကစပြီး အကျိုးမရှိတဲ့
အလုပ်တွေနဲ့ အဘွား အချိန်ကုန် မခံ
တော့ဘူး သံချောင်းရေ”

ဒေါ်အေးဟန် ပြောလိုက်သည်
စကားများအား ဆယ်နှစ်အရွယ်သာ
နို့သော သံချောင်းတစ်ယောက် ကောင်း
စွာ နားလည်ပုံ မပေါ်။

သံချောင်းအနေနှင့် အံ့ဩမည်
ဆိုလည်း အံ့ဩလောက်စရာဖြစ်နေ၏။
သူ့ဘဝက မိမိရဲ့ ဖမရှိ၊ ဆွေမရှိ မျိုးမရှိ၊
အိုးမရှိ အိမ်မရှိ။ မြို့ဦးကျောင်းဆရာ
တော် ခေါ်ယူ စောင့်ရှောက်ထား၍သာ
စားဝတ်နေရေးအတွက် မပူမပင်နေရ
ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒေါ်အေးဟန်မှာတော့ ထိုသို့
မဟုတ်။ သားသမီးမြေးတို့ သိုက်သိုက်
ဝန်းဝန်း ရှိသည့်အပြင် အိမ်နှင့် ယာနှင့်၊
ဖရုန်းဥစ္စာဆိုလျှင်လည်း ချမ်းသာလှ
သည် မဟုတ်သည့်တိုင်အောင် မပူမပင်
မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ နေနိုင်
အောင်ပါလျက် ယခုကဲ့သို့ တစ်ယောက်
နေသာရုံ ကမ္ဘာ့ဌာနကျောင်းကလေး
တွင် လာနေပြီး တစ်သက်လုံး သီလရှင်
ဘဝဖြင့် နေတော့မည်ဆိုတော့ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းသားလေး မောင်သံချောင်းမှာ
အလွန် အလွန် အံ့ဩတကြီးဖြစ်၍
နေလေသည်။

နားလည်လှသည် မဟုတ်သော်
ည်း ဘာမှတော့ ဆက်မမေးနေ။
ဒေါ်အေးဟန်ကို လူထူးလူဆန်း တစ်
ယောက်ပမာ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြန်
သွားလေသည်။

သံချောင်း ထွက်သွားတော့မှ
ဒေါ်အေးဟန်လည်း အိတ်အတွင်းမှ
ယောဂီ တဘက်လေး ထုတ်ယူလိုက်ပြီး
ဆုတောင်းပြည့်စေတီတော်လေး ရှိရာ
သွား၏။ ကိုရင်လေးတွေ ကျောင်းသား
လေးတွေ ဂရုတစိုက် လှည်းကျင်းထား
သည်အတွက် စေတီတော်လေး၏

ရင်ပြင်ပေါ်တွင် သန့်ရှင်းနေလေသည်။
“အင်း ဒါကမှ ငါ့အတွက် နေရာ
မှန်၊ ဒီက ရှေ့လျှောက်တော့ ငါ့အတွက်
အကျိုးရှိတာတွေပဲ လုပ်တော့မယ်၊
တရားနဲ့ပဲ ပျော်အောင်နေတော့မယ်၊
အရည်မရ အဖတ်မရ အပိုအလုပ်တွေ
မလုပ်တော့ဘူး။

ဦးပဉ္စင်း ပြောတာပဲ ဘာတဲ့
ကိလေသာကြား မညစ်ရင် ဒီနေ့လုပ်
မနက်ဖြန် တရားထူး တရားမြတ်ရနိုင်
သတဲ့၊ လုပ်မယ် လုပ်မယ် အရိုးကြေ
ကြေ အရည်ခန်းခန်း၊ ဘာမှ နှမြောစရာ
မရှိတဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီး၊ အဲ တရားထိုင်
တာက ကြာမှာ၊ ရင်ပြင်ပေါ်ဆို နေပူ
မယ်၊ ဟိုခရေပင်ကြီးအောက် သွားမှ”

ဒေါ်အေးဟန် တစ်ယောက်
တည်း ရေရွတ်ပြောဆိုလိုက်ရင်း စေတီ
တော် ရင်ပြင်အနီး ပေါက်နေသော
ခရေပင်ကြီးအောက် ပြန်ပြန်ပြူးပြူး
ရှိသည့်နေရာလေး တစ်နေရာအား ရွေး
ချယ်လိုက်၏။

နောက် ဆရာတော် သင်ထား
သည့်အတိုင်း တရားအားမထုတ်မီ
ပြုလုပ်ရသော ပုဗ္ဗကိစ္စ ငါးပါးကို ရွတ်
ဆိုပူဇော်ပြီး ဆရာတော်သင်ပြဆုံးမ
ထားသကဲ့သို့ ထွက်လေ ဝင်လေတို့ကို
သတိထားကာ ရှုမှတ်နေလေသည်။ နှာ
သီးဖျားတွင် ခံစားသိရှိနေသည့် ထွက်
လေသိ၊ ဝင်လေသိတို့ကို မပြတ် ကြိုးစား
ရှုမှတ်နေ၏။

“ဘွားဘွားရေ”
“ဟယ် မြေးလေး၊ သား ဖိုးကစ်
လား”

အနားကပ်ကာ ခေါ်လိုက်သလို
ကြားလိုက်ရသည့် အသံကြောင့် တရား
ရှုမှတ်နေသော ဒေါ်အေးဟန် မျက်စိ
ဖွင့်ပြီး ဘေးဘီ ဝဲယာလှည့်ကြည့်ရင်း
မြေးငယ်ဖိုးတစ် ချောက်လာသည် မှတ်
ထင်ကာ ချွာ၏။ တကယ်တော့ ဖိုးကစ်
ကိုယ်တိုင် အနားရောက်လာပြီး ခေါ်
ခြင်းတော့ မဟုတ်။ အချိန်နှင့်အမျှ ဆို
သလို ပွေ့ပွေ့ပိုက်ပိုက် ချိဦး ယုယလာ

ခဲ့သည့် မြေးငယ်လေး၏ အသံစာစာ
လေးကို နားထဲတွင် ပြန်လည် ကြား
ယောင်လိုက်မိခြင်းသာဖြစ်၏။

ရုတ်ခြည်းပင် ကြိုးစား ပမ်းစား
ရှုမှတ်နေသော ထွက်လေ ဝင်လေ
အသိက ပျောက်သွားရလေသည်။

“ဪ ဒီကောင်လေးက တစ်
မှောင့်၊ ငါ့နှယ် ဒုက္ခပါပဲ၊ ကဲကဲ ပြန်မှတ်
မယ်”

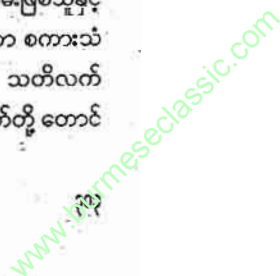
ဒေါ်အေးဟန် အသံထွက်ကာ
ညည်းညူလိုက်ရင်း နှာသီးဖျားမှ ထွက်
သည့်လေ၊ ဝင်သည့်လေကို ကြိုးစား
မှတ်ပြန်၏။

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ဉာဏ်ဖြင့်
ဆင်ခြင်ရှုမှတ်လိုက်သောအခါမှာတော့
ဟိုနားက လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဒီနားက စူးစူး
ရှုရှုနှင့် ပေါ်လာသမျှ ဝေဒနာတို့ကို ဒေါ်
အေးဟန် သတိလေးကပ်ကာ ရှုမှတ်နေ
လေသည်။

“အမေတို့တုန်းက ဘာ ဗဟု
သုတမှ မရှိလို့ သမီးတို့ ဘယ်လိုဆော့
ဆော့ လက်ပိုက် ကြည့်နေတာပေါ့၊
ဒီခေတ်ကြီးမှာ ရောဂါတွေက တစ်မျိုး
ပြီး တစ်မျိုး ပေါ်နေတာ အမေရဲ့၊ ဒီ
စုတ်ပြတ်သတ်နေတဲ့ ပိုက်ဆံမှာ ရောဂါ
ပိုးတွေ ဘယ်လောက်ပါလိမ့်မလဲဆိုတာ
အမေ သိလို့လား၊ ပြီးတော့ . . .”

“ဟင် သံယောဇဉ်ပြတ်ပြီးပါပြီ
ဆိုမှ သင်းအကြောင်းက ပေါ်လာသေး
တယ် ငါ့နှယ်နော်၊ ကြီးကျယ်လိုက်တဲ့
ကောင်မ၊ သင်းပြောသလိုသာ ဖြစ်ကြေး
ဆို သင်းတို့ မောင်နှမတွေ သေပြီးတာ
ကြာပေါ့၊ ဪ ငါဘာတွေ လျှောက်
တွေးနေမိပြန်ပါလိမ့်၊ တွေးစိတ် မမြဲဘူး
ဟဲ့၊ ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်”

မြေးငယ်ထံ ပျံ့လွင့်သွားသော
စိတ်ကလေး မနည်းတည်ငြိမ်အောင်
ကြိုးစားကာ ကမ္ဘာ့ဌာနတရားရှုမှတ်ပွား
များနေကာမှ နေခင်းက သမီးဖြစ်သူနှင့်
ခွန်းကြီး ခွန်းငယ်ပြောခဲ့သော စကားသံ
တို့ကို ပြန်ကြားယောင်ပြီး သတိလက်
လွတ်ဖြင့် ဒေါ်အေးဟန် စိတ်တို့ တောင်

ရောက် မြောက်ရောက် ဖြစ်ပြန်လေသည်။ သူ့အဖြစ် သူ သတိထားလိုက်မိမှ အတွေးများ ဖျောက်ပြီး စိတ်ကို စုစည်းကာ တရားရှုမှတ်ပြန်၏။

“အင်း တောင့်လာ တင်းလာ လိုက်တာ သံချောင်းကြီး ထိုးထည့်ထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲလား။ အို ဒုက္ခခန္ဓာကြီးမို့ အမျိုးမျိုး ဒုက္ခတွေဖြစ်နေတာ ဘာဆန်းတာမှတ်လို့၊ သေခါနီး ဒီထက်တောင် ပိုဆိုးဦးမတဲ့ ဦးပွင်းပြောတာပဲ။ သည်းခံပြီး မှတ်စမ်းတဲ့ အေးဟန်၊ နှင့် ကိုယ်နှင့် ဘာသွားနေချင်သေးတာတုံး၊ မသေခင်ကတည်းကပုပ်နေတဲ့အကောင်ပုပ်ကြီးကို”

ဒေါ်အေးဟန် တစ်ယောက် သူ့ကိုယ်သူ မညာမတာ သတိပေးလိုက်ရင်း ပေါ်လာသမျှဝေဒနာတို့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်၏။ အချိန်အတော်လေး ကြာသည့်တိုင်အောင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှုမှတ်နေရာမှ သတိတစ်ချက်လွတ်သွားပြန်ပြီး အတွေးပေါင်းစုံ ဝင်လာပြန်သည်။

“မပြောမရှိနဲ့တော် မအေးဟန်၊ တော်သမက်ကို ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တွေ့နေတာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်းတော့ဘူး။ ကြည့်လုပ်ကြဦး တော်ကြာ တော်သမီးလေးကလေးတစ်ကောင်နဲ့ ကျန်ရစ်ဖြစ်မှ ဒူးနဲ့ မျက်ရည်သုတ်နေရဦးမယ်”

“ဟုတ်ပဲ၊ ဒီကောင်မက ငအမ၊ သူ့ယောက်ျားကို သူတော်ကောင်းကြီး ထင်နေတာ၊ ယောက်ျားဆိုတဲ့ အမျိုးကလွတ်ထားလိုက်လို့တော့ သူတို့ ထင်သလိုနေပြီး အိမ်က မိန်းမရှိတယ်လို့ တောင် မအောက်မေ့တတ်ကြဘူးဆိုတာ သင်းမသိဘူး။ ဒီအတိုင်းဆို သင်းဒုက္ခလှလှကြီး ရောက်လိမ့်ဦးမယ် ကြည့်နေ”

တစ်နေ့က အတိုးလိုက်သိမ်းစဉ် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပြောလိုက်သော စကားတို့ကို ကြားယောင်လာပြီး ရုတ်တရက် သမီးဖြစ်သူအတွက် သောက

ဝင်လာရပြန်၏။ အမှတ်တရားတို့လည်း ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားပြန်လေသည်။

နောက်မှ လောလောလတ်လတ် ရန်ဖြစ်ထားသည်ကို သတိရသွားပြီး . . .

“အို သူ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် ငါဘာပူနေစရာလိုလဲ။ ဒီအထိတောင် လိုက်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးတဲ့ မိန်းမ၊ တော်ပြီ သူနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ငါခေါင်းထဲက အပြီးထုတ်လိုက်ပြီ။

ဟယ် . . မနက်ဖြန် မုန့်ဟင်းခါးသည် မတင်လှဆီမှာ အတိုးသွားယူရမှာပဲ။ ယူရမယ့်နေ့ မယူရင် ဒီမိန်းမက တောင်ပြော မြောက်ပြောနဲ့ ပေးချင်မှ ပေးမှာ၊ လက်က ခက်ပါဘိသနဲ့၊ ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ။

အို . . . မရလည်းနေ၊ ဆုံးသွားဘာဖြစ်တုံး။ ငါ့ရှိတာတွေတောင် ပစ်ထားခဲ့တာ၊ သေရင် ဘာမှမပါဘူး။ ဒါတွေ အေးဟန် နှင့် အသိတရားရတော့ဟဲ့၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အလုပ်တွေ လုပ်မနေနဲ့တော့”

သာမန်အချိန်ဆို မသိသာလှသော်လည်း တရားရှုမှတ်ပွားများပြီဆိုမှဖြင့် အတွေးပေါင်းစုံက အစုလိုက်အပြုံလိုက် ရောက်လာတတ်ကြသည်သာ။ ဒေါ်အေးဟန် တစ်ယောက် ကြိုးစားဖျောက်ဖျက်ပြီး စိတ်ကိုထိန်းကာ တရားမှတ်ပြန်၏။ ဘယ်လောက်မှ တောင် မကြာလိုက်။

ဒီတစ်ကြိမ်မှာတော့ အတွေးပေါင်းစုံ ဝင်လာရုံလောက်သာမဟုတ်။ စုံမှိတ်ထားသည့် မျက်စိတို့ပင် ပွင့်လာရ၏။

“ဟယ် ဒုက္ခပဲ၊ ငါ့မြေးလေး ညတိုင်း ညတိုင်း ငါသိပ်မှ အိပ်တဲ့ကလေး၊ ငါမရှိ ဘယ်နှယ်လုပ်ပါ။ ဟိုတစ်လောက ငါတစ်ရက်ကလေး အိမ်မှာ မရှိတာနဲ့”

ခဏချင်းအတွင်း ဒေါ်အေးဟန် စိတ်က ထိန်းမရအောင် ယောက်ယက်ခတ်ပြန်၏။

လွန်ခဲ့သော တစ်လလောက်က တစ်မြို့တစ်ရွာတွင်နေသည့် မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆုံးသွားခြင်းကြောင့် ဒေါ်အေးဟန် တင်ညအိပ် ခရီးသွားလိုက်ရသေးသည်။

ဘွားအေ ပြောပြနေကျ ပုံပြန်ကို နားထောင်ရင်း ဘွားအေနှင့်အတူ အိပ်လေ့ရှိသော ဖိုးကစ်တစ်ယောက် ဘွားအေမရှိသည်နှင့် တစ်ညလုံးနီးအော်ဟစ်ငိုယိုလေတော့သည်။ ဖေးမအေ ချောလည်းမရ၊ မြောက်လည်းမရ။ မိုးလင်းခါနီးမှ မောမောနှင့် ပျော်သွား၏။

ထိုအကြောင်းကို သိပြီးကတည်းက ဒေါ်အေးဟန် သူ့၏မြေးငယ်ကို ထားရစ်ခဲ့ကာ ညအိပ်ညနေ မသွားတော့။

“မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး တဖြည်းဖြည်း တွေ့က ကိစ္စမရှိဘူး။ ငါ့မြေးလေးတော့ အရေးကြီးတယ်၊ ငါမရှိ အိမ်ထိုင်နေမှဖြင့်၊ ဟိုကောင်မက မွေးထားတာ ကလေးကို သိပ်စိတ်ထားမဟုတ်ဘူး။ ငိုတာမချောဘဲ နေမှဖြင့် ငါ့မြေးလေး နာရင် ဒီအလုပ်တွေက နောင် ငါ့မြေးကြီးမှ လုပ်လဲဖြစ်တာပါပဲ။ ပြန်တော့ အိမ်အမြန်ပြန်မှ”

ဒေါ်အေးဟန် ဆုတောင်းစေတီလေးအား ဦးသုံးကြိမ် သွတ်ချကာ ထိုင်ရာမှ ထလိုက် အတော်လေးကြာအောင် ထိုင်သည်အတွက် ခြေထောက်နှစ်ဖက်က ထုံကျဉ်ကိုက်ခဲ့နေ၍ လက်နှယ်နေရသေးသည်။

“အင်း ဦးပွင်းကြီးက ဘာပြောဦးမလဲ မသိဘူး၊ သူ့ပြန်မှ”

သက်သာသလောက်နှင့် ကမ္ပဋ္ဌာန်းကျောင်းလေးတော့နဲ့ ထောင့်နှင့် လျှောက်ထိုးနောက် တဘက်အဝတ်အိတ်ထဲသို့ ထိုးညွှတ်

“အိမ်” ဘုရား၊ တပည့်တော် အခုမှ သတိရလို့ အိမ်မပြန်လို့ မဖြစ် သေးဘူး ဘုရား၊ မြေးလေးက တပည့် တော်ကလွဲပြီး ဘယ်သူ သိပ်သိပ် အိပ် တာ မဟုတ်ဘူး ဘုရား”

“ဒကာမကြီး နေရာတကာတွေး ပူမနေနဲ့လေ၊ အချိန်တန် သူ့ဘာသာ အဆင်ပြေသွားပါလိမ့်မယ်”

“တခြားဟာတော့ ဟုတ်ပါလိမ့် မယ်ဘုရား၊ ဒီမြေးလေးကတော့ တပည့် တော်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူးဘုရား၊ ဒီကောင် လေး မကြီးသေးသရွေ့ကတော့ ဘုရား တရား အလုပ် လောက်ချလုပ်လို့ကို မဖြစ်သေးပါဘူး ဘုရား”

“ဒကာမကြီးကတော့လေ”

“ဒါနဲ့ဘုရား၊ လှေကားရင်းက ငှက်ပျောပင်မှာ ငှက်ပျောခိုင်ကြီး မှည့် တော့မယ် ဘုရား၊ ရှဉ့်တွေ” ငှက်တွေ စားသွားမှာ စိုးရတယ်၊ သံချောင်းကို ခုတ်ခိုင်းလိုက်မယ် ဘုရား၊ ပြီးတော့ တပည့်တော်ကို တစ်ဖီးစွန့်ပါ ဘုရား၊ မြေးလေးက ငှက်ပျောသီးဆို အလွန် ကြိုက်တာ ဦးပဉ္စင်းရဲ့”

“အင်း . . . အင်း အင်း”

အဝတ်အိတ်ကြီး တစ်ဖက်၊ ငှက် ပျောဖီးကြီး တစ်ဖက်ဆွဲပြီး ဒေါ်အေး ဟန်တစ်ယောက် အိမ်ရိရာသို့ တဖြည်း ဖြည်းချင်း လျှောက်လာ၏။ မြန်မြန် လျှောက်လို့ လည်းမရ။

သယ်မလာရသည်က မနိုင်ဝန် ဖြစ်သည့်အပြင် ခြေထောက် နှစ်ဖက် ကလည်း အချိန်အတော်ကြာအောင် ဖိထိုင်ထားခြင်းကြောင့် နာကျင်နေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

“အသက်ကြီးလာတော့ ဘာမှ မကောင်းတော့ဘူးဟဲ့၊ ဟိုကနာ ဒီကနာ ဟဲ့ဟဲ့ ဟိုကလာနေကြတာ ငါ့မြေးလေး နဲ့ မြင့်မြင့်ရီများလား၊ မျက်စိကလဲ မကောင်းတော့ပါဘူး၊ ဝါးတားတားနဲ့ ငါ့စိတ်ထင်လို့ ဖြစ်မှာပါလေ၊ ဟုတ်မယ် မထင်ပါဘူး”

“ဘွားဘွားကြီး”

“ဒါက ဘယ်တုံး ဒကာမကြီးရဲ့”

“ဟယ် ဟယ် ဟုတ်တယ်ဟဲ့၊ ငါ မြေးလေး၊ မြေးရေ မင်းဖို့ ငှက်ပျောသီး ပါတယ်ဟေ့၊ ဟဲ့ ဟဲ့၊ လဲမယ် လဲမယ် ဖြည်းဖြည်းလာ မြေးရဲ့”

သူ့ရိရာသို့ ယိုင်ထိုး ယိုင်ထိုးနှင့် ပြေးလာသော မြေးငယ်အား ဒေါ်အေး ဟန်က ငှက်ပျောဖီးကြီး မြှောက်ပြရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ သူ့ခြေလှမ်းများ ကလည်း စောစောကထက် ပိုသွက်လာ ၏။

“ပေး ပေး အမေ လေးနေမှာ ပေါ့၊ သမီးဆွဲခဲ့မယ်”

အနားရောက်လာသည့် မြင့်မြင့် ရီက မိခင်ဖြစ်သူလက်ထဲမှ အဝတ်အိတ် ကြီးနှင့် ငှက်ပျောဖီးအား လှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်၏။

အဝတ်အိတ်ကြီးကို ကြည့်ပြီး မိခင်မမြင်အောင် တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ပြုံးလိုက်လေသည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ် သက်၍ ဘာမှတော့ မမေး။

ဒေါ်အေးဟန်ကလည်း စကား တစ်ခွန်းတောင် အစမဖော်။

နှစ်ဦးကြား ဘာပြဿနာမှမဖြစ် ခဲ့သလိုပင်။

ဖိုးကစ်လေးကို အလယ်တွင် ထား၍ မြေးအဘွား၊ သားအမိ သုံး ယောက် အိမ်သို့ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်စွာ ပြန်လာကြ၏။ ခပ်စောစော အချိန် ကလေးအထိ ရှိနေသေးသည့် မကျေ နပ်မှု အဆင်မပြေမှုများမှာ ယခုတော့ အစရာမရအောင် ပျောက်ပြယ်၍ သွား ကြလေပြီ။

ကြီးတကာ ကြီးထဲတွင် အခိုင် မာဆုံးဟု ဆိုရမည့် သံယောဇဉ်နှောင် ကြီးမှ ရုန်းထွက်ဖို့ မလွယ်သည်ကား ဘာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။

□ သစ္စာဦး (ဇေယျာဓေ)

www.burmeseclassic.com

ကိုယ်ကယလှပကြုံခိုင်ဖို့
အချိန်နဲ့ငွေရင်းနှီးကြိုးစားသလို
စိတ်ဆရာထားလှပကြုံခိုင်ဖိုလည်း
အားထုတ်စေချင်တယ်ကွယ်...

မင်းသမီးကကလပ်
ဆွဲတက်တယ်ဆိုတာ
ကျွန်းမာရေးကလပ်လာ
အားကစားကလပ်ထား

ဟိုလေ...
ဒီကလပ်
ပါ...

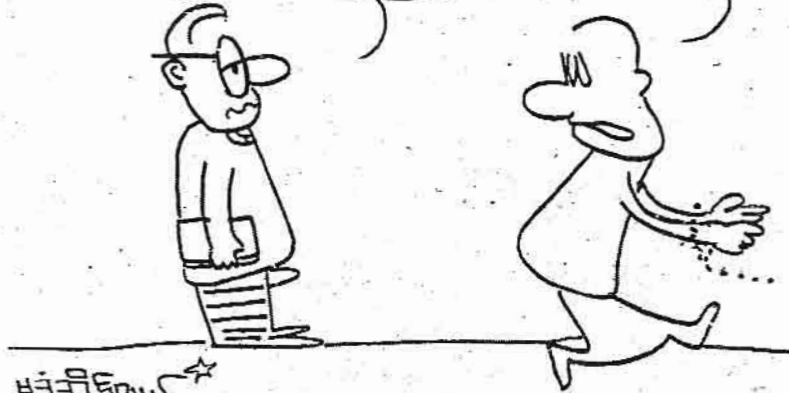
သူကဆရာဝန် ---
စာရေးဆရာလုပ်လို့

ကွန်ပျူတာစာရေးဆရာ
ဆရာဝန်မြန်လှတာ

ကျားမလဲ
ဆေးဆိုးအပူ
ကိုပေးဆေးပေး

ဝက်ဒါထိ
ချစ်သောအဖွား
ဂေဟာလား

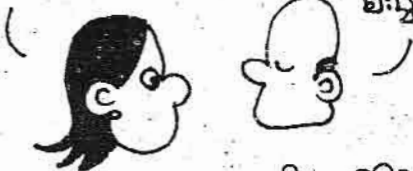
အဖမ်းခံရတယ်

မိခင်အိမ်မှာ

နည်းလမ်းပေါင်းစုံနဲ့ကြိုးစားတာ
မအောင်မြင်လို့
ယဉ္ဇာရွှေပေးပါ ဆရာ

ကဲ...ပြော
အချစ်ရေးလား
စီးပွားရေးလား

မာဒါ့ကော့ဒီပိတ်ကြီးကို
အဆီချချင်လို့ပါ ဆရာ

CMM
www.burmeseclassic.com

ပထမအိမ်နီးမကသက်သတ်လွတ်မို့
ကွာခဲ့တယ်၊ ဒုတိယအိမ်နီးမကခြေလေး
ချောင်းမစားလို့မပေါင်းတော့ဘူး၊ ဒုတိယ
အိမ်နီးမကကုန်းသတ္တဝါမစားလို့ပစ်ခဲ့
ခဲ့တယ်ကွ

ဘာလဲမင်းက ဆိတ်သား
ဝက်သားကြိုက်တာမပုတ်လား

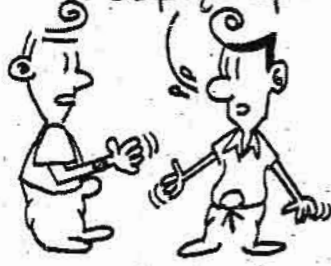
လင်းထူးဂရု(သန်ပျင်)

ဘယ်အချိန်ရှိကြိတ်လဲ

အဖိုးနာဂိုအပျက်
ဦးပါ

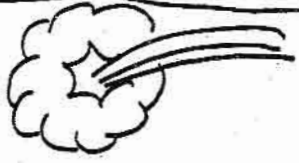

ခင်ဗျားဗျာအိမ်မရှိဘဲ
ဟန်လုပ်နေသေးတယ်

လင်း
ထူး
ဂရု
က
တွန်း

ဒါဆိုအိမ်ရှိအောင်
မင်းကငါ့ကိုငွေချေးလေကွာ

မင်းနဲ့ငါ မေးခွန်းပြိုင်မယ်၊ ငါ မေးတာ မင်း မဖြေနိုင်ရင် တစ်ကျပ်ပေး၊ မင်းမေးတာ ငါ မဖြေနိုင်ရင် တစ်ထောင်ပေးမယ်၊ ကံ...ဘယ်လိုလဲ

ရတယ်၊ ဒါဆို ကျွန်တော် အရင်မေးမယ်ဗျာ၊ ထန်းပင်ပေါ် တက်သွားတဲ့ ခြေထောက် သုံးချောင်းနဲ့ အကောင် ဘာကောင်လဲ၊ ဖြေဗျာ ...

အတန်ငယ် စဉ်းစားပြီးသော်

စဉ်းစားလို့ မရဘူး၊ အရှုံးပေးတယ်၊ ရော့ ... တစ်ထောင်ကွာ၊ အံ..

အဲဒါ ဘာကောင်လဲ တွေဟေ

အင်း...အဲ..ကျွန်တော်လဲ စဉ်းစားမရလို့ အတင်း..တင်း ရော့ တစ်ကျပ်

ထောက် အာ.. တင်း...နော်... ဟား.....

ခွဲလောင်း (ရွှေငွေလေး)

ပြုံးလှလှလှလှလှလှ

ဘဝဥဒါလမ်း

အညာက ကျွန်တော်တို့ ရွာကလေးမှာ အထင်ကရ နှစ်ခုရှိပါသည်။ တစ်ခုက ရွာတောင်ဘက်က မန်ကျည်းပင်အိုကြီး ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တစ်ခုက (တစ်ဦးဆိုလျှင် ပိုမှန်ပါသည်) ဆေးဆရာကြီး ဦးဖိုးဆင်။

ဒီမန်ကျည်းပင်ကြီးနဲ့ ဆရာကြီးဦးဖိုးဆင်တို့ကို တစ်ရွာလုံး မသိသူ မရှိကြ။ မန်ကျည်းပင်ကြီးမှာ အိုလှပြီဖြစ်သည်။ အကိုင်းအခက် ဝေဖြာအုပ်ဖုံးလျက် ညနေ နေဝင်ရီတရောမှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်လျှောက်တုန်း လေများ ဝေ့မတိုက် လိုက်နှင့်၊ တစ်ခုခုမြည်သံကြီးက ကျောချမ်းစရာပင်။ ထို့အတူ ဆရာကြီးဦးဖိုးဆင်ကို လူတိုင်းက လေးစားကြသည်။ ကြောက်ကြသည်ဆိုလျှင်လည်း မှန်ပါသည်။ ဦးဖိုးဆင်သည် ရွာကလေးတွင် ရောဂါအမျိုးမျိုး ကုသလာသည်မှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာလှပြီ ဖြစ်၏။ ပယောဂ၊ စုန်းပူ၊ နတ်ပူ၊ လူပြုစား ဆိုသည်များကို ကိုင်တွယ်ကုသရာမှာလည်း တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တော်သည်။ နိုင်နင်းသည်။

ဆရာကြီး ဦးဖိုးဆင်သည် တောင်ဝှေးကြီးတစ်ချောင်း၊ လွယ်အိတ်ကြီး တစ်လုံးဖြင့် ရွာနိုးကိုးပေါက် သွားလာနေသည့် မြင်ကွင်းက နေ့စဉ်လိုလိုပင် မြင်တွေ့နေရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်တတ်၊ သူ့အတွေးနှင့်သူ လေးလေး မှန်မှန် သွားတတ်သည်။ သို့သော် ရွာတောင်ဘက်က မန်ကျည်းပင်ကြီးနား ရောက်လျှင်တော့ ခေတ္တရပ်တန့် နားတတ်သည်။ ပြီးလျှင် မန်ကျည်းပင်ကြီးကို စူးစူးရှရှ ကြည့်နေတတ်သည်။ ပြီးမှ လိုရာခရီးဆက်သွားသည်။

ဒီလိုမြင်တွေ့ဖန်များလာတော့ လူတွေစိတ်ထဲမှာ သို့လော သို့လော ဖြစ် လာကြသည်။ မန်ကျည်းပင်ကြီးမှာ ဘာထူးခြားချက်ရှိသလဲ။ အစောင့်လော၊ သရဲတစ္ဆေလော။ ဆရာကြီးက ဘာပြုလို့ အမြဲစူးစူးရှရှ ကြည့်လေ့ရှိရတာလဲ စသဖြင့်ပေါ့။ တစ်နေ့ ဆရာကြီးဦးဖိုးဆင် မန်ကျည်းပင်ကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့် နေတုန်း ကာလသားတစ်သိုက်က အရဲစွန့်ပြီး ဆရာကြီးနား ချဉ်းကပ်ကာ...

“ဆရာကြီးခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီး မကြာခဏဆိုသလို ဒီမန်ကျည်းပင်ကြီးကို စူးစိုက်ကြည့်ကြည့်နေတာ ဘာထူးခြားချက်များ ရှိလို့ပါလဲ” ဟု မေးကြရာ ဆရာကြီးက ရှားရှားပါးပါး ပြုံးလိုက်ပြီး ဖြေလိုက်တာကတော့...

“ဒီမန်ကျည်းပင်ကြီးက ငါငယ်ငယ်တုန်းက မျောက်လွဲကျော်လုပ်တမ်း ကစားလေ့ရှိတဲ့ အပင်ကြီးလေကွာ”တဲ့။

□ စိန်ဝင်းမော်

ဟိုရေစ်ဂရီလီ (Horace Greeley) ၏ ဘာလျှာ

တစ်နေ့သ၌ သတင်းစာဆရာကြီး ဟိုရေစ်ဂရီလီသည် သူ၏ ပုမုလောင် လောင် အတွေးအခေါ်အချို့ကို စာရွက်ပေါ် အကွရာတင် အပြင်းအထန် ရေးသားနေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် သာသနာရေး အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှ အလှူခံဘုန်းကြီး တစ်ပါးက သူ၏ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်လာသည်။

www.burmeseclassic.com

ပြုံးလှလှလှလှလှလှလှ

“ဘာကိစ္စလဲ”

မစ္စတာဂရီလီက အရှိန်မပြတ် စာဆက်ရေးရင်းကပင် လေသံပြတ်ပြတ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။ အလျှင်ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း သူ့အလျှင်လာသည့်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။

“မလျှင်ဘူး”

ဂရီလီက ယတိပြတ်ပင်ပြောကြားပြီး စာဆက်လက်ရေးသားနေခဲ့သည်။ ထိုသူက ဆက်လက်အလျှင်သည်။ ဂရီလီကလည်း ငြင်းပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် အလျှင်ပုဂ္ဂိုလ်က ဆိုလိုက်သည်။

“ဟာ မစ္စတာဂရီလီ ခင်ဗျားဟာ ငွေ ၁၀ ဒေါ်လာ လျှို့ဝှက်တဲ့အတွက် လူတစ်ယောက် ငဲ့ရဲကျမယ့်ဘေးက လွတ်သွားနိုင်တာကို မထောက်တော့ဘူးလား” ဤတွင် ဂရီလီက ထအော်လိုက်သည်။

“လွတ်သွားနိုင်တာကို မထောက်နိုင်ဘူးဗျ၊ အခုတောင် ငဲ့ရဲကိုသွားသင့်တဲ့သူ ထက်ဝက်တောင် ငဲ့ရဲမရောက်ကြဘူး”

□ ထိုထိုး (ရန်ကင်း)

ဂေလက်ရဲဒြားပလင်းပင်း (Alexander Fleming)

ဒေါ်စိတ်ကျော်

ပင်နီစလင်ဆေးကို စတင်တွေ့ရှိခဲ့သူ ဆာအလက်ဇန္ဒြားဖလင်းပင်းသည် တစ်ကြိမ်တွင် အမေရိကန်နိုင်ငံသို့ အလည်အပတ်ရောက်ခဲ့ကာ နယူးယောက်မြို့ရှိ ဘယ်တီမိုဟိုဗယ်တွင် တည်းခိုခဲ့သည်။ ထိုသို့တည်းခိုစဉ် တစ်နံနက်တွင် မနက်စာစားသောက်ရန် စားသောက်ခန်းသို့အဆင်းတွင် သူ့ကို အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေသော သတင်းထောက်နှစ်ယောက်ကို တွေ့ရှိသည်။ သတင်းထောက်တစ်ယောက်က သူ့ကို မေးမြန်းလိုက်သည်။

“ဒေါက်တာ ဖလင်းပင်းခင်ဗျာ၊ ခင်ဗျားလို နံာမည်ကျော် ဒေါက်တာဘွဲ့ရ သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးတစ်ယောက်ဟာ အခုလိုနံနက်ခင်းမှာ ဘာတွေများ တွေးတောနေလဲဆိုတာ သိပါရစေခင်ဗျာ”

ဤတွင် ဒေါက်တာဖလင်းပင်းက အလေးအနက် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီမေးခွန်းကို မေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘာလို့ဆိုတော့ လက်တလော ကျွန်တော်လဲ အင်မတန်လေးနက်တဲ့ အကြောင်းအရာကို တွေးနေမိခဲ့ပါတယ်”

“ဟုတ်လား ဆရာ၊ ဘာများပါလိမ့်”

သတင်းထောက်များက သူ့စကားကို ရှေးမှတ်ရန် အသင့်ပြင်လျက် ထက်သန်စွာဆိုလိုက်သည်။ ဤတွင် ဖလင်းပင်းဖြေကြားလိုက်ပုံမှာ . . .

“ဘာလဲဆိုတော့ ခု မနက်စာစားတော့ ကြက်ဥကြော်တစ်လုံး စားရင် ကောင်းမလား၊ နှစ်လုံးစားရင် ကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားနေတာပါ”

□ ထိုထိုး (ရန်ကင်း)

ပြုံးလှုပ်လှမ်း လာဖျား

ကမ္ဘာကျော် ရူပဗေဒသိပ္ပံပညာရှင်ကြီး အိုင်းစတိုင်း ထံသို့ သူ၏ နာမည်ကျော် ရီလေတစ်ပီတီ သီအိုရီအကြောင်း ရှင်းပြပေးပါရန် သတင်းထောက်များက ဝိုင်းဝန်းမေးမြန်းဆုတ်ရှုတ်ဒေါသဖြစ်လာသော အိုင်စတိုင်းက ဤသို့ အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ကောင်မလေး ချောချောလှလှ တစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပေါင်ပေါ်မှာ တစ်နာရီကြာအောင် တင်ထားခွင့်ရရင်တောင် ခင်ဗျားတို့စိတ်ထဲ တစ်မိနစ်ပဲကြာတယ် ထင်ကြမှာပဲ။ အေး... မီးဖိုပေါ်မှာ တစ်စက္ကန့်လောက် ခင်ဗျားတို့ ထိုင်ရရင် တစ်နာရီလောက်ကြာတယ်လို့ ခင်ဗျားတို့ ထင်မယ်မဟုတ်လား၊ အေး အဲဒါ ရီလေတစ်ပီတီ သီအိုရီနဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ”

ကုမ္ပဏီတစ်ခုသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာကာ မန်နေဂျာထံသို့ အလုပ်တောင်းလေသည်။

“အလုပ်လိုချင်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အလုပ်ချိန်များများလုပ်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးရရင်ပေါ့”

“ဒါဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့ဆီမှာက တစ်နေ့ကို တစ်နာရီ နှစ်နာရီလုပ်ရင် ပြီးသွားတဲ့အလုပ်မျိုးပဲ ရှိတာကွ”

“ဟာ... ဟုတ်လား၊ အတော်ပါပဲဗျာ”

“ဒီလောက်အချိန်ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့်အတွက် လုံလောက်ရုံမက များတောင်နေပါသေးတယ်ဗျာ”

ညကင်းလှည့်သော ရဲတစ်ဦးသည် ခြံဝင်းတစ်ဝင်း အတွင်းသို့ ရောက်နေသော မသင်္ကာဖွယ်ရာ လူတစ်ယောက် ကိုတွေ့၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကာ ဖမ်းဆီးလိုက်၏။

ရဲက... “မင်း အချိန်မတော်မှာ ဒီခြံထဲကို ဘာနဲ့ ယူဖို့ ဝင်နေတာလဲ” ဟုမေး၏။

ခြံထဲမှ ထွက်လာသူက... “ကျွန်တော် ခိုးဖို့ဝင်တာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ခြံဝင်းထဲကို မြွေတစ်ကောင်ဝင်သွားတာ တွေ့လို့ ခြံရှင်တွေ မြွေကိုက်ခံရမှာမို့လို့ အပြင်ကို မောင်းထုတ်ပေးနေတာပါ” ဟု ဖြေလေသည်။

www.burmeseclassic.com

ပြုံးလှုပ်လှမ်း မဟုတ်

ဆေးခန်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး
သာဘက်နံရိုးနာသဖြင့် လာပြခြင်းဖြစ်၏။ ဆရာဝန်က . . .

“ဒီဆေး လိမ်းပါ။ လက်ဝဲဘက် စောင်းအိပ်ပါ” ဟု
ဆိုသော် . . .

“မဖြစ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မယောက်ျားက ကျွန်မရဲ့ ညာဘက်
အိပ်တာ”

“သူ့ကို နံရိုးနာနေတဲ့ ရက်ပိုင်းမှာ ကျောပေးအိပ်ပေါ့”

“မဖြစ်ဘူး၊ သူ့အကျင့်က ကျွန်မ နောက်ကွယ်မှာ
အမြဲတမ်း မဟုတ်တာ လုပ်တယ်ရှင်”

“မျက်စိရှေ့မှာ ကြံစည်နေရင်ကောဗျာ”

“ကိုယ့်ကို ကြံစည်တာဆိုရင်တော့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်
တာပေါ့” တဲ့။

တူဖြစ်တဲ့သူက နားလေးသလောက်
ဘကြီးဖြစ်တဲ့သူက နားအလွန်ပါးတာ။ သူ
နားပါးကြောင်းကို နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ပြောပြီး ကြား
လေ့ရှိတယ်။ နားလေးတဲ့ သူတူကိုလည်း မကြာ
မကြာ ဆုံးမလေ့ရှိတယ်။

“အစကတော့ မကြားချင်ယောင်
ဆောင်တတ်တဲ့ အကျင့်တွေ၊ ကြာတော့ မကြား
ချင်ယောင် ဆောင်ရာကနေ တကယ်မကြား
တော့တာ၊ အရာရာမှာ မျက်စိဖွင့် နားစွင့်ပါလို့
ရှေးလူကြီးတွေက မှာခဲ့တာ၊ ငါနဲ့တော့ ကွာ
ပါကွာ၊ မင်း တို့အရွယ်တုန်းကဆိုရင် နားပါးပြီး
အအိပ်ဆတ်လွန်းလို့ အိပ်ရေးဝအောင် မအိပ်
ခဲ့ရဘူး”

“ဟင်... ဘာကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ရတာလဲ”

“မင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ လူခြေတိတ်လို့ အိပ်ပြီဆိုတာနဲ့ ပုရွက်ဆိတ်အီးပေါက်သံ၊ ခြင်္သေ့ ခြင်္သေ့
ချောင်းဆိုးသံ၊ ခါချဉ်နီကောင်တွေ လမ်းလျှောက်သံ၊ ပိုးဟပ်တွေ တွတ်ထိုးနေသံတွေကြောင့် ခဏ ခဏ လန့်နိုးပြီး
အိပ်ရေးမဝခဲ့တာကွ”

“ဒါတော့ အဘနားက လွန်လွန်းပြီထင်တယ်နော်”

☐ စောဦးထူး

ဘီအမ်ကားက ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် မောင်းနေတယ်။ ကားပေါ်မှာ ကိုလှဝင်းရဲ့ဇနီး၊ သားသမီး၊ ဆွေမျိုး မိတ်သဟ်တို့ ထိုင်ခုံအပြည့်ပါပဲ။ မိုးက မနက်တုန်းက သဲကြီးမဲကြီး ရွာ နေတယ်။ အခုတော့လည်း သူမဟုတ် သလိုဘဲ တဖွဲဖွဲလေးသာ ရွာနေဆဲ။

ကားပေါ် စီးနင်းလိုက်ပါလာ ရင်း မိုးသက်လေလေးနဲ့အတူ ကျွန် တော်စိတ်တွေ ကိုလှဝင်းနဲ့ ဆုံတွေ့ ခဲ့ကြပုံတွေကို ပြန်လည်သတိရနေ မိတယ်လေ။

မော်လမြိုင် သာယာကုန်းက ဦးဇင်း နာယက ကျောင်းမှာ ကိုလှဝင်းနဲ့ ဆုံခဲ့ကြတယ်။ ဦးဇင်းထံတွင် လောကီအင်းပညာသင်ရင်း မဟာ ဂန္ဓာရီ ဝိဇ္ဇာလိုင်း ဝါသနာတူချင်းမို့မိတ်ဆွေရင်းချာ ခင်မင် ခဲ့ကြတယ်။ ကိုလှဝင်းက အသားမည်းမည်း၊ မျက်နှာသွယ် သွယ်၊ အညာသားပုံ ပေါက်နေပေမယ့် မော်လမြိုင်ဇာတိပါ။ မော်လမြိုင် သာယာကုန်းမှာ “အဝမ်းဆံသဆိုင်” ဖွင့်ထား တယ်။

ဆံသအလုပ်ကို လုပ်နေပေမယ့် ဗေဒင်ပညာရှင် တစ် ယောက်ပါ။ ဗေဒင်လက်ဆန်းပိုင်းကို မော်လမြိုင်ဆရာစိန်နဲ့ သင်ယူပြီး နက္ခတ်ဗေဒင် လက်နိုးပိုင်းကို နိုင်ငံတော်အစိုးရ ပြက္ခဒိန်တော်ဆက် ပညာရှိ ဆရာကြီးဦးစန်းမြထံမှာ သင်ယူ ခဲ့တယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ လက်ရင်းတပည့်ပေါ့။ ဒါတင် အားမရ သေးဘဲ ရန်ကုန်တက်ပြီး လျှပ်စစ်ဗေဒင် ဦးအုန်းသင်ထံမှာ လည်း တပည့်ခံ သင်ယူခဲ့တယ်။ ရန်ကင်းက ဆရာကြီးဦးတင် အောင်ထံမှာလည်း ကေပီလို့ ခေါ်တဲ့ တရစ်ရှုနာမူရတီဗေဒင် ပညာရပ်ကို သင်ယူခဲ့သေးတယ်။

“တစ်ခါက မဟာကာလဇာတာနဲ့ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးဆီမှာ သင်မယ်လုပ်တုန်းက နာမည် ကျော်ကျော် ကျွန်တော့်ကို ကုလားထင်ပြီး မကြည့်ဘူးဗျ။ ကျွန် တော်က ကုလားလို အသားမည်းတာကိုး၊ ထင်လဲ၊ ထင်စရာ ပဲဗျ။ ဘယ်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တူအရင်းပါ။ ဗုဒ္ဓဘာသာပါလို့ ပြောပြမှ အဆင်ပြေသွားတယ်ဗျာ” လို့ ရယ်စရာတွေပြောရင်း ကျွန်တော်ကို တစ်မူထူးတဲ့ မဟာကာလဇာတာ တွက်ပုံ ဟော ပုံတွေ သင်ပေးတာ မှတ်မိနေသေးတယ်လေ။

ကျွန်တော် ဦးဇင်းထံတွင် အင်းပညာသင်ရင်း ဗေဒင် ပညာတွေပါ သင်ယူဖြစ်တယ်။ မဟာဘုတ်၊ သုံးတန်ပေါ်နိစ်၊ ဆန်းကျမ်း၊ အင်္ဂဝိဇ္ဇာ စတဲ့ လက်ဆန်းဗေဒင်တွေကို ဦးဇင်းက သင်ပေးတယ်။ တစ်နေ့...

အဝမ်းဆံသဆိုင်
၁၀၆၇၀၆ နားဆာကီဇာ

“တစ်ညတော်ကို နက္ခတ်ဗေဒင်ပါ သင်ပေး လျှောက်လိုက်တဲ့အခါ “ဟာ... ကိုကြည်သန်း နက္ခတ်ဗေဒင် မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကိုလှဝင်းရဲ့ဆရာ ဦးစန်း မြသွားသင်ပါလား” လို့ ပြောလာတယ်။

“ကဲ ကိုလှဝင်းရေ ကျွန်တော်က ဝန်ထမ်း အချိန်လဲ သိပ်မပေးနိုင်၊ ငွေလဲ သိပ်မပေးနိုင်လို့ ဆီမှာ သွားသင်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး။ ဒီတော့ ကိုလှဝင်း ပေးဗျာ” လို့ ပြောလိုက်တော့ “သင်ပေးရမှာပေါ့၊ သင်ပေး သန်း” ရာလို့ ပြောပြီး နောက်ပိုင်း ကန်ဦးမူ အခြေခံ ကစပြီး သင်ပေးတယ်။ ဗေဒင်ကျမ်းပေါင်း တော် များညွှန်းလို့ ရှာဝယ်ပြီး ဖတ်ရ လေ့လာခဲ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေရင်းချာ ဆရာတပည့်လိုမျိုးလည်းဖြစ်မို့ ပိုမိုခင်မင်လာခဲ့ ပါးနှစ်ကျော် ဗေဒင်ပညာတွေ လေ့လာပြီးနောက် က ဝန်ထမ်းတစ်ပိုင်း၊ နွဲ့အားချိန်တွေမှာ ဗေဒင်ဆရာ ဖြစ်လာခဲ့တယ်လေ။

ကိုလှဝင်းနဲ့ ကျွန်တော်က အတော်ရေရေ ကျွန်တော် မော်လမြိုင်မြို့ထဲကနေ မြို့ပြစ် လေ့လာ မြို့သစ်ကို ပြောင်းလာပြီး မကြာမီ ကိုလှဝင်း က အိမ်တွေ ပြောင်းရွှေ့ပေးရလို့ လိုက်ပြောင်း သွား နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကို ပြောင်း သွား မကြာမီ ကိုလှဝင်း အဝမ်းဆံသဆိုင်ကို သွား ခဲ့ ပြောင်းလာခဲ့တယ်။

www.burmeseclassic.com

ဒီလိုနဲ့ပဲ ရန်ကုန်မြို့၊ ရန်ကင်း မိုးကောင်းဘုရားဝင်းက
တော်ဗေဒင်ဟောခန်းမှာ ကိုလှဝင်းနဲ့ မကြာမကြာ ဆုံ
ကြတယ်လေ။ ဆုံတိုင်းလည်း ကိုလှဝင်းက ဗေဒင်
ကြောင်းတွေ မမောတမ်း ပြောပြတယ်။ ကျွန်တော်
ငါးပါးရေးဖို့ ကုန်ကြမ်းတွေလည်း ယူလာပေးတယ်။

“အမြစ်ရေလောင်း ပင်စည်ရွှေချ အညွန့်ပန်းတင်
အရာရာတိုင်းအတွက် မင်္ဂလာအချိန်အခါများ၊ ဇနီး
နဲ့ ရာသက်ပန် သာယာချမ်းမြေ့စေရန် နှစ်နံတစ်သား
ဘုရား စီရင်ကိုးကွယ်နည်း” စတဲ့ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်းမှာ
ဆောင်းပါးတွေက ကိုလှဝင်းရဲ့ ကျေးဇူးတွေပေါ့။

ဆောင်းပါးပါတိုင်း စာအုပ်လက်ဆောင် ပေးလိုက်
ဆောင်းပါးမှာ သူ့နာမည်၊ သူ့ကွမ်းယာဝါးရင်း စကား
အလေးတွေပါလို့ မိန်းမနဲ့ သမီးတွေကို ပြပြီး ပျော်နေ
မော်လမြိုင်မှာ နေစဉ်တုန်းက “ကိုလှဝင်းရယ် ခံသ
မိကို လူစားထားပြီး ဗေဒင်ဟောခန်း ဖွင့်ပါလား” လို့
ဘော့ . . .

“ကိုကြည်သန်းရာ၊ ဆရာကြီးရှိနေသေးတာပဲ၊ ဟော
ဖွင့်ချင်ပါဘူး” တဲ့၊ ဆင်ခြေပေးတယ်လေ။ ဆရာကြီး
ဘာလည်း ဟောခန်း မဖွင့်ဖြစ်ပါဘူး။

ရန်ကုန်ရောက်တော့လည်း “ကိုလှဝင်း မိုးကောင်း
ဆောင်းမှာ ဗေဒင်ဟောခန်း လာဖွင့်ဗျာ” လို့ပြောတော့ . .

“မဖွင့်ချင်ပါဘူးဗျာ” တဲ့။

“ဒါဖြင့်ရင် အိမ်မှာပဲ ဆိုင်းဘုတ်တင် ဗေဒင်ဟောဗျာ၊
ခန်းပေးဗျာ” လို့ပြောတော့ . . .

“တပည့်တစ်ယောက်က ဆိုင်းဘုတ်လုပ်ပြီး လာပေး
တယ်၊ အိမ်မှာဟောမှာပါဗျာ” လို့ပြောပြီး နေ့ရွှေ၊ ညရွှေ၊
ဆိုင်းဘုတ်က အိမ်ထဲမှာပဲ အိမ်တွင်းပုန်း လုပ်နေ

ကားက မြောက်ဥက္ကလာ လမ်းမကြီးကနေ ရေဝေး

နောက်ကို ချိုးကွေ့လိုက်ရာ ကျွန်တော့်အတွေးစတွေ
ညှို့သွားပါတော့တယ်။ ကားဘေး ဘယ်ညာမှန်တွင်
အသက် (၇၁)နှစ် စာတန်းက အထင်အရှား
အောက်လိုက်ပါနေတယ်လေ။ ကားတွေ အိမ်ကနေ ၁၁

ထွက်လာရာ ရေဝေးကို မွန်းတည့် ၁၂ နာရီကျော်
မှာ ဆိုက်ရောက်လာတယ်။ ညှို့ခန်းဆောင်တွင်
အိမ်ရဲ့ ရုပ်ကလာပ်က အပေါက်ဝဘက်ခြေဆင်းပြီး
အိမ်ထဲမှာပဲလက်ကလေး။ အိမ်မောကျနေသလိုပဲ။

အောက်မှာက လွမ်းသူ့ပန်းခွေတွေ အပြည့်ပါပဲ။ ဥတု
အောင်က သေမင်းတမန်တရားတွေ ဟောနေတယ်
အတိရှိသူမှ ဉာဏ်နားနဲ့ ကြားကြရမှာပါ။

“အမ္ဘဝကြောင့် ဇာတိဖြစ်လာတယ်။ ဇာတိဆိုတဲ့
အရာတွေဟာ ဇရာဆိုတဲ့ အခြင်း၊ နာခြင်း ဒုက္ခကနေ

ပြေးမလွတ်တော့ဘူး။ ဇရာတွေထောင်းလာတော့ မရတ
ဆိုတဲ့ သေခြင်းဒုက္ခတရားတွေက ဘယ်လိုမှ ရှောင်ပြေးလို့
မရတော့ဘူး။ လူတိုင်း၊ သတ္တဝါတိုင်း တွေကြုံသွားကြရမှာပဲ။

အသေမဦးမီ ဉာဏ်ဦးဖို့ လိုတယ်။ ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်း
ခြားသိအောင်၊ သမုဒယသစ္စာကို ပယ်နိုင်အောင်၊ မဂ္ဂသစ္စာ၊
မဂ္ဂင်တရား ရှစ်ပါးပွားများပြီး၊ နိရောဓသစ္စာ ဒုက္ခခပ်သိမ်း
ချုပ်ငြိမ်းရာအမှန် မြတ်နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုအောင် ကြိုး
စားကြရမယ်” လို့ အသံတိတ်တရား ဟောနေလေရဲ့။

ရုပ်ကလာပ်ဘေး ပတ်ချာလည်မှာတော့ ဇနီး၊ သား၊
သမီးနဲ့ ဆွေမျိုးတွေ ငိုကြွေးပြီး ပရိဒေဝ ဒုက္ခ ဒေါမနဿ
အပူမီးတွေ တောက်လောင်နေကြတယ်။ ပူဆွေးပြီး ကန်တော့
ကြရင်း မကြာခင် ကြွေးစည်တီးကာ ရုပ်ကလာပ်ကို မီးလောင်
တိုက်ဆီ သယ်သွားကြတယ်။ ဧည့်ခန်းအပြင် တစ်နေရာ
အရောက် ရေလုံအိုးကိုင်သူက အိုးခွဲရန် သတ်မှတ်နေရာမှာ
အိုးကိုခွဲလိုက်တယ်။ လောင်တိုက်အဝင်ဝတွင် မှန်ခေါင်းကို
အသာဟကာ အုန်းသီးတစ်လုံးကို ဓားနှောင့်နဲ့ထုခွဲပြီး ထွက်
လာတဲ့ အုန်းရည်နဲ့ ဦးခေါင်းကို လောင်းပေးတယ်။ ပြီးတာနဲ့
မှန်ခေါင်းကို ပြန်ပိတ်ကာ လောင်တိုက်ထဲသွင်းပြီး တံခါးပိတ်
လိုက်ပါတော့တယ်။

ကိုလှဝင်းတစ်ယောက် ကောင်းရာမွန်ရာ တမလွန်
ဘဝသစ်ကို ရောက်ပါစေလို့ အကြိမ်ကြိမ် ဆုတောင်း မေတ္တာ
ပို့ အမှုလေလိုက်မိပါတော့တယ်။

ကျွန်တော် ကိုလှဝင်း ဆုံးတဲ့နေ့ ညနေမှာ သူ့အိမ်ကို
သွားခဲ့သေးတယ်။ သူ့ဇနီးနဲ့ သမီးက ဧည့်ခံစကားပြောတယ်။

“ကျွန်တော်ဆီ ကိုလှဝင်း လာတုန်းက အကောင်းကြီး
ပဲ၊ ဘာရောဂါဖြစ်လို့ ဆုံးရတာလဲ” လို့ မေးလိုက်တော့ . .

“ကိုကြည်သန်းရယ်၊ ရောဂါ ကြီးကြီးမားမားတော့
မရှိပါဘူး၊ ခါးမှာ အရိုးကျိုးပေါင်းဖြစ်တာပဲ ရှိတယ်၊ ဆရာဝန်
ကတော့ အာရုံကြောအားနည်းတယ် ပြောတာပဲ၊ ညညဆို
အိပ်လို့မပျော်ဘူး ပြောပြီး အအိပ်အနေ နည်းလာတယ်၊
အစားလဲ နည်းလာတယ်၊ လူကတော့ သွားသွားလာလာပါပဲ၊
မနက်ကမှ တစ်ချက် တက်သလိုဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတာပဲ” လို့
ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်လှရွှေက စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ပြောပြရှာတယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့ နောက်ဆုံး တွေ့တဲ့နေ့က ဗေဒင်
အကြောင်းတွေကို မနားတမ်းပြောနေတာ ဆရာဝန်က အာရုံ
ကြော အားနည်းတယ်သာ ပြောပေမယ့် မှတ်ဉာဏ်တွေက
သိပ်ကောင်းနေပါသေးတယ်၊ ဂဏန်းပေါင်းစက်နဲ့ သိရိပတိ
ဇာတာကို အလွတ်ထွက်ပြသေးတယ်၊ ဗေဒင်လင်္ကာတွေလဲ
ရွတ်ပြပြီး မှတ်ခိုင်းသေးတာ၊ ကွမ်းယာဝါးရင်း စကားတွေ
တဖောင်ဖောင်ပြောနေတာ၊ ညနေရောက်မှ မြေးလေးကို
ကျောင်းကြိုရဦးမယ် ကိုကြည်သန်း ခွင့်ပြုနော်ဆိုပြီး ပြန်သွား
တာ၊ ကျွန်တော့်ကို နောက်ဆုံး လာနှုတ်ဆက်သွားသလိုပဲ။”

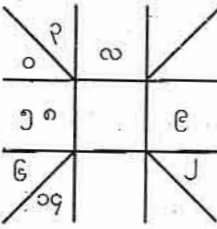
“သူ့ဇာတာသူ ပြန်စစ်ပြီး သူ့နောက်ထပ် ငါးလပဲနေရ တော့မယ်လို့ အရွှေတို့ကို ပြောပြောနေတာ ကိုကြည့်သန်းရ အဟုတ်ပဲ။ သူပြောတဲ့အတိုင်း ငါးလပဲ နေသွားတယ်”

“အင်း... သေခြင်းတရားက မလွန်ဆန်နိုင်ဘူး။ အချိန်ရောက်တော့လဲ သွားကြရတာပါပဲလေ။ တရားနဲ့သာ ဖြေပါတော့” လို့သာ အားပေးလိုက်ရပါတော့တယ်။

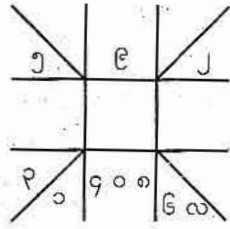
ဒီနှစ် သီတင်းကျွတ်လပြည့် ကျော်လာပေမယ့် လက် ကျန်မိုးလေးတွေက တပြောက်ပြောက်ရွာနေလေရဲ့။ မိုးနဲ့အတူ ကိုလှဝင်းကို သတိရနေမိတယ်။ ကိုလှဝင်းရဲ့ဇာတာနဲ့ သေဆုံး ချိန် ကောဇာ ဇာတာကို ပြန်စစ်ကြည့်ချင်စိတ် ပေါ်လာလို့ စစ်ကြည့်လိုက်တယ်။

ကိုလှဝင်း မွေးရက် - ၆. ၁၀. ၁၉၄၃၊ ည ၈ နာရီ၊ မော်လမြိုင်မြို့။

သေဆုံးရက် - ၁၅. ၁၀. ၂၀၁၃၊ နံနက် ၉း၅၅ နာရီ၊ ရန်ကုန်မြို့။

မူလဇာတာ

သေဆုံးချိန်ဇာတာ

ကိုလှဝင်းရဲ့ ဇာတာမှာ မိဿလင်၊ ဓနုစန်းဖြစ်တယ်။ လင် မိဿရာသီ ၂၉ အံသာ၊ ၃၄ လိတ္တာ၊ ဝိလိတ္တာမှာလည်း ရှိနေတယ်။ လင်စီးနက္ခတ် - တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ပိုင် ကြတ္တိကာ နက္ခတ် ၂ လုံး၊ ၁၃ ယဋီ၊ ၅ ဝိယဋီထက်မှာ လင်စီးလျက် ရှိနေတယ်။

စန်း ဓနုရာသီ ၁၅ အံသာ၊ ၅၀ လိတ္တာ၊ ၃၄ ဝိလိတ္တာ မှာ တည်ရှိနေတယ်။ စန်းစီးနက္ခတ် သောကြာဂြိုဟ်ပိုင် ပြုဇ္ဈာ သာဠိနက္ခတ် ၁၉ လုံး၊ ၁၁ ယဋီ၊ ၁၈ ဝိယဋီထက်မှာ စန်းစီး လျက်ရှိနေတယ်။

မူလဇာတာမှာ ကြာသပတေး ထူလဒသာ၊ အင်္ဂါ အန္တရဒသာ၊ ရာဟု ပြတန္တရဒသာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး ဝိပြတန္တရဒသာ တွေ စားနေတယ်။

မိဿလင်အတွက် ၁၀ တန်း၊ ၁၁ တန်း ဘာဝသခင် စနေဂြိုဟ်ဟာ မာရကဂြိုဟ်ဖြစ်တယ်။ ၃ တန်း၊ ၆ တန်း ဘာဝ သခင် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ကလည်း ဇာတာရှင်ကို အသေသတ်ဖြတ် နိုင်တဲ့ မာရကဂြိုဟ်ဖြစ်တယ်။ ဇာတာမှာ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ် ဥစ် ရနေလို့ မာရကအင်အား အတော်လေးများတယ်။ လင်သခင် အင်္ဂါဂြိုဟ်ရဲ့ ရန်ဂြိုဟ်လည်း ဖြစ်တယ်။

ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကလည်း ၉ တန်း၊ ၁၂ တန်း ဘာဝ သခင် မာရကဂြိုဟ်ပဲ။ ၉ တန်းသခင် ဖြစ်နေလို့ အသေ တစ်ဝက်လောက် လျော့ပေမယ့် ဆိုးတာပါပဲ။ ဥစ်ရနေလို့ မိန်ရာသီမှာ ကသစ်နဝင်း စီးထားသေးတယ်။

၂ တန်း၊ ၇ တန်း ဘာဝသခင် သောကြာဂြိုဟ်ကလည်း မာရကဂြိုဟ်ပဲ။ အင်္ဂါဂြိုဟ်က လင်သခင်အနေနဲ့ ကောင်း မယ့် ၈ တန်း မရဏဘာဝသခင်အနေနဲ့ မာရကဂြိုဟ်ပဲ။

ထူလဒသာသခင်ဂြိုဟ်ကလည်း မာရက၊ အန္တရဒသာ သခင်ဂြိုဟ်ကလည်း မာရက၊ ပြတန္တရဒသာသခင် ဇာတာ ဂြိုဟ်ကလည်း ဘယ်မှာကောင်းလို့တုံး။ မူလဇာတာမှာ မာရက ဂြိုဟ်က ဗျာယဘာဝသခင် ကြာသပတေးဂြိုဟ်နဲ့ ပူးယှဉ်နေ တဲ့ဂြိုဟ်၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ရဲ့ ကိုယ်စား မာရကအလုပ် လုပ်မယ့်ဂြိုဟ်ပဲလေ။ သေအောင်သတ်လိုက်တာက မာရက အင်အားပြင်းတဲ့ ဗုဒ္ဓဟူး ဝိပြတန္တရဒသာ ကာလလေးမှာ အဲဒီကာလက ၁၃. ၁၀. ၂၀၁၃ မှ ၂၀. ၁၀. ၂၀၁၃ အထိ ဒါကြောင့် ကိုလှဝင်းက သူ့ ငါးလပဲ နေရတော့မယ်လို့ ဇနီးနဲ့ သားသမီးတွေကို ပြောသွားတာဖြစ်မယ်။ ဒါက သေ ပိုင်းအနေနဲ့ ကြည့်တာပါ။

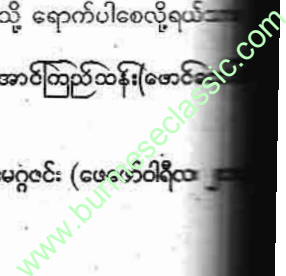
သေတဲ့အချိန် ကောဇာ ဇာတာမှာလည်း ကြတ္တိ ကာ နက္ခတ်၊ ကောဇာလင်က အင်္ဂါဂြိုဟ်ပိုင် ဗြိစ္ဆာရာသီမှာ ဗုဒ္ဓဟူး ဂြိုဟ်ပိုင်တဲ့ ဇေနက္ခတ်ကို စီးထားတယ်။ ကောဇာဇနီး စနေဂြိုဟ်ပိုင် ကုံရာသီမှာ ရာဟုဂြိုဟ်ပိုင်တဲ့ သတိဇာတာ နက္ခတ်ကို စီးထားတယ်လေ။ ကောဇာမှာမာရက ဂြိုဟ်အင်အား ကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။

မာရက စနေဂြိုဟ်၊ ပါပဂြိုဟ်ဆိုး ရာဟုနဲ့ မာရက ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်တွေက မူလဇာတာ လင်ရဲ့ ၇ တန်းဘာဝ သခင် ပူးယှဉ်ရပ်တည်နေကြတယ်။ သင်းတို့တစ်တွေက မူလဇာတာ မျက်စောင်းထိုးပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ ရာဟုဂြိုဟ်က သေ တွေ မသက်သာအောင် တိုးအောင် ပိုဆိုးအောင်လုပ်ပြီး မာရက ဂြိုဟ်နဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်က သေအောင် သတ်နေကြတယ်လေ။

မာရကဂြိုဟ် သောကြာကလည်း လင်သခင် အင်္ဂါ ဂြိုဟ် ပိုင်တဲ့ ဗြိစ္ဆာရာသီ မရဏဘာဝမှာ ရပ်တည်ပြီး ၂၀. ၁၀. ၁၃ သူ့အိမ် ပြိဿရာသီကို မြင်နေတယ်။ အသက်တိုအောင် ဖြစ် နေတာပဲ။ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ ကိုလှဝင်း စုတိစိတ်ထူတာ တမလွန်ဘဝသစ်ကို ပြောင်းသွားရရှာတယ်။

တရားသဘောနဲ့ တွေးကြည့်ပြန်တော့ ဇာတာမှာ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာရှိလာရင် မရဏသေခြင်းတရားက မလွန်ဘဲ ကြတော့ပါဘူးလေ။ ဘယ်ရက်၊ ဘယ်နေ့၊ ဘယ်အချိန်သေ ဘာဝနေဝင်ဆည်းဆာ အချိန်က ရှိလာမြဲပါပဲ။ ကိုလှဝင်း သေ ယောက် ကောင်းရာဘုံဘဝသို့ ရောက်ပါစေလို့ရယ်။

□ အောဝိကြည်ထန်း(ဖောင်)

မည်သူ မည်သည့်အလုပ်တွင် ဝါသနာပါသည်။ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလျှင် မည်သည့်အလုပ်က အကျိုး ပေးနိုင်မည်ကို တွက်ချက်သည့် နည်းတစ်နည်း ဖြစ်ပေသည်။

အလုပ်အကိုင်လုပ်ကိုင်ကြရာတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အကျိုးပေးပုံချင်း မတူနိုင်ကြပေ။ အချို့သည် တစ်ခဏချင်း တိုးတက်ချမ်းသာလာသည်။ အချို့ကား တတ်ကျွမ်းနားလည်ပါသော်လည်း အလုပ်နှင့် အကျိုးမပေးဘဲ ထိုအလုပ်က အောင်မြင်မှုမရ ဖြစ်ရတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အချိန်တိုတိုနှင့် ချမ်းသာ နိုင်စေရန် မိမိနှင့်အကျိုးပေးနိုင်မည့် အသက်မွေးမှု ဆိုင်ရာ ရှေးဟောင်း ဗေဒင်တွက်နည်းကို ဖော်ပြ အပ်ပါသည်။

တွက်နည်း

၁။ မူလ မွေးဖွားသည့် မြန်မာသက္ကရာဇ်ကိုတည်၍ ၇ ဖြင့် စားပါ။ ရလဒ်ကိုပယ်၍ အကြွင်းကိုတွက်ပါ။

၂။ ပူးတွဲ ဖော်ပြထားသည့် ဇယားတွက်တွင် အထက်က ရရှိသော အကြွင်းနှင့် တွက်ချက်သူ၏ မွေးနံ့ကိုကြည့်၍ သင့်တော်မည့် အကျိုးပေးသည့် အလုပ်ကို ရှာကြည့်နိုင်ပါသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် မသိဘဲ ခရစ်သက္ကရာဇ်သာ သိသောသူများအတွက် ခရစ်သက္ကရာဇ်မှ မြန်မာ သက္ကရာဇ် ပြောင်းနည်းမှာ...

ဇန်နဝါရီလ ၁ ရက်နေ့မှ ဧပြီလ ၁၆ ရက်နေ့ အထိ မွေးဖွားသူများသည် ခရစ်သက္ကရာဇ်မှ ၆၃၉ နှုတ်ပါက မြန်မာမွေးသက္ကရာဇ် ရမည်။ ဥပမာ ၁၉၄၅ ခု၊ မတ်လ၊ ၂၇ ရက် မွေးဖွားသူမှာ ...

၁၉၄၅ - ၆၃၉ = ၁၃၀၆ ခုနှစ်

ဧပြီလ ၁၇ ရက်နေ့မှ ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ရက်အထိ မွေးဖွားသူများမှာ ခရစ်သက္ကရာဇ်မှ ၆၃၈ နှုတ်ပါက မြန်မာမွေးသက္ကရာဇ် ရမည်။

အကျိုး ပေး ခိုင်မာပုံ
အသက်မွေးမှု
ခိုင်ရာ
ပေးနိုင်
ဟောကိန်း

ဥပမာ ၁၉၄၅ - ၃၊ ဇွန်လ၊ ၁၉ ရက်နေ့ မွေးဖွားသူမှာ ...

၁၉၄၅ - ၆၃၈ = ၁၃၀၇ ခုနှစ် ရမည်။

ဥပမာ (၁)

မြန်မာနှစ် ၁၃၁၈ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသော အင်္ဂါသား တစ်ယောက်ကို တွက်ချက်ကြည့်ပါက ၁၃၁၈ + ၇ = အကြွင်း ၂၊ ဇယားတွက်တွင် ၂ ခုကြွင်း အတန်းကိုကြည့်ပါ။ အင်္ဂါ သားဖြစ်၍ ၃ ဂဏန်းကို 'ငွေ' အတွက်တွင် တွေ့လိမ့်မည်။ ဆက်လက်ဖော်ပြ မည့် 'ငွေ' ဟောကိန်းတွင် ဖတ်ကြည့်နိုင်ပါသည်။ 'ငွေ' အလုပ်နှင့် အကျိုးပေးနိုင်ပါသည်။

ဥပမာ (၂)

မြန်မာနှစ် ၁၃၄၄ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသော စနေသမီး တစ်ယောက်ကို တွက်ချက်ကြည့်ပါက ၁၃၄၄ + ၇ = အကြွင်း ၀ ရမည်။ ဇယားတွက်တွင် ၀ ကြွင်း အတန်းကိုကြည့်ပါက စနေသမီးဖြစ်၍ ၀ ဂဏန်းကို 'မင်း' အတွက်တွင် တွေ့လိမ့်မည်။ 'မင်း' ဟောကိန်းကို ဖတ်ကြည့်ပါ။

	မင်း	ကုန်	မတ်	ငွေ	လက်	ရုန်း	ခွေး
(၁) ခုကြွင်း	၁	၆	၄	၂	၀	၅	၃
(၂) ခုကြွင်း	၂	၀	၅	၃	၁	၆	၄
(၃) ခုကြွင်း	၃	၁	၆	၄	၂	၀	၅
(၄) ခုကြွင်း	၄	၂	၀	၅	၃	၁	၆
(၅) ခုကြွင်း	၅	၃	၁	၆	၄	၂	၀
(၆) ခုကြွင်း	၆	၄	၂	၀	၅	၃	၁
(၇) ခုကြွင်း	၀	၅	၃	၁	၆	၄	၂

ဥပမာ (၃)

မြန်မာနှစ် ၁၃၆၆ ခုနှစ်တွင် မွေးဖွားသော သောကြာ သားတစ်ယောက်ကို တွက်ချက်ကြည့်ပါက ၁၃၆၆ x ၇ = အကြွင်း ၁ ရမည်။ ဇယားကွက်တွင် ၁ ကြွင်း အတန်းကို ကြည့်ပါ။ သောကြာသားဖြစ်၍ ၆ ဂဏန်းကို 'ကုန်' အတွက် တွင် တွေ့မည်ဖြစ်ရာ ကုန်သည်အလုပ်နှင့် အကျိုးပေးမည်။

အသက်မွေးမှုဆိုင်ရာ ဗေဒင်ဟောကိန်းများ

'မင်း' ဟောကိန်း

မင်းနေမင်းသွင် ဟန်ပန်ရှိမည်။ အထက်တန်းကျကျ နေထိုင်လိုစိတ်ရှိတတ်သည်။ မင်းစိုးရာဇာ အသိုင်းအဝန်းနှင့် ပတ်သက်သော ကုသိုလ်ကံရှိမည်။ အုပ်ချုပ်ရေးဆိုင်ရာ ဌာန များတွင် လုပ်ကိုင်ရတတ်သည်။ အစိုးရ ဌာနဆိုင်ရာ အကြီး အကဲတို့ထံမှ အကူအညီရရှိကာ အစိုးရအလုပ်နှင့် ပတ်သက် ၍ အကျိုးရှိမည်။ အစိုးရအလုပ် မလုပ်ပါကလည်း အစိုးရနှင့် ပတ်သက်သော အလုပ်အကိုင်များတွင် အခက်အခဲမရှိ အကျိုးထူးခံစားခွင့် ရရှိပေမည်။ အများအားဖြင့် မင်းမှုထမ်း ဖြစ်တတ်ကြသည်။ အဆင့်ဆင့် ရာထူးတိုးတက်လာမည်။

'ကုန်' ဟောကိန်း

ကုန်သည်အလုပ်နှင့် အကျိုးပေးမည်။ ကုန်စည်ကူး သန်းရောင်းဝယ်မှု၊ ပစ္စည်းဈေးကွက် လေ့လာမှု ဈေးကစား မှုတို့တွင် သိမြင်ကျွမ်းကျင်၍ လိမ္မာပေးနိုင်မည်။ အရောင်း အဝယ်သဘော လေ့လာရန် ဝါသနာထုံမည်။ တတ်လွယ် သည်။ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်၊ ကုန်လျှောင့်၊ ကုန်စည်ပွဲစား၊ ကုန်သည်အလုပ် လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် ကြီးပွားချမ်းသာနိုင်မည်။ ကုန်သည်မျိုးရိုး ရှိသည်ဖြစ်စေ၊ မရှိသည်ဖြစ်စေ ကုန်သည် ဉာဉ်၊ ကုန်သည်မျက်စိ ရှိမည်။ သမာဓိရှိလျှင် အကျိုးပေး ဖြစ်ထွန်းမည်။ ကုန်စုံဆိုင်၊ အိမ်ဆိုင်၊ စတိုးဆိုင်များ ဖွင့်လှောင် အကျိုးရှိနိုင်သည်။ နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်း၊ နိုင်ငံရပ်ခြား

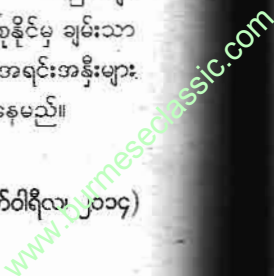
ရောင်းဝယ်ကူးသန်းသည့် လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်နိုင်လျှင် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာမည်။ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်များ လုပ်နိုင် သည်။

'မတ်' ဟောကိန်း

စကားကြွယ်မည်။ စကားပရိယာယ်ကို အသုံးပြုရ သော လုပ်ငန်းများတွင် အောင်မြင်၍ အကျိုးရှိမည်။ မင်းတိုင် ပင်အမတ်၊ လွှတ်တော်အမတ်၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ်တို့တွင် ထင်ရှား ကျော်စောနိုင်သည်။ အကြံပေးအရာရှိ၊ ပွဲစား၊ တရားဟော ဆရာ၊ အသံလွှင့်ဌာန ဝန်ထမ်း၊ အစီအစဉ်ကြေညာသူ၊ အခမ်းအနားမှူး၊ ကျွဲရွှင်ဆရာ၊ ကျောင်းဆရာ၊ စာပေဂီတ လုပ်ငန်း၊ စာရေးဆရာအလုပ်တို့နှင့် အကျိုးပေးမည်။ မိတ်ဆွေ သင်္ဂဟ၊ ဆွေမျိုးသားချင်း၊ အသိုင်းအဝန်းနှင့် အဖွဲ့အစည်း တို့တွင် ပညာစကားကို မူတည်၍ အကြံဉာဏ်ပေး လုပ် ဆောင်ခြင်း၊ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းခြင်းများဖြင့် ဘဝတိုး တက်ခွင့်ရမည်။ ဘိသိက်ဆရာ၊ လူရွှင်တော်အဖြစ်နှင့်လည်း အကျိုးရှိနိုင်ပါသည်။

'ငွေ' ဟောကိန်း

သူငွေ ဖြစ်လွယ်မည်။ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေထိုင် ရတတ်သည်။ အမွေအနှစ် ရတတ်ခြင်း၊ ထိပေါက်ခြင်း စသည့် ကုသိုလ်ကံ အကျိုးပေးတတ်သည်။ ငွေအသုံးကြမ်းမည်။ လက်ဖွာမည်။ ဒါနပြုခြင်း၊ အလှူပေးခြင်းနှင့် စာရိတ္တကောင်း မွန်အောင် ထိန်းသိမ်းခြင်းတို့ ရှိပါက ကံကောင်း၍ မည်သည့် လုပ်ငန်းတွင် လုပ်လုပ် ချမ်းသာရန် အခွင့်အလမ်းရှိမည်။ မကြာခဏ ခရီးထွက်ရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ဖက်၊ မိဘ အချိန်အဝါနှင့် မိမိ၏ ကြိုးပမ်းမှုတို့ကြောင့် အဆင်ပြေ ချော မြေ့မည်။ စည်းကမ်းရှိလျှင် တိုးတက်မည်။ စွန့်ခွာ ချမ်းသာ မည်။ ခိုင်မာသော လုပ်ငန်းများတွင် မိမိ၏ အရင်းအနှီးများ ကို မြှုပ်နှံနိုင်လျှင် အချိုးကျဝင်ငွေများ ရရှိနေမည်။

မွေးဖွားသည့် မြန်မာသက္ကရာဇ်

၁၂၈၂	၁၂၈၃	၁၂၈၄	၁၂၈၅	၁၂၈၆	၁၂၈၇	၁၂၈၈
၁၂၈၉	၁၂၉၀	၁၂၉၁	၁၂၉၂	၁၂၉၃	၁၂၉၄	၁၂၉၅
၁၂၉၆	၁၂၉၇	၁၂၉၈	၁၂၉၉	၁၃၀၀	၁၃၀၁	၁၃၀၂
၁၃၀၃	၁၃၀၄	၁၃၀၅	၁၃၀၆	၁၃၀၇	၁၃၀၈	၁၃၀၉
၁၃၁၀	၁၃၁၁	၁၃၁၂	၁၃၁၃	၁၃၁၄	၁၃၁၅	၁၃၁၆
၁၃၁၇	၁၃၁၈	၁၃၁၉	၁၃၂၀	၁၃၂၁	၁၃၂၂	၁၃၂၃
၁၃၂၄	၁၃၂၅	၁၃၂၆	၁၃၂၇	၁၃၂၈	၁၃၂၉	၁၃၃၀
၁၃၃၁	၁၃၃၂	၁၃၃၃	၁၃၃၄	၁၃၃၅	၁၃၃၆	၁၃၃၇
၁၃၃၈	၁၃၃၉	၁၃၄၀	၁၃၄၀	၁၃၄၂	၁၃၄၃	၁၃၄၄
၁၃၄၅	၁၃၄၆	၁၃၄၇	၁၃၄၈	၁၃၄၉	၁၃၅၀	၁၃၅၁
၁၃၅၂	၁၃၅၃	၁၃၅၄	၁၃၅၅	၁၃၅၆	၁၃၅၇	၁၃၅၈
၁၃၅၉	၁၃၆၀	၁၃၆၁	၁၃၆၂	၁၃၆၃	၁၃၆၄	၁၃၆၅
၁၃၆၆	၁၃၆၇	၁၃၆၈	၁၃၆၉	၁၃၇၀	၁၃၇၁	၁၃၇၂
၁၃၇၃	၁၃၇၄	၁၃၇၅	၁၃၇၆	၁၃၇၇	၁၃၇၈	၁၃၇၉
၁၃၈၀	၁၃၈၁	၁၃၈၂	၁၃၈၃	၁၃၈၄	၁၃၈၅	၁၃၈၆
၁ ကြွင်း	၂ ကြွင်း	၃ ကြွင်း	၄ ကြွင်း	၅ ကြွင်း	၆ ကြွင်း	၀ ကြွင်း

မင်း	တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာ	အင်္ဂါ	ဗုဒ္ဓဟူး	ကြာသပတေး	သောကြာ	စနေ
ကုန်	သောကြာ	စနေ	တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာ	အင်္ဂါ	ဗုဒ္ဓဟူး	ကြာသပတေး
မတ်	ဗုဒ္ဓဟူး	ကြာသပတေး	သောကြာ	စနေ	တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာ	အင်္ဂါ
ဋ္ဌေး	တနင်္လာ	အင်္ဂါ	ဗုဒ္ဓဟူး	ကြာသပတေး	သောကြာ	စနေ	တနင်္ဂနွေ
လက်	စနေ	တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာ	အင်္ဂါ	ဗုဒ္ဓဟူး	ကြာသပတေး	သောကြာ
ရုန်း	ကြာသပတေး	သောကြာ	စနေ	တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာ	အင်္ဂါ	ဗုဒ္ဓဟူး
ဋ္ဌေး	အင်္ဂါ	ဗုဒ္ဓဟူး	ကြာသပတေး	သောကြာ	စနေ	တနင်္ဂနွေ	တနင်္လာ

'လက်' ဟောကိန်း

လက်မှုပညာ ကျမ်းကျင်တတ်မြောက်မှု ရှိမည်။ ပန်း ဆယ်မျိုးတူသော ပန်းချီ၊ ပန်းထိမ်၊ ပန်းပဲ၊ ပန်းတည်း၊ ပန်းပု၊ ပန်းပွတ်၊ ပန်းယွန်း၊ ပန်းတော့၊ ပန်းရန်၊ ပန်းတမော့ တို့တွင်

အကျိုးပေးနိုင်သည်။ ရွှေချည်ငွေချည်ထိုး၊ ရက်ကန်း၊ စက်ချုပ် ပညာ၊ အိမ်တွင်းမှုလုပ်ငန်းတို့ ဖြစ်ထွန်းနိုင်သည်။ အဆောက် အအုံ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ လက်သမား၊ ပရိဘောဂလုပ်ငန်း ဆေးဆိုးပန်းရိုက်လုပ်ငန်းနှင့် အခြားသော ကုန်ထုတ်လုပ်မှု

များတွင် အောင်မြင်နိုင်မည်။ စက်မှု လက်မှုလုပ်ငန်း၊ စက်ရုံ အလုပ်ရုံ ထူထောင်လုပ်ကိုင်ခြင်းကို စိတ်ဝင်စားမည်။ ဗိသုကာ အလုပ်နှင့် အထူးအကျိုးပေးနိုင်သည်။ တီထွင်ဆန်းသစ်သော အမြင်ရှိ၍ တိကျမှန်ကန်ပါက အကျိုးပေးကာ အောင်မြင် ဖြစ်ထွန်းမည်။

အိုးအိမ် ဆောက်လုပ်သော ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်း၊ ကွန်ပျူတာအရောင်းဆိုင်၊ လျှပ်စစ်ပစ္စည်း၊ နာရီဆိုင်၊ မျက်မှန် ဆိုင်တို့ လုပ်ကိုင်လျှင်လည်း အကျိုးရှိနိုင်မည်။

‘ရုန်း’ ဟောကိန်း

ဘဝကို ရုန်းကန်ရတတ်သည်။ လက်ရုံးအားကိုးသော အလုပ်များတွင် အကျိုးပေးသည်။ အတိုက်အခံ အခက်အခဲ များကြားမှ အောင်မြင်တိုးတက်လာမည်။ တစ်ကိုယ်တော် စွန့်စား၍ စီးပွားရှာဖွေ လုပ်ကိုင်ခြင်း၊ ရွှေတွင်း၊ ကျောက်တွင်း၊ သတ္တုတွင်းလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ခြင်း၊ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်း တစ်ပါးသို့ သွားရောက်၍ အလုပ်အကိုင် ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ခြင်း၊ ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောသား၊ ပြည်တွင်းသင်္ဘောသား လုပ်ကိုင် ခြင်း၊ သစ်ဖောင် ဝါးဖောင်လုပ်ငန်း၊ သစ်တောလုပ်ငန်း၊ စက်ရုံ အလုပ်ရုံဝန်ထမ်း၊ စစ်တပ် ရဲဝန်ထမ်း၊ စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေး လုပ်ကိုင်ခြင်း စသည်လုပ်ငန်းများဖြင့် အဆင်ပြေနိုင်သည်။ အခက်အခဲများစွာကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ အမြင့်သို့ရောက်နိုင် မည်။ နပန်းသမား၊ လက်ဝှေ့သမား၊ ဘောလုံးသမားနှင့် အားကစားသမားအဖြစ်လည်း အကျိုးပေးနိုင်ပါသည်။

‘မွှေး’ ဟောကိန်း

သွင်ပြင်နုနယ်ကာ ခြေလက်သွက်တတ်သည်။ စာရေး စာချီ ဖြစ်တတ်သည်။ အစိုးရဌာနဆိုင်ရာ ဝန်ထမ်း၊ စာရင်း အင်း စာရင်းကိုင်၊ ကုမ္ပဏီဝန်ထမ်း၊ ကွန်ပျူတာကျွမ်းကျင်သူ၊ ကျူရှင်ဆရာ၊ ကျောင်းဆရာ၊ ပညာရေးဌာနဝန်ထမ်း၊ ဌာန ဆိုင်ရာ ကျွမ်းကျင်သူ၊ ကုန်သွယ်ရေးအဝယ်တော်၊ ဘဏ် လုပ်ငန်း၊ စာရင်းစစ်အလုပ်တို့နှင့် အကျိုးပေးတတ်သည်။ အလောင်းအစားဆန်သော အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျများ ပြား မြန်ဆန်သည့် လုပ်ငန်းများနှင့် အကျိုးမပေးပါ။ ဖြည်း ဖြည်းမှန်မှန် ကြီးစားခြင်းဖြင့် သမားရိုးကျလုပ်ငန်းများတွင် လုပ်ကိုင်ရင်းနှင့် အောင်မြင်မှုများ ရရှိမည်။

□ ညွန့်စွတ် (စက်မှုတက္ကသိုလ်)

အိမ်ထောင်ဖက် အကောင်း အဆိုး တွက်ကိန်း

လူလောက ကမ္ဘာကြီးအတွင်းရှိ လူသားများစွာတို့ သည် အိမ်ရာတည်ထောင် နေထိုင်ကြသူက များပါ၏။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာကြီးအတွင်း လူမျိုးကွဲပြားသော်လည်း ထို ကွဲပြားသည့် လူမျိုးတိုင်းလည်း အိမ်ရာထူထောင်ကြကာ လူမျိုးစု ဆက်လက်ရှင်သန်ကြရန် ဆောင်ရွက်နေကြဆဲ ရှိပါ ၏။ မြန်မာလူမျိုးတို့သည်လည်း မြန်မာ့ရိုးရာ ဓလေ့ထုံးစံများ နှင့်အညီ မြန်မာလူမျိုးများ ဆက်လက်ပွားများ ရှင်သန်ရပ် တည်နေစေရန် အိမ်ရာထူထောင်မှုကို အစဉ်ပြုလျက်ရှိပေ၏။

ဤသို့ အိမ်ရာထူထောင်ရာတွင် ရှေးပညာရှိ ကပိတို့မှ မိမိနှင့်လက်တွဲ၍ အိမ်ရာထူထောင်ရမည့် အိမ်ထောင်ဖက် ကို ရွေးချယ်ရန် နည်းလမ်းအချို့ကို မြန်မာမှု ရိုးရာဗေဒင် အတတ်ပညာတို့ဖြင့် လေ့လာဆန်းစစ်ထားရစ်ခဲ့ကြ၏။

ထိုနည်းမှာ မိမိ နှစ်သက်ရာ အိမ်ထောင်ဖက်၏ အကောင်းအဆိုးကို သိလိုပါက အောက်ဖော်ပြပါ လင်္ကာကို ဖတ်၍ ထိုလင်္ကာပါအတိုင်း တွက်ချက်ကြည့်ပါက သိနိုင်ပါ၏။ မည်သူမဆို မိမိနှစ်သက်သည့် အိမ်ထောင်ဖက်၏ မွေးနံကို လေ့လာမှတ်သား၍လည်း မိမိနှင့် အိမ်ထောင်ဖက် ဖြစ်သင့် မဖြစ်သင့်ကို ကြိုတင်တွက်ချက် ကိန်းစစ်နိုင်ပါ၏။

ဖော်ပြပါ လင်္ကာကျမ်းသည် ရှေးပညာရှင်ကပိတို့ လေ့ လာမှတ်သား၍ ကျမ်းအဖုံဖုံမှာ အာရုံဆောင်၍ သေချာဆန်း စစ်ကာ လောကဟိတရာသီကျမ်းတွင် ဖော်ပြပါရှိသော အိမ် ထောင်ဖက် တွက်ကိန်းလင်္ကာ ဖြစ်ပါ၍ မိမိဘာသာ လင်္ကာ အတိုင်း တွက်ချက်ကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်သော အိမ်ထောင်ဖက် အကောင်း၊ အဆိုး ဟောကိန်းဖြစ်၏။

အိမ်ထောင်ဖက်ကိန်း တွက်ပုံလင်္ကာ

အိမ်ထောင်ဖက်မည် မြနှုတ်ရည်၊ သံချိုလေးရယ် နှစ် မေးလာတဲ့သည်၊ နံနှစ်မည် တည်ပါတော့ထင်ရှား၊ မြောက်ပြား ပဉ္စာနှင့်၊ တားသတ္တာအိမ်ထောင်ကိန်း၊ တိမ်းတော့မမှား။

အကြွင်းတဲ့ ဧကာ၊ အချစ်ဟူသမျှ၊ ချမ်းမြေ့လှပါ။ ခွေကြွင်းရာ ချမ်းသာတဲ့၊ စီးပွားမတည် မကြည်နှင့်၊ ပျက်တတ်သည် ဆရာပြောမယ်၊ ဟောတော့မမှား။

ကြိန်းတဲ့ သေသာ၊ အိမ်ထောင်မှာ လွန်စည်ကား၊ စီးပွားဖက်ပါ။

ဇယမှာ ကြုံလာမှုကား၊ အဖျားအနာနှင့်၊ ဥပဒ်သာ လာမည့်ကျိန်းမှာ၊ တိမ်းတော့မမှား။

ငါးခုတဲ့ ကြွင်းသေသာ၊ ခနရွှေငွေပေါမယ်၊ ဇောတိ ကပါ။

www.burmeseclassic.com

အိမ်ထောင်ဖက် အကောင်း အဆိုး တွက်ကိန်း ဝင်းထောင်ကျော်

(၃၅ + ၇ = ၅)
 နောက်ဆုံးအကြွင်း
 မှာ ၀ ဖြစ်ရ၏။ ထို
 အကြွင်းကိုကြည့်၍
 လင်္ကာပါ အတိုင်း
 ဟောနိုင် ပြောနိုင်
 ပါသည်။ လင်္ကာပါ
 အတိုင်း မှတ်သား
 ၍ ဟောပြောရ
 သည်မှာ ...
 အကြွင်း (၁)
 ဖြစ်ပါက အကြွင်း
 တွဲစကား ဟောချက်
 ကိုယူပါ။
 အကြွင်း (၂)
 ဖြစ်ပါက ဒွေကြွင်း
 ရာ ဟောချက်ကို
 ယူပါ။
 အကြွင်း (၃)
 ဖြစ်ပါက ကြိန်းတဲ့
 သေသာဟောချက်
 ကိုယူပါ။
 အကြွင်း (၄)
 ဖြစ်ပါက ဇယမှာ
 ကြုံလာမှုကားဟော
 ချက်ကို ယူပါ။
 အကြွင်း (၅)
 ဖြစ်ပါက ငါးခုတဲ့
 ကြွင်းသေသာဟော

ဆသေသော ရွှေကြာရေမျှ၊ ရောဂါကိုယ်နှင့်ဝေးတယ်၊
 အေးတဲ့ကစ။
 သုညနဲ့တွေ့ကြိမ်၊ မွေသိမ် သိပ်မနေရပြီ၊ ဘုမ္မိမုချကြိမ်၊
 မိတ်မငြိမ် ကိုယ်ပိန်လို့ပူမိ၊ ထူးသနော် လေးထပ်လယ်ဗေဒင်
 ဆောက်က၊ ရွှေသင်္ဃိုင်ခိုင် အပူးမှာ၊ ထူးတဲ့ကစိ။
 ခုနစ်ရက်သားသမီးတို့၏ အိမ်ထောင်ဖက်ကိန်း
 အဟောလင်္ကာဖြစ်ပါ၏။ ဖော်ပြပါလင်္ကာကို အောက်ပါ
 အတိုင်း တွက်ချက်လေ့လာကြည့်နိုင်ပါသည်။
 တွက်နည်းမှာ ...
 ဦစွာ အိမ်ထောင်ဖက်နံ နှစ်ခုကို တည်ရပါမည်။
 ဥပမာ - တနင်္ဂနွေသားနှင့် သောကြာသမီး ဖြစ်ပါက
 (၁၆ - ၇) ဖြစ်၍ မြောက်ငြားပဉ္စာ ဆိုသည့်အတိုင်း (၇x၅
 = ၃၅) ဖြစ်ရပါသည်။ စားသေတ္တာ အိမ်ထောင်ကိန်း ဆိုပြန်၍

ချက်ကို ယူပါ။
 အကြွင်း (၆) ဖြစ်ပါက ဆသေသာ ရွှေကြာရေမျှ ဟော
 ချက်ကို ယူပါ။
 အကြွင်း (၇) ဖြစ်ပါက သုညတဲ့တွေ့ကြိမ် ဟောချက်
 ကို ယူပါ။
 အထက်ဖော်ပြပါ အိမ်ထောင်ဖက်ကိန်းတွက်ပုံလင်္ကာ
 အတိုင်း တွက်ချက်၍ မိမိတို့နှစ်သက်ရာ အိမ်ထောင်ဖက်
 သည် ကောင်း၊ မကောင်း၊ လေ့လာဆန်းစစ်၍ ဘဝခရီး
 အတွက် ဆက်လက်ရွေးချယ် လျှောက်လှမ်းနိုင်ကြစေချင်ပါ
 သည်။
 မှီငြမ်း
 လောကဟိတရာသိကျမ်း

□ ဝင်းထောင်ကျော်

နာမည်သိလျှင် ဖေဒင်ဟောပါ

ဆရာဦးစိုးအောင် (နက္ခတ္တပေဒေခူတေသီ)

ဗေဒင်မေးပြီးသော အမျိုးသမီး ပြန်သွားသည်နှင့် စာရေးသူ၏ သမီးဖြစ်သူ မဘေဘီစုစုတစ်ယောက် ဗေဒင် ဟောခန်းအတွင်းသို့ လှစ်ခနဲဝင်ရောက်လာ၏။ နာမည်နှင့် လိုက်အောင် စပ်စုတော့မည်ကို ရင်ထဲက သိနေ၏။ ပညာ အရည်အချင်း ဆယ်တန်းဖြစ်၍ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ဗေဒင် သင်မည်ဟု ပြောထားရသည်။ နောင်တစ်ချိန်မှာ စာရေးသူ ၏ ပညာမှိုနှီးဆက်သစ် ဖြစ်မည်လား မပြောတတ်ပါ။

“နာမည်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဟောလိုက်တာ သူတော်တော် လက်ခံသွားတယ်နော် ဖေဖေ၊ ဘာအထောက်အထားနဲ့ ဟော လိုက်တာလဲဟင်”

သမီး၏ မေးခွန်းကို စာရေးသူ ပြုံးလိုက်မိသည်။ မှန် ပါ၏။ စောစောကလေးကမှ ဗေဒင်မေးသွားခဲ့သူ အမျိုးသမီး မှာ မွေးဖွားသက္ကရာဇ် ခုနှစ်၊ လ၊ ရက် အမှန်ကို မပြောနိုင် ခဲ့ပါ။ မွေးဖွားသက္ကရာဇ် ခုနှစ်၊ လ၊ ရက်၊ နေ့နှင့် မွေးဖွားချိန်၊ မွေးဖွားခဲ့သော ဇာတိမြို့၊ စသည်များ တိကျစွာပြောပြနိုင်ခဲ့ လျှင် ဇာတာဖွဲ့ရပေမည်။

မြန်မာဇာတာ အနောက်တိုင်း ခရစ်ရှုနားမူတီး (KP) ဇာတာဖွဲ့ပြီး ဟောဆိုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ မွေးဖွားသော ခုနှစ် သိလျှင်ပင် မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်ဖြင့် မဟာဘုတ်တိုင် ထူကာ ဂြိုဟ်စားသက်ရောက် တွက်ချက်ပြီး အဟောထုတ် နိုင်ပေမည်။

ယခု ဗေဒင်မေးခဲ့သူမှာ နာမည်တစ်ခုမှလွဲ၍ ဘာမျှ မသိပါ။ ထို့ကြောင့် နာမည်တစ်ခုတည်းကိုသာ တွက်ချက် ရန် ရှိတော့သည်။ ဟောကြားခဲ့ပြီးလည်း ဖြစ်သည်။ ဒါကို သမီးက သိချင်နေဟန်တူသည်။ သူ၏ဖခင် (စာရေးသူ)ကဲ့သို့ သိချင်တာတွေကို မသိရမချင်း ငွေမလျှော့တတ်သော သမီး၏ စိတ်ဓာတ်ကို သဘောပေါက်သည်။ ရှင်းမပြုလျှင် စာရေးသူ ၏အလုပ် (အဟောစာတမ်းရေးရန်) ပျက်ကွက်ပေတော့မည်။

“ဒီဆောင်းပါးကို အခန်းဆက်ရေးခဲ့တာ နှစ်နှစ် လောက်ရှိပြီ သမီး၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ဆောင်းပါးတွေမှာ မဟာဘုတ်၊ ဂြိုဟ်စားသက်ရောက်နဲ့ အင်္ဂါဂဏန်းနည်းတွေကို ရေးခဲ့တယ်။ ဇယားကွက်ကြီးကြီးတွေ၊ ကိန်းဂဏန်းကြီးကြီးတွေ မဟုတ်ဘဲ အရေးကြီးတဲ့ ပွိုင်တစ်ခုတည်းနဲ့ အလွယ်ကူဆုံး အထိရောက် ဆုံးဖြစ်အောင် စာဖတ်သူတွေအတွက် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ် အောင် ဖေဖေရေးခဲ့တယ် သမီး”

“ဒါတွေ သမီးသိပါတယ်၊ အခုဟာက နာမည်ပြော လိုက်တာနဲ့ ဟောခန်းထဲက နက္ခတ်စက်ပိုင်းကြီးကို လက်ညှိုး

ထိုးပြီး ဒေါက်ခနဲဟောလိုက်တာ သမီးတော်တော် စိတ်ဝင် စားသွားလို့ပါ”

“ဪ... အဲဒါ သယောဒယသရဒွေး ဗေဒင်ပညာ နဲ့ ဟောလိုက်တာပါ သမီး၊ မှန်မှာပေါ့”

“အင်... ဖေဖေကလဲ အထောက်အထားတွေနဲ့ ခွင့် ပြုတာလဲ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်းပြမယ်၊ ကဲ မရှင်းပြခင် ဒီဇယားကွက်ကို ကြည့် ပါဦး”

၁	စ	စေ	စော	လ
၂	လိ	လု	လေ	လော
၃	အ	အ	ဥ	ဧ
၄	ဩ	ဝ	ဝိ	ဝိ
၅	ဝေ	ဝေါ	က	ကိ
၆	ကု	ယ	ည	စ
၇	ကေ	ကော	ဟ	ဟိ
၈	ဟု	ဟေ	ဟော	သ
၉	အံ	အံ	သွေး	သွေ
၁၀	မ	မိ	မု	မေ
၁၁	မော	မော	ပ	ပိ
၁၂	ဋေ	ဋော	ပ	ပိ
၁၃	ပ	ပွ	က	က
၁၄	ပေ	ပေါ	ရ	ရိ
၁၅	ရ	ရေ	ရော	တ
၁၆	တိ	တု	တေ	တော
၁၇	န	နိ	န	နေ
၁၈	နော	ယ	ယိ	ယု
၁၉	ယေ	ယော	ဘ	ဘိ
၂၀	ဘု	စ	ဖ	ပ
၂၁	ဘေ	ဘော	ဇ	ဇိ
၂၂	ဇု	ဇေ	ဇေ	ခ
၂၃	ခိ	ခု	ခေ	ခေါ
၂၄	ဂ	ဂိ	ဂု	ဂေ
၂၅	ဂေါ	သ	သိ	သု
၂၆	သေ	သော	ဒ	ဒိ
၂၇	ဒု	ဈ	ည	ထ
၂၈	ဒေ	ဒေါ	စ	စိ

www.burmeseclassic.com

“ဒါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဖေဖေ”

“နံပါတ်စဉ်ဟာ နက္ခတ်တွေဖြစ်တယ်၊ ယှဉ်ပြီးရေးထားတာ ဗျည်းစာလုံးတွေပဲ သမီး၊ ခုနက မေးသွားတာ ဒေါ်တင်တင်အေး မဟုတ်လား၊ တဝမ်းပူနဲ့စတဲ့ နာမည်ဆိုတော့ နက္ခတ် ၁၅ လုံးနဲ့ဆိုင်တဲ့ နာမည်ရှင်ဖြစ်တယ်၊ သွာတိနက္ခတ်ပေါ့”

“အင်း... ဟုတ်ပြီ”

“အဲဒီ နက္ခတ် ၁၅ လုံးမြောက် သွာတိနက္ခတ်အပေါ်မှာ ဒီနေ့ ကောဇာဂြိုဟ် စနေနဲ့ ရာဟုဂြိုဟ်တွေ စီးနင်းနေတယ်၊ နက္ခတ်ဗေဒင်ဆရာတွေ အားလုံးသိကြတယ်၊ ဂြိုဟ်နှစ်လုံးစလုံးဟာ ပါပဂြိုဟ်တွေပဲ၊ ဆိုးကျိုးကို ဖြစ်စေတယ်၊ စနေဂြိုဟ်ဟာ လူတိုင်းကို ဆိုးကျိုးဖြစ်စေတာ မဟုတ်ပေမယ့် ကောင်းကျိုးဆိုရင်တောင် ပူပူလောင်လောင်နဲ့ ကောင်းကျိုးပေးတတ်တာမျိုး၊ အင်း... ဆိုးကျိုးဆိုရင်တော့ သွားပြီပေါ့၊ စနေဂြိုဟ် စီးနင်းခံရရင် ဒေါသဖြစ်ရတတ်မယ်၊ ဖြေရှင်းရတဲ့ အမှုအခင်း တရားတဘောင် ဖြစ်ရတတ်မယ်၊ သူ့ခိုး ခိုးခံရမယ်၊ ဥစ္စာပစ္စည်း ပျောက်ဆုံးတတ်မယ်၊ စီးပွားပျက်တတ်မယ်၊ အိမ်ထောင် ဇနီးပျက်တတ်တို့၊ အဆင်မပြေတာတို့နဲ့ အိမ်ထောင် မသွာယာတတ်ဘူး သမီး၊ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေးလဲ ချူချာပြီး သောကများရတတ်မယ်”

“ရာဟုဂြိုဟ်ကကော ဖေဖေ”

“ရာဟုဂြိုဟ်နဲ့ ကိတ်ဂြိုဟ်က မျဉ်းတစ်တန်းတည်း ရှိနေကြတယ်၊ အမှောင်တန်းတစ်ခုပါပဲ၊ တချို့က ရာဟုကို နဂါးခေါင်း၊ ကိတ်ဂြိုဟ်ကို နဂါးအခြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ နေကြတ်တာတွေ လကြတ်တာတွေဟာ ဒီအမှောင်တန်းကြောင့်ပဲ၊ ဒီအမှောင်တန်းထဲ ကျရောက်သွားတဲ့ နက္ခတ်ဟာ (နာမည်ပိုင်ရှင်) သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို တောင်းနဲ့အုပ်ထားသလို ဖြစ်သွားမယ်၊ ဘဝတစ်ခုလုံးကို အမှောင်ဖုံးသွားစေတယ်၊ ဘာပဲလုပ်လုပ် စီးပွားရေး အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေဘူး၊ အဆင်ပြေဖို့ ကျိန်းသေတွက်ထားရတဲ့ ကိစ္စတွေတောင် နီးရင်ပျက်ပြယ်သွားတတ်တယ်၊ နေရင်း ထိုင်ရင်း လှုပ်ပန်း စိတ်ပင်ပန်း ဖြစ်နေရမယ်”

“ဒါဆို နက္ခတ် ၁၅ လုံးဖြစ်တဲ့ သွာတိနက္ခတ် နာမည်ရှင်တွေ ဒုက္ခပဲနော် ဖေဖေ၊ ဘယ်လောက်ကြာမလဲ၊ ဘယ်တော့ လွတ်မှာလဲ”

“ဒီနက္ခတ်အပေါ်မှာ စနေဂြိုဟ်ဟာ ၂၀၁၂ ခုနှစ်အောက်တိုဘာလ ၉ ကနေ ၂၀၁၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၅ ရက်အထိ စီးနင်းလိမ့်မယ်၊ ရာဟုဂြိုဟ်ကတော့ ၂၀၁၃ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၅ ရက်ကနေ ၂၀၁၄ ခုနှစ် မတ်လ ၄ ရက်နေ့အထိ စီးနင်းလိမ့်မယ်”

“ဒီဂြိုဟ်ပူးဟာ တော်တော်ဆိုးတာပဲနော်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဒီလို စနေဂြိုဟ်နဲ့ ရာဟုဂြိုဟ်တိုင်း ကမ္ဘာ့နိုင်ငံတွေမှာ အတိုက်အခံတွေ ပဋိပက္ခတွေ

ဖြစ်တယ်၊ အပြောင်းအလဲတွေ ဖြစ်ခဲ့တယ် သမီး”

“ဘယ်လို နာမည်ရှင်တွေနဲ့ သက်ဆိုင်လဲ ဖေဖေ”

“ခုနက တဝမ်းပူနဲ့စတဲ့ ဒေါ်တင်တင်အေးတို့လိုမျိုး၊ ဥပမာ တင်ဦး၊ တင်တင်နု၊ တင်အေး၊ တိုးဝင်း စတဲ့နာမည်မျိုး၊ ပြီးတော့ နက္ခတ် ၁၅ လုံးမှာ ဗျည်းတွေက ရှု ရေ ရောတ လေ၊ ရွှေနဲ့စတဲ့ နာမည်တွေနဲ့လဲ သက်ဆိုင်တယ်”

“ထားပါတော့၊ ယတြာကော မရှိဘူးလား ဖေဖေ”

“ရှိတာပေါ့ သမီး၊ ခုနက ဇယားကွက်ကိုကြည့်၊ ယတြာလုပ်ချင်ရင် ကိုယ့်ရဲ့နက္ခတ်ကို ဆောင်ရမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် စားပေးရမယ်၊ နက္ခတ် ၁၅ လုံး သွာတိနက္ခတ်ဆိုတော့ ရှု ရေ ရော တ ဆိုတော့ကာ ရှောက်သီးသုပ်၊ ရုံးပတီသီး စားပေးရတယ်၊ တရော်နဲ့ ခေါင်းလျှော်ရတယ်၊ ပရိတ်ရွတ်ထားတဲ့ ရေကို စတိသောက်ပေး၊ စတိရေချိုး၊ စတိမျက်နှာသစ်ပေးရတယ်၊ ပြီးတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်နက္ခတ်ကို လှူပေးရမယ်၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် နက္ခတ် ၁ လုံး အဿဝတီနက္ခတ်မှာ ‘စု စေ စော လ’ ဆိုတော့ စောင်ကို လှူပေးရမယ်၊ လက်ဖက်သုပ်၊ လက်ဖက်ရည်၊ လမုန့်၊ လျက်ဆား၊ လိမ္မော်သီး စတာတွေလှူရင် ရတယ်၊ လက်သုတ်ပဝါ၊ လက်ကိုင်ပဝါ လှူရင်လဲရတယ်”

“ဒါဆိုရင် ဆိုးတဲ့ဂြိုဟ်တွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့နာမည် နက္ခတ်အပေါ်မှာ ဖြတ်ရင် ဒုက္ခပဲနော် ဖေဖေ”

“ဒီလိုပဲပေါ့ သမီးရယ်၊ လူဆိုတာ ကောင်းဖို့မလွယ်သလို ဆိုးဖို့လဲမလွယ်ဘူး၊ ဖေဖေတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ လောကဓံ တရား ရှစ်ပါးဆိုတာ ရှိတာပဲ၊ ဖေဖေရဲ့ ဗေဒင်ကြော်ငြာထဲကလို ကောင်းတဲ့အချိန်မှာ ပိုပြီးကြိုးစားဖို့နဲ့ အညံ့ကြုံရင် သိလမြဲပြီး ကိုယ်ကျင့်တရားမြဲနေဖို့၊ သတိရှိနေဖို့ လိုတယ်”

စာရေးသူမှာ သမီးကို ရှင်းပြရင်း ထပ်မံပြီး ပွင့်လင်းမြင်သာအောင် ရှင်းပြချင်သေးသည်။ စာအုပ်စင်ပေါ်မှ သယောဒသ ဗေဒင်ပညာကျမ်း အတွဲ လေးတွဲဆိုသို့ မျက်စိက အကြည့်ရောက်သွား၏။

“ဒီစာအုပ်တွေမှာ လေ့လာရင် ပိုကောင်းတယ် သမီး၊ နောက်မှ လေ့လာပေါ့၊ ဆယ်တန်းမအောင်ရင်တော့ အင်း”

“ဘာဖြစ်လဲ ဖေဖေ”

“ဆယ်တန်းမအောင်ရင် သူများလို စပါးရိတ် ကောက်စိုက်ရမှာပေါ့”

“အိုး... ဖေဖေကလဲ”

❑ ဆရာဦးမိုးအောင်(နက္ခတ္တဗေဒဆရာတော်)

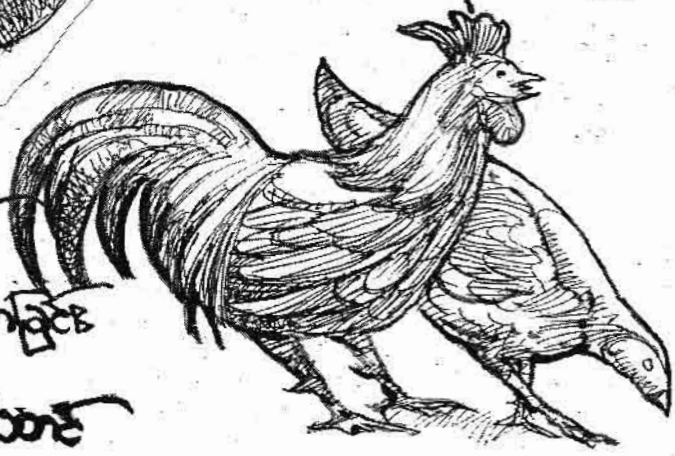
တိုးတား

- ဆရာကြီးဦးတင်အောင်(ရန်ကင်း)၏ မှတ်တမ်းများ။
- သယောဒသ သရဒွေးကျမ်း (ဗာရာဏသီမူ)
- ဆရာကလာမာစန်၏ သန္နိဋ္ဌပြက္ခဒိန်များ
- ကိုယ်တိုင် လေ့လာတွေ့ရှိချက်များ

မုခ်သိဒ္ဓါ
မြန်မာ့ကျေးလက်ခြင်
ယောနကဘိုးတော်

ကျွန်ုပ် ငယ်စဉ်က ဇာတိမွေးရပ် မြေ ဆောမြို့ဆေးရုံကြီးလမ်း နေအိမ် ကလေးမှာ တရုတ်အိမ်ဝံ့စံ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်အဘိုး ဦးဘိုးမောင်က ဦး လောရွှင်ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် တရုတ်အနွယ်ဝင် များစိုင်းရုံလျက်ရှိနေသည်။ ထိုတရုတ် လူကြီး သားသမီးများတို့နှင့် အတူ ကျွန်တော်ကြီးပြင်းလာရသည်။ သူတို့ နှင့် ကျောင်းသွားအတူ ကစားအတူ နေခဲ့ရသည်။ တရုတ်လေ့စရိုက် စကား တို့ကို ထမင်းစား ရေသောက်ပြောတတ် ပါသည်။ သူတို့ထံမှ နိမိတ်အတတ်ပညာ များကို ကောင်းစွာ သိနားလည်ခဲ့ပါ

သည်။ ဦးစိန်+ဒေါ်သိန်းဟန် တို့မှာ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ကို သားတစ်ဦးပမာ ကျွေးမွေးပါသည်။ ကွမ်ရင်မယ်တော်၊ အန်းကုံးဘိုး တော်၊ ကောင်းကင်ဘုရားများကို သိ နားလည်ခဲ့ရပါသည်။ FUNG SHUI သည် စင်စစ် ဘာသာရေးမဟုတ်။ သိပ္ပံ ပညာ မဟုတ်ဘဲ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက တရုတ်လူမျိုးတို့ ဘိုးဘွား အစဉ်အဆက် ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ပြီး ယနေ့ တိုင် ကျင့်သုံးလျက်ရှိသော လောကီ ပညာတစ်ရပ်သာဖြစ်သည်။ ကံကို ယုံ ကြည်သော တရုတ်နှင့် တရုတ်အနွယ် ဝင် တိုင်းရင်းသားအများစု၏ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများတွင် FUNG SHUI ပညာ

ရပ်သည် အောင်မြင်ခြင်း သော့ချက် တစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ အထင်အမှတ် သိသာလှသော ပညာရပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဖုန်းရွှေ ပညာသည် ဘာသာ အယူဝါဒ မဟုတ်။ ဖုန်းရွှေကို ကျွန်ုပ် ရာတွင် နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ၊ ဝိညာဉ်ဆိုင်ရာ အကူအညီမလို။ ကမ္ဘာကြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဟန်ချက်ညီလိုက် ပြေပြစ်စွာ နေနိုင်အောင် ဖန်တီး သော ဒဿနသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဟောင်း တရုတ်ယဉ်ကျေးမှုဆိုင်ရာ လက်တွေ့ကျင့်ကြံအားထုတ်မှု ယုံကြည်မှုတို့နှင့် ဆက်နွယ်သော ဝိညာဉ် တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ရာစုနှစ်များစွာ များစွာ ရှည်လျားစွာ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ကြောင့် သင်္ကေတများ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ တစ်ခါတစ်ရံ နတ်ဒေဝါများ သဘာဝ လွန် သရုပ်သကန် အယူအဆများနှင့် ဆက်စပ်ပေါင်းဆုံမိကာ တန်ခိုးသတ္တိ တွေ့လို၊ အံ့မခန်းစွမ်းအင်တွေ့လို၊ ဘာ သာကိုးကွယ်မှုလိုလို ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ဖုန်းရွှေ၏ ဒဿနနှင့် အယူ အဆသည် ရှုပ်ထွေးခက်ခဲသော သင်္ချာ အဝန်းအဝိုင်းတွက်ချက်မှုများနှင့် ပို၍ ပတ်သက်ပြီး နှီးနှွယ်နေပါသည်။ နဂါး၏ အသက်ရှူငွေ့ သို့မဟုတ် ချီ ဟုတင်စား ခေါ်ဝေါ်ကြသော ကမ္ဘာမြေကြီး၏ စွမ်းအင်လမ်းကြောင်းများနှင့် ပို၍ ဆက် စပ်နေပါသည်။ ဖုန်းရွှေသည် ကံကြမ္မာ တို့၊ သဘာဝလွန်တန်ခိုးသတ္တိတို့၊ နာမ် ဝိညာဉ်ပိုင်းဆိုင်ရာတို့နှင့် လုံးဝ မပတ် သက်ပေ။ ဖုန်းရွှေသည် လက်တွေ့ကျကျ တွေးဆနိုင်သော ခိုင်မာသည့် အကြံ ကောင်း ဉာဏ်ကောင်းတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါ သည်။ မကောင်းသော ချီဓာတ်နှင့် အဆိပ်မြားတို့ကို ပျောက်ရန် ပေးထား သော ဖြေဆေးများမှာလည်း အလွန် သဘာဝကျသည်။ ဖုန်းရွှေအများစုသည် ရိုးရာအစဉ်အလာ ရသဗေဒနှင့် ဟန် ချက် ညီမျှမှုတို့ဖြင့် လှုပ်ရှားရသည်။ ရေ၊ မြေ၊ မီး၊ သစ်သား(သို့) ရွှေဓာတ်တို့ကို မျှအောင် သုံးသည်။ ယင်းနှင့် ယန် အမှတ်သင်္ကေတအတိုင်းပင် ကံကောင်း မှုမှ ကံဆိုးမှုသို့လည်းကောင်း၊ ကံဆိုးမှုမှ ကံကောင်းမှုသို့လည်းကောင်း ပြောင်းလဲ နိုင်သည်။

အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လေနှင့်ရေ တို့ ပဋိပက္ခဖြစ်စေရန် အပြောင်းအလဲ လုပ်ပေးရန် အရေးကြီးပါသည်။ တံခါး ပေါက်များကို နေရာအနေအထား ဒီဂရီ အနည်းငယ်မျှ ပြောင်းလဲပေးဖို့ လိုအပ် ပါသည်။ စားပွဲတွေကိုနေရာအနည်းငယ် လက်မလောက်ရွေ့ပေးပါက အကျိုးထူး တရားကို ရနိုင်ပါသည်။

သစ်ပင်၊ ပန်းပင်၊ ရေတံခွန် ကလေးတွေ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖန်တီးပေးလျှင် ကောင်းကျိုးရနိုင်သည်။

အိမ်ထောင့် လေးထောင့်မှာ ညအမှောင် အချိန် ဖယောင်းတိုင်းမီး ထွန်းပေးလျှင် အလင်းဓာတ်ရနိုင်သည်။ ရည်ရွယ်ချက် မှာ လက်ရှိ မူလဖြစ်ရပ်များကို အသစ် ဖန်တီးပေးနိုင်ဖို့လိုအပ်ပါသည်။ တရုတ် ဘာသာမှ မြန်မာလိုပြန်ရလျှင် ယကြာ ချေသလို ဖြစ်သွားနိုင်ပါ၏။

ဤသို့ပြုလုပ်လျှင် ပျော်ရွှင်လန်း ဆန်းသော ချီဓာတ်များ လွှမ်းမိုးကောင်း မွန်လာနိုင်ဖို့ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ နေရာ အမှန်ပြောင်းခြင်းကြောင့် သင့်အိမ်တွင်း သို့ ကံကောင်းမှုတွေ ဝင်လာလိမ့်မည်။ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု၊ ရောင့်ရဲမှုနှင့် မိသားစု ခိုင်မာပျော်ရွှင်မှုတွေ ရောက်လာပါမည်။

ကျွန်ုပ်သည် ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ နိုဝင် ဘာလ ပထမအကြိမ် တူဒေးစာအုပ် တိုက်မှ ထုတ်ဝေသော ဟိန်းလတ်၏ လောကီရေးရာ သုခချမ်းသာ အတတ် ပညာစာအုပ်ကို ဖတ်မိလိုက်ပါသည်။

ထိုအချိန် ထိုအခါတွင် ကျွန်ုပ်တို့ မင်းသိင်္ခ၏ ဖုန်းရွှေကို လေ့လာသင်ယူ လိုက်ရပါတော့သည်။

ဖုန်းရွှေ ရောက်ပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဆန်စက်တစ်စက် တွင် အလုပ်လုပ်နေရ၏။ ထိုစက်တွင် ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေကြီး ကိုပေါ်ထွန်း ဆိုသူ ရှိ၏။ သူသည်လည်း ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ပင် ဆန်စက်အလုပ်သမား ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆန် စက်ပိုင်ရှင် ကိုဟီးယားဆိုသူသည် ဥစား ကြက်များ ထားရန်အတွက် ကြက်တန်း လျားကြီးနှစ်ဆောင် လာ၍ ဆောက် လေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေ ကိုပေါ်ထွန်းက “ဒီမှာ ဖိုးအောင်ထွန်း၊ ဟောဟိုမှာ ကျုပ်တို့သူဌေးဆောက်တဲ့ ကြက်တန်းလျားကြီး တွေလား၊ အဲဒါ ကြီးတွေ ဆောက်တဲ့နေ့ကို မှတ်ထား၊ မကြာခင် ဖျက်ရလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာထား မယ့် ကြက်တွေလဲ အကုန်သေကုန်လိမ့် မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ကိုပေါ်ထွန်း အား . . .

“ခင်ဗျားကတော့ သူများလုပ်ရင် အပြစ်ပြောဖို့”ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လျှင် ကိုပေါ်ထွန်းက . . .

“ကျုပ်ကတော့ အပြည့်အစုံ မတတ်ပါဘူး၊ တစ်ခု နှစ်ခုလောက် သိတာပါ။ ကျုပ်တို့ တရုတ်ပညာမှာ အဲဒီလို နေရာမှာ တိရစ္ဆာန်ထားတဲ့ အဆောက်အအုံ မထားရဘူးဗျာ၊ အဲဒါ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောခဲ့တဲ့ စကားပဲလေ ဗျာ၊ မယုံလို့ ဘယ်ဖြစ်မတုံး” ဟု ပြော လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . . “ကျုပ်တို့ စက်ပိုင် ကိုဟီးယား လဲ တရုတ်ပဲဗျာ၊ သူလဲ သိမှာပေါ့” ဟု ပြောလျှင် ကိုပေါ်ထွန်းက . . .

“တရုတ်တိုင်း ဒီပညာကို မသိ ဘူးလေဗျာ” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဆက်လက်၍ မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်၍ ကြည့်နေလိုက် ၏။ များမကြာမီ၌ပင် ကြက်တဲကြီးများ ပြီးသွား၏။ ကြက်များလည်း ထည့်လိုက် ပြီဖြစ်၏။ တိတ်ဆိတ်နေသော ကျွန်ုပ် တို့၏ စက်ဝန်းကြီးသည် ကြက်သံများ ဖြင့် စည်စည်ကားကား ဖြစ်လာလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ကိုပေါ်ထွန်း အား . . .

“ကြက်သံတွေကဖြင့် သာယာ ပါပေဗျာ”

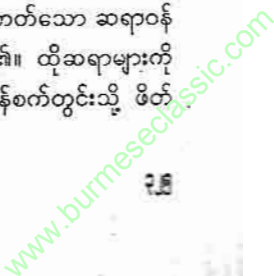
ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုပေါ်ထွန်း က ကျွန်ုပ်အား . . .

“ဖိုးအောင်ထွန်းက ကျုပ်ကို နောက်နေတာပေါ့”ဟု မေးလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .

“နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ၊ ကြက်တဲနဲ့ ကြက်သံတွေနဲ့ စည်စည် ကားကား ဖြစ်နေတာကို ပြောတာပါ” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

နှစ်လခန့်ကြာသောအခါ ကျွန်ုပ် တို့ ဆန်စက်တည်ရှိရာ ကျေးရွာလေးသို့ ကြက်ကို ဆေးကုတတ်သော ဆရာဝန် များ ရောက်လာ၏။ ထိုဆရာများကို စက်ပိုင်ရှင်က ဆန်စက်တွင်းသို့ ဖိတ်

ခေါ်ကာ လက်ဖက်ရည်များ၊ မုန့်များဖြင့် တည်ခင်းစဉ်ခံလေ၏။

ထိုဆရာများသည် ကြက်ခြံကို ကြည့်ရှုပေးကြ၏။ ထိုဆရာများ၏ ပြောပြချက်အရ အခြေအနေမကောင်းဟု ကျွန်ုပ်တို့ သိရလေ၏။

နောက်နေ့တွင်မူ ကြက်များသည် နှစ်ကောင် ကြက်နာကျ၍ သေလေတော့၏။ နောက်နေ့တွင်မူ ကြက်များသည် ဆက်တိုက် ကြက်နာကျ၍ သေလေ၏။ ကြက်သေများကို ဆွဲထုတ်၍ အပြင်သို့ ပစ်ရ၏။

ကြက်ခြံ အလုပ်သမားသည် မပစ်နိုင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စက်မှ အလုပ်သမားများကို ကြက်သေများပစ်ရန် လွှတ်ပေးခဲ့ရ၏။ ၂၄ နာရီအတွင်း၌ပင် လွန်စွာကြီးမားသော ကြက်ခြံကြီးအတွင်းမှ ကြက်များအားလုံး သေကုန်၏။

ကျွန်ုပ်၏ ဆန်စက်အတွင်းမှ အလုပ်သမားများသည် ကြက်နာကျသော ကြက်သားများကို ကြော်၍ တောအရက်နှင့် မြည်းကာ ပျော်မြူးနေကြ၏။

ကြက်ပိုင်ရှင် ကိုဟီးယားမှာမူ ကြက်တံကိုဖျက်၍ ဝါးလုံးများ၊ မဒမတိုင်များကို ရသည့်ဈေးနှင့် ရောင်းချရန် အမိန့်ပေးပြီး စိတ်ပျက်သောမျက်နှာနှင့် ပြန်သွားလေ၏။

ကျွန်ုပ် မိတ်ဆွေကြီး ကိုပေါ် ဟွန်းကမူ ကျွန်ုပ်အား...

“ယုံပြီလား ဖြီးအောင်ထွန်း၊ အဲဒါ ကျုပ်တို့ ရှေးဟောင်းတရုတ်လူမျိုးတွေရဲ့ ပညာဗျာ၊ ကျုပ်က များများစားစားတော့ မတတ်ပါဘူး၊ အိမ်ကို ဘယ်လိုပုံစံမဆောက်ရဘူး၊ ဘယ်ဘက်ကို မျက်နှာမလှည့်ရဘူး၊ အိမ်ရှေ့မှာ ဘယ်လိုပစ္စည်းမထားရဘူးဆိုတာလောက်တော့ သိတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အပြည့်အစုံတော့ မတတ်ဘူး၊ တကယ်လို့များ အဲဒီလို ပညာတတ်တဲ့လူနဲ့ တွေ့ရင် ခင်ဗျား အနေနဲ့ တပည့်ခံပြီး သင်ယူထားလိုက်

ဗျ၊ အလွန်အဖိုးတန်တဲ့ ပညာ” ဟု ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုပေါ်ဟွန်းထံမှ တရုတ်ပညာ၏ သဲလွန်စကို ရခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ထိုဆန်စက်မှ ထွက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်သည် ဘိုလိန်းလမ်း တာမွေရုံ ကျွန်ုပ်၏ မိဘအိမ်တွင် ဒိုကပ်၍ နေနေရဆဲဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့ရှိ ကျွန်ုပ်၏ စာရေးစားပွဲ၌ ထွန်းထားသော မီးသီးကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် စက္ကူဖြင့် အုပ်ဆောင်းတစ်ခု လုပ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် စာရေးဆရာ ဖြစ်လာပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်လုပ်သော အုပ်ဆောင်းပုံစံမှာ ပေပါပုံစံဖြစ်၏။ စက္ကူအဖြူဖြင့် လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မီးထွန်းလိုက်သော အခါ၌ နို့နှစ်ရောက်ထွက်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုမီးအုပ်ဆောင်းအား လွန်စွာ သဘောကျ၏။

တစ်ညတွင် ကျွန်ုပ်၏ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူ မောင်ဉာဏ်ဝင်း ရောက်လာပြီး ထိုမီးပုံးကိုမြင်လျှင်...

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ လူကြီးတွေက ဒီလို မီးပုံးမျိုးကို အိမ်ရှေ့မှာ မထွန်းကောင်းဘူးလို့ ပြောတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ထွန်းရင် ဘယ်လို ဖြစ်တတ်သတဲ့တဲ့” ဟုမေးရာ မောင်ဉာဏ်ဝင်းက...

“ကျွန်တော်တော့ နားမလည်ပါဘူးဆရာရယ်၊ လူကြီးတွေ ပြောတာတော့ အဲဒီမီးပုံးထွန်းတဲ့လူဟာ အဲဒီအိမ်မှာ မနေရဘူးတဲ့၊ ထွက်သွားရတတ်တယ်တဲ့” ဟု ပြောလေ၏။

မောင်ဉာဏ်ဝင်း၏ စကားသည် မှန်ပေသည်။ ထိုမီးပုံးကြီးထွန်းပြီး သုံးရက်ခန့်ကြာလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ မိခင်ကြီးနှင့် စကားများကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သွားလေတော့၏။

ထိုမီးပုံးကြီးကို ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ညီအား ဖြုတ်ခိုင်းလိုက်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မောင်ဉာဏ်ဝင်းနှင့် တွေ့

သောအခါ ထိုအကြောင်းကို ပြောပြ၍ မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံလိုက်ရာ ၎င်းက-

“အဲဒါ ရှေးဟောင်းတရုတ်ပညာပဲ ဆရာရဲ့၊ အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဘယ်နားမှာ ဘယ်ပစ္စည်း မထားရဘူးဆိုတာ အသေးစိတ်ပြောပြတဲ့ ပညာပဲ၊ ကျွန်တော်တော့ မတတ်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ တကယ်လို့ တတ်တဲ့လူ ဆရာတွေ့ရင်တော့ ဆရာအနေနဲ့ တပည့်ခံပြီး သင်ထားလိုက်ပေတော့၊ အလွန်ကောင်းတဲ့ ပညာရပ် ဆရာရဲ့” ဟု မောင်ဉာဏ်ဝင်းက ပြောပြလေ၏။

နှစ်အတန်ကြာသောအခါ လွန်စွာနာမည်ကြီးသော ဗိသုကာဆရာတစ်ဦးနှင့် ကျွန်ုပ်သည် နီးနီးကပ်ကပ်နေခဲ့ရ၏။ ထိုအကြောင်းအရာများကို ကျွန်ုပ်၏ ထိုဗိသုကာဆရာအား ပြောပြ၏။

ထိုအခါ ထိုဆရာက...

“ဟုတ်တယ် ကိုအောင်ထွန်းရဲ့ တရုတ်တွေက အိမ်ဆောက်တဲ့အခါမှာ သူတို့ရဲ့ အိမ်ရှေ့မှာ လမ်းကို ဘယ်လိုထားမယ်၊ ရေကန်ကလေးက ဘယ်လိုရှိရမယ်၊ သစ်ပင်တွေက ဘယ်နားမှာ နေရမယ်ဆိုတဲ့ အယူအဆတွေရှိတယ်ဗျ၊ သူတို့ဆောက်တဲ့အိမ်ကို ကြည့်တဲ့အခါမှာ ပန်းချီကားလေး တစ်ချပ်တို့ ကြည့်ရသလို စဉ်းစားပြီး ဆောက်ကြလေ့ရှိတယ်၊ ပြီးတော့ သူတို့မှာက နေ့ဟောင်းပညာတစ်ခု ရှိသေးတယ်၊

အိမ်ရဲ့ ဘယ်ဘက်မှာ ဘယ်ပစ္စည်းမထားရဘူး၊ ရေကန်ဟာ ဘယ်မှာရှိရမယ်၊ မရှိရင် အိမ်ရှင်ခိုက်တယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့ဗျာ၊ ဥပမာ ငါးမွေးတဲ့ ရေကန်ကလေးကိုတောင် ဘယ်နားမှာ ထားရမယ်၊ မထားရဘူးလို့ အဲဒီအထဲမှာ ပါတယ်ဗျ၊ ပြောတဲ့အတိုင်း မထားရင် လူကိုတောင် ဥပဒ် ပေးတတ်တယ်၊ အဲဒီပညာရပ်ကို မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလို့ မရဘူးနော်၊ လက်တွေ့မှန်ခဲ့တာတွေ အများကြီးပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား အနေနဲ့ အဲဒီပညာကို တတ်တဲ့ဆရာတွေနဲ့တွေ့ရင် တပည့်ခံပြီး သင်က

လိုက်ပေးတော့မို့” ဟု ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ
မိသုကာဆရာက ပြောလေ၏။

ထိုနောက်တွင်လည်း ကျွန်ုပ်
သည် နံနံ့စပ်စပ်ရှိသော တရုတ်မိတ်
ဆွေတစ်ဦးနှင့် တွေ့ရလေ၏။

ထိုမိတ်ဆွေသည် ကျွန်ုပ်အား -
“ကျွန်တော်တို့ ရှေးဟောင်း
တရုတ်လူမျိုးတွေမှာ ပညာရပ်တစ်ခုရှိ
တယ်။ အဲဒါ ဆရာတို့ ဝေဒင်ပညာနဲ့
ဆိုင်မလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီ
ပညာက အိမ်ဆောက်ဖို့ နေရာရွေးတဲ့
အခါမှာ အကောင် လေးကောင်နဲ့
စဉ်းစားတယ်။

အဲဒီ အကောင်လေးကောင်က
အဖြူရောင် ကျားရယ်။ အနက်ရောင်
လိပ်ရယ်။ အစိမ်းရောင် နဂါးရယ်။
အနီရောင် ဇာမဏီဌာန်ရယ်။ အဲဒါနဲ့
တွက်ပြီး ဘယ်နားမှာ တောင်တုန်းရှိရင်
အနက်ရောင်လိပ်နဲ့ မတည့်ဘူး။ ဘယ်
နားမှာ ချိုင့်ဝှမ်းရှိရင် အဖြူရောင်ကျားနဲ့
မတည့်ဘူး ဆိုတာ တွက်တာမျိုးပဲ။
အတော်ကို မှန်တဲ့ဟာဗျ။

ကျွန်တော့်ဦးလေး အိမ်ဆောက်
မယ်လုပ်တုန်းက လျှပ်စစ်ဌာနက ထရန်
စဖော်မာတိုင်ကြီးနဲ့ နီးနေတဲ့အတွက်
တရုတ်ဆရာတစ်ယောက်က သဘာဝ
ဒီအားနဲ့ ဘဲလင့် မဖြစ်ဘူးတဲ့ ဒီနားမှာ
အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း မဆောက်ပါနဲ့လို့
ကန့်ကွက်ဖူးတယ်။ သူပြောတဲ့ စကားကို
နားမထောင်ဘဲ ကျွန်တော့်ဦးလေးက
ဆောက်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆောက်ပြီး
သိပ်မကြာဘူး။ ကျွန်တော့်ဦးလေးက
အဲဒီဆရာ ပြောတာမှန်တယ်လို့ ဝန်ခံ
ရတယ်။ နောက်တော့ ဒီအိမ်ကို ရောင်း
ပြီး သူပြောင်းသွားတယ်။

ပြီးတော့ အဲဒီဆရာကိုပဲ နေရာ
ပြန်ခိုင်းပြီး အိမ်ပုံစံကိုလည်း အဲဒီ
ဆရာ ပြောတဲ့အတိုင်း ဆောက်လိုက်
တယ်။ အိမ်က ရှည်မျောမျောပုံစံပါပဲ။
ပေမယ့် မဆိုးဘူးဆရာရေ ကျွန်တော့်
ဦးလေးဟာ အဲဒီအိမ် ဆောက်ပြီးမှ
အသွားတက်လာတယ်။ အဲဒီပညာမျိုး

ကျွန်တော်တို့ တရုတ်လူမျိုးတွေမှာ
ရှိတယ် ဆရာရဲ့။ အလုပ်ရုံးခန်းဖွင့်တဲ့
အခါ စားပွဲခုံကို ဘယ်လိုလှည့်ရမယ်၊
ပြတင်းပေါက်က ဘယ်လိုရှိရမယ်ဆိုတာ
ကိုလဲ အဲဒီပညာရပ်က ညွှန်ပြထား
တယ် ဆရာရဲ့။ တကယ်လို့ အဲဒီပညာ
တတ်တဲ့လူနဲ့ တွေ့ရင် ဆရာအနေနဲ့
တပည့်ခံပြီး သင်ထားလိုက်ပါ ဆရာ
ရယ်။ အတော်ကောင်းတဲ့ ပညာပဲ” ဟု
ပြောလေ၏။

ထိုပညာရပ်ကို ကျွန်ုပ်သည်
သင်ယူလိုစိတ်တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်
လာ၏။ သို့ရာတွင် သင်ပေးမည့်ဆရာ
ကို မတွေ့ရပေ။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်
ညီအစ်ကိုကဲ့သို့ ရင်းနှီးသော စာရေး
ဆရာဟိန်းလတ်သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့
ရောက်လာ၏။

“ဆရာ ရှေးဟောင်းတရုတ်တွေ
ရဲ့ ဖုန်းရွှေပညာကို လေ့လာဖူးသလား”
ဟု မေးလေ၏။

“ဖုန်းရွှေပါ ဆရာဟိန်းရဲ့”
ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောလျှင် ၎င်းက
ချစ်စဖွယ် ရယ်သွမ်းသွေး၍ . . .

“အသံထွက် အမှန်ကတော့
ဆရာပြောသလို ဖုန်းရွှေပါပဲ။ ဒါပေမယ့်
ကျွန်တော်က မြန်မာအသံထွက်နဲ့ နီး
အောင် ဖုန်းရွှေလို့ လုပ်ထားတယ်။ ကျွန်
တော် အဲဒီစာအုပ်မျိုးတွေ ဖတ်နေတာ
ကြာပြီ။ အခု ကျွန်တော်ရတဲ့ နောက်ဆုံး
စာအုပ်က နာမည်အကြီးဆုံး စာအုပ်ပဲ
ဆရာရေ အဲဒါ ကျွန်တော် မြန်မာလို
ဘာသာပြန်ပြီးပြီ။ ကျွန်တော်က လောကီ
ရေးရာ သုခချမ်းသာအတတ် ပညာလို့
ခေါင်းစဉ်တပ်ထားတယ်” ဟု ပြော
လေ၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဆရာဟိန်း
ရယ်။ ကျုပ် အဲဒီပညာသင်ချင်လို့ ရှာခဲ့
တာ ကြာခဲ့ပါပြီဗျာ။ အခု ခင်ဗျားလုပ်မှ
ပဲ ဒီပညာကို တတ်ရဦးတော့မယ် သိပ်
ပြီး အဖိုးတန်တဲ့ ပညာဆရာဟိန်းရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင်
ဆရာဟိန်းလတ်က . . .

“ဒီလိုဆိုလဲ ကျွန်တော် စာအုပ်
ပို့လိုက်ပါမယ်” ဟု ပြောလေ၏။

များမကြာမီ၌ ဆရာဟိန်းလတ်
သည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ဖုန်းရွှေကို ယူလာ
ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မမြင်ဖူး၊
မတွေ့ဖူးခင်ကပင် လေးစားခဲ့ရသော
ဖုန်းရွှေအား ရင်ထဲတွင် ပွေ၍ ဖက်ထား
လိုက်ပြီးလျှင် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်
နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ
ဆရာဟိန်းလတ်က သဘောကျလေ၏။
ထို့နောက် ၎င်းက . . .

“ဆရာ ဒီစာအုပ်ကို အတော်
ဖတ်ချင်နေတာပဲလား” ဟု ပြောလိုက်
လျှင် ကျွန်ုပ်က . . .

“ဖတ်လဲ ဖတ်ချင်တယ်။ တတ်
လဲ တတ်ချင်တယ် ဆရာဟိန်းလတ်ရေ
ပြီးတော့ ကျုပ်က အတိတ်နိမိတ်သမား
ဗျ။ ဖုန်း(ဘုန်း)လဲ တက်ပြီ။ ရွှေလဲ ရပြီ။
ဘာများ မကျေနပ်စရာရှိသေးလဲ ဆရာ
ဟိန်းရယ်” ဟု ပြောလိုက်မိလေတော့
သတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မသကာ
မင်းသိင်္ခ
ဤတွင်ကား အကျွန်ုပ်၏ ကို
အောင်ထွန်းခေါ် မင်းသိင်္ခ၏ ဖုန်းရွှေ
ကို လေ့လာခြင်းကိစ္စ အောင်မြင်စွာ
ပြီးမြောက်ခဲ့လေသည်။ မင်းသိင်္ခသည်
ပညာကို သေရွာသို့ မယူစတမ်း သစ္စာ
ပြုခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသေသွားသော်
လည်း သူ၏ ပညာရပ်အဖုံဖုံ အစုံစုံတို့
ကား လူ့လောက လူရွာနယ်တွင် ဝင်း
လျက် ထိန်လျက်ရှိနေပါသည်တကား။
ကိုအောင်ထွန်း၊ မင်းသိင်္ခ
ကောင်းရာသူဂုဏ် လားပါစေ . . .

□ ထောနုကတိုးထောဝ်

www.burmeseclassic.com

D

Discontent, Habitual
ပရောင့်ရဲတတ်သည်အမူအကျင့်
(ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှုမရှိသူ)

- (၁) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံသည် လွန်စွာ ကျယ်ပြန့်နေခြင်း၊
- (၂) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် လမ်းကြောင်းငယ် များစွာ ချခြင်း၊
- (၃) သောကလမ်းကြောင်း များစွာရှိခြင်း၊
- (၄) အသက်လမ်းကြောင်း မေးမှိန်အားနည်းခြင်း။
- (၅) မေတ္တာလမ်းကြောင်း ပျက်ယွင်းနေခြင်း။

- (၆) ကျန်းမာရေးလမ်းကြောင်း မကောင်းခြင်း၊
- (၇) လက်မ၏ပထမအဆစ် သေးငယ်ခြင်း၊
- (၈) လက်ချောင်းများ တို၍ ချောမွေ့ခြင်း၊
- (၉) လက်ဖဝါးပြင် ထူထူထဲထဲမရှိခြင်း။

Discoveries, New

ပညာရပ်သစ် သို့မဟုတ် ပစ္စည်းသစ်တစ်ခုကို ရှာတွေ့ရှိခြင်းများ
ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် အဖြူစက်များရှိခြင်း။

Disease, Incurable

တုရှ်မရနိုင်သည့်ရောဂါ

(၁) အသက်လမ်းကြောင်းမှ အောက်သို့ကျနေသည့် ခွဲထွက်လမ်းကြောင်းသည် ကြက်ခြေခတ်သဏ္ဍာန် ဖြစ်နေခြင်း။

(၂) စနေဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ကြယ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုရှိနေခြင်း။

Disposition, Feverish

ဗျားနာမှုဖြစ်သည့် အနေအထား

ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် အနက်ရောင်အစက် အပြောက်များ ရှိခြင်း။

Divisions of Hand

လက်၏အစိတ်အပိုင်းများ

ကိုင်းရုံ၏အလိုအရ လက်ကို နှစ်ပိုင်း ပိုင်းထား၏။ အထက်ပိုင်းတွင် လက်ချောင်းများနှင့် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံ၊ နေဂြိုဟ်ခုံ၊ ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံနှင့် အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံများ ပါဝင်ကြလျက် နိတ်ပိုင်းကို ပြု၏။ အောက်ပိုင်းသည် လက်၏အောက်ခြေ ပါဝင်ပြီး၊ ၎င်းက 'ရုပ်ပိုင်း'ကိုပြု၏။ ၎င်းတို့သည် စိတ်ပိုင်း၊ နှစ်ပိုင်းဆိုင်ရာ အရည်အချင်းအသီးသီးကို ပြလေသည်။

Divorce

ထင်မယားပြတ်စဲသည့်တိစ္ဆ

(၁) သောကြာဂြိုဟ်ခုံမှ အဖျက်လမ်းကြောင်းတစ်ခုသည် အသက်လမ်းကြောင်း၌ ခွသဏ္ဍာန်ပုံစံဖြင့် အဆုံး သတ်ခြင်း။

(၂) သောကြာဂြိုဟ်ခုံမှ အဖျက်လမ်းကြောင်းတစ်ခုသည် အသက်လမ်းကြောင်း၏ အထက်သို့ တက်သည့် အတက်လမ်းကြောင်းတစ်ခုကို ဖြတ်သွားခြင်း။

(၃) သောကြာဂြိုဟ်ခုံမှ အဖျက်လမ်းကြောင်းသည် အိမ် ထောင်ပြုရေးလမ်းကြောင်းကို ဖြတ်သွားခြင်း။

(၄) အိမ်ထောင်ပြုရေး လမ်းကြောင်းသည် ခက်ရင်းခွ သဏ္ဍာန်နှင့် အစပြုနေခြင်း။

(၅) အိမ်ထောင်ရေး လမ်းကြောင်းသည် ခက်ရင်းခွ သဏ္ဍာန်နှင့် အဆုံးသတ်နေခြင်း။

Dogged Determination

ဗျားရေးလုပ်ငန်းများတွင် လုပ်ငန်းလည်ပတ်ရေး အတွက် ခေါင်းမာစွာ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်တတ်ခြင်း

ရဲကြီး၍ ခေါင်းမာစွာ ဆုံးဖြတ်လုပ်ကိုင်တတ်သူများ ၏ လက်မအဆစ်များသည် တောင့်တင်းနေ၏။ ထိုသူတို့ သည် လက်တွေ့သမားများဖြစ်၏။ သို့သော် သတိကြီးပြီး လျှို့ဝှက်တတ်၏။

Domestic Disease

အိမ်တွင်းရေးကြောင့် စိတ်ဝေဒနာခံစားရခြင်း

ပြင်းထန်သည့် နှလုံးရောဂါကိုဖြစ်စေသည့် အိမ်တွင်း ရေး အပူမငြိမ်းမှုသည် နှလုံးလမ်းကြောင်းခေါ် မေတ္တာလမ်း ကြောင်းပေါ်တွင် အမည်းစက်များ ရှိနေခြင်းဖြင့် ပြဆိုနေ၏။

Domestic Trouble

အိမ်တွင်းရေး အဆင်မပြေမှုများ

- (၁) အင်္ဂါလွင်ပြင် ချိုင့်ခွက်နေခြင်း။
- (၂) သောကြာဂြိုဟ်ခုံမှ အဖျက်လမ်းကြောင်းသည်အဓိက အရေးအကြောင်းများကို ဖြတ်သွားခြင်း။
- (၃) အသက်လမ်းကြောင်းမှလာသော လမ်းကြောင်းသည် အဓိကလမ်းကြောင်းများကို ဖြတ်ထားခြင်း။

Domineering Personality

ရန်လို၍ထင်ရာစိုင်းသည့်ဝလေ့စရိုက်

လက်သည်းများသည် တို၍ ပြက်ကျယ်နေကြခြင်း။

Don't, Marriage Line

အိမ်ထောင်မပြုသင့်သည့်အခြေအနေ

အိမ်ထောင်ပြုရေး လမ်းကြောင်းသည် ကျွန်းကလေး များဖြင့် ပြည့်နှက်နေလျှင် သို့မဟုတ် သံကြိုးကွင်းကလေး များဖြင့် ဆက်စပ်နေလျှင် ထိုလူသည် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကို မစဉ်းစားသင့်ချေ။ ထိုသို့သော အိမ်ထောင်ရှင်များသည် အကြီးအကျယ် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ကြရပြီး နောင်လည်း မြဲကြဖို့ မရှိချေ။

Dot အစက်အပြောက်

အစက်အပြောက်များရှိခြင်းသည် ချို့ယွင်းချက် များ (ကံကြမ္မာမကောင်းသော အခိုက်အတန့်များ)ကို ညွှန်ပြ ၏။ အစက်ငယ်များသည် နာမကျန်းဖြစ်ပြီးနောက် ပေါ်လာ တတ်၏။ ကြီးမား၍အမြဲရှိနေသော အစက်များက ကြီးမား သည့် ချို့ယွင်းချက်များကို ညွှန်းဆိုပြနေ၏။

Dots, Signs from

အစက်ပြစ်ပေါ်ရာ နေရာအလိုက် အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုချက်

- (၁) အသက်လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် အစက်အပြောက်များ ရှိပါက တိုက်ဖျက်ရောဂါဖြစ်တတ်သည်။
- (၂) ပြိုဟ်ခုံများပေါ်တွင်ရှိပါက ဒဏ်ရာအနာတရ ဖြစ်တတ်မည်။
- (၃) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ရှိပါက နားလေးတတ်သည်။
- (၄) နှလုံးလမ်းကြောင်းပေါ်တွင်ရှိပါက နှလုံးသားရေးရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဒုက္ခခံစားရတတ်သည်။

Double Crossing

အဖြတ်လမ်းကြောင်းများ၏အဓိပ္ပာယ်

အဖြတ်လမ်းကြောင်း နှစ်ခုသည် ကံလမ်းကြောင်းပေါ်ရှိ ကြယ်အမှတ်အသားတစ်ခုတွင် ဆုံစည်းပါက အချစ်ရေးကိစ္စ နှစ်ခု တစ်ပြိုင်တည်းပေါ်ပေါက်လာပြီး တစ်ခုနှင့်တစ်ခု တိုက်ခိုက်ပျက်စီးစေတတ်၏။

Double Line of Heart

မေတ္တာလမ်းကြောင်း နှစ်ခု

နှလုံး(မေတ္တာ)လမ်းကြောင်း နှစ်ခုပါရှိခြင်းသည် နက်ရှိုင်းသည့် မေတ္တာတရားကို ခံယူနိုင်စွမ်းရှိခြင်းကိုပြု၏။ သို့သော် ၎င်းသည် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုနှင့် အဆုံးသတ်ရတတ်မည်ကို ပြဆိုနေခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

Dramatic Art

ပြဇာတ်ဆိုင်ရာ အနုပညာ

ပြဇာတ်ဆိုင်ရာ အနုပညာဘက်တွင် တစ်မူထူးခြားစွာ တင်ဆက်နိုင်စွမ်းရှိမှုကို အောက်ပါအမှတ်လက္ခဏာများက ပြဆို၏။

တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံမှ လက်ခံလယ်အောက်ခြေဆီသို့ ထိုးတက်သွားသော လမ်းကြောင်းတစ်ခုပါရှိခြင်း။

၎င်းသည် ဇာတ်သဘင်နှင့်ဆိုင်သည့် ထက်မြက်သည့် ပါရမီရှိမှုကို ပြ၏။ ၎င်းသည် တင်ဆက်ပြသမှု အရာတွင် ပင်ကိုသိမြင်မှုဖြင့် ပြဇာတ်ဆိုင်ရာ ဂုဏ်အင်္ဂါကို ပြန်လည်ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိသည့် အရည်အချင်းထူးကို ပြ၏။

Dramatic Genius

ပြဇာတ်၊ တဇာတ် စသည်တင်ပြမှုဆိုင်ရာ ပါရမီရှိမှု

- (၁) အသက်လမ်းကြောင်းနှင့် ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းတို့ အစပြုရာတွင် ကွာဟနေခြင်း။
- (၂) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းသည် ခက်ရင်းခွဲသဏ္ဍာန်နှင့် အဆုံးသတ်နေခြင်း။
- (၃) ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံ၊ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံတို့သည် မို့မောက်နေခြင်း။
- (၄) လက်မဗါပထမအဆစ် အနေအထားကောင်းခြင်း။
- (၅) လက်ချောင်းထိပ်ဖျား လေးထောင့်သဏ္ဍာန်ရှိပြီး အဆစ်များထွက်၍ မနေခြင်း။

Dreamer

ဝိတ်ကူးယဉ်တတ်သူ

- (၁) အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းအနီးတွင် ကြတ်ခြေသဏ္ဍာန်တစ်ခုရှိခြင်း။
- (၂) ထိုးထွင်းသိမြင်လမ်းကြောင်းတွင် ကျွန်းခံနေခြင်း။
- (၃) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းသည် အောက်သို့ စိုက်ဆင်းနေခြင်း။
- (၄) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံ၊ သောကြာဂြိုဟ်ခုံနှင့် စနေဂြိုဟ်ခုံတို့ ကျယ်ပြန့်ပေါ်လွင်ခြင်း။
- (၅) လက်ဖဝါးပြင် ကျဉ်း၍ ရှည်ခြင်း။
- (၆) လက်ချောင်းများ ရှည်လျားသေးသွယ်၍ ချွန်ထူခြင်း။

Dropsy ဖျဉ်းစွဲခြင်း (ဖျဉ်းစွဲရောဂါ)

တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ကြယ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုရှိခြင်း။

Drowning, Danger from

ရေနှစ်သည်တေးအန္တရာယ်ရှိခြင်း(ရေနှစ်တတ်ခြင်း)

- (၁) လက်ကောက်ဝတ်ကြောင်းမှ လမ်းကြောင်းတစ်ခုသည် တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံတွင် ကြယ်အမှတ်အသားများ အဆုံးသတ်ခြင်း။
- (၂) လက်ချောင်းများအားလုံး၏ ပထမအဆစ်များတွင် ကြက်ခြေအမှတ်အသားများ ရှိခြင်း။
- (၃) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ထောင့်သဏ္ဍာန်(Angle) သို့မဟုတ် ကြယ်သဏ္ဍာန် အမှတ်အသားရှိခြင်း။
- (၄) ခရီးသွားလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ကြယ်သဏ္ဍာန်အမှတ်အသား ရှိခြင်း။

Drunkenness

အရက်သောက်စားလေ့ရှိခြင်း (အရက်သေစာပူးယစ်ခြင်း)

- (၁) တြိဂံနယ်မြေမှ အရေးအကြောင်း တစ်ခုသည် တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံသို့ ထိုးဆင်းနေခြင်း။
- (၂) သောကြာဂြိုဟ်ခုံမှ ခွဲထွက်လမ်းကြောင်းတစ်ခုသည် တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံပေါ်ရှိ ကြယ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုတွင် အဆုံးသတ်နေခြင်း။
- (၃) အသက်လမ်းကြောင်းမှ အဖျက်လမ်းကြောင်းတစ်ခုသည် တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံတွင် အဆုံးသတ်နေခြင်း။

Drug Addicts

ဘိန်းစား/ ဘိန်းပြုစွဲသူ/ မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲသူ

- (၁) ဉာဏ်လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် အနက်ရောင် အစက်ရှိခြင်း။
- (၂) မေတ္တာလမ်းကြောင်းသည် စနေဂြိုဟ်ခုံအောက်မှ အစပြုနေခြင်း။
- (၃) အသက်လမ်းကြောင်းမှ လမ်းကြောင်းမြွှာကလေးများ အောက်သို့ဆင်းလျက်ရှိခြင်း။
- (၄) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းနှင့် အသက်လမ်းကြောင်းတို့ လွန်စွာကွာဟ၍ အစပြုခြင်း။
- (၅) ဉာဏ်လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် အဖြတ်၊ အပြတ်နှင့် ကျွန်းများရှိတတ်ခြင်း။

Economy

ဆုံးအစွဲစေ့စပ်ခြင်း၊ (ချွေချွေတာတာသုံးစွဲခြင်း)

- (၁) ဉာဏ်လမ်းကြောင်းသည် အလွန်အားကောင်း၍ ဖြောင့်တန်းနက်ရှိုင်းနေခြင်း။
- (၂) လက်ညှိုးသည် ကျန်လက်ချောင်းများထက် ပို၍ရှည်လျားနေခြင်း။

Feminacy

အသန်ခြင်း (ယောက်ျားပပီသခြင်း)

- (၁) တနင်္လာဂြိုဟ်ခုံနှင့် သောကြာဂြိုဟ်ခုံပေါ်လွင်ခြင်း၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံ၊ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံတို့ မပေါ်လွင်ခြင်း။
- (၂) လက်ဖျားသေးသွယ်၍ အရောင်ဖျော့တော့နူးညံ့ခြင်း။

(၄) လက်ဖျားတွင် အမွှေးအမှင် မရှိခြင်း။

Egotism, Boundless

အတ္တလွန်ကဲခြင်း

- (၁) ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ဆန်ခါကွက်ရှိခြင်း။
- (၂) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းသည် အဖြတ်လမ်းကြောင်းကြီးတစ်ခုကဲ့သို့ လက်ဝါးပြင်ကိုဖြတ်သွားခြင်း။
- (၃) မေတ္တာလမ်းကြောင်းမပါဘဲ ဖြစ်တတ်ခြင်း။
- (၄) အရေးအကြောင်းများ ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ရှိပြီး ထင်းနေခြင်း။
- (၅) ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံနှင့် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံတို့ ကျယ်ပြန့်ခြင်း။
- (၆) လက်မ၏ ပထမအဆစ် ကြီးခြင်း။

Electric Life-Current

လျှပ်စစ်အသက်ဝါတ်အားစီးကြောင်း

လက်ဖျားပေါ်ရှိ အရေးအကြောင်းများကို သုံးသပ်၍ အဖြေထုတ်ရန် ကြိုးပမ်းချက်များပေါ်တွင် အချိန်အခါများ၊ ခေတ်အခါများ၊ ကျမ်းပြုဆရာများ၊ ထိုပညာနှင့်အသက်မွေးသူများနှင့် အလားတူ ဆရာတို့အဖို့ အဟန့်အတားဖြစ်စေသည့် အနှောင့်အယှက်များသည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ၁၉၀၀ ပြည့်တွင် လျှပ်စစ်ဘဝ ဓာတ်အားတစ်ရပ်၏ အတွေးအဆင်အကြောင်းကို စတင်ထုတ်ဝေခဲ့၏။ ယခုအခါတွင် ၎င်းသည် အကြောင်းအရာတစ်ရပ်အဖြစ် သိပ္ပံဆရာတို့၏ ရှာဖွေတွေ့ရှိမှုများအရ သိရသည့်အချက်မှာ ဆဲလ်တိုင်းသည် လျှပ်စစ်ခိုင်နုဖိုဖြစ်ပြီး တွေးခေါ်စဉ်းစားမှုဖြင့် အင်အားလည်ပတ်မှုဖြစ်စေကာ ၎င်းသည် လက်ဖဝါးပြင်များရှိ အရေးအကြောင်းများပေါ်တွင် လျှပ်စစ်အသက်စီးကြောင်းများအသွင် ဖြစ်စေတော့၏။

ဝီလျံ၊ ဂျီ၊ ဘင်တမ်း (-Willim G-Benham)

Elementary Hand

အနိမ့်ဆုံးလက်

အနိမ့်ဆုံးလက်တစ်ခုကို တောင့်တင်း၍ တုတ်ခိုင်သည့် လက်ချောင်းဖြင့် ပိုင်းခြားထား၏။ လက်မသည်တို၍ အချိုးမကျသည့်ပုံရှိ၏။ ၎င်းသည် တင်းပုတ်လက်မပုံစံမျိုးဖြစ်နေတတ်သည်။ လက်ဖဝါးပြင်သည် အလွန်အမင်းထူထဲ၍ မာကျော၏။

ဤလက်များသည် လက်နှင့် လုပ်ကိုင်ရသည့် အလုပ်မျိုးတွင် ကျွမ်းကျင်မှု မရှိကြဘဲ စစ်နှင့်သာ အကျိုးပေး

တတ်ကြသည်။ စစ်ပွဲဆင်နွှဲရာ၌ ၎င်းတို့အတွက် ရဲရင့်သည် ပုဂ္ဂိုလ်နှင့် အသိဉာဏ်ရှိသူတို့၏ ဦးဆောင်မှုများ မလိုအပ်ချေ။

ထို့ပြင် အနိမ့်ဆုံးလက်များသည် ပညာရပ်အချို့ထက် နှစ်သက်ဖွယ်ကဗျာ (သို့) ခပ်လွယ်လွယ်တေးဂီတ၊ လင်္ကာ စသည်ပညာရပ်မျိုးကို အများဆုံးသိလွယ်၊ တတ်လွယ်ကြ၏။

Eloquence စကားပြောတောင်းခြင်း

- (၁) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းရှည်၍ ခက်ရင်းခွဲသဏ္ဍာန် ရှိပြီး အောက်သို့ အနည်းငယ်စိုက်နေခြင်း၊
- (၂) မေတ္တာလမ်းကြောင်း ကောင်းမွန်ခြင်း၊
- (၃) သောကြာဂြိုဟ်ခုံ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ကောင်းမွန်ခြင်း၊
- (၄) ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံနှင့် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံတို့ လှပ ကောင်းမွန်ခြင်း၊
- (၅) အသက်လမ်းကြောင်းနှင့် ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းတို့ အစပြုရာတွင် ကွာဟနေခြင်း။

Embezzler

အလွဲသုံးစားပြုလေ့ရှိသူ

- (၁) လက်များသေးသွယ်နူးညံ့ခြင်း၊
- (၂) လက်ချောင်းများရှည်၍ အဆစ်များပေါ်လွင်နေခြင်း၊
- (၃) ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံနှင့် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံတို့ ကျယ် ပြန့်ခြင်း၊
- (၄) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းသည် ငြက်ကျယ်ပြီး ခွဲ သဏ္ဍာန် ထွက်နေခြင်း၊
- (၅) ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံ ပေါ်လွင်ခြင်း၊
- (၆) ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ကြယ်သဏ္ဍာန် သို့မဟုတ် ဆန်ခါကွက်ရှိခြင်း၊
- (၇) လက်သူကြွယ်သည် သာမန်ထက်ရှည်နေခြင်း၊
- (၈) လက်သန်းလက်ချောင်း ကွေးကောက်နေခြင်း။

Emotions and Mounts

စိတ်လှုပ်ရှားမှုများနှင့် ဂြိုဟ်ခုံများ

လေ့လာတွေ့ရှိရသည့်အချက်မှာ ဂြိုဟ်ခုံများအားလုံး မှီမောက်နေခြင်း သို့မဟုတ် ပေါ်လွင်နေခြင်းသည် လက် ဖဝါးပြင် ပြားတပ်ပြီး ဂြိုဟ်ခုံများ ပြားချပ်နေသူများထက် သူတို့၏ခံစားရမှုများနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုများအတိုင်း ယိမ်းယိုင် တတ်ကြသည်။

ကိုင်ရို (Cheiro)

Energetic Personality

ထကြွလုံ့လရှိသည်လေ့စေ့စိုက် (စိရိယာရှိသူ)

- (၁) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းသည် အစပြုရာတွင် အသက် လမ်းကြောင်းနှင့် ကွာဟနေခြင်း၊
- (၂) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်း ရှည်လျားခြင်း၊
- (၃) အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံနှင့် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ခုံတို့ ကျယ်ပြန့် ပေါ်လွင်ခြင်း၊
- (၄) လက်မ၏ ပထမအဆစ် အားကောင်းသန်မာခြင်း၊
- (၅) လက်သည်းများ တိုခြင်း၊
- (၆) လက်များထူထဲ၍ မာကျောခြင်း၊
- (၇) လက်များတွင် အမွှေးအမှင်များ အနည်းငယ် ရှိခြင်း။

Engagement, Broken

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှု ပျက်ပြားခြင်း

- (၁) မေတ္တာလမ်းကြောင်း ပြတ်တောက်နေခြင်း၊
- (၂) မေတ္တာလမ်းကြောင်း ပြတ်တောက်မှုသည် စနေဂြိုဟ် ခုံအောက်တွင်ဖြစ်နေလျှင် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်း ပျက်ပြားခြင်းသည် မိမိ၏မာန်မာန သို့မဟုတ် ပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းကြောင့် ဖြစ်မည်၊
- (၃) မေတ္တာလမ်းကြောင်း ပြတ်တောက်မှုသည် တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ်ခုံအောက်တွင်ဖြစ်နေလျှင် မိမိ၏ စိတ်ပြောင်း သွားမှုကြောင့် စေ့စပ်ရေးပျက်ပြားခြင်း ဖြစ်မည်၊
- (၄) မေတ္တာလမ်းကြောင်း ပြတ်တောက်မှုသည် ဗုဒ္ဓဟူး ဂြိုဟ်ခုံအောက်တွင်ဖြစ်နေလျှင် ငွေကို မက်သေ ကြောင့် စေ့စပ်ရေးပျက်ပြားခြင်း ဖြစ်မည်။

Engineer's Hand

အင်ဂျင်နီယာလက်

- (၁) လက်ဝါးပြင် မှီမောက်ကျယ်ပြန့်ခြင်း၊
- (၂) ဂြိုဟ်ခုံများ ကျယ်ပြန့်ခြင်း၊
- (၃) လက်ချောင်းထိပ်များ ငြက်ကျယ်၍ကားနေခြင်း၊
- (၄) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်း ဖြောင့်တန်းခြင်း၊
- (၅) အင်္ဂါလွင်ပြင်နှင့် အင်္ဂါဂြိုဟ်ခုံများ ကျယ်ပြန့် မွန်ခြင်း၊
- (၆) ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် သိပ္ပံဆိုင်ရာအမှတ်အသား ပါရှိခြင်း၊
- (၇) စနေဂြိုဟ်ခုံ ကျယ်ပြန့်ပေါ်လွင်ခြင်း၊
- (၈) လက်ချောင်းအဆစ်ဖျားများ ရှည်ခြင်း။

Envy

ငြုစုတတ်သည့်သဘောထား

- (၁) တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် ခါးပတ်တစ်ခုရှိခြင်း၊
- (၂) လက်သူကြွယ်၏ တတိယအဆစ်ပေါ်တွင် အဖြတ်လမ်းကြောင်းများရှိခြင်း၊
- (၃) အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်း မကောင်းခြင်း၊
- (၄) တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံ ကျယ်ပြန့်ခြင်း၊
- (၅) တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် အရေးအကြောင်း များစွာရှိခြင်း။

Epilepsy

ဝက်ရှူးပြန်ရောဂါ

- (၁) လက်သည်းများတို၍ ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် အကျိုးအပြတ် များစွာရှိခြင်း။

Events Determining Signs

ဖြစ်ရပ်များကို အဆိုးအပြတ်ပေးနိုင်သော အမှတ်အသားများ

သဘာဝ၏ အကြောင်းရပ်များက လက်လှမ်းမီသည့် အဆင့်တွင်ရှိပြီး ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ကိုယ်တိုင်စူးစမ်းမှု ပူပန်သောကများကို သုံးသပ်မှု၊ စွန့်စားလုပ်ကိုင်မှု၊ နာမကျန်းဖြစ်မှု သို့မဟုတ် အခြားသော အတွေ့အကြုံများကို များစွာလေ့လာခြင်းနှင့် လက္ခဏာဆရာနှင့် အစစ်ဆေးခံပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အဓိကသော့ချက်ကို ချက်ချင်းရရှိနိုင်သည်။

ပညာဗဟုသုတတစ်ခုကို မည်သို့လေ့လာသည်၊ မည်သည့်နေရာတွင် စူးစမ်းမည်ကို သိပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို ခြေရာခံနိုင်စရာရှိကာ မကြာခဏဆိုသလို ဖြစ်နိုင်ဖွယ် အကျိုးဆက်များ သို့မဟုတ် ဖြစ်ရပ်၏ အကျိုးဆက်များကို တွေ့ရှိနိုင်၏။

-E. Rene

HANDS AND HOW TO READ THEM

Excitement, Temporary

ခဏတာစိတ်လှုပ်ရှားမှု

ကြွယ်သီးများ၊ လက်ကိုင်ပဝါများ စသည်တို့ကို ဆော့ကစားနေတတ်သူသည် တဒဂ် စိတ်အာရုံလှုပ်ရှားမှုကို ပြဆိုခြင်းဖြစ်၏။

Extravagance

တစ်ခုခုကို အလွန်အကျွံပြုတတ်မှု

- (၁) ကံလမ်းကြောင်း တိုခြင်း၊
- (၂) အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်း မှေးမှိန်ခြင်း သို့မဟုတ် မရှိခြင်း၊
- (၃) တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံ ညံ့ခြင်း၊
- (၄) ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်း စောင်းနေခြင်း၊
- (၅) အသက်လမ်းကြောင်းသည် ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်းနှင့် ကွာဟ၍ အစပြုနေခြင်း၊
- (၆) လက်ချောင်းများ ပျော့ပျောင်းခြင်း၊
- (၇) လက်မ အလွန်တိုခြင်း၊
- (၈) လက်မ၏ပထမအဆစ် နောက်သို့လန်နေခြင်း။

Eye Trouble

မျက်စိနာရောဂါ

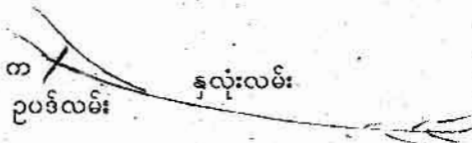
- (၁) တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံအောက်ရှိ နှလုံးလမ်းကြောင်းပေါ်တွင် စက်ဝိုင်းအမှတ်အသားရှိခြင်း၊
- (၂) စနေဂြိုဟ်ခုံ သို့မဟုတ် တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံအောက်တွင် ဉာဏ်စွမ်းလမ်းကြောင်း ပြတ်တောက်နေခြင်း၊
- (၃) သောကြာဂြိုဟ်ခုံမှ အဖျက်လမ်းကြောင်းတစ်ခုသည် အမည်းစက် သို့မဟုတ် ကြွယ်အမှတ်အသားတစ်ခုတွင် အဆုံးသတ်နေခြင်း၊
- (၄) တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံ ကျယ်ပြန့်ခြင်း သို့မဟုတ် ယင်းဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် လမ်းကြောင်းများစွာရှိနေခြင်း၊
- (၅) တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ခုံပေါ်တွင် အနေအထား မကောင်းသည့် စက်ဝိုင်းရှိခြင်း၊
- (၆) အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်း မှေးမှိန်ခြင်း၊
- (၇) အသက်လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် အဖြူရောင် အစက်ရှိခြင်း။

(ဆက်ရန်)

□ ဆရာဦးခန့်ကျော်

အမျိုးသမီးတို့၏ ညာဘက်လက်ဝယ်စွ သင်္ကေတ ၃ ခု

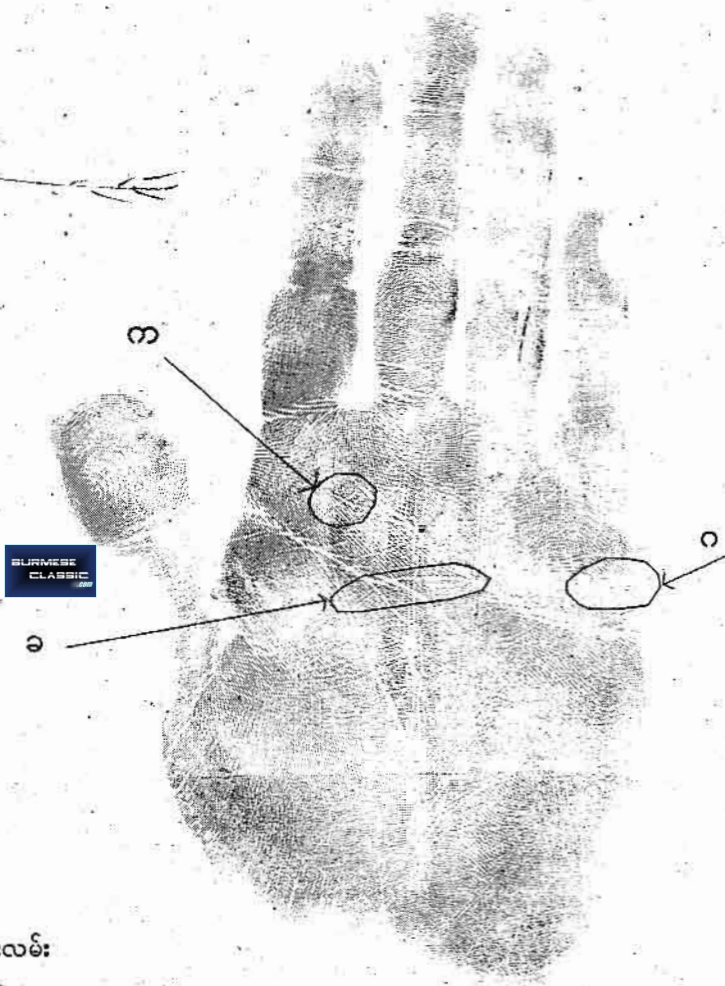
ဆရာကြီး ဦးအောင်မြိုင်

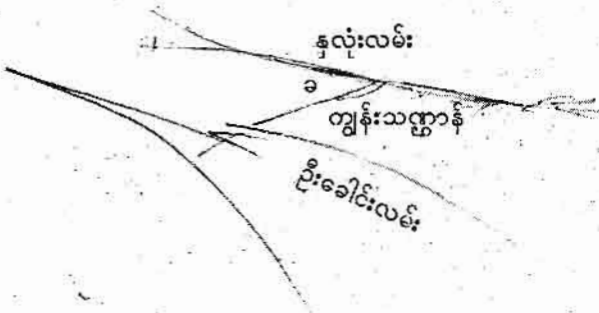
အသက် (၃၀) ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးရဲ့ ညာဘက်လက်ဝယ်စွ ပုံစံကို ဖော်ပြပေးလိုက်ပါတယ်။

“က” အက္ခရာနဲ့ ညွှန်ပြထားတာဟာ နှလုံးလမ်းကြောင်းရဲ့ အောက်ဘက်လမ်းခွဲကို ဓာန့်လန် ဥပဒ်လမ်း ဖြတ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

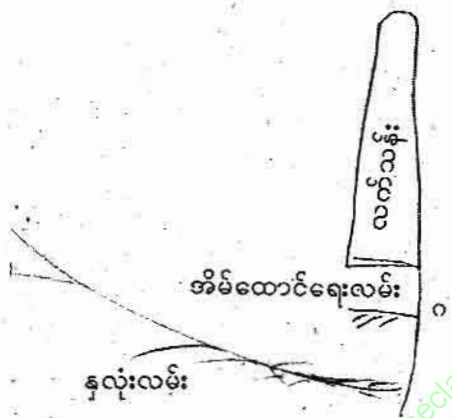
မိမိချစ်သူ ရည်းစား အမျိုးသားက မိမိကို အဆက်ဖြတ်လို့ ချစ်သူ ကွဲတတ်တဲ့ သင်္ကေတ ဖြစ်ပါတယ်။

BURMESE CLASSIC

“ခ” အက္ခရာနဲ့ ညွှန်ပြထားတာဟာ နှလုံးလမ်းကြောင်း ကျွန်းသဏ္ဍာန်နဲ့ စထွက်တဲ့ လမ်းခွဲတစ်ခုဦးခေါင်းလမ်းကြောင်းကို ထိုးဖောက်ငိုက်ဆင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ နောက်ကွယ်မှာ ခြေများဖောက်ပြား ရှုပ်ထွေးတတ်တဲ့ သင်္ကေတ ဖြစ်ပါတယ်။

နှလုံးလမ်း

“ဂ” အက္ခရာနဲ့ ညွှန်ပြထားတာဟာ လက်သန်း အောက် အိမ်ထောင်ရေးလမ်းကြောင်းက အောက်ဘက်ကို လမ်းမှောင်ဝယ်များ ဖွာကျနေခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအမှတ်အသား ဟာ ခင်ပွန်းအကျိုး မခံစားရတဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီး တို့မှာ တွေ့ရှိရတတ်တဲ့ သင်္ကေတ ဖြစ်ပါတယ်။

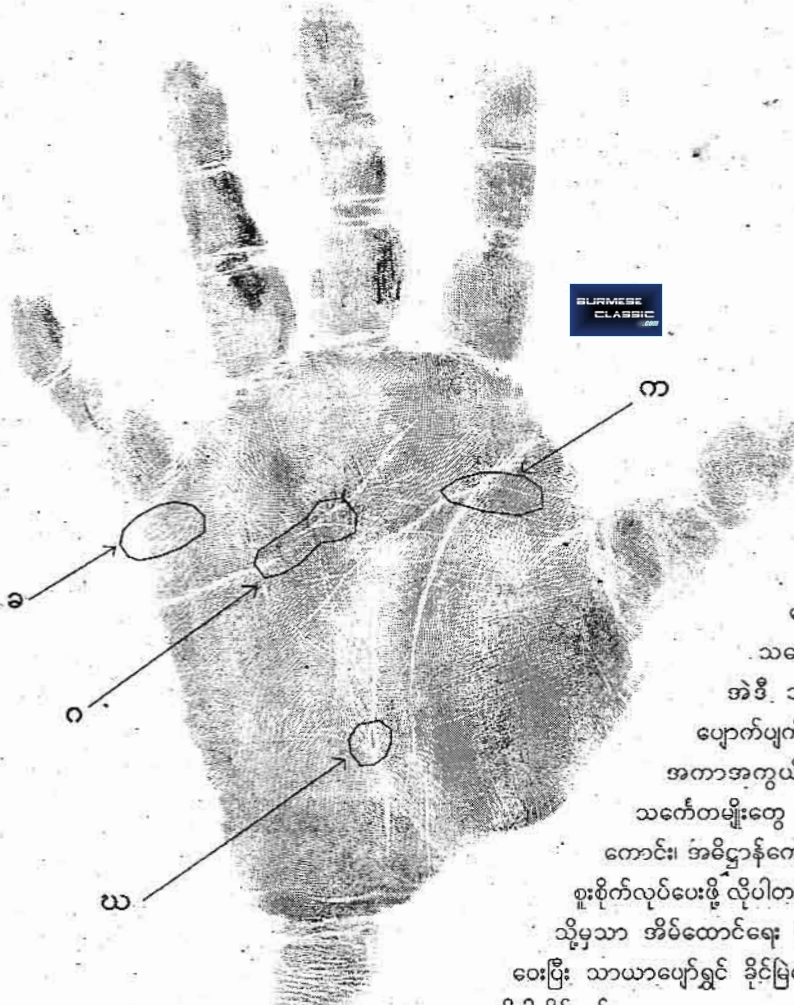
အမျိုးသမီးများအနေနဲ့ အိမ်ထောင်မပြုမီ မိမိတို့ရဲ့ ညာဘက်ဖဝါးပြင်ကို ကြိုတင်ကြည့်ပါ။ သို့မဟုတ် ချစ်သူ ရည်စား မထားမီ ကြိုတင်ကြည့်ပါ။

ယခုဖော်ပြခဲ့တဲ့ သင်္ကေတမျိုးတွေ မထင်မရှား တွေ့ ရရင် အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး ကံကောင်းသတိပေး အတွက် သတိထားဖို့ လိုပါတယ်။ အဲဒီသင်္ကေတတွေ ငွေကြေး ကွယ်ပျောက်သွားအောင် အကျင့်ကောင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ကောင်း တွေ စွဲမြဲလုပ်ပြီးမှသာ ရည်စားထားဖို့၊ စေ့စပ်လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း အကြံပြုအပ်ပါတယ်။

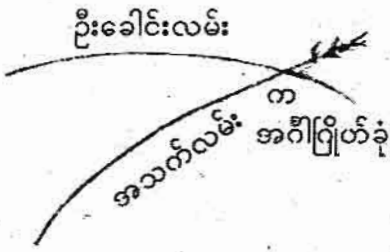
❑ ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်

အိမ်ထောင်ရေးကို ဒုက္ခပေးတတ်သော သင်္ကေတများ

ဆရာကြီးဦးအောင်မြိုင်

အမျိုးသမီး တစ်ဦးဦးရဲ့ ဘယ် လက်ဖဝါး ပြင်မှာ အိမ်ထောင် ရေးကို ဒုက္ခပေးတတ်တဲ့ သင်္ကေတမျိုးတွေ ရှိနေရင် အဲဒီ သင်္ကေတတွေ မှေးမှိန် ပျောက်ပျက်သွားအောင် သို့မဟုတ် အကာအကွယ်ပေးတဲ့ စတုဂံကွက် သင်္ကေတမျိုးတွေ ပေါ်လာအောင် အကျင့် ကောင်း၊ အဓိဋ္ဌာန်ကောင်းတွေ စွဲစွဲမြဲမြဲ အာရုံ စူးစိုက်လုပ်ပေးဖို့ လိုပါတယ်။ သို့မှသာ အိမ်ထောင်ရေး ဒုက္ခသောကတွေ ကင်း ဝေးပြီး သာယာပျော်ရွှင် ခိုင်မြဲတဲ့ အိမ်ထောင်ရေးဘဝ ရရှိပါလိမ့်မယ်။

“က” အက္ခရာနဲ့ ညွှန်ပြထားတာဟာ အသက်လမ်းကြောင်းအတွင်းဘက် အင်္ဂါဂြိုဟ်ခွင်ထဲက စတင်ထွက်တဲ့ ဦးခေါင်းလမ်းအဖျားပိုင်း ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုဦးခေါင်းလမ်းမျိုး ရှိသူတွေဟာ စကားများ၊ ရန်ဖြစ်၊ ဝေဖန်၊ အပြစ်ရှာ၊ အရာရာကို အလိုမကျ၊ ခွင့်လွှတ်သည်းခံစိတ်နည်းပါ၊ စိတ်တိုလွယ်၊ ဒေါသကြီး၊ နားလည်မှုမပေးတတ် ဆိုတဲ့ ပင်ကိုဗီဇမျိုး ရှိနိုင်တယ်။

ဦးခေါင်းလမ်းကြောင်း တိုသူဆိုရင် အဲဒီလို ပင်ကိုဗီဇမျိုးကို ထိန်းသိမ်းဖို့ မလွယ်ဘူး။

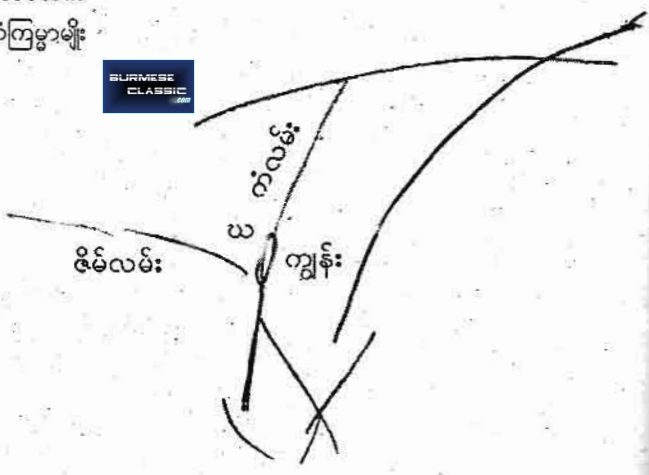
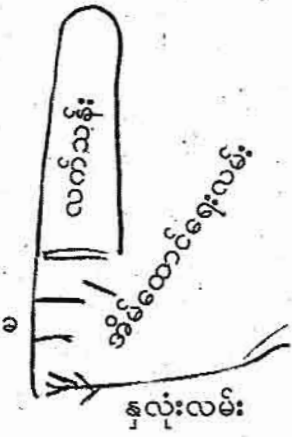
အိမ်ထောင်ရေးမှာ တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်တတ်၊ ယာယီကွဲ၊ အမြဲကွဲတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ဆက်ဖြစ်ပေါ်တတ်၊ အိမ်ထောင်ဆက်များတတ်ဆိုတဲ့ ကံကြမ္မာမျိုး ဖြစ်ပေါ်စေလိမ့်မယ်။

“ဂ” အက္ခရာနဲ့ ညွှန်ပြထားတာဟာ နုလုံးလမ်းကြောင်းဟာ အောက်ဘက်ကို ခက်ရင်းနှစ်ခွပုံတွေနဲ့ အပြတ်သုံးခု ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းပါပဲ။

အိမ်ထောင်ရေးကို ခဏခဏကွဲစေတတ်တဲ့သင်္ကေတဖြစ်ပါတယ်။

“ယ” အက္ခရာနဲ့ ညွှန်ပြထားတာဟာ ဇိမ်လမ်းအပြတ်ပြတ်နဲ့ ထိစပ်နေတဲ့ ကံလမ်းထီးရိုးမှာ ကျွန်းသင်္ကေတ ထင်ရှားရှိခြင်း ဖြစ်တယ်။

အဲဒါဟာ တာမဂုဏ်ဖောက်ပြန်မှု ဖြစ်ပေါ်တတ်တဲ့ သင်္ကေတပါပဲ။ အိမ်ထောင်ရှိသူနဲ့ ငြိစွန်းတတ်တယ်။

“ခ” အက္ခရာနဲ့ ညွှန်ပြထားတာဟာ လက်သန်းအောက် ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ခွင်မှာ အိမ်ထောင်ရေးလမ်း အဖြတ်သင်္ကေတလို ခပ်ခွာခွာရှိနေခြင်း ဖြစ်တယ်။

ကျွန်ုပ်ရဲ့ အတွေ့အကြုံအရဆိုလျှင် အိမ်ထောင်ယာယီကွဲရာက နောက်ဆုံး အမြဲကွဲရတတ်တဲ့ သင်္ကေတ ဖြစ်တယ်။

စာဖတ်သူ အမျိုးသမီးများအနေနဲ့ မိမိတို့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ မိမိတို့သမီးမှာဖြစ်စေ အဲဒီလိုသင်္ကေတမျိုး ရှိ၊ မရှိ ကြိုတင်သတိထား ကြည့်ရှုပြီး အိမ်ထောင်ရေး ဒုက္ခ၊ သောကတွေ ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ပြုနိုင်ကြပါစေ။

☐ ဆရာကြီးဦးအောင်မြင်

www.burmeseclassic.com

ခု နှစ် ရက် သား သ မီး များ အ တွက်
၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ

ဟောစာတမ်းနှင့်ယတြာ

ဦးညွန့်လှိုင်(ကြို့ပင်ကောက်)

တနင်္ဂနွေသားသမီးများ

တနင်္လာသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - င ခုလအဖို့တွင်လည်း ယခင်လနည်းတူ မူလနှင့် ပဝတ္တိ ဌာနနှစ်ပါးစလုံးတွင် ကောင်းအားတွေ့သည်မှန်သော်လည်း ငွေကြေးကို စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ သုံးစွဲတတ်သဖြင့် ဥစ္စာပစ္စည်းများ အလဟဿ ဆုံးပါးတတ်၏။ မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်းကို မခင်တွယ်ဘဲ မိတ်တူ မိတ်ယောင်များကြောင့် နှစ်နာတတ်၏။ ဗုဒ္ဓဟူးနံ သက်ရှိသက်မဲ့တို့ ယာယီဝင်မည်။ ပြန်ထွက်မည်။ အရက်သေရည် မူးယစ်ဆေးကြောင့် ဒုက္ခတွေ့မည်။ ဆွေမျိုးသောက ရှိမည်။ စပ်တူလုပ်ငန်းများ အကျိုးပြုမည်။ ဝန်ထမ်းများ ငွေကြေးပစ္စည်းအတွက် ပေးလျော်ရတတ်၏။ ပြည်ပလုပ်ငန်းများ ကောင်းအားမရှိသေးပါ။
ယတြာ - ကြာသပတေးနံပစ္စည်း စွန့်ပါ။ လျှာဒါန်းပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - ညွှန်၏။
(ဂ) ကျန်းမာရေး - အူ၊ အသည်း၊ အစာအိမ် ခွဲစိတ်ကိန်း ရှိ၏။
ယတြာ - လမ်းတံတား လျှာပါ။ တံတားပြုပြင်ပါ။ တောင်ဝေး လျှာပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - ဗုဒ္ဓဟူးနံသင့်လုပ်ငန်းများ။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၄)ဂဏန်းနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ကောင်းပြီး (၅) ဂဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့သည် ညွှန်၏။ မှတ်ချက်။ အသုံးနှင့် အဖြုန်းကို ခွဲခွဲခြားခြားသိပါ။

(က) စီးပွား/လူမှု - မူလဌာနတွင် ကောင်းအားအပြည့် ရှိသော်လည်း ပဝတ္တိဌာန၏ ဆိုးအားကြောင့် စာချုပ် စာတမ်း မပါရှိဘဲ၊ အထောက်အထား နှင်ခိုင်မာမာ မရှိဘဲ ငွေကြေးကိစ္စ မဆောင်ရွက်သင့်။ ဆုံးရှုံးတတ်၏။ ဘုန်းရှိန် ကံရှိန် ကောင်းသည်မှန်သော်လည်း စိတ်ကူး စိတ်သမ်း ချိန်ဆမှု အားနည်းသဖြင့် အတွက်ကောင်း လွတ်တတ်၏။ မြေ၊ မြေယာ အသစ်ဝင်၍ ကောင်းကျိုးပြုမည်။ စက်ပစ္စည်းနှင့် အင်္ဂါနံ လက်မခံသင့်။ ပြဿနာ ပါလာတတ်၏။ ငွေကြေး စပ်တူလုပ်ငန်း မလုပ်သင့်။ ဝန်ထမ်းများ အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာ ပျောက်ဆုံးမှု မခိုင်မာမှုကြောင့် ပြဿနာရှိမည်။ ပြည်တွင်းခရီးကောင်းပြီး ပြည်ပခရီး အန္တရာယ် ရှိ၏။ ပညာရေးကိစ္စများ သင့်၏။
ယတြာ - အင်္ဂါနံပစ္စည်း စွန့်ပါ။ လျှာပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - စကားများတတ်၏။

(ဂ) ကျန်းမာရေး - သင့်၏။
ယတြာ - ကြာသပတေးနံပစ္စည်း လျှာပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - ကြာသပတေးနံသင့်လုပ်ငန်းများ။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၅) ဂဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့ တောင်းပြီး (၃) ဂဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ့ ညွှန်၏။ မှတ်ချက်။ နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံး ဆိုနိုင်ကောင်းအလေးထားပါ။

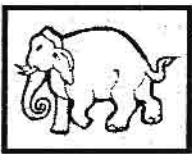
အင်္ဂါသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - မူလဌာန၏ ဆိုးအားကို ပဝတ္တိဌာန၏ ကောင်းအားအနည်းငယ်ကြောင့် မှေးမှိန်လျက်ရှိသော ကံကြမ္မာ ရှင်သန်ခွင့်ရနိုင်၏။ အကွက်ကောင်းတစ်ခုကြောင့် ကြွေတစ်လက် ကြက်တစ်ခုနဲ့ ဆိုရိုးစကားအရ အောင်မြင်မှုရနိုင်မည်။ စက်ပစ္စည်းအကြီးစားများ ဝင်မည်။ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံ ထူထောင်ရတတ်၏။ သို့သော် ယာဉ်၊ ရထား၊ ကား (ရွှေလျားစက်) ဒုက္ခပေးမည်။ သူတစ်ပါးအတွက် အာမခံခြင်း မပြုရ။ ပြဿနာ ရှိမည်။ ခြေနှစ်ချောင်း စဉ်းစဉ်းစားစားကယ်ပါ။ ဝန်ထမ်းများအဖို့ ရာထူးတက် (မပြောင်းမရွှေ့ရဘဲ) မည်။ ပညာရေးကိစ္စတွင် အားနည်း၏။ ပြည်ပတိစ္စများ မရေမရာ ဖြစ်မည်။

ယတြာ - အုတ်၊ အုန်း လျှာပါ။

- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - အိမ်ထောင်ရှင်များ နာမည်ပျက်တတ်၏။ လူငယ်များ လမ်းခွဲရတတ်၏။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး - သင့်၏။ သို့သော် ခြေကျိုးတတ်၏။ ယတြာ - ရေသတ္တဝါ အစာကျွေးပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - အင်္ဂါနံသင့်လုပ်ငန်းများ။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၃) ဂဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ့ ကောင်းပြီး (၁) ဂဏန်းနှင့် တနင်္ဂနွေနေ့ ည့်၏။
မှတ်ချက်။ အကွက်ရွှေ့ ကောင်းပါစေ။

ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - မူလဌာန၏ ဆိုးအားကို ပဝတ္တိဌာန၏ ကောင်းအားဖြင့် ခြေဖျက်သော်လည်း မထိရောက်ဘဲ အစွပ်စွဲခံရတတ်သလို လူလိမ်ခံရတတ်၏။ မိတ်ဆွေအတူအယောင်များ တွေ့တတ်သလို မအောင်မြင်သော ခရီးများအတွက် စိတ်သောကရှိ၏။ အဆိုကြားမှ အကောင်းရှိလေရာ မိမိအား မကောင်းကြံသူများ၏ ရန်များ မှေးမှိန်စပြုလာပြီဖြစ်၏။ ဝင်လာသော ဗုဒ္ဓဟူးနံအတွက် သောကရှိသလို မထင်မှတ်ဘဲ ကြာသပတေးနံ (အမွေ) ရကိန်းရှိ၏။ ဝန်ထမ်းများ လာသံပေးလာဘိယူမှု၊ မဟုတ်မမှန်ဘဲ စွပ်စွဲခံရတတ်

၏။ နယ်ဝေးရပ်ခြား ခရီးမကောင်းပါ။

ယတြာ - ဘုရားစေတီ လူသွားလမ်း သဲခင်းပါ။

- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - ကောင်းများ၊ စိတ်ဆိုးထွက်ပြေး၊ ပြန်ခေါ် လုပ်ရတတ်၏။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး - သွေးအားနည်းရောဂါ၊ ကာမဂုဏ် လိုက်စားမှုမှရသော ရောဂါ ကပ်ငြိတတ်၏။ ယတြာ - ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင် ခြေသုတ်ခံလျှာပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - ကြာသပတေးနံသင့်လုပ်ငန်းများ။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၅) ဂဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့ ကောင်းပြီး (၆) ဂဏန်းနှင့် သောကြာနေ့ ည့်၏။
မှတ်ချက်။ မဖြူစင်သော လာဘ်လာဘကို ရှောင်ပါ။

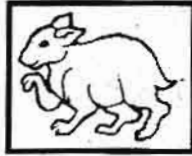
ကြာသပတေးသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - မူလနှင့် ပဝတ္တိဌာန နှစ်ပါးစလုံး ကောင်းအားများနှင့်ကြုံ၏။ လုပ်ငန်းအကြံအစည်များ မဆိုပါ။ ရောင်းကုန် လက်ကားလုပ်ငန်းများ ကောင်းအားရှိ၏။ ဆေးဝါးလုပ်ငန်း၊ စာပေလုပ်ငန်းကြောင့် အောင်မြင်မှုလမ်းစ ရှိမည်။ စက်ပစ္စည်းအကြီးစား (ရွှေလျား)များ ဝင်လျက် ကောင်းကျိုးပြုမည်။ စက်မှုဇုန် (အလုပ်ရုံ) စက်ပစ္စည်းများနှင့် အကျိုးမပေးပါ။ ဗုဒ္ဓဟူးနံ ထွက်ကိန်း ပျက်ကိန်းရှိ၏။ လုပ်ငန်း၊ အလုပ်ရုံတွင် မီးဘေးဂရုပြုသင့်၏။ ဝန်ထမ်းများ မထင်မှတ်ဘဲ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်၏။ ပြည်တွင်း/ပြည်ပလုပ်ငန်းများ အဆင်ပြေစ ပြုလာပြီဖြစ်၏။ ယတြာ - အုတ်လျှာပါ။ ရေကန် တည်ဆောက်ရေးတွင် အလှူငွေထည့်ဝင်ပါ။

- (ခ) အိမ်ထောင်ရေး/လူငယ်အရေး - သင့်တင့်၏။
- (ဂ) ကျန်းမာရေး - အရိုးတွင် ဥပဒ်ကပ်ငြိတတ်၏။ ယတြာ - ခွေး၊ ကြောင်၊ ကြက်၊ ငှက် အစာကျွေးပါ။
- (ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - အင်္ဂါနံသင့်လုပ်ငန်း။
- (င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၃) ဂဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ့ ကောင်းပြီး (၄) ဂဏန်းနှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည့်၏။
မှတ်ချက်။ နံတူ ကြာသပတေးသားသမီးကို သတိပြုပေါင်းပါ။

www.burmeseclassic.com

သောကြာသားသမီးများ

စနေသားသမီးများ

(က) စီးပွား/လူမှု - မူလနှင့် ပဝတ္တိဌာန နှစ်ပါးစလုံးတွင် ဆိုးအားများ ကိန်းအောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဇာတာရှင်သည် သတိ ဝီရိယကြီးစွာဖြင့် ဆင်ခြင်တုံ တရား လက်ကိုင်ထားရန် ကာလဖြစ်၏။ ငွေကြေး ပစ္စည်း လိမ်လည်မှုခံရခြင်း၊ ဆုံးရှုံးခြင်း၊ အမှတ်မထင် မှုခင်းများ ဖြစ်ပေါ်တတ်ခြင်း စသော အနိဋ္ဌကိစ္စများ စုဝေးနေ၏။ သူ့ခိုး ခိုးခံရတတ်ခြင်းနှင့် ခြေနှစ်ချောင်း ကယ်မိ၍ သောကပွားစေတတ်၏။ လက်အောက် ငယ်သား၊ သားသမီးများ မငြိမ်မသက်ရှိ၏။ အုပ်ချုပ်သူ အကြီးအကဲများ သောကပွားတတ်၏။ မိမိပိုင် အခြေ ပစ္စည်းများ ထုခွဲရောင်းချလျက် လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှုကို အားဖြည့်ရတတ်၏။ မိမိကိုယ်မိမိ သေကြောင်းကြံ တတ်၏။ ဝန်ထမ်း များ နာမည်ပျက်တတ်၏။
ယတြာ - ဘုရားရောင်တော် ဖွင့်ပါ။

(က) စီးပွား/လူမှု - ယခင်လနည်းတူ ညံ့နေဆဲဖြစ်၏။ အနည်းငယ် သက်သာရာရမည်။ မူလဌာန၏ ကောင်း အားအပြင် ပဝတ္တိဌာန ဆိုးအားအနည်းငယ် လျော့ လာသဖြင့် သက်သာရာရမည်။ သို့သော် အိတ်ပေါက် နှင့် ဖားကောက်ဆိုသကဲ့သို့ ဖြစ်နေရာ စီးပွားရေး လုပ်ငန်း လုပ်ပိုင်ခွင့်အချို့ကို ရောင်းချလိုက်ရတတ်၏။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း မတွေ့ရသေးဘဲ ဆိုးဒဏ်ကို ကျောကျော့လျက် ခံနေရဆဲဖြစ်၏။ ယခုကာလတွင် အကြံသစ်၊ လုပ်ငန်းသစ်များနှင့် မသင့်လျော်သေးပါ။ အမှတ်မထင် ပြည်ပရောက် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်စုံတစ်ဦး ကြောင့် ထွက်ပေါက်ရမည်။ ဆွေမျိုးသောကရှိ၏။ ကြွေးတောင်း တချို့တစ်ဝက် ပြန်ရမည်။ ဝန်ထမ်းများ လုပ်ငန်းအကျပ်အတည်း ရှိမည်။
ယတြာ - မုဒိတာပွားပါ။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး / လူငယ်အရေး - တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ မသာမယာရှိ၏။

(ခ) အိမ်ထောင်ရေး / လူငယ်အရေး - အခြေအနေ ဆိုးရွားပေါက်ကွဲတတ်၏။

(ဂ) ကျန်းမာရေး - ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြောတွင် အမှတ် မထင် ဥပဒ်ကပ်ငြိတတ်၏။
ယတြာ - ထီးလျှပါ။

(ဂ) ကျန်းမာရေး - အူအတက်ပေါက်ခြင်းနှင့် အူသိမ် အူမတွင် ဥပဒ်ရှိ၏။
ယတြာ - ရေအိုးစင်တွင် ရေကုသိုလ်လုပ်ပါ။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - ကြာသပတေးနံသင့်လုပ်ငန်း။

(ဃ) အကျိုးပြုလုပ်ငန်း - အင်္ဂါနံသင့်လုပ်ငန်း။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၅) ဂဏန်းနှင့် ကြာသပတေးနေ့ ကောင်းပြီး (၂) ဂဏန်းနှင့် တနင်္လာနေ့ ညံ့၏။
မှတ်ချက်။ ဘဝတစ်ခု ရခဲသလို အတိတ်ကို ဝန်ချ တောင်းပန်ပါ။

(င) အကျိုးပေးဂဏန်း - (၃) ဂဏန်းနှင့် အင်္ဂါနေ့တို့ အကျိုးပြု၍ (၇) ဂဏန်းနှင့် စနေနေ့တို့ ညံ့၏။
မှတ်ချက်။ ခုနစ်ရက်သားသမီး မေတ္တာပို့ပါ။

မေတ္တာပန်းနှင့်ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ။
ဦးညွန့်လှိုင် (ကြို့ပင်ကောက်)
တိုက်-အမှတ် (၄၁)၊ (၅)လွှာ ဘီ၊ ၁၆၇ လမ်း၊
တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ ဖုန်း - ၄၀၀၉၃၃
နေ့စဉ် - နံနက် (၉:၀၀)နာရီမှ မွန်းလွဲ(၃:၀၀)နာရီအထိ
[တယ်လီဖုန်းဖြင့် မေးမြန်းခြင်း သည်းခံပါ။
ဟောစာတမ်းများအတွက် VPP ဖြင့် ငွေကြိုတင်ပို့ပေးမှသာ
လက်ခံဆောင်ရွက်ပါသည်။]
စီးပွားရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ နာမည်ပေး၊
ကုမ္ပဏီနာမည်ပေး၊ အထူးအရေးကြီးကိစ္စရပ်များအတွက်
ထိထိမိမိ ဆောင်ရွက်ပေးလျက် ရှိပါကြောင်း။

၂၀၁၄ ခုနှစ်၊ ရာသီခွင်နှင့် ဖေဖော်ဝါရီလ ဇာတာကိန်းများ

ဆရာဦးခန့်ကျော် (အေဘီအေအိုင်ကျမ်းပြုပညာရှင်)

CAPRICORN မကာရရာသီ

(ဒီဇင်ဘာ - ၂၁ ရက် မှ ဇန်နဝါရီ - ၁၉ ရက် အတွင်းပွေး)
(မြန်မာလို ပြာသိုလပွေး)

ဤကာလအတွင်း မကာရ ရာသီဖွားများသည် အတိုက်ခံနိုင်စွမ်းနှင့် အပြိုင်အဆိုင်လုပ်ကိုင်ရသော လုပ်ငန်းများဖြင့် အကျိုးပေးထက်သန်မည်။ မိမိကျွမ်းကျင်သော လုပ်ငန်းမျိုးကို လုပ်ကိုင်ရသည်ဖြစ်၍လည်း လုပ်ငန်းများအားလုံးအဆင်ပြေအောင်မြင်လိမ့်မည်။ သို့သော် အချို့ကိစ္စများတွင် အကြိမ်ကြိမ်ပြန်လည်သုံးသပ်မှုကြောင့် မလိုအပ်ဘဲ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာမှုများ ဖြစ်တတ်သည်ကို အထူးသတိထားရန်လိုမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ပါက ကိုယ့်အိမ်ထောင်ဖက်အတွက် စိတ်မအေးရခြင်းများ ရှိနေမည်။ အချို့ကိစ္စများကို လျစ်လျူရှုလိုက်ပါ။ ဤသို့မဟုတ်ပါက မိမိကျန်းမာရေး ထိခိုက်ရမှုများ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းတွင် မတော်တဆ ထိခိုက်အနာတရ ဖြစ်တတ်ခြင်း၊ အချေးပြားဆိုင်ရာဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကိစ္စများတွင် ကံမကောင်းဖြစ်တတ်မည်။ ချစ်သူနှင့် အထင်လွှဲရာပြဿနာများပေါ်ပေါက်နေတတ်မည်။ ဤကာလအတွင်း ဘာသာရေးအလုပ်များကို အချိန်ပေးလုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် အစစအရာရာအဆင်ပြေမှုများ ရရှိနိုင်မည်။ မကာရရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၁၊ ၈၊ ၉၊ ၄) ဝဏန်းများပါသော ထိထိုးပါ။

AQUARIUS ကွဲရာသီ

(ဇန်နဝါရီ - ၂၀ မှ ဖေဖော်ဝါရီ - ၁၉ ရက် အတွင်းပွေး)
(မြန်မာလို တပိုတွဲလပွေး)

ယခုကာလအတွင်း တစ်မျိုးထက်မကသော လုပ်ငန်းသစ်များ တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်နိုင်မည်။ ငွေကြေးကိစ္စများလည်း အဆင်ပြေမည်။ သို့သော် မိမိအပေါ် မရိုးမသားပြုလုပ်လိုသူ၊ အနှောင့်အယှက်ပေးလိုသူနှင့် အပြိုင်အဆိုင်လုပ်လိုသူများ

ရှိနေမည်ကို သတိထားပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက မိမိအိမ်ထောင်ဖက်နှင့်ပတ်သက်၍ ပြဿနာများ ဖြေရှင်းရခြင်းရှိမည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ဌာနဆိုင်ရာခရီးများ ထွက်ရတတ်မည်။ ကုန်ရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၂၊ ၀၊ ၇၊ ၉) ဝဏန်းများဖြင့် ထိတ်စမ်းနိုင်သည်။ ထိပေါက်ခြင်း(သို့)ထိပေါက်သကဲ့သို့ ငွေကြေးများဝင်တတ်မည်ဖြစ်၍ ထိုသို့ ငွေကြေးများစားစားဝင်လာပါက အပျော်အပါးနှင့် အလောင်းအစားကိစ္စများကို အထူး ရှောင်ပါ။ တစ်လအတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်လိုရက်များမှ (၂၊ ၇၊ ၁၀၊ ၁၅၊ ၁၉၊ ၂၃၊ ၂၈)ရက်များသည် သင့်အတွက် ကံအထူးကောင်းစေသော ရက်များဖြစ်၍ ထိုရက်များနှင့် တိုက်ဆိုင်ပြီး ခရီးသွားခြင်း၊ အရေးကြီးကိစ္စ၊ ငွေကြေးကိစ္စ ပြောဆိုခြင်းပြုပါ။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သွေးနှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာဖြစ်တတ်မည်။ သွေးမသန်ခြင်း၊ အသားများ ယားယံခြင်း၊ နှာခေါင်းသွေးလျှံခြင်း၊ အစာအိမ်သွေးယိုခြင်းများ ဖြစ်ပေါ်တတ်မည်။

PISCES မိန်ရာသီ

(ဖေဖော်ဝါရီ - ၂၀ မှ မတ် - ၂၀ ရက် အတွင်းပွေး)
(မြန်မာလို တပေါင်းလပွေး)

ဤကာလအတွင်း အချိန်ပေးပြီး စိတ်ကူးထားသော မိမိရည်ရွယ်ထားချက်များကို အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်သင့်သည်။ အိုး၊ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေနှင့်ပတ်သက်သော လုပ်ငန်းများလုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့်လည်း အကျိုးအမြတ်များ ထူးထူးခြားခြား ရနိုင်မည်။ မွေးမြူရေးနှင့် ရေလုပ်ငန်း၊ ရေနှင့် ရေထွက်ပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါက အဆင်ပြေအောင်မြင်မှုများ ရရှိနိုင်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ကိစ္စကြောင့် အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုများ ဖြစ်တတ်မည်။ အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံစိတ်ပေးပါ။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ ဝမ်းပျက်ခြင်း၊ ဝမ်းကိုက်ခြင်း၊ အစာအိမ်ရောင်ခြင်း စသည့်ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားတတ်သည်။ ဝါသနာပါပါက ထိထိုးခြင်း၊ ကံစမ်းခြင်းများ ပြုပေးသင့်သည်။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၇၊ ၀၊ ၉၊ ၁) ဝဏန်း

www.burmeseclassic.com

များပါသော အောင်ဘာလေထီကို ထိုးပါ။ ဝန်ထမ်းများ အနေဖြင့် ဌာနဆိုင်ရာသင်တန်းများ တက်ရခြင်း၊ လုပ်ငန်းခွင် စာမေးပွဲဖြေဆိုခြင်းများ ရှိမည်။ သို့သော် အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းများ မေ့ကျန်ခြင်း၊ ငွေကြေးအလိမ်ခံရခြင်းများ ရှိတတ်မည်။ အရာရာကို စိတ်အေးအေးထားပြီး လုပ်ကိုင် သင့်သည်။ ငယ်ရွယ်သူများ ချစ်သူ၏ ပူဆာလုပ်မှုကြောင့် အပျော်ခရီးများ ထွက်ရတတ်မည်။

ARIES

မိဿရာသီ

(မတ် - ၂၁ မှ ဧပြီ - ၂၀ ရက် အတွင်းပွား) (မြန်မာလို တနင်္ဂနွေ)

ဤကာလအတွင်း အချုပ်အလုပ်လုပ်ငန်း၊ အလှူအပ ဆိုင်ရာ ဖန်တီးပြုလုပ် စီမံခြယ်သမှုလုပ်ငန်း ပြုလုပ်သူများ အနေဖြင့် စီးပွားဝင်ငွေကောင်းနိုင်မည်။ သို့သော် လုပ်ငန်းအဖွဲ့ အစည်းမှ ဝန်ထမ်းနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ် ရမှုနှင့် ကြုံရတတ်မည်။ မိဿရာသီဖွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါ က (၂၊ ၉၊ ၀၊ ၆)ဂဏန်းများပါသော ထီကိုထိုးပါ။ အိမ်ထောင် ရှင်ဖြစ်ပါက မိသားစုအတွင်း ပျော်ရွှင်ရမှုများ ရှိမည်။ အလှူ အတန်း ကုသိုလ်များလည်း ပြုရမည်။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် များလည်း သင့်အိမ်သို့ကြွရောက်လာခြင်း(သို့)ဖူးတွေ့ခြင်း များ ရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးတွင် စန်းပွင့်နေမည်။ ချစ်သူတစ်ယောက်ထက်မက၊ နှစ်ယောက်ထက်မက တွေ့ရ တတ်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက မိမိအထက်လူကြီးများ၏ သဘောကျ ချစ်ခင်မှုကို ခံရတတ်မည်။ ဌာနဆိုင်ရာ ပြည်ပ ခရီးများလည်း သွားရတတ်မည်။ ပညာရေးလိုက်စားသူ ဖြစ် ပါက ပညာရေးက အနည်းငယ်ညှိနေမည်ဖြစ်၍ ယခင်က ထက် နှစ်ဆလောက် ပိုမိုအားထုတ် ကြိုးစားပေးနိုင်မှ တော်ရုံ ကျမည်။ ကျန်းမာရေးမှာ သွေးအားနည်းခြင်း၊ နှလုံးအားနည်း ခြင်း၊ သွေးတိုးခြင်းဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရတတ်သည်။

TAURUS

ဗြိဿရာသီ

(ဧပြီ - ၂၁ မှ မေ - ၂၀ ရက်အတွင်းပွား) (မြန်မာလို ကဆုန်လပွား)

ဤကာလအတွင်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့် ပတ်သက်၍ နှစ်စားလုပ်ကိုင်ရသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကြောင့် ငွေကြေး ဆုံးရှုံးမှု ဖြစ်တတ်သည်ကို သတိထားပါ။ မိမိစိတ်ကို အတတ်

နိုင်ဆုံးအေးအေးထားပါ။ အရာရာကို မြန်မြန်ဆုံးဖြတ်၊ မြန်မြန် လုပ်ကိုင်တတ်ခြင်းကြောင့် အမှားများနှင့် ရင်ဆိုင်ရတတ် သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ မကြာမကြာ အစာအိမ် ဒုက္ခပေးတတ်ခြင်း၊ ဆီး၊ ကျောက်ကပ် ဒုက္ခပေးတတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက သားသမီးတို့အတွက် စိုးရိမ် သောက စိတ်မအေးရစရာများ ရှိမည်။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၉၊ ၀၊ ၈၊ ၂)ဂဏန်းများပါသော ထီကိုထိုးပါ။ ဤကာလ အတွင်း အိုးအိမ်ပြောင်းရွှေ့ခြင်း၊ အိုးသစ်၊ အိမ်သစ် ဝင်ခြင်း များရှိမည်။ မိမိအိမ်တွင်ရှိသော မကောင်းသော၊ ဟောင်းနွမ်း ပျက်စီးနေသော ပစ္စည်းများရှိပါက အမြန်ဆုံး စွန့်ပစ်လိုက်ပါ။ လိုက်ကာ(သို့) ခန်းဆီး(သို့) မိမိခေါင်းအုံးစွပ်၏ အရောင်သည် မိုးပြာရောင်၊ ပန်းရောင်မဟုတ်သေးပါက ၎င်းအရောင်များကို ပြောင်းလိုက်ပါ။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက အပြောင်းအလဲ၊ အပြောင်း အရွှေ့ တစ်ခုခုလုပ်လိုသောဆန္ဒများ ဖြစ်ပေါ်နေမည်။ ဤ ကာလအတွင်း ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းကောင်းများလည်း ပေါ်ထွက်လာလိမ့်မည်။

GEMINI

မေထွန်ရာသီ

(မေ - ၂၁ မှ ဇွန် - ၂၀ ရက်အတွင်းပွား) (မြန်မာလို နယုန်လပွား)

ယခုကာလအတွင်း မိမိရည်ရွယ် ကြံစည်ထားသော လုပ်ငန်းကိစ္စများကို ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီး (သို့) တနင်္လာသားသမီး တို့၏ အကူအညီဖြင့် အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည်။ ယခင် ရပ်ဆိုင်းထားသော လုပ်ငန်းများလည်း ပြန်လည်လုပ်ကိုင်နိုင် မည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သော ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ ခရီးများသွားရန် အကြောင်းကိစ္စများ ပေါ်ပေါက်လာတတ် မည်။ အဆိုပါခရီးကို သွားနိုင်လျှင် သင့်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဝန်ထမ်းအကြီးအကဲဖြစ်ပါက လက်အောက် ဝန်ထမ်းများအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်ရခြင်း၊ အနစ်နာခံ လုပ်ကိုင် ပေးရခြင်းများရှိမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်တွင်းရေး အေးချမ်းသာယာမည်။ မိသားစုဝင် ဦးရေတိုးခြင်းများရှိမည်။ ရပ်ဝေးနေဆွေမျိုးများလည်း အလည်အပတ်အဖြစ် ရောက် လာလိမ့်မည်။ ကျန်းမာရေးမှာ မတော်တဆ ထိခိုက်အနာ တရဖြစ်ခြင်း၊ အမြင့်မှပြုတ်ကျခြင်း၊ ချော်လဲတတ်ခြင်းများ အတွက် အထူးသတိထားပါ။ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၅၊ ၄၊ ၀၊ ၆)ဂဏန်းများပါသော ထီကိုထိုးပါ။ ငယ်ရွယ်သူများ၏ အချစ် ရေးကိစ္စများ အေးချမ်းသာယာမှု ရှိမည်။ ပညာသင်ကျောင်း သားဖြစ်ပါက အပေါင်းအသင်းများနှင့် အတူတကွ သွားလာ ပျော်ရွှင်ရမှုကိုသာ လိုလားနေတတ်မည်။

CANCER
ကရကဋ်ရာသီ

(ဇွန် - ၂၁ မှ ဇူလိုင် - ၂၀ ရက်အတွင်းပွေး)
(မြန်မာလို ဝါဆိုလပွေး)

ယခုလအတွင်း ရွှေ၊ ငွေ၊ ရတနာကျောက်မျက်
အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါက အကျိုးအမြတ်
များများစားစား ရရှိနိုင်မည်။ ကံတူသိုလ်ကောင်းသည့် အချိန်
ကာလဖြစ်၍ အကူအညီပေးမည့်သူများနှင့်လည်း တွေ့ကြုံရ
တတ်မည်။ ကရကဋ်ရာသီပွားများအနေဖြင့် ထိပေါက်ခြင်း
သို့မဟုတ် ထိပေါက်သကဲ့သို့ ငွေကြေးများစားစား ဝင်
တတ်မည်ဖြစ်၍ ထိထိုးခြင်း၊ ကစမ်းခြင်းများ ပြုနိုင်သည်။
ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၁၊ ၀၊ ၄၊ ၂) ဂဏန်းများ ပါသော ထိကိုထိုး
ပါ။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ရာထူးတိုးခြင်း၊ လစာတိုးခြင်းများ ရှိမည်။
ငွေပိုငွေလျှံများ စုဆောင်းနိုင်မည်။ မထင်မှတ်သော ခရီးတို၊
ခရီးရှည်များ သွားရတတ်မည်။ ငယ်ရွယ်သူဖြစ်ပါက အချစ်
ရေးစနိုးပွင့်မည်။ ရောက်ရာအရပ်တွင် ချစ်သူပိုင်းပိုင်းလည်
နေတတ်မည်။ ပညာသင်ကျောင်းသား ဖြစ်ပါက လက်ရှိ
အနေအထားမှာ မိမိမျှော်လင့်ထားသည်နှင့် အနည်းငယ်
ကွာဟမှုများရှိနေပြီး အခက်အခဲတစ်စုံတစ်ရာ ဖြစ်ပေါ်တတ်
မည်။ ကျန်းမာရေးမှာ အဆစ်အမျက်များ ရောင်ရမ်းခြင်း၊
သွေးအားနည်းခြင်း ဖြစ်တတ်မည်။ ဤကာလအတွင်း အစစ
အရာရာ အဆင်ပြေပြီး ကျန်းမာရေးကောင်းမှုကို အထောက်
အကူဖြစ်စေရန်အတွက် ပတ္တမြား သို့မဟုတ် ကျောက်နီကို
မိမိနှင့်အတူ ဆောင်ထားပေးနိုင်ပါက အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်။

LEO
သီဟိုဠ်ရာသီ

(ဇူလိုင် - ၂၁ မှ ဩဂုတ် - ၂၀ ရက်အတွင်းပွေး)
(မြန်မာလို ဝါခေါင်လပွေး)

ဤကာလအတွင်း ကံကောင်းခြင်း၊ စီးပွားဝင်ငွေ
ကောင်းခြင်းရှိမည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ တစ်ဦး
တစ်ယောက်နှင့် စပ်တူရှယ်ယာ လုပ်ကိုင်ခြင်းမျိုးကို လုံးဝ
ရှောင်ပြီး မိမိဉာဏ်ရှိသလောက် ကိုယ်ပိုင် ကြိုးစားလုပ်ကိုင်
ခြင်းဖြင့် ပိုမိုအောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းနိုင်မည်။ မည်သည့်စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းကိုမဆို လုပ်ကိုင်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း မိမိဆန္ဒကို
သာ ဦးစားပေးလုပ်ကိုင်သင့်သည်။ မိမိ ကြံစည်စိတ်ကူးထား
ချက်များလည်း အကောင်အထည်ဖော်နိုင်လိမ့်မည်။ ဖြစ်နိုင်

လျှင် မိမိ၏စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို မိမိမွေးရပ်မှ ကျော်လွန်
သော အရပ်ဒေသများတွင် လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် စီးပွားဝင်ငွေ
သိသိသာသာ ကောင်းလိမ့်မည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက အမှုဖြစ်
တတ်ခြင်း၊ အမှုပတ်တတ်ခြင်းများ ရှိမည်ဖြစ်၍ တစ်ပါးသူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်အတွက် တာဝန်ယူခြင်း၊ အာမခံပေးခြင်း
များ မပြုသင့်။ သင့်အနေဖြင့် ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၉၊ ၀၊ ၃၊
၄) ဂဏန်းများပါသော ထိကိုထိုးပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက
မိမိ၏အိမ်ထောင်ဖက်နှင့် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ခေတ္တ
ခွဲခွာနေရတတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ ကျန်းမာရေးမှာ ခါးရိုးနာ
ကျင်မှုဝေဒနာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရတတ်မည်။ ငယ်ရွယ်
သူများ၏ အချစ်ရေးမှာ မိမိချစ်သူအပေါ် စိတ်မချဘဲ ဖြစ်နေ
ခြင်း၊ သဝန်တို့နေခြင်းများ ရှိမည်။

VIRGO
ကန်ရာသီ

(ဩဂုတ် - ၂၂ မှ စက်တင်ဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းပွေး)
(မြန်မာလို တော်သလင်းလပွေး)

ကန်ရာသီပွားများအနေဖြင့် ဤကာလအတွင်း အပြင်
အဆိုင်နှင့် အတိုက်အခိုက် အလွန်ပေါများခြင်း၊ မနာလိုဖြစ်
နေသူ ပေါများခြင်းများ ရှိမည်ဖြစ်၍ အစစအရာရာ သတိ
ထား နေထိုင်သွားလာစားသောက်သင့်သည်။ စီးပွားရေး
လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ သို့လျှောက်ထားသောပစ္စည်းများကို
ပြန်လည်ရောင်းထုတ်ခြင်းဖြင့် အမြတ်အစွန်းများ ရရှိနိုင်မည်။
ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက မိမိရရှိနိုင်သည့် အခွင့်အရေးများ လက်
လွတ် ဆုံးရှုံးရခြင်းရှိတတ်မည်ကို အထူးသတိထားသင့်သည်။
ကန်ရာသီပွားများ ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၈၊ ၀၊ ၂၊ ၁) ဂဏန်းများ
ဖြင့် ထိကံစမ်းနိုင်သည်။ ကျန်းမာရေးမှာ မျက်စိနှင့်အာရုံကြော
ဆိုင်ရာဝေဒနာများ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ခံစားရတတ်ခြင်းအပြင်
စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာများလည်း ဖြစ်ပေါ်ခံစားရ
တတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူများ၏ အချစ်ရေးမှာ စိတ်
ပျက်ရမှုများရှိမည်။ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းရန် (သို့) လက်ထပ်
ရန် စီစဉ်ထားသောကိစ္စများ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပျက်
သွားရတတ်မည်။ ပညာရေးလိုက်စားသူဖြစ်ပါက ပညာရေး
ဆိုင်ရာတွင် အနှောင့်အယှက်များ ဝင်တတ်သည်။ ထို့အပြင်
နေအိမ်အပြောင်းအရွှေ့၊ ကျောင်းအပြောင်းအရွှေ့များလည်း
ဖြစ်ပေါ်တတ်မည်။

LIBRA

တူရာသီ

(စက်တင်ဘာ - ၂၃ မှ အောက်တိုဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းပွေး)
(မြန်မာလို သီတင်းကျွတ်လပွေး)

တူရာသီပွားများအနေဖြင့် ဤကာလအတွင်း ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၃၊ ၀၊ ၂၊ ၇)ဂဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းနိုင်သည်။ ဤလအတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်လိုရက်များမှ (၂၊ ၃၊ ၇၊ ၁၃၊ ၁၆၊ ၁၇၊ ၂၀၊ ၂၄၊ ၂၇၊ ၂၈၊)ရက်များသည် သင့်အတွက် ကံအထူးကောင်းစေသောရက်များဖြစ်၍ ထိုရက်များနှင့်တိုက်ဆိုင်ပြီး အရေးကြီးသောကိစ္စများကို အကောင်အထည်ဖော် လုပ်ကိုင်ပါ။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ လက်ရှိလုပ်ငန်းအနေဖြင့် အပြောင်းအလဲ တစ်စုံတစ်ရာရှိမည်။ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပခရီးများရှိမည်။ စာပေပုံနှိပ်လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်သူဖြစ်ပါက လုပ်ငန်းတိုးတက်အောင်မြင်မှု ရှိမည်။ မူလထက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်ကိုင်နိုင်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်တွင်းရေးအဆင်ပြေမှုရှိမည်။ အိုးအိမ် ခြံမြေနှင့်ပတ်သက်သောကိစ္စများ ဖြေရှင်းရတတ်ခြင်း၊ အမွေအနှစ်အဖြစ် ရရှိတတ်ခြင်းများ ရှိမည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ချစ်၍ဖြစ်စေ၊ မုန်း၍ဖြစ်စေ၊ ဆေးဝပ်ခံရတတ်ခြင်းများရှိ၍ သူတစ်ပါးပေးသည်၊ ကျွေးသည်များကို သတိထားလက်ခံ စားသောက်ပါ။ ငယ်ရွယ်သူများ အချစ်ရေးကိစ္စတွင် နစ်မြောနေတတ်မည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သွေးအားနည်းခြင်းများဖြစ်တတ်မည်။

SCORPIO

ဗြိစ္ဆာရာသီ

(အောက်တိုဘာ - ၂၃ မှ နိုဝင်ဘာ - ၂၂ ရက်အတွင်းပွေး)
(မြန်မာလို တန်ဆောင်မုန်းလပွေး)

ဗြိစ္ဆာရာသီပွားများအနေဖြင့် ယခုကာလအတွင်း ဖီးပွားရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ လုပ်ငန်းသစ်တစ်ခုကို စတင်အခြေချလုပ်ကိုင်လိုပြီး လုပ်ငန်းအကောင်အထည်ဖော်နိုင်ရန်အတွက်လည်း အခွင့်အလမ်းကောင်းများ ရရှိနိုင်မည်။ ပြည်ပနှင့်ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်ရသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှိသူ ဖြစ်ပါက လုပ်ငန်းတွင် ထူးထူးခြားခြားကိစ္စကလေးများ ရှိတတ်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက သံယောဇဉ်အသစ် တွေ့ရတတ်သလို စိတ်ညစ်ရမှုများလည်း ပေါ်ပေါက်တတ်မည်။ ဗြိစ္ဆာရာသီ

သပြေဝန်းမဂ္ဂဇင်း (ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၀၁၄)

ပွားများအနေဖြင့် ဘုရားဖူးခရီးထွက်ခြင်း၊ သက်ကြီးရွယ်အိုများအား အလှူအတန်း ကုသိုလ်ပြုခြင်း၊ သိမ်၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်တို့အတွက် ရေစက်ချပြုခြင်းများ ရှိနိုင်မည်။ သင်သည် ထိထိုးမည်ဆိုပါက (၈၊ ၀၊ ၉၊ ၇)ဂဏန်းများဖြင့် ထိထိုး ကံစမ်းနိုင်ပါမည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက ယခင်အခြေအနေနှင့်မတူသော အခြေအနေကောင်းများ ပေါ်ပေါက်လာမည်။ ကျန်းမာရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အစာမကြေခြင်း၊ ရင်အောင့်ခြင်းများရှိမည်။ ငယ်ရွယ်သူ အချစ်မရှိသေးသူဖြစ်ပါက ချစ်သူရည်းစားရတတ်မည်။ ပျော်ရွှင်စရာများနှင့် ကြုံရတတ်မည်။ ပညာသင်ကျောင်းသားဖြစ်ပါက ပညာရေးကံ ကောင်းပါမည်။

SAGITTARIUS

ဇနုရာသီ

(နိုဝင်ဘာ - ၂၃ မှ ဒီဇင်ဘာ - ၂၀ ရက်အတွင်းပွေး)
(မြန်မာလို နတ်တော်လပွေး)

ဇနုရာသီပွားများအနေဖြင့် ဤကာလအတွင်း ဆွေမျိုးများ၏အကူအညီဖြင့် မိမိရည်ရွယ်ထားသော လုပ်ငန်းတစ်ခုအကောင်အထည်ဖော်နိုင်မည်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနေဖြင့် အိုးအိမ်၊ ခြံမြေနှင့်ပတ်သက်၍ ကြိုက်တာလုပ် ကောင်းပါမည်။ တစ်လအတွင်းရှိ အင်္ဂလိပ်လိုရက်များမှ (၁၊ ၄၊ ၆၊ ၉၊ ၁၆၊ ၁၈၊ ၁၉၊ ၂၂၊ ၂၃၊ ၂၅၊ ၂၈)ရက်များသည် သင့်အတွက် ကံကုသိုလ်ကောင်းစေသော ရက်များဖြစ်၍ အဆိုပါရက်များနှင့် တိုက်ဆိုင်ပြီး လုပ်ငန်းကိစ္စအဝဝတို့ကို ဆောင်ရွက်ပါ။ ထိထိုးမည်ဆိုပါကလည်း (၄၊ ၀၊ ၉)ဂဏန်းများဖြင့် ထိကံစမ်းနိုင်သည်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်ပါက အောက်လက်ငယ်သားတို့၏ မထေမဲ့မြင်ပြုခြင်း၊ ချောက်တွန်းခြင်းများရှိတတ်မည်ကို အထူးသတိထားပါ။ လူတိုင်းအပေါ် ယုံကြည်လွန်းတတ်မှုကြောင့် နောက်မှ နောင်တရစရာ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရတတ်သည်။ အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်ပါက အိမ်ထောင်ရေးသာယာမည်။ ငွေပိုငွေလျှံများ စုဆောင်းနိုင်ပြီး အလှူအတန်းကုသိုလ်များ ပြုရတတ်မည်။ သို့သော် ကျန်းမာရေးမှာ စိတ်နှင့်ပတ်သက်သော ဝေဒနာများ ဖြစ်တတ်မည်။ စိတ်သွားတိုင်း ကိုယ်မပါဆို သကဲ့သို့ ကျန်းမာရေးညံ့မည်။ အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ အိမ်ထောင်ရှိသူများ အိမ်ထောင်မရှိသူများပါ စန်းပွင့်မည်။

ဆရာဦးခန့်ကျော်

(အတိအကျကုသိုလ်ပညာရှင်)

အမှတ်(၂၇)ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားဈေးတန်း၊(၉)ရပ်ကွက်၊

ရှေ့ကျော်၊ ပုစွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၅၁၅၂၁၊ ၀၉-၄၂၀၀၅၆၅